

Giới thiệu Trọng Sinh Đích Nữ Không Ngoan

Kiếp trước, nàng quá mức yếu đuối, quá mức tín nhiệm người khác, bị người trong lòng cùng người chí thân liên thủ đẩy vào hoàn cảnh nan kham. Thật ra, những yêu thương ầm áp, những lời ngon ngọt nhẹ nhàng chẳng qua là vì khối tài sản xa xỉ của nàng và một bí mật không muốn ai biết kia.

Người mợ ngoan độc, hại nàng trúng độc chết.

Từ trong bóng tối tỉnh lại, nàng trọng sinh đến bốn năm trước.

Khi đó, cha mẹ vừa mới ra đi, nàng vừa mới bước vào Hầu phủ.

Lại một lần nữa, nàng đứng trước bước ngoặt của vận mệnh.

Mang theo nồng đậm hận ý, nàng hóa thân làm một nửa giai nhân một nửa hoa anh túc ma quỷ, thế sẽ trả thù những kẻ đã bừa bãi giẫm lên tôn nghiêm của nàng, lấy lại hết thảy.....

Liệu nàng có thực hiện được kế hoạch của mình? Mời bạn đọc chiêu mộ tựa truyện Trọng Sinh Đích Nữ Không Ngoan, thuộc thể loại xuyên không đầy thu hút. Truyện mang đến những tình huống éo lả, với cách xử lý thông minh, tình xảo của nữ chính, cùng cái kết thuyết phục và bất ngờ.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Đích Nữ Không Ngoan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1: Trúng Kế

Nam Yên Triều. Hiếu Văn Đế năm thứ tư. Kinh thành.

Đầu tháng hai, trời vừa mới trải qua một đợt tuyết xuân. Trên mái ngói canh của Tân Kiến Tước phủ, lớp tuyết trắng mỏng manh ngưng tụ thành băng, dưới ánh mặt trời sáng sớm chiếu xạ nhiều điểm ánh quang.

Trong Liên Hương Cự, không khí dị thường ngưng trọng.

Tân Kiến Tước gia Tào Thanh Nho rít gào sắp thất thanh, “Văn Nhi, còn thật sự đã khiến ta thất vọng rồi!”

Điều này thử hỏi hân làm sao dám tin? Trường tử thế nhưng lại cùng cháu gái gọi nuôi Du Tiểu Văn làm ra hành vi vô sỉ, đã vô môi* mà còn tăng tị với nhau! Chuyện gièm pha này nếu bị truyền ra phủ thì..... Về sau những quan đồng triều sẽ đối đãi với hân thế nào? Sẽ đánh giá gia phong của Tào gia thế nào?

* vô môi = không có hôn ước

“Việc này..... Phu nhân, người tới xử trí đi.”

Nói xong câu đó, Tào Thanh Nho liền phát tay áo rời đi.

Du Tiểu Văn thất thần ngã ngồi trên sàn nhà ốp đá cẩm thạch lạnh như băng, cái miệng nhỏ đỏ bưng khê mở, vẻ mặt khiếp sợ, ánh mắt đại ra nhìn lên, bên tai lặp đi lặp lại lời nói của yển hi bà bà*, “Biểu tiểu thư đã không còn hoàn bích.”

* là một phụ nữ lớn tuổi, thường làm nhiệm vụ nâng tân nương vào phòng hoa chúc

Đã không còn hoàn bích?

Chạng vạng hôm qua, nàng chính là nhờ Mẫn biểu ca chuyển giao một phong thơ cho vị hôn phu Hàn nhị công tử, thỉnh Hàn nhị công tử thành toàn nàng giải trừ hôn ước. Nàng mang hai đại nha hoàn Mĩ Thiên, Mĩ Cảnh, ngồi trong phòng Mẫn biểu ca không đến nửa chén trà nhỏ, ngay cả trà cũng chưa uống một ngụm, ai ngờ sáng sớm hôm nay lại có lời đồn nàng gian dối với Mẫn biểu ca truyền ra, cộng thêm khẩu chứng của Mĩ Thiên, Mĩ Cảnh, cùng với cái yểm của nàng không cẩn thận “để quên”.

Cậu lừa giận vạn trọng, lớn tiếng chất vấn nàng, vô luận Du Tiểu Văn biện giải chính mình thế nào, cậu cũng không tin. Vì chứng minh chính mình trong sạch, nàng chỉ phải chịu đựng nhục nhã mãnh liệt, làm cho yển hi bà bà nghiệm thân, lại không nghĩ rằng, kết quả lại thành như vậy.

Mất thấy cậu phải đi, Du Tiểu Văn rốt cục có phản ứng, vội nhào lên ôm lấy đùi cậu, khóc cầu nói: “Cậu, Văn Nhi phẩm tính thế nào, cậu xưa nay chẳng phải biết đó sao, Văn Nhi sao có thể làm ra việc xấu hổ như vậy?..... Cậu, xin cậu tin tưởng Văn Nhi, Văn Nhi nguyện ý lại thỉnh vài vị yển hi bà bà

đến chứng minh trong sạch, cho Triệu ma ma đi thỉnh được không, đừng cho mợ đi. Văn Nhi có thể chứng minh, sự tình không phải giống như mợ nói.”

Có ngốc, nàng cũng biết, nàng rơi vào bẫy rồi. Mĩ Thiên, Mĩ Cảnh cùng vị yển hi bà bà này cùng nàng không cừu không oán, nếu không phải sau lưng có kẻ khác sai sử, làm sao có thể vô duyên vô cớ hãm hại nàng? Bọn họ đều là Tào phủ gia sinh tử*, người nào không phải nghe theo mợ phân phó làm việc? Nếu lại để cho mợ đi mời người, chỉ sợ kết quả vẫn sẽ là như vậy.

* ý nói những người này đã là nô tì, nô tài từ bé trong Tào phủ hoặc là con của nô tài, nô tì trong Tào phủ. Do được huấn luyện – hoặc nói đúng hơn là tẩy não, những người này chỉ biết trung thành chủ nhân.

Nhưng mà, mợ ngày thường có tiếng hiền hậu thực đức, đối xử với mình cũng thập phần yêu thương, cậu đối với mợ lại là thập phần kính trọng, không có bằng chứng vô cùng xác thực, Du Tiểu Văn biết mình không thể chỉ trích mợ.

Tào Thanh Nho còn không kịp trả lời, Tào phu nhân tào Trương thị lúc nàng đang ngồi cạnh cửa sổ, nghe vậy liền nhíu mày lại, vẻ mặt vô cùng đau xót nhìn Du Tiểu Văn, nói, “Văn Nhi, con cho Triệu ma ma đi thỉnh yển hi bà bà, có phải là muốn Triệu ma ma ra tiền thu mua? Chuyện xấu hổ hôn tiền thất trinh này, con còn muốn để cho bao nhiêu người biết? Ta đâu nói con cái gì, rõ ràng là Tước gia sau khi hạ triều hồi phủ, mới nói với ta.”

Lời cuối cùng thành công ngăn trở Tào Thanh Nho mềm lòng, vừa nhớ đến hôm nay lên triều, Hàn đại nhân liền mặt đầy lửa giận gọi hần qua một bên, ném ngày sinh tháng đẻ của Văn Nhi cùng thư từ hôn do chính nàng tự tay viết ném vào người hần. Hần thật không ngờ đứa cháu gái ngày thường thoạt nhìn yếu đuối ôn nhu này, lại có thể làm ra cử chỉ thất đức bại di này — chủ động yêu cầu từ hôn*!

* Theo quan niệm thời xưa, chuyện hôn nhân là do cha mẹ quyết định, con cái không được có ý kiến, cũng không được tự ý hẹn hò hay quyết định chuyện cưới xin của mình. Do đó, nếu con cái tự ý cầu hôn thì chính là đồng nghĩa với bất hiếu.

Đối mặt với chất vấn của Hàn đại nhân, hần lúc ấy xấu hổ đến mức chỉ muốn tìm một cái động để chui vào. Chúng có vô cùng xác thực, còn có cái gì để nghiệm chứng?

Tào Thanh Nho giọng căm hận nói: “Mợ tưởng! Bọn người Du gia các người đứng là không biết xấu hổ, Tào gia chúng ta thật không chịu nổi các người!”

Nói xong, làm như cực độ thất vọng với đứa cháu gái, hần một cước đá văng Du Tiểu Văn, rồi bước nhanh rời đi, hoàn toàn mất điếc tai ngơ đối với tiếng khóc thảm khốc của nàng.

Đội trưởng phu đi xa, vẻ đau xót cùng thất vọng trên mặt Tào phu nhân nháy mắt thu lại, ánh mắt lạnh như băng, giọng nói hung mãnh: “Tuy rằng người họ Du, nhưng mẫu thân người lúc lâm chung đã ủy thác người cho Tào gia ta, nên ta phải có trách nhiệm giáo dưỡng người. Hôm nay phạt hai mươi trượng, ngày mai tiền phát*, đưa đi từ đường.”

* Tiền phát = cắt tóc. Cắt tóc đối với phụ nữ thời xưa là một nhục hình. Tuy rằng tóc có thể mọc lại, nhưng nói chung cần phải mấy tháng, mấy năm. Một cô gái mà đầu tóc cụt lủn tương đương với việc cô ta đã làm chuyện gì đó tổn hại đến danh tiết của mình, người khác vừa nhìn thấy liền biết.

Đánh trượng? Từ đường? Dựa vào cái gì!

Theo trong lòng nảy lên đến một cảm giác, không biết là tuyệt vọng hay là phẫn nộ, tìm Du Tiểu Văn cơ hồ co rút lại thành một đoàn, gắt gao trừng mắt nhìn mợ. Mợ thường ngày thân thiết tươi cười, nay biến thành khinh bỉ, khóe môi âm lãnh nhếch lên, vừa nhìn liền hiểu, vô luận nàng có cầu xin thế nào, mợ cũng sẽ không cho nàng cơ hội chứng minh mình trong sạch.

Danh tiết nặng hơn sinh mệnh a, vì sao phải gán cho nàng tội danh như vậy, làm cho cha mẹ trên trời có linh thiêng đều không thể nhắm mắt?

Du Tiểu Văn không khỏi thì thào hỏi, “Vì sao phải đối với ta như vậy? Là vì Duệ biểu ca sao? Bởi vì Duệ biểu ca đối ta chung tình, cự tuyệt tình ý của Duy Phương công chúa, lại không muốn cưới Liên Hương huyện chủ, gây trở ngại tiền đồ phú quý mà mợ muốn sao?”

Tào phu nhân nghe vậy, mâu quang chột lóe, lạnh lùng thốt: “Tùy người nghĩ thế nào thì nghĩ.”

Du Tiểu Văn nhìn thẳng vào Tào phu nhân, môi run run, ngữ khí trước nay chưa từng có kiên quyết, “Ta không phục! Ta muốn đi quan phủ đánh trống minh oan, ta muốn chứng minh ta là trong sạch.”

Ánh mắt Tào phu nhân thoáng chốc che kín hung ác nham hiểm, cười lạnh hỏi lại: “Người nghĩ rằng ta sẽ để yên cho người chạy đến công đường, nói xấu thanh danh của Tào gia sao? Người đúng là thứ không biết tốt xấu, ta đã ban cho người hình phạt nhẹ nhất, người nếu chịu không nổi trọng hình, cũng là do người quá yếu đuối. Nếu ta là người, đã sớm đập đầu vào tường, lấy tử minh chí, tốt xấu gì cũng lưu được cái mỹ danh liệt nữ.”

Vung tay lên, thô sù bà tử* liền vọt lên. Du Tiểu Văn bị mấy bà tử án không thở nổi, hoảng sợ mở to hai mắt, lời này nghĩa là, muốn ta chết sao?

* Bà tử là những nha hoàn tuổi đã cao nhưng địa vị không cao, thường là người có sức khỏe, thích hợp cho mấy việc đánh đập, tra tấn kiểu này.

Nàng nỗ lực ngẩng đầu lên, kiệt lực phản kháng, “Người không sợ phụ mẫu ta dưới suối vàng có biết, báo mộng đến chất vấn người sao? Người không sợ cậu sau này biết được chân tướng, sẽ xử trí người sao?”

Tào phu nhân còn chưa kịp trả lời, chợt nghe bên tai có người kêu thét lên: “Người hại tiểu thư nhà ta, ta liều mạng với người.”

Trung tâm vú nuôi Triệu ma ma* vẫn bị áp ở gian bên ngoài, lúc này không biết thế nào đã gỡ khỏi kiềm chế, xông lại đây, vừa chạy về phía Tào phu nhân vừa vung tay cào loạn.

* Ma ma cũng là nha hoàn, nhưng là nha hoàn tuổi cao, cũng có thể có gia đình, có con, nhưng luôn ở bên cạnh chủ tử. Ma ma có địa vị rất cao, thường là những người đi theo bên cạnh các tiểu thư từ hồi còn nhỏ, đến lúc lớn lên về nhà chồng.

Trên mặt Tào phu nhân nháy mắt nhiều ra mấy vết cào, tóc cũng tán loạn. Bọn nha hoàn bà tử hoảng lên, buông lỏng Du Tiểu Văn ra, tiến lên hỗ trợ, hung hăng đẩy ngã Triệu ma ma xuống mặt đất. Huyết thái dương của Triệu ma ma vừa vịn nên xuống góc của lư hương đồng, nhất thời máu chảy như suối, hôn mê bất tỉnh.

Du Tiểu Văn sợ hãi nhào qua, lấy khăn tay áp vào miệng vết thương của Triệu ma ma, nhưng máu tươi vẫn trào ra ào ào khỏi khe hở. Nàng gấp đến độ tay chân như nhũn ra, trong số những nha hoàn bà tử mà nàng dẫn theo Nhữ Dương lên kinh thành, nay chỉ còn lại mỗi Triệu ma ma, Triệu ma ma là vú nuôi một tay nuôi nàng lớn, lại vô cùng trung thành tận tâm với nàng, vô luận thế nào, nàng đều phải bảo vệ Triệu ma ma.

Du Tiểu Văn khóc nức nỉ Tào phu nhân: “Mợ, xin mợ cho người gọi phủ y* đến, băng bó cho ma ma một chút đi.”

* Phủ y là thầy thuốc sống trong phủ, giống như Thái y là thầy thuốc trong hoàng cung. Vì Tào phủ là nhà giàu lại có tước vị, nên mới trong phủ có sẵn phủ y.

Tào phu nhân một chút cũng không để ý, gọi bọn nha hoàn hầu hạ, sửa sang lại dung nhan, thế này mới vỗ bàn thật mạnh một cái, lớn tiếng cả giận nói: “Thứ điều nô xúc chạm chủ mẫu này, vốn là phải đánh trượng đến chết. Ta xem ai dám chữa thương cho ả!”

Du Tiểu Văn không khỏi khóc lên, “Mợ..... Ta..... Ta không cần gả cho Duệ biểu ca, không cáo quan, xin mợ buông tha chúng ta đi, chúng ta sẽ về Nhữ Dương..... Ô ô..... Không..... Không bao giờ hồi kinh nữa. Ta thề!”

Nàng không cần chứng minh mình trong sạch, nàng chỉ cần Triệu ma ma có thể sống.

Ánh mắt Tào phu nhân chợt lóe, muốn về lại Nhữ Dương? Nằm mơ! Mọi điền sản của ngươì đều đã thuộc về danh nghĩa của ta, mơ tưởng bảo ta nhỏ ra!

“Văn Nhi, ngươì lời này là ý gì? Chính ngươì làm ra loại hành vi hữu nhục môn phong này, lại cầu ta buông tha ngươì? Là ta cầu ngươì buông tha ta, buông tha Tào gia mới phải!”

Nói mấy nghiêm nghị sau, Tào phu nhân lại thay bằng một ngữ khí cực độ thất vọng, “Con đã có tư tình với Mẫn nhi, lại còn dính líu đến Duệ Nhi làm cái gì? Con không muốn gả cho Hàn nhị công tử, hoàn toàn có thể thương lượng với cậu của ngươì và ta, sao có thể cùng Mẫn nhi làm ra việc vô môi tảng tị này? Từ khi cha mẹ con song vong, gởi con đến nhà của ta, ta tự hỏi, ta đã dốc lòng quản giáo ngươì, con lại làm ra hành vi bất thiêu này, con là muốn cho ngươì bên ngoài nói Tào gia không có giáo dưỡng, khiến các biểu tỷ không thể gả về nhà chồng sao?”

“Rốt cuộc là do cha mẹ con từ nhỏ đã quá mức cưng chiều dung túng con, mới khiến con tùy hứng làm bậy, không biết liêm sỉ như vậy; Hay là do cha mẹ con căn bản không biết giáo dưỡng nữ nhi, làm liên lụy ta cũng bị ngươì đời chỉ trích?”

Nghe mợ từng câu từng chữ đều có ý làm nhục cha mẹ dưới cừu quyền của nàng, khuôn mặt nhỏ nhắn của Du Tiểu Văn đỏ lên, kích động hét lên: “Không phải, cha mẹ tự mình giáo dục Văn Nhi, phải cần thủ lễ nghi, tam tông tứ đức, tuân thủ nghiêm ngặt hiếu đạo.....”

Tào phu nhân cười lạnh một tiếng, ánh mắt vừa sắc bén vừa ác độc, lại mang theo đắc ý không che giấu được, “Con nếu thật sự là một đứa con hiếu thuận, sao có thể bất mãn với mỗi hôn nhân do chính bà ngoại con định ra, tự tay viết thư từ hôn đưa cho Hàn gia, khiến bà ngoại con dưới cừu quyền không thể nhắm mắt? Đây là hiếu thuận mà con nói? Làm ra việc thất đức bại hoại này, ô nhục thể diện của cha mẹ con, đến chết rồi cũng bị ngươì đời trạc cột sống, đây là hiếu thuận mà con nói? Thật sự là quá buồn cười!”

Nói xong, Tào phu nhân lấy lá thư ra giơ giơ lên, thống khoái nhìn sắc mặt Du Tiểu Văn trở nên tái nhợt.

Cảm giác được sinh mệnh mình đang cấp tốc trôi qua, Triệu ma ma miễn cưỡng mở to mắt, nắm chặt tay tiểu thư nhà mình, khàn khàn nói, “Tiểu thư, quyết không thể gánh tội danh này a! Nếu không, Tước gia và phu nhân dưới suối vàng mà biết, cũng vô pháp ngủ yên.....”

Lời còn chưa dứt, đã bị Khúc ma ma một cước thật mạnh đá ngã xuống đất, “Câm miệng!”

Đầu Triệu ma ma lại vịn thật mạnh vào lư hương một lần nữa, phát ra âm vọng “Bịch” một cái, bà không cam lòng ngưỡng mặt rồi ngã xuống, ánh mắt vẫn mở thật to, chết không nhắm mắt.

“Ma ma, ma ma, ma ma tỉnh tỉnh.” Du Tiểu Văn ôm lấy vú nuôi, nhưng vô luận nàng gọi thế nào, Triệu ma ma cũng không còn khả năng đáp lại nàng nữa.

Ngẩn ngơ không biết bao lâu, Du Tiểu Văn mới chậm rãi buông đi thể Triệu ma ma xuống, đứng dậy, ánh mắt sâu kín dạo qua một vòng trên khuôn mặt từng ngươì, khiến đám nha hoàn bà tử sợ hãi không tự giác tránh đi ánh mắt của nàng. Cuối cùng, ánh mắt của nàng dừng lại trên mặt Tào phu nhân.

Tào phu nhân chỉ cảm thấy da đầu run lên, miễn cưỡng chống đỡ cường ngạnh, quát mắng đám bà tử: “Còn đứng trơ ra đó làm gì? Kéo biểu tiểu thư xuống, đánh trượng!”

Ngoài cửa, Tào Trung Duệ đang do dự, gầy dựa, nghe được lời này, trong lòng cả kinh, vội đi vào phòng trong, ngồi xuống cạnh mẫu thân, khẩn cầu nói: “Con xin mẫu thân thành toàn, cho ta nạp Văn Nhi muội muội làm thiếp.”

Hắn không dám ngỗ nghịch mẫu thân, càng luyến tiếc biểu muội* xinh đẹp ôn nhu, chỉ có thể như thế.

* biểu muội, biểu đệ, biểu huynh là những người họ hàng gần, không cùng họ, có thể lấy nhau. Còn đường muội, đường đệ, đường huynh là anh em họ với nhau có cùng họ, không thể lấy nhau. (Cái này là theo quan điểm hồi xưa, chứ bây giờ là không được kết hôn trong vòng ba đời đó nha)

Thượng sách mà hắn tự cho là đứng lại đồng thời chọc giận hai nữ nhân đang giằng co.

Biểu ca có nhúng tay vào! Trong lòng kinh ngạc giống như kinh đảo hải lăng, nháy mắt phá hủy lý trí Du Tiểu Văn. Duệ biểu ca, người từng vì nàng làm thơ, vì nàng vẽ tranh, thề non hẹn biển với nàng, hỏi han nàng ân cần, nhưng lại là người cùng mọt tính kế nàng? Đến tình trạng này, còn nói muốn nạp nàng làm thiếp?

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Du Tiểu Văn chảy hai hàng nước mắt, che kín đau thương, trong lòng đau nhức khiến cả người nàng cơ hồ lui thành một đoàn, lồng ngực hít thở không thông, ngay cả chất vấn cũng hỏi không ra tiếng.

Mà Tào phu nhân cũng khiếp sợ trợn trừng mắt, lớn tiếng quát: “Con có biết mình đang nói cái gì không? Chuyện giữa ả và đại ca con đã rơi vào tai người ngoài phủ, con còn muốn nạp nàng làm thiếp? Huynh đệ tự ưu, con không sợ làm hỏng thanh danh, từ nay về sau con đường làm quan vô vọng sao?”

Ánh mắt Tào Trung Duệ nhìn về phía mẫu thân tràn đầy cầu xin, hạ thanh âm cực thấp, nói: “Mẫu thân, thứ phụ thân muốn đã lấy được rồi, con cam đoan về sau sẽ không cho Văn Nhi rời khỏi phủ nữa bước, cầu mẫu thân tạm tha Văn Nhi muội muội đi.”

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Dịch Nữ Không Ngoan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2: Hồn Tán

Thanh âm Tào Trung Duệ tuy nhỏ, nhưng Du Tiểu Văn vẫn nghe thấy được, nàng kinh hãi gắt gao nhìn chăm chăm hỏi: “Thứ cậu muốn đều đã chiếm được?”

Nguyên lai không chỉ vì chuyện Duệ biểu ca và nàng đính ước sao? Nguyên lai người cậu vẫn yêu thương nàng cũng tham dự trong đó sao? Nàng chỉ là một bé gái mồ côi, có cái gì có thể cho cậu mưu tính?

Tào phu nhân oán hận trừng mắt nhìn con, chuyện này có thể tùy tiện nói ra miệng sao? Cũng may, trong phòng ngoài viện lúc này tất cả đều là người tâm phúc. Cũng may, Văn Nhi không có khả năng nhìn thấy mặt trời mọc ngày mai!

Nàng chấn hưng tinh thần, có lệ nói: “Chỉ là một chút điền sản và cửa hàng của người mà thôi. Người ở Tào gia sống nhờ vài năm, dù sao cũng phải có chút hồi báo. Huống hồ, nếu người thật sự ái mộ Duệ Nhi, cũng phải chủ động vì hắn suy nghĩ, một bé gái mồ côi không cha không mẹ như người, thì có thể giúp gì cho tiền đồ của hắn? Đã không giúp được gì cho hắn, lại dựa vào cái gì muốn chiếm lấy vị trí chính thế?”

Là vì nguyên nhân này sao? Du Tiểu Văn cẩn thận nhìn khuôn mặt vẽ mắt họa mi tinh tế của, trong lòng nhưng không thể nào tin được. Nếu chỉ vì tài sản của nàng, hoàn toàn có thể bày kế khiến nàng ủy thân thành thiếp thất của Duệ biểu ca, nhưng mà, dụng ý của mọt, là khiến nàng vĩnh viễn biến mất trong cõi đời này.

Tào phu nhân tao nhã nâng chén trà lên, khẽ hớp một ngụm trà nóng. Khi ống tay áo rơi xuống trong nháy mắt, lộ ra vòng chuỗi ngọc đeo tay, mỗi viên to cỡ hạt long nhãn, mặt trên có khắc chữ phúc.

Mắt Du Tiểu Văn nhất thời trợn lên, lạnh lùng nói: “Đó là vật âu yếm của mẫu thân, côi xuống, người không xứng để đeo!”

Nàng muốn xông lên trước cướp về, lại bị đám nha hoàn dễ dàng kim chặt xuống mặt đất, không thể động đậy.

Tào phu nhân không chút nào kiêng kị ngấm vòng ngọc, miệng không ngừng nói: “Vị Liên Hương huyện chủ kia chính là em gái ruột của Nhiếp Chính Vương phi, đối với Duệ Nhi một lòng say mê, giờ còn chưa đính hôn đâu, liền nói giúp Duệ Nhi nhiều lời hay trước mặt Nhiếp Chính Vương. Cuối nàng, đối với Duệ Nhi chỉ có ưu việt. Người lại một lòng khuyến khích Duệ Nhi cưới người, gây trở ngại cho tiền đồ của Duệ Nhi. Ta đã ba lần bảy lượt ám chỉ người, người cũng không nghe ta khuyên, thế này chẳng phải là ép ta xử trí người sao?”

“Huống hồ là ta thực oan uổng người sao? Một cô nương gia đã định thân*, lại mất đi mày lại với nam nhân khác, còn to gan thành hôn phụ tói cửa từ hôn, người định là người nếu đến trước công đường sẽ nói ra như vậy sao? Vị mẫu thân tài mạo song toàn kia của người đã dạy người như vậy sao? Người muốn làm bại hoại danh dự của cha mẹ người như vậy sao? Nếu ta là người, ta sẽ không còn mặt mũi nào mà sống tiếp.”

* định thân = định ra xong mối hôn nhân

Tùng tiêng này, giống như kim nhọn, hung hăng đâm vào lòng Du Tiểu Văn, mỗi mũi kim là một chuỗi máu tươi, chậm rãi nổi thành một dòng sông tuyệt vọng. Mợ làm như vậy, nhất định là muốn che giấu cái gì đó, nhưng nay nàng đã không còn sức để tra hỏi.

Bởi vì, thật sự không có đường lui! Nàng là con gái duy nhất trong nhà, không có huynh đệ tỷ muội giúp đỡ, trừ bỏ quan phủ, không có ai có thể vì nàng chủ trì công đạo. Nhưng, giống như mợ nói, cáo quan đồng nghĩa khiến cha mẹ hổ thẹn..... Tựa hồ chỉ có thể chết đi, mới có thể bảo toàn thanh danh.

Du Tiểu Văn trong lòng không mờ mịt, kinh ngạc chuyển mắt nhìn thi thể Triệu ma ma dưới đất, lại nhìn mợ và Duệ biểu ca.

Đây là người mợ luôn miệng nói muốn đổi đãi nàng như con gái ruột, đây là biểu huynh tràn ngập nhu tình, thế muốn trân trọng nàng cả đời nhất thế!

Nhưng lại liên thủ đẩy nàng đến nông nỗi này.

Hận! Rất hận!

Hai hàng nước mắt chảy xuống, làm ướt đầm gò má non mềm của Du Tiểu Văn.

Tào phu nhân nói xong những lời này, trong lòng nhất thời thoải mái, “Văn Nhi, người cũng từng đọc qua Liệt Nữ Truyện*, hẳn là biết nên làm thế nào mới không bôi đen mặt mũi của cha mẹ. Ta liền giúp người một phen. Người tới, mời biểu tiểu thư uống rượu.”

* Liệt Nữ Truyện là bộ sách nói về những hành vi chuẩn mực của phụ nữ thời Trung Quốc cổ đại, thuật lại câu chuyện về hơn một trăm người phụ nữ tiêu biểu trong lịch sử.

“Mẫu thân.....” Tào Trung Duệ nhọc nhọc hô một câu, lại bị ánh mắt cường thế của Tào phu nhân đàn áp, xoay đầu, tựa hồ không muốn nhìn thấy cảnh biểu muội chết thảm.

Tào phu nhân chế trụ con xong, liền dùng ánh mắt ý bảo đám nha hoàn động thủ, nàng không muốn đợi thêm nữa, phải mau chấm dứt, rồi đi lục lọi hòm xiềng của Văn Nhi, chọn ra vài trang sức quý báu hoa lệ để đi tham gia yến hội ở Túc Vương phủ ngày mai.

Về phần trượng phu, hẳn tuy rất thương yêu đứa cháu gái Văn Nhi này, nhưng hẳn càng để ý thanh danh của gia tộc và chức quan của mình, nếu Văn Nhi chết, đối Tào gia mà nói, chỉ có ưu việt. Tước gia cho dù sẽ thương tâm một thời gian, rồi cũng hết, tất sẽ không truy cứu.

Hơn nữa, Mẫn nhi lần này chỉ sợ đã bị đánh gãy một chân, một gã què, lại có tiếng xấu, làm sao có thể tranh tước vị với Duệ Nhi nữa?

Đúng là một mũi tên trúng ba con chim a!

Càng nghĩ, Tào phu nhân thiếu chút nữa nhịn không được cười ra tiếng.

Đám nha hoàn bà tử xông về hướng Du Tiểu Văn.....

Du Tiểu Văn đột nhiên hét lớn một tiếng, “Ta xem các người ai dám lại đây!” Thuận tay rút một cây trâm khỏi tóc, chia mũi nhọn sắc bén về phía đám người.

Hẳn là vì nàng chưa từng dữ tợn như vậy bao giờ, nhất thời, trong căn phòng lớn, từ nha hoàn đến bà tử, ai nấy đều bị hận ý nồng đậm cùng tuyệt quyết khí thế trên người nàng làm sợ hãi, đứng tại chỗ không dám lộn xộn, rất sợ cây trâm kia sẽ đâm thủng một lỗ vào hai mắt của mình.

Tào phu nhân cũng bị ánh mắt Du Tiểu Văn làm khiếp sợ, tim bùm một cái, tự cấp chính mình thêm can đảm, nói thảm, người sắp chết, sợ à làm cái gì!

Vì cấp chính mình bom hơi, nàng vỗ mạnh bàn một cái, “Còn không mau lên, chẳng lẽ muốn phu nhân ta tự mình động thủ sao?”

Hai nha hoàn Điện Nhi và Mĩ Thiên liếc mắt nhìn nhau, chần chờ nhích lại gần.

Mà Khúc ma ma đã sớm bùng một ly rượu độc đến, chỉ chờ Du Tiểu Văn bị kìm trên mặt đất, liền mạnh mẽ nốc vào.

Không được! Không thể chết dưới tay ả độc phụ và bọn tiểu nhân háms lợi này được!

Du Tiểu Văn cũng không biết từ đâu sinh ra khí lực, cư nhiên một phen đẩy ra đám người che phía trước, nhanh chóng chạy vào phòng trong.

Chỉ tiếc, Tào phu nhân mang đến nhiều người lắm, chẳng mấy chốc liền cản được nàng. Tuy rằng Du Tiểu Văn hết sức phản kháng, nhưng vẫn bị vài bà tử trắng kiện ăn mạnh phải quỳ gối xuống. Mĩ Thiên và Điện Nhi, một người nắm tóc của nàng khiến nàng không thể không ngẩng đầu lên, một người dùng sức vặn hàm của nàng ra, làm cho Khúc ma ma đổ rượu độc vào, xong lại dùng sức bóp mũi nàng lại!

Không thể hô hấp, Du Tiểu Văn bắt đấm dĩ nuốt một hơi, rượu độc cay xé trôi vào trong bụng, chọt, phát ra một trận quặn đau.

Khúc ma ma cảm thấy thời gian đã đủ, liền ra dấu bảo đám bà tử buông tay, Du Tiểu Văn lập tức ngã xuống đất quay cuồng lên.

Đau, đau nhức!

Nước mắt cùng máu tươi theo khóe mắt chảy ra, Du Tiểu Văn chịu đựng cơn đau, nỗ lực trợn to hai mắt, dùng hai tròng mắt đỏ bừng gắt gao nhìn thẳng Tào phu nhân và Tào Trung Duệ.

Trước mắt tựa hồ bị kín một tầng huyết vụ, xuyên thấu tấm lụa hồng mệnh mỏng kia, nàng thấy Tào phu nhân đang đắc ý cười, Tào Trung Duệ nhẹ nhàng mà khóc nức nở.....

Nàng khụ mạnh ra một ngụm máu tươi, gương cặp môi vì dính máu nên đỏ mọng, gần từng tiếng, lớn tiếng nguyên rủa, “Ta thà rằng vĩnh không chuyển thế, cũng muốn cho các ngươi không chết từ tế được.”

Cơn đau đến tận tim đánh úp lại, nàng mở to đôi mắt màu đỏ, vĩnh đọa hắc ám.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Địch Nữ Không Ngoan* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: Kẻ Địch Của Kẻ Địch Chính Là Bằng Hữu

“A—”

Từ trong bóng đêm bùng tỉnh, Du Tiểu Văn từng ngụm từng ngụm thở phì phò, tim bùm bùm kịch liệt nảy lên, cái loại đau đến triệt tâm, sự phẫn nộ vì bị phản bội và lừa gạt còn đang đốt cháy lý trí của nàng.

Người bên ngoài tựa hồ phát hiện ra động tĩnh trong giường, màn giường bị một bàn tay nhỏ bé trắng thuần kéo lên một góc, hé ra khuôn mặt tròn phẩn nộ đáng yêu, vừa thấy Du Tiểu Văn đã mở mắt, lập tức kinh hi nói: “Cô nương xem như đã tỉnh, có đã đỡ chút nào chưa? Muốn uống nước không?”

Sơ Vân? Là Sơ Vân đã đập đầu tự sát ba năm trước?

Du Tiểu Văn khiếp sợ mở to hai mắt, chẳng lẽ, nơi này là địa phủ?

Sơ Vân ôn nhu hỏi, “Cô nương sao lại nhìn nô tì như vậy, cứ như không nhìn nổi nô tì vậy a?”

Sơ Vân, nhưng lại không oán nàng.

Du Tiểu Văn lệ nóng doanh tròng, cầm lấy tay Sơ Vân nói: “Sơ Vân, thực xin lỗi, là ta hại ngươi, ta lẽ ra phải thay ngươi cầu tình.”

Năm đó, Sơ Vân khắc khẩu với nha hoàn trong Tào phủ, ẩn theo quy củ phải bị đánh mười bản tử, nhưng Tào phu nhân lại cho người ta bóc quần Sơ Vân để hành hình. Tuy rằng người đánh roi là lão bà tử, nhưng lúc đó lại vừa vặn có một nam quân sự ở ngoại viện “vô tình” đi ngang qua, nhìn thấy hết tình cảnh nan kham của Sơ Vân lúc đó. Sơ Vân vì luẩn quẩn trong lòng, rốt cuộc đập đầu tự sát.

Hiện tại nghĩ đến, đây đều là kế hoạch của mẹ, đầu tiên từng bước từng bước loại bỏ nha hoàn của nàng, đem người của mình an bài đến bên cạnh nàng. Đầu do nàng quá yếu đuối, ngay cả cảm thấy sự tình từ đầu đến cuối có nghi vấn, nhưng cũng không dám cầu tình với mẹ đang trong cơn thịnh nộ, vì vậy mới khiến Sơ Vân hương tiêu ngọc vẫn.

Tình tình này đúng là hận chết đi!

Sơ Vân bị nước mắt của tiểu thư biến thành chân tay luống cuống, cuống quít gọi Sơ Tuyết và Triệu ma ma vào.

Nhìn thấy Triệu ma ma, Du Tiểu Văn đang khóc bỗng nhiên dừng lại, bỏ nhào vào lòng Triệu ma ma, khóc càng thêm thương tâm, “Ma ma, chúng ta rốt cục ở địa phủ đoàn tụ.”

Triệu ma ma ngăn người, dờ khóc dờ cười nói: “Tiểu thư của ta nha, ngài bắt quá là ngồi xe ngựa đi đường xa không quen, ói ra một hồi, đại phu nói chỉ cần nghỉ ngơi một ngày rồi lên đường sẽ không sao.”

“A?” Du Tiểu Văn nhất thời giật mình, nước mắt cũng đã quên chảy.

Nàng ngẩng đầu đánh giá Triệu ma ma và Sơ Vân vài lần, thể này mới phát giác, bộ dạng các nàng đều là của vài năm trước, tóc Triệu ma ma lúc này không nhiều sợi bạc như vậy, mà bộ dạng của Sơ Vân và Sơ Tuyết cũng bắt quá mới mười ba, mười bốn tuổi..... Nàng trong lòng kinh hãi, chân chò vươn tay mình ra xem, trắng nõn, non mịn, chính là tay rất nhỏ, tựa hồ giống như lúc tuổi còn nhỏ.

Phải mất một ngày, trải qua nhiều lần xác thực lại xác nhận, Du Tiểu Văn rốt cục hiểu được, chính mình đã trọng sinh về lại bốn năm trước.

Năm này, phụ thân trong lúc săn thú đã vô ý ngã khỏi lưng ngựa, trị liệu không có hiệu quả mà chết; Mẫu thân bị thương quá độ, cũng đi theo, bỏ lại nàng năm ấy mới mười một tuổi. Nàng là đứa con gái duy nhất của cha mẹ, Du gia không người tiếp tục chức vị hầu tước, triều đình thu hồi tước vị, ban thưởng cho nàng trăm mẫu ruộng tốt, tài bảo vô số, xem như là bồi thường.

Mẫu thân trước lúc lâm chung đã giao nàng phó thác cho cậu là Tào Thanh Nho, là do Mẫu biểu ca tự mình đến Nhữ Dương đón nàng về. Nàng còn nhớ rõ, trên đường nàng bị bệnh một trận, tính tính ra, ngày mai sẽ đến nhà cậu, lại phải gặp mặt người mợ già nhân giả nghĩa mợ và Duệ biểu ca yếu đuối ích kỷ.

Chỉ cần nghĩ đến hai người kia, tay Du Tiểu Văn liền hận nắm thành quyền. Hay là, là ông trời linh thiên, cố ý an bài nàng đến đây, vạch trần bộ mặt giả nhân giả nghĩa của mợ, vì chính mình tẩy trừ oan khuất, báo thù rửa hận?

Nàng khẽ nhắm mắt, cẩn thận suy nghĩ nên đối phó với người mợ chuyên giả trang hiền lành này thế nào. Nàng kiếp trước kế thừa diện mạo khuynh thành lẫn tính tình hiền lành ôn nhu của mẫu thân, cơ hồ chưa bao giờ cãi nhau đỏ mặt với ai. Trong khoảng thời gian ngắn, thật đúng là không biết phải làm thế nào mới tốt.

Triệu ma ma hầu hạ tiểu thư dùng cơm, rửa mặt chải đầu xong, miệng mà bắt đầu nhắc tới, “Ngày mai sẽ đến Tào phủ, tiểu thư hay là nghe lão nô nói mấy câu về chuyện trong Tào phủ đi, thế này không phải là điều tra chuyện tư mật của nhà người ta đâu.”

Cũng phải, biết người biết ta trăm trận trăm thắng! Du Tiểu Văn ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, nói: “Ma ma hiện tại nói cho ta nghe một chút đi.”

“Ngài nguyên ý nghe?” Triệu ma ma vừa mừng vừa sợ, vội vàng đem hết những tin tức mình lượm lặt được, từng chuyện kể hết.

“Năm đó, cữu phu nhân* giả vào Tào gia không lâu liền mang thai, sau lại sảy, vài năm sau đều không có thai được nữa, thật sự không có cách nào, mới cho cữu lão gia nâng về một Võ di nương, sinh ra Mẫn thiếu gia. Sau khi Mẫn thiếu gia sinh ra, đã được cữu phu nhân nuôi dạy, nguyên bản định dựa theo tập tục, đợi Mẫn thiếu gia đầy sáu tuổi, sẽ chính thức ghi vào gia phả, làm con thừa tự trên danh nghĩa của cữu phu nhân. Nào ngờ, năm Mẫn thiếu gia bốn tuổi, cữu phu nhân lại lần nữa mang thai, sinh ra Duệ thiếu gia, cữu phu nhân liền lập tức trả Mẫn thiếu gia lại cho Võ di nương.”

* Cữu phu nhân = mợ = vợ của cậu; cữu lão gia = cậu = em trai/anh trai của mẹ

“Bởi vậy, địa vị của Mẫn thiếu gia liền trở nên nan kham, nguyên bản được nuôi dưỡng như đích thiếu gia*, người bên ngoài cũng đều biết, khả năng cuối cùng lại thành thứ tử. Ta nghe phu nhân nói qua, ý của lão phu nhân và cữu lão gia vẫn là y như cũ, muốn đem Mẫn thiếu gia làm con thừa tự cho cữu phu nhân, trở thành con trai trưởng. Nhưng cữu phu nhân không muốn, nhưng không dám cự tuyệt quá mức cường ngạnh. Nhiều năm trôi qua, Mẫn thiếu gia vẫn cứ như vậy không đích không thứ.”

* Từ “đích” nghĩa là dòng chính thất, con vợ cả; còn từ “thứ” nghĩa là dòng thiếp thất, con của di nương/tiểu thiếp/thiếp/nha hoàn thông phòng. Dù là con trai, nhưng nếu là “thứ tử” thì mặt mũi cũng không được sáng rọi cho mấy.

Du Tiểu Văn vừa nghe vừa đối chiếu lại những gì đã trải qua ở kiếp trước, nháy mắt hiểu được rất nhiều sự tình. Khó trách mợ luôn có chút ngoại nóng nội lạnh với Mẫn biểu ca, vừa hâm hận nàng, còn muốn tiện thể hủy hoại Mẫn biểu ca, nguyên lai là có duyên cớ.

Mẫn biểu ca lớn hơn Duệ biểu ca gần năm tuổi, rất sớm đã nhậm chức làm tiểu chủ sự trong nha môn, làm người bình thân khiêm tốn cùng thế vô tranh*, làm việc trầm ổn lão luyện lời đời khéo đưa đẩy, so với Duệ biểu ca chỉ biết ngâm thi đối đáp, tựa hồ mạnh mẽ hơn một ít. Nếu cậu từng nói muốn nuôi dưỡng Mẫn biểu ca như con trai trưởng, như vậy, hầu tước vị này, cậu rất có khả năng muốn để Mẫn biểu ca kế thừa.

* Nghĩa là ko có ý tranh giành với cuộc đời, thiên hạ thích làm gì thì làm, ta đây mặc kệ

Đang lúc còn suy tư, ngoài cửa truyền đến tiếng thông báo của Sơ Tuyết, “Tiểu thư, Mẫn thiếu gia cầu kiến.”

Du Tiểu Văn vội nói: “Mau mời Mẫn biểu ca.”

Nói vừa dứt, Tào Trung Mẫn liền đi vào sau bình phong. Hắn năm nay mười bảy, mười tám tuổi, mặc một thân áo gấm Tứ Xuyên xanh đen, tóc cài bằng ngọc trân, bên hông đeo một ngọc bội một cái hà bao, chân mang giày thêu mây, tuần lang trầm ổn. Đi đến gần nàng, ngồi xuống chiếc ghế bán tiên* cạnh tường, đầu tiên là thân thiết hỏi, “Biểu muội thân mình đã khỏe chưa?”

* Ghế nằm trong bộ bàn ghế bán tiên. Loại bàn này có tám chân, mỗi chân có khảm hoặc điêu khắc một vị tiên. Nói toẹt ra, đây là một loại bàn ghế cầu kì, nức tiền, lại hiếm có.

Du Tiểu Văn ôn nhu nói: “Đa tạ biểu ca lo lắng, đã tốt hơn nhiều.”

Tào Trung Mẫn lại quan tâm hỏi vài câu, mới vòng vo nói, “Ngày mai có thể vào kinh, biểu muội có người nào muốn gặp, có thể gặp một lần trước lúc vào kinh, nếu không, vào trong phủ rồi, biểu muội chỉ ở bên trong, sẽ có nhiều điểm không tiện.”

Du Tiểu Văn trong lòng khẽ động, lời này là ám chỉ, ta phải gặp Du quản gia trước sao? Xem ra, Mẫn biểu ca đang âm thầm đối nghịch với mợ a!

Cái gọi là kẻ địch của kẻ địch chính là bằng hữu, bản thân mình bị vây ở hậu trạch, không có phương tiện bên ba chung quanh, nếu là có thể cùng Mẫn biểu ca liên thủ, tất là như hổ thêm cánh.

Kiếp trước, nàng tuổi quá nhỏ, không nguyện để ý tới loại chuyện kinh doanh phiền lòng này, hơn nữa một cô nương còn chưa lấy chồng đi bán bạc này nọ với nam nhân cũng có chút không ổn. Trong ấn tượng, nàng tựa hồ chỉ gặp Du quân gia hai lần, bị mẹ xúi giục, nàng ban thưởng chút bạc, làm cho hắn rời đi. Kiếp này, nếu muốn canh chừng tài sản của Du gia cho tốt, đương nhiên phải gặp vị quân sự mà cha mẹ đều khen là trung tâm này.

Quyết định xong chủ ý, nàng liền vuốt cằm nói: “Vẫn là biểu ca suy nghĩ chu đáo. Sáng sớm ngày mai, nhờ biểu ca an bài Du quân gia tới gặp ta.”

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Dịch Nữ Không Ngoan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4: Kinh Mã*

* Kinh mã = con ngựa bị chân kinh, nổi điên.

Du Văn Biểu là gia thần của Du gia, không có khế bán mình, cho nên khi gặp tiểu thư chỉ vền vện là ôm quyền chấp tay, “Cấp tiểu thư vấn an, không biết tiểu thư gọi tiểu nhân đến, là vì chuyện gì?”

Nói xong, Du Văn Biểu liền lui sang một bên.

“Văn bá mời ngồi.”

“Tạ tiểu thư!” Du Văn Biểu thực tự nhiên cảm tạ, ngồi xuống.

Du Tiểu Văn quay sang Tào Trung Mẫn mềm nhẹ nói: “Thỉnh Mẫn biểu ca tạm thời lánh tránh một chút, ta muốn cùng Văn bá thương lượng chuyện thôn trang. Tuy rằng để ta gặp gỡ ngoại nam* không được thỏa đáng cho lắm, nhưng Du gia chỉ còn lại một bé gái mồ côi là ta, sự thả lỏng quyền**, cũng là không còn cách nào khác.”

* ngoại nam = nam nhân ngoại tộc; Các thiếu nữ thời này không thể tùy tiện gặp gỡ những nam nhân không phải trong dòng họ, dù không có làm gì hết, chỉ thấy mỗi cái mặt nhau thôi, như vậy đã là ảnh hưởng gia phong.

** cái này mình ko chắc lắm, đại loại là tình trạng bất đắc dĩ, dù lẽ ra không nên làm cũng phải làm.

Du Văn Biểu kinh ngạc ngược mắt lên nhìn tiểu thư một cái, rồi cúi ánh mắt xuống, trong lòng lại nghĩ, sao tiểu thư lại bỗng nhiên thông suốt, lúc trước mình muốn cùng nàng bàn chuyện kinh doanh, nàng đều bảo mình đi bàn với Tào Trung Mẫn.

Tào Trung Mẫn cũng âm thầm cả kinh, biểu muội sao lại đột nhiên phòng bị ta?

Nhưng Du Tiểu Văn đã nói thẳng muốn thương lượng chuyện thôn trang, hắn cũng không tiện lưu lại, chỉ phải phẫn nộ bỏ ra ngoài.

Du Tiểu Văn bảo Sơ Vân, Sơ Tuyết chuẩn bị trà bánh, nhã nhặn hướng Du Văn Biểu nói: “Ta chỉ muốn biết ta hiện tại có điền sản địa khê gì, phải kinh doanh như thế nào mới thích đáng.”

Du Văn Biểu sớm đã có chuẩn bị, từ trong áo lấy ra mấy tờ trường trình, hai tay trình lên Du Tiểu Văn, phía trên có ghi từng loại tài sản mà Du Tiểu Văn hiện có.

Du Tiểu Văn nhìn đến tờ tổng hợp cuối cùng, không khỏi âm thầm lưu luyến, thế nhưng có đến hai trăm ba mươi vạn lượng bạc, khó trách khiến mẹ thèm thường đến thế.

Tào gia trước kia chỉ nhà quan lại bình thường, cậu Tào Thanh Nho lúc đầu chỉ đảm đương chức Tả Tư của trung thư tỉnh* hàm ngũ phẩm, bởi vì làm ban sai bên cạnh Nhiếp Chính Vương tốt lắm, lập công lớn, nên sau khi tân hoàng đăng cơ, được tấn phong làm Tước, của cải vì thế đương nhiên so ra kém Du gia trăm năm thế gia.

* Trong lịch sử phong kiến Trung Quốc, có rất nhiều kiểu phân chia nhiệm vụ cho quan lại, đã vậy còn sửa tới sửa lui nhiều lần. Kiểu phổ biến nhất là “tam tỉnh lục bộ”. Tam tỉnh gồm: thượng thư tỉnh, trung thư tỉnh và môn hạ tỉnh. Lục bộ gồm Lại bộ, Hộ bộ, Lễ bộ, Binh bộ, Hình bộ, Công bộ. Tam tỉnh là những cơ cấu chính vụ cao nhất, trong đó trung thư tỉnh đưa ra quyết sách, môn hạ tỉnh sẽ xem xét những quyết sách đó, nếu OK thì đến phiên thượng thư tỉnh quản lý việc chấp pháp. Người đứng đầu trung thư tỉnh là Trung Thư Lệnh, vị trí kế là Trung Thư Thị lang. Chức Tả Tư là một chức đầu đó ở khoảng giữa, không lớn cũng không nhỏ.

Mắt Du Tiểu Văn khê lóe, thành thật học hỏi việc kinh doanh, kiếp trước nàng không hiểu những thứ này, cũng không định học, đương nhiên chỉ có thể nhờ Du quân gia lãnh giáo một phen.

Du Văn Biểu nhất nhất trả lời từng câu hỏi, điền trang phải quản lý thế nào, cửa hàng phải kinh doanh ra sao, nói chuyện say sưa cả một ngày, mãi đến

giờ thấp đèn mới giới thiệu xong. Du quán gia thấy tiểu thư khề nhưn cặp mày tú lệ, vừa nghe vừa suy tư, tựa hồ đang cố sức ghi nhớ, liền đề nghị, “Tiểu thư nếu không ngại, mỗi tháng có thể an bài gặp tiểu nhân hoặc quản sự khác một lần, như vậy cũng tiện tùy thời hiểu biết tình huống ở thôn trang.”

Đây là ý tưởng tốt, chỉ cần thường xuyên gặp mặt người của Du gia, mợ sẽ không dám quá mức khó dễ mình.

Du Tiểu Văn giương mắt nhìn kỹ Du Văn Biểu, hần vẫn kính cẩn cúi mắt xuống, tựa hồ chỉ là một đề nghị rất đỗi bình thường, không có nửa phần ám chỉ. Nàng liền dịu dàng nói: “Được. Ngày thứ tư mỗi tháng, thỉnh Văn bá an bài các quản sự đến Tào phủ, ta sẽ gặp mặt mọi người.”

Du Văn Biểu ứng “Vâng”, vẻ mặt cực kỳ vui mừng, chỉ cần tiểu thư không dẫn sói vào nhà, hần tất nhiên sẽ cố sức vì Du gia bảo vệ gia nghiệp này.

Thương nghị xong, Du Văn Biểu liền thuận thế nói tới chuyện ngày mai vào kinh, “Hãy để tiểu nhân đưa tiểu thư nhập phủ đi, tiểu nhân cũng phải ra mắt Tào Tước gia.”

Đây hẳn là muốn giúp nàng ra uy đi. Du Tiểu Văn trong lòng dâng lên một cỗ cảm động. Văn bá không phải quản gia trong phủ, mà là quản gia thôn trang, phụ thân sau khi qua đời, nàng cũng chỉ gặp mặt hần một lần, nhưng Văn bá lại trung tâm như vậy, muốn che chở nàng.

Sáng sớm ngày thứ hai, Tào Trung Mẫn vẫn như bình thường, chuẩn bị điểm tâm và xe ngựa cho Du Tiểu Văn, chuyện hôm qua Du Tiểu Văn và Du quán gia mật đàm cả một ngày, một chữ cũng không nhắc tới.

Một người lão luyện lời đời như vậy, hẳn là phải thập phần rõ ràng những tính toán trong lòng mợ, huống hồ năm đó hần còn âm thầm giấu đi chuyện Du gia có quặng sắt, thật sự là cùng thế vô tranh sao?

Du Tiểu Văn dặn Du quán gia cẩn thận quan sát Mẫn biểu ca, bản thân mình không vội mượn sức Mẫn biểu ca, phải tập trung nhằm vào nhược điểm của hần, tung món lợi dụ dỗ, mới có thể khiến cùng cố hiệp ước.

Không kịp nghĩ ngợi nhiều, xe ngựa đã đi tới phía trước cửa chính Tào phủ.

Theo lý, Du Tiểu Văn phải đi vào từ cửa hông, nhưng Tào lão phu nhân thập phần yêu thương nữ nhi, càng đau lòng đứa cháu gái tuổi nhỏ đã mất đi người thân, nên nhất định phải cho Du Tiểu Văn nhập phủ bằng cửa chính.

Tào Thanh Nho và phu nhân Trương thị ngồi chờ tiền viện, nghe người giữ cửa đến bẩm báo biểu tiểu thư đến, vội bước nhanh ra.

Du Tiểu Văn vịn tay Sơ Văn xuống xe ngựa, nhắc váy chậm rãi đi về phía đại môn.

Đột nhiên, một chiếc xe ngựa chạy như xé gió vọt ra từ góc hẻm, xa phu khấn trương rống to, “Kính mã, tránh ra! Tránh ra!”

Thấy một chiếc xe ngựa chạy như điên đến, Du Tiểu Văn sững sốt, một đoạn kí ức thoáng hiện trong đầu, năm đó là mợ và cậu hốt hải lao đến, đẩy nàng qua một bên, mà xe ngựa thì nghênh ngang chạy đi.....

“Tiểu thư tránh ra!”

Không đợi Tào Thanh Nho và Tào phu nhân chạy tới, Du quán gia liền đẩy Du Tiểu Văn qua một bên, tay vung lên, một sợi roi dài từ trong tay áo chém ra, nặng nề quần lấy cỗ ngựa, phóng nội lực vào, dùng sức kéo con ngựa điên cuồng ngã xuống đất, xe ngựa cũng ngã theo, xa phu vì vậy cũng ngã văng xuống một cú chó cắn bùn.

“Văn Nhi, con không sao chứ?”

Tào Thanh Nho và phu nhân chạy tới bên cạnh Du Tiểu Văn, Tào phu nhân không để ý mình chạy đến mức trâm cài đều lệch cả đi, trước kéo lấy tay Du Tiểu Văn, cao thấp cẩn thận nhìn một lần, thấy nàng thật sự không sao, thế này mới thở phào một hơi, “Vạn hạnh! Vạn hạnh!” Nàng khề vuốt ngực, vui mừng nhìn Du Tiểu Văn.

Tào Thanh Nho cũng mặt mày vui mừng, “Không có việc gì là tốt rồi! Không có việc gì là tốt rồi!” Chợt nhìn tên xa phu ngã ngất xỉu kia, cả giận nói: “Các người còn thất thần làm gì, đem người giam đến sai phòng cho ta, để ta xem, hẳn là nô tài như ai! Còn đánh xe ngựa chạy như thế!”

Gia đình nghe vậy vội chen chúc tiến lên, kéo xa phu đặt lên một tấm ván, từ cửa nhỏ nâng vào trong Tào phủ.

Du Tiểu Văn nhịn lại hần, mới chậm rãi đem tay mình kéo ra khỏi tay mợ, dịu dàng cúi đầu với cậu mợ, “Văn Nhi ra mắt cậu mợ, cậu mợ vạn an.” Lại hỏi, “Không biết cậu tính xử trí xa phu kia thế nào?”

Tào Thanh Nho nói: “Nếu là vô tình, liền giao cho chủ tử của hần trừng phạt, nếu là thất trách, cứ giao cho quan phủ, lấy tội phò xá sầm uất nhiều dân mà luận xử.”

Về mặt chân thành không chút ngại ngùng.

Nhưng thực sẽ xử trí như vậy sao? Nàng nhớ, kiếp trước mình chính là được cậu mợ cứu như vậy, tâm tồn cảm kích, nhưng hiện tại nghĩ lại, lại phát giác không ít điểm đáng ngờ. Trong ngõ nhỏ này đều là nhà giàu, xuất môn sẽ đánh xe ngựa, nhưng xe ngựa nhà giàu sao có thể dễ dàng chắn kinh như vậy, lại làm sao có thể trùng hợp như vậy, vừa vặn mình vừa xuống xe ngựa, liền có kinh mã?

Không để nàng kịp nghĩ lại, Tào phu nhân lại kéo tay nàng, ánh mắt tràn đầy thân thiết ôn nhu, “Văn Nhi thật đúng là trưởng thành, con còn nhớ mẹ không? Lúc con đầy tháng, mẹ từng ôm con một lần, chỉ chớp mắt đã thành một đại cô nương.”

.....

Một đường không ngừng hỏi han ân cần ấm áp, đem Du Tiểu Văn đón vào, một đoạn nhạc đệm nho nhỏ cứ như vậy bị gió thổi đi, bị nước cuốn trôi, không còn dấu vết.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Dịch Nữ Không Ngoan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5: Lễ Gặp Mặt Thật Quý Trọng

“Hà tẩu, người dẫn người mang hành lý của biểu tiểu thư chuyển đến Liên Hương Cư, sau lại vẩy nước quét nhà một lượt.”

“Thỉnh ma ma của biểu tiểu thư và hai vị tiểu muội muội đến tiểu hầu phòng uống chén trà.”

Sau khi hết thầy đầu an bài xong xuôi, Thục Dục mới về lại Duyên Niên Cư.

Trong phòng khách của Duyên Niên Cư, Tào Thanh Nho cùng phu nhân thật vất vả mới trấn an được mẫu thân ngừng ôm đứa cháu gái khóc rống, gọi bọn nha đầu hầu hạ hai bà cháu rửa mặt.

Tào lão phu nhân mở to ánh mắt thoáng đục, nhìn đứa bé gái trước mặt.

Mới chỉ mười một, mười hai tuổi, làn da trong suốt như bạch ngọc, hai gò má bị thương cảm mà ửng đỏ, tựa như đoá hoa bòn chọc người triu mến. Mặt này còn chưa nảy nở, hai mắt vì khóc nên sưng phồng thành một đường chỉ, nhưng vẫn có thể nhìn ra, sau này tất nhiên sẽ là một đại mỹ nhân.

Nhất là lúc khóc, cái miệng nhỏ đỏ au khê cong, hệt như mẹ của nàng.

Du Tiểu Văn nức nở nói: “Mẫu..... Mẫu thân muốn Văn Nhi, thay..... mẫu thân tần hiếu với ngoại tổ mẫu*.”

* Ngoại tổ mẫu = bà ngoại

Tào lão phu nhân đau lòng ôm chặt Du Tiểu Văn, an ủi nói, “Bé ngoan, về sau cậu mẹ con nhất định sẽ đối đãi với con như con gái ruột, cứ liên an tâm ở đây. Con không có huynh đệ tỷ muội, sau này Mẫn nhi và Duệ Nhi chính là huynh trưởng của con, Nhã Nhi chính là muội muội của con.”

(Câu này của bà ngoại Tiểu Văn rất có ý tứ. Thời này, một cô gái khi lấy chồng, nếu không có nhà mẹ đẻ, không anh em thì rất dễ bị nhà chồng ăn hiếp. Bà ngoại Tiểu Văn đề cho mấy đứa cháu nội của mình làm anh em với Tiểu Văn, đồng nghĩa với việc hứa hẹn trở thành nhà mẹ đẻ sau này của Tiểu Văn, tuy không thể đảm bảo giúp Tiểu Văn không bị người nhà chồng chèn ép, nhưng ít ra nếu xảy ra chuyện lớn, Tiểu Văn còn có nơi để chạy về. Dĩ nhiên, đây là ý riêng của bà, ai biết mấy đứa cháu nội + con trai + con dâu của bà có nghĩ như vậy không!)

Trương thị nhanh chóng trình trọng giới thiệu hai đứa con của mình.

Du Tiểu Văn vội đứng dậy thi lễ với biểu huynh Tào Trung Duệ và biểu muội Tào Trung Nhã.

Tào Trung Duệ vẫn giống như bốn năm trước, nhìn nàng mỉm cười, hái xuống một bông hoa lan xinh đẹp thanh nhã từ trong bình hoa đặt trên kệ, nhẹ nhàng đưa cho nàng, cười nói: “Văn Nhi muội muội thật giống như tiên tử, điểm lệ chói mắt, dung mạo yếu điệu, chỉ có hoa lan phong vận cao nhã mới xứng cái trên tóc Văn Nhi muội muội.”

(Tên này thật là keo, đến tặng hoa mà cũng lấy hoa trong bình bông phòng bà nội!)

Nụ cười kia, giống như gió xuân thổi vào đền, làm trăm hoa trong viện phải rung rinh bùng nở. Tuổi còn nhỏ nhưng đã có phong phạm của một trong tam đại mỹ nam nổi tiếng sau này trong kinh thành, khó trách mình lúc đó lại ái mộ.

Du Tiểu Văn nhìn xuống toan chát và lửa giận trong lòng, cùng cơ hồ muốn tuôn ra chất vất tại chỗ, đưa tay tiếp nhận đoá hoa lan hình bướm bướm, nhưng không giống như bốn năm trước trước đây, xấu hổ cắm vào tóc, mà là cúi đầu che giấu hận ý trong mắt, ngữ khí thương cảm nói: “Đang lúc mặc áo tang, ngay cả lá tổ sắc hoa*, Văn Nhi cũng không dám cài, thỉnh Duệ biểu ca thứ lỗi.”

* Ý nói là hoa có màu trắng

Tào Trung Duệ tươi cười cứng đờ. Hắn năm nay tuy mới mười ba tuổi, nhưng đã có không ít tài danh, lại thêm tướng mạo thập phần tuấn mỹ, nên trước

mặt nữ hài tử, luôn thập phần có thể diện. Bị cự tuyệt uyển chuyển như vậy, thực là lần đầu thử nghiệm. Lại nói, Tào Trung Duệ là thiếu gia nhà phú quý, thuở nhỏ có nha hoàn hầu hạ, hơn phân nửa là tình đậu khai sớm*, nay bị vị biểu muội vừa gặp liền thập phần thích cự tuyệt, khiến trong lòng hẳn thập phần bẽ tắc khổ sở, không biết nên nói tiếp thế nào mới tốt.

* Ý nói là yêu sớm, nhưng trong trường hợp của Tào Trung Duệ thì phải hiểu là hiểu chuyện nam nữ sớm.

Tào Trung Nhã sinh cùng năm với Du Tiểu Văn, nhỏ hơn hai tháng, là một tiểu mỹ nhân xinh đẹp ngây thơ, bắt quá, dù mới gặp, nàng liền không thích vị biểu tỷ rõ ràng xinh đẹp hơn mình này. Tào Trung Nhã nhún mồm, soi mói thêm ghen tị nhìn đồ tang trên người Du Tiểu Văn, tuy là tố sắc nhưng trên áo có thêu hoa sen bằng chỉ bạc, trên vành tai còn có một cặp khuyên tai hình bọ cánh cam lóe sáng.

Khoe khoang cái gì, ngay cả đồ tang cũng phải thêm chỉ bạc, người tương người còn là thiên kim hầu tước sao?

Ngoài mặt, Tào Trung Nhã vờ ngây thơ, tròn to hai mắt, tán thưởng nói: “Biểu tỷ thật xinh đẹp, thật giống như tiên tử trên trời! Đôi khuyên tai này cũng giống như sao, đặc biệt hợp với biểu tỷ.” Nói xong, tay liền nâng lên, muốn chạm vào khuyên tai.

Đây là mẫu thân để lại cho ta, không thể cho người chạm vào!

Du Tiểu Văn bất động thanh sắc xoay người, kéo tay Tào Trung Nhã sang hướng khác, miệng nói: “Biểu muội cũng rất được nha, ta đã chuẩn bị mấy phân lễ mọn, bất thành kính ý*, hy vọng ngoại tổ mẫu, mợ và biểu muội sẽ thích.”

* Ý nói lễ vật này không thể diễn tả hết tình cảm kính trọng trong lòng

Nói xong, gọi Sơ Tuyết đem lễ vật trình lên.

Đưa cho Tào lão phu nhân là một tấm cẩm ngoại bào màu lam, phía trên có thêu nhiều chữ phúc nhỏ bằng chỉ vàng, vừa phú quý vừa nội liêm.

Đưa cho Tào Trung Nhã là một cặp trâm đính hình bướm bướm, con bướm làm từ nhiều loại ngọc, trông rất sống động, cài trên tóc nhìn rất xinh đẹp đáng yêu, thập phần phù hợp tuổi của Tào Trung Nhã.

Lễ vật cho Tào Trung Mẫn và Tào Trung Duệ đều là một bộ văn phòng tứ bảo.

Mà đưa cho Tào phu nhân, là một cặp vòng ngọc dương chi* thượng phẩm, màu sắc tinh khiết, có thể xem như vô giá. Tào phu nhân âm thầm hít một hơi, Du gia quả nhiên có tiền. Nàng trong lòng không khỏi mừng thầm, kho bạc lớn đã đến.

* Cái này mình ko biết, linh cảm nói rằng ngọc dương chi = cẩm thạch, chứ ko chắc lắm

Bà làm cái chức Tước gia phu nhân này chỉ mới mấy tháng, của cải thu được thực quá nhỏ bé, mỗi khi tham dự cuộc tụ hội của các phu nhân, luôn bị các phu nhân thế gia nọ đem ra so sánh, xấu hổ vô cùng. Nay mắt vừa liếc thấy đôi vòng ngọc này, trong đầu liền nghĩ đến, mấy ngày nữa sẽ có yến hội nhà Văn đại nhân, bà nhất định phải mang nó đi khoe khoang một chút.

Về tham lam trong mắt của Tào phu nhân không tránh được ánh mắt Du Tiểu Văn, trong lòng không khỏi cười lạnh, mợ quả nhiên là tham tài, cũng không uổng ta tỉ mỉ chọn ra phần lễ vật này.

Kiếp trước, Tào phu nhân đối với tài sản Du gia tài sản là từ từ tính kế, dùng mấy năm chậm rãi tằm ăn lên, nhưng kiếp này nàng không muốn chờ lâu như vậy, cho nên mới cố ý dùng trang sức quý trọng như vậy để kích thích Tào phu nhân, hy vọng mợ đừng cô phụ kỳ vọng của nàng, nhanh chút ra tay cướp đoạt tài sản của nàng. Như vậy, nàng mới có thể vạch trần bộ mặt giả nhân giả nghĩa của mợ trước mặt ngoại tổ mẫu luôn yêu thương mình!

Tào lão phu nhân vui mừng nhận lễ vật, thưởng cho Văn Nhi một cặp trâm cài vàng ròng chạm hồng ngọc.

Tào phu nhân cũng đưa lên lễ gặp mặt mình chuẩn bị, cười nói: “Món lễ vật này mợ thực thích, bắt quá về sau không cần xa lạ như vậy, tuy nói đầu tháng sau là sinh nhật của mợ, nhưng con đừng tặng cho lễ vật gì đó a!”

Thật không hy vọng ta đưa sao? Du Tiểu Văn cố nén cảm giác hèn mọn, kính cẩn nói: “Sinh nhật của mợ, Văn Nhi sao có thể không tặng lễ a.”

Tào phu nhân tâm hoa nộ phóng, miệng lại nói: “Ai nha Văn Nhi, đã nói không cần khách khí như vậy, con nếu cảm thấy băn khoăn, tùy ý tặng cái hà bao con thêu là được.”

Tào lão phu nhân cũng nói: “Đúng vậy, Văn Nhi, những thứ tốt này, con hãy lưu trữ để dành làm của hồi môn sau này, cậu mợ con cũng không thiếu.”

Du Tiểu Văn mềm nhũn đáp ứng, thầm nghĩ: Đầu tháng sau sinh nhật mợ, ta tất nhiên sẽ đưa tặng ngài một phần đại lễ.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Đích Nữ Không Ngoan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Đa Tạ Mộ

Tào lão phu nhân quay sang Trương thị hỏi chuyện âm thực khởi cư sau này của Văn Nhi.

Trương thị vội nhất nhất bẩm báo: “Con dâu đã an bài xong người trong Liên Hương Cư, tất cả đều dựa theo phân lệ của Nhã Nhi.”

Tào lão phu nhân gật gù đầu, “Văn Nhi đã mất người thân dựa vào, Tước gia phải lo chính vụ, con làm vợ, phải quan tâm nhiều một chút. Tuy rằng cô gia dưới gối vô từ*, triều đình thu hồi tước vị, nhưng Văn Nhi vẫn là tiểu thư hầu tước, thân phận này là từ lúc sinh ra đã định sẵn.”

* “Cô gia” ở đây là chỉ cha của Tiểu Văn, con rể của Tào lão phu nhân. “Cô gia dưới gối vô từ” ý nói việc cha Tiểu Văn không có con trai.

Trương thị kính cẩn nghe theo, “Con dâu quyết không bạc đãi Văn Nhi.” Nói xong lại nhìn sang Du Tiểu Văn, “Chữ ‘Liên’ trong Liên Hương Cư giống với tên của mẹ của con, cũng có thể phần nào chia sẻ nỗi đau nhớ mẹ của con.”

Tào phủ cũng giống như những phủ của quan lại khác, chia làm ba khu. Tiền viện là nơi nam chủ nhân xử lý công vụ, trung viện và hậu viện đều dùng cho gia quyến, trung viện là nơi ở của nữ chủ nhân và các thiếu gia, hậu viện là nơi ở của các tiểu thư chưa lấy chồng.

Nhưng Liên Hương Cư lại ở trong trung viện, hơn nữa lại là láng giềng gần của Mặc Hương Cư – chỗ ở của Tào Trung Duệ. Chính là lúc này Du Tiểu Văn tuổi còn nhỏ, Tào phu nhân lại lấy ra một lý do như vậy, nên Tào lão phu nhân mới không cảm thấy có gì không ổn.

Kiếp trước, Du Tiểu Văn vì vợ an bài mà cảm động, nhưng hiện tại nghĩ đến, vợ chỉ sợ lúc ấy đã có ý đồ, muốn làm cho nàng và Duệ biểu ca làm thân với nhau.

Cho nên, kiếp này nếu muốn ngăn chặn vợ dùng lại kế cũ, nhất định phải đổi chỗ mới. Vì thế, nàng ngồi một bên, ngây thơ hỏi, “Liên Hương Cư có ở cạnh chỗ của biểu muội không? Văn Nhi muốn thân cận nhiều hơn với biểu muội a.”

Tào phu nhân tươi cười cứng đờ, cuống quýt liếc nhìn bà bà* một cái, thấy vẻ mặt bà bà không có hoài nghi, thế này mới cười nói: “Nhã Nhi ở Phi Thủy Cư, ừm. Cách một đoạn.”

* Bà bà = mẹ chồng

Tào lão phu nhân nhủ mi nói: “Ta thật sơ sót, Văn Nhi cũng sắp lớn, vẫn là an bài ở hậu viện đi, ở tại Mặc Ngọc Cư.”

Liên Hương Cư này đã làm Tào phu nhân hao tổn rất nhiều tâm tư. Vì tiện cho con tiếp cận, vì lấy lòng bà bà và trượng phu, bà đã chọn ra không ít thứ tốt trong kho phòng để đặt vào Liên Hương Cư. Nay lại bị một câu của Tào lão phu nhân phủ nhận hết thảy, một ngụm hờn dỗi nháy mắt nảy lên cổ họng, nghẹn thật khổ sở. Nhưng bà bà đã lên tiếng, trượng phu lại không hát đệm, bà cũng chỉ cười nói: “Đạ được, con dâu sẽ gọi người ta đi thu dọn Mặc Ngọc Cư. Chỉ là, việc này cũng phải mất mấy ngày, hiện tại, Văn Nhi vẫn là tạm thời ở tại Liên Hương Cư đi.”

Du Tiểu Văn ôn nhu đáp: “Xin nghe vợ thu xếp.”

Ăn xong cơm chiều, vú nuôi của Du Tiểu Văn – Triệu ma ma – mang theo hai đại nha hoàn Sơ Vân, Sơ Tuyết vào nhà đập đầu.

Tào lão phu nhân nhận lễ, dặn dò các nàng hầu hạ tiểu thư cho tốt, rồi sau đó nói mình cảm thấy không được khỏe, mọi người liền thức thoi cáo từ.

Tào Thanh Nho dẫn cả gia đình cùng đưa cháu gái đến Liên Hương Các, đi dạo chung quanh một vòng, thập phần vừa lòng với bố trí nội ngoại, liếc nhìn phu nhân nhà mình tỏ ý khen ngợi.

Tào phu nhân trong lòng mừng rỡ, vỗ mông ngựa* lần này xem ra đúng chỗ rồi, thật không uổng công bà mang nhiều món đồ cồng kềnh từ kho phòng ra như vậy.

* Vỗ mông ngựa = nịnh hót. Thật tình mình ko hiểu nổi cái mông ngựa thì có liên quan gì ở đây, nhưng “vỗ mông ngựa” quả thực nghĩa là nịnh hót.

Tào phu nhân như muốn tranh công, gọi những người mình chọn đến trước mặt Du Tiểu Văn, giới thiệu: “Tiểu thư trong phủ chúng ta đều có một vú nuôi, hai nha hoàn bậc hai, hai nha hoàn bậc ba, một ma ma quản sự, vài thô sử nhà đầu và ba từ. Chu tẩu coi như trung tâm, tính tình trầm ổn, rất có năng lực, có thể giúp con quản lý viện. Mĩ Thiên, Mĩ Cảnh biết âm lạnh, biết trang điểm, tạm thời lĩnh phân lệ của nha hoàn tam cấp, sau này Văn Nhi nếu cảm thấy đắc dụng, lại các nhắc lên làm nha hoàn tiếp thân.”

Ba người cùng nhau đập đầu với Du Tiểu Văn, Du Tiểu Văn vội bảo Sơ Vân thưởng cho mọi người một cái hà bao, trong hà bao có ba lượng bạc vụn.

Ba người cảm tạ đã ban thưởng, Mĩ Thiên, Mĩ Cảnh mặt mày cười như nở hoa, Chu tẩu khiêm cung bình tĩnh, không vì thưởng bạc nhiều mà mừng thắm, cũng khiến Du Tiểu Văn xem trọng bà vài phần.

Mĩ Thiên, Mĩ Cảnh làm người thế nào, Du Tiểu Văn đã được lĩnh giáo rõ ràng ở kiếp trước. Còn Chu tẩu này, phải tìm Triệu ma ma hỏi một câu, chỉ trách nàng trước kia không quan tâm đến mấy tục vụ này, hiện tại thực thấy hai mắt tối tối.

Tào phu nhân thấy mình xếp vào vài cái cơ sở ngầm, Du Tiểu Văn đều kính cẩn nghe theo nhận lấy, không cự tuyệt, trong lòng nhịn không được vui mừng.

Tào Thanh Nho dặn dò đám nha hoàn vài câu, rồi định để cháu gái nghỉ ngơi, “Đi đường tàu xe mệt nhọc, sớm đi nghỉ ngơi đi, mấy nghi thức thành an này nọ, đợi tỉnh dưỡng xong lại nói. Con hãy xem đây như nhà của mình, thiếu cái gì cứ nói với mẹ con là được.”

Du Tiểu Văn vội đáp: “Đa tạ cậu mẹ qua tâm”

Vừa mới trọng sinh liền vào phủ, nếu muốn trả thù mẹ, nàng còn có rất nhiều chuyện phải an bài, quả thật là cần thêm mấy ngày nữa.

Tào phu nhân hư hư khách sáo vài câu, muốn nhân cơ hội có trượng phu ở đây, đoạt lấy quyền kinh doanh cửa hàng và điền trang của cháu gái, miễn cho sau này bị người ta nhắc mình chiếm tài sản của bé gái mồ côi, thanh danh vừa không tốt nghe, vừa có thể khiến trượng phu tâm sinh ghen ghét.

Vì thế, Tào phu nhân liền thân thiết nói: “Nghe nói khi Hoàng Thượng đã thu hồi tước vị nhà con, có ban cho con mấy trăm khoảnh ruộng tốt cùng rất nhiều trân bảo làm bồi thường. Mấy thứ hoàng bạch vật này, nếu muốn cất thì cứ gửi trong kho phòng. Về phần điền sản và cửa hàng, mẹ nghĩ, con tuổi quá nhỏ, không hiểu kinh doanh. Vừa vặn mẹ cũng có mấy thôn trang, mấy người quản sự coi như có khả năng, không bằng để mẹ quản giúp con, đợi sau này con xuất giá sẽ trả lại cho con.”

Lại quay sang trượng phu, hỏi: “Trước gia thấy như vậy được không? Ta giúp nàng quản lý, cũng miễn cho điều nô lữ gạt ấu chủ, đến ngày Văn Nhi xuất giá, lại không chịu trả một xu cho Văn Nhi.”

Tào Thanh Nho khẽ trầm ngâm, liền đồng ý gật đầu, yêu cầu phu nhân, “Trưởng sách phải tự mình ghi lại, không thể lẫn lộn với sản nghiệp trong phủ, đây đều là của hồi môn của Văn Nhi.”

Du Tiểu Văn nâng mắt liếc nhanh về phía mẹ, lời nói dối rõ ràng như vậy, sao trước kia nàng lại tin là thật?

Lão bộc trung tâm của Du gia bị mẹ đuổi đi, nàng cư nhiên còn tin lí do thoái thác của mẹ, cho rằng lão bộc này rắp tâm hại người. Khó trách nhiều điền sản như vậy có thể từng chút từng chút đi vào hầu bao của mẹ! Là chính mình quá ngốc, quá ngây thơ.

Tâm tư từ từ chuyển động, Du Tiểu Văn cúi thấp đầu xuống, cảm thật chặt chiếc khăn lụa thêu tổ sắc trong tay, ra vẻ ‘ta là tiểu nữ hài, không có chủ kiến’.

Tào phu nhân nghĩ rằng nàng không muốn, liền cười nói: “Thỉnh trước gia yên tâm, ta sẽ quản lý tốt của hồi môn của Văn Nhi.”

Chỉ bằng mấy câu như vậy, việc chuyển điền sản giao cho bà biến thành do trước gia an bài, nếu không thuận theo, cái nón bất hiếu sẽ chụp xuống đỉnh đầu, sau này Văn Nhi còn phải ăn nhờ ở đậu danh nghĩa của trước gia, nào dám nghịch lại ý của trước gia?

Tào phu nhân trong lòng làm xong màn tính toán nhỏ nhất, tươi cười thân thiết nhìn Du Tiểu Văn, chỉ chờ nàng gật đầu, mình sẽ lập tức bảo Mẫn nhi đi hẹn quản sự cửa hàng của Du gia ngày mai đến phủ, bàn giao sổ sách.

Chỉ tiếc, bé gái trước mắt này, đã muốn không còn là tiểu nha đầu yếu đuối nhất gan trước kia!

Du Tiểu Văn vẫn nắm chặt chiếc khăn trong tay, tỏ vẻ nhất gan bất an, nhỏ giọng đáp lời: “Đa tạ cậu mẹ quan tâm, chính là cha mẹ trước lúc lâm chung có dặn Văn Nhi, Du quản gia là người trung thành có thể tin, muốn Văn Nhi đem tất cả sự vụ giao cho Du quản gia quản lý. Văn Nhi không dám trái di huấn của cha mẹ, thỉnh cậu mẹ thứ lỗi.”

Dừng một chút, nàng lại giờ lên khuôn mặt thanh lệ nhỏ nhắn, lấy lòng nói: “Đợi cuối năm khi Du quản gia đến giao nghiệm trưởng sách, Văn Nhi lại thỉnh mẹ giúp kiểm tra thực hư trưởng mục, được không?”

Trước hết mời mẹ nếm thử tư vị chỉ có thể nhìn nhưng sờ vào khối tài sản to lớn đó, được chứ?

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Đích Nữ Không Ngoan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7: Nha Hoàn Cũng Có Tác Dụng

Tiến bước cậu mẹ xong, trong lòng Du Tiểu Văn cũng không thoải mái, mẹ cái gì cũng chưa nói, ở mặt ngoài vẫn là hòa khí thân thiết như cũ, nhưng nàng biết, mẹ sẽ không cam tâm!

Nàng tình tường nhớ rõ, bốn năm trước, nàng ngay từ đầu cũng không dám đem điền sản cha mẹ lưu lại giao cho người của mẹ quản lý. Nhưng một năm sau, một tòa điền trang của nàng liền ra xảy ra chuyện lớn. Một gã tá điền trong điền trang khi đang làm việc thì bị rơi xuống giếng chết. Nhưng Du quản

gia không biết trấn an người nhà tên tá điền kia thế nào, làm cho người ta cáo trạng lên nha môn, nháo tới nháo lui, biến thành nằng sai sử nô tài ngược đãi tá điền.....

Sau, là do mẹ chủ động đứng ra hỗ trợ, dẫn nằng đến Trương phủ, cầu kiến đại ca của mẹ, thông qua giao tình giữa các quan viên của Trương bá phụ quan, mới dẹp yên sự tình.

Khi đó nằng chỉ mới mười hai tuổi, chưa trải qua chuyện gì lớn, nên sợ tới mức không biết nên thế nào cho phải. Hành động này của mẹ, thật sự là mối nhân tình khảm vào lòng nằng. Lại thấy mẹ và huynh trưởng giúp đỡ mình nhưng không nói một câu yêu cầu hồi báo nào, nằng mới bảo Triệu ma ma chọn mấy món đồ sứ, đồ ngọc trân quý để tặng cho mẹ và Trương bá phụ, nói vài câu thể hiện lòng biết ơn, nhưng đều bị họ trả lại.

Lúc ấy, mẹ thân thiết nắm tay nằng, nói: “Văn Nhi nha, mẹ là thật tình xem con như nữ nhi của mình, chuyện của con đó là chuyện của mẹ. Lần này là do mẹ nghe tin từ miệng người khác, về sau, mẹ hy vọng con có chuyện gì khó xử, liền chủ động đến nói cho mẹ, chỉ cần là chuyện mẹ có thể giúp được, mẹ nhất định sẽ giúp, dù không thể giúp, cũng có thể biết tìm ai để giúp. Chúng ta vốn là người một nhà, nhất vinh câu vinh, nhất tổn hại câu tổn hại, cho nên con đừng nhắc lại đáp lễ cái gì, như vậy rất xa lạ.”

Một chuỗi lời nói làm Du Tiểu Văn cảm động lệ nóng doanh tròng*, nhất thời đối với mẹ sinh ra tình cảm mẹ con, từ đó trở đi, chân chính xem mẹ như trưởng bối của mình, vô cùng tín nhiệm mẹ, còn tự tay giao mọi trưởng sách của điền trang và cửa hàng vào tay mẹ.....

* lệ nóng doanh tròng = nước mắt ngân ngấn, đầy ứa trong mắt

Hiện tại nghĩ đến, sự kiện kia sờ dĩ huyền não lớn thành như vậy, nhất định là do mẹ phái người đi làm, nói không chừng, tên tá điền kia cũng do chính bà phái người hãm hại. Buồn cười ở chỗ, mình bị trúng kế thì thôi, đã vậy còn xem ác sói là người lương thiện!

Cũng may hiện tại nằng đã biết, sẽ nghĩ ra biện pháp đề phòng. Mẹ là một phụ nhân* chỉ ở trong trong nhà, không có khả năng phái người đi giết người hay đi nha môn cáo trạng, nhất định là bên ngoài có người hỗ trợ, hơn nữa nhất định là người của Trương gia. Chỉ cần quản sự điền trang có thể đề phòng người của Trương gia nhân, chuyện này sẽ giải quyết tốt thôi.

* Phụ nhân = nữ nhân đã có chồng

Nhưng, nếu bọn họ bị kẻ khác mua chuộc, thông đồng với ngoại tộc thì làm sao đây? Tuy rằng nằng đã xin phép với ngoại tổ mẫu, hàng tháng gặp mặt các quản sự một lần, cũng đã dặn Du quản gia phải chú ý những tiểu quản sự nhiều hơn, nhưng tri nhân tri diện bất tri tâm* nha! Nằng lại không thể ra phủ, phải làm sao mới có thể nắm hết thầy trong tay?

* Câu này đầy đủ gồm hai câu:

Họa hổ, họa bì, nan họa cốt

Tri nhân, tri diện, bất tri tâm

Ý nói quen biết người, biết hình tướng nhưng không thể biết rõ tâm địa của người đó; khuyên chúng ta nên cẩn trọng giao du với những người xung quanh.

Triệu ma ma thấy tiểu thư nhà mình cứ nhủu chặt cặp chân mày xinh đẹp, ngồi trước gương không biết suy nghĩ cái gì, không khỏi âm thầm thở dài. Từ ngày tiểu thư bị bệnh một hồi tình dậy, tính tình như thay đổi thành người khác, không còn vui vẻ hoạt bát, luôn mặt co mày cau, giống như lòng đầy tâm sự.

“Tiểu thư, suy nghĩ gì vì, có thể nói cho ma ma nghe được không?”

Du Tiểu Văn quay đầu thấy ánh mắt lo lắng của Triệu ma ma, trong lòng chợt mềm nhũn. Ma ma làm gì cũng đều nghĩ thay cho nằng, nằng trước kia lại luôn tin mẹ xúi giục, cảm thấy ma ma thật nhiều chuyện, ngẫu nhiên ma ma dặn mình nên chú ý người này người kia, nằng còn chỉ trích ma ma thích gây sự..... Nằng làm ma ma thương tâm như vậy, nhưng ma ma lại không có nửa câu oán hận nằng, cuối cùng còn vì mình mà chết thảm.

Triệu ma ma thấy tiểu thư nói cái gì cũng không nói, lại dùng ánh mắt ý lại chưa từng có nhìn mình, đau lòng ôm sát tiểu thư vào người, nói: “Tiểu thư đang lo lắng cái gì? Có ma ma ở đây, ma ma sẽ không để bất luận kẻ nào khi dễ tiểu thư.”

Du Tiểu Văn hốc mắt đỏ lên, nghẹn ngào nói: “Ta biết ma ma đối với ta tốt nhất.” Nói xong đem đầu vùi vào lòng Triệu ma ma, tham lam hấp thụ nhiệt độ trên người Triệu ma ma, hy vọng có hơi nóng trái tim bị đông lạnh thành băng của mình.

Triệu ma ma cảm nhận được nằng ý lại, không khỏi ôm thân mình bé nhỏ của nằng càng thêm chặt.

Như được hấp thụ sức mạnh từ người vú nuôi lâu năm của mình, Du Tiểu Văn rất nhanh điều chỉnh lại tâm tình. Nằng là tới trả thù, chẳng lẽ ngay cả chút việc nhỏ ấy cũng ứng phó không được? Bên ngoài đã có Văn bá quản lý, mình cứ việc học hỏi nhiều hơn, thế nào cũng có thể vượt qua cửa ải khó khăn này. Về phần ở trong viện này.....

Du Tiểu Văn nói với Triệu ma ma, “Ma ma, ma ma đi gọi Chu tẩu vào.”

Không bao lâu, Chu tẩu liền vào phòng, cung kính hành lễ, rồi sau đó khoanh tay đứng một bên chờ phân phó.

Du Tiểu Văn nhìn như tùy ý đánh giá bà vài lần, ôn hòa nói: “Ồ chỗ ta không có chuyện gì cần làm, sau này chuyện trong viện, người và Triệu ma ma cùng nhau quản. Không biết trong phủ đưa cho người một tháng bao nhiêu nhạc, ta lại cho người thêm một lượng bạc một tháng.”

Chu tẩu hạ thấp người nói cảm tạ, không cự tuyệt, cũng không biểu hiện ra vui mừng.

Người không vì tiền tài sở động, mới là người khó ứng phó nhất.

Du Tiểu Văn liền không lại giữ bà, cho bà lui xuống, rồi sau đó nói với Triệu ma ma: “Ma ma về sau giúp ta quan sát Mi Thiên, Mi Cảnh.”

Đang nói, ngoài cửa đột nhiên truyền đến tiếng Sơ Vân chất vấn, “Người lên lút trốn ở chỗ này nghe lên cái gì?”

Triệu ma ma biến sắc, bước nhanh ra phòng, lạnh lùng hỏi: “Các người đang làm cái gì?”

Vài người do dự vào phòng, Sơ Vân là người tính tình nóng nảy, vừa vào liền ào ào nói: “Tiểu thư, vừa rồi Mi Thiên trốn ở ngoài phòng nghe lên.”

Mi Thiên cúi người hành lễ với Du Tiểu Văn, mặt không đỏ khí không suyễn* nói: “Hồi bẩm biểu tiểu thư, nô tì chính là muốn đến hỏi biểu tiểu thư, ngài có muốn nước ấm hay không mà thôi, nhưng nghe được phòng trong tựa hồ đang nói chuyện, nhất thời không biết có nên tiến vào hay không.”

* Khi nói dối hoặc nói chuyện gì rất xấu hổ, người ta thường có những biểu hiện như đỏ mặt, tim đập nhanh, hơi thở gấp gáp, ... Cụm từ “mặt không đỏ khí không suyễn” ý nói người này tuy là đang nói dối nhưng mặt mày vẫn như thường, tự tin như thể mình đang nói thật.

Du Tiểu Văn thấy khuôn mặt nàng không chút nào khiếp đảm, trong lòng biết mị nhất định đã hứa hẹn nàng cái gì, nếu không có nô tỳ nào bị bắt tang mà không sợ hãi?

Du Tiểu Văn khinh thường cười khê, khuôn mặt nhỏ nhắn ngẩng lên hỏi Triệu ma ma, “Ma ma, quy củ trong phủ chúng ta, nha đầu xúc phạm chủ tử, phải xử phạt thế nào?”

Triệu ma ma cũng đang tức giận, bà ăn muối còn nhiều Mi Thiên ăn cơm, đương nhiên không tin tưởng lời Mi Thiên nói, đang định góp lời mấy câu với tiểu thư, tiểu thư liền chủ động hỏi mình. Bà vội đáp, “Bất luận là nguyên nhân gì, nghe lên ngoài phòng chủ tử chính là tội chết.”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Mi Thiên liền trắng bệch, miệng kêu lên: “Các người không có quyền xử trí ta, ta là nô tì của Tào phủ, cũng không phải là của Du gia các người.”

Mi Thiên thật đúng là không để cho nàng thất vọng, nàng thật ra đang chờ những lời này a! Mị luôn miệng nói xem nàng như con gái ruột, nhưng nha hoàn do chính tay bà chọn lại không xem nàng như chủ tử.

Mặt Du Tiểu Văn đột nhiên che kín đau thương, cắn chặt môi dưới, trong hốc mắt đầy ứa nước mắt.

Triệu ma ma thấy vậy, lòng đau như xé, lập tức cấm hặn nói: “Chúng ta không có quyền xử trí người sao? Ta đây thật muốn mời cửu phu nhân đến hỏi một câu rõ ràng!”

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Đích Nữ Không Ngoan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8: Giết Gà Dọa Khỉ

Tìm Tào phu nhân lý luận, Mi Thiên trong lòng tất nhiên không vội, trên mặt còn thoáng hiện lên một tia mừng thầm, đang muốn nói vài câu khéo léo, ngoài cửa liền truyền tiếng nói uy nghiêm của Tào lão phu nhân, “Đây là đang làm cái gì?”

Du Tiểu Văn mừng thầm, so với người bên ngoài, nàng có một chút ưu thế, chính là biết ngoại tổ mẫu đêm nay sẽ tới Liên Hương Cư thăm nàng, cho nên mới muốn lợi dụng thời cơ này, cho mị chịu chút đau khổ.

Du Tiểu Văn vội đứng dậy ra nghênh đón, vịn tay đỡ ngoại tổ mẫu vào phòng, mềm nhẹ hỏi: “Đã trễ thế này, lão thái thái sao lại đến đây?”

Tào lão phu nhân vỗ vỗ bàn tay nàng, tầm mắt dạo qua phòng một vòng, đem hết thấy xem ở trong mắt, bất động thanh sắc nói, “Ta cho người nấu chút canh an thần, con thừa dịp còn nóng uống đi.”

Du Tiểu Văn cảm tạ, nhu thuận uống canh an thần.

Chỉ trong một hồi như vậy, Tào lão phu nhân đã hỏi xong sự tình đại khái rõ ràng, lúc này mới phát tác: “Đi mời phu nhân đến!”

Không bao lâu sau, Tào phu nhân vịn tay đại nha hoàn Điện Nhi bước nhanh vào Liên Hương Cư, trên tóc chỉ cài một cây trâm bạch ngọc, hiển nhiên là đã chuẩn bị đi ngủ. Còn chưa kịp thảnh an, đã bị Tào lão phu nhân ào ào chất vấn, “Nha đầu kia là con chọn phải không? Ta thật muốn hỏi ngươi, chọn nha hoàn thế nào, đã nghe lên chủ tử nói chuyện, còn không phục quản giáo!”

Tào phu nhân Trương thị dọc theo đường đi đã nghe được phong phanh, tất nhiên là thăm hận Mi Thiên vô dụng, trên mặt lại giả dạng như không biết chuyện gì, kinh ngạc hỏi ngược lại: “Nha đầu kia cứ nhiên dám nghe lên chủ tử nói chuyện?” Lập tức quay sang nhìn Mi Thiên, lớn tiếng chất vấn, “Nói, rốt cuộc là chuyện gì?”

Mi Thiên tuy rằng tuổi còn nhỏ, nhưng là người rất tinh ranh, biết chính mình khó tránh bị phạt đòn, càng thêm muốn cầu xin phu nhân, mới có thể ngầm giảm bớt xử phạt. Nàng vội dập đầu, đem lời nói ban nãy từ đầu chí cuối nói lại một lần, vừa khóc vừa nói: “Nó thì không phải là không đem biểu tiểu thư đặt trong mắt, chính là nghe nói quy củ Du gia là bị trọng tể*, trong lòng sợ hãi, mới nói ra lời hỗn trướng này. Cầu lão thái thái, phu nhân, biểu tiểu thư tha nó thì lần này.”

* Trọng tể = đánh bằng trượng đến chết. Thời xưa, hình phạt “xử tử” các nha hoàn phạm tội không phải là lôi ra chặt đầu – kiểu hành hình này chỉ có trong hoàng tộc thôi – mà là đánh bằng trượng đến chết. Cây trượng là cái cây to to mà hai hàng nha dịch trong phi Bao Công hay cầm mỗi lần thăng đường. Cây này làm bằng gỗ, chất lượng tốt lắm, nhìn vậy thôi chứ rất nặng. Thường thì đánh chừng hai mươi trượng là nửa tháng không thể ngồi dậy, gấp đôi số lượng đó thì “ngủ” thiệt luôn!

Tào phu nhân giọng căm hận nói: “Không chỉ là ta, liền ngay cả lão thái thái và Tước gia, đều đem biểu tiểu thư đặt lên đầu quả tim, ta thấy ngươi thường ngày cần thủ quy củ, trong phủ từ trên xuống dưới đều khen ngươi trí tuệ hiểu chuyện, thế này mới điều ngươi đến hầu hạ biểu tiểu thư, ngươi cứ nhiên mới ngày đầu tiên đã chọc biểu tiểu thư tức giận! Ngay cả khi ẩn theo lời biểu tiểu thư phạt ngươi, dù đó là Du gia quy củ nghiêm khắc, ngươi cũng chỉ có thể chịu.”

Nói xong lại nắm tay Du Tiểu Văn, tỏ ý đem Mi Thiên giao cho Du Tiểu Văn xử phạt.

Du Tiểu Văn nhin lại nhẩn, mới cố nén không giãy tay mợ ra.

Một phen nói kia của mợ, trong trong ngoài ngoài đều đang nói Mi Thiên kỳ thật là nha hoàn thủ quy củ, sao vừa đến hầu hạ ngươi liền huyền não gà bay chó sủa? Chẳng lẽ là vì ngươi rất khắc nghiệt? Còn âm thầm chỉ trích Du gia quy củ nghiêm khắc.....

Nếu đổi thành Du Tiểu Văn trước kia, tất nhiên sẽ dễ dàng bỏ qua cho Mi Thiên, nhưng hiện tại bất đồng, nàng phải đẩy Mi Thiên ra ngoài.

Mi Thiên so với Mi Cảnh, tâm kế hơn rất nhiều, lại là người khéo lười như hoàng*. Lúc “Làm chứng”, cơ hồ đều là Mi Thiên nói. Giờ Du Tiểu Văn nhìn thấy mặt Mi Thiên, trong lòng còn có một đoàn lửa đang cháy..... Tuy rằng khi nhìn đến mợ, cũng có cảm thụ như vậy, nhưng hiện tại chưa thể động đến mợ, ít nhất bỏ trước một cái, tự giảm nhiệt cho mình.

* “khéo lười như hoàng” hay “xảo lười như hoàng”: ý nói người miệng mồm lạnh lẽ, nói chuyện có thể nói trắng thành đen, đen thành trắng; nếu dùng để biện minh hay lừa lọc đều rất tuyệt, còn nếu dùng để nịnh hót thì rất được người nghe ưa chuộng. Từ “hoàng” ở đây nghĩa là con chim, hình như là hoàng yến hay vàng anh gì đó!

Du Tiểu Văn cắn cắn cánh môi hồng nhuận, nhẹ giọng nói: “Mợ yêu quý Văn Nhi, Văn Nhi cảm động vạn phần. Gia phụ là đại quan một phương, trong phủ chứa nhiều giấy tờ cơ mật của triều đình và địa phương, quy củ tất nhiên là nghiêm khắc hơn một ít. Nhà hoàn bà tử trong phủ chưa bao giờ dám đến gần phòng chủ nhân khi chưa được gọi, cho nên ma ma vừa rồi mới nói là phạt trọng tể. Mi Thiên là nha hoàn của Tào phủ, lại là do mợ tự mình chọn lựa, đương nhiên không tiện dùng quy củ của Du gia để xử trí, vẫn là thỉnh mợ đến xử trí mới thỏa đáng.”

Nói xong, có chút xấu hổ cúi thấp đầu xuống, lộ ra cằm cổ tuyết trắng.

Du gia nhà ngươi chỉ quan lại địa phương, lại yêu cầu nô bộc trong phủ nghiêm khắc như vậy. Tước gia thân là mệnh quan triều đình, sao có thể phóng túng hạ nhân tùy ý nghe lên chủ tử nói chuyện? Đây là muốn nói Tào gia ta không có quy củ sao? Tào phu nhân âm thầm tức giận, những lời này, mỗi một câu đều ép mình vào vách tường, mặt mũi cứng ngắt. Hon nữa, Văn Nhi cứ nói Mi Thiên do chính mình chọn lựa, chọn một đứa nha hoàn không quy củ tới hầu hạ bé gái mồ côi nương nhờ họ hàng, thế này không phải là chỉ trích ta ác độc đó sao?

Tuổi mới có bao nhiêu đó mà đã có tâm tư kín đáo như vậy!

Tào phu nhân vừa hận vừa hoảng, vội lên liếc nhìn bà bà một cái, quả nhiên thấy bà bà – người cực yêu thương cháu gái – đang cau mày chỉ trích nhìn chính mình. Bà bà này thật ra một người lợi hại, Tước gia cơ hồ đối với bà nói gì nghe nấy. Từ sau khi sinh ra Duệ Nhi, bà luôn phải muôn vắn lấy lòng, mới dỗ bà bà vui vẻ, nay lại bởi vì một cái Văn Nhi liền chuyển sang giận mình.

Một ngụm hờn dỗi nhất thời này lên trong lòng, nuốt thế nào cũng không trôi. Tào phu nhân biết mình phải nhanh nhanh xử trí Mi Thiên, như vậy mới có thể một lần nữa lấy được tín nhiệm của bà bà, nhưng nếu xử trí xong rồi thì rất khó giữ Mi Thiên ở bên cạnh Văn Nhi. Thật ra chẳng phải là bà yêu thích Mi Thiên, mà là vì cả tuổi tác lẫn tâm trí của Mi Thiên đều là tốt nhất, đổi thành người khác, chỉ sợ không dễ tìm hiểu được tín tức bà muốn.

Tâm tư vừa chuyển, bà liền xin lỗi nói: “Là ta lo lắng không chu toàn, nha đầu kia tuổi còn nhỏ, rất nhiều quy củ còn phải chậm rãi dạy, mong Văn Nhi tha thứ mợ tắc trách.”

Du Tiểu Văn vội tỏ vẻ mình hoàn toàn không có ý trách tội mợ, “Văn Nhi hiểu được, mợ làm sao quản được nhiều người như vậy.”

Là nói ta không có năng lực quản lý hạ nhân sao? Tào phu nhân ngầm bức trong lòng, tình tế quan sang biểu tình cháu gái, chỉ thấy trên khuôn mặt thanh

lệ nhỏ nhắn chỉ bằng hai bàn tay kia tràn đầy dè dặt và bất an, rõ ràng chính là một bé gái mồ côi đi sống nhờ dưới mái hiên nhà người khác, sợ mình trách tội nặng, sau này không còn chỗ nào để dựa vào.

Chẳng lẽ là thật sự là lời vô tâm? Trong khoảng thời gian ngắn, Tào phu nhân có chút khó hiểu, nghĩ không ra.

Tào lão phu nhân đợi một lúc lâu, vẫn không thấy con dâu quyết định, không khỏi nhíu mày, phiền chán nói: “Chỉ có mỗi việc nhỏ như vậy mà không biết xử trí hay sao? Đem nha đầu kia lôi xuống, trọng đánh hai mươi bốn tỳ, phạt đi phòng bếp làm nha hoàn nhóm lửa*.”

* Nha hoàn nhóm lửa tương đương với phụ bếp trong nhà hàng, phải làm mấy chuyện như cho củi vào bếp, đốt lửa, gánh nước, rửa rau, rửa chén, ... Công việc tuy rất nhiều nhưng toàn là việc không tên, không đáng kể công. Thân phận vì vậy rất thấp kém, không đủ tư cách đến khu vực ở của chủ tử, gặp mặt chủ tử.

Tào phu nhân hít một ngụm khí lạnh, tướng mạo Mi Thiên thập phần phát triển, nàng ta sau này ắt sẽ có chỗ trọng dụng, nay giáng xuống là nha hoàn nhóm lửa, chỉ sợ chưa qua hai năm đã bị huân thành củi đen. Nàng vội giọng cười nói: “Phạt như vậy có phải quá nặng rồi không?”

Tào lão phu nhân nhíu mày nói: “Nặng? Nếu không phạt nàng thật nặng, sau này nô tài trong phủ có ai xem Văn Nhi là đứng đắn chủ tử? Con không quản được bọn nô tài, chẳng lẽ ngay cả giết gà dọa khỉ cũng không biết sao?”

Nói đến mức này, Tào phu nhân làm sao còn dám nhiều lời, chỉ đành cho người lôi Mi Thiên xuống.

“Biểu tiểu thư tha nô tì đi, van cầu ngài.” Mi Thiên òa khóc, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, nước mũi nước mắt nhem nhuốc thành một khối, hoàn toàn nhìn không ra vẻ diễm lệ ngày sau.

Kiếp trước tính tình mình quá mềm yếu, mỗi khi Mi Thiên, Mi Cảnh phạm sai, luôn ra mặt thay các nàng cầu tình, nhưng hai nha đầu đó có từng đem mình để vào mắt đâu? Hiện tại cư nhiên cũng dám cầu tình với mình sao?

Xử trí hạ nhân như vậy là việc mà Du Tiểu Văn từ trước tới nay chưa bao giờ làm. Nhưng bây giờ làm, không những không có nửa điểm mềm lòng, ngược lại còn cảm thấy vui sướng, nhất là khi nhìn thấy vẻ ảm đạm không thể tan đi trong mắt của mẹ, trong lòng lại càng thêm thống khoái.

Rốt cục chém đứt một cái tay trong của mẹ, về phần Mi Cảnh, sau này lại thu thập.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Đích Nữ Không Ngoan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9: Dạy Ta Võ Công Đi

Sáng sớm ngày hôm sau, sau khi Du quản gia báo kiến Tào Thanh Nho, liền đến phòng khách ở nhị môn* gặp mặt tiểu thư, thấy trái phải đều là người Du gia, liền hạ giọng nói: “Tiểu thư, tên xa phu hôm qua là người của Nhiep Chính Vương phủ, bởi vì uống say nên vung roi lung tung, mới làm cho ngựa phát cuồng. Tào Tước gia đêm qua đã tự mình giải người đến Nhiep Chính Vương phủ, nhưng chỉ gặp được đại quản gia.”

* phòng khách nhỏ, không phải phòng khách chính

Chuyện này, sáng sớm nay, cậu đã nói với nàng, Nhiep Chính Vương gửi tặng nàng vài món quý giá xem như nhận lỗi, lại không tỏ ý gì khác, dù sao nàng không bị thương. Bình thường muốn vào được tể tướng phủ phải là quan tam phẩm, huống chi là phủ Nhiep Chính Vương, người ta chịu phái đại quản gia ra mặt tiếp kiến cậu, đã là thực nể tình.

Du Văn Biểu lại thở dài: “Trong kinh thành có quá nhiều vương hầu công tước, nếu lỡ va chạm chỉ có thể trách mình không hay ho.”

Đây là khuyên ta tức sự ninh nhân* sao?

* tức sự ninh nhân = nhân nhượng để khỏi phiền hà về sau

Ánh mắt Du Tiểu Văn chọi lóe, ngày hôm qua, tình hình thập phần mạo hiểm, bất quá ở năm đó, tuy nàng cũng bị dọa hết hồn, nhưng không qua mấy ngày liền phai nhạt. Chính là tên xa phu này say rượu rất đúng lúc, rốt cuộc là hướng về phía mình mà đến, hay là thật là trùng hợp?

Chẳng qua, đó là người của Nhiep Chính Vương phủ.

Năm ngoài, tiên đế băng hà, truyền ngôi cho hoàng tử tám tuổi, đồng thời phong hoàng đệ làm Nhiep Chính Vương, nắm toàn bộ quân chính quyền to. Người cao cao tại thượng như Nhiep Chính Vương, hẳn là sẽ không khó xử một bé gái mồ côi như nàng mới đứng.

Du Tiểu Văn khẽ gõ mặt bàn, ngưng thần suy tư một hồi lâu, đột nhiên nói: “Văn bá, không bằng người dạy ta võ công đi.”

Nhìn một chường hôm qua Văn bá cứu nàng, đã biết là cao thủ. Du Hầu gia là quân nhân, Du Tiểu Văn tuy rằng không tập võ, nhưng mura đảm đảm đất, tóm lại là người biết hàng. Nàng cũng vì chuyện hôm qua nên lâm thời này lòng tham, nếu có nhất kỹ bàng thân*, sẽ rất tiện lợi. Nếu lúc trước bản thân biết chút võ công, Triệu ma ma đâu cần chết thảm! Huống chi, nàng cần phải hiểu được, cậu rớt cuộc muốn lấy thứ gì của nàng!

* nhất kỹ bàng thân = một vài kỹ năng nhỏ để phòng thân, thường không phải là cái gì xuất sắc lắm, nhưng phải hữu dụng và bất ngờ.

Chẳng qua, đề nghị này của Du Tiểu Văn lại bị Du Văn Biểu cùng Triệu ma ma liên hợp phản đối, “Ngài là tiểu thư khuê các, sao có thể học thứ này?”

Du Tiểu Văn kiên định nói: “Ta không cha không mẹ, cũng không huynh đệ tỷ muội, nếu ngay cả một chút kỹ thuật phòng thân cũng không có, làm thế nào để tự bảo vệ mình?”

Hai vị nô tài trung tâm nghe mà sững sốt, lời này thật có đạo lý, chỉ là tiểu thư tuổi còn nhỏ, dưỡng ở khuê phòng, lão phu nhân, cữu lão gia, cữu phu nhân lại yêu thương nàng như vậy, vì sao nàng lại tính đến chuyện này?

Du Văn Biểu lập tức truy vấn Triệu ma ma, “Có phải là cữu phu nhân làm chuyện gì khiến tiểu thư bị ủy khuất?”

“Không phải, ta chỉ là muốn tập võ mà thôi.” Du Tiểu Văn chậm rãi nói. Mắt cúi xuống, hàng lông mi dài che giấu đau xót và hận ý trong mắt, tuy cữu hận của nàng không thể nói cho hai người hầu trung tâm này, nhưng nàng vẫn kiên trì quyết định của mình.

Chính là thương lượng một hồi vẫn không có cách nào. Nếu ở Du gia thì còn dễ, nay là đang ở Tào gia, Du Văn Biểu là ngoại nam, không thể tùy ý xuất nhập vào trong, làm thế nào dạy võ công cho nàng?

Nàng đành phải dặn dò Văn bá, “Trước đi tìm nhiều cô nhi, tuổi nhỏ một chút, nam nữ đều có, người tự mình dạy bọn họ võ công, về sau dùng làm hộ viện cho điền trang, cửa hàng cũng tốt.”

Kỳ thật mục đích chủ yếu của nàng là muốn tạo ra nhiều người có thể bảo hộ mình. Lần này nhập Tào phủ, là vì báo thù mà đến, mẹ và Duệ biểu ca đương sẽ không nói chơi, nhưng nếu ngay cả cậu cũng..... Như vậy nàng cũng sẽ không nương tay. Nhưng cậu là mệnh quan triều đình, cho dù xử trí thập phần ân mật, cũng khó tránh không bị người khác phát hiện. Cho nên nàng phải làm sẵn đường lui cho bản thân.

Chuyện này luôn đặt ở trong lòng Du Tiểu Văn, cơ hồ khiến nàng ngủ không an ổn, luôn chờ Văn bá hồi âm. Bất quá, để có thể chọn ra những cô nhi có tư chất đâu phải là chuyện dễ dàng? Du Văn Biểu vừa đi chính là ba ngày không có tin tức. Nàng cho người đi hỏi thăm, nguyên lai là vừa đến đại môn liền bị người của Tào phu nhân cản lại, nói là ngoại nam không tiện nhập trạch, bảo hấn chờ đến ngày lễ ngày tết lại đến.

Hôm nay ăn cơm sáng xong, Du Tiểu Văn đến Duyên Niên Cư thỉnh an ngoại tổ mẫu, tiện thể đưa ra thỉnh cầu, định giúp Du quân gia xin một tấm bái thiếp, thuận tiện tùy thời vào phủ thương nghị chuyện kinh doanh.

Lúc này cũng đang là giờ Tào phu nhân thỉnh an bà bà, nghe xong lời này, trong lòng vừa động, cũng không nói thêm cái gì, chỉ ôn hòa nói: “Cấp bái thiếp không phải việc khó, chỉ sợ hấn không nguyện ý tùy thời vào phủ thôi.”

Tuy rằng không có nói rõ, nhưng cũng chỉ ra Du quân gia rất có khả năng khi dễ ấu chủ, lão phu nhân rất yêu thương cháu gái, đương nhiên sẽ lo lắng duy hộ.

Tào lão phu nhân cân nhắc nặng nhẹ, nói: “Đó tổng quản sự nhà con, đến nghị sự cũng không có gì không thể, nhưng mà con làm được sao? Có muốn mẹ con đến giúp đỡ một chút không? Chớ để bị người ta lừa.”

Du Tiểu Văn vội nói: “Du quân gia là thân tín lâu năm của Du phủ, cha mẹ đều nói có thể tin cậy.” Nói xong lại nhìn sang Tào phu nhân, sợ hãi cười nói: “Trong phủ từ trên xuống dưới có đến mấy trăm nha hoàn bà tử, đều chờ mẹ sai phái mới có thể làm việc, mẹ mỗi công việc bận rộn quán thân, Văn Nhi làm sao còn dám quấy rầy? Huống hồ đây là sản nghiệp của Văn Nhi, tương lai rồi cũng phải học kinh doanh, không bằng sớm đi học, sau này mới không sợ bị ác nô khi dễ.”

Tào phu nhân thích nhất là khoe khoang trước mặt trượng phu và bà bà rằng mình bận rộn đến mức nào, như thể bà đã vì cái nhà này mà cúc cung tận tụy, làm đến quên mình. Nay bị Du Tiểu Văn lấy lời của bà đổ vào miệng bà, thật là có khổ nói không nên lời, chỉ có thể ngóng trông bà bà giúp mình xuất đầu.

Khả Tào lão phu nhân nghe xong lời này, lại cảm thấy thập phần hợp lý, vui mừng nói: “Con kiên cường như vậy, thật không hổ là con gái của mẹ con. Vậy thì cố gắng học tốt việc kinh doanh đi, nếu có gì không hiểu, có thể đến hỏi Mẫn biểu ca, hấn có giúp đỡ quản lý chút sản nghiệp trong phủ, kinh doanh không tệ, là người có năng lực.”

Du Tiểu Văn đang lo không tìm được có cùng Mẫn biểu ca trao đổi, lập tức vội cười đáp ứng, “Đa tạ ngoại tổ mẫu, mẹ yêu quý, Văn Nhi nhất định hướng Mẫn biểu ca học tập.”

Khóe mắt Du Tiểu Văn luôn luôn âm thầm quan sát Tào phu nhân, phát hiện khi ngoại tổ mẫu khen Mẫn biểu ca có khả năng, tươi cười trên mặt bà liền cứng đờ, lát sau mới trầm tĩnh lại. Xem ra, mẹ cho rằng Mẫn biểu ca là chướng ngại vật ngăn cản Duệ biểu ca thừa kế tước vị, cho nên không thích nghe ngoại tổ mẫu khen Mẫn biểu ca.

Trò chuyện với ngoại tổ mẫu thêm một hồi, Du Tiểu Văn liền đứng dậy cáo từ.

Tào phu nhân cũng cùng đứng lên, hướng bà bà cười nói: “Con đến Liên Hương Các nhìn thử một chút, xem còn có thứ cần mua thêm không.”

Tào lão phu nhân gật đầu nói: “Con để tâm nhiều một chút, đừng ủy khuất đứa nhỏ này.”

Tào phu nhân vội nói: “Thỉnh mẫu thân yên tâm, con là thực xem Văn Nhi như con của mình.”

Du Tiểu Văn hành lễ, cùng Tào phu nhân dắt tay mà ra. Dọc theo đường đi, Tào phu nhân nói chuyện dùng toàn lời hay, ngọt ngào mềm mại, vẻ mặt hòa ái thân thiết, cẩn thận hỏi han ân cần, nói tới nui lui một hồi, rồi cuộc gió cũng chịu chuyển hướng, khẽ cười nói: “Kỳ thật, Duệ biểu ca con cũng rất biết kinh doanh, con sau này cũng nên thân cận với Duệ biểu ca nhiều hơn, tuy rằng hán ban ngày phải đến học đường*, nhưng buổi tối cũng có rảnh.”

* Học đường nghĩa là khu vực học tập ở ngay trong phủ của các thiếu gia, tiểu thư. Thường những nhà giàu có đều có mời thầy giáo đến dạy trong phủ. Nơi dạy và học thường là một biệt viện riêng, có bàn có ghế, có tủ sách, v.v... Đại loại y như một lớp học mini ở hiện đại.

Mới vừa rồi, Du Tiểu Văn thấy mẹ như có chút đăm chiêu, chỉ biết bà nhất định đang suy tính đối sách, tất nhiên sẽ không để cho mình và Mẫn biểu ca đi lại gần gũi. Nay nghe xong lời này, lại khẳng định một chuyện, lúc trước Duệ biểu ca lấy lòng chính mình như vậy, nhất định là do mẹ khuyến khích.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Đích Nữ Không Ngoan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10: Chế Tạo Đối Thủ Cạnh Tranh

Đến tận đường rẽ, Tào phu nhân vẫn chịu không tay Du Tiểu Văn, thân thiết cười nói: “Hôm nay Nhã Nhi có chút ho khan, mẹ sợ lão thái thái bị lây bệnh, nên không cho nàng lại đây thỉnh an. Bất quá, lúc mẹ đi, Nhã Nhi cứ nhắc tới Văn Nhi biểu tỷ nha, đứa nhỏ này rất thích con. Nếu con không bận làm chuyện gì, không bằng cùng mẹ đến Nhã Ngũ Đường, để tỷ muội các con trò chuyện một chút, cũng thuận đường lấy bái thiếp.”

Du Tiểu Văn ôn nhu cười nói: “Văn Nhi đành phải đi theo làm phiền mẹ.”

Đoàn người vừa mới đến đông phòng – nơi Trương thị dùng để nghỉ ngơi và xử lý công việc, liền nghe thấy một giọng nói lão luyện thành thục của một phụ nhân, “Những gia đình trong sạch nhà có ngũ bát thứ*. Thứ nhất tang phụ trưởng nữ không cưới, vì vô giáo giới.”

* Ngũ bát thứ: năm loại nữ nhân không nên cưới. Điều này có ghi trong Kinh Lễ – một cuốn nằm trong Ngũ Kinh.

Thanh âm non nớt của Tào Trung Nhã tiếp lời hỏi ngay, “Lời này nghĩa là thế nào?”

Lão phụ nhân giải thích: “Gia đình trong sạch sẽ không cưới nữ tử có mẫu thân mất sớm, bởi vì không ai dạy dỗ, không biết cấp bậc lễ nghĩa. Cho nên người đời nếu là thế tử chết sớm, sẽ cưới thêm kẻ thất*, hoặc là ỷ thác cho thân hữu, giáo dưỡng nữ nhi.”

* kẻ thất = vợ kẻ = người vợ thay thế vị trí của chính thể đã mất

Lúc này hai người vào đông phòng, một vị ma ma cực kì đoan trang nhìn về phía Tào phu nhân và Du Tiểu Văn, hành lễ thỉnh an. Ánh mắt Trương thị khẽ động, nhìn sang Du Tiểu Văn, cười nói: “Đây là giáo đường ma ma họ Sur do mẹ mời từ trong cung đến. Văn Nhi có muốn cùng học không?”

Ha ha, có ý ở lúc này giải thích “Ngũ bát thứ”, đơn giản là muốn nói cho nàng, phải nghe lời Trương thị, nếu không sau này sẽ không có ai mang sinh lễ đến cưới. Kiếp trước, nàng chính là bị Sur ma ma dạy thành một khối bột nhào, tùy tiện mẹ vô nấn.

Bất quá mẹ lần này tính nhầm rồi, Sur ma ma là người khéo đưa đẩy, ai trả nhiều bạc thì nghe theo người đó, hơn nữa còn là người có tư tâm, vô cùng tốt lợi dụng. Huống hồ, ngày mai còn có một nhân vật trọng yếu đến Tào phủ, kiếp trước mình không giao thiệp với nàng bao nhiêu, lúc này đây, tất nhiên sẽ không buông tay cơ hội tốt như vậy.

Du Tiểu Văn cúi hạ hàng lông mi dài, che giấu vẻ trào phúng và khinh thường trong mắt, cái miệng nhỏ nhắn trả lời: “Nếu có thể được ma ma dạy, tất nhiên là phúc khí của Văn Nhi.”

Tào phu nhân vừa lòng cười, bảo Du Tiểu Văn hành lễ bái sư, lại cho người ta mang mười lượng bạc đưa cho Sur ma ma, nói: “Hơn một đệ tử, tất nhiên là phải thêm hạ lễ.”

Đang nói chuyện, Tào Trung Duệ mang nha hoa đến thỉnh an mẫu thân, thỉnh an xong, lại nhã nhặn chào hỏi Du Tiểu Văn, “Văn Nhi muội muội phải đến đây nhiều mới phải, nhập phủ đã mấy ngày, lại luôn không thấy thân ảnh muội muội.”

Du Tiểu Văn đậm cười ứng một câu, không muốn cùng Duệ biểu ca quá nhiều gặp gỡ, liền mở miệng xin bái thiếp nhập phủ cho Du quản gia, xong tìm một cái cớ cáo từ. Trương thị định giữ nàng ở lại Nhã Ngũ Đường dùng cơm trưa, cũng bị nàng khéo léo từ chối, “Hôm nay còn có chút hành lý chưa sửa soạn xong, huống hồ ngày mai còn phải học quy củ với Sur ma ma, sau này sẽ còn đến quấy rầy mẹ.”

Tào phu nhân nghe vậy, đành để cho nàng đi trước.

Đêm đến, Du Tiểu Văn mời Sư ma ma đến Liên Hương Cư, khách khí nhường vị trí chủ tọa, bảo Sư Văn dâng một cái cái trap nhỏ, bên trong trap chứa mấy vòng bạc cùng một cây trân ngọc chất liệu vô cùng tốt.

Nhìn thấy vẻ vừa lòng trong mắt của Sư ma ma, nàng mới ôn nhu mở miệng nói: “Sau này ma ma phải vất vả dạy dỗ, Văn Nhi ngu dốt, mong rằng ma ma đừng ghét bỏ.”

Nhờ có những món lễ nặng mở đường, Sư ma ma trở nên vô cùng tốt nói chuyện, trò chuyện với Du Tiểu Văn cũng thân thiết lên, Du Tiểu Văn hợp thời đem đề tài dẫn tới mục đích lần này của mình, giả bộ tò mò hỏi, “Ma ma trước kia hầu hạ quý nhân, vì sao lại làm giáo dưỡng ma ma?”

Đây là tiếc nuối cả đời của Sư ma ma, mặt bà quả nhiên lộ vẻ thương cảm. Bà là người hầu hạ Thực phi của tiên đế, nhưng thực phi sớm mất, bà mới không thể xuất cung, đành làm giáo dưỡng ma ma cho những gia đình phú quý, tuy rằng có thể diện, nhưng vẫn chỉ là một nô tài. Nếu Thực phi mất trễ hơn một chút, nói không chừng bà có thể làm đến chức nữ quan cao đẳng mới xuất cung, áo gấm về nhà, phong cảnh vô hạn.

Kiếp trước, Sư ma ma tận tâm tận lực phụ tá Tào Trung Nhã, vì muốn đưa Tào Trung Nhã vào cung làm phi, chính mình có thể dính chút quang, điểm tâm tư ấy, đúng là điều mà Du Tiểu Văn có thể lợi dụng.

Ngày hôm sau, Du Tiểu Văn đến Nhã Ngũ Đường học quy củ. Gần trưa, trong phủ có hai vị khách đến, là hai mẹ con, mẫu thân là em gái ruột của Võ di nương, vì trọng phu qua đời, cô nhi quả phụ không thể sinh tồn, nên mới đến tìm Võ di nương để nương tựa. Chính là, nếu muốn ở lâu trong Tào phủ, phải hỏi qua ý của Trương thị.

Tiểu Võ thị phong vận do tôn*, nữ nhi Ngô Lệ Quyên vừa mới cập kê**, là một vị đại mỹ nhân nũng nịu. Du Tiểu Văn nhớ lúc đó mợ sợ mẹ con các nàng câu dẫn cậu, không đồng ý cho các nàng ở lại. Hai mẹ con bị đuổi ra ngoài, thuê một tiểu viện bốn gian, dựa vào sự giúp đỡ Võ di nương để sống qua ngày. Một thời gian sau, Du Tiểu Văn nghe nói, Ngô Lệ Quyên trở thành sủng thiếp của Nhấp Chính Vương.

* phong vận do tôn = phong độ vẫn còn; ý nói Tiểu Võ thị nhìn tuy biết là đã già, nhưng nhan sắc vẫn còn, thừa sức hấp dẫn đàn ông.

** cập kê = cài trâm. Theo thông tục của Trung Quốc cổ, khi một cô gái đến tuổi 15, gia đình sẽ tổ chức lễ cập kê. Trong lễ này, người mẹ hoặc một nữ trưởng bối sẽ chải tóc, cài trâm cho cô gái. Nghi thức này chứng tỏ cô gái đã trưởng thành, đã có bàn bạc chuyện hôn nhân, gả về nhà chồng.

Lúc này, Trương thị vừa cự tuyệt Võ di nương xong, trung ra bộ mặt uy nghiêm, mĩa mai nói, “Nếu là thân thích, dù cho nuôi dưỡng cả đời cũng không sao cả, nhưng cũng không phải người nào cũng có thể là thân thích của Tào phủ chúng ta.”

Khuôn mặt cười của Võ di nương liền trắng bệch, âm thầm xiết chặt khăn tay. Vì sinh ra trưởng tử, nàng đã được nâng lên làm tiểu thiếp*, địa vị so với di nương bình thường cao hơn rất nhiều, người nhà mẹ đẻ đã có thể coi như thân thích của Tào gia. Nhưng mấy năm nay, huynh trưởng Trương thị lên làm quan, Trương thị vì vậy càng thêm lộng hành, lên lút đem nàng đánh trở về vị trí di nương, chỉ phí ăn mặc trong phủ đều giống như những di nương khác, hiện tại còn nói ra những lời như vậy, rõ ràng chính là đang chèn ép nàng.

*Theo trong truyện này, thứ tự các bà vợ trong gia đình giàu có được sắp xếp như sau: chính thê, tiểu thiếp, thiếp, nha hoàn thông phòng. Chính thê ra đường gọi là phu nhân; tiểu thiếp và thiếp đều là di nương; nha hoàn thông phòng thì vẫn là nha hoàn, nếu được lão gia thích thì có thể được nâng lên làm di nương.

Du Tiểu Văn cúi đầu thôi chén trà, dùng khoeo mắt đánh giá tình hình trong sảnh. Võ di nương không thể đối phó với Trương thị, hiện tại Trương thị đứng là có thể ngăn chặn Võ di nương. Bất quá, nếu hiện thời nàng giúp Võ di nương có một hậu thuẫn cường ngạnh, một năm sau có thể khó nói.

Lúc này Tào Thanh Nho hạ triều hồi phủ, cũng đi vào Nhã Ngũ Đường, nhìn thấy hai nữ tử xa lạ, hơn nữa lại ngồi trong sảnh, không tránh sau bình phong, không khỏi ngạc nhiên.

Du Tiểu Văn thiên chân giới thiệu nói: “Cậu, đây là Tiểu Võ di và Ngô biểu tỷ, đến Tào phủ tìm nơi nương tựa.”

Du Tiểu Văn xưng hô thật ra không có không ổn, chẳng qua đâm trúng tim của Trương thị, đau đến nhói nhói – nếu bà có thể sinh con sớm một bước, Võ thị làm sao có thể được nâng vào phủ, chỉ là nữ nhi của thứ thương nhân đệ tiện, làm sao có thể trở thành tiểu thiếp, địa vị sát với nàng?

Tào Thanh Nho nghe nói là tới tìm nơi nương tựa, liền rộng rãi nói: “Các người cứ đến sống ở đây, coi như đây là nhà của mình.”

Dám không hỏi qua ý của ta! Trương thị tức giận đến móng tay khấp vào lòng bàn tay, đang tính cãi lại, Du Tiểu Văn đã dùng vẻ mặt sùng bái nhìn Tào Thanh Nho, nói: “Cậu thật cao thượng, vô luận ai tới tìm nơi nương tựa đều có thể thu lưu, Văn Nhi xin theo cậu học tập.”

Tào Thanh Nho được khen, thần thái bay lên, vỗ vỗ đầu nàng, nói: “Đến hoàng đế cũng có vài thân thích nghèo, chúng ta làm người xử thế, nên là cùng tắc độc thiện ki nhân, đạt tắc kiêm tế thiên hạ*. Đừng nói là thân thích, cho dù là người không quen tới của xin giúp đỡ, cũng nên trợ giúp hết sức.”

* Cùng tắc độc thiện ki nhân, đạt tắc kiêm tế thiên hạ: kẻ nghèo thì chỉ lo thân mình, kẻ giàu thì phải lo chuyện thiên hạ.

Lời Trương thị định nói đến miệng thì đều bị ngăn lại. Du Tiểu Văn lẩm bẩm, âm thầm trừng mắt liếc nhìn Du Tiểu Văn một cái, trên mặt chỉ phải nín nhịn, tươi cười thập phần hiền lành bắt đầu an bài chỗ ở cho hai mẹ con Tiểu Võ thị.

Nhưng Du Tiểu Văn muốn không phải chỉ là cho Ngô Lệ Quyên ở nhờ, nếu người định mệnh của Ngô Lệ Quyên là Nhiếp Chính Vương, như vậy nàng sẽ lợi dụng một chút, biến người này trở thành hậu thuẫn mạnh mẽ của mình. Một thiếp thất nhỏ nhỏ chỉ có thể giúp đỡ hữu hạn, nhưng nếu gặp được hội tuyển mùa thu năm nay, bằng vào dung mạo và dáng người của Ngô Lệ Quyên, được Nhiếp Chính Vương tuyển làm trắc phi hẳn là không thành vấn đề.

Huống hồ, Trương thị sau này sở dĩ kiêu ngạo như vậy, chính là vì chất nữ* của bà – Trương Quân Dao – là thứ phi của Nhiếp Chính Vương. Nàng nếu là không vì Trương thị tạo một đối thủ cạnh tranh, vậy thì thật làm thất vọng cái chết thâm của bản thân!

* chất nữ = cháu gái, con của anh/chị/em nhà mẹ đẻ.

Du Tiểu Văn lắc lắc cánh tay cậu, làm nũng nói: “Có thể cho Ngô biểu tỷ cùng con và Nhã Nhi học quy củ được không? Nhiều người mới vui nha, hơn nữa Ngô biểu tỷ đẹp như vậy, con thấy so với các quý nhân trong cung cũng không kém đâu, nói không chừng là có mệnh làm Vương phi quý nhân.”

Trương thị thiếu chút nữa không bị tức chết, cố nén giận, trách: “Văn Nhi, con gái thương nhân sao có thể đánh đồng với quý nhân trong cung? Nếu không phải con tuổi còn nhỏ, nói ra lời như vậy, sẽ bị đánh mấy bản tử.”

Nếu Ngô Lệ Quyên thành phi tử của một vị Vương gia nào đó, Võ thị kia chẳng phải sẽ kiêu ngạo lên? Chuyện như vậy, ta tuyệt đối phải ngăn cản.

Nhưng lời Du Tiểu Văn đã lọt vào tai Tào Thanh Nho và Sur ma ma, ai nấy đều tự có phân giải.

Tào Thanh Nho tính tế đánh giá Ngô Lệ Quyên vài lần, quả nhiên là quốc sắc thiên hương, triều đình sắp tuyển phi cho Nhiếp Chính Vương, hẳn có nghe nói, nếu Ngô Lệ Quyên thật sự thành người của Nhiếp Chính Vương, mình lại từng thu lưu nàng, coi như là ân nhân của nàng, như vậy bản thân khi ở trước mặt Nhiếp Chính Vương sẽ càng thêm có thể diện.

Sur ma ma một lòng muốn đi theo một vị chủ tử cao quý, thay đổi vận mệnh nô tài của mình, lập tức cũng động tâm, liền tiến lại gần Trương thị, hạ giọng góp lời, nói: “Phu nhân lời ấy sai rồi. Tiên đế còn có vài vị phi tử xuất thân thương nhân, ta thấy vị Ngô tiểu thư này, tướng mạo rất có phúc khí, phu nhân nếu hảo hảo bồi dưỡng, sau này cũng có nhiều trợ lực nha.”

Trợ lực cái rắm! Ngô Lệ Quyên nếu thành Vương phi, người được đến trợ lực chính là Võ di nương!

Không đợi Trương thị tìm được cái cớ hợp lý, Võ di nương liền tú thanh tú khí mở miệng nói: “Muội phu là con trai của Thanh Hà Huyện lệnh, Ngô cô nương là xuất thân quan gia, không phải là con gái thương nhân.”

Trương thị hèn mọn phản bác, “Là thứ tử của cửu phẩm dư khuyết Huyện lệnh!”

Nhưng Tào Thanh Nho đã định ra xong chủ ý, “Kia cũng là con của quan gia. Ngô cô nương hãy đến học quy củ với Văn Nhi và Nhã Nhi đi.”

Võ thị tỷ muội và Ngô Lệ Quyên vội cúi người thật sâu với Tào Thanh Nho, “Tạ Tước gia ân điển.”

Trương thị nín thở, tức giận đến mức mặt mày xanh mét, son phấn trên mặt đều che giấu không được, nhưng người đứng đầu một nhà đã lên tiếng, bà còn có thể nói cái gì?

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Đích Nữ Không Ngoan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Món Bánh Thơm Ngát

Sau khi Du Văn Biểu báo cáo chuyện sản nghiệp cho Du Tiểu Văn xong, liền theo gã sai vặt của Tào phủ ra khỏi Tào phủ. Du Tiểu Văn bảo Sơ Văn phát thưởng cho những nha hoàn hầu hạ trong phòng khách nhị môn. Những tiểu nha hoàn cảm tạ ban thưởng, âm thầm bóp bóp hà bao, đều lộ ra nụ cười vừa kinh hi vừa hưng phấn.

Sơ Tuyết trịnh trọng dặn dò: “Đây là cô nương chúng ta niệm tình các người vất vả, cô ý khao thưởng. Mới vừa rồi cô nương chúng ta cùng với Du quản gia thương lượng, là gia vụ của Du gia, các người phải biết những lời này không thể truyền ra ngoài.”

Bọn nha hoàn vội quỳ gối đáp: “Chúng nô tì đã hiểu.”

Du Tiểu Văn nâng mắt nhìn lướt qua, ánh mắt một nha hoàn trong số đó chớp chớp liên tục, hiển nhiên là khẩu thị tâm phi. Bất quá các nàng hầu hạ ở đây, vốn là do Trương thị bày mưu đặt kế đến nghe lén, nàng vốn cũng muốn cho các nàng đi kể lại cho Trương thị nghe, dù sao chuyện chân chính nàng muốn biết, có thể dùng phương pháp khác để thăm dò.

Vịn tay Sơ Văn ra phòng tiếp khách, liền thấy nha hoàn của Ngô Lệ Quyên – Hi Nhi – từ xa chào đón, cười khanh khách nói: “Biểu tiểu thư vạn an, cô nương nhà nô tì tự tay làm chút Phù Dung Cao, muốn mời biểu tiểu thư nếm thử.”

Du Tiểu Văn đậm cười nói: “Ta hiện tại muốn nghỉ ngơi, buổi chiều còn phải đi học quy củ, thỉnh Ngô biểu tỳ mang đến Nhã Ngũ Đường được không?”

Lời này nói được viên mãn, không nói không ăn, Hi Nhi chỉ phải ngượng ngừng đáp ứng, lui sang một bên, nhường đường cho Du Tiểu Văn.

Đội đi xa, Triệu ma ma liền cười nói: “Ngô tiểu thư hóa ra là người có tâm, nhớ ơn giúp đỡ của tiểu thư, thường xuyên làm chút bánh ngọt mời tiểu thư ăn.”

Du Tiểu Văn cười nói: “Nếu thật sự là cố ý trả ơn cho ta, sao không tự mình mang đến Liên Hương Cư, mỗi lần đều ở dọc đường nơi nhiều người qua lại mà mời ta?”

Nụ cười trên mặt Triệu ma ma cứng lại, suy ngẫm một hồi liền hiểu được, có buồn rầu nói: “Nàng ta là muốn cho cửu phu nhân thấy cảm tình giữa tiểu thư và nàng rất tốt sao? Biết cửu phu nhân không thích mẹ con các nàng, nàng còn cố lôi kéo tiểu thư đứng về phía mình, thế này không phải khiến cửu phu nhân chán ghét tiểu thư sao?”

Du Tiểu Văn cười cười, những kẻ yếu phải liên hợp lại, mới có thể đối kháng với kẻ địch mạnh. Ngô Lệ Quyên phải làm như vậy, nàng vốn đã nghĩ đến, Ngô Lệ Quyên nếu là không có trí tuệ, năm đó cũng không có khả năng trở thành sủng thiếp của Nhiếp Chính Vương. Nàng xác thực cũng có ý kết giao với Ngô Lệ Quyên, bất quá không phải hiện tại. Hiện tại, chỉ cần khiến Trương thị hung hăng chen ép Võ di nương và Ngô Lệ Quyên, chờ khi lửa cháy vừa đủ độ, nàng sẽ lại ra tay tương trợ.

Tại chính viện của Nhã Ngũ Đường, Trương thị nghe xong nha hoàn bẩm báo, đôi mắt xéch xinh đẹp tròn tròn thành viên long nhãn, “Du gia thật sự có nhiều sản nghiệp như vậy?”

“Hồi bẩm phu nhân, nô tì tuyệt đối nhớ không lầm.” Đáp lời chính là nha hoàn hầu hạ ở phòng khách nhị môn, tên là Thất Nhi.

Trương thị vẫy tay bảo Thất Nhi lui ra, trái tim bùm bùm đập mạnh. Ghê gớm thật, sản nghiệp nhiều như vậy, nếu ở trong tay ta, có thể mua cho Duệ Nhi một chức quan, kết giao với nhiều người quyền quý, thật là tốt biết bao!

Khúc ma ma biết rõ trong lòng chủ tử đang suy nghĩ cái gì, liền đứng ở bên cạnh cười nói: “Phu nhân không phải có ý muốn thu biểu tiểu thư làm con dâu đó sao? Những của cải đó ngày sau chẳng phải đều là của phu nhân và thiếu gia.”

Trương thị nghe vậy khẽ nhủ mi, “Ta nguyên lai thật là tính như vậy, nhưng Văn Nhi lại ba lần bảy lượt đối nghịch với ta. Lần trước vì chuyện của Mĩ Thiên, bà bà đã quở trách liên tục mấy ngày, trách tội ta không quản nghiêm bọn hạ nhân. Mấy ngày trước, nàng lại giúp đỡ Võ di nương đối phó ta, đưa Ngô Lệ Quyên nhét vào trong phủ. Người còn nói tính tình của nàng giống Thanh Liên, ta thấy có nửa điểm nào giống đâu?”

Em gái chồng – Tào Thanh Liên – là người mềm yếu, tính tình chẳng khác bột nhào, nhưng Văn Nhi lại cứ khiến bà cảm thấy âm lãnh.

Phẩm tính Du Tiểu Văn thế nào, là do con của Khúc ma ma đến Nhữ Dương tìm hiểu, Khúc ma ma tất nhiên là phải giúp con nói chuyện, vội khuyên: “Biểu tiểu thư có lẽ không phải cố ý, nàng mới mười một tuổi, thiên chân thuần thiện, ước chừng là thấy Ngô tiểu thư mĩ mạo, nảy ra ý muốn kết giao. Ngài cũng nghe rồi đấy thôi, Ngô tiểu thư mấy lần mời biểu tiểu thư đến chỗ của mình, biểu tiểu thư đều không đi, hôm nay còn đem bánh của Ngô tiểu thư làm đến Nhã Ngũ Đường, hoàn toàn là tâm tính của tiểu hải tử.”

Tâm tính của tiểu hải tử sao? Trương thị nghiêng đầu nghĩ nghĩ, Văn Nhi đối với mình vẫn thực thuận theo có lẽ, bình thường đối với Nhã Nhi cũng thập phần thân cận, Nhã Nhi nhìn trúng bình hoa cổ trong phòng nàng, nàng liền rộng rãi đưa cho Nhã Nhi. Chẳng lẽ, thật là mình đa tâm?

Trương thị cảm hận nói: “Cái thứ tâm tính tiểu hải tử của nàng, nghĩ cái gì thì há mồm nói cái đó, chỉ thêm hại khổ ta, Tước gia đã ba ngày liền ở lại chỗ Võ thị, nếu Võ thị lại sinh ra cái thứ gì nữa, Duệ Nhi và Nhã Nhi của ta phải làm sao đây?” Dứt lời lại oán, “Duệ Nhi cả ngày chỉ biết thưởng tuyết ngâm mai, con đường làm quan lẫn kinh thương học vấn đều chỉ học được cái gà mờ. Tước gia cũng vậy, cứ chậm chạp không chịu chọn ra người kế thừa tước vị.”

Khúc ma ma vội vàng an ủi, “Tước gia năm trước mới được phong tước, cũng không thể nhanh như vậy liền lập người thừa kế. Thiếu gia là con trai trưởng, nào có chuyện không lập con trai trưởng mà lập thứ tử! Phu nhân, ngài quá lo lắng rồi.”

“Người thì biết cái gì! Mẫn Nhi năm trước làm thơ, Hàn Thừa tướng đều khen hần, đội vài năm nữa, nếu là Duệ Nhi không được ai thưởng thức, mà Ngô Lệ Quyên lại thành người của Nhiếp Chính Vương, Tước gia không phải không có khả năng đem tước vị giao cho Mẫn Nhi!”

Không được! Tuyệt không thể để việc này xảy ra. Trương thị âm thầm nắm chặt nắm tay, trong mắt hiện lên một tia hung ác nham hiểm, đột nhiên chuyển mắt hỏi: “Ngô tiểu thư làm bánh trong phòng bếp đúng không?”

Khúc ma ma vội đáp: “Đúng vậy. Nhất cử nhất động của mẹ con Tiểu Võ thị, lão nô đều phải người nhìn chăm chăm.”

Trương thị không để ý Khúc ma ma tranh công, chỉ âm hiểm cười nói: “Loại thời tiết này, bánh làm xong phải đặt trên bếp lò mới không bị thay đổi hương vị.”

.....

Sau giờ nghỉ trưa, Du Tiểu Văn đứng giờ đến sương phòng ở Nhã Ngũ Đường, theo Sư ma ma học tập lễ nghi và quy củ. Đến giờ nghỉ, Ngô Lệ Quyên bảo Hi Nhi mở hộp thức ăn ra, bên trong có hai phần bánh, hương thơm ngát xông vào mũi, nàng cười mời Du Tiểu Văn và Tào Trung Nhã ăn thử.

Nhã Nhi đang ở tuổi thích ăn ngon, lập tức ăn liền hai khối mới khen: “Ăn ngon thật.”

Trương thị vịn tay Khúc ma ma vào cửa, nghe như thế liền cười nói: “Cái gì ăn ngon?”

Nhã Nhi nói: “Là bánh do Ngô cô nương làm.”

Trương thị tiến lại gần, nhìn thoáng qua, cũng cười nói: “Tước gia cũng thích ăn loại Phù Dung Cao này.”

Ngô Lệ Quyên vội nói: “Vừa vặn còn một phần, thỉnh Tước gia ăn thử.”

Trương thị cười khê liếc mắt nhìn nàng một cái, “Vây đa tạ.” Dứt lời bảo Khúc ma ma nhận lấy.

Du Tiểu Văn trong lòng khê động, không đúng, mợ lẽ ra là hận mẹ con Ngô tiểu thư, sao có thể để cậu ăn bánh do Ngô tiểu thư làm?

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Đích Nữ Không Ngoan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12: Tính Kế Lên Chính Đầu Mình

Giờ học chấm dứt, Du Tiểu Văn vừa ra khỏi Nhã Ngũ Đường liền gọi Sơ Tuyết, bảo nha hoàn đi theo từ quê nhà ở Nhữ Dương – Phong Nhi – theo dõi Nhã Ngũ Đường.

Chừng nửa canh giờ sau, Phong Nhi chạy về bẩm báo, “Cửu lão gia ngồi ở Nhã Ngũ Đường chừng hai chung trà, hiện đang đi về hướng này, nô tì nghe Lâm quản gia nói là đến Nam Thiên Viện.”

Nam Thiên Viện là chỗ ở được sắp xếp dành cho Tiểu Vô thị và Ngô Lệ Quyên, chẳng lẽ cậu muốn đến nơi đó? Mợ không đi theo, chẳng lẽ không ngại nam nữ chi hiêm*?

* nam nữ chi hiêm : giữa nam nữ phải giữ khoảng cách

Du Tiểu Văn nhủ chặt mày, đột nhiên nhớ đến kiếp trước mình từng vô ý nghe được lời bọn nha hoàn nói với nhau, không khỏi cả người chấn động, vội đứng dậy nói: “Chúng ta đi thỉnh an lão thái thái, ma ma mau đi lấy nhân sâm trầm năm ra. Nhanh lên!”

Triệu ma ma tuy thấy khó hiểu, nhưng vẫn lưu loát lấy chìa khóa ra, đi mở cửa gian phòng chứa rương hành lý, lấy ra một hộp nhân sâm.

Du Tiểu Văn lúc này đã thay xong quần áo, bảo Sơ Văn mặc áo choàng cho mình, từ trong tay áo lấy ra một chiếc khăn thêu bằng gấm trắng, đưa cho Sơ Văn, nói: “Luôn ăn bánh của Ngô biểu tỷ, ta thật cảm thấy ngượng ngùng, chiếc khăn này là ta tự tay thêu, lấy làm đáp lễ. Người thay ta đưa cho biểu tỷ. Bánh mà biểu tỷ hôm nay làm tặng cậu có hương vị vô cùng tốt, nếu có thể viết phương tử* cho ta thì thật tốt.”

* phương tử = công thức + bí quyết làm bánh

Đội Sơ Văn nhận lấy chiếc khăn, Du Tiểu Văn lập tức dẫn theo Triệu ma ma, Sơ Tuyết, nhấc váy đi ra ngoài.

Vừa rời khỏi Liên Hương Cư, liền gặp mặt cậu Tào Thanh Nho trên con đường mòn trải đá. Du Tiểu Văn đoan trang hành lễ thỉnh an, “Cậu vạn an.”

Tào Thanh Nho gặp cháu gái, mặt mày liền cười rạng rỡ lên, biết Văn Nhi đang cùng Sơ ma ma học quy củ, quan tâm động viên nói, “Đi theo ma ma trong cung học quy củ sẽ phi thường tốt cho thanh danh sau này của con, con phải học cho chăm chỉ.”

Du Tiểu Văn khiêm tốn nghe dạy, Tào Thanh Nho nghe Văn Nhi nói đang định đi thăm nẫu thân sinh bệnh nhà mình, lại vui mừng, “Thật khó có đứa cháu hiếu thuận như con, nguyện ý đi thăm lão thái thái đang bệnh, nếu Nhã Nhi và Duệ Nhi cũng ngoan ngoãn như con thì tốt rồi.”

Du Tiểu Văn vội thay hai người kia giải thích: “Nhã Nhi muội muội đã nhiều ngày thân mình không được lành lặn, nếu đi, ngược lại chỉ thêm phiền. Duệ biểu ca mỗi ngày sáng lên học đường, trưa còn đến giúp chúng con sửa đứng tư thế, giải thích Liệt Nữ Truyện, thật sự là không nhân đâu. Chuyện thăm bệnh thế này, Văn Nhi làm một mình là được.”

Tào Thanh Nho nghe mà mày nhíu lại, Duệ Nhi đường đường là một nam nhi, suốt ngày xen lẫn với bọn muội muội còn ra thể thống gì! Dù không mời được giáo dưỡng ma ma, cũng không cần hẳn đến giải thích Liệt Nữ Truyện! Chính mình học vẫn không lo, còn dư hơi sức rảnh rỗi đi dạy người khác.

Hắn càng nghĩ càng giận, có lẽ nói với Du Tiểu Văn: “Con mau đi đi.”

Đội Du Tiểu Văn đi xa, hân lập tức quay lại Nhã Ngũ Đường, định lôi Tào Trung Duệ ra hung hăng mắng một chút.

Lại nói, sau khi Sơ Văn đem khăn đến cho Ngô Lệ Quyên, ánh mắt Ngô Lệ Quyên chợt lóe, liền bảo Hi Nhi trước mang Sơ Văn và Phong Nhi đi dùng trà, còn nói lập tức sẽ viết phương tử ra. Sơ Văn nghĩ tiểu thư nhà mình muốn phương tử này, nên lui ra sương phòng chờ.

Võ di nương và Tiểu Võ thị đều ở đây, Ngô Lệ Quyên liền đem nghi hoặc trong lòng nói ra: “Con rõ ràng đem Phù Dung Cao cho biểu tiểu thư, sao biểu tiểu thư lại nói là con cố ý làm tặng Tước gia? Chuyện này hình như có gì không đúng.”

Tiểu Võ thị cũng nói: “Đúng vậy, nàng còn cố ý đưa đáp lễ đến đây, trong khi mấy lần trước đều không thấy nàng đưa đến.”

Tước gia..... Đáp lễ..... Lòng mảy Võ di nương nhảy dựng, hỏi Ngô Lệ Quyên: “Phu nhân có từng thưởng cho con cái gì?”

Ngô Lệ Quyên chỉ vào mấy chậu phong lan* treo trên tường: “Thường mấy chậu hoa, cũng không phải vật gì hiếm lạ.” Nếu là vật hiếm lạ, nàng đã sớm hoài nghi.

* Nguyên bản là “cua thảo lan”, mình đoán chắc là hoa lan hình cang cua, nhưng có hoa lan nào hình cang cua sao??? Ko chắc lắm, nên chỉ ghi thành hoa lan

Võ di nương đi lại gần, nhìn chăm chăm mấy chậu phong lan một hồi, đột nhiên oán hận cắn răng nói: “Phu nhân hảo độc tâm tư!” Rồi nói nhỏ một phen, Tiểu Võ thị và Ngô Lệ Quyên nghe xong đều hận phải chết.

Một hồi lâu sau, Sơ Văn được gọi về chính sảnh, Ngô Lệ Quyên đem phương tử giao cho nàng, còn dặn dò một phen. Võ di nương ngồi bên cạnh giống như vô tình nói, “Quyên Nhi, con đi dạy biểu tiểu thư đi.”

Sơ Văn cúi người, trả lời: “Hồi bẩm Võ di nương, biểu tiểu thư đã đến Duyên Niên Cư, không ở Liên Hương Các.”

Võ di nương làm bộ giật mình, “Đúng rồi, thân mình lão thái thái hiện đang không khỏe. Muội muội, hai mẹ con cũng đến thỉnh an đi.”

Tiểu Võ thị và Ngô Lệ Quyên cùng nói: “Đúng vậy, đúng vậy.”

Lúc này, ở Duyên Niên Cư, Trương thị đang cùng lão thái thái nói chuyện, thấy Du Tiểu Văn đi vào, bà liền kinh ngạc hỏi, “Văn Nhi sao lại đến đây? Lão thái thái đã nói mấy ngày nay không cần các con đến thỉnh an.” Dùng một chút, miệng cười bỗng tươi hơn, nói: “Con là người mặc áo đại tang, lão thái thái lại đang bệnh, không cần ngày nào cũng đến Duyên Niên Cư.”

Người đời đều cảm thấy gặp phải người mặc tang phục là điềm xấu, nhất là lão thái thái gần đây lại bị bệnh..... Bị Trương thị nói như vậy, nghe ra có vẻ như Du Tiểu Văn chính là cô ý đến làm tổn hại lão thái thái. Kỳ thật, chẳng qua là sợ lão thái thái cảm thấy Văn Nhi hiểu thuận, biến thành đứa con gái Nhã Nhi nhà mình không hiểu chuyện thôi.

Du Tiểu Văn làm như không nghe hiểu, nhu tình thỉnh an, dâng nhân sâm lên, rồi hỏi thăm sức khỏe của lão thái thái. Tào lão phu nhân cười nói: “Chỉ là có chút đau đầu, nào có nghiêm trọng như các con nói.”

Trương thị lại nói: “Nhân sâm đúng là tốt, nhưng là tính nhiệt rất nặng, lão thái thái đau đầu nên không thể dùng được.”

Tào lão phu nhân thương yêu nhất đó là đứa con gái phải gả xa – Tào Thanh Liên. Có câu, yêu ai yêu cả đường đi lối về, nên đương nhiên cũng thấp phần đau lòng Văn Nhi, nghe Trương thị có ý chỉ trích, liền duy hộ nói: “Văn Nhi có một mảnh hiếu tâm, ta để dành sau này cất miếng pha trà cũng được. Văn Nhi lưu lại ăn cơm chiều đi, một hồi nữa cậu và biểu huynh con cũng sẽ đến.”

Trương thị tìm được cơ hội, vội nói: “Tước gia chỉ sợ phải trễ chút nữa mới đến được, ông ấy đã giúp Ngô tiểu thư lấy được bài từ tuyển phi, lúc này hẳn là đến Nam Thiên Viện, dặn dò những việc cần chú ý.”

Tào lão phu nhân gật gù đầu, “Nếu có thể giúp được cho Ngô tiểu thư, Tào gia chúng ta cũng được thơm lây, là một chuyện tốt.”

Đứng ở lập trường của Tào gia mà nói, đương nhiên là chuyện tốt, nhưng đứng ở lập trường của bà thì không phải! Trương thị mỉm môi cười khê, thuận miệng phụ họa.

Đội thêm hai khách chung nữa, Tào Thanh Nho vẫn chưa đến, chỉ có Võ di nương dẫn theo Tiểu Võ thị và Ngô Lệ Quyên cùng đến, Trương thị tươi cười trở nên cứng đờ. Tại sao có thể như vậy? Tước gia ăn món bánh đó xong, lại ngửi thêm mùi hương của chậu phong lan kia, chỉ trong một lát, ắt hẳn phải cùng Tiểu Võ thị dấy dưa một chỗ. Bà đã tính toán thời gian tốt lắm, lúc này đang định đề nghị đi “Thỉnh” Tước gia, thừa dịp bắt hai kẻ thông dâm, vậy mà này một trong “hai” người kia, thế nhưng lại chạy đến Duyên Niên Cư!

Trương thị vội vàng hỏi, “Tước gia đâu, không phải nói là đi tìm các người sao?”

Võ di nương ôn nhu cười nói: “Tước gia thân mình tựa hồ có chút khó chịu, thiếp thân đã bảo Điện Nhi đỡ Tước gia về phòng nghỉ ngơi.”

Trương thị vụt đứng bật dậy, rồi thấy động tác của mình quá lộ liễu, đưa tới ánh mắt của lão thái thái, liền vội gượng che giấu nói: “Tước gia thân mình không khỏe, để con đi xem.”

Lão thái thái gật đầu nói: “Đi đi, nếu là không thoải mái, thì không cần đến thỉnh an.”

Trương thị được lời này liền vội chạy đi như thể cái đuôi sau lưng mình đang bị bốc cháy.

Du Tiểu Văn trong lòng cười khế, một hồi lát xem ra sẽ rất náo nhiệt.

Muru kể ngày hôm nay, Trương thị hơn phân nửa lại định bày ra màn Tiểu Võ thị câu dẫn cậu, đầu tiên là đến Duyên Niên Cư trước để chứng minh bản thân không liên quan, sau đó mới đi bắt kẻ thông dâm. Tiểu Võ thị là một quả phụ, cậu không thể nạp làm thiếp thất, chỉ có thể đưa đến một biệt uyển xa xôi, Ngô Lệ Quyên đương nhiên sẽ không có ngày ngóc đầu dậy, mà Võ di nương vì có muội muội vô si như vậy, lão thái thái cũng sẽ tức lấy đến năng, nhân tiện, Mẫn biểu ca cũng sẽ chịu liên lụy.

Thật là một cục đá hạ ba con chim.

Chỉ tiếc, bị Võ di nương phá giải.

Du Tiểu Văn khẽ liếc nhìn khuôn mặt lược hiển hèn mọn của Võ di nương, thầm nghĩ: Võ di nương thật là một nhân vật lợi hại, Trương thị kiêng kỵ thứ trưởng tử như vậy, quả nhiên là có nguyên nhân! Mình bắt quá chỉ nói vài câu, nàng liền đoán ra, cũng tìm được phương pháp phá giải. Điện Nhi, người này chính đại nha hoàn tâm phúc của Trương thị, thế này tương đương với việc Trương thị tự tay đưa Điện Nhi lên giường của cậu.

Nàng nhớ Điện Nhi là một nha hoàn xinh đẹp lại có tâm cơ, không biết đôi chủ tớ này sau này có còn thân mật như vậy nữa không.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Dịch Nữ Không Ngoan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13: Đều Có Hiềm Nghi

Thức ăn mang lên bàn, Tào lão phu nhân thân thiết gọi Võ di nương, Tiểu Võ thị, Ngô Lệ Quyên và Du Tiểu Văn cùng ăn cơm. Võ di nương tuy là tiểu thiếp, nhưng lại là lần đầu được đến vinh sùng như vậy, khuôn mặt tú lệ tràn đầy vui sướng không che giấu được. Nàng đương nhiên hiểu, đây là bởi vì Tào gia nghĩ đưa cháu gái Ngô Lệ Quyên này về sau sẽ là quý nhân, trong lòng càng thêm kiên định phải bồi dưỡng Ngô Lệ Quyên thành công.

Trên bàn cơm đang hoà hợp êm thấm, ngoài sân Duyên Niên Cư bỗng nhiên vang lên một trận ồn ào. Vẻ tươi cười trên mặt lão thái thái chợt tắt, trong đôi mắt đục ngầu hiện lên một tia giận dữ, “Nói nhao nhao ồn ào như thế còn thể thống gì!”

Thục Dược việc xoay người định đi ra xem tình hình, vừa mới vén màn lên, lại thiếu chút nữa va phải Trương thị.

Thục Dược vội hạ thấp người hành lễ, “Thỉnh an phu nhân.”

Trương thị bình thường không thiếu ra tay mua chuộc đại nha hoàn được lão thái thái tín nhiệm nhất này, nhưng hôm nay trong lòng có chuyện, ánh mắt không nhìn Thục Dược một chút, thẳng tắp đi vào trong, bùm một tiếng quỳ gối trước mặt lão thái thái, chưa nói gì nước mắt đã chảy xuống, ô ô khóc lên.

Lão thái thái vội bảo Thục Dược đỡ Tào phu nhân đứng lên, vừa đau lòng vừa nóng vội hỏi, “Đây là làm sao vậy, có việc từ từ nói là được, dù là Nho Nhi bạc đãi con, ta cũng sẽ mắng hấn cho con.”

Bộ dạng hoàn toàn là muốn thay con dâu trút giận, Trương thị trong lòng trấn định lại, vịn cánh tay Thục Dược đứng lên, trên mặt thoáng hiện vài tia nhu nhược buồn bã, nước nỏ nói: “Cũng không phải là con dâu bị ủy khuất, mà là Tước gia bị kẻ gian bày kế hãm hại, thanh danh khó giữ được a.”

“Cái gì? Con mau nói đi!”

Nghe nói con mình bị người ta hãm hại, Tào lão phu nhân làm sao còn có thể nuốt trôi cơm, lúc này quăng bát đĩa đi, chống gậy đi vào phòng trong.

Võ di nương và Du Tiểu Văn tất nhiên là phải đi theo, nhưng Tiểu Võ thị và Ngô Lệ Quyên lại là người ngoài, đang định cáo lỗi rồi đi, Trương thị liếc xéo nhìn Võ di nương một cái, nghiêm mặt nói: “Có chút chuyện muốn hỏi Ngô phu nhân, thỉnh Ngô phu nhân và Ngô cô nương lưu lại.” Trong mắt hiện lên một tia đắc ý, liền lại lấy khăn che mặt, bí bí thiết thiết cho người đỡ vào trong phòng.

Du Tiểu Văn trong lòng khẽ căng thẳng, nàng vốn tưởng mộ nhiều lắm là làm âm ỉ với cậu và Điện Nhi một chút, dù sao Võ di nương đã giành trước nói ra chuyện Điện Nhi đỡ cậu đi trở về, thế này đã giúp Tiểu Võ thị thoát được hiềm nghi, mộ cũng không thể cứng rắn đổ tội lên đầu khách. Chẳng lẽ mộ nhanh như vậy đã nghĩ ra biện pháp đánh trả? Nếu quả thật như thế, xem ra nàng đã rất xem nhẹ độ mặt dày và tâm cơ thủ đoạn của Trương thị.

Vừa nghĩ vừa phòng trong, Du Tiểu Văn chọn một góc khuất xem náo nhiệt, thấy vẻ mặt chần chẫn của Võ di nương, càng thêm mong đợi trận giằng co sắp tới.

Uống mấy ngụm trà, đợi lão thái thái chờ sốt ruột, Trương thị mới chậm rãi mở miệng nói: “Hồi bẩm lão thái thái, Tước gia bị người ta hạ được, làm ra chuyện. chuyện không nên làm, con dâu cũng là gấp quá nên hoảng, mới mất dáng vẻ như vậy, mong rằng lão thái thái chớ trách.”

Lão thái thái nghe nói con mình bị người ta kẻ đơn, sao có thể không gấp, làm sao có thể còn để ý chuyện Trương thị có mất dáng vẻ hay không, vội hỏi, “Con mau kể lại sự tình, cẩn thận tí mĩ nói cho ta nghe!”

Trương thị lấy khăn lau nước mắt đọng trên khóe mắt, mới nghẹn ngào nói: “Tước gia hạ triều hồi phủ, đầu tiên là ngồi ở chỗ con dâu, sau đó nói phải đưa bài tử cho Ngô cô nương. Con dâu sáng sớm đã dẫn Điện Nhi, bảo nàng khi nào sắp đến giờ cơm, thì nhắc Tước gia đến chỗ lão thái thái nơi này thỉnh an rồi dùng cơm. Khi nàng đến đại sảnh trong Nam Thiên Viện, thấy Tước gia sắc mặt ửng hồng, tựa hồ là bị bệnh. Võ di nương lúc này liền bảo Điện Nhi đỡ Tước gia trở về. Nào ngờ, khi con dâu về đến Nhã Ngũ Đường, Tước gia thể nhưng lại. Ai... Điện Nhi thật là đứa nhỏ đáng thương, là người trung tâm thành thật, con rất vừa ý nàng, định đợi thêm hai năm nữa, sẽ trả bán thân thể của nàng, giúp nàng tìm một nhà bình dân khá giả, làm một đứng đắn phu nhân. Ô ô ô...”

Nói xong lại khóc lên.

Du Tiểu Văn cơ hồ muốn đứng dậy vỗ tay khen mợ.

Lời này nói thật đúng là cẩn thận a.

Đầu tiên nói Điện Nhi là do bà phái đi, trước nhìn thấy cậu “sắc mặt ửng hồng”, thế này liền ám chỉ Võ di nương nói dối, không phải là Võ di nương chủ động bảo Điện Nhi đỡ Tước gia trở về, chẳng qua là sự tình bại lộ, mới không thể bỏ qua. Còn nói đã sớm có ý cho Điện Nhi làm đứng đắn phu nhân, nếu đã có thể làm đứng đắn phu nhân, có nha hoàn nào lại muốn làm tiếp? Cho nên, lần này Tước gia bị trúng độc, không thể là do Điện Nhi hạ được, nhất định là đã bị trúng từ lúc ở Nam Thiên Viện.

Hơn nữa Trương thị thường ngày thực biết cách vờ vịt rộng lượng hiền lành, lão thái thái khẳng định sẽ không hoài nghi đến bà.

Quả nhiên, sắc mặt lão thái thái ngưng trọng lên, ánh mắt khó hiểu đảo qua mặt Võ di nương và Tiểu Võ thị, trầm giọng hỏi, “Vậy con đã điều tra xong chưa? Tước gia nói thế nào?”

Trương thị sắc mặt khó xử, ấp a ấp úng nói: “Con dâu mới vừa đưa Tước gia về phòng, đem ẩm thực điều tra xét một lượt. Tước gia chỉ uống mấy ngụm Bích Loa Xuân ở chỗ con dâu, ăn mấy khối bánh do Ngô cô nương tự tay làm.”

Trương thị nếu đi thăm dò, liền nhất định sẽ sai người kiểm nghiệm bánh và nước trà. Nhưng lúc nói chuyện, ánh mắt Trương thị luôn vô tình cố ý nhìn Ngô Lệ Quyên vài lần, kẻ ngốc đều có thể đoán được, bánh do “Ngô cô nương tự tay làm” khẳng định có vấn đề.

Bất quá, Trương thị lại vờ như thể mình thực hối hận đã nói như vậy, quay sang nhìn Du Tiểu Văn nói: “Món bánh này, Văn Nhi cũng có ăn, làm sao có thể. Ai... lúc mợ thăm vấn bọn hạ nhân, nghe người ta nói, phần bánh này nguyên là làm cho Văn Nhi, đặt trên bếp lò ở phòng bếp, sợ lạnh sẽ mất mùi vị. Vì Văn Nhi muốn đến ăn ở Nhã Ngũ Đường, Ngô cô nương lập tức cho người đem trở lại phòng bếp, đợi học quy củ xong thì mang tới. Văn Nhi, có phải như vậy không?”

Lại còn muốn kéo ta xuống nước! Du Tiểu Văn trong lòng rùng mình, mợ chắc là nghe nói mình nửa đường ngăn đón cậu mới hoài nghi đến ta?

Lời này trong ngoài ngoài đều có ý quy tội. Bánh vốn phải đặt trong bếp vì sợ lạnh sẽ hư, lại nói nàng muốn đến ăn ở Nhã Ngũ Đường, bánh được đem về phòng bếp rồi mới mang lại, thế này không phải là muốn thừa cơ hạ được đó sao? Nếu nói vậy, chẳng khác nào là ta hãm hại Tiểu Võ thị và Ngô cô nương. Nếu nói không phải cũng khó, vì người đề nghị đến ăn ở Nhã Ngũ Đường thật là chính mình, không thể phủ nhận.

Thấy lão thái thái và Trương thị đều tha thiết nhìn chăm chăm mình, Du Tiểu Văn vội vàng đứng lên, thần sắc mê mẩn nói: “Văn Nhi là vì lười biếng đi xa đến Nam Thiên Viện, lại muốn đến Nhã Ngũ Đường, có thể cùng Nhã Nhi muội muội cùng ăn, nên mới đề nghị như vậy. Nhã Nhi muội muội ăn xong bánh, còn khen bánh hương vị vô cùng tốt, mợ nghe được, nói cậu cũng thích ăn. Chẳng lẽ là bánh có gì không ổn sao? Hay là vì để lâu ở bên ngoài, trời lạnh, nên thay đổi vị?”

Trương thị bị lời này của nàng làm tức giận đến thiếu chút nữa ngửa mặt ngã xuống, nàng lại còn nói bánh để lâu ở bên ngoài. Ở đâu mà lâu? Nhã Ngũ Đường a! Lời này rõ ràng là nói, bánh từ tay Ngô Lệ Quyên chuyển tới tay chính cũng khá lâu, nếu bánh thực bị bỏ thêm cái gì, không hẳn là Ngô Lệ Quyên làm!

Trương thị hận cắn răng, hỏi người có phải hay không, người trả lời là có hay không là được, nói nhiều như vậy là cố ý đối nghịch với ta sao? Bà cố nén giận, cắn răng nói: “Nói như vậy, thật là con đề nghị đến Nhã Ngũ Đường để ăn bánh, đúng vậy không?”

Bà vẫn phải nói sao cho xoay đến ý tưởng của mình.

Lão thái thái thấy vẻ mặt Du Tiểu Văn vừa mơ hồ vừa sợ hãi, không khỏi trách cứ Trương thị: “Văn Nhi chỉ là một tiểu hài tử, làm sao biết chuyện này, con nói ít một câu đi.”

Võ di nương không thể ngồi chờ chết, thân là tiểu thiếp, chỉ có thể nhường chủ mẫu nói trước, nhưng nay chủ mẫu đã nói xong, dù sao cũng nên để nàng nói vài câu đi?

Ho nhẹ một tiếng, dời lực chú ý của mọi người về phía mình, Võ di nương ôn nhu cười, “Quyên Nhi đem bánh trở về, kỳ thật là có nguyên do, bởi vì có vài người luôn chuyển động vây quanh phần bánh này, nàng sợ bị kẻ khác lép đánh cắp ăn mất.”

Nói đến mức này, đương nhiên phải gọi vị ma ma trong phòng bếp tới hỏi một câu, kết quả thật là có người nói, thấy Hà Thiện gia cứ mãi nhìn ngó hộp bánh kia.

Gọi Hà Thiện gia tới, Hà Thiện gia lại chỉ nói là vì mình muốn học làm món bánh này.....

Sắc mặt lão thái thái thập phần khó coi, Hà Thiện gia là thị tì của bà, thế này không phải là vòng đến trên đầu mình sao? Làm gì có mẫu thân nào lại đi hại con như vậy?

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Địch Nữ Không Ngoan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Thí Xe Giữ Tướng Là Rất Trọng Yếu

Liếc mắt nhìn bộ dạng Trương thị vì khiếp sợ và kích động mà tròn to hai mắt, còn có chiếc khăn cơ hồ bị hai bàn tay bà xé nát, Du Tiểu Văn không thể không vênh khóe môi lên, sau đó cúi đầu, chuyên tâm thổi ngổi chén trà của mình.

Muốn chứng thực phần bánh ngọt có vấn đề, đương nhiên phải mua chuộc người trong phòng bếp để làm chứng giả, mà người này, phải là người của lão thái thái, thì lời nói ra mới có thể khiến người ta tin tưởng. Muốn đánh tan đòn hiểm của Trương thị, phải tìm ra được người này, cũng may Du Tiểu Văn so với người bên ngoài đã trải qua một kiếp, lập tức nghĩ đến Hà Thiện gia, cũng nghĩ ra được cách khiến Hà Thiện gia sửa miệng.

Nếu án theo quan hệ tốt giữa Trương thị và Hà Thiện gia lúc trước, chuyện này đã tám phần rơi định vào đầu Đại Tiểu Võ thị và Ngô Lệ Quyên. Về phần hai mẹ con các nàng vì sao phải như vậy làm, có thể là Tiểu Võ thị sương cư tịch mệnh, cũng có thể là Ngô Lệ Quyên sợ thi tuyển thất bại, tưởng đặt trước một chân lên cây đại thụ Tân Kiến Tước gia. Dù sao, muốn nói thế nào, cũng đều do Trương thị định đoạt..... Cho dù không thể xử lý được khách, nhưng đã đủ để lão thái thái và Tào Tước gia ghét bỏ Võ di nương.

Nhưng hiện nay, mẫu thuẫn lại dẫn tới trên người lão thái thái, lão thái thái nhất định sẽ tự thân xuất mã kiểm tra thực hư việc này, như vậy kết quả sẽ không hẳn án theo tính toán của Trương thị..... Đây là điều Trương thị rất không muốn, khó trách lo lắng như vậy.

Quả nhiên, không đợi Trương thị nghĩ ra lời gì xoay chuyển tình thế, lão thái thái liền uy nghiêm ra lệnh cho Thuộc Dực và Địch ma ma bên cạnh, “Đi, lập tức gọi người trong phòng bếp lên, cả người ở Nam Thiên Viện cũng đều đưa lại đây, lão thân phải tra hỏi cho kỹ, rốt cuộc là ai làm ra hành vi vô si này!” Lại quay sang nói với Tiểu Võ thị và Ngô Lệ Quyên: “Thỉnh khách quý tha thứ tắc trách, tuy là việc nhà trong phủ của ta, nhưng nếu không tra hỏi rõ ràng, sợ sẽ có một ít người nói bừa đồn bậy, đối với Ngô cô nương thi tuyển cũng bất lợi.”

Lời này nói ra rất uyển chuyển, Tiểu Võ thị vội tỏ thái độ nói: “Đúng là nên làm như vậy, lão thái thái cứ việc tra hỏi.”

Khách đã phóng thấp tư thái, lão thái thái hiển nhiên vừa lòng gật gật đầu.

Trong chốc lát, Duyên Niên Cư treo đầy đèn lồng, chiếu sáng như ban ngày. Nha hoàn bà tử bị gọi đến trong sân, chia làm mấy nhóm, đứng giữa trời gió lạnh thay phiên thăm vấn, có ai nói chuyện trốn tránh, lập tức liền bị tha xuống đánh bằng roi. Bất quá, nửa canh giờ sau, đã xác định rõ ràng, không ai hạ được trong bánh, về phần những ai có được trong người, đều là vài thứ thuốc tăng cường sức khỏe.

Tào lão phu nhân oán trách nhìn về mặt tái nhợt của Trương thị, giận trừng mắt một hồi lâu, thờ dài một tiếng, “Con nói đi, ta nên nói con thế nào đây!”

Trương thị như bị mộng du, kế hoạch vốn đã sớm mưu tính tốt lắm, không hiểu sao giữa chừng lại sinh biến, cũng may bà sớm bảo người đi đổi chậu phong lan kia, nếu không chuẩn bị tốt, không khéo lại đổ lửa lên người mình. Không xử lý được Tiểu Võ thị chỉ là chuyện nhỏ, một đương gia chủ mẫu như bà, không bằng không có lỗi việc tư của Tước gia ra làm ồn ào trước mặt khách, thế này đã là làm mất thể diện của Tào phủ, cũng là một sai lầm rất lớn.

Bà trong lòng hết tính toán lại tính toán, mới không thể không thừa nhận, lúc này đã vô pháp vãn hồi, Hà Thiện gia vừa sửa miệng, những nhân chứng sau cũng đều sửa miệng. Đảo mắt một cái, bà trở thành một chủ mẫu độc ác, nhỏ nhen, hẹp hòi với thân thích nhà mẹ đẻ của tiểu thiếp.

Lão thái thái khẳng định sẽ không bỏ qua mình, sáng sớm ngày mai Tước gia thức dậy nếu biết, với tính tình táo bạo của ông ấy..... Trương thị nhịn không được sợ run cả người, vừa nhắc mắt lên, đối diện về mặt uy nghiêm giận dữ của lão thái thái, hai đầu gối bà mềm nhũn, bùm một tiếng liền quỵ xuống, che mặt ô ô khóc lên, “Lão thái thái, là con dâu có lỗi, không tìm hiểu sự tình rõ ràng, liền nháo đến trước mặt ngài, làm hại Tước gia mất thể diện.....”

Đây chính là bản lĩnh sờ trường của Trương thị, giả vờ, không chỉ giả vờ hiền lương thực đức, còn có thể ra vẻ đáng thương, vờ làm con rùa rút cổ, lúc nên chịu thua sẽ kiên quyết chịu thua, lúc nên nhận sai sẽ quyết đoán nhận sai. Chẳng sợ bên cạnh còn có tiểu thiếp và khách đang nhìn, bà cũng không sợ mất mặt, dù sao đợi bà Đông Sơn tái khởi*, nhất định sẽ đòi về cả chi lân chài.

* Đông Sơn tái khởi: một thành ngữ của Trung Quốc, ý nói tương lai sẽ còn cơ hội, biết đâu còn tốt hơn trước.

Thành ngữ này bắt nguồn từ câu chuyện về tể tướng Tạ An thời Đông Tấn, có một lần ông từ quan về ở ẩn ở Đông Sơn, nhưng sau đó triều đình mời ông về, phong ông làm chức còn cao hơn ban đầu.

Du Tiểu Văn thấy sắc mặt lão thái thái có phần hòa hoãn, trong lòng liền sinh ra cảnh giác, nhân chí tiện tắc vô địch* a! Chiều này vừa ra, quả nhiên khiến lão thái thái mềm lòng, còn có thể cố kỵ mặt mũi Tào phủ, chủ động vì Trương thị giảng hòa, thật đúng là không thể xem thường Trương thị.

* Câu đầy đủ là: thủy chí thanh tắc vô ngư, nhân chí tiện tắc vô địch. Nghĩa là nước quá trong ắt không có cá, người quá hèn mọn ắt sẽ vô địch. Phần đầu thì mình hiểu, nước trong đương nhiên sẽ không có cá, mấy con cá cũng không thích chỗ nước trong, rất dễ bị chim bắt. Phần sau thì tạm hiểu thế này, “nhân chí tiện” tương đương với những kẻ mặt dày, vô sỉ, không biết xấu hổ, không bị mấy cấp bậc lễ nghĩa hay những vấn đề liên quan đến mặt mũi ràng buộc, mà người như vậy thì chẳng còn sợ gì cả, cái gì cũng dám làm, do đó xác suất thành công cao hơn hẳn người thường. Bằng chứng là mấy ông hoàng đế cứ đổi liên liên, trong khi thái giám thì có người làm qua tới hai ba đời vua!

Lúc này, Võ di nương tính chuẩn thời gian, tiến lên góp lời: “Lúc trước thiếp thân thấy Tước gia tựa hồ nhiệm phong hàn, hẳn là loại người nào đó thừa cơ hầu hạ, đem bản thân lên giường của chủ tử, lại sợ phu nhân trách cứ, mới định đổ nước bẩn lên người khác.”

Trương thị không biết vì sao Võ di nương lại giúp mình, nghi kỵ không tiếp lời này, lão thái thái lại đồng ý vuốt cằm, quay sang nói với Trương thị: “Không sai, việc này là do nha đầu Điện Nhi kia một mình nói ra đúng không? Con thiện tâm, tín nhiệm nha đầu kia, lại không biết có vài người là lang tâm cầu phước.”

Tiểu Võ thị cũng cảm thán theo, “Hẳn là vậy rồi. Từ lúc đến Tào phủ tới nay, luôn thấy phu nhân đối xử tử tế, biết phu nhân hiền lành thực lương, nên mới bị người thân tin che mắt.”

Trương thị hợp thời toát ra vẻ ảo não xấu hổ, thì thào nói: “Nha đầu Điện Nhi kia..... Một ta tín nhiệm ả như vậy..... Ta nhất định phải lột da ả!”

Mấy người kẻ xướng người hoạ, liền đem tội danh định lên đầu Điện Nhi. Kết quả — vì bảo toàn mặt mũi của đương gia chủ mẫu Trương thị và thanh danh của Tào phủ — hết thầy đều là do một nha hoàn mơ tưởng bước lên địa vị cao nên làm ra chuyện ô uế thôi.

Điện Nhi, ả nha hoàn đã đổ rước độc vào miệng mình kiếp trước, xem ra sẽ không thấy được ánh mặt trời ngày mai. Du Tiểu Văn chớp chớp mắt, móng tay kháp vào lòng bàn tay, cảm thấy vui sướng, lại có chút bị đè nén, đem ánh mắt chuyển sang Trương thị. Tuy tội ô siểm khách nhân đã trừ bỏ, nhưng Trương thị cũng phải gánh tội không biết nhìn người, không xứng làm đương gia chủ sự.

Lão thái thái cười, hướng Tiểu Võ thị xin lỗi: “Khiến khách quý ché giầu.....”

Tiểu Võ thị là người tinh ranh, vội chặn đứng, nói: “Lão thái thái sao lại nói như vậy? Đã điều tra xong là tốt rồi.” Dù sao Trương thị chỉ là ám chi, vẫn chưa nói rõ là nàng cầu dẫn Tước gia, nàng nay có việc cầu người, đương nhiên hết sức vui lòng giả ngu, đợi sau này tìm được núi dựa vào, lại chậm rãi xử lí Trương thị cũng không muộn.

Tào lão phu nhân mỉm cười khen Tiểu Võ thị rộng lượng, khen Ngô Lệ Quyên như thiên tiên, lại cho đầu bếp dọn lên một bàn đồ ăn ngon, đưa đến Nam Thiên Viện, tự mình tiễn tống hai mẹ con ra Duyên Niên Cư. Sau đó bà trở về, lãnh đạm nói Trương thị, lúc này vẫn còn đang quý: “Con trở về xử lý kẻ hạ tác kia, mấy ngày nay cứ lo nghĩ ngợi đi, chuyện trong phủ tạm thời giao Võ di nương thay con quản, sau này, hai con hãy bàn bạc với nhau, cùng quản lý Tào phủ cho tốt, miễn lại khiến người ngoài chế giễu!”

Trương thị cả người chấn động, không nghĩ tới lão thái thái chỉ nói vài câu qua loa liền quyết định chia quyền của mình, nhưng bà cũng biết hiện tại không phải lúc nên phản bác, trong lòng nhin lại nhin mấy chục lần, rốt cục miễn cưỡng cười nói: “Con xin nghe lão thái thái an bài.”

Võ di nương thật không nghĩ tới may mắn nhanh như vậy liền buông xuống, ngay người ngăn ngại, mới tiến lên từ chối: “Lão thái thái, thiếp thân bất tài, chi sở sợ không thể giúp phu nhân.....”

Lão thái thái khoát tay chặn lại, ngăn lại nàng đối trả chối từ, đạm mạc nói: “Ngươi cứ giúp đỡ phu nhân làm việc, nhiều xem nhiều học, để bụng một chút là được.”

Võ di nương biết rõ lão thái thái khôn khéo, sợ lại từ chối, ngược lại khiến lão thái thái phiền chán, vội cúi người tạ ơn, lại tỏ thái độ nói nhất định sẽ làm hết sức.

Lão thái thái không muốn nhìn đến bày thế thiếp này, đuổi hai người đi, vỗ vỗ chỗ trống bên cạnh mình, mệt mỏi nói: “Văn Nhi, lại đây ngồi.”

Du Tiểu Văn nhu thuận ngồi xuống, Tào lão phu nhân cảm thán nói: “Con còn nhỏ, vốn không nên nhìn thấy mấy chuyện này, nhưng là, con nếu đã đến nương nhờ danh nghĩa của cậu, việc hôn nhân sau này tất nhiên sẽ là danh môn vọng tộc trong kinh thành..... Nam nhân đa phần đều là ba vợ bốn nàng hầu, trong hào môn chính là như vậy. Chuyện hôm nay, ta cũng không cầu con hiểu được, con cứ cẩn thận ghi tạc trong lòng, đương gia chủ mẫu là phải có thủ đoạn, nhưng cũng có khí độ..... Ít nhất, khi dùng đến thủ đoạn, phải cho người bên ngoài cảm thấy con có khí độ, nếu không, liền phải im lặng chịu đựng.”

Nguyên lai, lão thái thái biết Trương thị có tính toán gì, cho nên mới cố ý để Võ di nương thượng vị, chính là cảnh cáo bà, có lão thái thái ở, chớ mơ tưởng tùy hứng làm bậy.

Chương 15: Hổ, Đào Tốt Lắm

Triệu ma ma từ bên ngoài trở về, nháy mắt ra dấu với Sơ Vân, Sơ Tuyết một cái, lập tức đi vào trong nội thất. Sơ Tuyết cười hi hi vòng lấy cánh tay Mĩ Cảnh, ân cần nói: “Tiểu thư có thưởng ta một cái hà bao thù chi vàng, ta muốn cho tỷ tỷ xem, tỷ tỷ có muốn đi xem một chút không?”

Miệng hỏi, chân không ngừng nửa kéo nửa đẩy Mĩ Cảnh ra nhà giữa. Mĩ Cảnh nhớ đến nhiệm vụ của mình, trong nháy mắt có chút chần chừ, bất quá nàng xưa nay thích chiếm món lợi nhỏ, lập tức liền thuận theo đi ra ngoài. Sơ Vân kéo một cái ghế nhỏ, cầm rô kim chỉ ngồi trước cửa, không cho ai tùy ý dòm ngó.

Triệu ma ma đi vào phòng trong, đến gần Du Tiểu Văn, đè thấp giọng bẩm báo, “Bên Hà Thiện gia đã lo xong, tất sẽ không nói ra tiểu thư.” Dừng một chút, có chút lo âu khuyên như: “Tiểu thư tội gì nhúng tay vào mấy chuyện bẩn này, thế này lại thành xa lạ với cửu phu nhân.”

Du Tiểu Văn nghiêng người trên giường đọc sách, nghe xong lời này, biết Triệu ma ma không trải qua kiếp trước với nàng, vào lúc này, lòng hẳn tràn đầy hy vọng nàng có thể sống hòa thuận với cậu mẹ, dù sao, chuyện hôn nhân sau này của nàng là phải nhờ vả vào bọn họ.

Nàng buông tạp ký trong tay xuống, kéo Triệu ma ma ngồi vào bên giường, ôm lấy cánh tay Triệu ma ma, như con mèo nhỏ cọ cọ vào đầu vai Triệu ma ma, làm nũng nói: “Ma ma, ma ma có biết sáng hôm nay mẹ tìm ta nói cái gì không? Mẹ muốn ta nhanh chút thu dọn rương hành lý, thứ nào nên khóa kỹ thì đem cất vào trong kho phòng.”

Đôi mắt lo lắng của Triệu ma ma lập tức sáng lên, mày nhíu lại, cửu phu nhân đây là ý gì? Rương trang sức đều có khóa sắt, một đường từ Nhữ Dương lên kinh thành, không thấy có tên tặc nào, đã vậy thì đem vào kho phòng của Tào phủ để làm gì! Ba lần bốn lượt thúc giục, chẳng lẽ cũng giống như những kẻ bà con xa thân thích của Du gia, có ý đồ với tài sản của tiểu thư?

Du Tiểu Văn nhìn vẻ mặt của Triệu ma ma, đã biết chỉ cần một câu này là đủ rồi. Lúc trước, chính là Triệu ma ma phát giác mẹ tham lam, nhiều lần nhắc nhở mình đề ý. Hiện tại còn chưa nhìn rõ chân diện mục của mẹ, lần này để nàng đến giúp Triệu ma ma nhìn ra. Nàng tính kế mẹ, vì muốn cho lão thái thái thấy rõ bộ mặt thật của Trương thị, lần này còn thuận tiện xử trí Điện Nhi, không thể không nói là một kinh hi ngoài ý muốn.

Chậm rãi bẻ gãy nanh vuốt của Trương thị, đem đến cho bà một kẻ địch, cho dù bà có nhà mẹ đẻ cường ngạnh làm hậu thuẫn, cũng sẽ bị hai mặt thụ địch ngay trong Tào phủ.

Xử trí Điện Nhi, chia tay thị quyền, những chuyện này đều bị lão thái thái nghiêm lệnh cấm bàn tán, bọn hạ nhân trong phủ ngay cả lên to nhỏ cũng không dám, chuyện này liền vân đạm phong khinh thôi qua.

Ngày hôm sau, Ngô Lệ Quyên đến Nhã Ngũ Đường học quy củ, vẫn cùng Tào Trung Nhã cười nói náo nhiệt như bình thường.

Đây cũng là một nhân vật a! Du Tiểu Văn lặng lẽ quan sát, ám sinh cảnh giác, người như vậy, có thể hợp tác cùng có lợi, nhưng quyết không thể thâm giao, càng đừng nghĩ nói chuyện gì hữu tình.

Vừa học xong phải thỉnh an quý nhân như thế nào, Khúc ma ma liền chậm rãi đi vào đông phòng, cười khanh khách nói: “Phu nhân mời Ngô cô nương và biểu tiểu thư đến trò chuyện.”

Ngô Lệ Quyên và Du Tiểu Văn vội đi theo Khúc ma ma đến chính sảnh, Trương thị nhiệt tình mời ngồi, ý bảo nha hoàn dâng lên một cái khay, bên trong ba bông hoa cài, ba cây trâm vàng rồng khảm hồng ngọc, một vòng kiềng đeo cổ bằng bạc và một vòng tay bạc hình sợi mỏng tinh xảo, “Đây là một chút tâm ý của ta tặng cho Ngô cô nương, sáng mai sẽ bắt đầu học dùng trang sức, không có trang sức sao được.”

Ngô Lệ Quyên lập tức đỏ hốc mắt, khuôn mặt phù dung lưu lộ ra vẻ cảm động, cúi người thật sâu, “Đa tạ Tào phu nhân.”

Trương thị nhiệt tình nắm tay Ngô Lệ Quyên nói: “Hôm qua đều là nha đầu Điện Nhi kia làm ra chuyện hiểu lầm, con hãy hiểu cho nỗi lòng của ta. Sau này, con gái xuất giá, tóm lại phải có nhà mẹ đẻ để dựa vào, Tào phủ chúng ta sẽ là nhà mẹ đẻ của con.”

Ý tứ lời này quá mức rõ ràng, mặc dù sau này Ngô Lệ Quyên có được Nhiếp Chính Vương tuyển trướng, muốn đứng vững gót chân, phải có người duy trì.

Ngô Lệ Quyên vâng vâng dạ dạ đáp ứng, lại cảm tạ một lần, thế này mới nhận lấy trang sức.

Trương thị cho Ngô Lệ Quyên đi trước, hướng Du Tiểu Văn cười cười, “Con còn đang mặc áo đại tang, không thể mang trang sức, đợi khi nào con côi áo đại tang, mẹ lại cho con.”

Du Tiểu Văn vội nói: “Văn Nhi thật cảm kích, xin cảm tạ mẹ trước.”

Nàng giương mắt nhìn lại Trương thị, ánh mắt bình thản dịu dàng, không né không tránh, Trương thị trong lòng nói thầm, chẳng lẽ chuyện đó thực không liên quan đến nàng?

Sáng sớm nay, Trương thị liền cho người âm thầm đi điều tra, bà dù sao cũng đã quản gia hơn mười năm, vẫn là có chút uy tín, rất nhanh tra ra người của Du Tiểu Văn hôm qua một mình đến phòng bếp xem qua trà bánh. Bà liền bắt đầu hoài nghi Du Tiểu Văn có cấu kết Võ di nương, nhưng hiện tại thấy bộ dáng Du Tiểu Văn chân thành trấn định như vậy, lại không khỏi do dự. Lẽ ra, nếu Văn Nhi dắc tội mình, đối nàng không có nửa điểm ưu việt, hay là, thật sự không phải?

Trương thị ôn hòa thân thiết nói: “Nghe nói, con cho quản gia đi tìm một cửa hàng có mặt tiền ở kinh thành, con định mở cửa hàng?”

Du Tiểu Văn đáp: “Đúng vậy, điền sản và thôn trang đều ở Nhữ Dương, như vậy quá xa, Văn Nhi định dời cửa hàng lên kinh thành, cũng dễ dàng quản lý.”

Trương thị đồng ý nói: “Đúng là nên như vậy, con ngày sau lập gia đình cũng là gả cho danh môn đệ tử trong kinh, thôn trang hồi môn quá xa sẽ không tiện lợi. Mẹ nói cho con nghe, cửa hàng trong thành đều đã đầy, chen chân vào không lọt, thành tây thật ra còn có một cửa hàng ba gian, ta vốn định mua về làm sản nghiệp cho Tào phủ, nếu con muốn, mẹ sẽ tặng cho con.”

Du Tiểu Văn thần sắc vừa mừng vừa sợ, vội thật tình nói tạ.

“Mẹ ngày mai sẽ cho người đem vị trí cửa hàng chỉ cho con.” Trương thị nói, còn muốn hỏi thêm Du Tiểu Văn vài câu, hỏi xem nàng định mở cửa hàng gì, nhưng thất lung bị Tước gia đập một cước vốn đã xanh tím, ngồi lâu liền đau không chịu nổi, bà đành bảo Du Tiểu Văn trở về học tập.

Du Tiểu Văn đứng dậy cáo lui, chú ý tới khi Trương thị đứng lên, trọng tâm đều đặt lên người Khúc ma ma, giữa ngày trời lạnh, trán Khúc ma ma lại chảy ra một tầng mồ hôi. Nàng không khỏi cười thầm, tính tình cậu hóa bạo như vậy, làm sao có thể dễ dàng tha mẹ?

Thật vất vả lết trở về phòng, Trương thị lập tức không để ý hình tượng ngã lệch xuống nhuyển tháp, rầm rì rên rĩ. Khúc ma ma là nha hoàn hồi môn của Trương thị, sau này được gả cho đại quản sự ở ngoại trang, thập phần có thể diện, nên cực kỳ trung tâm với Trương thị, lập tức liền đau lòng nói: “Phu nhân, có muốn nô tỳ xoa bóp cho ngài? Tước gia cũng thật là, không phải là ngủ với một nha hoàn bị người ta biết sao, cư nhiên đá nặng như vậy.”

Nét mặt già nua của Trương thị đỏ lên, ngủ với một nha hoàn không tính là chuyện lớn, nhưng bà nói Tước gia bị trúng độc mới là chuyện lớn, là một nam nhân đều cảm thấy thật mất mặt. Nhưng đã làm vợ chồng hai mươi mấy năm, nói đã liền đá, thật sự rất nhẫn tâm. Lại nghĩ đến Điện Nhi, trong lòng thâm hận, nha đầu chết tiết kia, biết rõ Tước gia đang có loại tình huống gì, cư nhiên không bẩm báo với ta trước! Trên mặt lại vờ vịt thương cảm nói: “Đáng thương nàng hầu hạ ta một hồi, chưa kịp thay nàng tìm nhà chồng tốt, đã thành người chịu tội thay cho Võ di nương, cứ như vậy không công ra đi. Lòng ta đau nha, thật sự là đau như nát thịt a.”

Khúc ma ma vội vàng khuyên giải an ủi, “Phu nhân ngài rất thiện tâm, nha đầu Điện Nhi kia chỉ sợ đã sớm muốn leo lên giường của Tước gia, chính nàng có lòng tham, lúc này không xảy ra chuyện, lần tới cũng sẽ gặp chuyện không may, rốt cuộc cũng sẽ có lúc bị Võ di nương tóm lấy, sao có thể oán ngài đâu?”

Trương thị nghe xong lời khuyên này, tâm tình như bình phục một chút, viết một phong thư, giao cho Khúc ma ma, nói: “Nói cho cữu lão gia*, hết thấy đều làm theo kế hoạch, tên Du quản gia kia tựa hồ là người lợi hại, phải cẩn thận đừng để lộ ra manh mối đến.”

* “Cữu lão gia” này không phải là Tào Thanh Nho, mà “cữu lão gia” của Trương thị. Mọi người cứ từ từ đọc, mấy chương sau sẽ giải thích.

Võ di nương nay đã thượng vị, bà đương nhiên sẽ có cách đối phó, nhưng vì phòng vạn nhất, vẫn phải chuẩn bị đường lui. Tỷ như, trong tay nếu có món tiền lớn, có thể đưa lên vài món lễ vật tốt cho quyền quý trong triều, vì Duệ Nhi mưu tính chuyện tốt, làm thêm vài trăng yến hội, đánh bóng thanh danh hiển lành, có khả năng của mình.

“Không phải là ta tham thứ gì của Văn Nhi.” Trương thị thay chính mình giải thích: “Nếu Văn Nhi thành thật giao sản nghiệp cho ta quản lý, ta bắt quá chi là mượn một chút, vì Duệ Nhi mưu tính tiền đồ, không phải là đã giúp chính nàng sao?”

Khúc ma ma phụ họa nói: “Đúng vậy, đúng vậy, khó được phu nhân không chê biểu tiểu thư chỉ là một đứa bé gái mồ côi, nguyện làm thân với nàng.”

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Dich Nữ Không Ngoan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 16: Hàn Nhị Công Tử

Khúc ma ma chân trước vừa đi ra khỏi cửa Tây rồi phủ, Triệu ma ma liền đi theo sau ra ngoài. Du Tiểu Văn không có việc gì, thành nhiên ăn cơm trưa, ngủ trưa, rồi đến Nhã Ngũ Đường học quy củ.

Lúc ăn cơm chiều, Tào lão phu nhân mặt mày đầy vui mừng nói: “Ngày mai, Hàn Thừa tướng phu nhân muốn dẫn vài vị công tử tiểu thư đến phủ chúng ta làm khách, đây là vinh hạnh của chúng ta, phải chuẩn bị cho tốt. Con dâu, con phải lưu tâm nhiều một chút.”

Thừa tướng phu nhân sao có thể để một tiểu thiếp chiều đãi, đương nhiên việc nay phải đến phiên chính thất phu nhân ra mặt.

Mới giao quyền một ngày quyền liền thu hồi, lão thiên gia xem ra không chịu giúp đỡ Võ di nương. Trương thị vui vô cùng, trên mặt lại che chắn cẩn thận, cung kính tươi cười nói: “Thỉnh lão thái thái yên tâm, con dâu nhất định hoàn thành thật lòng lấy.”

Định nói thêm vài câu khiêm cung như trước đây, lại bị lão thái thái vẫy tay ngắt lời, “Con nhớ an bài xong thì báo cáo với ta.”

Ý đây là lo lắng Trương thị không làm tốt chuyện quan trọng.

Trương thị chỉ cảm thấy trong cơ thể có nơi nào đó bị kiềm hãm, dày dày quặn đau, mặt ngoài vẫn phải cung kính đáp: “Đây là tự nhiên, con dâu mọi chuyện đều sẽ bẩm báo với lão thái thái.”

Vốn còn trông cậy vào lão thái thái sẽ nói một câu “Lấy mẫu chốt để báo cáo là được”, nào ngờ lão thái thái lại nói: “Mọi chuyện con hãy dẫn Võ thị theo, cho nàng học chút, sau này đến lúc có xã giao, nàng cũng có thể giúp đỡ con.”

Trương thị chỉ cảm thấy tim gan mình đau thắt, bà thì cần Võ di nương giúp cái gì? Chẳng lẽ còn muốn bà công khai thừa nhận Võ di nương là tiểu thiếp sao? Nằm mơ!

Sau đó hai người chuyển sang thương lượng thực đơn, an bài nhân thủ. Lão thái thái giữ Du Tiểu Văn ở lại để học tập. Khi lắng nghe, vẻ mặt Du Tiểu Văn rất thiên chân, ham hiểu biết, trong đôi mắt còn toát ra vẻ nghiêm túc, khiến lão thái thái càng nhìn càng thấy vừa lòng.

Trương thị nén khó chịu, hàm chứa cười nói với lão thái thái: “Mặc Ngọc Cư đã thu dọn thỏa đáng, nay con dâu sẽ an bài người giúp Văn Nhi mang hòm xiềng chuyển qua, ngài thấy thế nào?”

Lão thái thái nghĩ nghĩ, nói: “Cũng được.”

Du Tiểu Văn biết là vì mình đang trong đại tang kì, mặc đồ tang thế này dễ xúc phạm đến khách, nên mới phải an bài nàng đến trốn trong hậu viện. Bất quá, tựa hồ ở kiếp trước, mọi lúc lấy hết cố này đến cố khác không cho mình gặp khách, cố ý ngăn cách nàng bên ngoài giới quý tộc. Trong số các quý phu nhân ở kinh thành, cơ hồ không mấy người gặp qua nàng – thiên kim của Trung Tín Hầu*. Cũng chính vì vậy, nàng ngay cả một bằng hữu cũng không có, khiến sau này Tào phu nhân mới dám nói xấu nàng, chửi bới nàng như vậy, bởi vì không ai quen biết nàng nên không ai cảm thấy Tào gia có điểm đáng ngờ.

* Tước vị của cha ruột của Du Tiểu Văn

Thế nên, kiếp này, nàng không thể lại bị vây khốn trong một đình viện nhỏ nhỏ, nàng nhất định phải thành lập nhân mạch của mình trong giới quý tộc ở kinh thành.

Vị khách ngày mai là Hàn Thừa tướng phu nhân và người thân, trong đó có một người, sau này sẽ là một trong “Tam đại nữ nam tử” và “Tứ đại tài tử” giống như Duệ biểu ca, cũng là người mà nàng từng có hôn ước: Hàn Nhị công tử.

Đối với vị hôn phu kiếp trước, Du Tiểu Văn chỉ là nghe đồn, nghe qua những sở thích này nọ của hắn do Triệu ma ma cố ý hỏi thăm, chưa từng thấy mặt lần nào. Không biết kiếp này, ngoại tử mẫu tử còn hứa gả nàng cho hắn nữa không. Trong lòng nàng có vài phần quý ý vài phần e lệ, do dự không biết có nên gặp hay không. Lại nghe nói, Hàn phu nhân là người có tiếng hiền lành giỏi giang, Du Tiểu Văn cũng thập phần muốn kết bạn.

Chẳng qua, nàng là người đang có đại tang, nếu cố ý chạy ra tiếp khách, cử chỉ sẽ có vẻ lỗ mãng. Phải làm thế nào mới có thể thu hút lực chú ý của Hàn phu nhân đây?

Lão thái thái thấy Du Tiểu Văn không nói gì, liền hòa ái nói: “Nếu là mấy ngày tới con thấy buồn, thì nói Trình biểu tỷ của con đến chơi với con.”

Trương thị cũng liên thanh khuyên, thập phần hy vọng đám thứ nữ sẽ đi cùng nàng.

Du Tiểu Văn vội cười nói: “Không cần, con không buồn, cứ để Trình biểu tỷ tiếp Hàn phủ tiểu thư.”

Chào lão thái thái đi ra ngoài, Du Tiểu Văn liền nghe được một giọng nói thanh tú gọi mình, “Văn Nhi biểu muội.”

Vừa quay đầu lại, thấy Trình biểu tỷ xách làn váy chạy nhanh đến, có chút xấu hổ khép nép đưa qua một túi hương thơm hoa sen, bên trong đã bỏ thêm hương liệu, “Đây là ta tự tay làm, hôm nay đến tặng muội muội.”

Đây là vị Trình biểu tỷ mà vừa rồi nàng đã từ chối đến làm bạn. Du Tiểu Văn mỉm cười tiếp nhận, nói tạ. Đối với hai thứ nữ trong nhà, Trương thị dần đo thập phần lợi hại. Cả hai người này rốt cuộc đều biến thành quân cờ trong tay bà, đều gả đến những nơi có lợi cho tiền đồ của Duệ biểu ca, cuộc sống cũng không hạnh phúc. Nàng sao có thể cướp đoạt chút giải trí nhỏ nhỏ trước lấy chồng của các nàng?

Tào Trung Trình ẩn theo ý nghĩ của mình, cho rằng Du Tiểu Văn tất nhiên cũng muốn kết giao với Thừa tướng thiên kim, liền ôn nhu trấn an: “Ngày sau luôn có cơ hội.”

Du Tiểu Văn không muốn giải thích, chỉ nói: “Nghe nói trong Mặc Ngọc Cư có một gốc cây Tứ Quý, lúc này chắc đã sắp nở hoa rồi, nếu biểu tỷ có rảnh thì nhớ đến chơi.”

Tào Trung Trinh thuận miệng đáp ứng.

Thoáng chốc đã đến ngày Hàn phu nhân đến thăm. Tào phủ từ già trẻ lớn bé đều ra nghênh đón, lão thái thái và Trương thị tự mình đưa khách vào trung thính của Duyên Niên Cư, hàn huyên rất vui vẻ. Trương thị muốn con mình có thể thâm giao với Hàn Nhị công tử, liền đề nghị để cho các văn bối tự mình ra ngoài vườn dạo chơi.

Hàn phu nhân không dẫn theo đích nữ, chỉ dẫn theo thứ tử và ba vị thứ nữ đến. Tào phu nhân thì chỉ cho con trai, con gái nhà mình và hai thứ nữ ra mặt. Các văn bối không ai quá mười hai tuổi, còn chưa tới tuổi nam nữ đại phòng khắc nghiệt, huống hồ còn có các nha hoàn bà tử đi theo, nên Hàn phu nhân không nói gì liền đáp ứng.

Ra chính sảnh, Tào Trung Nhã trông mong nhìn sang ca ca mình, Tào Trung Duệ nhớ đến sứ mệnh của mình, phải nghĩ biện pháp tác hợp cho muội muội và Hàn Nhị công tử, thế này liền mỉm cười mời khách đến hoa viên thưởng thức cây Phi Trảo Phù Dung đang nở hoa.

Hoa sơn trà là một loại hoa tuyệt đẹp, lá dày xanh sáng bóng, hoa hình điểm lệ rực rỡ, thời kì nở hoa kéo dài, mỗi năm có thể nở suốt mười tháng, từ tháng tư năm này đến gần tháng tư năm sau. Vì vậy mà hoa sơn trà rất được người nước Nam Yên yêu thích, cơ hồ trong nhà quý tộc nào cũng có trồng hoa sơn trà.

Phi Trảo Phù Dung là một giống trân phẩm trong số các loại hoa sơn trà. Cánh hoa lớn xinh đẹp, sắc thái rực rỡ, trên cánh hoa có đường vân ánh bạc, giống bị dấu cào của con mèo nhỏ, cho nên được gọi là Phi Trảo Phù Dung.

Hoa viên trong Tào phủ vốn không trồng nhiều hoa sơn trà cho lắm, chỉ có một gốc cây này là trân phẩm, thường thức một hồi liền không còn hứng thú. Con trai con gái Hàn gia rất có hàm dưỡng, tuy không nói gì nhưng người Tào gia cũng nhìn ra khách đã không có hứng trí. Tào Trung Trinh nhân châu chuyển động, đề nghị: “Hậu hoa viên nhà ta còn lại một gốc Tứ Quý, mấy ngày nay hẳn là đã nở hoa rồi, không biết khách quý có hứng trí đi xem một chút.”

Trong số các loại hoa sơn trà, Hàn Nhị công tử yêu nhất là Tứ Quý và Thương Ngô Áo Cảnh, nghe xong lời này, liền tào nhả nói: “Khách tùy theo chủ.”

Đoàn người lại cùng ra hậu hoa viên.

Đột nhiên, tiếng đàn du dương vang lên, vận luật uyển chuyển lọt vào tai, như khóc như tố, như bi như đề, bày ra trước mắt mỗi người một màn mầu từ từ hiếu cảm động. Theo làn điệu đột nhiên cất cao, mọi người trong lòng đều nhin không được sinh ra cảm khái “Thùy ngôn thôn thảo tâm, báo đắc tam xuân huy*”.

* Đây là hai câu cuối trong bài “Du tử ngâm” (Khúc ngâm của đứa con đi xa) của Mạnh Giao.

Bản gốc:

Từ mầu thủ trung tuyền,

Du tử thân thượng y.

Lâm hành mật mật phùng,

Ý khủng tri tri quy.

Thùy ngôn thôn thảo tâm,

Báo đắc tam xuân huy.

Bản dịch:

Sợi chỉ trong tay mẹ

Tắm áo trên mình con

Kịp đi khâu nhật mũi

Sợ về còn chậm chân

Ai bảo lòng tấc cỏ

Báo được ánh ba xuân?

Cụm từ “tam xuân huy” có nghĩa là ánh sáng mùa xuân, chỉ công lao to lớn của cha mẹ. Trong Truyện Kiều có câu:

Hạt mưa sá nghĩ phận hèn

Liều đem tác cỏ quyết đèn ba xuân

Đang lúc mọi người đang lắng nghe mê mẩn, tiếng đàn đột ngột dừng lại.

Im lặng hồi lâu, Hàn Nhị công tử mới nhin không được vỗ tay nói: “Hào! Hào! Hào! Khúc mĩ, nghệ giai, khó nhất chính là cầm hồn này, thật cảm động lòng người.”

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Đích Nữ Không Ngoan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Tam Đại Mĩ Thiếu Niên

Hàn Nhị công tử vừa mở miệng lên tiếng, Triệu ma ma phía sau bức tường bị hù nhảy dựng. Sao khách quý lại đến hậu viện này? Tiểu thư đang mặc đồ tang, ắt sẽ khiến khách kiêng kị. Bà vội vàng nói nhỏ vào tai tiểu thư: “Tiểu thư, chúng ta mau về phòng tránh mặt một lát đi.”

Du Tiểu Văn nhu thuận gật đầu, vịn tay Sơ Vân thủ đứng lên, nàng vốn chỉ định khiến người bên ngoài bội phục cầm nghệ cao siêu của mình, lưu lại một ấn tượng sâu sắc trong lòng khách quý mà thôi, cũng không phải ra mặt gặp khách vào lúc này.

Nào biết vừa mới từ trong vườn trúc đi ra, đến giữa sân lại chạm mặt Tào thị huynh muội cùng tám vị công tử thiên kim của Hàn phủ.

Nguyên lai là Hàn Nhị công tử hy vọng Tào Trung Duệ có thể giới thiệu mình với người có được cầm nghệ cao siêu ấy. Hắn bắt quá chỉ là muốn biết một chút thôi, nhưng Tào Trung Duệ lại dẫn mọi người cùng tới gặp lại.

Trương thị sớm đã nói, đợi Du Tiểu Văn qua hiếu kì, liền gả Văn Nhi cho hắn, cho nên trong lòng Tào Trung Duệ, Văn Nhi là của hắn, hắn đương nhiên muốn đem nàng ra khoe với vị Hàn Nhị công tử – một thiếu niên tài mạo không thua mình, nhưng xuất thân rõ ràng rất cao quý.

Triệu ma ma nhanh chóng chắn trước mặt Du Tiểu Văn, không để ngoại nam dễ dàng nhìn thấy.

Hàn Thế Chiêu vốn dĩ định làm theo lễ nghi “Phi lễ chó thị”, không nhìn Du Tiểu Văn, bắt quá hắn mới vừa nghe Tào Trung Duệ nói biểu muội này mới mười một tuổi, vì sao lại có cầm nghệ cao siêu như vậy, hắn thật sự rất tò mò, nên vội nâng mắt nhìn quanh.

Một thân áo trắng vải thô, bên hông cài khăn trắng lộ ra thân hình yếu điệu, phía sau có hai lọn tóc được cột bằng dây bạc, đơn giản mà trầm ổn, khuôn mặt không chút son phấn, vẫn hiển hiện thần thái mất sáng, răng trắng, môi hồng.

Hàn Nhị công tử chỉ nhìn lướt qua liền lập tức cúi hạ ánh mắt, phi lễ chó thị, nhưng câu thơ “Thanh thủy xuất phù dung, Thiên nhiên khứ điêu súc*” đã khắc sâu vào trong đầu hắn.

* Đây là một câu thơ nổi tiếng của Lý Bạch, tả vẻ đẹp một bông hoa sen mới nở trên mặt hồ, không cần điêu khắc, gọt giũa mà vẫn đẹp. Ngụ ý của câu này là khen Du Tiểu Văn có vẻ đẹp thuần khiết, không trang điểm cầu kì nhưng vẫn khiến người ta khó có thể rời mắt.

Du Tiểu Văn cảm nhận được ánh mắt của Hàn Nhị công tử, không khỏi nghiêng người qua một bên, đem bản thân giấu kín hơn một chút.

Triệu ma ma ngẩng đầu nhìn lại, thấy trước mặt mình có hai vị công tử, trong đó có một người mà bà chưa từng gặp qua. Vị này mặc trường bào thuần sắc, chỉ có ở cổ tay áo và vạt áo là thêu hoa văn lá trúc, thắt lưng khảm thanh ngọc, bên phải đeo một cái hà bao, bên trái đeo một khối ngọc bội dương chi trong suốt, trang phục nhìn như đơn giản nhưng vẫn thể hiện sự phú quý. Người này có đôi mắt sáng như sao, chân mày vừa dài vừa rậm, khiến người ta chỉ liếc mắt nhìn một cái liền đui mù. Tuy rằng tuổi không lớn, tính trẻ con còn chưa thoát, nhưng đã hiển lộ phần nào phong hoa tuyệt đại. Vẻ mặt bình tuy thân tao nhã, nhưng lại lộ ra một cổ cao quý uy nghiêm không thể nhìn gần.

Triệu ma ma bất giác xoay người hành lễ, “Biểu thiếu gia, biểu tiểu thư vạn an. Hàn công tử, các vị Hàn tiểu thư vạn an.”

Tào Trung Duệ đắc ý vạn phần đi tới gần, nhỏ giọng nói: “Văn Nhi biểu muội, bọn họ nghe được tiếng đàn của muội nên cố ý kết giao, cũng nói không ngại, ta đến thay muội giới thiệu một chút.”

Khách đã đến tới cửa, cũng không thể đuổi đi, Du Tiểu Văn đành phải từ sau lưng Triệu ma ma đi ra trước, cùng Hàn Nhị công tử cùng các vị Hàn tiểu thư chào hỏi lẫn nhau. Du Tiểu Văn dẫn mọi người đến phòng khách, tranh thủ lúc nha hoàn bưng lên trà nước và trái cây, nàng âm thầm đánh giá các vị Hàn gia tiểu thư ngồi ở đây, rất nhanh ra kết luận, ở đây không có vị nào sau này sẽ trở thành một trong ba đóa hoa của đế đô – Hàn tam tiểu thư, Hàn Diễm Nhã.

Hàn Nhị công tử lễ phép chờ Tào Trung Duệ trước hàn huyền vài câu, liền ôn hòa hỏi, “Cầm nghệ của Du tiểu thư thật khiến người ta thán phục, không biết là do vị sư phụ nào dạy?”

Hắn cũng đam mê dao kiếm, tự cho bản thân đã là người có thiên phú, hơn nữa sư phụ của hắn là nhạc công tài nghệ phi phàm, rất nổi danh trong cung – Tiêu Tương Tử, nhưng cầm nghệ của hắn rõ ràng kém hơn vị Du tiểu thư trước mắt này. Lúc này vừa nghe liền biết đây diệu Phi Hoa Lạc Diệp* cực khó, để luyện được bài này ít nhất phải qua khổ luyện không dưới mười năm, nhưng vị Du tiểu thư này bất quá chỉ mười một tuổi, chẳng lẽ đã bắt đầu luyện tập từ trong bụng mẹ?

* Phi Hoa Lạc Diệp là một trong những bài cầm kinh điển của Trung Quốc, kiểu giống như Thập Diện Mai Phục hay Phượng Cầu Hoàng. Mọi người thử lên google thưởng thức một lần đi.

Du Tiểu Văn khẽ hạ thấp người, cúi mắt đáp: “Hàn công tử khen trật rồi. Cầm nghệ của ta là học từ mẫu thân. Ta ba tuổi bắt đầu luyện cầm, mẫu thân yêu cầu ta cực nghiêm. Nếu đúng như lời Hàn công tử nói, cầm nghệ sở dĩ có thể vào được mắt khách quý, kia đều là công lao của mẫu thân.”

Nói đến đây, nhớ tới những lời dạy vừa ôn nhu vừa nghiêm khắc mẫu thân, hằng ngày chẳng phân biệt nóng lạnh, đều bắt nàng phải đánh đàn hai canh giờ, nhờ vậy cầm nghệ nàng mới trở nên siêu quần, mới có được bản lĩnh hấp dẫn người khác. Du Tiểu Văn hốc mắt đau xót, đôi mắt mất sáng chợt ngân ngấn nước mắt.

Hàn Nhị công tử từng nghe Tào Trung Duệ nói, Du Tiểu Văn là cha mẹ song vong, lên kinh tìm nơi nương tựa, lúc này thấy nàng lê hoa đài vũ muốn hạ mà không hạ, biết mình đã nói đến chuyện khiến tiểu cô nương thương tâm, vội đứng dậy xin lỗi: “Tại hạ đường đột, quấy rầy tiểu thư thanh tĩnh, thỉnh tiểu thư thứ lỗi.” Nói xong liền tỏ ý không lại ở lâu.

Tào Trung Duệ vốn còn định hỏi han săn sóc một phen, nhưng trước mặt có rất nhiều người, nên không tiện nói cái gì, chỉ đành thấp giọng trấn an vài câu, dẫn những khách về lại hướng hoa viên.

Đội khách đi hết, Du Tiểu Văn bình phục tâm tình, nhàn nhạt hỏi, “Văn bá đã hỏi âm chưa?”

Triệu ma ma nhìn trái phải thấy không còn ai, mới lấy một tờ giấy từ trong tay áo ra, đưa cho tiểu thư. Du Tiểu Văn mở ra xem, nguyên lai ba gian cửa hàng kia không thành vấn đề, nói như vậy, mọi định chờ cửa hàng của nàng khai trương xong, sẽ dùng phương pháp khác để cướp tiền. Dù sao nàng đã chuẩn bị sẵn sàng, nếu người ta đã có ý tốt dâng lên ba gian cửa hàng cho nàng, nàng tội gì không nhận?

Nhàn rồi vô sự, nàng lại đem Hàn Nhị công tử và Duệ biểu ca so sánh một phen. Duệ biểu ca là loại nữ thiếu niên nhìn qua có vẻ ôn nhu săn sóc, bộ dạng có chút thân thiện u buồn. Còn Hàn Nhị công tử thì nhìn có vẻ tao nhã, nhu hòa tùy ý, kì thực có vài phần lãnh ý, nụ cười tuy như mặt diện xuân phong nhưng kì thực đều đem người ngoài đẩy ra ngoài khoảng cách an toàn.

Nàng trong lòng khó nén được tò mò, không biết người thứ ba trong số Tam Đại Mĩ Nam nổi danh kia – Nhị công tử của Sở Vương phủ, Quân Dật Chi – tướng mạo trông thế nào. Ừm, hình như mĩ nam thời nay đều đứng hàng thứ hai trong nhà.

Có một số việc thật đúng là không thể nghĩ, vừa nghĩ đến liền thành hiện thực.

Nàng đang miên man suy nghĩ, Mĩ Cảnh từ ngoài cửa chợt vội vàng chạy vào: “Biểu tiểu thư mau trang điểm một chút, Sở thái phi muốn tới gặp ngài.”

Đối với việc Mĩ Cảnh không xin phép đã tùy tiện vào nội thất, Du Tiểu Văn thập phần bất mãn, cười mà không cười hỏi, “Nga? Sở thái phi là người phương nào?”

Câu này Mĩ Cảnh không trả lời được, chỉ là nghe được chữ “Phi”, biết đây không thể là người bình thường.

Chỉ có Triệu ma ma sớm đã dụng tâm tìm hiểu những quý nhân trong kinh, vội giới thiệu: “Sở thái phi là mẹ ruột của Sở vương gia, là di ruột của Hoàng Thượng.” Vừa nói vừa cất tiếng gọi Sơ Văn Sơ Tuyết, “Mau đến trang điểm cho tiểu thư.”

Triệu ma ma đi đến tủ quần áo tìm một bộ thuần sắc trắng, miệng nói thầm: “Mặc áo trắng rồi lại khoác áo tang ở bên ngoài, như vậy sẽ không làm tổn hại nương nương.”

Mĩ Cảnh cũng vội gật đầu, “Đúng vậy đúng vậy, phu nhân cũng có nói như vậy, không thể thất lễ làm tổn hại nương nương, cho nên mới cố ý bảo nô tì đến thông bẩm cho biểu tiểu thư biết trước, trang điểm một phen.”

Du Tiểu Văn hàm súc sâu xa nói: “Nhờ ma ma đến dẫn dò bọn nha đầu một chút, chớ làm chuyện gì chọc giận khách quý.”

Triệu ma ma hầu hạ tiểu thư xong, cũng nghĩ đến chuyện Mĩ Cảnh tự tiện vào nội thất, lập tức nói: “Mĩ Cảnh cô nương lát nữa không cần đi đón Sở thái phi nương nương, các ma ma trong vương phủ không phải ai cũng hiền lành như tiểu thư.”

Mĩ Cảnh thế này mới ý thức được mình đã thất lễ, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ lên, trong lòng lại có chút khó chịu, ngẩng mặt lên thấy ánh mắt sắc bén của Triệu ma ma, rốt cuộc không dám phản bác, vâng vâng dạ dạ lui đi ra ngoài.

Một chén trà nhỏ sau, một đoàn người chậm rãi hướng thẳng đến Mặc Ngọc Cư. Du Tiểu Văn mang các nha hoàn bà tử trong Mặc Ngọc Cư đứng chờ trước công viện, xa xa nhìn thấy lão thái thái và Trương thị đứng bên cạnh một vị lão phụ nhân mặc áo gấm, tóc búi cao, đang chậm rãi đi tới. Phía sau lão phụ nhân còn có một vị thiếu niên chừng mười bốn, mười lăm tuổi, vóc dáng cao to, tóc cổ định bằng trăm ngọc, khuôn mặt tuấn mỹ vô song lúc ăn

lúc hiện giữa khe hở của những người đi trước.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Đích Nữ Không Ngoan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18: Sao Lại Đáng Ghét Như Vậy

Hàn phu nhân vốn là đi cạnh Sở thái phi, nhưng khi lão thái thái và Trương thị đến, nàng lại lui ra phía sau, đi song song với Quân Dật Chi, ôn hòa cười hỏi việc học hành của hắn, có sở thích gì không.

Quân Dật Chi nhất nhất đáp lại, bất quá câu trả lời đều đơn giản, rõ ràng né qua những điểm trọng yếu, quyết không nhiều lời một chữ, khuôn mặt sáng sủa giữ vững bộ dạng cười mà không cười, mắt phượng cao quý sáng ngời cứ chốc chốc đảo mắt nhìn hoa cỏ xung quanh, rõ ràng có chút chịu không nổi.

Khi đoàn người đến gần, Du Tiểu Văn bước lên phía trước, đoan đoan chính chính hành lễ vạn phúc, từ từ thề đến về mặt, đều rất chuẩn mực không thể soi mói, Sư ma ma lần trong đám người khẽ vuốt cằm vừa lòng.

Sở thái phi nhiệt tình tiến lên nâng Du Tiểu Văn dậy, lại cười nói: “Đừng đa lễ. Ta là tận mắt thấy mẫu thân con lớn lên, nghe nói con tới kinh, nên muốn đến thăm, thế nào cũng phải gặp con gái của cố nhân một lần.”

Sở thái phi nắm tay Du Tiểu Văn, vừa đi vào trong, vừa hòa ái nói: “Con cũng đừng quá khổ sở. Từ khứ hà sở đạo, thác thể đồng sơn a*. Cha mẹ con trên trời có linh thiêng, đều hy vọng con có thể sống bình an hạnh phúc.”

* Đây là câu cuối trong bài “Văn ca” (bài ca phúng điếu) của Đào Tiềm (Đào Uyên Minh), nghĩa là: Chết rồi còn nói được gì, táng thân trên cùng một ngọn núi. Ý tứ là người sau khi chết còn nói được gì, thi thể phó thác cho tự nhiên, hóa thành một nắm đất dưới chân núi, vô luận là đại quan quý nhân, hay là dân thường bách tính, không ai tránh khỏi.

Nhắc tới chuyện này, Hàn phu nhân cũng vội nói: “Đúng vậy, ta từng nghe cao tăng trong miếu nói, nếu là thân nhân quá mức lưu luyến vong hồn, sẽ khiến bọn hắn không thể an tâm đầu thai.”

Nghe các khách quý an ủi như vậy, Du Tiểu Văn vội ôn nhu nói lời cảm tạ. Tào phu nhân lập tức tiếp lời nói: “Phải đó, ta cũng thường khuyên đứa nhỏ này đừng quá mức bi thương, hôm nay còn khuyên nàng tới thỉnh an khách quý, đừng bị dè dặt.”

Lời này chính là thuyết minh với khách quý và lão thái thái, không phải là ta không cho Văn Nhi gặp khách, mà là chính nàng ta không muốn. Hôm nay Sở thái phi là có ý muốn gặp Du Tiểu Văn, vừa vào cửa liền hỏi Tào phu nhân, còn ám chỉ Tào phủ giấu người, cư nhiên không nói cho bạn cũ..... Trời ạ, Sở vương là đường huynh ruột của Hoàng Thượng, người nào dám tùy ý nói chuyện giao tình với nhà bọn họ!

Du Tiểu Văn mặt mày lộ vẻ xin lỗi liếc nhìn Trương thị một cái, lại nhìn về phía Sở thái phi và Hàn phu nhân, nói: “Mợ thật đúng là có khuyên Văn Nhi, chỉ là Văn Nhi sợ mặc đồ tang sẽ xúc phạm đến khách quý. Với lại, hôm qua Văn Nhi mới dọn đến Mặc Ngọc Cư, còn có rất nhiều hòm xiềng cần sửa sang lại, cũng không thể nhàn.”

Trương thị tươi cười cứng đờ, lời này rất có thâm ý sâu xa, rõ ràng đã nhập phủ hơn nửa tháng, có tình hôm qua mới chuyển đến chỗ này, nghe thế nào cũng khiến người ta đoán.....

Sở thái phi và Hàn phu nhân đều chỉ nói: “Chúng ta không tin mấy thứ kiêng kỵ đó.” Ai cũng không thèm nhìn đến bộ dạng âm thầm rối rắm của Trương thị.

Vào chính sảnh, khách quý lần lượt ngồi xuống, Du Tiểu Văn tiếp tục đoan chính hành lễ vạn phúc.

Lễ xong, Sở thái phi liền kéo nàng đến bên cạnh mình, cảm thán nói: “Con quả thật giống nẫu thân con y như đúc, đều thanh nhã thoát tục.” Lại tình té hỏi nàng mấy tuổi, đã đọc qua sách gì, rồi tặng nàng một phần lễ gấp mặt, gồm một vòng tay bằng ngọc phi thủy ngọc và một cặp ngọc bội như ý bằng cẩm thạch chạm khắc hình hoa phù dung.

Du Tiểu Văn kính cẩn cảm tạ, không dám nhiều lời một câu, nàng lúc này đang là người mặc quần áo tang, không tiện biểu hiện quá nhiều, tạ thưởng xong liền thối lui đến sau lưng lão thái thái.

Hàn phu nhân không khỏi than thở, “Thật là nhu thuận ngoan ngoãn, tốt hơn tiểu hầu tử ở nhà ta không biết bao nhiêu lần, mỗi khi ta xuất môn làm khách, chưa bao giờ dám mang nàng theo.”

Người mà Hàn phu nhân nói là đích nữ Hàn Diễm Nhã, bà đã khiêm tốn như vậy, Tào lão phu nhân cũng phải lên tiếng khen một câu, “Ai cũng nói Hàn tiểu thư là khuynh quốc chi tư, người bên ngoài đều hâm mộ phu nhân a.”

Trương thị cũng vội tiếp lời: “Lần tới thỉnh phu nhân mang Hàn tiểu thư lại đây, Nhã Nhi nhà ta và Hàn tiểu thư đều có chữ Nhã trong khuê danh, chính là duyên phận khó có, nếu được thì để hai đứa nhỏ kết giao một phen.”

Hàn phu nhân cười cười, bụng chén trà khẽ uống một ngụm, không nói gì đáp lại. Con gái có chữ Nhã trong tên cũng không ít, lão gia nhà bà lại là người đứng đầu bách quan, trong triều không biết bao nhiêu nữ nhi quan viên muốn kết giao với nữ nhi của bà. Nhưng bằng hữu là không thể tùy tiện kết giao! Thế nào cũng phải chờ bà dạy nữ nhi cách nhìn người xong, mới lại mang nữ nhi ra.

Sở thái phi lại chỉ nhìn chằm chằm Du Tiểu Văn, càng nhìn càng thấy vừa lòng, vội nhân dịp nói chuyện phiếm, chỉ vào cháu trai cưng của mình, giới thiệu: “Đây là Hồn Thế Ma Vương nhà ta, Dật Chi, còn không mau lại đây ra mắt Văn Nhi muội muội, mẫu thân con và mẫu thân nàng trước kia là khăn tay giao*, các con có thể xem như huynh muội.”

* Khăn tay giao = mối giao tình giữa hai nữ tử cổ đại, họ kết bạn với nhau, dùng khăn tay để đính ước

Quần Dật Chi bĩu môi, lười biếng đứng dậy, khom người thi lễ với Du Tiểu Văn: “Ra mắt Văn Nhi muội muội.”

Du Tiểu Văn vội hành lễ đáp lại.

Ánh mắt Tào lão thái thái chột sáng lên, nghĩ đến năm đó, Thanh Liên là tài nữ nổi tiếng kinh thành, Sở thái phi nhiều lần biểu lộ ý tứ muốn tuyển Thanh Liên làm con dâu. Nhưng khi đó chức quan của Tào lão thái gia không cao, địa vị hai nhà kém quá xa, tiên đế không đồng ý, ban thưởng một mối hôn nhân khác cho Sở Vương gia, thế nên hai nhà mới không thành thông gia. Bây giờ, Sở thái phi vừa nghe nói Văn Nhi vào kinh, liền vội vàng vàng tới Tào phủ gặp Văn Nhi, lại còn làm ra vẻ nghiêm túc giới thiệu Nhị công tử, chẳng lẽ là.....

Tào lão thái thái nghĩ như vậy, liền dụng tâm đánh giá Quần Dật Chi vài lần.

Tuổi chỉ chừng mười bốn, mười lăm, khuôn mặt màu mặt ong tron bóng, lộ ra góc cạnh rõ ràng lạnh tuấn, mắt phượng hẹp dài thâm thúy, tựa như một hồ tinh quang. Cặp chân mày dày rậm, sống mũi cao thẳng, hình môi hoàn mỹ, không điểm nào không đáng hoàng, không điểm nào không cao quý tao nhã. Mới có chừng ấy tuổi, đã có khí độ như thế, ngày sau sẽ rực rỡ đến bậc nào? Nguyên bản nghĩ Hàn Nhị công tử đã là Phan An* tái thế, nào biết vị công tử này lại càng tốt hơn cả Phan An!

* Phan An là một mỹ nam cổ đại nổi tiếng của Trung Quốc. Có một giai thoại kể rằng, vì nhan sắc quá đổi rực rỡ của mình, Phan An nhiều khi không dám ra đường vì sẽ có rất nhiều phụ nữ từ già đến trẻ kéo đến xem, còn ném rất nhiều hoa và trái cây vào xe mình. Cái tên của mỹ nam này trở thành một định nghĩa của cái đẹp, hễ có ai khen một người dung mạo như Phan An thì nghĩa là đang khen người đó đẹp.

Cũng khó trách các vị tiểu thư lúc này đều bị dung mạo tuyệt mỹ của người này làm kinh sợ, sững sờ đương trường.

Sở thái phi thấy Tào lão thái thái ngầm đánh giá cháu cưng, trong lòng rất đắc ý, trên đời này không có nữ nhân nào không thích tôn tử của bà! Vì thế cười nói: “Cho mấy đứa nhỏ ra vườn chơi đi, không cần làm phiền đến lão xương cốt của chúng ta.”

Tào lão thái thái cười cười, hàm xúc không rõ, “Vô cùng tốt.”

Các vãn bối nghe lời đi vào hậu hoa viên, Hàn Tam tiểu thư cười nói: “Khuyên tai của Du cô nương thật xinh đẹp, con bọ cánh cam đó thật sự rất sáng.”

Hàn Ngũ tiểu thư thì nói, “Bọ cánh cam như vậy, hẳn là nên đặt trên cây trầm.”

Nguyên lai là bởi vì cặp khuyên tai này, Hàn gia tiểu thư mới cảm thấy hứng thú với Du Tiểu Văn. Tào Trung Nhã thầm yên tâm, đôi mi thanh tú lập tức nhũn lại, vội có chút đồng tình nói: “Biểu tỷ đang là người mặc áo tang, trang sức khác không thể mang, đương nhiên chỉ có thể chọn khuyên tai tốt một chút, có lẽ còn có cây trầm cùng bộ, chỉ là lúc này không tiện mang mà thôi. Phải không, biểu tỷ?”

Nói xong, nàng vụng trộm liếc nhìn Hàn Nhị công tử một cái, hy vọng có thể nhìn thấy vẻ mặt khinh thường trên mặt hắn, đáng tiếc, ba vị mỹ thiếu niên đều nhìn sang nơi khác, căn bản không chú ý bên này.

Bắt quá, lời của nàng thành công khơi dậy lòng ghen tị mãnh liệt của các Hàn gia tiểu thư, loại bọ cánh cam tình xảo này, ít nhất phải mấy trăm lượng bạc một con, nếu là có cả một bộ trang sức thì biết bao nhiêu là bạc a. Tuy Hàn phu nhân không phải đối xử không tốt với các thứ nữ, nhưng thân là thứ nữ, các nàng không khả năng có trang sức tốt. Lúc nàng, các nàng liền nhìn không được toát ra một tia hèn mọn, có người cố ý nhỏ giọng nói, “Nguyên lai là đang mặc áo đại tang nên không tiện mang đầy đủ.”

Du Tiểu Văn trong lòng cười lạnh, trên mặt lại ần ần bi thương, nói: “Cha mẹ đã buông tay nhân gian, duy chỉ còn lại một mình ta cô linh linh trên đời này, ta nào có tâm tư chọn trang sức. Nhưng nẫu thân từ nhỏ đã dạy ta, đức ngôn dung công*, ta một khắc cũng không dám tương quên, nên đành vì khách nhân mà chài đầu chỉnh trang.”

* Đức – Ngôn – Dung – Công là quan niệm Tứ Đức của người Trung Quốc, ban đầu chỉ áp dụng cho các nữ nhân trong cung đình, lâu dần được truyền bá ra ngoài, trở thành khuôn mẫu cho các tiểu thư quan gia và tiêu chuẩn chọn vợ của các nam nhân.

Đức là đức hạnh;

Ngôn là ngôn từ, phải biết cách ăn nói sao cho quý phái, sang trọng;

Dung là dung mạo, cái này không có nghĩa là đẹp mà phải biết cách ăn mặc, trang điểm sao cho phù hợp với hoàn cảnh, địa vị của mình, đồng thời thể hiện sự đoan trang, thủy mỹ, khả ái;

Công là tài nghệ, ví dụ như cầm, kì, thi, họa; Thật ra Công không yêu cầu phải có tài bếp núc, vì những nữ nhân này đều là dòng dõi quý tộc, chuyện bếp núc không cần đến phiên họ nhúng tay vào.

Phụ dung cùng trang dung sạch sẽ, không thể thất lễ trước mặt người khác. Nàng là vì gặp khách nên mới dụng tâm trang điểm, đây là cấp bậc lễ nghĩa chu toàn. Mặt khác, cho dù nàng trang dung không ổn, thì một vị khách có tu dưỡng cũng phải làm như không thấy, nhưng nay các Hàn gia tiểu thư lại đàm luận chuyện này trước mặt nàng, như vậy đã làm mất mặt một chữ Đức.

Hàn Nhị công tử quay mặt qua, nhanh chóng liếc nhìn Du Tiểu Văn một cái, lại thần nhiên quét mắt liếc nhìn tỷ muội nhà mình một cái, ba vị Hàn tiểu thư sợ hãi, vội vàng cúi đầu ngấm hoa.

Quân Dật Chi nghe cách các cô gái cãi nhau, khinh thường bĩu môi, bộ dạng vẫn biếng nhác, nhàm chán như cũ, hoàn toàn không đoái hoài đến ánh mắt âm thầm của những tỷ muội đẹp như hoa của Hàn gia.

Tào Trung Nhã không thể chế nhạo Du Tiểu Văn thành công trước mặt người trong lòng, chỉ đành gượng vực dậy tinh thần, dẫn khách đến lương đình ngồi nghỉ.

Du Tiểu Văn cố ý bước chậm lại vài bước, không đi cùng với các thiên kim trang điểm xinh đẹp. Lúc này, Quân Dật Chi từ sau lưng lại đột nhiên bước lại gần, nhỏ giọng hừ nói: “Du tiểu thư vì khách mới dụng tâm trang điểm, có phải cũng vì khách mới đánh đàn sau bức tường?” Nói xong liền nhảy lên phía trước.

Bước chân của Du Tiểu Văn khựng lại, người này thể nhân lại nhìn thấu nàng, biết nàng là vì cố ý hấp dẫn sự chú ý của người khác, mới gây một khúc đàn. Nhưng mà, chuyện đó thì liên quan gì đến hắn chứ, người này sao lại chán ghét như vậy!

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Đích Nữ Không Ngoan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Kế Hoạch Của Trương Thị

“Thế nhân đều thích dùng hoa để tả người, nếu là ta, dùng hoa sơn trà để so sánh với nữ tử là thích hợp nhất. Có kiều my, giống như Ý Lan Kiều hoặc Mỹ Nhân Nhi. Có thanh tú thanh nhã, giống như Tô Họa Diễm hoặc Nhị Kiều. Còn có nhân tình ôn nhã, giống như Thất Tiên Nữ hoặc Bát Bảo Trang. Đương nhiên, cũng có một vài nữ tử luôn tìm cách ra vẻ, khoe khoang tài nghệ, cũng như hoa sơn trà trong những bài văn của tú tài thi rớt, có phần thịnh thế nào, cũng khó để vào nơi thanh nhã.”

Đoàn người vào lương đình ngồi xuống chỗ của mình, các thiếu nữ thẹn thùng thỉnh cầu vài vị thiếu niên công tử chỉ điểm cách thưởng thức hoa sơn trà, đến phiên Quân Dật Chi, hắn là nói như vậy, ánh mắt nhẹ nhàng đảo đám nữ tử háo sắc, còn có chút như có như không ngừng lại trên mặt Du Tiểu Văn.

Du Tiểu Văn thầm giận dữ trong lòng, ý hắn là nói nàng tìm cách ra vẻ, khoe khoang tài nghệ sao! Hắn tưởng hắn là thân vương chi tử là rất giỏi sao! Phẩm tính của nàng thế nào chứ, hắn thì có tư cách gì mà bình phẩm?

Đội các vị tiểu thư Tào gia, Hàn gia ngừng ca ngợi, Du Tiểu Văn thần nhiên nói: “Kính Phật có câu, nhất hoa nhất thế giới. Lấy hoa tả người, bất quá là con người đem ý nghĩ của mình áp đặt lên hoa cỏ. Cái gọi là kiều my, thanh nhã, nhân tình, bất quá là tùy thuộc vào yêu thích của từng người mà đưa ra kết luận, chẳng khác nào trông mặt mà bắt hình dong.”

Tào Trung Duệ nghe vậy, âm thầm lo lắng, lời này của Văn Nhi muội muội rõ ràng là hướng về phía Quân Nhị công tử, người ta là thân vương chi tử a, thân thể tôn quý không thể chạm tới, vạn vạn không thể đắc tội nha.

Quân Dật Chi nhú mày, thần nhiên cười, đang tính phản biện hai câu, Hàn Thế Chiêu lại vỗ tay nói: “Không sai, đây chính là cái gọi là không thể nhìn người dựa vào tướng mạo, hoa sơn trà cũng thế.”

Nghe Hàn Nhị công tử nói vậy, Quân Dật Chi không tiện nói thêm gì nữa, đành vòng vo sang đề tài khác, lúc này trở nên thân thiện hơn lúc trước rất nhiều, chẳng những nói chuyện với Tào Trung Duệ và Hàn Thế Chiêu, còn quay sang trao đổi vài câu với các vị tiểu thư.

Chẳng qua Du Tiểu Văn đã có thành kiến với người này, nhìn thế nào đều cảm thấy hắn ngả ngớn.

Đến yến hội giữa trưa, Du Tiểu Văn tìm cái lý có tránh đi, một mình về Mặc Ngọc Cư dùng cơm. Triệu ma ma mặt mày giấu không được vẻ vui mừng, không ngừng nói bóng nói gió, hỏi Du Tiểu Văn có ấn tượng thế nào với Quân Nhị công tử.

Du Tiểu Văn phiền chán không thôi, thần nhiên nói: “Chi là một tên lỗ mãng cuồng vọng, có gì đáng nhắc tới.”

Triệu ma ma ngẩn ra, một vị thiếu gia cao quý như vậy, hóa ra là người như thế sao? Bà tất nhiên là không tin, nhưng thấy bộ dạng tiểu thư một chữ cũng không muốn nói thêm, đành không truy vấn nữa.

Sau khi yến tiệc kết thúc, Du Tiểu Văn cũng không lộ diện, đợi đến lúc khách rời đi, nàng mới đi ra cùng người Tào gia tiễn khách.

Buổi chiều, Tào Thanh Nho hạ triều hồi phủ, vội vàng đến hỏi mẫu thân xem Hàn phu nhân có vừa lòng không. Tào lão phu nhân cười nói: “Vừa lòng! Hàn phu nhân còn mời chúng ta mừng một đến Đám Chá Tự lập đàn cầu phúc.” Nói xong nhìn Trương thị, cười nói: “Đây cũng là do con dâu an bài chu đáo.”

Tào Thanh Nho liếc nhìn thê tử một cái, thâm nghĩ, ngoài chuyện khiến hấn mất mặt kia, thê tử này vẫn thực hiện lạnh, rất có năng lực, lại có xuất thân từ nhà giàu, nói thế nào vẫn mạnh hơn Võ thị nhiều lắm, mặt ông vì thế lộ ra một tia mỉm cười.

Ánh mắt Du Tiểu Văn dạo một vòng qua mặt Trương thị. Trương thị vừa được bà bà khích lệ, trên mặt hiện ra vẻ thụ sủng nhược kinh, cùng vẻ kính cẩn lắng nghe như phát ra từ nội tâm, đầy đủ một bộ diện lương thực huệ.

Mọi nhất định cảm thấy cơ hội xoay người đã tới, nhưng, ta sẽ không để cho người toại nguyện.

Huống hồ, Du Tiểu Văn nhìn thấy rất rõ ràng tình hình hôm nay, mọi muốn Nhã Nhi biểu muội gả vào nhà cao cửa rộng, chẳng qua, giữa Hàn Nhị công tử và Quân nhị công tử, tựa hồ còn chưa định chắc ra người nào..... Thật buồn cười, dòng dõi người ta như vậy, có thể để cho Tào Trung Nhã chọn tam lấy tứ sao?

Mọi người ăn xong cơm chiều ở Duyên Niên Cư với lão thái thái đều tự về viện của mình. Tào Thanh Nho mặt mày ôn hoà nói với Trương thị: “Người hôm nay làm không tệ!”

Trương thị tự tay hầu hạ trượng phu đối thường phục, vẻ mặt khiêm tốn nói: “Tước gia là trời của ta, ta đương nhiên làm chuyện gì cũng phải suy nghĩ cho Tước gia. Ta có quan hệ tốt với Hàn phu nhân, đối với Tước gia cũng có trợ lực. Tước gia có tiền đồ tốt, Tào gia mới có thể thịnh vượng, phú quý lâu dài. Ta dù có vất vả cũng vẫn phải làm.”

Tào Thanh Nho vừa lòng gật gật đầu, lập tức lại chau mày, “Người có ý tưởng này là tốt rồi, về sau làm việc phải vững chắc, cân nhắc từng bước rồi hẵng đi!”

Trương thị biết ông đang nghĩ tới chuyện mấy ngày trước, vội khoa trương than nhẹ một tiếng, lả chã rơi lệ nói: “Tước gia giáo huấn rất đúng, sau này, ta sẽ không xen vào những chuyện trong phủ nữa, đợi dạy Võ muội muội xong, ta sẽ thỉnh Võ muội muội đến quản, nàng ôn hòa hơn ta nhiều lắm.”

Tào Thanh Nho nhủ thầm nói: “Nào có chuyện chính thất còn ở, tiểu thiếp lại chướng gia? Nàng ta bất quá là giúp người một chút, miễn cho người một mệt nhọc.”

Trương thị muốn là những lời này của ông. Đối với bà mà nói, nhất thời nhẫn nhịn chờ gió êm sóng lặng, lui một bước đợi trời cao biển rộng. Bà có thể nhịn, nhưng tương lai nhất định phải đòi lại gấp hai. Võ di nương, tạm thời ta thả cho người đắc ý!

Ngày hôm sau, tiễn bước trượng phu lâm triều, Trương thị liền gọi Tào Trung Duệ và Tào Trung Mẫn vào phòng mình, cẩn thận hỏi bọn hấn ở hoa viên lâu như vậy, đã nói những gì. Nghe nói Quân Dật Chi tựa hồ thực phản cảm Du Tiểu Văn, Trương thị trong lòng vui vẻ, nhưng vừa nghe nói Hàn Thế Chiêu nói đỡ thay cho Du Tiểu Văn, bà không khỏi nhíu mày.

Bà cực kì trọng căn dặn Tào Trung Duệ, “Con phải đề tâm đến Văn Nhi nhiều hơn chút nữa, nước phù sa không thể chảy ra ruộng người ngoài, cũng đừng để món hồi môn lớn thế kia của nàng rơi vào túi tiền của kẻ khác.”

Từ lúc dùng tới bộ văn phòng tứ bảo của Du Tiểu Văn, những người cùng học không ai là không hăm mộ hấn, Tào Trung Duệ tất nhiên đã sớm nhận định Văn Nhi muội muội, nhưng nghe không lọt tai cách nói chuyện thô tục như con buôn của mẫu thân, lập tức nhíu mày này, hăm hồ gật gật đầu.

Trương thị thấy hấn như vậy liền thấy phiền, nhưng con trai đã lớn, không thể luôn trách cứ, chỉ phải ân cần thiện dụ nói: “Nương chỉ có mỗi con và Nhã Nhi, đương nhiên hy vọng những thứ tốt nhất đều rơi xuống đầu của các con. À, con và Hàn Nhị công tử là bạn đồng môn, ngày mai nhớ phải giúp muội muội nói tốt vài câu. Hàn gia nhiều thế hệ đều làm quan to, Hàn đại nhân lại là Thừa tướng, đứng đầu bách quan, nếu muội muội con kết thân với Hàn Nhị công tử, sau này cũng có thể giúp ích cho con rất nhiều.”

Ngược lại còn nói: “Ta thấy nhân phẩm, tướng mạo của Quân nhị công tử đều thập phần tốt, lại là người hoàng tộc, đối với con còn có ích lớn hơn nữa, con cũng nên giúp muội muội hỏi thăm một chút. Rốt cuộc nên chọn cửa hôn nhân nào, con cũng nên ra vài cái chủ ý.”

Tào Trung Nhã bất mãn cong cái miệng nhỏ nhắn lên: “Mừng một chẳng lẽ thật sự phải cho biểu tỷ đi sao?”

Ánh mắt Trương thị thoáng trầm xuống, khẽ cười nói: “Đi, không chỉ là biểu tỷ của con, ngay cả Ngô tiểu thư cũng đi.”

Tào Trung Nhã kinh hãi, biểu tỷ đi đã đành, mặc một thân quần áo trắng, không thể điểm lệ được đến đâu. Nhưng Ngô Lệ Quyên tướng mạo thập phần phát triển, lại đang ở tuổi mười sáu đẹp như hoa, hôm nay mới cố ý không cho nàng ta lộ diện, miễn cho bị Hàn Nhị công tử nhìn trúng, sao mẫu thân lại bỗng nhiên quyết định mang nàng ta cùng đi dâng hương!

Trương thị hạ giọng nói ra kế hoạch của mình, cười cười, nói: “Lần đi miếu trở về là có thể làm được hai cửa hôn nhân, đây chính là việc thiện lớn đó

nha.”

Khuôn mặt tuần tú của Tào Trung Duệ hơi hơi đỏ lên, “Này..... Chỉ sợ người bên ngoài sẽ nói Văn Nhi muội muội bất hiếu.....”

Trương thị trừng mắt liếc nhìn hấn một cái, “Con thì biết cái gì! Nàng ta phải có chút sai lầm, sau này con mới dễ uốn nắn, đại chấn phu cương!”

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Đích Nữ Không Ngoan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Bị Phát Hiện

Năm nay là năm nhuận, tháng hai có hai mươi chín ngày, vừa đúng là ngày Du Tiểu Văn mãn hạn trăm ngày mặc áo đại tang, rốt cuộc bỏ đi áo tang vài thô, thay bằng áo gấm tổ sặc.

Du Tiểu Văn nhìn vào gương, tự cải trang cho mình, hỏi Triệu ma ma: “Ngô tiểu thư ngày mai thật sự sẽ đi theo đến Đàm Chá Tự?”

“Đúng vậy.”

Ánh mắt Du Tiểu Văn chợt lóe, lão thái thái rõ ràng đã nói, canh thiệp và bức họa của Ngô Lệ Quyên đều đã gửi tới Lễ bộ, xuất thân tuy có hơi thấp, nhưng đây cũng không phải là tuyền chính phi, có thể dễ dàng bỏ qua, hiện tại bảo trì cảm giác thần bí mới là thượng sách, sao có thể để cho nàng lên miếu cầu phúc?..... Chỉ sợ lại là mợ bày ra chủ ý quỷ quái gì đó.

Nàng ngoắc ngoắc gọi Sơ Vân lại, thấp giọng nói vài câu, lại giương giọng nói: “Người đến phòng bếp lấy vài thứ này cho ta, chúng ta tự mình hâm cháo ăn.”

Mĩ Cảnh ở bên ngoài ló đầu vào nhìn ngó nghiêng, thấy Sơ Vân xách một cái hộp đồ ăn nhỏ, dẫn Phong Nhi đi. Một lúc lâu sau trở về, Sơ Vân giờ ra cái giả của đại nha hoàn, sai bảo Phong Nhi và Mỹ Cảnh đi hâm cháo, còn mình thì đi vào nội thất, nhỏ giọng bẩm báo, “Mùng một tháng ba là sinh nhật của Hoàng Thượng, không riêng gì Đàm Chá Tự, những chùa miếu lớn nhỏ trong phụ cận kinh thành đều tổ chức lễ cúng bái rầm rộ, vì Hoàng Thượng cầu phúc. Cữu phu nhân còn cô ý tặng cho các vị tiểu thư trong phủ và Ngô tiểu thư bộ đồ mới, để khi đến Đàm Chá Tự mới có thể diện.”

Nói như vậy, đi lập đàn cầu phép, sẽ không chỉ có nữ quyến, mà nam tử quý tộc cũng sẽ đi. Đàm Chá Tự tuy rằng không phải chùa miếu hoàng gia, nhưng vì có lịch sử lâu đời, phong cảnh tú lệ nên rất nổi danh, quý tộc đến Đàm Chá Tự nhất định rất nhiều. Mợ còn chủ động chuẩn bị cho Ngô Lệ Quyên quần áo mới..... Du Tiểu Văn nghĩ một hồi, liền bảo Triệu ma ma truyền tin nhắn với Văn bá, nói ông ấy đến Đàm Chá Tự xem xét một phen, xem có phát hiện gì không, nếu không có, nàng cũng có thể lấy biện pháp bất biến ứng vạn biến.

...

Chẳng mấy chốc đã đến mùng một tháng ba, Tào lão phu nhân và Tào Thanh Nho dẫn theo các thiếu gia tiểu thư của Tào quý phủ, Võ thị và mẹ con Tiểu Võ thị đến trước cửa phủ Hàn Thừa Tướng, hội hợp với Hàn phu nhân cùng các thiếu gia tiểu thư của Hàn phủ, lên đường đến Đàm Chá Tự dâng hương.

Đàm Chá Tự ở Bảo Châu, Nam Lộc, là một vùng đất đẹp, cảnh sắc hùng vĩ. Chùa miếu nằm trên một ngọn núi cao, thuộc một dãy núi lớn như một tấm bình phong, kiến trúc áp sát vào dáng núi mà thành, bên trong cực kỳ u tĩnh lịch sự tao nhã, ngôi xanh chu lan, lưu tuyến róc rách, lục trúc hành tú, rất có phong cách của một lâm viên Giang Nam.

Sau khi mọi người tham gia lễ cúng bái do chính trụ trì đại sư tự mình chủ trì, Hàn phu nhân và Tào lão phu nhân cảm thấy có chút mệt mỏi, liền lần lượt đến hương phòng do chùa an bài để nghỉ một chút, Trương thị và Võ thị lưu lại hầu hạ bà bà, còn những văn bối khác thì ra hậu viện chùa chơi đùa.

Lần này Hàn phu nhân vẫn chỉ dẫn theo ba vị thứ nữ xuất môn, Tào Trung Nhã tiếp đón có chút không kiên nhẫn, sai bảo hai vị thứ tỷ dẫn người đến rừng trúc chơi, bản thân thì tỏ ra thập phần thân thiết nắm tay Du Tiểu Văn, kéo Du Tiểu Văn và Ngô Lệ Quyên đến một tiểu đình phía sau núi nghỉ tạm.

Vì tiện cho khách hành hương nghỉ ngơi, các sư tăng trong chùa sớm dùng màn tre rất nặng vây quanh tiểu đình, kín không chừa kẽ hở. Ba vị tiểu thư đi vào trong, đốt lò sưởi lên, lần lượt cởi áo choàng xuống, ngồi vây quanh cùng một chỗ.

Tào Trung Nhã một thân áo lụa mềm mại màu vàng nhạt thêu hoa sen, váy thêu bách điệp bằng chỉ vàng dưới chân váy, phấn nộn như một đóa hoa đón xuân. Ngô Lệ Quyên mặc áo tím thêu hoa hải đường, váy màu tím nhạt thêu bách hoa, nhan sắc thanh nhã, nhưng chất liệu không xuất sắc lắm, nhìn có vẻ thất sắc.

Du Tiểu Văn chỉ mặc một bộ thuần trắng, áo thêu hoa mai bằng chỉ bạc, váy gấm bách điệp như ý, màu sắc trắng trong thuần khiết, lại càng tôn thêm làn da trắng hơn tuyết, dung nhan như họa.

Tào Trung Nhã ngẫm có ý ghen tị khen: “Cái áo choàng này của biểu tỷ thật xinh đẹp.”

Áo choàng của Du Tiểu Văn bên ngoài kết lông chim màu tím thẫm, bên trong lót vải gấm đỏ tươi, chói mắt mà hoa lệ, nháy mắt khiến tấm áo choàng lông chồn trắng của Tào Trung Nhã bị xuống cấp thảm hại, khó trách Tào Trung Nhã ghen tị.

Du Tiểu Văn chỉ cười cười, từ tay Triệu ma ma nhận lấy một cái túi, từ bên trong lấy ra một tấm áo choàng xanh gắn lông chim, hai tay đưa cho Ngô Lệ Quyên, nói: “Ngô biểu tỷ, mười mấy năm nay không thể mặc xiêm y điểm sắc, áo choàng này là tặng cho tỷ.”

Loại vải làm áo choàng này là dùng chỉ vàng và chỉ bạc đan xen vào nhau, mỗi khi cử động, ần ần phát ra ánh sáng, đến một góc nào đó, ánh sáng sẽ lẩn qua màu xanh, quang hoa loá mắt. Ngô Lệ Quyên vừa mừng vừa sợ, lại kiệt lực chối từ: “Món quà quý trọng như vậy, tỷ sao có thể nhận?”

Du Tiểu Văn khẽ cười nói, “Tiểu muội cầu chúc tỷ một khi trúng tuyển, phượng tề ngô đồng, tiểu muội còn mong ngày sau tỷ tỷ sẽ tặng cho muội vài món trong cung.”

Ngô Lệ Quyên nghĩ lại cũng phải, nếu mình không có xiêm y đẹp, thì dù có dung nhan điểm lệ cũng sẽ thất sắc, sau này nếu thành trắc phi, sợ gì không có thứ tốt, sợ gì không thể đáp lễ món tấm áo choàng sao? Vì thế nàng không nói thêm gì nữa, mỉm cười cảm ơn nhận lấy.

Tào Trung Nhã thấy vậy đỏ mặt, kéo tay Du Tiểu Văn làm nũng: “Hảo biểu tỷ, sao không có một phần cho muội?”

Du Tiểu Văn khẽ cười nói, “Tỷ làm sao mà quên muội, tỷ chỉ sợ muội chóng mặt thôi.” Nói xong lại từ trong bao quần áo lấy ra một tấm áo choàng, vừa trải ra, ánh mắt Tào Trung Nhã liền dính lên, lo lắng duỗi tay ra, “Để muội mặc thử đi.”

Áo choàng này tuy chất vải không tính đẹp để quý giá, nhưng lại dùng lông vũ của hàng trăm con chim se thành tơ để thêu hoa văn, mỗi một cử động đều chiết xạ những màu sắc khác nhau. Các nha hoàn bà tử hầu hạ bên cạnh đều cùng khen ngợi, Tào Trung Nhã đặc ý phi phàm, mặt cười toe toét đi ra khỏi tiểu đình, tung áo choàng xoay một vòng, áo choàng như sóng nhỏ bay lên, phát ra bảy sắc cầu vồng lấp lánh.

Ngô Lệ Quyên cũng khó nén khỏi ghen tị, nhưng biết mình không có khả năng đồng thời có được hai món lời lớn, vội theo cấp bậc lễ nghĩa, chu toàn ca ngợi. Du Tiểu Văn mỉm cười nhìn, trong mắt xẹt qua một tia trào phúng, lại che giấu vô cùng tốt.

Một màn này bị hai gã nam tử nằm trên chạc cây cách đó không xa nhìn thấy từ đầu đến cuối. Một gã tuổi có vẻ nhỏ hơn, mặt mày có chút trầm ổn, khẽ cười nói: “Vị Du tiểu thư này hóa ra là một người hào phóng.”

Tên còn lại cười mỉa, “Chỉ sợ là nàng không thích hai cái áo choàng kia nên mới tặng người, mua danh chuộc tiếng!” Sau đó nhìn kỹ vài lần, nhú mi lại, nói: “Sao cái áo choàng đỏ vào chỗ tôi, nhan sắc lại biến thành xanh thẫm, giống hết màu áo lúc trước của vị mỹ nhân kia.”

Người nói chuyện ban nãy nghe xong lời này, cẩn thận nhìn vài lần, cũng gật gật đầu nói: “Đúng là giống nhau, bất quá màu sắc trên đời này cũng chỉ có bảy nhiều loại, giống nhau cũng không có gì kỳ quái.”

“Ha ha, nếu là người khác tặng, đương nhiên không kỳ quái, nhưng nếu là do nàng ta tặng thì không ổn, nàng ta làm việc gì cũng có mục đích.”

Người nọ lấy bả vai đụng hấn, trào phúng nói: “Người có thành kiến với nàng nha! Chớ không phải là bởi vì lão thái phi nhà người thích nàng, muốn đem nàng về làm dâu cho người, người sợ nàng ăn hiếp, tương lai bị nàng quản chặt, không còn cách lẫn vào bụi hoa?”

Hai người đang nói chuyện, bỗng một tiểu nha hoàn chạy lại bẩm báo với ba nữ nhân trong tiểu đình: “Sở thái phi đến đây, lão thái thái thỉnh các tiểu thư đến gặp.”

Ba vị tiểu thư liền đứng dậy trở về chùa viện.

Không bao lâu sau, một gã sai vặt áo xanh vội vàng chạy tới, nhện không được khẽ gọi, “Nhị công tử, Nhị công tử. Lão tổ tông đang gọi ngài a.”

Người nói chuyện ban nãy đáp tên còn lại một cước, “Lão thái phi nhà người gọi người đi gặp nàng dâu kia.”

Người bị đá đó chính là Nhị công tử của Sở Vương phủ – Quân Dật Chi, hấn đang nằm không thể trốn, đành thêm vài lần khí lực, đạp lại một cước coi như quả đáp lễ, miệng lại nói: “Không thêm đi.”

Từ trên cao nhìn xuống, hấn thấy Du Tiểu Văn đang đi bỗng nhiên ra dấu với nha hoàn bên cạnh, nha hoàn kia liền lạng lẽ đi chậm lại phía sau, rồi chạy đi nhanh như chớp. A, có chuyện thú vị nha!

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Đích Nữ Không Ngoan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21: Đều Là Áo Choàng Chọc Họa

“Nguyên lai Văn Nhi muội muội ở trong này.” Tào Trung Duệ vui sướng đi tới, hỏi cũng không hỏi liền tự động ngồi đối diện Du Tiểu Văn.

Du Tiểu Văn vội cúi đầu, cắn cắn môi, nàng vẫn chưa có cách nào bình tâm tĩnh khí đối diện Tào Trung Duệ, vì né tránh hắn, nàng đã cố ý cáo lỗi, trốn vào trong tiểu đình này, nào biết hắn thế nhưng lại bám theo đến đây.

Tào Trung Duệ hoàn toàn không biết bản thân không được hoan nghênh, hưng trí bừng bừng nói: “Sắp tới giờ ăn cơm chay, biểu muội theo ta về hương phòng đi. Buổi chiều có một hồi cúng bái hành lễ, Viên Đức đại sư còn đến đại điện, giải sám cho khách hành hương, biểu muội không đi sẽ là vạ phần tiếc nuối. Viên Đức đại sư thiết khẩu trực đoạn*, giải sám rất chuẩn, biểu muội nếu muốn hỏi cô đưng ở hạ giới thế nào, đã đầu thai chuyển thế chưa, đều được.”

* Câu này dùng để nói những thầy tướng số hể xem là trúng, lời như sám truyền

Du Tiểu Văn giả bộ vừa kinh ngạc vừa tâm động, nói: “Vậy muội nhất định phải xin một quẻ.”

Móng tay thật sâu kháp vào lòng bàn tay, biểu ca, nguyên lai người đã sớm lừa gạt ta như vậy sao? Buồn cười ta kiếp trước lại bị lời ngon tiếng ngọt của người lừa bịp, còn tưởng rằng nếu có thể gả cho người, cho dù phụ khắp thiên hạ cũng đáng giá!

Nàng cúi đầu dùng sức nhắm mắt một cái, đến khi ngẩng đầu lên, khuôn mặt đã là tươi cười ngập nắng, “Chúng ta về hương phòng đi, đừng để lão thái thái và mợ đợi lâu.”

Đây là cỡ nào lệ sắc a! Giống như một hoa thuốc phiện điểm tuyệt nhân gian, mị tận xương tủy, mê hoặc hồn phách! Tào Trung Duệ hoàn toàn không còn phong độ tài tử nên có, ánh mắt ngơ ngác nhìn nàng, theo bản năng theo nàng đứng lên, đi theo sau nàng về hương phòng.

Ăn xong cơm chay, tất cả mọi người cùng đến hương phòng do chùa miếu an bài để nghỉ ngơi, chờ buổi chiều cúng bái hành lễ.

Sơ Vân nhỏ giọng bẩm báo Du Tiểu Văn, “Du quân gia đã chuẩn bị xong, Viên Đức đại sư sẽ không nói lung tung.”

Vị Viên Đức đại sư này tuy thanh danh lan xa, nhưng Du Tiểu Văn biết, hắn là một tên hòa thượng uống rượu ăn thịt, chuyên lấy tiền người, thay người tiêu tai. Phải đợi đến một sự kiện của bốn năm sau, hắn mới lộ nguyên hình.

Du Văn Biểu điều tra được Trương thị phái người một mình đưa tiền nhang đèn cho Viên Đức đại sư. Du Tiểu Văn nghe vậy liền biết, Trương thị khẳng định là muốn Viên Đức đại sư định ra nhân duyên của nàng, vô luận là nàng cầu cái gì, Viên Đức đại sư nhất định đều giải là quẻ nhân duyên, thế nhân vì vậy sẽ cho rằng nàng cầu nhân duyên.

Phải nói là Trương thị tính toán tốt lắm, vì tài sản của nàng mà quyết cột nàng với Duệ biểu ca, nhưng nàng đang ở hiểu kì mà đi cầu quẻ nhân duyên, thế nhân sẽ đánh giá nàng thế nào? Bất hiểu, ngả ngớn, vô đức! Mang trên lưng thanh danh như vậy, cả đời này của nàng đừng hy vọng góc đầu lên!

Du Tiểu Văn càng nghĩ càng hận, đột nhiên gọi Sơ Vân lại, nói khẽ vào tai: “Còn nhớ vị thiên kim của Hà Thị Lang gặp ở cửa miếu không?” Sơ Vân gật gật đầu, nàng lại tiếp tục nói: “Người nói cho Văn bá, bảo Viên Đức đại sư giải quẻ của Duệ biểu ca như vậy.”

Vừa mới dặn dò xong, hương phòng cách vách liền truyền ra tiếng kêu sợ hãi của Tào Trung Nhã, “A —! Người là ai, mau rút khỏi đây!”

Khóe môi Du Tiểu Văn khẽ cong lên, Sơ Tuyết vội nói: “Nô tì đi xem đã xảy ra chuyện gì.”

Du Tiểu Văn đậm cười nói: “Ta là đang ngủ, bị tiếng động làm bừng tỉnh, các người phải hầu hạ ta ngồi dậy, đưa ta tự mình xem đã xảy ra chuyện gì.”

Đội Du Tiểu Văn “Đứng dậy thay quần áo”, vịn tay Sơ Vân đi vào hương phòng cách vách, bên trong đã đứng đầy người. Tào Trung Nhã khóc đỏ hai mắt, tránh sau lưng Trương thị, không ngừng lau nước mắt.

Trương thị mặt mày xanh mét, mặc dù đã cố áp chế, nhưng cả người vẫn tức giận đến phát run, hai tay nắm chặt thành quyền, móng tay dài cơ hồ khảm nhập lòng bàn tay. Bà nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Bác thế tử chớ nói bậy, nếu không lần này kiện tới trước mặt Nhiếp Chính Vương điện hạ, tiểu phụ nhân cũng sẽ không huyệt hơi nửa phần!”

Vị thiếu niên mười sáu, mười bảy tuổi ở đằng kia được gọi là Bắc thế tử, da dẻ nõn nà, mặt như quan ngọc, rõ ràng là một bộ tú da tốt, nhưng biểu tình lại là mặt tà miệng oai, đáng ngồi lười nhác như sắp nằm xuống, vừa nhìn liền thấy lưu manh.

Thấy Trương thị không thừa nhận, hắn nhàn nhả rút một cây tăm từ trong chiếc túi đeo trên đai lưng, chậm rãi xia răng, cả lợ phát phơ nói: “Rõ ràng là tiểu nha hoàn của quý phủ các người nói, tiểu thư nhà các người hẹn ta tới đây gặp mặt. Hẹn ta, ta đã đến, giờ lại không thừa nhận, nghĩ ta là gả sai vật, gọi đến thì đến, bảo đi thì đi sao? Tào phu nhân, người nếu muốn đi chỗ hoàng cữu* cáo trạng, ta cũng không sợ, cùng lắm thì nạp tiểu thư nhà người làm thiếp, ta cũng không phải người không chịu trách nhiệm như vậy.”

* hoàng cữu là cậu, vì Bắc Vương thế tử là người trong hoàng gia, nên trước từ “cữu” có thêm từ “hoàng”

Du Tiểu Văn lén lút hỏi Thược Dược đang đứng một bên chờ tin tức, “Thược Dược tỷ tỷ, có chuyện gì vậy?”

Thước Dực thấy Du Tiểu Văn hỏi, sớm hay muộn cũng sẽ biết, liền kéo nàng qua một góc, đề thấp thanh âm nói: “Vị Bắc thể tử này rất vô lý, xâm nhập vào hương phòng của Tam tiểu thư, chẳng những không xin lỗi, còn cứng rắn nói là Tam tiểu thư hẹn hắn đến, chửi bới khuê dự của Tam tiểu thư.”

Bắc thể tử làm sao có thể vô duyên vô cớ chạy tới hương phòng? Còn không phải Trương thị phái người đưa tới!

Hắn là kẻ ăn chơi trác táng có tiếng trong kinh thành, thích nhất là đi trêu hoa ghẹo nguyệt, nhưng thân phận hắn lại cao quý, dù có đoạt lấy con gái bình dân, nhà người ta cũng chỉ có thể tự nhận bản thân xúi quẩy, mà quyền quý nữ nhi trong kinh hễ nghe thấy tên của hắn, đều có trốn càng xa càng tốt. Người như vậy nếu thấy vẻ quốc sắc thiên hương của Ngô Lệ Quyên, đương nhiên sẽ cường bức đem người đi. Ngô Lệ Quyên đã tham tuyển tú nữ, gả cho hoàng tộc cũng là lẽ thường, nhưng khác so với việc gả cho Nhiếp Chính Vương ở chỗ, nếu vào tay Bắc thể tử, dù có sủng cũng chỉ được phong cảnh mây thắm, vốn không hề có sức uy hiếp cho địa vị của Trương thị.

Chỉ tiếc, Trương thị không thể an bài vị trí hương phòng, chỉ có thể dùng cách khác để hấp dẫn ánh mắt của Bắc thể tử. Trương thị chuẩn bị cho Ngô Lệ Quyên một tấm áo choàng mới màu xanh lá rất bắt mắt, tiếc là đã bị Du Tiểu Văn thay đi, mà Du Tiểu Văn còn tặng một tấm áo choàng khác cho Tào Trung Nhã, chỉ cần vào tới liền hóa thành màu xanh lá.

Du Tiểu Văn âm thầm nhếch khóe môi, Trương thị lúc này chính là tự mình trồng quả đắng tự mình ăn, bộ dạng Tào Trung Nhã mỹ mạo như hoa, Bắc thể tử sẽ không dễ dàng bỏ qua như vậy, thế nào cũng phải cuốn lấy Trương thị và Tào Trung Nhã, khiến hai người này mất hết mọi cam tâm.

Trương thị thấy Bắc thể tử dây dưa không ngớt, trong lòng tức giận đến ngực đau, nhưng bà chỉ là nhất giới phụ nhân, không thể mặt đối mặt một gã nam tử mà mở miệng mắng mỏ, chỉ phải ngóng trông Tước gia ra mặt điều đình, “Tước gia đâu, đã mời tới chưa!”

Vừa dứt lời, liền nghe ngoài cửa truyền đến thanh âm của Tào Thanh Nho, “Rốt cuộc là sao thế này?”

Dù có Tào Thanh Nho đến, Bắc thể tử vẫn không chịu nhượng bộ, nhất quyết ép Tào Trung Nhã châm trà xin lỗi hắn, không nên câu dẫn hắn. Tào gia không thể trêu chọc đến Bắc Vương gia, châm trà xin lỗi không phải việc gì khó, khó là ở chỗ nội dung xin lỗi. Nếu xin lỗi như vậy, chẳng khác nào thừa nhận mình câu dẫn Bắc thể tử, chuyện này mà truyền ra, Tào Trung Nhã làm sao còn khuê dự, làm sao gả đến nhà chồng!

Tào Thanh Nho nghe hạ nhân của Bắc Vương phủ trăm miệng một lời nói là nha hoàn trong phủ mình chủ động tìm thể tử được, liền không thể nói được gì, oán hận quét mắt nhìn một vòng, cuối cùng đem ánh mắt hung mãnh dừng lại trên mặt Trương thị, “Ngươi, lập tức đem mọi người gọi tới, thỉnh thể tử gia chỉ ra và xác nhận!”

Trương thị nghe vậy, trong lòng đột nhiên nhảy dựng, trước mắt lập tức tối đen, thân mình bỗng mềm nhũn, hôn mê bất tỉnh.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Đích Nữ Không Ngoan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22: Xoay Chuyển Thế Cục

Trương thị ngã choáng váng, khiến đám nha hoàn bà tử bên cạnh sợ hãi không thôi. Khúc ma ma vội nâng phu nhân dậy, đang định bấm huyệt nhân trung, chợt thấy lòng bàn tay bị cặp móng tay dài khê cào vài cái, lại thấy lông mi phu nhân giật giật, lập tức hiểu được, phu nhân đây là muốn mình đuổi nha hoàn đó đi, cũng đi mời Bắc Vương phi đến.

Khúc ma ma khoa trương kêu to, “Phu nhân ngất rồi, mau thỉnh vị đại sư nào biết y thuật đến.”

Tào Thanh Nho rốt cuộc vẫn là quan tâm vợ cả, lập tức nói: “Đi mời Trí Năng đại sư, nói là ta mời.”

Khúc ma ma quỳ gối hành lễ, vội vàng chạy đi.

Đang lúc giả bộ bất tỉnh, Trương thị thế này mới âm thầm nhẹ nhàng thở ra, trong lòng mắng to tâu từ nhà mẹ đẻ*, nói cái gì mà Bắc thể tử sợ nhất là Nhiếp Chính Vương, hại nàng định chen ép Bắc thể tử, há mồm nói là bẩm báo Nhiếp Chính Vương, cứ tưởng rằng Bắc thể tử sẽ sợ tới mức lập tức chạy trốn, nói cũng không dám nhắc lại, nào biết người ta căn bản không sợ, còn cùng bà tranh phong một phen.

* tâu từ nhà mẹ đẻ = chị dâu

Sớm biết như thế, bà ngay từ đầu sẽ ôn tồn dỗ dành Bắc thể tử, dâng lên hai nha hoàn mỹ mạo để chặn miệng hắn, lại chậm rãi lôi ra người “mặc áo choàng xanh lá”, đem nước bắn hắt lên đầu Ngô Lệ Quyên, đầu đến nỗi nháo thành như bây giờ? Tuy tiểu viện này đã được Tào gia bao toàn bộ, nhưng bí mật trong chùa miếu hôm nay khó giữ không cho nhiều người biết, chỉ sợ vạn nhất truyền ra ngoài, thử hỏi Nhã Nhi ngày sau làm người thế nào!

Bên này, Bắc thể tử vốn tưởng rằng sẽ gặp được một giai nhân mỹ mạo, gặp rồi mới biết, bất quá là một tiểu nha đầu gầy teo, không dậy lên nổi nửa điểm khẩu vị. Vốn định quay đầu bước đi, nào biết tiểu nha đầu này lại kêu to như heo bị cắt tiết, mở mồm mắng hắn có ý đồ phi lễ.

Hắn mới không có hứng đi phi lễ cái tấm ván giặt đồ a! Đây là mối ô nhục cực độ đối với ánh mắt siêu phẩm thoát tục của hắn!

Hai người cứ như vậy cãi nhau, rồi Trương thị đến đây, lời vừa ra khỏi miệng chính là uy hiếp, hắn lại bất mãn, thế này mới náo loạn lên.

Nhưng thấy Trương thị hôn mê, hắn nhất thời cảm thấy nghĩ không thấu, lười biếng đứng lên, định rời đi nơi này tìm mẫu phi.

“Chậm đã! Bắc thể từ xin dừng bước!” Dưới sức xoa bóp của bọn nha hoàn, Trương thị hợp thời “tỉnh dậy”, đúng lúc gọi lại Bắc thể từ, nếu không nói rõ ràng, thanh danh của Nhã Nhi sẽ bị hủy ở nơi này.

Trương thị vịn tay nha hoàn nỗ lực đứng lên, bộ dáng nhu nhược lưng lay sắp đổ, ngọc dung thu liễm, vén áo thi lễ với Bắc thể từ, khẩn thiết nói: “Thần phụ vừa mới đắc tội, mong rằng thể từ nể tình thần phụ là mẫu thân lo lắng nữ nhi, tha thứ cho thần phụ tắc trách.” Tiếp theo tự phê bình mình, “Lúc này thần phụ không chú ý nghe thể từ nói, nguyên lai là có nha hoàn đến thỉnh thể từ tới sao? Thần phụ xin thể từ hỗ trợ chỉ ra và xác nhận, trả lại trong sạch cho tiểu nữ.”

Nói xong lập tức ra lệnh mang tất cả nha hoàn của Tào phủ lại đây, đưa cho Bắc thể từ chỉ ra và xác nhận.

Bắc thể từ là người luôn ăn mềm không ăn cứng, thấy Trương thị đã hạ thấp người, con tức trong lòng liền tiêu nhất hơn phân nửa, ánh mắt đảo qua đám người, không khỏi nhíu mày nói: “Không ở đây, hay là người đã giấu người đi rồi.”

Người này nói chuyện thật khó nghe! Trương thị thầm hận cắn răng, trên mặt thì cười nói: “Hôm nay tổng cộng dẫn theo mười sáu nha hoàn, ngay cả nha hoàn thiếp thân của lão thái thái cũng đã gọi đến. Sự tình liên quan đến thanh danh của tiểu nữ, thần phụ sao có thể sơ sót?”

Tào Thanh Nho nghe nói không có nha hoàn kia, khối đá trong lòng nhất thời buông một nửa.

Lúc này, ngoài cửa thông truyền vào, là vị Bắc Vương phi do Khúc ma ma thỉnh đến. Bắc thể từ cười hắc hắc, mẫu phi hắn sủng hắn nhất, vừa vặn có thể giao cho mẫu phi xử lý, hắn mới lười đi nói chuyện với Trương thị.

Mọi người hành lễ đón Bắc Vương phi vào, được miễn lễ mới lần lượt đứng lên. Trương thị thuyết minh ngọn nguồn, cung kính nói: “Thỉnh thể từ nói một câu, tả lại đặc thù tướng mạo của nha hoàn kia.”

Trương thị không dám lại truy vấn chuyện “áo choàng màu xanh lá”. Bắc Vương phi cũng là chủ mẫu đứng đầu một phủ, thủ đoạn chỉ sợ còn ở phía trên bà, làm sao nhìn không ra trong chuyện này có mờ ám, nói ra chỉ là tự rước lấy nhục, cho nên bà đành tạm thời buông tha Ngô Lệ Quyên, tập trung lo bảo toàn khuê dự cho nữ nhi mình.

Bắc Vương phi nghe vậy, sùng nịch nói với Bắc thể từ: “Minh Nhi, con nói nghe xem.”

Bắc thể từ định miêu tả, lại bỗng nhiên phát giác rất khó, đành phải miễn cưỡng nói vài câu.

Du Tiểu Văn đứng ở một góc, âm thầm nhíu mày, Trương thị thật đúng là khôn khéo, chọn một nha hoàn bình thường, đầy đủ mất mũi miệng lại không có gì đặc thù, quần áo lại là áo màu xanh, may theo kiểu thường mặc của bọn nha hoàn, nha hoàn của phủ nào cũng mặc như vậy, thế này biết đi đâu mà tìm người? Hơn nữa một chữ cũng không nhắc đến chuyện áo choàng, xem ra là đã tính buông tha Ngô tiểu thư.

Du Tiểu Văn tìm một thời cơ, chậm rãi đến bên cạnh Tào Trung Nhã, đưa qua một chiếc khăn lụa nhỏ, dùng vẻ mặt tràn đầy thân thiết ôn hòa cùng hành động triu mến yêu thương, gián tiếp chỉ cho Tào Trung Nhã thấy, người thật sự là ủy khuất.

Tào Trung Nhã quả thật cảm thấy rất ủy khuất. Bắc thể từ cứ nói nàng câu dẫn hắn, nàng mà câu dẫn hắn? Luận về xuất thân, Bắc Vương là dòng vương khác họ, sao có thể sánh bằng Quân Dật Chi thuần chủng hoàng tộc huyết thống. Luận về tướng mạo, nói thẳng, Hàn Nhị công tử và Quân nhị công tử ngay cả hất xi đều đẹp mặt hơn hắn. Trong lòng càng nghĩ càng ủy khuất, Tào Trung Nhã đang định khóc ra, Du Tiểu Văn liền vội ản tay nàng, ôn nhu nói: “Bắc Vương phi đang ở đây, muội nhỏ giọng lại, đừng để hồng mỵ chủ trương.”

Thục Dục đứng bên cạnh thấy vậy, thầm gật gù, biểu tiểu thư thật biết lo lắng cho Tam tiểu thư, thủ túc tình thâm, lại thức thời thông minh, không hổ là danh môn thiên kim.

Trương thị nghe xong Bắc thể từ miêu tả, lúc này mới chính thức đề tìm trở lại vào ngực, thật không uống phí bà tỉ mỉ bố trí, rốt cuộc không lưu lại một chút dấu vết. Bà khó xử nhìn Bắc Vương phi, nói: “Vương phi, ngài xem. Thần phụ nghe nói bọn nha hoàn của Hà Thị Lang quý phủ, Giang Tụ Thù quý phủ cũng mặc áo xanh. Ai. Vậy phải làm sao bây giờ?”

Bắc Vương phi thầm mắng một câu lão hồ li, bà cũng là chủ mẫu đứng đầu một phủ, làm sao nghe không ra mấu chốt trong chuyện này? Nếu không thể chỉ ra chính xác đưa nha hoàn không tên kia, Tào gia có thể cắn ngược lại một cái, vương phủ mặc dù có thể áp nhà thường dân, nhưng Tào gia cũng là nhà quý tộc, phu quân bà lại vừa vặn không hợp chính kiến với Nhiếp Chính Vương, chỉ sợ có người lấy chuyện này đề thời giờ.

Thừa dịp hiện tại Trương thị có ý đem mâu thuẫn vòng sang quý phủ khác, Bắc Vương phi liền thuận theo nói: “Cũng phải a, có lẽ là người của phủ khác đến thỉnh. Nay. Ai... chuyện của người ngoài, bản vương phi không tiện nói, chính là việc này Minh Nhi thực không nên, mặc dù là có tiểu thư hện con, con cũng phải làm theo lễ pháp, không nên đến gặp. Người bên ngoài có không tự trọng thể nào là chuyện của họ, con là thể từ, nên biết tự mình tôn trọng mình.”

Lời này tuy là nói Bắc thể từ, kỳ thật thầm mắng Tào Trung Nhã không tự trọng. Trương thị sao có thể nghe không hiểu? Chẳng qua, nháo đến mức này đã là kết cuộc tốt nhất, ba sao còn dám cãi lại, chỉ nói: “Nếu đã là một hồi hiểu lầm, vậy hãy làm như chưa từng phát sinh.”

Nghĩ là yêu cầu Bắc thể từ đừng đi nói bừa khắp nơi.

Bắc Vương phi cười khanh khách nói, “Vốn là không có phát sinh chuyện gì, là bản phi dẫn thể từ lại đây, kết bạn với gia quyến của Tào Khanh gia mà thôi.”

Trương thị nhận được cam đoan, cảm thấy mừng rỡ, kéo Tào Trung Nhã ra chào. Bắc Vương phi nhìn kỹ vài lần, cười khen “Thật xinh đẹp”, mà phía sau bà liền dâng lên một vòng ngọc chất liệu không tẻ. Trương thị mọi cách chối từ, Bắc Vương phi vờ cả giận nói: “Đây là lễ gặp mặt tặng cho văn bối, còn chưa nghe nói có người không nhận.”

Trương thị thế này mới bảo Tào Trung Nhã nhận lấy, xem như cùng Bắc Vương phi kết bạn. Nữ nhi tuy rằng phải chờ sau cập kê mới xuất giá, nhưng khi đến mười một, mười hai tuổi đã phải bắt đầu thu xếp việc hôn nhân, Bắc Vương phi chủ động đưa lễ gặp mặt, đối với Tào Trung Nhã mà nói là một chuyện tốt, sau này khi gia nhập hàng quý nữ cũng nhiều thêm một nhân mạch.

Cư nhiên để mợ xoay chuyển tình thế...

Chỉ có thể nói, mợ tâm tư kín đáo, trước đó đã chuẩn bị tốt vẹn toàn. Du Tiểu Văn âm thầm nhắc nhở mình, ngày sau khi đấu trí với mợ, phải chuẩn vị trước sau kỹ càng, vạn vạn không thể xảy ra một chút sai lầm.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Dịch Nữ Không Ngoan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23: Người Định Mệnh Là Ai

Tiến bước Bắc Vương phi, Tào Thanh Nho liếc Trương thị một cái, rồi đi đến hương phòng của mẫu thân. Trương thị biết còn có hai người cần phải thuyết phục, lại còn phải nhắc nhở đám người trong phòng, “Việc hôm nay không được phép nói ra ngoài, nếu để lộ một chữ ra ngoài, bắt kể là ai, đều đánh bản tử, phát mại cả nhà.”

Đề điểm bọn nha đầu xong, thế này mới phát hiện Du Tiểu Văn cư nhiên cũng ở phòng trong, Trương thị phái lui hạ nhân ra ngoài, đi lại nắm tay Du Tiểu Văn, hai giọt nước mắt cứ vậy liên chảy ra, “Không biết là kẻ nào lòng dạ xấu xa, cư nhiên hãm hại Nhã Nhi như vậy, may mà trong phòng còn có người hầu hạ, nếu lỡ truyền ra, thanh danh của Nhã Nhi sẽ bị hao tổn.”

Du Tiểu Văn vội tỏ vẻ, “Mới vừa rồi không phải Bắc Vương phi dẫn thể từ lại đây ngồi chơi sao? Làm gì có ai hại biểu muội?”

Nước mắt trên mặt Trương thị chợt tắt, chuyên chú nhìn Du Tiểu Văn, Du Tiểu Văn thần thái bình thản nhìn lại, đôi mắt yên tĩnh tường hòa, không có nửa phần không được tự nhiên, cũng không nửa phần cười nhạt, định lực tốt thật! Trương thị áp chế kinh ngạc trong lòng, mỉm cười vỗ vỗ tay nàng, cảm thấy rất vui mừng với sự thức thời của nàng.

Trương thị tự mình đến hương phòng của lão thái thái, Tào lão phu nhân và Tào Tước gia đều đang chờ bà đến thuyết minh. Bà trước lau lệ, ám chỉ nói: “Tước gia gần đây làm vài án lớn, không biết có phải đã âm thầm đắc tội với ai, cho dù là oan uổng, những người kia sao không lên triều quang minh chính đại chất vấn Tước gia a?”

Tào lão phu nhân vốn cũng không nghĩ Trương thị sẽ bày trò gì với chính nữ nhi của mình, lúc này nghe vậy, liền cho rằng là người ngoài có ý siểm hại, hiện tại nghe Trương thị ám chỉ, càng thêm kiên định, lòng nhất thời căng thẳng, trầm ngâm nói: “Cũng phải, những chuyện xấu như vậy xưa nay không ít, con a, con có nghĩ ra là người nào không?”

Tào Thanh Nho cũng bị hướng suy nghĩ tới điểm này. Hắn nay là thủ hạ dưới trướng Nhiếp Chính Vương, trong triều đình lại thâm phân chia thành vài cỗ thế lực, có nhiều quan viên lên không phục Nhiếp Chính Vương, Nhã Nhi thật đúng là khó tránh khỏi bị liên lụy. Nghĩ như vậy, hắn lập tức giận dữ nói: “Quân thối tha! Có bản lĩnh thì hướng về phía ta này!”

Lão thái thái thở dài: “Bọn họ chính là không bán sự, những quan viên vì tu thân bất chính nên bị bãi quan cũng không ít, con sau này phải càng thêm chú ý ngôn hành của mình.” Lại nói với Trương thị: “Chúng ta phụ nhân trong hậu trạch, cũng phải chú ý, đừng để Tước gia bị bôi đen.”

Trương thị trong lòng biết đã vượt qua được một kiếp, vội vàng vâng dạ, lại ân cần hỏi, “Mẫu thân nếu nghi trư, có tính nghe cúng bái hành lễ? Nghe nói hôm nay có Viên Đức đại sư đến giảng kinh.” Vốn định sẽ lập thành hai cửa hôn nhân, nay một cửa đã bị thất bại, cửa còn lại nhất định phải thành công.

Lão thái thái cười nói: “Vậy đi nghe Viên Đức đại sư giảng kinh.”

Tài ăn nói của Viên Đức đại sư vô cùng tốt, chuyện gì đều có thể nói có sách, mách có chứng, lại giảng thuật sinh động hoạt bát. Mỗi khi mọi người nghe giảng kinh xong, đều thỉnh cầu Viên Đức đại sư giải sấm, nên rất nhiều người đã rút quẻ sấm trước đó.

Viên Đức đại sư nhất phái cao nhân, nhẹ nhàng cười, nói, “Bổn tọa hôm nay chỉ vì năm vị thí chủ hữu duyên giải sấm, các vị còn lại, thỉnh tự tiện.” Dứt lời, ngón tay cong lên, ở không trung điểm vài cái. Năm người được điểm trúng đều lộ ra vẻ sợ hãi lẫn vui mừng, mà người không bị điểm trúng người chỉ có thể tiếc nuối lui ra ngoài. Việc giải sấm trước nay đều là việc ẩn mật, không thể dự thỉnh.

Hai nhà Hàn Tào chỉ có mỗi Tào Trung Duệ và Du Tiểu Văn là được lựa chọn, lão thái thái vui vô cùng, thúc giục hai người nhanh đi đại diện rút quẻ sấm.

Du Tiểu Văn thâm cười lạnh trong lòng, trên mặt lại hiện ra bộ dạng thụ sủng nhược kinh, cùng Tào Trung Duệ đi đến đại điện, quỳ xuống trước tượng phật, cầu khẩn xong, nhắm mắt lắc lắc ổng sấm.

“Không phải có bạc thì có thể làm chuyện tốt, Viên Đức đại sư dù có là cao tăng cũng không dám đắc tội quyền quý trong triều.”

Một giọng nam dễ nghe lặng lẽ chui vào tai Du Tiểu Văn, nhẹ nhưng lại quá gần, khiến Du Tiểu Văn kinh hãi giương mắt chung quanh, ngoài ý muốn chạm phải cặp mắt phượng cao quý xinh đẹp lại ẩn hàm bốn cợt của Quân Dật Chi.

Thấy nàng nhìn lại, Quân Dật Chi nhẹ nhàng cười, lộ ra một hàng răng trắng như tuyết, “Muốn biết ta biết bao nhiêu? Trước tiên là nói vì sao ngươi muốn trốn tránh ta.”

Du Tiểu Văn lòng thầm nhảy dựng, khăn trương ngoài đầu liếc nhìn Duệ biểu ca một cái, sợ bị hắn nghe thấy.

Quân Dật Chi hắc hắc cười, “Ngươi yên tâm, ta dùng truyền âm nhập mật, lời ta nói, chỉ có ngươi có thể nghe được. Hay là muốn ta nói thế này, ngươi mới yên tâm?” Hắn đột nhiên nhích người lại gần, giống như đang thì thầm nói chuyện, cánh môi cong duyên dáng đầy đặn cơ hồ kề sát tai Du Tiểu Văn.

Du Tiểu Văn hoảng hồn ngửa ra sau, định cách ra một khoảng cách an toàn, nhưng động tác quá mạnh, nàng lại chưa từng tập võ, không khống chế được biên độ, cả người bị ngã bật ra sau. May mà nàng đúng lúc dùng khuỷu tay chống đỡ, mới không bị ngã lăn kềnh trước mặt hai đại mỹ nam.

Quân Dật Chi khí định thần nhàn quý gồi xuống trước tượng phật, làm như không thấy động tác mạo hiểm của nàng. Du Tiểu Văn chặt vật chống tay ngồi dậy, một lần nữa quỳ xuống, không quên hung tợn trừng mắt nhìn hắn một cái, thấp giọng mắng: “Nhàm chán!”

Quân Dật Chi nhủu mày mà cười, “Ta đúng là nhàm chán, nếu không phải có người nhàm chán này như ta giúp ngươi nói chuyện với lão hòa thượng đó, ngươi cho là ngươi có thể phá một ván này sao? Chỉ sợ rốt cuộc ngươi vẫn thành một cặp với vị biểu ca tuần tú đó a.”

Nghe lời này, hắn khẳng định đã biết tất cả, Du Tiểu Văn cắn môi dưới, dùng sức lắc ổng thò, rút cục lắc ra một quẻ, cầm lấy đứng lên liền đi, hoàn toàn không nhìn Quân Dật Chi. Lúc này hắn tuổi không lớn, nên người bên ngoài không biết hắn, nhưng nàng thì biết, người này chính là một con nhà quý tộc chỉ biết sống phóng túng, mặc dù không làm ra việc gì đại ác, nhưng cũng không làm được việc gì đúng đắn!

Tào Trung Duệ cũng rút một quẻ, quay mặt nhìn sang, lại không thấy biểu muội, chỉ thấy Quân Dật Chi đứng bên cạnh nhìn vào quẻ của mình, trên khuôn mặt tuyệt thế tuần tú vô song tràn đầy vẻ bồn chồn, “Quẻ tốt nha, hồng loan tình động.”

Mặt Tào Trung Duệ đỏ lên, vội thở dài nói: “Mượn Quân công tử cát ngôn.” Nói rồi liền cáo từ, vội đuổi theo biểu muội, chuyện sắp tới cần có hắn ở bên cạnh nha.

Quân Dật Chi nhìn bóng dáng của hắn, bật cười đùa cợt, đột nhiên sinh ra vài phần hứng thú, chấp hai tay ra sau lưng, chậm rãi đi bộ qua xem diễn.

Viên Đức đại sư lúc này đang giải quẻ cho Du Tiểu Văn, “Quẻ đại phúc, sở cầu như ý.”

Du Tiểu Văn nghe xong cảm kích cúi người, “Đa tạ đại sư chỉ điểm.” Sau đó thối lui sang một bên.

Tào Trung Duệ có chút ngẩn người, nhìn không được liếc nhìn sang mẫu thân một cái, không phải phải là nói người trúng mục tiêu đã xuất hiện sao? Trương thị cũng nhủu mày, nhưng đang ở trước mặt người nhà, không tiện hỏi.

Viên Đức đại sư chờ không kiên nhẫn, đưa tay đoạt lấy quẻ của Tào Trung Duệ, đọc lướt qua một lần, cười nói: “Vị tiểu thí chủ này sắp có chuyện tốt, là hồng loan tình động, người định mệnh đã xuất hiện, còn là mối nhân duyên tốt, tam sinh tam thế đã tu luyện thành.”

Trương thị và Tào Trung Duệ giấu không được nội tâm vui sướng, vội hỏi: “Xin hỏi là thiên kim nhà ai?”

Viên Đức đại sư bí hiểm cười, “Tiểu thí chủ xin mời bước ra cửa, nếu thấy một vị thiên kim nào mặc xiêm y màu tím nhạt, thì chính là nhân duyên tiền định của ngài.”

Trương thị và Tào Trung Duệ đều choáng váng. Tào lão thái thái và Tào Thanh Nho lại đầy hứng trí, Viên Đức đại sư thanh danh lan xa, bọn họ đều muốn nhìn xem người định mệnh kia là ai, người có thể mặc xiêm y màu tím, nhất định là thiên kim nhà quan lại, thân phận chắc sẽ không kém. Hai người thế này liền vội vàng vàng đứng lên, thúc giục Tào Trung Duệ đi ra cửa xem.

Tào Trung Duệ vô kể khả thi, đành phải nghe lời đi tới cửa, tình cờ gặp ngay một vị thiên kim tiểu thư mặc áo màu tím nhạt đang cầm quẻ sấm đi tới. Nàng tướng mạo thanh tú, dáng người thon thả, chỉ mỗi tội hình như không có cổ, chân đi đường có bên thấp bên cao, thấy thế nào cũng có vẻ kì quái.

Chương 24: Lão Phụ Nhân Kỳ Lạ

Tuy Tào Trung Duệ không biết nữ nhân đó là ai, nhưng Tào lão phu nhân và Tào phu nhân đứng ở sau hán thì biết. Nàng là trưởng nữ của Hộ Bộ Tả Thị Lang Hà Đình, người có cái cổ ngắn cơ hồ nhìn không thấy, hai chân chân dài chân ngắn, thế nên xuân xanh hai mươi còn chưa hứa hôn. Nữ tử như vậy, mà là nhân duyên tốt, tam sinh tam thế mới tu luyện thành?

Trương thị tròn to mắt, cả người run rẩy, một lúc lâu mới bình tĩnh lại, quay đầu nhìn Tào lão phu nhân, cười nói: “Viên Đức đại sư thật biết nói đùa.”

Viên Đức đại sư nghiêm mặt nói: “Lão nạp không biết nói đùa.” Nói xong liền bắt đầu ngồi thiền, mắt nhìn mũi, mũi nhìn chân, năm ngón chân hướng lên trời, mặc Trương thị tức giận trừng mắt thế nào, cũng đều làm như không thấy.

Trương thị định hung hăng trào phúng hán vài câu, dám lấy tiền của người ta lại không chịu làm việc, nhưng rồi hiểu được, Viên Đức đại sư nổi danh lan xa, địa vị cao thượng không phải một phụ nhân bình thường như bà chỉ nói mấy câu là có thể lay động, vì thế khẽ đẩy đứa con ngu si một phen, đồng thời nháy mắt ra dấu với Khúc ma ma.

Trong đầu Khúc ma ma lúc này đã là loạn cào cào, chuyện này là do chồng của bà đi làm, lúc trước đã bàn bạc ổn thỏa với Viên Đức đại sư, ai ngờ Viên Đức đại sư lại làm thời sửa miệng, không muốn hỗ trợ nữa thì thôi, lại còn ghép đôi Nhị thiếu gia với đứa con gái ế nổi tiếng trong kinh thành. Lát nữa hồi phủ, cả nhà mình không biết sẽ bị phụ nhân trừng phạt thế nào.

Bà vội đứng bên cạnh lên tiếng: “Nghe nói xin sám cũng phải thành tâm, Nhị thiếu gia ngày thường chưa bao giờ lạy Phật tổ, hẳn là không tin những chuyện này, cho nên mới không thành tâm xin sám?”

Không thành tâm mà lấy quẻ sâm, đương nhiên là không có linh, giải thích như vậy coi như cũng có lý.

Trương thị khẽ trách cứ nhìn Tào Trung Duệ, “Duệ Nhi, Viên Đức đại sư là thế ngoại cao nhân, khó có dịp tự mình giải sâm cho con, con thật không biết quý trọng cơ hội.”

Tào Trung Duệ nghiêm mặt nói: “Con vốn chỉ thấy thú vị, nếu chuyện gì đều có dùng một quẻ sâm để giải quyết, trên đời này sao còn cần triều đình và quan viên?”

Tào Thanh Nho lập tức khen: “Nói hay lắm! Thành sự tại thiên, chính là ý này.”

Viên Đức đại sư vẫn giữ vững phong phạm cao nhân, đối với những lời nói gần như chửi bới của cha con họ Tào đều không có nửa điểm phản ứng.

Vị Hà tiểu thư kia cũng đến cầu Viên Đức đại sư giải sâm, thấy trong thiện phòng có người, nên đứng đợi ở ngoài.

Hà tiểu thư cầu nhất định là nhân duyên ký, Trương thị e sợ Viên Đức đại sư lại nói ra cái gì kinh người chi ngữ, vội kim trụ lo lắng, hồi ý kiến nhìn sang bà bà. Hiện tại có trường bối ở đây, nếu trường bối không cáo từ, thì bà không thể nói.

Tào lão thái mặ dù bất mãn với kết quả giải sâm của Viên Đức đại sư, nhưng trong lòng kính sợ Phật tổ, không dám lớn tiếng phụ họa, chỉ âm thầm gật gật đầu, cung kính cáo từ Viên Đức đại sư, đề nghị đi tìm Hàn phu nhân, nói tạm biệt rồi hồi phủ.

Hàn phu nhân và Sở thái phi đang trò chuyện khí thế, thấy Tào lão phu nhân và Tào phu nhân tới, liền lôi kéo hai người hỏi chuyện Viên Đức đại sư giải sâm thế nào, hai người nhất thời không thể đi được.

Tào Trung Nhã sau khi trải qua chuyện buổi trưa, cả người đều mệt mỏi. Tào Trung Trinh, Tào Trung Yên và Du Tiểu Văn ngồi với nàng trong một gian phòng nhỏ, trò chuyện câu được câu không. Bỗng, Du Tiểu Văn đột nhiên đứng dậy, đỏ mặt nhỏ giọng nói: “Ta muốn đi chỉnh trang một chút, xin thất bồi một lát.”

Tào Trung Trinh cười nói: “Không sao, mọi người không quen nơi này, để tỷ bảo Thu Nhi đi với mọi người.” Dứt lời gọi nha hoàn Thu Nhi của mình đến đưa biểu tiểu thư đi nhà xí.

Đội Du Tiểu Văn đi nhà xí xong, Sơ Vân, Sơ Tuyết còn có vài nha hoàn khác trong Tào phủ đều kéo nàng ở lại một chút, cả một ngày đều hầu hạ chủ tử, không nửa khắc thanh nhàn, cả đám đều có chút chịu không nổi. Du Tiểu Văn nhẹ nhàng cười, “Đi nghỉ đi, ta ra chỗ bàn đá bên kia ngồi một chút.”

Sơ Vân cảm thấy để tiểu thư ngồi một mình thì không ổn, liền chỉ huy bọn nha hoàn đi nghỉ, còn mình và Triệu ma ma thì ở lại làm bạn với tiểu thư.

Du Tiểu Văn nhàn tĩnh ngồi, trong lòng nghĩ đến làm thế nào Quân Dật Chi biết chuyện của Viên Đức đại sư, còn có, hẳn nói hẳn giúp nàng, cũng không biết là thật hay giả.

Bỗng nhiên, bụi cỏ bên phải vang lên tiếng sột sột soạt soạt, Du Tiểu Văn tưởng là con thỏ hay con gì đó nuôi trong chùa miếu bị thương, lặng yên tới gần thì thấy, nguyên lai là một lão phụ nhân mặc đồ tạp dịch, hai tay ôm lấy người, run rẩy lấy bầy không ngừng.

Du Tiểu Văn bảo Sơ Vân tiến lên đỡ lão phụ nhân, Sơ Vân sờ sờ cái trán của bà — không nóng, nhưng hai tay lại lạnh lẽo, vì thế hỏi, “Đại nương, ngài cảm thấy thế nào?”

Lão phụ nhân run run nói: “Hồi bẩm tiểu thư, đây chỉ là bệnh cũ của lão phụ, thường thường. Rét.”

Định nói là cảm thấy rất lạnh, nhưng lão phụ nhân không thể nói lưu loát, từ trong miệng còn thở ra sương trắng.

Du Tiểu Văn vội nắm lấy cổ tay của bà, ngưng thần bắt mạch, không chú ý tới hung quang chột lóe rồi biến mất trong mắt lão phụ nhân.

Đây là. Bệnh sốt rét. Bệnh sốt rét trong mắt người ngoài chính là chứng bệnh không thể chữa khỏi. Lúc Du Tiểu Văn còn nhỏ từng mắc phải bệnh này, thiếu chút nữa thì chết, may mà mệnh nàng chưa đến lúc tuyệt. Cơ duyên xảo hợp, một gã tăng nhân tha phương đi ngang qua Du phủ xin cầu thực, Du phủ nhân muốn tích phúc cho nàng nên đã tiếp đón vị tăng nhân kia tận tình. Tăng nhân kia liền ghi lại một phương thuốc, dặn cho nàng dùng liên tục mười lăm lần, hết thuốc sẽ hết bệnh. Sau đó, nàng quả nhiên Khang phục, phương thuốc kia vì thế vẫn bảo lưu lại đến nay.

Du Tiểu Văn dịu dàng an ủi lão phụ nhân, “Đại nương yên tâm đi, bệnh này chỉ cần uống vài lần thuốc là có thể trị tận gốc.”

Về mặt lão phụ nhân lúc này rất là bất khả tư nghị. Bà từng đến gặp vô số đại phu xin chữa bệnh, ai cũng nói không thể trị tận gốc. Bởi vì thân thể thường xuyên lạnh toát đến tay chân run rẩy, bà không thể không trốn vào trong chùa chiến làm tạp dịch, trốn tránh kinh địch dĩ vãng.

Ấy vậy mà, bây giờ vị tiểu cô nương tuyệt lệ kia cư nhiên nói là nàng có thể chữa trị?

Ánh mắt lão phụ nhân lóe sáng, về mặt cung kính cười nói: “Nguyên lai tiểu thư là thần y, xin thứ cho mắt lão phụ vụng về, nếu được tiểu thư thiện tâm trị liệu, lão phụ vô cùng cảm kích.”

Du Tiểu Văn lơ đãng cười cười, chỉ hỏi bà, “Đại nương có thể đi cùng ta về Tào phủ không? Bệnh này phải dùng được trong vòng nửa tháng, ngày nào cũng phải uống được.” Vị tăng nhân tha phương kia không cho nàng đem phương thuốc ngoại truyền, nên nàng cũng không tiện nói cho lão phụ nhân, định tự mình hầm được chữa bệnh cho bà.

Lão phụ nhân kia vội nói: “Có thể có thể, là các cao tăng từ bi mới thu lưu lão phụ. Lão phụ bình thường chỉ hỗ trợ quét lá trong chùa, nếu đi chỉ cần nói một tiếng với Trí Năng đại sư là được.”

Du Tiểu Văn liền theo lão phụ nhân đến Tranh Thiền Viện, nghe nói vị Trí Năng đại sư y thuật thập phần cao minh, đến đây vốn dĩ là để bắt mạch cho Trương thị, nhưng còn chưa làm được gì thì Trương thị đã tự động “Khang phục”.

Bối phận của Trí Năng đại sư tuy cao hơn Viên Đức, nhưng tuổi lại nhỏ hơn nhiều, chỉ chừng hơn hai mươi tuổi, bộ dạng phong thần tuấn lãng, như kim như tích, Du Tiểu Văn cũng không nén được kinh ngạc, quả nhiên là ngộ đạo chỉ cần thiên phú, tài không đợi tuổi a.

Bất quá, ánh mắt vừa chuyển, bỗng chạm phải cặp mắt phượng tựa tiểu phi tiểu, tâm tình Du Tiểu Văn lập tức liền kém.

Người kia sao lại ở đây?

Quân Dật Chi đang ngồi đánh cờ với Trí Năng đại sư, hần phong hoa tuyết đại, khí định thần nhàn, tương phản với Trí Năng đại sư tay cầm cờ đen, ninh mi trầm tư. Nghe được tiếng bước chân, ngẩng mặt nhìn lên, thấy là Du Tiểu Văn, nhướn mày cười, “Đến để cảm tạ ta?”

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Dịch Nữ Không Ngoan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 25: Trương Thị Phản Kích (1)

Du Tiểu Văn không thêm đề ý tới Quân Dật Chi, mắt nhìn mũi, mũi nhìn chân, đoan trang đứng thẳng. Trí Năng đại sư đang suy nghĩ nước cờ thập phần nhập thần, không phát giác có người đến thiện phòng. Một tiểu sa di bên cạnh vội ho nhẹ một tiếng, hần mới tỉnh thần, nâng mắt nhìn sang.

Lão phụ nhân bước lên trước, cúi người thi lễ: “Đa tạ đại sư thu lưu, vị tiểu thư này nói có thể trị hết bệnh cũ của lão phụ, lão phụ nay muốn theo nàng hồi phủ chữa bệnh.”

Trí Năng đại sư cả đời này đam mê Phật lý và y lý, nghe nói Du Tiểu Văn có thể trị hết bệnh sốt rét, kích động đứng bật dậy, bước nhanh đến trước mặt Du Tiểu Văn, run giọng hỏi, “Xin hỏi tiểu thư trị thế nào? Có phải là dùng hoa cúc, cây thanh hao làm thuốc? Hay là dùng ngân châm châm tứ bạch, khí xá huyết?”

Du Tiểu Văn thân thể vốn yếu đuối, xem như lâu bệnh thành y, nhưng chỉ giới hạn trong những chứng bệnh bình thường, đối với những y lý cao thâm thế này, thật tình không hiểu, đành phải thi lễ với Trí Năng đại sư, áy náy nói: “Tiểu nữ từ chính là trước đây từng được một người chữa khỏi, biết được phương thuốc, nhưng không tiện thỉnh đại sư xem qua, mong đại sư khoan lượng.” Nói xong liền cười đứng ở một bên, tự động xem nhẹ Quân Dật Chi.

Trí Năng đại sư khẩn cầu nói: “Không biết tiểu thư có thể thương lượng với vị cao nhân kia một chút, đem phương công này công bố rộng rãi, như vậy có thể tạo phúc cho chúng sinh.”

Du Tiểu Văn thành thực nói: “Là vị một tăng nhân tha phương để lại phương thuốc, tiểu nữ từ cũng không biết kiếp này có còn gặp lại vị ấy không.”

Nghe nàng đưa ra lí do thoái thác như vậy, Trí Năng đại sư chỉ phải tiếc nuối tiễn bọn họ rời đi, nghĩ thầm mình phải tiếp tục nghiên cứu, người khác có thể nghĩ ra phương thuốc, hẳn nhất định cũng có thể.

Du Tiểu Văn khẽ cúi người thi lễ, mang người rời khỏi thiện phòng, bên tai đột nhiên vang lên thanh âm của Quân Dật Chi, “Lần tới chúng ta đánh cược, cược phương thuốc trong tay ngươi.”

Du Tiểu Văn ngừng lại một chút, “Hai lần.” Đánh cược phải làm hai lần, phương thuốc chia làm hai, lần lượt đem ra, coi như cũng không ngoại truyền.

Nàng cược bộ không ngừng đi ra ngoài, lúc trở lại hương phòng ở tiền viện, Trương thị đang định phái người tìm nàng, nói là phải về phủ. Du Tiểu Văn lên xe ngựa, bảo Sơ Văn đỡ lão phụ nhân ngồi cùng xe với bọn nha hoàn, xe này vốn là mang đồ cúng đến, lúc này có chút rộng rãi.

Lão phụ nhân kia khi đến trước xe ngựa của Du Tiểu Văn, thấp giọng nói: “Tiểu thư nếu có thể giúp lão phụ chữa khỏi chứng bệnh khó chữa này, lão phụ nhất định khắc trong tâm khảm, ngày sau tất báo đáp tiểu thư ba lượt đại ân.” Dừng một chút, tăng mạnh ngữ khí, “Chuyện gì đều được.”

Du Tiểu Văn chỉ cười cười, buông màn xe xuống. Nàng thành công cản trở âm mưu của Trương thị, tâm tình vô cùng tốt, vẫn chưa phát giác đến lời lão phụ nhân nói có chỗ không ổn: Nếu là người có thân phận chân chính hèn mọn, nhất định đã cảm động quý xuống dập đầu, nói mấy câu như “Làm trâu làm ngựa báo ân”, chứ không phải giống lão phụ nhân này, đồng ý thực hiện “ba lượt đại ân”, còn là “chuyện gì đều được”.

Trở lại Mặc Ngọc Cư, Triệu ma ma hầu hạ nàng rửa mặt chải đầu xong, liền nhẹ giọng nói: “Vừa rồi đã sai người hỏi Du tổng quản, hẳn nói, khi đang mặt đàm với Sơ Văn, tựa hồ bên cạnh có người, nhưng đến khi hẳn tìm, lại không phát giác người nào. Nếu thực sự có người, như vậy người này vô công cực kì cao cường, hẳn dặn tiểu thư nhất định phải chú ý phòng bị.”

Du Tiểu Văn khẽ nhún mồm, vô công cực kì cao cường, vậy đương nhiên không phải Quân Dật Chi, có lẽ là thị vệ trong nhà hẳn. Về sau cứ trốn người này đi là được, sẽ không cần phải rối rắm nữa.

Nàng lại hỏi chuyện an trí cho lão phụ nhân kia, nghĩ đến lúc mình thỉnh cầu mang lão phụ nhân hồi phủ, ánh mắt Trương thị ảm đạm nghi kỵ, chỉ sợ đã từ miệng nha hoàn bà từ biết được chuyện mình tặng áo choàng cho Tào Trung Nhã và Ngô Lệ Quyên. Thật ra, nếu muốn âm thầm đưa áo choàng, nàng còn nhiều biện pháp, nhưng nàng muốn quang minh chính đại như vậy, làm cho Trương thị nghi kỵ, nóng lòng, lại không tìm nhược điểm của nàng, tốt nhất là ngày ngày phát điên đêm đêm không ngủ được, mãi mòn dung nhan mới tốt.

Triệu ma ma vừa đáp lời vừa sửa sang lại giường: “An bài ở đây nhà sau trong viện chúng ta.” Lại lo lắng nói, “Nếu cửu phu nhân Trương thị phát giác là tiểu thư từ giữa gây khó dễ, chỉ sợ.....”

Du Tiểu Văn cong môi cười, “Sợ cái gì, bà ta chỉ dám đoán thôi, nếu để lão thái thái và cậu biết bà ta định dâng Ngô Lệ Quyên cho Bắc thể tử, chỉ sợ sẽ cảm tức bà ấy.”

Tào gia thật vất vả mới có được phú quý, nay lại gặp được một Ngô Lệ Quyên – người có khả năng cho gả cho Nhiếp Chính Vương quyền thế đầy mình, ngày sau có thể giúp đỡ cho Tào gia, nếu vậy, sao lại để cho người khác phá hư?

Lúc này, ở trong nội thất, Trương thị chất vấn Khúc ma ma, “Ngươi nói cho ta nghe, ngươi làm việc thế nào vậy hả! Ta giữ ngươi lại thì có ích gì!”

Khúc ma ma bùm một tiếng quỳ xuống, nước mắt giàn giụa, nói: “Nô tì oan uổng a! Phu quân nô tì quả thật đã cầu được Viên Đức đại sư giúp đỡ, sau lại sửa mệnh, là vì có người đến tìm Viên Đức đại sư. Nô tì hôm qua phát giác không ổn, liền lập tức cho phu quân đi tìm tiểu sa di hầu hạ Viên Đức đại sư, mới biết.....”

Trương thị đứng bật dậy, “Biết là ai?”

Khúc ma ma lắc đầu nói: “Không biết là ai, nhưng có thể khẳng định, không phải người trong kinh thành, nghe trong giọng nói có khẩu âm Hà Nam.”

Hà Nam? Chẳng lẽ là người của Du gia?

Trương thị vừa sợ vừa hận.

.
. .

Ngày hôm sau, tẩu tử nhà mẹ đẻ của Trương thị – Trương phu nhân – tới phủ tới thăm bà, nhờ giọng nói: “Đu gia đã mua ba gian cửa hàng kia, người của ta dò hỏi được, tính bán vài món đặc sản của Nhữ Dương thôn trang cho bọn họ. Người mau đi nói với nàng, bảo nàng mở cửa hàng tơ lụa hoặc là hương liệu, những mặt hàng này, chúng ta vốn không chen lọt được vào kinh thành.”

(Nhận vật Trương phu nhân sau này sẽ xuất hiện nhiều, mọi người nhớ phân biệt:

“Trương thị” = Tào phu nhân = mẹ của Tiểu Văn;

“Trương phu nhân” = chị dâu của Trương thị = vợ của anh trai Tào phu nhân)

Nhắc tới Du Tiểu Văn, Trương thị liền âm thầm cắn răng, hận không thể đem toàn bộ tài sản của nàng về dưới danh nghĩa của mình, đuổi một thân không xu dính túi ra khỏi Tào phủ.

Trương phu nhân nghe kể lại chuyện hôm qua, nhíu mi nói: “Chẳng lẽ nàng biết chúng ta định lừa bạc của nàng? Không đúng a, chuyện này còn chưa tiến hành, nàng làm sao mà biết?”

Đây cũng là điều mà Trương thị nghĩ không ra, tối hôm qua thấy tấm áo choàng mà Du Tiểu Văn đưa cho Nhữ Nhi, bà cơ hồ có thể khẳng định Du Tiểu Văn là cố ý phá hư chuyện của bà. Nhưng khi đó sự kiện còn chưa bắt đầu, nàng không có khả năng biết được, mà mình lại đối tốt với nàng như vậy, còn muốn cho Du Nhi cưới nàng, làm cho Viên Đức đại sự ra mặt, bất quá là vì nàng phải thủ ba năm hiếu kị, sợ đem dài lắm mòng, nên mới định ra trước mà thôi. Đối với nàng mà nói, đều không phải là chuyện xấu, nàng vì sao phải đối nghịch với mình?

Trương phu nhân nhíu mày vỗ vỗ vai Trương thị, “Bất luận là phải hay không phải, ta cảm thấy đứa ngoại sinh nữ này của ngươi không đơn giản. Ngươi làm cho Ngô Lệ Quyên lưu lại là nàng, từ trong thâm cư cũng có thể phá hư đại sự của ngươi cũng là nàng. Cho dù nàng không cố ý, cũng là khắc tính của ngươi. Lần này ngươi có thể thử nàng một chút, nếu nàng thức thời, đem cửa hàng giao cho ngươi quản lý, ngươi sẽ lo cho nàng ăn no một đời, nếu cảm thấy không được, ngươi cần gì phải khách khí với nàng? Là nàng muốn tới dựa vào ngươi, chẳng lẽ dám không hiếu kính ngươi sao?”

Ánh mắt Trương thị hiện lên một tia âm trầm, thật lâu sau, quyết định xong chủ ý, ngẩng đầu lên cười nói: “Đại tẩu nói đúng cực kỳ, tẩu yên tâm, ta ngày mai sẽ mang tin đến cho tẩu.”

Đội Trương thị xử lý gia vụ xong, Tào Thanh Nho cũng đã hạ triều. Trương thị nhiệt tình tiếp đón, vừa hầu hạ trượng phu thay quần áo, vừa vui sướng nói: “Hôm nay Bắc Vương phi cho người đến tặng quà, nói là thay thế tử xin lỗi, đưa nha hoàn nguyên lai hẹn thế tử có nói, tiểu thư của nàng vốn dĩ là mặc áo choàng màu xanh lá.”

Tào Thanh Nho suy nghĩ một phen, nói: “Nhưng người nhà chúng ta không ai mặc áo choàng màu xanh lá.”

Trương thị cười, tiếp lời nói: “Chính là như vậy a.”

Đang nói chuyện, cửa truyền đến tiếng thông bẩm của Từ Nhi, “Tam tiểu thư đến thỉnh an.”

Rèm cửa được vén lên, Tào Trung Nhã dáng vẻ đoan chính đi đến.

“Phụ thân vạn an, mẫu thân vạn an.”

“Mau lại đây ngồi.” Trương thị cười hiền lành, ý bảo Từ Nhi giúp nữ nhi cởi áo choàng.

Tào Thanh Nho vô tình thoáng nhìn sang, thần sắc biến đổi, lạnh lùng hỏi: “Đây là áo choàng của con?”

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Dịch Nữ Không Ngoan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 26: Trương Thị Phản Kích (2)

Giọng Tào Thanh Nho vốn lớn, nay lại còn quát hỏi như vậy, nhất thời khiến Tào Trung Nhã sợ hãi, rút lui vài bước, khuôn mặt nhỏ nhắn là chẳng chực khóc, kinh hoàng nhích lại gần Trương thị, nhỏ giọng ngập ngừng nói: “Là Văn Nhi biểu tỷ đưa cho con, đưa lúc hôm qua đến Đàm Chá Tự.”

Trương thị vội che chở nữ nhi, nói: “Tước gia, ngài phát hỏa cái gì vậy nha?”

Tào Thanh Nho chỉ tấm áo choàng màu tím nay đã biến thành màu xanh trong bóng tối, nói: “Chính ngươi nhìn đi.”

Trương thị theo hướng tay hán nhìn sang, nhất thời cũng nổi giận, đứng bật dậy, kéo Tào Trung Nhã tới trước mắt mình, lớn tiếng quát, “Con nói thực

cho ta, hôm qua là con hẹn Bắc thể tử đến gặp mặt?”

Tào Trung Nhã ủy khuất bật khóc, “Nữ nhi sao có thể ra chuyện gièm pha này, nữ nhi hôm qua đã giải thích rồi, sao phụ thân mẫu thân bỗng nhiên lại hỏi?”

“Ta chỉ hỏi con, có phải là con không!”

“Không phải! Nữ nhi nếu có chút nửa câu dối trá, thiên lôi đánh xuống, không chết tử tế được!”

Trương thị nhẹ nhàng thở ra, nhìn về phía Tào Thanh Nho, “Tước gia, ngài cũng nghe đấy, thể độc như vậy mà Nhã Nhi cũng dám, ta tin tưởng Nhã Nhi sẽ không làm chuyện mất tự trọng như vậy. Lại nói, áo choàng này, hôm qua ta đã thấy, rõ ràng là nhiều màu, sao lúc vào nhà lại biến thành màu xanh lá?”

Tào Thanh Nho kỳ thật cũng không lỗ mắng như biểu hiện bên ngoài của hắn, Trương thị lại ám chỉ rõ ràng như vậy, hắn đương nhiên liền có hoài nghi, chẳng lẽ là Văn Nhi cố ý tặng tấm áo choàng có khả năng đổi màu?

Trương thị thấy cùi lừa đã sắp tới, liền nháy mắt một cái, ý bảo nữ nhi lui ra ngoài, từ đầu tới đuôi không để nữ nhi liên quan một tí tẹo nào. Đợi trong phòng chỉ còn hai vợ chồng, Trương thị liền ôn nhu săn sóc, tự tay rót chén trà nóng, đưa đến trên tay Tào Thanh Nho, dịu dàng hỏi, “Tước gia suy nghĩ cái gì?”

Tào Thanh Nho liếc mắt nhìn Trương thị một cái, than nhẹ một tiếng, “Nghĩ Văn Nhi vì sao bỗng nhiên tặng áo choàng cho Nhã Nhi.”

Trương thị mềm nhẹ cười, “Có lẽ là đúng dịp, cũng có thể là Bắc thể tử sau khi thấy Nhã Nhi mặc áo choàng này, mới gửi lời này đến, không chừng là Bắc Vương phi không muốn chúng ta oán hận Bắc thể tử.” Nói xong, vịn lấy cánh tay trượng phu, “Tước gia trăm ngàn đừng hoài nghi Văn Nhi, tuy Văn Nhi có ý muốn biểu hiện tốt trước mặt Hàn phu nhân, mong Hàn phu nhân thân thiện với mình hơn Nhã Nhi một chút, nhưng nàng mới bao nhiêu tuổi a, làm sao hiểu được những loan loan vòng vòng như thế?”

Đường đường Thừa tướng phu nhân làm sao có thể vô duyên vô cớ đến bãi phòng Tào phủ, tuy rằng Hàn phu nhân không nói rõ, nhưng Tào Thanh Nho, lão thái thái và Trương thị đều biết, là vì trong buổi tụ hội đầu năm của bách quan, Tào Trung Duệ đã làm một bài thơ văn chương xuất chúng, được Nhịếp Chính Vương cùng bách quan khen ngợi, Hàn phu nhân lại có một nữ nhi tuổi tương đương, nên mới có ý đến Tào phủ quan sát một phen.

Hôn nhân giữa các hào môn thế gia trước nay đều như vậy, không ai nói rõ điều gì, tìm một cái cớ đến phủ của nhau, nếu nhìn thuận mắt, sẽ bồi dưỡng quan hệ, hoặc là nhờ một người có thể diện ra mặt ám chỉ, nếu bên kia cũng có ý kết thân, liền cho một cái tin chính xác, đôi phương mới dám mời bà mới tới cửa cầu hôn. Không nhà nào dám tùy tiện cầu hôn, nếu là bị cự tuyệt, sau này biết đối mặt nhau trên triều đình thế nào?

Bởi vậy, khi biết Hàn phu nhân muốn đăng môn, Tào gia mới cao hứng như vậy. Ở trong lòng Tào Thanh Nho, con mình là thập phần vĩ đại, là rường cột tương lai của nước nhà, được Thừa tướng phu nhân nhìn trúng là tất nhiên, hiện tại nghe Trương thị nói vậy, tựa hồ Hàn phu nhân cũng thập phần vừa lòng Nhã Nhi, mà Văn Nhi tựa hồ cũng có chút ý tứ với Hàn Nhị công tử. Hắn không khỏi nhướng mày nhàn nhai, não ruột nói: “Muội muội và muội phu lúc còn tại thế rốt cuộc đã dạy nữ nhi thế nào? Nữ nhi gia sao lại có thể không biết tự trọng như vậy!”

Hôn nhân đại sự đều là cha mẹ chi mệnh, môi chúc ngôn, nàng lại đem chính mình chường tra trước mặt Hàn phu nhân, còn đối địch với Nhã Nhi vì Nhã Nhi được Hàn phu nhân thương thích. “Không cần hỏi nữa, áo choàng này nhất định là do nàng cố ý đưa, tuổi còn nhỏ mà tâm tư thật quá ác độc! Ta phải đi giáo huấn nàng một chút!”

Tào Thanh Nho dứt lời liền đứng lên.

Không nói là hãm hại thanh danh của Nhã Nhi, mà chỉ nói là đưa áo choàng, vẫn là nề thành muội muội và muội phu thì thổ chưa khô.

Trương thị trong lòng mừng rỡ, trên mặt lại tỏ ra u buồn, vội đứng lên ngăn Tào Thanh Nho, nói: “Tước gia, ngài nói như vậy thì có chứng cứ gì? Bất quá chỉ là ngài đoán thôi, nếu không phải Văn Nhi gây ra, ngài đi chất vấn, sẽ làm nàng tổn thương trong lòng. Nếu thật sự là nàng gây nên, ngài cũng phải nề tình muội muội và muội phu, tha thứ cho nàng. Dù sao nàng tuổi còn nhỏ, chậm rãi dạy dỗ, tóm lại là có thể sửa được. Phẩm tính của Thanh Tiên muội muội thế nào, hai chúng ta là người biết rõ ràng nhất, đó thật sự người ôn nhu nhất, hiền lành nhất thiên hạ, Văn Nhi là do muội muội dạy dỗ từ nhỏ, làm sao có thể ác độc như vậy, hơn phân nửa là do người bên cạnh bày cho nàng.”

Lời khuyên bảo này nói tới nói lui một hồi, đến khúc cuối đã trực tiếp định tội Du Tiểu Văn, nhưng Tào Thanh Nho lại không cảm thấy có gì không ổn, lập tức gạt gù nói: “Đúng vậy, hơn phân nửa là đám nô tài thói đồ dạy hư nàng.”

Trương thị nói như đang giải vây cho Du Tiểu Văn, tiếp tục dẫn dụ, “Văn Nhi chỉ sợ cũng là lo lắng cho hôn sự của mình. Nữ nhi nhà người khác, ở tuổi như vậy đã bắt đầu cân nhắc chuyện hôn nhân, bình thường mười hai mười ba tuổi đã đính ước xong. Nhưng nay nàng còn phải giữ đạo hiếu ba năm, đợi nàng xong hiếu kị, những nam nhân trong sạch khác đều đã đính hôn.”

Tào Thanh Nho nghe vậy, giận quá, dùng sức vỗ bàn trà, “Ở trong hiếu kị còn cả ngày suy nghĩ mấy chuyện này, là người nào xúi giục, phải điều tra ra cho ta, ta sẽ đánh kẻ đó bằng roi rồi phát mại ra ngoài.”

Trương thị chân chờ nói: “Nếu là Văn Nhi không chịu nói, biết điều tra thế nào? Lại nói, chuyện dẫn Bắc thể tử đến gặp Nhã Nhi, nàng làm sao biết Bắc thể tử xưa nay rất không phân rõ phải trái, lại làm sao biết người này ở đâu? Theo ta thấy, trong số những người bên cạnh nàng khẳng định có kẻ tâm tư nặng, bên ngoài cũng phải có kẻ tiếp ứng mới thực hiện được. Người bên cạnh nàng thì chỉ cần ta chú ý một chút, liền có thể quản trị. Nhưng người ở bên ngoài thì biết quản thế nào?”

Đám nô tài này chỉ sợ là muốn giết giây Văn Nhi ghét bỏ chúng ta, như vậy sẽ không còn ai quản thúc bọn họ, bọn họ muốn khi dễ Văn Nhi thế nào cũng được. Cho nên ta luôn nói, phải tìm người giúp Văn Nhi quản lý điền trang và cửa hàng của nàng. Trước lúc Văn Nhi có thể phân rõ phải trái, tốt nhất đừng để nàng gặp gỡ những người đó thì hơn.”

Tào Thanh Nho liên tục gật đầu, “Người nói đúng!”

Trương thị than nhẹ một tiếng, “Trước gia hiểu được là tốt rồi, ta chỉ là muốn nói vậy thôi, nếu quả thực ta nói với Văn Nhi, muốn nàng giao điền trang và cửa hàng cho chúng ta quản, chỉ sợ không chỉ là nàng, ngay cả lão thái thái cũng sẽ cảm thấy chúng ta muốn chiếm tiện nghi của nàng.”

Bà nói một ngum “chúng ta” lại một ngum “chúng ta”, đem tư tâm của mình dọn dẹp sạch sẽ. Tào Thanh Nho tin tưởng bà, bình tĩnh nói: “Việc này người đúng là không tiện ra mặt, để ta đi nói với lão thái thái, làm cho lão thái thái ra mặt nói với Văn Nhi.”

Dứt lời lập tức đi ra ngoài.

Lần này, Trương thị không lại ngăn hấn, chính là cười dặn dò: “Trước gia đừng nhắc chuyện áo choàng trước mặt lão thái thái, trong lòng bàn tay hay mu bàn tay đều là thịt, lão thái thái sẽ khó xử.”

“May mà người khoan dung, đổi lại là mẫu thân khác, sao chịu dễ dàng tha thứ kẻ đã siểm hại nữ nhi nhà mình.”

Trương thị cười càng thêm dịu dàng, hiền lành nói: “Ta đã thử xem Văn Nhi như nữ nhi của mình, nay nàng đi sai bước nhẫm, ta chỉ biết oán mình không dạy nàng cho tốt, làm sao có thể so đo.”

Tào Thanh Nho cảm động vỗ vỗ bàn tay Trương thị, thế này mới xoa người đi.

Lúc này, Khúc ma ma rón ra rón rén đi vào, nhỏ giọng nói: “Chúc mừng phu nhân được đền bù tâm nguyện.”

Trương thị đắc ý cười, ranh con, còn muốn nhảy ra lòng bàn tay của ta sao?

.
. .

Mặc Ngọc Cư —

Du Tiểu Văn cẩn thận nghe Phong Nhi hỏi bầm, nhẹ nhàng cười. Sau khi Nhã Nhi mang bộ mặt đầy nước mắt ra ngoài, một nén hương sau, cậu nổi giận dùng dùng đến Duyên Niên Cư. Xem ra, Trương thị đã bắt đầu động thủ!

Nàng thông dong ra lệnh, “Ma ma mau tới trang điểm giúp ta, đã đến lúc ta đi thỉnh an lão thái thái rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Đích Nữ Không Ngoan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27: Giở Trúc Múc Nước Thành Công Đã Tràng

Du Tiểu Văn mang theo Triệu ma ma cùng vài nha hoàn ra khỏi Mặc Ngọc Cư, đi đường vòng đến Nam Thiên Viện, đúng hẹn đến tìm Ngô Lệ Quyên.

Võ di nương đang ngồi trong phòng riêng ở Nam Thiên Viện, nói chuyện phiếm với muội muội Tiểu Võ thị, thấy Du Tiểu Văn đến liền nhiệt tình nghênh đón, “Biểu tiểu thư, mau vào ngồi.”

Du Tiểu Văn hành lễ, mềm nhẹ cười, “Chào di nương.”

Ngô Lệ Quyên còn đang trang điểm, Du Tiểu Văn liền cùng Võ thị tỷ muội tán gẫu, “Mẫu biểu ca nhất định là đang ngày đêm khổ học.”

Sau khi nàng trọng sinh, liền cẩn thận ghi lại những sự kiện lớn phát sinh trong kiếp trước, biết năm nay là lần thứ tư Mẫu biểu ca thi rớt kì thi Hương, cậu mất tính nhẫn nại, bảo hấn an tâm đến làm việc ở nha môn. Kỳ thật Mẫu biểu ca xử sự khéo léo, học hành cũng không tệ, tuổi không lớn đã đầy tú tài, sau lại vào Quốc Tử Giám, nếu được yên học hành, thế nào cũng có thể đậu tiến sĩ. Nhưng Trương thị “hảo tâm” nhờ huynh trưởng kiểm cho hấn một chức vụ ở Chiêm Sự Phủ, làm Hữu Thanh Kì Lang hàm bát phẩm.

Khoa cử ba năm một lần, ai đậu tiến sĩ đều có thể làm quan, riêng con cái của quan viên lại có thể làm quan nhờ đường tiến cử, bởi vậy ở Lại bộ không biết có bao nhiêu tiến sĩ cả đời chỉ có thể “Dự khuyết”. Mẫn biểu ca chỉ là một tú tài lại có thể làm quan, nghe qua cũng không tệ, nhưng đây lại là làm quan ở Chiêm Sự Phủ. Chiêm Sự Phủ chương quân sự vụ trong gia tộc của Hoàng Hậu và Thái Tử, nghe qua có vẻ rất gần trung tâm quyền lợi, kỳ thật cái chức vụ kia của Tào Trung Mẫn chỉ là một tay cu li dù có chạy gãy chân cũng không thể than thở, công việc chiếm dụng đại đa số thời gian, nghiệp học đương nhiên liền hạ xuống.

Cho nên khi nhắc đến chuyện học hành, Võ di nương thở dài, “Hắn làm sao có thời giờ?” Nếu lại không đậu tiến sĩ, Mẫn Nhi đời này khó được thăng quan, cả đời chỉ là một tiểu quan lại.

Du Tiểu Văn ôn nhu cười nói, “Gia phụ trước kia là bạn cùng trường với Ngô đại nhân Ngô Cử Chân, nay là đương triều Hàn Lâm viện học sĩ, nếu Mẫn biểu ca có thể được điều đến Hàn Lâm viện, tất nhiên sẽ có thời gian học hành, còn có thể được lương sư chỉ dạy.”

Võ di nương nghe vậy, hai mắt liền sáng lên, “Nếu Văn Nhi có thể giúp việc này, ngày sau nếu có việc gì khó xử, hãy để Mẫn Nhi thay người gánh chịu.”

Du Tiểu Văn nhu cười nói: “Đều là thân thích một nhà, vốn nên giúp đỡ lẫn nhau, con định mở cửa hàng ở kinh thành, đang muốn nhờ biểu ca đến hỗ trợ a.” Nói xong, từ trong tay áo lấy ra một phong thư cùng một tờ danh thiếp, đưa cho Võ di nương: “Mẫn biểu ca cứ đến Văn Lai khách sạn tìm Du tổng quản là được. Du tổng quản năm rồi từng giúp gia phụ biểu tặng thổ sản cho Ngô đại nhân, coi như là có quen biết Ngô đại nhân. Việc này phải làm sớm, không nên chậm trễ, hiện tại, Ngô đại nhân ắt hẳn đã hạ triều hồi phủ.”

Ý nói một khắc cũng không thể chậm trễ.

Võ di nương mặc dù lo lắng chuyện lớn như vậy lại giao cho một tổng quản, không biết có thể làm tốt hay không, nhưng lợi ích to lớn này lại khiến nàng thấp phần tâm động, vội nhận lấy thư và danh thiếp, lập tức khiến người gửi đi cho con, dặn hẳn lập tức đi tìm Du Văn Biểu, cũng trịnh trọng hứa hẹn với Du Tiểu Văn: “Ta lúc này xin cảm tạ trước, Văn Nhi yên tâm, cửa hàng của con, ta tất sẽ dặn Mẫn Nhi tận tâm chiếu khán.”

Ngô Lệ Quyên vừa vặn đi vào, nghe được đối thoại như vậy, cười nói: “Văn Nhi muội muội đã mời đúng người rồi a, Mẫn biểu ca nhân duyên vô cùng tốt, có biểu ca giúp đỡ, cửa hàng của muội sẽ có lợi tức rất nhiều.”

Du Tiểu Văn quay đầu lại, tinh tế đánh giá một cái, thân nhiên cười: “Chiếc váy màu xanh ngọc này của biểu tỷ thật sự là xinh đẹp, mợ không phải đã tặng biểu tỷ một tấm áo choàng đó sao, màu sắc vừa hợp, hôm nay gió lớn, biểu tỷ hãy mặc đi, cũng miễn cho bị lạnh.”

Ngô Lệ Quyên sùng sốt, nàng mặc dù không biết Du Tiểu Văn vì sao nói như vậy, nhưng cũng cười nói: “Đúng là mặc thêm tấm áo choàng kia thì rất hợp.” Dứt lời bảo Hi Nhi mang đến, thay xong, cùng Du Tiểu Văn dắt tay đi.

Hai người vừa ra khỏi cửa, Tiểu Võ thị liền nhủu mi nói: “Sao muội cứ cảm thấy Du tiểu thư lần này đến hình như có ý đồ?” Từ sau chuyện mị được, nàng nửa đêm cũng không dám coi thường vị Du tiểu thư tuổi nhỏ này.

Ánh mắt Võ di nương có chút u ám, “Mau cho người đến Nhã Ngũ Đường hỏi thăm.”

.

.

.

Ở bên kia, Du Tiểu Văn cùng Ngô Lệ Quyên ra khỏi Nam Thiên Viện được một hồi, chợt nói: “Ai nha, hộp quà mà muội định đem tặng cho lão thái thái để quên trong viện của tỷ rồi, muội phải đi lấy.” Dứt lời liền định xoay người trở lại.

Ngô Lệ Quyên vội cười nói: “Muội muội chờ tù một lát, để tỷ đi lấy giúp muội.”

Du Tiểu Văn nhìn Ngô Lệ Quyên đi trở về, cười nhẹ, lần này sẽ cho các nàng hảo hảo cân nhắc, Võ di nương dù sao đã ở trong phủ ở hai mươi năm, ít nhiều cũng có nhân mạch, Trương thị tưởng lấy thúing úp voi, chỉ sợ rất khó.

Nàng không hề chờ Ngô Lệ Quyên, lập tức đến Duyên Niên Cư, đi đến cửa trung thính thấy Tào Trung Nhã, liền mềm nhẹ cười nói: “Nhã Nhi muội muội sao không đợi tỷ?”

Vốn là ba người đã sớm hẹn nhau hôm nay cùng đến thỉnh an lão thái thái, Tào Trung Nhã không biết nói gì, nàng rút cuộc tuổi còn nhỏ, tâm tư che giấu không tốt, cực lực áp lực một hồi, mặt mày trở nên lãnh đạm so với bình thường rất nhiều, ngoài cười nhưng trong không cười: “Chào biểu tỷ.” Nghĩ đến mẫu thân nói là biểu tỷ dẫn Bắc thể tử đến hương phòng của mình, rút cuộc không cam lòng, gằn giọng nói: “Biểu tỷ, áo choàng mà biểu tỷ đưa cho muội, muội thực thích, phụ thân cũng đã nhìn rồi.”

Vốn tưởng rằng Du Tiểu Văn sẽ chợt dạ một chút, nào biết nàng nhẹ nhàng cười nói, “Thích là tốt rồi.”

Ánh mắt Du Tiểu Văn chuyên chú nhìn Tào Trung Nhã, một ánh nhìn tuy bình tĩnh không gọn sóng, nhưng lại không một tia bối rối, giống như hồ sâu phẳng lặng tịch mịch, khiến đáy lòng Tào Trung Nhã bỗng nhiên dâng lên một cổ khiếp sợ, khẽ lui ra sau nửa bước.

Thược Dược vén màn đi ra mời nhị vị tiểu thư vào. Du Tiểu Văn vào trung thính trước, Tào Trung Nhã sùng sốt một chút mới đi theo vào.

Tào Thanh Nho chỉ nói là Du Văn Biểu thường vào trong phủ, người bên ngoài đã có tin đồn, nói là Tào phủ gác cổng không nghiêm.

Lời đồn gác cổng không nghiêm truyền ra, tương đương ảnh hưởng đến khuê dự của các cô nương. Mà Tào lão phu nhân trước đó chính miệng cho phép Du quản gia nhập phủ bẩm sự, nay nghe vậy có chút nan kham, nhưng thể diện của một người không trọng yếu bằng thể diện của Tào gia, cho dù phải lật lọng, bà cũng không thể không phân trần với Du Tiểu Văn.

Sau khi hai cháu gái cùng kính thỉnh an, Tào lão phu nhân kéo Du Tiểu Văn ngồi xuống cạnh mình, hòa ái cười hỏi, “Nghe nói quản gia của con đã mua mấy cửa hiệu ngoài mặt tiền? Ta cẩn thận suy nghĩ một phen, con tuổi quá nhỏ, lúc này việc học quy củ và nữ đức với Sư ma ma quan trọng hơn, huống hồ cô nương chưa lấy chồng luôn gặp mặt ngoại nam cũng không thỏa đáng, mấy tục vụ này thôi thì cứ để cho cậu con tìm một người tin cậy quản lý giúp con, đến trước khi con xuất giá, sẽ lại chuyển cho con.”

Nghe nói như thế, Tào Trung Nhã thiếu chút nữa không nín được về cười cợt trên mặt, nghĩ đến khi hơn phân nửa tài sản to lớn của Du Tiểu Văn rơi vào túi tiền mẫu thân, nàng cũng có thể mang mang đầy phi kim ngọc bội, đầu đầy châu sai như các danh môn thiên kim khác.

Du Tiểu Văn biểu tình kính cẩn nghe theo, mâu quang thành khăn, “Lão thái thái lời nói thật đúng, Văn Nhi cũng đã nghĩ đến việc này, lần trước lão thái thái nói Mẫn biểu ca làm việc thỏa đáng có trên có dưới, Văn Nhi tin tưởng ánh mắt của lão thái thái, nên mới vừa rồi đã bàn bạc với Võ di nương, thỉnh Mẫn biểu ca đến hỗ trợ chiêu khản cửa hàng.”

Lão thái thái nghe vậy, ánh mắt khẽ chớp động, quay sang nhìn con, cười nói: “Tước gia cảm thấy thế nào? Con nhà mình hỗ trợ quản lý, thế nào cũng tốt hơn để nô tài quản lý. Đối Mẫn Nhi mà nói, cũng là một cơ hội trải nghiệm, sau này hẳn cũng có lúc hỗ trợ quản lý sản nghiệp trong nhà.”

Trong các thế gia quý tộc, bình thường đều là trưởng tử kế thừa tước vị cùng sản nghiệp, còn thứ tử thì hỗ trợ quản lý, Tào Thanh Nho chỉ hơi trầm ngâm, liền cười nói: “Mẫu thân nếu thấy thích hợp là được, lát nữa con sẽ đến dặn Mẫn Nhi, dặn hẳn tận tâm hết sức. Văn Nhi, con hãy gọi tổng quản sự lại đây bái kiến Mẫn Nhi.”

Du Tiểu Văn kính cẩn đáp ứng nghe theo.

Trương thị vì tị hiềm, canh chuẩn giờ giấc mới tảo nhả bước vào nhà, gặp cảnh tượng mọi người hoà thuận vui vẻ, không khỏi âm thầm sùng sốt, mắt nhìn về phía Tào Thanh Nho, tưởng Tước gia còn chưa đề cập.

Tào lão phu nhân thấy Trương thị đến, liền cười nói: “Con tới thật vừa vặn, này giờ đang nói chuyện sản nghiệp của Văn Nhi, hiện tại giao cho Mẫn Nhi quản lý, còn những việc trong phủ mà Mẫn Nhi đang làm, con tạm thời an bài người khác làm đi.”

Trương thị khiếp sợ mở to hai mắt, liếc nhanh về phía Tước gia, sau khi được đến ánh mắt khẳng định, bà chỉ cảm thấy cổ họng dâng lên vị ngọt, nuốt nửa thì phun ra một ngụm máu.

Bà vất vả mưu hoa, cư nhiên giỏ trúc múc nước thành công đã trắng, không công cho mẹ con Võ thị một món hời lớn!

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Đích Nữ Không Ngoan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28: Không Thể Giấu Giếm

Du Tiểu Văn đạm nhạt nhìn bộ dạng Trương thị tuy cực lực trấn định nhưng dung nhan vẫn toát ra vài tia phần hận tình mỹ. Mọi nhất định đang bị phần muốn chết vì không còn cách đem gia tài của Du gia nhét vào trong túi. Kiếp trước vì ngầm chiếm tài sản của nàng, Trương thị đã độc dược vào miệng nàng. Con đau đến tận tim đó, nỗi hận đến thấu xương đó, ngay cả khi đã trọng sinh, vẫn như cũ không thể tiêu tan, ngược lại càng lâu càng thịnh.

Trương thị thở sâu, mạnh mẽ trấn định, dịu dàng cười, ngồi xuống bên cạnh Tào Thanh Nho, vờ thương lượng nói: “Lão thái thái và Tước gia thương lượng tốt lắm, con dâu vốn không nên nhiều lời, chính là có một chỗ, không thể không nhắc tới. Chuyện trong phủ tự nhiên có thể an bài người bên ngoài đi làm, nhưng còn chuyện trong nha môn thì sao? Mẫn Nhi nhậm chức trong Chiêm Sự Phủ, đó là chuyện khiến bao nhiêu người hâm mộ a, vạn nhất trì hoãn chính sự của Thái Hậu nương nương hoặc là của Nhiếp Chính Vương điện hạ, sẽ ảnh hưởng đến tiền đồ của Mẫn Nhi, chuyện này biết nên làm thế nào cho phải?”

Hàng chân mây thanh mảnh được vẽ hết sức hoàn mỹ của Trương thị vừa khéo nhú lại thành chữ xuyên (川), giống như đang thật tình lo lắng cho tiền đồ của Tào Trung Duệ.

Tào lão phu nhân thân nhiên hỏi, “Vậy theo ý con, nên làm thế nào cho phải?”

Trương thị tươi cười rất kính cẩn, rất dịu dàng, “Y theo ý con dâu, trong phủ không hề thiếu quản sự, đều là biết kinh doanh, cứ giao cho bọn họ chuẩn bị, chúng ta ở một bên quan sát là được.”

Tào Thanh Nho nghe vậy gật gù đầu, nếu ảnh hưởng đến tiền đồ của con, hẳn cũng thấy cho bọn nô tài đi làm là đủ. Dù sao trong phủ có rất nhiều sản nghiệp, đều là do bọn nô tài quản lý, có cần con mình đứng ra trông coi sao?

Trương thị được trượng phu duy trì, trong lòng nhất thời sáng sủa trở lại, như lại nhìn đến núi vàng núi bạc chói mắt của Du gia, nụ cười trên mặt càng thêm chân thành.

Tào lão phu nhân lại cúi mặt xuống, ngón tay gõ vào mặt bàn mấy cái. Thược Dược mắt sắc, vội rót một tách trà sâm dâng lên. Tào lão phu nhân cầm tách trà sâm, uống mấy ngụm, mới chậm rãi hỏi: “Con nói thử xem, nên chọn quản sự nào? Rồi còn tổng quản sự là ai?”

Đây là chuyện mà Trương thị đã sớm tính toán tốt lắm, lúc này giả bộ suy ngẫm một hồi, mới chậm rãi nói, “Văn Nhi có ba gian cửa hàng, tốt nhất mỗi gian cửa hàng có hai quản sự, một lớn một nhỏ, có thương có lượng, cũng có thể giám sát lẫn nhau. Du gia vốn có một gã quản sự, hẳn coi như là đại quản sự, còn chúng ta thì phải sáu người từ trong phủ đến. Con đâu thấy, sáu người Trương Xuân, Hà Hậu, Quách Khánh, Tào Ngũ, Tiêu Quý, Hoàng Trọng là tốt nhất.”

Tào lão phu nhân nhướn mí mắt lên, hai mươi mấy năm qua, đây lần đầu tiên, bà nhận ra con dâu nhà mình tính toán tinh ranh đến vậy.

Ba người Trương Xuân, Hà Hậu, Quách Khánh đều là nô tài nhà mẹ đẻ của Trương thị. Tào Ngũ, Tiêu Quý và Hoàng Trọng là Tào phủ gia sinh từ*, nhưng Tào Ngũ, Tiêu Quý là kẻ khéo đưa đẩy, chỉ sợ đã sớm đầu phục đương gia chủ mẫu Trương thị, Hoàng Trọng là người trung thành ngay thẳng, có lẽ đã đắc tội gì đó với Trương thị, ngày sau nếu cửa hàng Văn Nhi xảy ra chuyện, hẳn sẽ bị đẩy ra làm người chịu tội thay. Về phần Du gia tổng quản sự, nói là quản lý ba gian cửa hàng, nhưng làm sao có thể hỏi, có thể chen chân vào được. Tính đi tính lại một hồi, những người giúp Văn Nhi quản lý cửa hàng, đều là người của Trương thị.

* ý nói những người này đã là nô tì, nô tài từ bé trong Tào phủ hoặc là con của nô tài, nô tì trong Tào phủ. Do được huấn luyện – hoặc nói đúng hơn là tẩy não, những người này chỉ biết trung thành chủ nhân.

Bởi vì từ lúc Trương thị gả vào Tào gia tới nay đều dùng hình tượng hiền lành dịu dàng, thế nên, cho dù lần trước xảy ra chuyện Tước gia trúng mị được, Tào lão phu nhân phát hiện Trương thị có tư tâm, nhưng cũng không phạt nặng thế nào. Đơn giản là bà cảm thấy, đương gia chủ mẫu nếu muốn áp tiểu thiếp, dùng một chút thủ đoạn là chuyện thường, cũng là chuyện nên làm. Nay hiện tại nhìn lại, Trương thị tư tâm quá nặng, dục vọng nhiều lắm, bàn tay đều sắp vói vào túi tiền của ngoại sinh nữ, xem ra phải hung hăng đè ép một phen.

Lúc này, trong giọng nói của Tào lão phu nhân đã mang theo nồng đậm trào phúng, “Văn Nhi chỉ mời người hỗ trợ quản lý, cũng không phải đem toàn bộ cho người khác tiếp quản, nhiều quản sự như vậy, cửa hàng phải kiểm bao nhiêu tiền mới dường được nhiều nô tài như vậy?”

Lão thái thái nếu trực tiếp phản đối, ngược lại còn có đường để thương lượng, nhưng kiểu châm chọc khiêu khích thế này, chẳng khác gì một cái tát vào mặt Trương thị. Mặt bà nhất thời liền đỏ lên, nha nha phun không ra được một chữ.

Tào Trung Nhã cũng nghe ra ngữ khí của tổ mẫu không ổn, khuôn mặt nhỏ nhắn vì sợ hãi mà trắng bệch cả ra, muốn nói giúp mẫu thân vài câu, lại không biết nói từ đâu.

Du Tiểu Văn vội ba phải cười, “Văn Nhi nghĩ, ý của mẹ là sợ bọn nô tài không người quản thúc, lén lút kinh doanh ở bên ngoài, chủ ý này kỳ thật không tệ. Bất quá, lão thái thái bản khoản cũng đúng, tiền lương của quản sự đều rất cao, cửa hàng còn chưa khai trương, nhiều người như vậy, xác thực nuôi không nổi.

Văn Nhi mặt dày cầu lão thái thái và mẹ, từ trong số cái nô tài chọn ra một người đắc lực cho Văn Nhi, lại từ trong số các quản sự của Tào gia, chọn ra một người, mỗi người phân công quản lý một cửa hàng. Văn bá là người mà phụ thân tín nhiệm, Văn Nhi cũng tín nhiệm, vậy để Văn bá đến quản lý trưởng vụ* của ba cửa hàng, người trong trưởng phòng* do Văn bá trực tiếp quản lý. Việc quản lý ba gian cửa hàng vẫn nhờ vào Mẫn biểu ca, cũng không cần ngày ngày đến cửa hàng, chỉ là có rảnh thì đi xem một chút, đến khi có việc, các quản sự sẽ đến hỏi ý kiến Mẫn biểu ca. Lão thái thái, ngài thấy vậy có được không?”

* Trưởng vụ là công việc quản lý sổ sách, tiền bạc. Trưởng phòng là chỉ những người làm trưởng vụ.

Quyền sở hữu tài sản vẫn nằm trong tay nàng, mỗi một khoảng thu chi đều rành mạch. Mẫn biểu ca tuy không nắm được thực quyền, nhưng lại chịu ân huệ của nàng, đương nhiên sẽ lưu tâm khắp nơi, giám thị trái phải, sẽ không sợ quản sự làm xằng bậy.

Tào lão phu nhân suy nghĩ một hồi, liền cười nói: “Vậy làm như thế đi. Trong số các nô tài của ta, Hứa Mậu là người có khả năng, không cần hỏi mượn, ta trực tiếp gia khế ước bán thân của hắn cho con, Còn trong số các quản sự của Tào gia, người tên Hoàng Trọng mà mẹ con vừa nhắc tới cũng tốt lắm. Cứ chọn hai người này đi.” Lại nhìn về phía Trương thị, “Con cũng mau chọn một người cho Văn Nhi.”

Trương thị cứng ngắc cười nói: “Vậy Quách Khánh đi.”

Tuy rằng thành công xếp vào một người, nhưng không quản được trưởng phòng, có được làm quản sự thì có ích ra? Đứng là nhìn không ra, nha đầu Văn Nhi này mới ít tuổi như vậy, mà đã có nhiều quỷ tâm nhãn từ đến thế!

Trương thị vừa mới phần hận xong, ngoài cửa chợt truyền đến tiếng thông bẩm, “Ngô phu nhân và Ngô tiểu thư tới thỉnh an lão thái thái.”

Tào lão phu nhân nói: “Mau mời.”

Rèm cửa vén lên, Tiểu Võ thị mang Ngô Lệ Quyênthurót tha đi đến.

Người bình thường vào nhà sẽ cởi áo choàng ra trước, rồi giao cho bọn nha hoàn cất giữ, đằng này, Ngô Lệ Quyên lại mặc áo choàng vào trong phòng. Mí mắt Trương thị hung hăng nháy dưng, thiếu chút nữa là bị chuột rút. Du Tiểu Văn cười thầm không thôi, Võ di nương nhất định là đã nghe được tin gì đó.

Quả nhiên, hai mẹ con thảnh an xong, Ngô Lệ Quyên liền tao nhã đi đến trước mặt Trương thị, khom người hành lễ, biểu tình ngưng ngưng, ngữ khí thành khẩn nói: “Đa tạ Tào phu nhân ban thưởng ta tấm áo choàng này. Lần trước ở Đàm Chá Tự, ta nửa đường thay tấm áo choàng khác, mẫu thân nói ta làm vậy là không đúng, cho nên hôm nay cố ý đến xin lỗi phu nhân.”

Nhìn thấy kiểu dáng và màu sắc của tấm áo choàng, ánh mắt Tào Thanh Nho nhất thời sáng rực lên. Mí mắt Trương thị càng thêm nháy lợi hại hơn, bà miễn cưỡng cười nói: “Chuyện này có đáng gì mà con phải xin lỗi? Mau ngồi xuống, lát nữa sắp ăn cơm.” Chỉ hy vọng này hai mẹ con này đừng mở miệng nữa.

Nào biết Ngô Lệ Quyên lại nói tiếp, “Chuyện này đương nhiên phải xin lỗi. Hôm đó, Khúc ma ma còn cố ý dặn ta phải mặc, mà ta lại làm thời đôi thành áo do Văn Nhi muội muội tặng. Hiện tại nghĩ đến, như vậy thật sự là đại bất kính đối phu nhân.....”

Tào Thanh Nho đột nhiên chen vào một câu, “Khúc ma ma cố ý dặn ngươi phải mặc sao?”

Ngô Lệ Quyên mỉm cười gật đầu, mở miệng nói thêm vài câu, nhưng lúc này Trương thị đã không còn nghe gì cả. Trong tai bà như đang rầm rầm rung động, vô số pháo hoa âm âm nổ vang, mỗi một đóa đều như đang cười nhạo bà: Ngươi không giấu giếm được đâu.....

Thấy lửa giận bùng bùng trong mắt cậu, Du Tiểu Văn âm thầm cười nhẹ. Nàng biết, một đại nam nhân như cậu khẳng định sẽ không chú ý tới nữ nhân mặc áo gì, nếu không làm rõ tấm áo choàng này là do Trương thị tặng, Trương thị có thể thu xếp mọi chuyện chu toàn, xóa mọi dấu vết.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Dịch Nữ Không Ngoan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 29: Ván Bài Thứ Nhất

Tào lão phu nhân không biết tấm áo choàng này có điểm gì đáng chú ý, dùng ánh mắt nghi hoặc nhìn mọi người. Tào Thanh Nho không muốn kéo mặt mũi của thê tử trước mặt mọi người, đành cực lực đè ép tức giận. Ngô Lệ Quyên hiện tại còn có chuyện phải cầu Trương thị, cũng không muốn làm quá mức, nhẹ nhàng vén áo thi lễ, rồi thối lui ra sau lưng mẫu thân.

Đợi ăn xong cơm chiều với lão thái thái, Tào Thanh Nho cùng thê tử trở lại Nhã Ngũ Đường, lập tức đuổi hạ nhân ra ngoài, bắt đầu nổi trận lôi đình, “Ngươi nói rõ ràng cho ta, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì, ngươi định phá hư đại sự của Tào gia ta?”

Trương thị ủy khuất đỏ hoe mắt, đã chẳng chực khóc, “Tước gia đây là ý gì? Ta chính là người của Tào gia, sao lại đi phá hư đại sự của Tào gia? Ngài là nói tấm áo choàng kia sao? Đúng là ta tặng cho Ngô cô nương, muốn cho nàng ăn diện đẹp để một phen. Nếu là ta có tư tâm đen tối, nàng sao có thể thoát được chuyện xấu, cuối cùng lại là Nhã Nhi suýt chịu nhục?”

Tào Thanh Nho sừng sốt, trong lòng có chút chần chờ.

Trương thị nắm giữ thời cơ tiến tới, tựa vào vai Tào Thanh Nho, nhỏ giọng nói: “Tước gia khẳng định cho rằng ta không muốn để Võ di nương được phong cảnh đúng không? Kỳ thật nàng ta bất quá chỉ là một tiểu thiếp, xuất thân lại là như vậy, mà Tước gia chú trọng nhất là lễ nghi và thanh danh, dù thế nào cũng không sùng thiếp diệt thê, ta có gì mà phải lo lắng chứ?”

Dừng một chút, thấy vẻ mặt Tào Thanh Nho thoáng trở nên hòa hoãn, biết mình đã vỗ mông ngựa đúng chỗ rồi, bà liền tiếp tục nói: “Chuyện này thật sự là kỳ quái, nhưng ta có thể thề, nếu ta ý hại Ngô cô nương, thì trời giáng.....”

“Được rồi! Đã là một phen tuổi, còn thề thốt bậy bạ như vậy làm cái gì!” Nghe Trương thị nguyện ý thề, Tào Thanh Nho liền tin bà, nhú mày lại, nói: “Có lẽ thật sự là Bắc thê tử nói bậy bạ, muốn chạy trốn trách nhiệm.”

Trương thị hết nhịn lại nhẫn mấy lần, rốt cuộc không lại đổ nước bẩn lên người Ngô Lệ Quyên, miễn cho thật bản thân vất vả tẩy thoát hiềm nghi lại bị dính vào. Bà nói: “Tước gia hãy tin ta, ta cho dù vì Tào gia mà làm trâu làm ngựa cũng đều thấy đáng giá..... Ta chỉ là cảm thấy, Ngô cô nương sau này dù có trúng tuyển, sợ là không đáng tin, không chừng có nhị tâm. Tước gia không bằng giúp Dao Nhi nhiều một chút, Dao Nhi cũng tham gia thi tuyển, là nữ nhi của đại ca ta, hiển nhiên đáng tin hơn so với loại thân thích xa vời này.”

Tào Thanh Nho gật đầu nói: “Chuyện này, ta sẽ để bụng.” Hắn ở trước mặt Nhiếp Chính Vương rất có vài phần thể diện, mỗi khi phủ Nhiếp Chính Vương tổ chức yến hội, đều có mời người Tào gia, cho nên đại tẩu của Trương thị mới đến nhờ cậy Trương thị.

Trương thị tiếp tục nhỏ giọng nịnh hót vài câu, trong lòng rốt cuộc bình tĩnh trở lại, bắt đầu tính toán làm thế nào để mượn sức Hứa Mậu, làm việc cho

mình.

...

Bên kia Trương thị âm thầm tính toán, bên này Du Tiểu Văn sau khi trở về Mặc Ngọc Cư, liền lấy ra bản quy hoạch cửa hàng do Du Văn Biểu viết, lấy bút đỏ viết gạch gạch vào trong. Triệu ma ma đứng phía sau vừa chải đầu cho Du Tiểu Văn, vừa nhìn nàng viết, không khỏi hỏi: “Sao chỉ có một cửa hàng bán đặc sản? Còn để cho Quách Khánh quản lý, như vậy cữu phu nhân chẳng phải sẽ biết tình hình thu hoạch của thôn trang ở Nhữ Dương của chúng ta sao?”

Du Tiểu Văn thân nhiên cười, “Biết thì biết.”

Mơ một lòng muốn biết nàng có bao nhiêu tài sản, được thôi, ta sẽ cho người xem đủ, nhưng phải chịu tư vị thấy được nhưng sờ không được! Người hãy chậm rãi mà thưởng thức đi!

Về phần phương diện kinh doanh, đương nhiên phải bán đặc sản vùng miền, nhưng cả ba cửa hàng không thể chỉ bán một thứ. Nàng đã nhận lời Trương thị, mở một cửa hàng tơ lụa và một cửa hàng hương liệu. Người trong kinh thành rất thích tự trang điểm cho bản thân, ngay cả dân chúng bình thường cũng thích huân hương, may quần áo tơ lụa. Hai loại cửa hàng này chỉ cần kinh doanh đúng phương pháp là có thể kiếm tiền. Dù sao nàng có nguồn nuôi tằm, bố phùng, phùng nhuộm ở Nhữ Dương, không lo thiếu nguồn cung cấp.

Ngày hôm sau, Du quản gia vào phủ nhận lệnh. Du Tiểu Văn gọi bọn người Hoàng Trọng, Hứa Mậu, Quách Khánh đến, phân công vị trí cho từng người. Vì Tào Trung Mẫn đã đi làm từ lúc trời còn chưa sáng, lúc này không ở trong phủ, nên mấy người bọn họ sẽ tìm dịp khác để thỉnh an Tào Trung Mẫn.

Du Văn Biểu nghĩ ngợi một hồi, liền không nói được một lời tiếp nhận an bài của Du Tiểu Văn. Ông nhìn thân kiêu nhỏ mòng lung sau bình phong, trong lòng không khỏi cảm thán vui mừng, tiểu thư còn trẻ mà đã có tâm tư kín đáo, đáng tiếc là nữ nhi, nếu là nam tử, tiền đồ không thể đo nỗi a!

Căn dặn xong, Du Tiểu Văn bảo Triệu ma ma thưởng cho mỗi vị quản sự một hà bao rất nặng, nhẹ nhàng cười, nói: “Ngày sau phải vất vả các vị, hy vọng các vị tận tâm hết sức kinh doanh cửa hàng cho tốt. Ta tại đây đáp ứng chư vị, chỉ cần cửa hàng có lợi nhuận, mỗi tháng sẽ chia một trăm lợi nhuận cho chư vị, ngoài ra, cuối mỗi năm, cửa hàng nào có lợi nhuận cao nhất, ta sẽ có khao thưởng khác.”

Một phần trăm lợi nhuận là phần hoa hồng mà chỉ có những chường quầy dùng một số tiền lớn mới đến mới có. Bọn họ xuất thân là nô tài, vốn không được như vậy, cho nên khi nghe được lời Du Tiểu Văn nói, kẻ có tâm tư riêng liền nhin không được, bắt đầu có một tia buồn lòng. Người nào không phải vì tiền mới thay người bán mạng?

Sau bình phong, Du Tiểu Văn đem thần sắc mọi người thu vào trong mắt, thực vừa lòng hiệu quả như vậy. Thế này chỉ mới là hứa hẹn bằng miệng mà thôi, đợi đến khi bạc trắng bóng vào trong tay bọn họ, lòng bọn họ càng thêm phực nặng. Những kẻ vì chủ tử mà đi làm chuyện xấu, nhất định có thể bị bạc thu mua, những lời này quả nhiên không giả.

Chợt nghĩ đến vị Chu tẩu luôn bắt cầu ngôn tiểu trong viện, mắt Du Tiểu Văn khê lóe lóe. Kịp trước, Triệu ma ma không nói gì đến Chu tẩu. Chu tẩu dọn dẹp sân vườn hết sức chính tề, hoàn toàn không có điều tiếng. Đến tận bây giờ, nàng quả thật nhìn không ra, liệu Chu tẩu rốt cuộc có phải là người của Trương thị hay không.

Dứt bỏ cân nhắc vô vị trong đầu, Du Tiểu Văn nói thêm vài câu cổ gắng, rồi cho mọi người tan đi, chỉ giữ Du quản gia ở lại báo cáo thu chi. Du Văn Biểu chờ người ngoài đều đi rồi, mới nhỏ giọng nói: “Những thiếu nam thiếu nữ mà tiểu thư muốn tuyển, ta đã muốn chọn được mười người, mỗi ngày đều theo ta tập võ, đợi sau khi bọn hần thành tài, ta lại lĩnh tới ra mắt tiểu thư.”

Du Tiểu Văn nghe xong rất tâm động, vội hỏi: “Ta muốn gặp ngay lúc này..... Ta sẽ đến xin phép lão thái thái, ngày mai ra cửa hàng.”

Du Văn Biểu vốn định can, sau lại nghĩ, tiểu thư khó có dịp ra khỏi nhà một lần, nên liền nhin xuống. Chợt nhớ đến mình còn một việc, ông lấy một tờ giấy nhỏ trong túi ra, đưa cho Du Tiểu Văn, “Sáng sớm nay, Sở Vương phủ Nhị công tử có đến cửa hàng chúng ta, nói là có hẹn với tiểu thư. Ta cũng không biết là thật hay giả, sợ ảnh hưởng đến danh dự của tiểu thư, nên bảo hần viết một tờ giấy.”

Du Tiểu Văn vừa nghe đến tên của Quân Dật Chi, liền cảm thấy đau đầu. Nàng mở tờ giấy ra, bên trong chỉ có vài dòng chữ nhỏ mạnh mẽ hữu lực, là hẹn nàng đánh cược ván bài thứ nhất..... Cừu nhiên là đánh cược Tào Trung Duệ nhất định sẽ đính hôn với Hà Ngữ Phuong.

Tuy rằng nàng từ đầu đã muốn thua Quân Dật Chi, đem phương thuốc cứu mạng người truyền ra, nhưng kiểu thua thế này, thật ra khiến tâm tình Du Tiểu Văn càng thêm sung sướng.

Hần sẽ dùng thủ đoạn gì để bức bách mọi phải đáp ứng mối hôn nhân này a? Nghĩ nghĩ, Du Tiểu Văn nhin không được cong khóe môi lên, cười nói: “Vãn bá, nếu Quân Nhị công tử đến tìm người, phiền người nói với hần, ta cược, nói hần tốt nhất phải thắng xinh đẹp một chút!”

Nàng thanh âm nhẹ nhàng, ngữ khí hoạt bát, Du Văn Biểu không tự chủ được bị cuốn hút, cũng cong môi cười, “Ta nhất định sẽ giúp tiểu thư chuyển lời.”

Tiền Du quản gia rời đi, Du Tiểu Văn đi đến chỗ lão thái thái, xin phép ngày mai ra phủ một chuyến. Sau khi được cho phép, nàng tâm tình sung sướng trở lại Mặc Ngọc Cư.

Vị lão phụ nhân ở Đàm Chá Tự lần đó – hiện nay tất cả mọi người đều gọi bà là Tương Đại nương – vừa mới uống thuốc xong, thấy Du Tiểu Văn tiến

vào, liền cười chào đón, “Thuốc của tiểu thư thật sự rất linh, hôm nay mới là thang thuốc thứ ba, lão phụ đã nhiều ngày không phạm vào tật cũ, nghĩ đến lại uống thêm mấy thang thuốc nữa là có thể trị tận gốc, chính là thuốc này.”

Bởi vì có một loại dược thực quý báu, nên Du Tiểu Văn không mang đến đủ số thang thuốc.

Sơ Vân cười hi hi tiếp miệng nói, “Trương Đại nương yên tâm đi, nhất định có thể trị tận gốc, tiểu thư ngày mai ra phủ, là giúp bà đi lấy dược.”

Trương Đại nương cười nói: “Nga, ngày mai tiểu thư ra phủ? Không bằng mang theo lão phụ đi.”

Du Tiểu Văn không hề nghĩ ngợi liền đáp ứng, Trương Đại nương vốn là không phải hạ nhân của Tào phủ, không lý do gì có thể ép bà làm gì. Bất quá, nàng thật không ngờ, chỉ là một cử chỉ nhất thời vô tâm, lại giúp nàng có được một nguồn trợ lực to lớn.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Dịch Nữ Không Ngoan* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Đánh Chính Là Người

Ba cửa hàng tuy rằng đều ở thành Tây, nhưng rất gần trung tâm, vị trí xem như khá tốt, xem ra đúng là những nơi mà Trương thị lúc trước xem trọng, định chính mình mua.

Đến trước đại môn nơi đã hẹn trước, Du Tiểu Văn vịn tay Sơ Tuyết bước xuống xe ngựa, quay đầu cười nói: “Đến rồi, các tỷ muội đều xuống đi.”

Tào Trung Trinh, Tào Trung Nhã, Ngô Lệ Quyên đều cười khanh khách vịn tay bọn nha hoàn xuống xe ngựa.

Cái cơ mà Du Tiểu Văn xin với lão thái thái là ra phủ chọn quà sinh nhật cho Trương thị. Tào Trung Trinh và Tào Trung Nhã nghe thế liền phụ họa muốn cùng ra phủ. Mẹ ruột của Tào Trung Trinh là Nhị di nương, là hồi môn nha đầu của Trương thị, vì chèn ép Võ di nương mới được nâng lên. Hai mẹ con này đều lấy Trương thị làm chủ, sai đâu đánh đó. Hôm nay Tào Trung Trinh đi theo Tào Trung Nhã, mục đích là giám thị Du Tiểu Văn. Du Tiểu Văn làm sao mà không biết, chỉ là nàng làm như bán thân không hay biết, bọn họ muốn đi thì cứ việc đi theo. Nàng còn dẫn theo cả Ngô Lệ Quyên, muốn cùng Ngô Lệ Quyên thêm thân thiết.

Du quản gia đã sớm chờ trước cửa, dẫn các vị tiểu thư dạo qua một vòng trong ba cửa hàng, rồi đưa mọi người lên nhả gian ở lầu hai. Ba cửa hàng này nguyên bản không có trang hoàng gì đáng kể, nửa tháng sau khi mua về, Du Văn Biểu đã cho người sơn phết lại, bố trí quây hàng và các gia cụ. Nội thất nay đã trở nên ngăn nắp lịch sự tao nhã, khiến các vị thực nữ đều gật gù khen ngợi.

Lời nói của Ngô Lệ Quyên đặc biệt êm tai, “Khu vực gần thành Nam và thành Bắc đều là nhà riêng của các quan to quý nhân, có được lượng khách quý này, những cửa hàng của Du cô nương nhất định có thể kinh doanh đại cát, tài lộc cuồn cuộn.”

Du Tiểu Văn cười nói tạ, nhân tiện nói muốn đi nhà xí, trên thực tế là theo Du Văn Biểu ra cửa sau đi ra ngoài, xuyên qua một con đường nhỏ hai bên là tường cao, đến một tiểu viện bốn gian do Du Văn Biểu mua, gấp mặt hai mươi cô nhi kia. Hai mươi cô nhi đều là những đứa nhỏ tướng mạo thanh tú, ánh mắt hữu thần, Du Tiểu Văn càng nhìn càng thấy vừa lòng, cho mỗi người một ít tiền thưởng, động viên khuyến khích vài câu, rồi không dám trì hoãn lâu, vội vàng trở về cửa hàng.

Còn chưa vào nhả gian, chợt nghe bên trong tiếng cười vui huyên náo, Tào Trung Duệ hẳn là vừa rồi thao thao bất tuyệt khiến giọng nói có chút khàn khàn: “Đây là một cơ hội hiếm có, Ngô cô nương trăm ngàn đừng bỏ lỡ. Văn Nhi muội muội sao bây giờ còn chưa trở về?”

Du Tiểu Văn đáy mắt chợt băng lãnh, khuôn mặt nhỏ nhắn lại tràn ra nụ hoa nhu tình như hoa, bảo Triệu ma ma đẩy ra cửa phòng, bản thân nhấc váy tao nhã đi vào.

Trước mặt, chính là thân ảnh thon dài của Tào Trung Duệ, hẳn tuy rằng tuổi còn nhỏ, nhưng vóc người rất cao, nhưng không phải gầy yếu kiêu sào trúc đón gió. Hắn mặc áo nguyệt nha bằng gấm trắng, bên hông treo chiếc ngọc bội cẩm thạch và một hạp bao tinh xảo thêu bằng chỉ vàng, ngoài ra không còn vật phẩm trang sức nào nữa, càng khiến hắn có vẻ hân trường thân ngọc lập, nho nhã tuấn đạt.

Lúc này hắn quay người lại, mi thanh mục tú, cười như một xuân phong, “Văn Nhi muội muội đã trở lại. Mẫu thân bảo ta đến thỉnh muội muội đến làm khách trong phủ của cậu, hôm nay những chậu son trà danh phẩm trong phủ cậu đều nở hoa, nên hẹn chúng ta đến xem. Trương phủ ngay tại sát đường, rất gần.”

Lại nhướn miệng cười ảm áp như trăm hoa đua nở.

Du Tiểu Văn tựa hồ thấy được kiếp trước, lúc ấy, Tào Trung Duệ vừa trúng cử, trở thành Trọng Nguyên trẻ nhất trong lịch sử hoàng triều, hắn thân khoác áo lụa đỏ, cưỡi ngựa đi khắp kinh thành, nở nụ cười đón gió, khuyên đảo không biết bao nhiêu cô gái hoài xuân. Mỗi người đều nói hắn là thiếu niên kinh hồng, văn võ song toàn, nào ai biết hắn kỳ thật tỉ mỉ vô sỉ, vì muốn được quyền quý, ngay cả người chỉ thân cũng có thể hãm hại!

Không đúng a, mợ kiếp trước căn bản không để nàng tham gia bất kì tụ hội nào, e sợ nàng bị người khác nhìn trộm, đem lễ đến xin cưới, ngay cả vài đứa cháu của Trương phủ cũng bị mợ đề phòng, hiện giờ sao có thể để nàng tham gia yến hội ở Trương phủ?

Ánh mắt khẽ chuyển, thoáng nhìn đến dung mạo khuynh thành như hoa của Ngô Lệ Quyên, Du Tiểu Văn thầm vỡ lẽ, chẳng lẽ là vì Ngô cô nương? Nhịn xuống bằng hàn dưới đáy mắt, nàng mềm nhẹ cười nói: “Ý tốt của mợ, Văn Nhi đương nhiên tòng mệnh.”

Tào Trung Duệ nghe vậy vui vô cùng, vội đi xuống lầu trước, đưa các vị biểu muội lên xe ngựa đến Trương phủ.

.

.

.

Trong lương đình ở hậu hoa viên của Trương phủ, lúc này đã có vài vị nữ tử mỹ mạo đang vừa ngắm hoa vừa cười đùa vui vẻ. Nữ tử lớn nhất trong số đó vừa mới mười lăm, dung mạo diễm lệ vô song, vừa xinh đẹp lại vừa đoan trang, hai loại khí chất tương khắc lại hòa hợp một cách kì diệu trên khuôn mặt nàng, có sức hấp dẫn khiến người ta đã nhìn lại muốn nhìn nữa, muốn ngừng mà không được. Đó chính là đích nữ của đại ca Trương thị – Trương Trường Uy – tên là Trương Quân Dao.

Trương Quân Dao thấy Tào Trung Duệ dẫn các biểu muội đến, trung gian còn có hai nữ tử không biết, liền cười chỉ vào Du Tiểu Văn nói: “Vị này nhất định là Văn Nhi muội muội.”

Du Tiểu Văn bước lên phía trước chào, “Ra mắt biểu tỷ.”

Tào Trung Duệ cười hỏi, “Biểu tỷ làm sao biết nàng là Văn Nhi?”

Trương Quân Dao khẽ cười nói: “Toàn thân khí phách, xinh đẹp tuyệt trần, đoan trang thanh nhã, chẳng khác nào một tiên tử, vừa nhìn đã biết là tiểu thư xuất thân danh môn bá tước, không phải là Văn Nhi muội muội thì còn có thể là ai?”

Lời này nghe ra có vẻ là đang khen Du Tiểu Văn, lại thầm trào phúng Ngô Lệ Quyên tuy rằng mỹ mạo, lại xuất thân hàn vi, khí chất quá kém, là thứ mặt hàng không thể để lên bàn. Lúc này còn chưa vào Nhiep Chính Vương phủ đâu, mà đã bắt đầu màn tranh giành tình địch.

Ngô Lệ Quyên chỉ mỉm cười đứng ở một bên, không có nửa phần bị khinh thị mà hờn giận — cho dù có giận, hiện tại cũng không dám biểu hiện ra ngoài.

Trương Quân Dao nhiệt tình nắm tay Du Tiểu Văn vào lương đình, miệng nói chuyện cực kì thân thiết.

Du Tiểu Văn không thích nàng ta tỏ ra thân thiết, kì thực là thái độ từ trên cao nhìn xuống, như đang ban ơn bố thí, nên không lên tiếng trả lời, chỉ mỉm cười nhìn chăm chú vào nàng.

Trương Quân Dao bị ánh mắt bình tĩnh của Du Tiểu Văn nhìn mà thập phần không thoải mái, tựa hồ bị nàng nhìn thấu về đối trá khách sáo của mình, lập tức không còn hứng trí diễn trò. Trương Quân Dao từ nhỏ đã xinh đẹp, được mọi người cưng chiều nên sinh ra thói không coi ai ra gì, hôm nay sở dĩ nhiệt tình như vậy, cũng là vì do mẫu thân và cô nhờ vả. Nếu người ta đã không cảm kích, nàng cần gì phải lấy mặt nóng thiếp lãnh mỏng, chỉ cần kéo Du Tiểu Văn nhét vào lương đình này là được.

Sau khi mọi người ngồi vào chỗ của mình trong lương đình, mới có người giới thiệu Ngô Lệ Quyên với những vị tiểu thư quan gia tới trước. Hai bên hành lễ chào hỏi, bắt đầu nói chuyện nhàn thoải. Đang trò chuyện, Tào Trung Nhã bỗng nhiên đỏ mặt, nhỏ giọng nói với Ngô Lệ Quyên: “Muội muốn đi tịnh phòng, Ngô tỷ tỷ theo giúp muội được không?”

Ngô Lệ Quyên đương nhiên không tiện cự tuyệt, đứng dậy đi cùng Tào Trung Nhã. Du Tiểu Văn cảm thấy khác thường, cũng cười đứng lên, “Tỷ cũng đi nữa.”

Trương Quân Dao khần trương, khẽ trừng mắt nhìn Tào Trung Nhã, thực ngốc, cư nhiên dùng loại cơ này, thử hỏi ta lưu lại Văn Nhi thế nào? Chẳng lẽ không cho nàng ta đi vệ sinh!

Tào Trung Nhã cũng không nghĩ tới Du Tiểu Văn muốn đi theo, đành phải ngượng ngùng cùng hai người đến tịnh phòng. Trên đường trở về, nàng chỉ vào một con đường mòn, nói: “Từ nơi này đi qua, có một gốc cây Dao Đài Tiên Tử, cực kỳ quý báu, chúng ta đi xem đi.”

Du Tiểu Văn nói, “Chúng ta còn chưa báo cho chủ nhân biết.”

Tào Trung Nhã cong cong cái miệng nhỏ nhắn, “Cái gì mà chủ nhân với không chủ nhân, đều là thân thích cả! Ngô tỷ tỷ khó có dịp đến đây, đương nhiên phải đến nhìn loại danh phẩm này một phen, miễn cho ngày sau thành quý nhân, ngay cả Dao Đài Tiên Tử thế nào cũng không biết.”

Ngô Lệ Quyên vừa nghe liền động tâm, nàng là từ trần nhỏ đến, làm sao gặp qua loại hoa son trà trân quý như vậy, về sau còn phải gia nhập vòng thượng lưu, thật đúng là nên học hỏi nhiều hơn mới được.

Du Tiểu Văn bắt đầu đi, đành phải đi theo cùng một khối.

Đường mòn sâu thẳm, ba người đi hơn nửa nén hương vẫn còn không thấy cây Dao Đài Tiên Tử kia đâu, bỗng Trương Đại nương đi theo sau Du Tiểu Văn nói: “Tiểu thư, phía trước có nam tử.”

Du Tiểu Văn ngẩn ra, vội ngừng cước bộ, “Chúng ta trở về đi, phía trước có ngoại nam.”

Mắt thấy sắp thành công, Tào Trung Nhã làm sao chịu nghe lời, cười hi hi nói: “Biểu tỷ nói cái gì vậy a, đây là hậu viện, làm sao sẽ có nam tử, cho dù có, cũng là vài vị biểu ca a.”

Kỳ thật Du Tiểu Văn không có nghe thấy tiếng nam nhân, là Trương Đại nương nói, nàng không khỏi nhìn về phía Trương Đại nương. Trương Đại nương ra vẻ cung kính cười cười, “Lỗ tai của lão phụ coi như dùng khá tốt, nghe được đến cách đó không xa có tiếng bước chân. Có nhiều người, đi lại cực nhẹ, quyết không là vài vị biểu thiếu gia, có thể là nội vệ. Còn có rất nhiều bước chân trọng mà tạp, hẳn là một nhóm nam nhân trung niên.”

Người này từ đâu tới, sao lại chán ghét như vậy! Tào Trung Nhã thầm hận trong lòng, khuôn mặt nhỏ nhắn vờ ra vẻ giật mình, “Nội vệ? A..... Đúng rồi, hình như biểu ca có nói, cậu muốn mời Nhiep Chính Vương diện hạ đến phủ ngắm hoa, hay đó chính là Vương gia?” Nói xong cười hi hi nhìn về phía Ngô Lệ Quyên: “Ngô tỷ tỷ không phải tham tuyền sao, có muốn thấy mặt Vương gia một lần không?”

Nếu thế thì sao không gọi biểu tỷ Quân Dao của nhà ngoại đi gặp!

Du Tiểu Văn nghiêm mặt nói: “Tuy rằng Ngô tỷ tỷ tham tuyền, nhưng né lén gặp như vậy sẽ không hợp lễ, sẽ khiến người ta xem nhẹ, nếu bị Ngự Sử buộc tội, chỉ sợ ngay cả tư cách tham tuyền cũng bị hủy bỏ.”

Nguyên bản có chút động tâm, Ngô Lệ Quyên nghe xong liền biến sắc. Đúng vậy, tùy tiện như vậy gặp mặt như vậy, sẽ chỉ khiến Nhiep Chính Vương nghĩ đến nàng yên thị mị hành*, hành tung không hợp. Hơn nữa, vị đại nương này nói có một đám người trung niên, chỉ sợ họ là quan viên trong triều, nếu chuyện nữ tử khuê phòng tùy ý lộ diện truyền ra ngoài, còn gì là thanh danh nữa! Lần này trong triều là vì Nhiep Chính Vương tuyền phi, cũng không phải là tuyền thiếp, chính mình sao có thể làm hạ giá bản thân.

* Yên thị: ánh mắt đưa tình, ản tình; mị hành: bước đi chậm rãi, mị hoặc. Cả cụm từ dùng để hình dung một nữ tử xinh đẹp đang tìm cách đưa tình.

Thấy Ngô Lệ Quyên định xoay người theo Du Tiểu Văn rời đi, Tào Trung Nhã khẩn trương, vội lôi kéo nàng lại: “Ngô tỷ tỷ đừng sợ, bên kia có cửa sổ nhỏ, chúng ta chỉ nhìn liếc mắt một cái thôi, sẽ không bị Vương gia phát hiện đâu. Có muội ở đây, sao có thể để ngoại nam tùy ý nhìn thấy.”

Tào Trung Nhã tuy tuổi còn nhỏ, nhưng khí lực lớn, còn Ngô Lệ Quyên tuổi tuy lớn hơn một chút nhưng cổ kị hình tượng, không dám giãy dụa quá mức, nên bị Tào Trung Nhã kéo về phía tường hoa mấy bước.

Chỉ sợ đang lúc nhìn trộm sẽ có chuyện ngoài ý muốn xảy ra, mọ vị địa vị của mình, thật đúng là lo lắng hết lòng a, không an bài cho Ngô cô nương một cái thanh danh ngà ngọc thì không thể yên tâm!

Du Tiểu Văn lạnh lùng cười, bước qua giương tay vung một bạt tai lên, đánh thật mạnh vào mặt Tào Trung Nhã.

“Chát” một tiếng, Tào Trung Nhã sợ ngây người, nửa bên mặt bị tê rần một hồi mới nhận ra, nàng hét lớn một tiếng, “Ngoại đánh ta! Phụ thân và mẫu thân còn chưa đánh ta.”

Ánh mắt Du Tiểu Văn lạnh như băng, nhìn chằm chằm vào mặt nàng, nói: “Ta đánh chính là ngoại! Thân là nữ tử thế nhưng không biết tự trọng, lại muốn rình coi ngoại nam, truyền ra đi không chỉ làm hư thanh danh của ngoại, mà toàn bộ thanh danh Tào gia sẽ đều bị ngoại bị phá hủy. Ta không đánh ngoại, lão thái thái cũng sẽ đánh ngoại!”

Tào Trung Nhã lại hét lên một tiếng, như một ả đàn bà chanh chua nhào về phía Du Tiểu Văn.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Đích Nữ Không Ngoan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31: Giúp Nàng Hay Là Giúp Nàng

(Cái tựa này có nghĩa là “giúp cô gái này hay giúp cô gái kia”)

Du Tiểu Văn nghĩ đến Trương thị luôn thích hủy danh dự người khác, thù mới hận cũ hợp thành một khối, nên cái tát này dùng đến mười phần lực đạo, đánh đến độ Tào Trung Nhã ừ tai hoa mắt, nhưng nàng tuyệt không xin lỗi. Tào Trung Nhã đời này chưa từng chịu qua ủy khuất như vậy, liền đem toàn bộ ủy khuất hóa thành động lực, dùng sức đâm đầu nhào về phía Du Tiểu Văn.

Nha hoàn Hồng Nhi và Lam Nhi của Tào Trung Nhã lạng lẽ di chuyển bước chân, định ngăn trở đường lui của Du Tiểu Văn, giúp tiểu thư nhà mình hòa

một ván, cũng miễn cho sau này bị trút giận lên người. Nào biết trước mắt bỗng hoa lên, Du Tiểu Văn không có bóng dáng, mà tiểu thư nhà mình lại đâm đầu vọt mạnh lại đây, đem hai nàng ngã chổng vó. Hai người bị đẩy mạnh, tiểu thư còn đè nặng ở trên, đau đến sắc mặt trắng bệch, mãi một lúc lâu mới “Ai u ai u” kêu lên.

Du Tiểu Văn chỉ cảm thấy một trận gió thổi qua tai, cả người bị kéo sang một bên, lúc định thần lại thì thấy là Sơ Vân và Sơ Tuyết. Hai nha đầu này quả thật rất trung tâm, đã kịp kéo nàng tránh thoát cú va chạm của Tào Trung Nhã. Ma ma của Tào Trung Nhã lúc này tự đứng không thể động đậy, giờ bỗng nhiên có thể nhúc nhích, đương nhiên là chạy đến bên cạnh tiểu thư, ân cần hỏi han, “Tiểu thư, ngài có bị thương không?”

Lại nói Tào Trung Nhã, vốn định trả thù hả giận, nào biết bản thân bị ngã đến choáng váng hoa mắt, lại không có thể báo được cừu, má trái lại là hòa lạt lạt đau, tám mắt đều có chút mơ hồ, xem ra là bị sưng không nhẹ.

(Tiểu Vũ: Wow, nói thiệt, mình ko ngờ là 1 cái tát lại có công lực đến mức này! Thật là sáng khoái! Sáng khoái hết sức!)

Vạn phần ủy khuất lại thêm tức giận, nàng oa một tiếng khóc thét lên.

Lần này động tĩnh vang lên rất lớn, khiến đoàn người bên kia bức tường hoa đều nghe được. Trương Trường Úy đang khom người dẫn Nhiếp Chính Vương, Sở vương, Hàn Thừa tướng và các quan viên khác đi ngắm hoa trong vườn, hần đã sớm báo cho thê tử biết, dẫn bà mời nữ quyến sang một khu vườn khác, đứng để hai bên nam nữ va chạm. Lúc này nghe được tiếng nữ tử khóc nháo, ánh mắt lạnh lùng cao quý của Nhiếp Chính Vương khinh phiêu phiêu rơi xuống trên người hần, nhất thời trướng nét mặt già nua đỏ bừng, quay đầu giận mắng quản gia nói: “Đi xem sao lại thế này, là ai không quy không củ như vậy.”

Chuyện này Nhiếp Chính Vương vốn định cười cho qua, nhưng đột nhiên nhớ tới lời ân sư nói, muốn xem năng lực của một quan viên có tốt hay không, cứ việc đến nhà hần, xem hần có quản lý hay không, thế là đột nhiên đổi ý, thân nhiên nói: “Cùng đi xem đi.”

Trương Trường Úy cả kinh đổ đầy mồ hôi, nhưng chỉ có thể đi trước dẫn đường. Khoảng cách chỉ có chừng một trượng, nhưng lại không thể cho người mặt báo cái gì, trăm ngàn đừng là chuyện xấu gì a!

Đến khi chúng quan viên nhìn thấy là vài tiểu cô nương, một người trong số đó còn đang khóc sụt sùi, đều không thể không ngây ngẩn cả người. Tào Thanh Nho cũng đi cùng Nhiếp Chính Vương, thấy thế kinh hãi hỏi, “Nhã Nhi, Văn Nhi, các con sao lại ở đây?”

Nếu lúc này Tào Trung Nhã tùy ý bịa đặt vài câu, nói là Ngô Lệ Quyên muốn đến nhìn mặt Nhiếp Chính Vương, thanh danh của Ngô Lệ Quyên chắc chắn sẽ bị hủy. Đám đại nam nhân này sẽ không thời gian rảnh rỗi đi nghe một tiểu cô nương không thân phận không địa vị biện bạch, thế nào cũng chỉ sẽ tin người lên tiếng trước. Bởi vậy Du Tiểu Văn vội xông về phía trước, cung kính hành lễ vạn phúc, đầu tiên là thỉnh an các vị đại nhân, sau đó mới nhỏ giọng nói: “Hồi bẩm cậu, Nhã Nhi muội muội muốn nhìn Dao Đài Tiên Tử, nào biết không cẩn thận trượt chân té ngã.”

Mọi người theo thanh âm mềm nhẹ dịu ngọt nhìn sang, chỉ thấy một nữ tử chừng mười một, mười hai tuổi, quần áo nguyệt nha màu trắng vừa người, trên tay có hoa văn lá trúc màu xanh nhạt, quần lụa bát phúc. Nữ tử này, dung mạo như hoa, giọng nói như tiếng chim hót, khí chất thanh thuần như trăng, vóc dáng như ngọc, da trắng như tuyết, tư thể tao nhã như nước, thanh nhã thoát tục, tao nhã nội liễm.

Khí chất siêu phàm thoát tục như vậy, giống như không hề dính đến nửa điểm tội ác trên trần thế, khiến người bên ngoài hiển nhiên là tin ngay lời nàng nói. Ánh mắt mọi người quay sang dạo một vòng trên mặt Tào Trung Nhã, thấy nàng xấu hổ cúi đầu, không khỏi cười khẽ lên. Có một vị quan viên bình thường có quan hệ tốt với Tào Thanh Nho, nhân tiện nói: “Khuê nữ thoát nhìn không sao, Tào công không cần sốt ruột.”

Quân Dật Chi nhướn mắt phượng nhìn về phía Du Tiểu Văn, dùng ánh mắt hỏi: Té một cái cũng có thể khiến nửa bên mặt sưng thũng thành như vậy sao?

Du Tiểu Văn trong lòng tức giận, người này sao lúc nào cũng không da không mặt không mũi, trước mặt Hàn Nhị công tử mà..... Nghĩ vậy mới nhớ tới, kiếp này nàng còn chưa đính hôn với Hàn Nhị công tử đâu, không khỏi lại khẽ đỏ mặt, cúi đầu không nói.

Tào Trung Nhã thì càng không dám ngắt đầu, mới vừa rồi Du Tiểu Văn đã nhanh chóng nói nhỏ uy hiếp nàng, “Người nếu không nghĩ để cho nhiều người như vậy biết người đã làm cái gì, liền che kín mặt mình cho ta!”

Nàng vốn không muốn nghe lời Du Tiểu Văn, nhưng vừa nhắc mắt lên thấy đến trong đoàn người có Hàn Nhị công tử và Quân Nhị công tử, đáy lòng cũng không hy vọng khuôn mặt sưng phù và hai mắt đỏ hoe của mình bị nữ nam nhìn thấy, đành phải cúi đầu che mặt, phối hợp Du Tiểu Văn diễn trò.

Mà Ngô Lệ Quyên thì càng cúi đầu sát đến ngực, rất sợ bị người ta nói bản thân là ngôn hành ngả ngớn.

Nhưng trong đoàn người cũng có quan viên không ưa Trương Trường Úy, kiểm chuyện hỏi, “Các vị tiểu cô nương sao lại đến nơi này?” Ý ở ngoài lời, chính là Trương phủ quản thúc không nghiêm.

Lời vừa nói ra, ánh mắt Nhiếp Chính Vương liền nhẹ nhàng nhìn sang đây, Trương Trường Úy gấp đến độ quỳnh lên. Nếu là nữ nhi của quan viên khác, hần khẳng định liền bán đi, mới lười bất kể khuê dự của các nàng thế nào, nhưng Nhã Nhi là cháu gái của mình a, không thể không quán a, lại không muốn thừa nhận là phủ mình quản lý sơ sẩy, thật là rất khó xử.

Hàn Nhị công tử đột nhiên quát khê một tiếng, “Người nào, đi ra!” Ngón tay khê bắn, một hòn đá nhỏ bắn nhanh về phía một góc của tường hoa.

“Ồi!”

Vài tiếng hô đau vang lên, ba thô sử bà tử Trương phủ run run đi đi ra, quỳ sụp xuống, hô to tha mạng, “Chúng lão nô vốn là đang quét vườn, canh giữ ở

nơi này. Mới vừa rồi, tường hoa bị sụp một mảnh ở chỗ kia, chúng lão nô sợ ảnh hưởng nhã hứng của khách quý, nên đồng loạt đi sửa chữa, không chú ý có các vị tiểu thư lại đây.”

Nói như vậy, đồng thời giải thích vì sao không có người ngăn đón các vị tiểu thư đi về khu vườn đang có ngoại nam du ngoạn. Trương Trường Úy thờ dài một hơi, “Thì ra là thế.”

Hắn vội nhìn về phía Nhiếp Chính Vương, hy vọng Vương gia đừng hiểu lầm phủ hấn quản lý hỗn loạn.

Nhiếp Chính Vương lại chỉ lẳng lẳng nhìn nhìn Du Tiểu Văn, lại thần nhiên quét mắt nhìn đoàn người phía sau nàng một cái, không nói gì xoay người rồi đi. Kẻ gây sự không thể không ngậm miệng lại, đi theo mọi người rồi đi.

Hàn Thế Chiêu và Quân Dật Chi là văn bối, lại không có chức quan, nên đi ở cuối cùng, lúc này đều quay đầu nhìn về phía các vị tiểu thư, mỉm cười tuấn lãng.

Du Tiểu Văn, Tào Trung Nhã và Ngô Lệ Quyên vừa vặn nhắc đầu lên, nhìn thấy trên mặt Hàn Nhị công tử lộ ra một chút nụ cười nhẹ nhàng, tú nhả như hoa lan trong, còn nụ cười trên mặt Quân Dật Chi lại là phong lưu phóng khoáng, bất cần đời, như mang theo ám chỉ. Bao nhiêu đó đã đủ khiến các thiếu nữ trẻ hoài xuân mặt đỏ tai hồng.

Du Tiểu Văn trực tiếp xem nhẹ Quân Dật Chi, nhún người hành lễ với Hàn Nhị công tử, “Vừa rồi đa tạ công tử tương trợ.”

Ba thô sử bà tử kia khẳng định là những kẻ giúp Tào Trung Nhã hại Ngô Lệ Quyên, nên mới hạ quyết tâm trốn tránh không hiện thân. Nếu không phải Hàn Nhị công tử bức các nàng đi ra, thật tình khó mà giải thích vì sao ba người lại ở đây, chuyện này mà truyền ra ngoài, khó tránh khỏi sẽ có tin đồn.

Hàn Thế Chiêu lạnh nhạt cười, vẻ mặt tuấn mỹ khiến người người oán trách, thấp giọng hỏi: “Vậy phải cảm tạ ta thế nào?”

Du Tiểu Văn kinh ngạc nâng mắt lên, thấy vẻ bồn chồn trong mắt hắn, khuôn mặt nhỏ nhắn không khỏi đỏ lên, thầm mắng: Người này chẳng thành thật như lời đồn chút nào!

Hàn Thế Chiêu cũng không lại quán quít hỏi nàng, mà đem ánh dòi đến mặt Tào Trung Nhã, mày rậm khẽ nhíu, rất là quan tâm hỏi, “Là ngã bị thương ở chỗ nào? Ta có đem theo bình thuốc trị thương, trị sưng thũng rất là tốt, người lấy dùng đi.”

Ngờ khi kia, như khẳng định Tào Trung Nhã chỉ là ngã bị thương, đầu năm ngón tay đỏ bưng trên má nàng thật ra một chuyên thiên kinh địa nghĩa.

Đôi mắt trong suốt như hồ nước kia hàm chứa đầy áp chân thành quan tâm, bình sử men xanh đưa qua kia chẳng khác nào là một trái tim chân thành tha thiết. Tào Trung Nhã có bao giờ nhận được thâm tình hậu ý của mỹ nam, thế là đương trường đỏ bừng từ đỉnh đầu đến tận lòng bàn chân, còn có hai cổ nhiệt lưu không biết đi chỗ nào, cứ ào ào trào ra từ hai lỗ mũi.

Có vẻ như hôm nay chính là ngày đào hoa của nàng, Quân Dật Chi cũng chen lại đây, dùng bộ tuấn nhan tuyệt thế cẩn thận thể hiện quan tâm, đồng dạng đưa qua một bình sử nhỏ, “Ta cũng có, dùng của ta đi.”

Hai vị mỹ nam đều tranh nhau cống hiến với nàng, Tào Trung Nhã tâm hoa nộ phóng, cả người đều như lâng lâng. Nàng ngờ ngác tiếp nhận một cái bình nhỏ, chợt thấy mày rậm của Hàn Nhị công tử nhíu lại, trong mắt hiện lên vài tia mất mát, mới giật mình thấy bản thân nhận là bình của Quân Nhị công tử, vội lại tiếp nhận chiếc bình trong tay Hàn Nhị công tử, thế này mới khiến mỹ nam nhoen miệng cười.

“Đa, đa tạ! Ta, đều, đều thử xem.” Tào Trung Nhã kích động có chút lắp bắp, vội vàng bảo Hồng Nhi, Lam Nhi bôi thuốc cho mình.

Vú nuôi Nguyên ma ma vội ngăn cản nói: “Tiểu thư, vẫn là thỉnh đại phu đến bắt mạch mới tốt.”

Quân Dật Chi nhíu mày, “Đây là thuốc trị thương của hoàng tộc, thế nào? Còn sợ ta hạ độc sao?”

Hàn Thế Chiêu chỉ nhìn Tào Trung Nhã, “Sớm dùng được đi, cẩn thận bị thương da thịt.”

Rất quan tâm ta a! Tào Trung Nhã kích động tim đập không ngừng, sau khi bôi thuốc lên, cảm thấy trên mặt bỗng lạnh lạnh, không còn cảm giác đau rát như kim chích nữa.

Một lát sau, Hàn Thế Chiêu và Quân Dật Chi cùng mỉm cười như trút được gánh nặng, “Được coi như linh, may mà bảo vệ được dung nhan tú lệ của tiểu thư.”

Tào Trung Nhã e lệ cúi đầu, muốn nói vài câu cảm tạ, lại muốn tạo hình tượng rụt rè, đắn đo không biết làm sao cho đúng mực, lúc này bên tai nghe được Hàn Thế Chiêu nói: “Tại hạ cáo từ.” Dứt lời thật sự xoay người rồi đi, ai cũng không liếc mắt nhìn một cái.

Quân Dật Chi cũng đi theo nói: “Ta cũng đi rồi.” Nói rồi cũng quay đầu bước đi, lúc đi ngang qua Du Tiểu Văn, cố tình đi sát nàng, chớp chớp mắt vài cái: “Không thể chỉ cảm tạ mỗi tên họ Hàn.”

Du Tiểu Văn ngẩn ra thì hắn đã như gió đi xa.

Tào Trung Nhã vẫn si ngốc nhìn theo bóng dáng hai người, trái tim nhỏ bùm bùm đập không ngừng. Nguyên ma ma khăn trương, kéo kéo tay áo tiểu thư, định giúp nàng lau đi lớp thuốc trên mặt. Tào Trung Nhã tức giận đẩy bà ra, “Người làm gì!”

Biểu tiểu thư hiện đang ở chỗ này, Nguyên ma ma không thể nói rõ, chỉ có thể cắn răng nói từng chữ chữ: “Được thực lĩnh, sung đồ đều hết.”

Tào Trung Nhã ngẩn ngơ, quát to “A” một tiếng, trên mặt đã hết sung đồ rồi, nàng biết cáo trạng Du Tiểu Văn với mẫu thân và tổ mẫu thế nào đây?

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Đích Nữ Không Ngoan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Trò Hay Bắt Đầu

Vì Nhiếp Chính Vương phi cũng giả làm Trương phủ, nên Trương phu nhân và Tào phu nhân đều cùng ở trung thỉnh với Vương phi. Khi ba người Du Tiểu Văn trở lại lương đình, liền có người thỉnh đến trung thỉnh.

Ngô Lệ Quyên bình yên vô sự, Trương thị và Trương phu nhân tức giận liếc mắt nhìn nữ nhi nhà mình một cái, Tào Trung Nhã ủy khuất muốn chết, khổ nổi bình được của hai công tử Hân và Quân thập phần hiệu nghiệm, hiện tại trên mặt đã không thể nhìn ra nửa phần khác thường, Trương thị đương nhiên nhìn không ra manh mối gì.

Trương phu nhân mặt mày cười vui vẻ, nắm tay Trương Quân Dao và Tào Trung Nhã đến trước mặt Vương phi thỉnh an.

Nhiếp Chính Vương phi lúc trước đã gặp qua Tào Trung Nhã vài lần, cười nói, “Càng ngày càng đẹp.”

Trương Quân Dao là lần đầu tiên nhìn thấy Vương phi, nhìn không được lặng lẽ đánh giá vài lần, thấy Vương phi chừng hai mươi tuổi, bộ dạng phong nghi xinh đẹp tuyệt trần, đoan trang quyền rũ, đáy lòng thầm có một tia khinh thị, nàng dù có đẹp bằng ta, nhưng không trẻ tuổi như ta, sau này ta nhất định có thể thay thế được vị trí của nàng.

Nàng đáy lòng khinh thường nhưng thần thái lại không hiện lên nửa phần, tao nhã khom người hành lễ, “Vương phi kim an.”

Nhiếp Chính Vương phi tỉnh tê đánh giá vài lần, trong lòng hiện lên một tia phiền não, sao lại là một á tuyệt sắc? Trên mặt thì cười khen, “Trương tiểu thư xác thực xinh đẹp vô song, khó trách Lễ bộ Hoàng đại nhân dốc hết sức tiến cử.”

Trương Quân Dao nghe vậy cũng không đắc ý, khiêm tốn nói: “Không dám nhận Vương phi khen, thần nữ so với Vương phi, chỉ là bò liễu chi tư*.” Lại đưa lên một tấm bình phong may mắn do tự tay mình thêu làm lễ vật.

* Bò liễu chi tư: đại khái ý nói là dung mạo tầm thường.

Trương Quân Dao hạ thấp tư thái như vậy, không những không được Vương phi yêu thích, ngược lại càng cảm thấy nàng dối trá, đối với bức bình phong kỹ thuật thêu tinh mỹ, dụ ý cát tường, cũng chỉ tùy ý khen vài câu.

Du Tiểu Văn miễn cảm phát hiện Vương phi hờn giận, âm thầm suy nghĩ, ai đều biết Vương phi gả cho Nhiếp Chính Vương đã năm năm nhưng vẫn không có tin tức, triều đình thế này mới tổ chức một kì tuyển phi quy mô cho Vương gia, Vương phi trong lòng khẳng định không vui, bởi vì chỉ cần có người sinh ra con trai, địa vị của nàng liền tràn ngập nguy cơ, cho nên dù đối phương có ăn nói khép nép thế nào, cũng không thu được ý tốt.

Nàng tâm tư vừa chuyển, lặng lẽ nói hai chữ vào tai Ngô Lệ Quyên, thế này mới đoan trang đi lên trước thỉnh an.

Nhiếp Chính Vương phi khách sáo hai câu, Trương thị liền chủ động giới thiệu Ngô Lệ Quyên, “Vị Ngô cô nương là thân thích của di nương trong nhà ta, tổ phụ là dự khuyết Huyện lệnh huyện Thanh Hà, lần này cũng tham tuyển, nếu luận tướng mạo, ngay cả chất nữ Quân Dao cũng thua vài phần. Ngô cô nương, mau tới bái kiến Vương phi.”

Ngồi ở đây đều là những phu nhân quan to, tham tuyển cũng đa phần đích nữ nhà quan gia, chỉ có Ngô Lệ Quyên là xuất thân không cao, còn có một người di làm di nương. Giới thiệu như vậy, quả thực không khác mấy một cái tát vào mặt nàng, các phu nhân trong sảnh không khỏi lộ ra vài phần khinh miệt. Cho dù Ngô Lệ Quyên bình tĩnh, đáng vẻ đoan trang hành lễ, nhưng cũng không khỏi xấu hổ quần đỏ mặt lên.

Nhưng những phu nhân lại không biết một chuyện, Nhiếp Chính Vương phi tuy rằng không thích dung mạo xinh đẹp của Ngô Lệ Quyên, lại thập phần có hảo cảm thân thể của nàng. Với thân phận như vậy, cho dù sau này có sinh con trai cho Vương gia, cũng không khả năng dao động đến địa vị của nàng. Về phần mỹ mạo sao, cho dù ít đi một cái Ngô Lệ Quyên, cũng có thể có thêm hàng trăm hàng ngàn cái Lí Lệ Quyên, Vương Lệ Quyên, căn bản không đáng sợ. Cho nên nàng phá lệ hiền lành nói: “Bình thân.”

Trương phu nhân tuyệt không muốn buông tha cơ hội giúp nữ nhi đá kích đối thủ, cười hỏi Ngô Lệ Quyên, “Không biết Ngô tiểu thư chuẩn bị quà tặng gì hiếu kính Vương phi?”

Đoàn người đều là làm thời được mời đến Trương phủ, làm sao có thể chuẩn bị lễ vật? Trương phu nhân và Trương thị đều hờn hờ chờ Ngô Lệ Quyên

xấu mặt. Ngô Lệ Quyên như đã định liệu trước, kính cẩn cười nói: “Dân nữ thân không có vật dư thừa, thật sự không có gì có thể hiếu kính Vương phi, duy nguyện trai giới bảy bảy bốn mươi chín ngày, vì Vương phi cầu phúc, nguyện Vương phi mọi sự như ý, vạn sự thành.”

Chính mình có tâm nguyện gì, phỏng chừng cả thiên hạ đều biết, Nhiếp Chính Vương phi trong lòng khẽ động, nhìn kỹ về phía Ngô Lệ Quyên. Ngô Lệ Quyên bình tĩnh cúi mắt, nhậm nàng đánh giá, tươi cười càng thêm chân thành. Nhiếp Chính Vương phi cuối cùng nhoèn miệng cười, từ trên cổ tay cởi ra một cái vòng ngọc, kéo lấy tay nàng, tự mình mang cho nàng, “Hảo cô nương, làm khó người có phần tâm này.”

Trương phu nhân và Trương thị tức giận đến thiếu chút nữa ngã ngựa, vốn cứ nghĩ Vương phi thấy Ngô Lệ Quyên xinh đẹp, nhất định sẽ động tay động chân lúc thi tuyển, đem nàng gạt bỏ, nào biết Vương phi dường như thập phần vừa lòng nàng, còn tặng vòng ngọc của mình, trong khi Quân Dao lấy lòng như vậy lại chỉ khách sáo ca ngợi vài câu.

.

.

.

Yến tiệc chính thức được dọn ra, khách đến cũng không nhiều, nam nữ chia làm tam bản, bản tiệc đều được dọn trong phòng khách lớn của hậu viện Trương phủ, dùng bình phong làm bằng gỗ tử đàn khắc hoa mẫu đơn và khảm ngọc lưu ly để ngăn cách hai bên nam nữ.

Phía bên nữ im lặng tào nhả, phía bên nam cứ một chốc lại nghe tiếng bọn quan viên nịnh hót Nhiếp Chính Vương, một chốc lại lên tiếng đẩy mạnh tiêu thụ con trai nhà mình, náo nhiệt phi phàm.

Chợt nghe có người làm một bài thơ:

“Ngọc nhụy sinh thành kinh vũ phong,

Phù tô vạn vật ngạo thương khung.

Hoa khai khắp nơi vô hương đến,

Phương tín truyền đến lại niệp hồng.”

(Bài này mình giữ nguyên bản convert, quả thật ko thể hiểu nghĩa, nên cũng ko thể giải thích gì với mọi người được)

Về đối tính tế, ý nhị tuyệt đẹp, các thiếu nữ liền quay đầu nhìn qua khe hở bình phong, thấy đáng người tào nhả như ngọc Tào Trung Duệ đang đứng ngắm vịnh hoa sơn trà.

Chỉ cần đến loại yến hội này, Duệ biểu ca sẽ triển lãm một chút thi tài. Trước kia, Du Tiểu Văn cũng tâm sinh ngưỡng mộ giống như các thiếu ở bản tiệc lúc này, nay lại chỉ cảm thấy ghê tởm phiền chán. Nàng không kiên nhẫn đảo mắt sang, vô tình xẹt qua mặt Quân Dật Chi, thấy hắn đang hạ thấp người nói gì đó với Nhiếp Chính Vương, thần sắc tuy cung kính nhưng mang theo vài phần cợt nhả. Cái bộ dáng này, khẳng định là hắn lại nghĩ ra chuyện không tốt gì đó.

Ý niệm này còn chưa hình thành đầy đủ trong đầu Du Tiểu Văn, chợt nghe Nhiếp Chính Vương cười nói: “Thơ hay, lại không biết chỗ ái phi có ai có thể làm tiếp được? Không bằng chúng ta mở một lời dài, người thắng có thưởng.”

Nữ tử quý tộc đều hiểu biết chữ nghĩa, lấy tài mạo song toàn làm vinh dự, Vương phi nghe Vương gia hạ chiến thiếp, liền biết Vương gia hôm nay hưng trí rất cao, không dám làm hắn mất hứng, vội lên tiếng hưởng ứng: “Đương nhiên là có!”

Đáp trăm đỉnh tiết tiết.

Đáp xong lại đem ánh mắt chậm rãi quét một vòng quang theo bản tiệc, rồi dừng lại trên mặt một người. Du Tiểu Văn đưa mắt nhìn theo, hóa ra là vị cô nương không cô Hà Ngữ Phương. Hà Ngữ Phương đứng dậy thi lễ nói: “Xin cho thần nữ thời gian nửa nén hương.”

Nhiếp Chính Vương phi không vội, mỉm cười uống rượu. Người bên ngoài đều tò mò nhìn Hà Ngữ Phương, lúc này còn người không biết nàng thật ra là một tài nữ.

Hà Ngữ Phương tiếp nhận văn phòng tứ bảo do thị nữ dâng lên, nhũ mày suy tư một lát, liền đề bút viết xuống một bài lục ngôn:

“Nhất phùng hoàng thổ mai ngọc cốt,

Vạn phần tịch mịch bán kiều nhan.

Hình như có nùng trang ra giáng sa,

Hành sung một đạo ánh bình minh.

Phiêu hương đưa diễm xuân bao nhiêu,

Do kiến diện thực hồng bèn hoa.”

(Bài này mình cũng giữ nguyên bản convert luôn, cũng ko hiểu gì luôn)

Vương phi chiêm nghiệm một phen, khen: “Thơ hay! Có khí tiết!”

Du Tiểu Văn kinh ngạc nhìn về phía Hà Ngữ Phương, nguyên lai đúng là một tài nữ có nội hàm

Phía bên nam nhận được bài thơ, Nhiếp Chính Vương cũng khen: “So với bài thơ của Tào công tử làm, càng tốt hơn.” Lại hỏi, “Không biết là vị khuê tú nào làm, muốn gì ban cho.”

Hà Ngữ Phương vội đứng dậy nói: “Thần nữ Hà thị, không dám cầu ban thưởng.”

Bên kia liền có người cười khế, “Người thắng liền có thưởng, hoàng thúc cũng không thể thất hứa, y tiểu chất thấy, không bằng khiến Tào công tử kính Hà tiểu thư một ly rượu đi.”

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Đích Nữ Không Ngoan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 33: Định Trục Lợi Một Vố

Người nói chuyện chính là Quân Dật Chi, hần về mặt nhân dật, ngữ khí cộc nhả, đương trường khiến Tào Trung Duệ ghen đến mặt đỏ lên. Kính rượu đồng nghĩa với việc chịu thua, Tào Trung Duệ không phải không thể chịu thua, chính là không thể chịu thua một nữ nhân, sau này mà truyền ra thì thế nào cũng bị thiên hạ chê cười mất mặt.

Không biết Nhiếp Chính Vương lúc này đã nghe Quân Dật Chi nói cái gì, đối với đề nghị này chỉ đem cười không nói. Tào Trung Duệ gấp đến độ trán chảy đầy mồ hôi lạnh, người lớn nhất không nói lời nào, các quan viên càng không tiện nói cái gì, có muốn cầu tình cũng không thể không biết xấu hổ mà mở miệng.

Nhất thời không khí lặng ngắt như tờ.

Du Tiểu Văn khẽ đảo mắt, cái tên kia khẳng định là muốn chèn ép Duệ biểu ca, có lẽ còn có hậu chiêu gì đó, muốn thắng ván cược, chỉ là..... Nàng quay sang nhìn về phía Hà Ngữ Phương, một nữ tử có thể làm ra một bài thơ cảm tú như thế, nhất định là có một trái tim khéo léo linh lung. Đáng tiếc, thế nhân lại chỉ nhìn đến vẻ ngoài tàn tật của nàng, thậm chí mình trước kia cũng như vậy. Hiện tại, nếu để Hà Ngữ Phương gả cho Duệ biểu ca, nàng thực cảm thấy ừm khuất cho Hà cô nương.

Vừa vặn, lúc này nha hoàn dọn lên một khay thức ăn mới, Du Tiểu Văn trong lòng khẽ động, từ trong tay áo lấy ra một chiếc khăn tay, xếp thành hình lục giác, nhẹ nhàng đặt trên khay, nhỏ giọng dặn dò nha hoàn, đây là thỉnh Vương phi giám thưởng.

Nha hoàn biết Du Tiểu Văn là thân thích của một trong số các phu nhân ở đây, liền trung tâm nói mình sẽ truyền cho Nhiếp Chính Vương phi. Vương phi cầm chiếc khăn lên, nhìn nhìn, hiểu được ám chỉ của Du Tiểu Văn, mỉm cười, giương giọng nói: “Vương gia vốn nói là người thắng sẽ được ban thưởng, sao lại biến thành kính rượu, Dật Chi a, con thật đúng là biết tiết kiệm thay cho hoàng thúc con.”

Lời vừa nói ra, khắp nơi đều để lại mặt mũi, không khí một lần nữa trở nên sinh động lên, Nhiếp Chính Vương rộng rãi nói thưởng mười lượng hoàng kim, Hà Ngữ Phương vội lên tiếng cảm tạ.

Sau yến hội là một lần dạo chơi hoa viên nữa, mãi đến giờ Thân, các tân khách mới tan đi. Quân Dật Chi cùng phụ vương vừa về tới Sở Vương phủ, đại quân gia Đông Phương Hạo nhận lệnh Nhiếp Chính Vương phi đến truyền lời, ý nói có người uyển chuyển cầu tình, nữ tử nếu áp nam tử, ngày sau vợ chồng khó được hòa thuận, cho nên yến hội hôm nay mới không đề cập đến chuyện chi hôn.

Quân Dật Chi cười nói: “Hoàng thân quá khách khí, việc nhỏ này còn phải phiền đại quân gia tự mình chạy tới. Người tới, ban thưởng.”

Đông Phương Hạo cười cảm tạ ban thưởng, mới xoay người rời đi.

Quân Dật Chi nhẹ nhàng nhíu mày, uyển chuyển cầu tình? Khẳng định là Du cô nương, nàng không muốn thua mà thôi, nhưng chuyện chi hôn, ta đã sớm bàn bạc với hoàng thúc, tránh được lúc này, khó tránh được lần tới.

Lại nói đoàn người Du Tiểu Văn sau khi trở lại Tào phủ, đều đến thỉnh an lão thái thái. Lão thái thái thấy mọi người đều mệt mỏi, chỉ hỏi vài câu yến hội thế nào, liền làm cho mọi người về phòng nghỉ ngơi.

Du Tiểu Văn gỡ trâm cài trên tóc, thay đổi bộ xiêm y bình thường, liền bảo Sơ Văn mời Trương Đại nương đến.

Không bao lâu, Trương Đại nương vào phòng, Du Tiểu Văn cho lui hết mọi người, đoan đoan chính chính cúi người thật sâu trước mặt Trương Đại nương, khẩn thiết nói: “Thỉnh đại nương thứ cho Văn Nhi ánh mắt vụng về, không nhìn ra đại nương là người mang tuyệt kỹ, thỉnh đại nương thứ tội.”

Ngay cả tiếng bước chân của nội vệ cũng có thể nghe ra, hiển nhiên là cao nhân. Trương Đại nương thấy mình đã bị lộ, cũng không lại giả vờ, chỉ rụt rè cười, “Tiểu cô nương là có chuyện muốn cầu ta sao? Ta nói rồi, nếu ngươi có thể trị hết chứng bệnh của ta, ta liền đáp ứng ngươi ba sự kiện, bất kể là chuyện gì!”

Nghe vậy, Du Tiểu Văn nuốt lời nói đến bên miệng xuống, tự tin cười nói: “Như vậy, ta phải suy nghĩ cho kĩ, nên yêu cầu ba sự kiện gì.”

Trương Đại nương kinh ngạc, thật sâu nhìn Du Tiểu Văn một hồi, nữ tử tầm thường khi đối mặt cao nhân có một không hai, ít nhiều đều rụt rè, trên mặt cũng sẽ cung kính rất nhiều, nhưng thái độ Du Tiểu Văn lại không có nhiều khác biệt so với lúc trước. Ban đầu không bởi vì bà thân phận thấp kém mà xem thường, hiện tại cũng không bởi vì bà người mang tuyệt kỹ mà nịnh nọt. Người có thể lấy loại tâm tình bình thường đối đãi người xung quanh vốn không nhiều, huống chi nàng chỉ mới bất quá mười một, mười hai tuổi.

Trương Đại nương không khỏi đối Du Tiểu Văn sinh ra lòng ngưỡng mộ. Thân phận bà kỳ lạ phức tạp, làm việc quái đản cổ quái, nhưng cũng là người nhất ngôn cửu đỉnh. Bà suy tư một hồi, nếu đã biết tiểu cô nương thật có thể chữa khỏi bệnh, vậy bà sẽ đem võ công độc túi truyền thụ, cho dù không thể trị tận gốc, chỉ cần có thể giảm bớt, lại nguyện ý đưa phương thuốc cho bà, bà cũng nguyện ý truyền thụ một hai, đối với một thiên kim danh môn mà nói, bao nhiêu đó cũng đã đủ để bình định thâm trạch nội viện.

.
. .
.

Bên trong Nhã Ngũ Đường —

Trương thị tức giận đến cả người run rẩy, bà đã nói a, kế hoạch đã mưu tính tốt như thế, đang êm đẹp sao có thể thất bại đâu, nguyên lai là Trương Quân Dao không muốn tự thân xuất mã, quay sai bảo Nhã Nhi! Bà chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, lấy móng tay trạc trạc vào trán Tào Trung Nhã, “Chưa thấy qua người nào ngốc như con, đó là Trương phủ nha, chẳng lẽ cần con dẫn Ngô Lệ Quyên đi tham quan sao?”

Nếu Nhã Nhi không ở đó, Du Tiểu Văn không chừng đã bị hủy đi thanh danh, bà đã có thể vỗ tay ăn mừng!

Bà quay sang mắng tiếp: “Lúc có người đến, con bịt mắt làm cái gì, sao không cho người bên ngoài biết Du Tiểu Văn có bao nhiêu hung hãn? Giờ cả một chút đầu tay cũng không có, ngươi muốn phụ thân con và lão thái thái tin con bị ủy khuất như thế nào?”

Đang nói, bức rèm trúc ở gian ngoài vang lên, tiếng người bước chân đang chậm rãi đến gần.

Có thể không cần người thông bẩm liền vào trong, trừ bỏ Tào Tước gia thì không còn ai khác, Trương thị hoảng sợ, vội nháy mắt với Tào Trung Nhã một cái. Tào Trung Nhã vốn đang bị mẫu thân mắng đến đỏ hốc mắt hồi lâu, lúc này quả thật không cần giả vờ, Khúc ma ma nhanh chóng lấy ra một chiếc khăn tay, lau vài cái vào mắt, nước mắt nhất thời liền trào ra.

Trương thị vẻ mặt đau khổ ngồi trên ghế mỹ nhân, đợi Tước gia đi đến gần, mới làm bộ như vừa phát giác, vội đứng dậy tiếp đón, bộ dạng muốn nói lại thôi, khóc không ra nước mắt.

Tào Thanh Nho không phải người tốt tính tình, thấy thế liền biết lão thê đang vờ đáng thương, nhũn mí nói: “Có chuyện gì thì nói đi.”

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Dích Nữ Không Ngoan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 34: Mợ Thật Sự Là Hào Phóng

Nam nhân này thật sự là tuyệt không biết ân cần! Trương thị âm thầm mắng một câu, khuôn mặt phong vận do tồn* che kín đau thương cùng bất đắc dĩ, “Kỳ thật vốn là việc nhỏ……” Rồi miêu tả một phen Tào Trung Nhã muốn ngắm hoa sơn trà thế nào, lại bị Du Tiểu Văn hiểu lầm thế nào, còn hung hăng tát một bạt tai thế nào. Nói xong lấy khăn chấm chấm nước mắt, “Cho dù là Nhã Nhi làm sai cái gì, Văn Nhi cũng hảo hảo nói a, chưa gì đã vả miêng. Nhã Nhi vẫn luôn xem nàng như tỷ ruột thịt, nên rất thương tâm, trong lòng ủy khuất, còn phải giúp nàng che lấp, miễn cho Văn Nhi bị người ta nói là hung hãn, làm hỏng thanh danh.”

* phong vận do tồn: ý nói nhan sắc tuổi trẻ vẫn còn.

Tào Thanh Nho nhủ mảy, hồi tưởng lại tình hình lúc đó, Nhã Nhi hình như đúng là cúi đầu bụm mặt. Đến khi ánh mắt ông nhìn sang nữ nhi, vẻ mặt đã trở nên hòa ái rất nhiều.

Trương thị thừa cơ tranh thủ đồng tình, “Nhã Nhi mới vừa rồi còn nói với ta, đừng để phụ thân biết, sợ phụ thân trách cứ Văn Nhi biểu tỵ. Ta liền nói, phụ thân con coi trọng nhất là thủ túc hòa thuận, đương nhiên sẽ không trách cứ Văn Nhi, miễn cho tỵ muội các con trở nên xa cách. Ta cũng có ý như vậy, nên mới không nghĩ nói cho Hầu gia, ngay cả lão thái thái cũng chưa nói. Chính là, ta sợ Văn Nhi là con gái độc nhất, được muội muội và muội phụ quá mức chiều chuộng, nếu cứ tiếp tục tùy hứng như vậy, sau này gả đến nhà chồng, ai có thể chịu được nàng? Cho nên ta nghĩ, nên thỉnh một giáo đường ma ma cho Văn Nhi, quản thúc nhiều một chút, người thấy thế nào?”

Tào Thanh Nho nghe vậy, liên tục gật đầu, “Người bán khoán rất đúng, hãy mời một giáo đường ma ma cho riêng Văn Nhi đi. Con như vậy tốt lắm, thật sự là trưởng thành.” Câu cuối cùng là hướng về phía Tào Trung Nhã, khen nàng hiền lành, biết khiêm nhường.

Tào Trung Nhã đỏ mặt cúi đầu, nhu thuận nói: “Nữ nhi chính là học theo lời dạy ngày thường của phụ thân thôi, Văn Nhi biểu tỵ đã mất đi cha mẹ, chúng ta chính là người chí thân của tỵ ấy, đương nhiên nên nhường tỵ ấy một chút.”

Tào Thanh Nho nghe vậy lại vui mừng, bàn tay to vuốt ve mái tóc nữ nhi, hẳn không giỏi nói chuyện, chỉ khen: “Tốt lắm! Thực ngoan!”

Tào Trung Nhã lặng lẽ liếc nhìn mẩu thân, trong lòng đắc ý phi phàm, tuy rằng ăn một ở chỗ Du Tiểu Văn, nhưng lại được phụ thân khen thưởng, rốt cuộc vẫn là hòa nhau một chút.

Được Hầu gia đồng ý, Trương thị lập tức bảo Khúc ma ma đến Trương phủ, hướng đại tẩu Trương phu nhân mượn Nghiêm ma ma.

Vị ma ma này, người cũng như họ, làm người cực độ khác nghiệt. Bà vốn là một nữ quan trọng cung, bộ dạng xinh đẹp như hoa, cũng từng có cơ hội được Thánh Thượng sủng hạnh, một bước thành phi. Đáng tiếc, một ngày trước khi được hoàng đế lâm hạnh, bà bị ngã rất nặng, phá cả tướng mạo. Sau này mới biết là do một vị phi tử gây ra, nhưng biết thì có thể thế nào? Bởi vậy, bà đặc biệt cấm hận nữ tử mỹ mạo, Du Tiểu Văn tuổi còn nhỏ mà đã có dung mạo khuynh thành, Nghiêm ma ma không ép buộc nàng đến chết mới là lạ!

Đợi đến chiều nhận được tin đồng ý của Trương phu nhân, Trương thị liền sửa soạn xinh đẹp, nhân cơ hội thỉnh an lúc hoàng hôn, định báo cáo chuyện này với lão thái thái. Vào Duyên Niên Cư, còn chưa bước qua bình phong, liền nghe giọng nói ai uyển bi thương của Du Tiểu Văn nói với lão thái thái: “Văn Nhi thật sự là không nên.”

Không hiểu sao, Trương thị bỗng dưng thấy cột sống mình lạnh toát, nụ cười thực nhả trên mặt cũng cứng ngắt vài phần. Bà vội kéo Thục Dược sang một bên, nhỏ giọng hỏi, “Biểu tiểu thư đang nói chuyện gì với lão thái thái?”

Thục Dược thấp giọng nói: “Biểu tiểu thư nói nàng hôm nay đánh Tam tiểu thư một cái tát, hiện thập phần hối hận, sợ Tam tiểu thư sau này không đề ý tới nàng.”

Đang nói đến đây, Trương thị nghe lão thái thái an ủi: “Là Nhã Nhi lỗ mãng trước, con cũng là vì danh dự của Tào phủ, nàng nếu dám thăm hận con, để ta đi mắng nàng.”

Du Tiểu Văn vội kéo tay áo lão thái thái, nói: “Lão thái thái vạn vạn đừng như vậy, Nhã Nhi muội muội tuổi còn nhỏ, chỉ là muốn ngắm hoa mà thôi, là con quá nóng vội.”

Trương thị nghe mà mặt tối đen, sao vàng nhá sáng. Bà vừa mới lặng lẽ nói xong chuyện này với Hầu gia, Du Tiểu Văn liền sau lưng nói với lão thái thái, rõ ràng là cố ý chống đối mình a!

Lừa gạt trong lòng hừng hực thiêu đốt, bà bỏ qua Thục Dược liền vội bước nhanh vào, mang khuôn mặt tươi cười thỉnh an lão thái thái, vừa nhắc mắt lên, liền nhìn thấy Du Tiểu Văn đáng thương hề hề khẽ cúi đầu, dùng ánh mắt sợ hãi len lén nhìn mình, dường như rất sợ bị mình trách cứ..... Vờ vịt làm bộ nhu nhược vô tội cho ai xem! Rõ ràng chính là tiểu nhân vô sỉ lên lút huyền thuyên sau lưng người khác!

Tào lão phu nhân thân nhiên nói: “Con tôi vừa vặn, ta đang muốn hỏi con một chút, Nhã Nhi hôm nay ở Trương phủ, vì sao lại đến ngắm hoa ở khu vườn phía Bắc, chỗ đó không phải là không nên đi sao?”

Trương thị thăm hận trừng mắt nhìn Du Tiểu Văn một cái, mới trả lời bà bà, “Nhã Nhi năm trước đã không được nhìn thấy Cây Dao Đài Tiên Từ, đứa nhỏ này vẫn luôn nhớ thương, cũng là do hạ nhân trong Trương phủ sơ sẩy, không có người ngăn đón, nên không biết bên kia đại ca thỉnh Nhiếp Chính Vương gia và các đồng nghiệp đi dạo trong vườn, thế này mới nháo ra hiểu lầm.”

Lúc trước Du Tiểu Văn cũng không nói rõ là đi về phía Nhiếp Chính Vương, nên Tào lão thái thái tạm tin lời Trương thị nói, khẽ hừ một tiếng, “Biết có người, thì phải nhanh chóng rời đi, còn nhất định phải nhìn một cái. Là tiểu thư khuê các, làm việc sao có thể không chừng mực như vậy?” Lại thay Văn Nhi nói tốt: “Con cũng đừng trách Văn Nhi, nàng cũng là sợ Nhã Nhi bị ngoại nam gặp được.”

Đầu Du Tiểu Văn càng thêm xấu hổ cúi thấp, nàng biết chắc mợ sẽ âm thầm to nhỏ với cậu, cho nên nàng cũng học theo thôi.

Trương thị vội vàng tỏ thái độ, nói mình vừa mới còn mắng Nhã Nhi, cũng không có nửa điểm trách cứ Văn Nhi. Tào lão thái thái thế này mới gật đầu mỉm cười, Du Tiểu Văn vội đứng dậy, hành lễ với Trương thị, “Đa tạ mợ khoan dung thông cảm.”

Trương thị mỉm cười kéo nàng đến, “Nói cái gì xa lạ vậy a! Nhã Nhi làm việc không ổn, con quản nàng cũng là việc phải làm.” Lại kéo Du Tiểu Văn ngồi

xuống cạnh mình, mỉm cười hỏi han ân cần vài câu.

Tựa hồ như bỗng nhiên nhớ tới một chuyện, bà vội quay sang nói với Tào lão thái thái: “Con dâu muốn báo cáo lão thái thái một chuyện, Dao Nhi sẽ tham tuyển, trong cung có phái tới một ma ma, vị Nghiêm ma ma ở chỗ tẩu tử con giờ không còn việc gì. Thanh danh bà cực lớn, con nghĩ, Nhã Nhi đã có một giáo đường ma ma, Văn Nhi cứ đi theo học cũng không thỏa đáng, không bằng để con mời bà ấy để dạy Văn Nhi.”

Nghiêm ma ma bởi vì từng dạy một vị phi tử, cho nên trong số các giáo đường ma ma, là người rất có danh khí. Tào lão phu nhân nghe có chút tâm động, nhìn sang Du Tiểu Văn.

Du Tiểu Văn trong lòng hừ lạnh, xem ra thấy Sư ma ma đã bị tiền tài của ta đá động, mợ liền muốn tìm một kẻ lợi hại hơn đến, không dạy ta thành một ngọc tử thì không vui vẻ. Ở mặt ngoài, nàng lại vừa vui mừng vừa thẹn khiếp nói: “Nghiêm ma ma là giáo đường ma ma rất nổi danh, nếu có thể được bà ấy bồi dưỡng, thật là có diễm phúc. Chính là con nghe nói, lương tháng của Nghiêm ma ma rất cao, mợ vì Văn Nhi mà tự xuất tiền túi, khiến mợ tiêu pha nhiều như vậy, Văn Nhi xin trước tạ tấm lòng yêu thương của mợ.” Cuối cùng lại trịnh trọng cúi đầu, hai mắt sáng như sao nhìn Trương thị, vẻ mặt vô cùng cảm kích.

Trương thị lúc này bỗng ngây ngẩn cả người, mình khi nào nói qua tự xuất tiền túi?..... Suy nghĩ một hồi, tựa hồ là câu kia “Không bằng để con mời đến”, nhưng mà câu ấy nghĩa là nói người bình thường không thể mời được Nghiêm ma ma, chính mình mới có bức thẻ diện này mà thôi nha! Lão thái thái, ngài trăm ngàn đừng hiểu lầm.

Tào lão phu nhân lại mỉm cười, xuôi theo lời Du Tiểu Văn nói: “Mợ con xem con như nữ nhi ruột thịt, luôn nói hận không thể lấy tìm ra mà đổi đổi con, chút bạc ấy thì tính cái gì, con cứ việc yên tâm theo học Nghiêm ma ma là được.” Lại quay sang nhìn Trương thị, vẻ mặt từ ái, “Vay vắt và con đến nói với Trương phu nhân, nhất định phải thỉnh Nghiêm ma ma đến phủ dạy Văn Nhi.”

Ngay cả cái có “không thể mời được” đều bị chặn, Trương thị đành phải cắn răng hưởng ứng: “Con dâu nhất định sẽ mời Nghiêm ma ma đến.”

Mỗi tháng lương của Nghiêm ma ma là mười lăm lượng bạc, tiền tiêu vặt hàng tháng của bà xem ra chỉ còn năm lượng bạc, tiết kiệm một chút là được, không có gì! Không có gì!

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Đích Nữ Không Ngoan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Bái Sư Học Nghệ

Trở lại Nhã Ngũ Đường, Trương thị đem tất cả những gì có thể ném trên bàn đều ném nát bươm.

Khúc ma ma nín thở canh giữ ở bên cạnh, thấy chủ tử đã phát tiết cơn giận xong, thế này mới thật cẩn thận nói: “Phu nhân lúc ấy hẳn là nên cự tuyệt.....”

Trương thị trừng mắt nhìn bà một cái, “Người thì biết cái gì! Rõ ràng là có thể dùng bạc trong kho phòng, lão thái thái lại theo Văn Nhi chèn ép ta, nhất định là Văn Nhi đã nói gì đó, lão thái thái đoán ta là có ý dẫn Ngô cô nương qua bên kia, ta nếu không thuận theo, chỉ sợ bà ấy sẽ nói cho Tước gia biết.”

Khúc ma ma búng tỉnh đại ngộ, tiến lên vừa đám lưng vừa nhỏ giọng trấn an bà, “Phu nhân tức giận làm gì, lão thái thái không có chứng cứ rõ ràng, cũng không thể làm gì phu nhân. Nghiêm ma ma kia có tiếng khắc nghiệt, chỉ sợ không đến hai ngày, chính biểu tiểu thư liền chịu không nổi, cầu ngài đuổi bà ấy về Trương phủ đi, ngài không cần lại phải tiêu pha.”

Trương thị suy nghĩ một hồi, cũng đành như thế. Nếu bà không xuất tiền túi, thì những lời yêu thương Văn Nhi mình nói hằng ngày hóa ra là lời nói dối. Bất quá, tuy rằng tốn bạc khiến bà thịt đau, nhưng chuyển đến Trương phủ hôm nay cũng không phải uổng phí. Kế hoạch lấy bạc từ cửa hàng của Du Tiểu Văn đã dàn xếp tốt lắm, sau này bà có thể rút tiền từ chỗ Du Tiểu Văn càng nhiều.

Đập dờ mặt mũi, Trương thị thở hắt hắt mấy ngụm, mới oán hận nói: “Chuyện này ta biết, ta chỉ là hận, rõ ràng đã có một thân thích đứng đắn để dựa vào, Quân Dao mà lên làm trắc phi, cũng có thể giúp đỡ Tào gia, vậy bọn họ sao cứ ba ba đi giúp Ngô Lệ Quyên làm cái gì?”

Khúc ma ma lập tức nịnh hót nói: “Đúng vậy a, chất tiểu thư vừa nhìn liền thấy quý khí hơn Ngô cô nương nhiều.”

Trương thị hừ lạnh một tiếng, “Đương nhiên, nhưng mà, nếu để Ngô Lệ Quyên tham tuyển, cho dù chỉ là làm thiếp, cũng là một chuyện phiến toái. Vài ngày nữa là sinh nhật của ta, khách đến sẽ rất nhiều, người mau giúp ta nghĩ biện pháp, trừ bỏ mẹ con Ngô thị.”

Khúc ma ma tươi cười bị kiềm hãm, thầm nghĩ: Phu nhân cũng quá nóng vội a, nào có ai động thủ ngay trong thọ yến của mình.

Lúc này, Du Tiểu Văn cùng Triệu ma ma, Sơ Vân, Sơ Tuyết cũng đang nói về chuyện này.

Triệu ma ma thở dài, “Xem ra cữu phu nhân đã hạ quyết tâm không cho Ngô cô nương tiến vương phủ. Cũng khó trách, nếu Ngô cô nương thực sự trở thành trắc phi của Nhiếp Chính Vương, có cáo mệnh trong người, thì người di như Võ di nương cũng sẽ không thể lại một tiểu thiếp của quan viên tứ phẩm, hiển nhiên sẽ uy hiếp đến địa vị của cữu phu nhân. Đứng rồi, mấy ngày nữa là đến thọ yến, tiểu thư định đưa thọ lễ gì cho cữu phu nhân.”

Du Tiểu Văn cười nhạt nói: “Ma ma giúp ta chọn một thứ gì đó có ngụ ý cát tường là được.” Nàng sẽ tặng mẹ một món quà thật lớn, một phần đã gửi ra ngoài, một phần khác, phải nhờ Nghiêm ma ma đến hỗ trợ.

Ngày kế, Nghiêm ma ma từ Trương phủ dời đến Mặc Ngọc Cư, chính thức trở thành giáo dưỡng ma ma của Du Tiểu Văn. Bởi vì Trương phu nhân đã nói trước với Nghiêm ma ma chuyện Du Tiểu Văn “Kiêu hoành” hành hung Tào Trung Nhã, nên ấn tượng đầu tiên của Du Tiểu Văn trong mắt Nghiêm ma ma phi thường kém.

Du Tiểu Văn sớm biết vị ma ma là người dầu muối không tiến, liền lười cắt nhắc giao tình với bà, chỉ ẩn theo quy củ hành lễ văn bói, tặng lễ ra mắt cũng ẩn theo tiêu chuẩn bình thường: một hà bao tự tay thêu, bên trong chứa một quả cầu vàng hai lạng, không đủ quý trọng để nịnh nọt, cũng không bình thường đến mức phải xem thường, khiến Nghiêm ma ma dù có tâm bất bẻ cũng không được.

Lại nói, Du Tiểu Văn kiếp trước từng học qua các loại lễ nghi chính quy, nên cho dù Nghiêm ma ma cố ý làm khó dễ, nàng cũng có thể ứng phó được, thái độ không ôn không hòa, không kiêu ngạo không siểm nịnh, trong suốt ba ngày, Nghiêm ma ma vẫn không tìm được nhược điểm gì của nàng.

Huống hồ sau khi tiếp xúc vài ngày, Nghiêm ma ma phát giác Du Tiểu Văn làm người ôn hòa có lễ, không phải là loại thiên kim điều ngoa bốc đồng, tính tại ôn nhu nhưng vẫn kiên cường, không phải là loại gao nể có thể mặc người khác nhào nấn. Trong lòng bà dần nổi lên tâm ngưỡng mộ mầm nhân tài, cảm thấy đứa nhỏ này rất có khả năng đào tạo.

Hôm nay huấn luyện xong tư thế đi đường, Nghiêm ma ma nhân tiện nói: “Cô nương lấy một bức tranh thêu ra cho ta xem.”

Du Tiểu Văn nhẹ nhàng đáp vâng, bảo Sơ Vân đến lấy một chiếc khăn tay do chính mình thêu.

Nghiêm ma ma nhìn kỹ vài lần, khoe môi khẽ cong cong lên cao, “Lấy tuổi của người mà nói, cũng không tệ lắm, nếu có thể được Kim Đại Nương chi điểm, ngày sau nhất định có thể đại thành.”

Tuy rằng các phu nhân trong nhà phú quý đều rất ít tự tay thêu vật dụng, nhưng đối với một nữ tử chờ gả, thêu là một kỹ năng phi thường trọng yếu, thậm chí ảnh hưởng đến phán định của người ngoài về phẩm tính của mình. Vị Kim Đại Nương mà Nghiêm ma ma nhắc tới, chính là một tú nương rất danh tiếng, là nữ quan trọng Thượng Y Cục của hoàng cung. Triệu phục của Thái hoàng thái hậu, Thái Hậu và cả tiên đế đều từ một tay bà thêu ra.

Kim Đại Nương nhậm chức trong cung, nhưng cũng có lúc nghỉ ngơi, xuất cung ra ngoài. Các quý phu nhân thường dựa vào quan hệ, tìm cách gặp gỡ bà, nhờ bà bình phẩm tranh thêu của nữ nhi nhà mình. Nếu có thể được ca ngợi, giá thị trường của nữ tử sẽ lập tức như nước lên thuyền lên, càng đừng nói là nữ tử chưa hôn được đích thân bà chi điểm.

Du Tiểu Văn lộ ra thần sắc khát vọng lại vừa có chút bất đắc dĩ, “Nghe nói Kim Đại Nương rất ít ra cung, cho dù có ra cung, cũng được các quý phu vương công hầu tước mời đến, ta sao có thể có điểm phúc được bà chi điểm?”

Nghiêm ma ma cười nhẹ, “Chỉ cần người có nguyện ý hay không.”

“Đương nhiên nguyện ý.” Du Tiểu Văn lập tức kinh hỉ khuyu gối cúi người, “Thỉnh ma ma dẫn tiến.”

Nghiêm ma ma cười nói: “Chuyện này không thành vấn đề, chỉ là bảo bà ấy nhập phủ thì có hơi phiền toái, vẫn là ra phủ gặp tốt hơn.”

Du Tiểu Văn lập tức đáp ứng, lại bảo Sơ Vân lấy ra khối gấm Tứ Xuyên tặng cho Nghiêm ma ma, Nghiêm ma ma cũng không chối từ, vui vẻ nhận lấy, về phòng nghỉ ngơi.

Đội Nghiêm ma ma rời đi, Trương Đại nương không biết khi nào thì tiến vào, nhíu mày cười, “Tiểu cô nương tâm nhãn thật nhiều, người làm sao mà biết Kim Đại Nương và Nghiêm ma ma có giao tình tốt.”

Du Tiểu Văn cười nhẹ, “Đoán.”

Trương Đại nương cũng không tin, bà mỗi ngày thờ ơ lạnh nhạt, phát hiện Du Tiểu Văn luôn cố ý biểu hiện trước mặt Nghiêm ma ma, chính là biểu hiện

thập phần không rõ ràng. Ví dụ như, Nghiêm ma ma yêu cầu nàng hành lễ đạt tới một tiêu chuẩn nào đó, lần đầu tiên nàng luôn làm kém một chút, lần thứ hai miễn cưỡng đạt tới, lần thứ ba liền có thể xa xa vượt qua mong muốn của Nghiêm ma ma, khiến Nghiêm ma ma trừ bỏ kính ngạc chính là kính diễm. Nàng chỉ dùng ba ngày, không phí một chút khí lực, đã thu phục được Nghiêm ma ma, khiến bà chủ động giúp giới thiệu nàng với Kim Đại Nương.

Du Tiểu Văn đương nhiên sẽ không nói cho Trương Đại nương biết bản thân đã từng sống qua một kiếp, đương nhiên biết mối quan hệ giữa Nghiêm ma ma và Kim Đại Nương. Trương Quân Dao sở dĩ có thể lên làm trắc phi, ít nhiều cũng nhờ vào tầng quan hệ này, cho nên nàng mới muốn lấy lòng Kim Đại Nương trước khi Trương Quân Dao kịp ra tay, khiến Kim Đại Nương hỗ trợ đề cử Ngô Lệ Quyên.

Nàng ý bảo Trương Đại nương ngồi ở đối diện, tĩnh tâm bắt mạch cho bà, sau đó kính ngạc phát hiện, bệnh của Trương Đại nương đã chữa khỏi, “Thật không nghĩ tới nhanh như vậy, bất quá chỉ mới uống thuốc mười ngày mà thôi.”

Trương Đại nương cười hắc hắc, “Ta là người tập võ, khỏe mau chút cũng thực bình thường. Nói đi, ngươi định cầu ta chuyện gì.”

Du Tiểu Văn mềm nhẹ cười nói: “Đầu tiên đương nhiên là học bản sự của ngài. Hai chuyện khác, ta tạm thời còn chưa nghĩ ra, đợi sau này nghĩ xong, ta sẽ nói.”

Trương Đại nương khẽ giật mình, “Tiểu cô nương thật là biết tính toán, bản sự này của ta, không biết bao nhiêu người muốn học đâu, nếu ngươi muốn học, phải bái sư trước.”

Du Tiểu Văn lại lắc lắc đầu, “Một ngày làm thầy, chung thân là mẹ. Nếu sau này ngươi muốn ta bỏ đi hai chuyện kia, ta cũng chỉ có thể thuận theo, rất không có lời. Ta kính ngài là trưởng bối, liền hướng ngài hành lễ văn bối.” Nói xong chính đốn trang phục đứng thẳng, khom người làm một cái tiêu chuẩn văn bối lễ.

Trương Đại nương cười một tiếng, “Nha đầu ngươi a, đúng là cái thói tính tình, bất quá rất hợp khẩu vị của đại nương ta.” Nói xong vẻ mặt nghiêm túc, “Nếu thật muốn tập võ, thì phải có thể chịu khổ, từ giờ trở đi, ngươi mỗi buổi tối theo ta đến núi Tây đi.”

Du Tiểu Văn cực trịnh trọng vén áo thi lễ, “Văn bối tông mệnh.”

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Đích Nữ Không Ngoan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 36: Tặng Quà Sinh Nhật Lớn

Đêm đó, Du Tiểu Văn bị Trương Đại nương kéo lên núi Tây.

Núi Tây ở rập gianh kinh thành, núi cao rừng rậm, Trương Đại nương tay cầm một người, lại hoàn toàn không tốn chút khí lực, rất nhanh lên tới đỉnh núi.

“Trên đỉnh núi tuy không khí có hơi loãng, sẽ có chút khó thở, nhưng ở đây tụ tập tinh hoa của trời đất, là nơi thích hợp nhất để tu luyện nội công. Ta trước dạy ngươi phương pháp hít thở, ngươi nhớ kỹ khẩu quyết.....”

Trương Đại nương đọc khẩu quyết một lần, Du Tiểu Văn dụng tâm lắng nghe, chỉ một lần liền nhớ kỹ, lại dựa theo lời giải thích của Trương Đại nương, chậm rãi thể hội cảm giác dòng khí lưu chuyển trong cơ thể..... Dần dần, nàng có thể đem dòng khí trong cơ thể đi vòng một đường, tuy rằng dòng khí rất yếu, nhưng loại cảm giác này thật sự rất kỳ diệu.

Trương Đại nương nghiêm mặt nói: “Ngươi thực thông minh, khả năng lĩnh ngộ cũng thật mạnh, rất có tố chất học võ, nhưng tuổi của ngươi đã hơi lớn, nếu được học vào năm sáu tuổi thì tốt rồi. Ta còn có việc muốn làm, chỉ có thể ở lại kinh thành ba tháng, trong ba tháng này, ta sẽ dốc túi dạy ngươi, ngươi có thể nắm giữ bao nhiêu, liền phải nhìn vào khả năng của ngươi. Tập võ chính là sự phụ truyền thụ, bản thân tự tu luyện. Ngươi ngồi xếp bằng xuống, ta trước truyền cho ngươi chút chân khí, nếu không có chân khí, rất khó học những chiêu kế tiếp.”

Du Tiểu Văn nghe lời ngồi xuống, Trương Đại nương đặt hai tay lên ngực nàng, chậm rãi truyền chân khí sang, cũng không nhiều, sợ nàng không chịu nổi, nhưng cũng đủ nàng dùng để tập kiếm thuật. Du Tiểu Văn lại ý khẩu quyết vận chuyển dòng khí trong người, lúc này cảm giác khí đã mạnh hơn nhiều lắm, không khỏi khẽ cười lên.

Lúc này nắng chưa lên, thái dương còn núp sau tầng mây, chân trời chỉ có một vầng sáng vàng óng ánh. Ánh sáng chiếu vào mặt Du Tiểu Văn, thân nhiên tỏa ra màu vàng rực rỡ, thấp sáng đôi mắt trong suốt của nàng, long lánh như chứa đầy trời tinh quang. Những sợi lông tơ xử nữ thật mịn trên hai gò má cũng bị nhuộm thành màu kim hoàng, khiến khuôn mặt thanh lệ nhỏ nhắn đều như được tắm ướp một tầng kim quang. Gió núi khẽ đưa đưa óng tay áo của nàng, khiến cho nàng như phiêu miểu, tựa hồ tùy thời có thể thuận gió mà đi.

Trương Đại nương kinh diễm nhìn khuôn mặt tuyệt lệ cơ hồ trong suốt trước mắt, tự đáy lòng tán thưởng, “Không hơn ba năm, ngươi nhất định sẽ trở thành kinh thành Đệ Nhất Mỹ Nhân..... Ừm, ta thấy, không bằng ngươi gả cho con ta đi, hấn mặc dù tuổi hơi lớn ngươi một ít, nhưng thập phần xuất chúng, trọng yếu nhất là, hấn có đảm đương, hơn nữa ta không thích đứa con dâu kia của ta, thật quá khô khan.”

Ách, sao lại nói đến vấn đề này? Du Tiểu Văn tuy đã sống qua một kiếp, nhưng vẫn là một cô nương chưa lấy chồng, nói tới chuyện kết hôn, ít nhiều có chút xấu hổ, lúc này cúi thấp đầu, quanh co nói: “Ta..... Còn phải giữ đạo hiếu ba năm.....”

Tương Đại nương nhất thời bị mỹ mạo của nàng làm chấn kinh, nên mới thốt ra như vậy, sau một hồi cũng định thần lại, cười hắc hắc, “Ta biết, danh môn thiên kim các ngươì a, đều là dựa theo phụ mẫu chi mệnh, mỗi chước chi ngôn*. Vừa rồi bất quá là chỉ đùa một chút thôi. Ừm, ta thấy lão thái thái nhà ngươì, tựa hồ là có ý muốn thân càng thêm thân đó a. Còn ngươì thì sao, chẳng lẽ không có tính toán gì?”

* Việc hôn nhân là phải nghe theo lệnh của cha mẹ (phụ mẫu chi mệnh), dựa theo lời người mai mối (mỗi chước chi ngôn). Hành vi tự định chung thân (tự quyết định hôn sự) là chuyện vừa bất hiếu, vừa không hợp lễ giáo, nói toẹt ra là không có văn hóa.

Du Tiểu Văn chỉ cười cười, không trả lời. Kiếp trước, ngoại tổ mẫu ngay từ đầu cũng hy vọng nàng và Duệ biểu ca có thể bạch đầu giai lão, nhưng trước lúc lâm chung, bỗng nhiên lại định cửa hôn nhân với Hàn gia cho nàng. Có lẽ lúc ấy, ngoại tổ mẫu đã phát hiện mỵ dụng tâm hiểm ác, chính là gài dất xa trời, chỉ có thể dùng phương pháp này để giúp nàng giải thoát, đáng tiếc nàng lại ngốc nghếch, thậm oán ngoại tổ mẫu. Kiếp này, chỉ sợ ngoại tổ mẫu vẫn sẽ chọn cửa hôn nhân với Hàn gia, tuy rằng còn chưa có dấu hiệu, nhưng nàng biết, đối với hôn sự, bản thân không có nhiều con đường để lựa chọn, cho nên, chỉ cần không phải Duệ biểu ca là tốt rồi, những người khác thế nào, nàng căn bản lười nghĩ.

Nàng không nói lời nào, Tương Đại nương nghĩ là tiểu cô nương da mặt mỏng, cũng không lại truy vấn, thấy sắc trời không còn sớm, liền nói nàng mau xuống núi.

Trên sườn núi lúc này đã có người đến luyện tập, xa xa thấy hai thân ảnh chạy xuyên qua cây cối, không khỏi nhẹ nhàng “Dĩ” một tiếng, thầm nghĩ, tiểu cô nương kia, nhìn sao có vẻ giống Du gia tiểu thư?

.
.
.

Trời hưng hừng sáng, Sơ Tuyết khoác áo ngồi dậy, đến cạnh giường nhỏ giọng hỏi: “Tiểu thư đã dậy chưa?”

Du Tiểu Văn làm như mình vừa tỉnh dậy, “Ừm, thức rồi.”

Sau khi đến Duyên Niên Cư thỉnh an, xin phép với lão thái thái và Tào phu nhân, Du Tiểu Văn liền cùng Nghiêm ma ma ra phủ, đến Bách Hoa Viên gặp Kim Đại Nương.

Kim Đại Nương là một lão thái thái mặt tròn mắt vừa dài vừa nhỏ, bộ dạng thập phần vui vẻ, miệng chưa nói mà mặt đã mang theo ba phần ý cười. Quần áo bà vừa đơn giản lại sạch sẽ, ngón tay cũng được cắt tỉa thập phần gọn gàng, có thể thấy được đây là người trọng quy củ, có nguyên tắc. Du Tiểu Văn vừa thấy vậy, liền tâm sinh kính ý, thập phần cung kính trình lên bức tranh thêu của mình.

Kim Đại Nương ở thâm cung hậu hạ đủ dạng chủ tử nhiều năm như vậy, đã sớm luyện ra một đôi mắt lợi hại, thấy Du Tiểu Văn ăn nói hợp lễ, thần vận thanh nhã, khí chất thoát tục, trong lòng liền thập phần thích nàng, lại nhìn tranh thêu của nàng, bao gói bướm vờn hoa lan, đường may tinh mịn, đều đặn, hoa lan và bướm đều rất sống động, phối màu và bố cục đều có một phong cách riêng, có thể thấy là người có tâm tư xảo diệu.

Kim Đại Nương ngắm xong, khen không dứt miệng, “Tuổi còn nhỏ như vậy mà đã có kĩ thuật thêu thế này, rất khó được.”

Nghiêm ma ma và Kim Đại Nương đã quen biết nhau vài thập niên, vừa nghe liền biết bà rất vừa lòng tiểu cô nương này, liền cười nói với Du Tiểu Văn: “Bà ấy khó có dịp khen ngươì, còn không mau dâng trà cảm tạ?”

Dâng trà là có ý bái sư, Du Tiểu Văn nghe xong tâm động, ngẩng mặt nhìn sang Kim Đại Nương, thấy ánh mắt bà hòa ái, miệng cười nhẹ nhàng nhìn mình, nàng liền cung kính đỡ Kim ma ma ngồi lên chủ vị, lại chăm chén trà mới, lui ra phía sau hai bước, trịnh trọng bái xuống, nói: “Thỉnh sư phụ uống trà!”

Kim Đại Nương tiếp trà, uống lên mấy ngụm, xem như đã nhận đồ đệ này.

Sau khi hồi phủ, Du Tiểu Văn khó nén hưng phấn nói với Triệu ma ma, “Kim Đại Nương đã thu ta làm đồ đệ.”

Trở thành đồ đệ của Kim Đại Nương, chẳng khác nào dán trên trán một tấm biển chữ vàng, sau này cũng có các thiếu gia quyền quý vội vàng đến cầu hôn! Triệu ma ma mừng rỡ cười toe toét, thậm cầu phu nhân phủ hộ tiểu thư, sau này tìm cho nàng một người tốt, biết yêu thương nàng.

.
.
.

Sinh nhật của Trương thị đảo mắt liền đến. Du Tiểu Văn còn đang trong hiếu kì, không thể tham gia yến tiệc hi sinh, bởi vậy sáng sớm liền nhân lúc thỉnh an, đem thọ lễ dâng lên, là một khối bạch ngọc, chất ngọc sáng loáng, tỏa sáng mười phần. Trương thị mặt đầy vui mừng, liên tục nói: “Đứa nhỏ này, đã

nói là không cần con tặng lễ.”

Du Tiểu Văn chỉ cần môi sợ hãi cười, có vẻ cực kì bối rối, không biết nên trả lời thế nào mới tốt. Lão thái thái liền thay nàng đáp: “Đây là một mảnh hiếu tâm của nàng, con cứ nhận lấy đi.”

Trương thị cười, vỗ vỗ tay Du Tiểu Văn, nói: “Lễ vật này, ta thực thích.”

Du Tiểu Văn ngượng ngừng gục đầu xuống, nhỏ giọng nói: “Mợ thích là tốt rồi.” Hy vọng lát nữa hai phần thọ lễ khác của ta đến, ngài cũng có thể thích.

Thọ lễ lần này chỉ mời thân thích trong nhà. Hai đệ đệ của Tào Thanh Nho đều làm quan ở xa, đã sớm cho người đưa thọ lễ hồi kinh, cho nên khách chỉ có Trương phu nhân, Trương Quân Dao, vài chất nhi chất nữ, cùng vài khuê mật* của Trương thị.

* khuê mật = những người bạn rất thân từ thời chưa gả chồng

Trương thị đương nhiên là tiếp đại tẩu và các khuê mật. Tào Trung Nhã quay sang tán gẫu thập phần vui vẻ với hai tỷ muội Trương Quân Dao và Trương Quân Quyết. Tào Trung Trinh và Tào Trung Yên thì phụ trách tiếp đãi các vị thứ nữ.

Đang lúc mọi người đang ngồi ở trong phòng nói chuyện, Tào quân gia nhanh như chớp chạy vào, đứng ở hành lang thông bẩm: “Bẩm phu nhân, Hầu gia hạ triều, Ngô Cử Chân Ngô đại nhân cũng đến đây, Hầu gia thỉnh ngài mang biểu tiêu thư đến thư phòng ở tiền viện gặp khách.”

Trương phu nhân nghe vậy, hai mắt sáng lên, nói bóng nói gió: “Ngô đại nhân vừa thăng nhiệm Thái Sur, là thầy của thiên tử, có thể nói là thanh quý vô cùng a. Như thế nào lại muốn gặp Văn Nhi? Muốn gặp thì phải gọi các nam hài đến bái kiến một phen mới đúng.”

Bọn công tử nếu được bái kiến Ngô đại học sĩ, nhất định sẽ trình lên văn về của mình. Nếu được Ngô đại học sĩ vừa mắt, thu làm đệ tử, coi như là đồng môn với thiên tử..... Đương nhiên, không ai có lá gan tự xưng là sư đệ của thiên tử, nhưng ở trong mắt người ngoài, chính là phết một lớp vàng ròng lên người.

Trương thị hiểu được ý đại tẩu là hy vọng bà có thể mang theo vài chất nhi đi qua, nhưng trước khi con trai mình có thể được Ngô đại nhân coi trọng, bà sẽ không mạo hiểm. Vì thế, bà lập tức đứng lên, cười nói: “Hầu gia chỉ bảo ta mang Văn Nhi qua, ta cũng không thể tự tác chủ trương.”

Trương phu nhân tươi cười cứng đờ, làm sao không hiểu ý cô em chồng này, Duệ Nhi khẳng định đã ở thư phòng, cho nên mới không muốn dẫn con trai của nàng đi.

Đối với sắc mặt của đại tẩu, Trương thị chỉ làm như không thấy, cho người đi mời Du Tiểu Văn, sau đó cả hai cùng thư phòng ở tiền viện. Tào Trung Mẫn và Tào Trung Duệ đều ở đây, mà kỳ quái là, Hàn Thế Chiêu cũng đi theo Ngô Cử Chân đến đây.

Thấy hai người tiến vào, tất cả mọi người đứng lên, y theo trường ấu tôn ti hành lễ lẫn nhau, mới lại theo thứ tự ngồi xuống.

Ngô Cử Chân cẩn thận quan sát Du Tiểu Văn vài lần, khen: “Du huynh đã dạy con rất khá.” Chỉ cần nhìn cử chỉ, có thể nhìn ra giáo dưỡng của một người, Ngô Cử Chân thật sự cảm thấy vui mừng cho người bạn học đồng môn quá cố, lại giới thiệu Hàn Thế Chiêu: “Đây là đồ nhi của ta, người gọi hẳn là thế huyên đi.”

Hàn Thế Chiêu một lần nữa đứng dậy thi lễ, gọi một tiếng: “Du thế muội.”

Du Tiểu Văn vội đứng dậy đáp lễ, “Hàn thế huynh.”

Hai người tuổi xấp xỉ, một bên là thiếu niên tuấn lãng phiêu dật, một bên là thiếu nữ thanh lệ thanh nhã, nhìn thế nào đều thấy giống một đôi bích nhân, Ngô Cử Chân hai mắt sáng lên, vuốt râu mỉm cười gật đầu.

Trương thị cảm thấy tình hình này không ổn, Hàn Thế Chiêu là một trong những người được chọn làm con rể tương lai của bà, vô luận thế nào cũng không thể để Du Tiểu Văn chiếm đi, lúc này liền cười nói: “Ngô đại nhân là khách ít đến, trong phủ đã chuẩn bị thêm một phần bàn tiệc, mong Ngô đại nhân có thể dùng cơm lại đi.” Nói xong liền muốn dẫn Du Tiểu Văn cáo từ rồi đi.

Tào Thanh Nho lại cười nói: “Ngô đại nhân đương nhiên sẽ lưu lại dùng cơm, ông ấy hôm nay vừa nhận Mẫn Nhi làm đệ tử, là ta có ý mời đến.”

Trương thị vừa đứng lên, nghe vậy, thân mình lão đảo, ngã ngồi xuống, giọng gao tươi cười hỏi, “Ngô đại nhân nhận Mẫn Nhi làm đệ tử?”

Mau nói là ta nghe lầm, mau nói! Mau nói a! Mau nói a!

Tào Thanh Nho thập phần đắc ý, “Thiên chân vạn xác! Ngô đại nhân còn đề cử Mẫn Nhi đến Hàn Lâm viện làm biên tu, ngay cả ý chỉ chỉ định cũng đã ban xuống.”

Hôm nay ở trước mặt đồng nghiệp được một phen mặt mũi lớn, Tào Thanh Nho tâm tình sung sướng vô cùng, mà Trương thị lại cảm thấy như mây đen đầy đầu, Ngô đại nhân vì sao có thể vô duyên vô cớ nhận Mẫn Nhi làm đồ đệ? Vậy còn Duệ Nhi thì sao, Hầu gia ngài có đề cử Duệ Nhi hay không?

Chương 37: Quân Dật Chi Lại Tới Nữa

Ngô Cử Chân vuốt râu cười nói: “Tuy nói là Văn Nhi đề cử, nhưng phải nói là Mẫn Nhi vẫn về làm tốt lắm, lí giải độc đáo, nếu được bồi dưỡng tốt, tất sẽ thành nhân tài của đất nước.”

Tào Thanh Nho và Tào Trung Mẫn nghe được lời khen ngợi như vậy, trong lòng đều phi thường đắc ý, ngoài mặt vẫn phải khiêm tốn vài câu.

Trương thị trong đầu chỉ còn vang vọng một câu “Là Văn Nhi đề cử”, Ngô đại nhân thế nhưng có quan hệ thâm hậu với muội phu như thế, ngay cả lời đề của một bé gái mồ côi cũng đề ở trong lòng? Bà quay đầu nhìn về phía Du Tiểu Văn, cố rặn ra một nụ cười, hỏi, “Thật sự là Văn Nhi đề cử sao?”

Du Tiểu Văn rất không hiểu ý, gật gật đầu, “Là Văn Nhi mặt dày viết một phong thư đề cử..... Một chút việc nhỏ, mợ không cần đề ở trong lòng.”

Không cần đề ở trong lòng? Người chừng nào thì qua lại gần với Mẫn Nhi như vậy? Người nếu dám giúp hắn, ta sẽ cho người biết tay! Trương thị hận đến hai tay ghì chặt thành quyền, miệng lại nói: “Tìm được lương sư sao là việc nhỏ?” Hết nhìn lại nhìn mấy lần, rốt cuộc nuốt xuống câu “Sao không đề cử Duệ biểu ca của người?”, giọng gào nói, “Hầu gia và ta đều phải cảm ơn con mới đúng.”

Đến phút cuối, bà vẫn còn nhớ rõ, đối với bà, chỉ có Duệ Nhi mới là con trai của mình, nhưng đối với Hầu gia, cả hai đều là con, đều yêu thương giống nhau.

Trương thị tận dụng mọi thứ nói, “Duệ Nhi nhà ta cũng thích viết văn chương, Ngô đại nhân có thể chỉ điểm một hai?”

Một nữ tặc lại lướt qua phu quân để nói chuyện với khách nam, thật sự là một hành vi thất lễ. Xem ra thấy Mẫn biểu ca được Ngô đại nhân coi trọng, khiến mợ càng cảm thấy nguy cơ lớn, chỉ có cách xuống tay vào tiền đồ và tước vị thừa kế của Duệ biểu ca mới là hữu hiệu nhất, Du Tiểu Văn âm thầm suy nghĩ.

Tào Thanh Nho trong lòng bất mãn, nhưng không tiện phát tác, trầm giọng nói: “Mới vừa rồi Ngô đại nhân đã muốn đọc qua văn của Duệ Nhi, còn nói muốn giới thiệu cho Trần Tử Thanh đại nhân.”

Vị Trần Tử Thanh này cũng là Hàn Lâm viện học sĩ, là một học giả uyên thâm, tài danh không hề dưới Ngô Cử Chân, bất quá luận đến địa vị ở trong triều, tiền hoàn toàn không thể so sánh với Ngô Cử Chân, cho nên Trương thị vẫn không hài lòng, còn muốn hướng Ngô Cử Chân đề cử con mình, vừa há mồm, đã bị Tào Thanh Nho ngắt lời: “Người đi tiếp đại tẩu và khách đi, Văn Nhi cũng về trước phòng đi.”

Du Tiểu Văn lập tức đứng lên hành lễ, Trương thị lòng tràn đầy bất mãn, ngón tay siết chặt, hận Du Tiểu Văn một chút cũng không hiểu nhìn sắc mặt người khác. Ánh mắt Tào Thanh Nho dấy lên một đoàn lửa giận, Trương thị thế này mới cả kinh, vội đứng dậy cáo từ, mang theo Du Tiểu Văn rời đi.

Vào nhị môn, Trương thị liền kéo Du Tiểu Văn, hỏi phụ thân nàng còn có quan hệ tốt với vị quan nào trong triều, Du Tiểu Văn lắc đầu nói: “Chuyện của phụ thân, Văn Nhi chưa bao giờ hỏi. Ngô đại nhân đã tới Nhữ Dương một lần nên Văn Nhi mới biết.”

Làm con cái trong nhà, vốn không thể hỏi đến chuyện của cha mẹ. Nàng trả lời cẩn thận như vậy, Trương thị quả thật không bắt được nhược điểm, nhưng trong lòng chắc chắn nàng đã được thứ gì tốt ở chỗ Võ di nương, nên mới đối nghịch với mình. Ngừ khí của bà liền trở nên không tốt, khí thế bức nhân hỏi, “Sao không đề cử Duệ biểu ca của con? Con có phải là có hiểu lầm gì với ta và Duệ Nhi?”

Câu hỏi đánh úp như vậy, bình thường có thể phát hiện được nguyên nhân chân thực nhất dựa theo biểu tình của đối phương. Trương thị không nháy mắt nhìn chăm chăm Du Tiểu Văn, ý đồ tìm ra bộ dạng xấu hổ vì bị phát hiện.

Du Tiểu Văn giống bị sợ hãi dọa nhảy dựng, lui ra sau nửa bước, một tay ấn ngực, hàng lông mi dài như cánh quạt chớp chớp, khuôn mặt thanh lệ nhỏ nhắn tràn đầy ủy khuất cùng bối rối, hoàn toàn không biết chính mình làm sai cái gì, mợ vì sao bỗng nhiên tức giận.

“Làm sao có thể? Văn Nhi chỉ là thấy chức vụ của Mẫn biểu ca thật sự bận quá, không có thời gian giúp Văn Nhi quản lý cửa hàng, lão thái thái lại thường nói muốn nghĩ cách giúp Mẫn biểu ca có tiền đồ tốt, cho nên Văn Nhi mới thử viết phong thư gửi cho Ngô đại nhân. Mới vừa rồi Ngô đại nhân cũng nói, cũng là bởi vì Mẫn biểu ca làm văn tốt lắm.....”

Ngụ ý chính là, văn của Duệ biểu ca cũng đã đưa cho Ngô đại nhân xem, nhưng Ngô đại nhân cũng không nguyện ý thu làm đệ tử, đâu có gì lạ!

Chỉ vì mấy gian cửa hàng kia của người, người liền giúp đỡ người khác ngăn cản tiền đồ của con ta! Trương thị tức nghẹn ở ngực, đau đau nhói nhói, lại không thể phát tác.

Bà lại nghĩ nghĩ, lão thái thái thực có nói qua như vậy, nói muốn giúp Mẫn Nhi có tiền đồ tốt? Càng nghĩ càng cảm thấy rất có thể, lão thái thái và Hầu gia đã chờ rất lâu đến cổ cũng dài ra, mới chờ đến đứa tôn tử Mẫn Nhi này, lúc trước khi Duệ Nhi sinh ra, Mẫn Nhi đều được Hầu gia tự tay ẵm bồng nhiều năm, phân tình kia tuyệt không ít so với Duệ Nhi. Nói như vậy, nếu Duệ Nhi ngày sau không thể áp được Mẫn Nhi, tước vị này, không chắc sẽ rơi xuống đầu ai.

Trương thị thật muốn kéo Du Tiểu Văn đi thăm vãn, lão thái thái rốt cuộc là nói thế nào, nhưng bà biết mình không thể, đành phải âm thầm hít thở vài lần, đề nặng con tức nói: “Thì ra là thế.”

Vừa vặn đến cửa Nhĩ Ngũ Đường, Trương thị liền qua loa vài câu, bỏ lại Du Tiểu Văn để đi tiếp khách. Vì trong lòng có việc, nên bà cảm thấy thọ yến thập phần không vui, nhưng vẫn phải thể hiện chính mình vui vẻ trước mặt khách, quả thực chính là miễn cưỡng cười vui.

Gần đến giờ Thân, khách đã tan, ẩn theo quy củ, Trương phu nhân phải đến thỉnh an Tào lão phu nhân, nói lời từ biệt. Trương thị liền cùng đại tẩu, mang theo vài vị chất nữ, đi vào Duyên Niên Cư.

Lúc này, trong đại sảnh truyền ra tiếng cười vui huyên náo, có nam có nữ. Trương thị ngẩn ra, vội hỏi Thạch Lựu đang đi ra đón, “Trong phủ có khách đến sao?”

Thạch Lựu cười mỉa mỉ giải thích, “Hồi bẩm phu nhân, Sở thái phi và Quân Nhị công tử từ ngoại ô trở về thành, đi ngang qua quý phủ chúng ta, liền ghé vào ngồi chơi. Cũng là vừa mới đến, lão thái thái đã cho người đi mời biểu tiểu thư.”

Ánh mắt Trương phu nhân lập tức liền nhìn sang Trương thị. Bàn tay trong tay áo Trương thị dùng sức nắm thành quyền, thế này là thế nào, trong phủ có khách quý đến, cư nhiên không cho người đến báo cho bà một tiếng, rốt cuộc có xem bà là đương gia chủ mẫu hay không? Cũng không cho người đi thỉnh Nhĩ Nhị, lại thỉnh Văn Nhị, lão thái thái là có ý gì?

Bà không muốn để đại tẩu coi thường mình, kiệt lực bảo trì trấn định, giọng lên một chút tươi cười: “Chỉ sợ là Quân Nhị công tử đến đây, bọn nhỏ Dao Nhi không tiện gặp, nên lão thái thái mới không cho người báo cho ta biết.” Tim thế diện lại cho mình xong, bà tiếp tục nói: “Không bằng bảo Dao Nhi và mọi người đến đồng phòng chờ một chút?”

Trương phu nhân rất không tình nguyện.

Quân Nhị công tử là huyết mạch chính thống của hoàng gia, lại đang ở tuổi bàn chuyện hôn phối, là vị trí mà vô số danh môn khuê tú muốn leo lên. Trương phu nhân chỉ có Trương Quân Dao là đích nữ, đã có an bài khác, nhưng trong số các thứ nữ cũng có hai người thập phần xinh đẹp, tuổi cũng lớn hơn Tào Trung Nhã một chút, tuy không giống vẻ mỹ nhân bại hoại của Tào Trung Nhã, nhưng cũng là mỹ nhân hiếm có. Nếu có thể đưa chúng nữ nhi của mình vào, được Sở thái phi hoặc Quân Nhị công tử nhìn trúng, kết một cái quan hệ thông gia, ngày sau cũng có thể ra một phần lực lớn cho Trương gia. Nhưng Trương thị lại ngăn trở, bà cũng không thể mạnh mẽ kéo nữ nhi vọt vào, chỉ có thể miễn cưỡng gật đầu, “Cũng được.”

Thạch Lựu vội gọi nha hoàn bậc hai của Duyên Niên Cư là Đỗ Quyên đến, bảo nàng hầu hạ các vị chất tiểu thư đến đồng phòng nghỉ ngơi, còn mình thì đưa Trương phu nhân và Trương thị vào, xong liền xoay người đến gian cách vách để pha trà.

Trương phu nhân thỉnh an lão thái thái và Sở thái phi, híp mắt nhìn thoáng qua bóng dáng yếu điệu bận rộn của Thạch Lựu, mới ngồi ngay ngắn xuống, cười khanh khách nịnh hót: “Hôm nay đúng là tam sinh hữu hạnh, được dịp nhìn thấy dung nhan của Sở thái phi. Vài nữ nhi của ta cũng muốn đến bái kiến thái phi, chỉ là sợ mạo phạm ngài.”

Sở thái phi mỉm cười nói: “Các khuê nữ cũng đến đây sao, ta thích nhất là tiểu cô nương, mau gọi các nàng vào đi.”

Trương phu nhân mừng rỡ, đặc ý nhìn Trương thị. Trương thị đành phải bảo Thục Dược đi thỉnh các vị chất tiểu thư đến.

Du Tiểu Văn cơ hồ là cùng bọn tỷ muội Trương gia tới trung chính, đầu tiên là hành lễ với lão thái thái và Sở thái phi, Sở thái phi vội kéo nàng hàn huyên vài câu, rồi mới đến phiên những vị khách khác.

Các nữ nhi của Trương gia vốn dĩ rất xinh đẹp, khí chất cũng không tệ, tuổi đều từ mười hai đến mười bốn, đang ở thời kì xanh miết phấn nộn, ánh nhìn như nước trong veo, giọng nói kiều nhuần đáng yêu, lời nói đều có ý cát tường, khiến Sở thái phi liên tục khen tốt.

Quân Dật Chi cũng mỉa mắt nhìn các nàng, khỏe mỗi cột nhà cong lên, tạo thành những nếp nhăn hết sức phong tình trên mặt, cặp mắt phượng lòe lòe sáng lên, còn cười hi hi nói: “Tổ mẫu, các vị tiểu thư xinh đẹp này đồ ngài vui vẻ như vậy, ngài dù sao cũng nên tặng một chút lễ gặp mặt mới được.”

Sở thái phi lại cười nói: “Đây là đương nhiên.” Sau đó cho vị ma ma đứng phía sau ban thưởng, mỗi người được tặng một vòng tay vàng ròng phân lượng mười phần.

Không thân chẳng quen, nếu không phải có hàm ý khác, bình thường cũng không tặng lễ gặp mặt, nhưng Sở thái phi lại bởi vì một câu nói của Quân Nhị công tử mà ban thưởng, đều nói Sở thái phi sùng tôn tử này đến vô biên, xem ra thật đúng là không giả.

Du Tiểu Văn đạm nhìn lướt qua, trong lòng xem thường, đáng đồ tử*!

* Đẳng Đồ Tử vốn là tên người, nhưng người đời sau đều dùng cái tên này để mắng những kẻ háo sắc. Nguyên nhân của chuyện này rất buồn cười, các nàng vào đây đọc để hiểu rõ ^^

Trương phu nhân lại vừa lòng vô cùng, không sợ hấn háo sắc, chỉ sợ hấn không háo sắc, chỉ cần trong số những nữ nhi của bà có một người chen được một vị trí tiểu thiếp, Trương gia coi như là hoàng thân quốc thích.

Trương thị thì gấp đến độ quỳnh lên, Nhĩ Nhị còn chưa trang điểm xong sao?

Trương thị còn đang vất vả ngóng trông nữ nhi trang điểm phiêu lượng xinh đẹp, Tào lão phu nhân đã truyền lệnh dọn cơm, lại nghe nói Ngô Cử Chân cùng Hàn Nhị công tử đang ở trong phủ, liền cho người đi mời hai người ở lại dùng cơm chiều rồi hẵng đi.

Quân Dật Chi vừa nghe lời này liền nhủ mảy, tựa đầu xoay sang một bên, căn bản không thèm chú ý tới trong phòng có thêm một người. Sở thái phi thấy bộ dáng của hắn như vậy, liền cười mắng: “Con nha, chính là không hợp ý tiểu tử Hàn gia kia. Lát nữa, con phải thành thật cho ta một chút, đừng sinh sự với người ta.”

Quân Dật Chi bĩu môi, sao cũng được nói: “Con không phải người tự nhiên sinh sự, chỉ là không quen nhìn bộ dáng làm ra vẻ của hắn thôi.”

Sở thái phi cười trềng mắt nhìn tôn tử một cái, nhìn Tào lão phu nhân giải thích nói: “Phụ vương hắn thường khen Hàn Nhị có tài hoa ở trước mặt hắn, bảo hắn cũng phải đọc thêm nhiều sách, hắn liền luôn bắt mẫn với người ta, thế này không phải ghen tị thì là cái gì.”

Tào lão phu nhân không tiện nói tiếp, đành phải ha ha cười, “Hai người đều là nhân trung long phượng, nếu tôn nhi của ta bằng một nửa của hai người bọn họ, chính là phúc đức cho Tào gia.”

Đang lúc mọi người vui vẻ nói chuyện, Tào Trung Nhã tranh thủ chạy vào phòng, bỗng phát hiện bản thân không có người để ý, đành lúng ta lúng túng trong sảnh. Trương thị vội nháy mắt, ý bảo nữ nhi lớn tiếng thỉnh an một chút.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Đích Nữ Không Ngoan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 38: Có Nên Dùng Sức Mạnh Hay Không

Tào Trung Nhã hiểu ý, lập tức lớn tiếng nói: “Tổ mẫu vạn an! Sở thái phi vạn an! Mọi vạn an!” Lại quay sang hành lễ với Quân Dật Chi, về mặt nguyệt ngừng, “Chào Quân Nhị công tử.”

Âm lượng không không chế tốt, gần như là nhảy vào họng của mọi người.

Nữ hài là phải chú ý cười giấu răng, đi không động vẩy, hết thấy ngôn hành đều phải mềm nhẹ dịu dàng. Tào Trung Nhã đột ngột lớn tiếng thỉnh an như vậy, khiến da mặt Tào lão phu nhân có chút không nhịn được, đây là cảm thấy Sở thái phi vắng vẻ người sao? Nhưng thái phi là thân phận gì, dù có bỏ mặt người cả một ngày, người cũng không thể có nửa điểm oán giận!

Tào lão phu nhân lo sợ nhanh chóng liếc mắt nhìn Sở thái phi một cái, may mà Sở thái phi ngay cả lông mi cũng chưa động, giống như không chú ý tới, chỉ đạm cười hỏi: “Đây cũng là cháu gái của người?”

Rõ ràng đã gặp mặt một lần, còn hỏi như vậy, hoàn toàn là không đem Nhã Nhi để ở trong lòng! Trương thị ngậm bực trong lòng, thấy Sở thái phi vẫn thân thiết nắm tay Văn Nhi, về mặt hòa ái thân thiết, trong lòng bà vừa sợ vừa e ngại lại vừa hận. Văn Nhi là con dâu mà bà nhìn trướng, của hồi môn lớn như vậy, đều phải dùng để chạy quan cho Duệ Nhi a, ai cũng đừng nghĩ cướp đi!

Hướng hồ, Quân Nhị công tử là con rể mà bà nhìn trướng, sao có thể tặng cho Văn Nhi? Nghĩ vậy, bà thoáng chần chờ một chút, Hàn Nhị công tử cũng là người dự tuyển chức con rể tương lai của bà, chọn ai mới thỏa đáng đây..... Hai người đều có sở trường riêng, bà thật sự khó quyết định, nhưng bất luận thế nào, trước khi bà chọn xong, người bên ngoài đừng nghĩ chen vào, nếu không, người nào chắn, ta giết người đó!

Nhã Nhi của bà tốt đẹp như vậy, kế thừa những ưu điểm của bà, không tới ba năm, nhất định sẽ trở nên nổi danh khắp kinh thành, khiến vô số hào môn công tử đập phá cửa xin cưới, Văn Nhi thì tính cái gì? Chỉ là bộ dạng tốt một chút, về mặt sợ hãi rụt rè, rõ ràng chỉ là thứ mặt hàng hèn mọn không thể đề lên mặt bàn, đã vậy còn là một đứa bé gái mồ côi, làm sao có thể so với Nhã Nhi, dựa vào cái gì muốn gả vào nơi tốt hơn Nhã Nhi?

Trương thị quyết định xong chủ ý, liền đứng dậy nhẹ nhàng đi đến bên cạnh lão thái thái, lặng lẽ nói: “Con dâu đi chuẩn bị yến tiệc.”

Lão thái thái gật đầu, “Nhớ phải chuẩn bị bàn tiệc cho tốt.”

Trương thị đáp vâng, hướng Sở thái phi xin thứ lỗi, liền rời Duyên Niên Cư, lập tức cho người đi gọi Tào Trung Duệ đến.

“Con rốt cuộc là có thân cận với Văn Nhi nhiều hơn chưa? Mấy thủ đoạn dỗ các tiểu cô nương ngày thường đâu rồi, sao không dùng trên người Văn Nhi? Sao lại để năng đề cử Mẫn Nhi mà không đề cử con? Ta nói cho người a, Sở thái phi và lão thái thái là hoàn toàn không có giao tình, nhưng lần này đã là lần thứ hai mang Quân Nhị công tử tới cửa, ta trước kia từng nghe nói, Sở thái phi vốn rất thích Liên cô cô của con, nói không chừng hiện tại cũng coi trọng Văn Nhi, định mai mối cho Quân Nhị công tử đó a.”

Trương thị chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, đánh vào óc con mình, “Muốn ta nói bao nhiêu lần con mới chịu nhớ, của hồi môn của Văn Nhi còn nhiều hơn so với quận chúa, là toàn bộ tài sản của phủ bá tước đó nha! Trước giờ tài sản trong phủ đều là để lại cho con trai, con có gặp qua nhà ai sẽ đem toàn bộ gia sản để làm của hồi môn cho con gái không?”

Trong lòng Tào Trung Duệ cũng đang buồn Văn Nhi biểu muội, buồn phi thường! Từ lần đầu tiên hắn gặp Văn Nhi, liền bị nhan sắc của nàng làm cho kinh diễm, hơn nữa mẫu thân luôn cố ý vô tình đề cập sẽ gả Văn Nhi cho hắn, nên trong lòng hắn đều xem Văn Nhi là vị hôn thê của mình. Nhưng vị hôn thê này thế nhưng lại giúp người khác! Cho dù người này là huynh trưởng của mình cũng không được!

Đối với những cái lợi khi cưới Văn Nhi, hắn trước kia chỉ nghĩ là mình sẽ có một món đồ cưới khổng lồ và một tuyệt sắc mỹ nhân, lại không nghĩ rằng dường như ở tận Nhữ Dương, nhưng vẫn có quan hệ thân mật với Ngô Thái Sư. Thái Sư đó nha, dù là thiên tử cũng phải tôn xưng một tiếng ân sư! Chỉ cần Ngô Thái Sư ở trước mặt thiên tử tùy ý khen mình vài lời hay, thì thứ quan to lộc hậu gì mà không có? Thứ vinh hoa phú quý gì mà không chiếm được?

Nhưng Văn Nhi lại giúp đại ca, điều này sao có thể không khiến hắn đau lòng, tức giận, bi thống? Cảm giác giống như tách trà của mình bị người khác uống một ngụm, ghê tởm không thua gì bị dội nón xanh! Văn Nhi sao có thể đối đãi hắn như vậy! Hắn tài hoa xuất chúng, tướng mạo đường đường, xưa nay theo phụ thân đến làm khách ở những phủ khác, thiên kim nhà ai mà không lạng lẽ tránh ở sau bình phong nhìn lên hắn? Hắn tuân thủ nghiêm ngặt những đức hạnh tiêu chuẩn của quân tử, chưa bao giờ lên mặt cao ngạo với các nàng, chỉ duy Văn Nhi là hắn ôn nhu hòa nhã nhất, nhưng, nàng lại lấy tấm chân tình của hắn ra để giẫm đạp như vậy!

Sĩ khả nhẫn, thực bất khả nhẫn*!

* Nghĩa là: chuyện gì cũng có thể nhịn, chỉ có chuyện này là dứt khoát không thể nhịn.

Trương thị còn đang lăm lăm tính toán, “Lần trước Linh Quận chúa xuất giá, nghe nói của hồi môn là mười vạn lượng bạc, còn sản nghiệp của Văn Nhi, ít nhất cũng phải hơn một trăm vạn lượng bạc. Con phải nhanh bắt lấy trái tim của Văn Nhi, đừng để nhiều bạc như vậy chạy vào túi tiền của người bên ngoài.....”

Đúng là con buôn! Tào Trung Duệ nghe mà mặt mày nhăn nhó cả lên, ho khụ mạnh một cái, tạm ngắt màn thao thao bất tuyệt của mẫu thân, “Đừng nói nữa, con cũng không phải là vì bạc mà cưới Văn Nhi.”

Bạc chỉ là một nhân tố nhỏ trong số đó mà thôi, hắn không giống như mẫu thân, toàn bộ chỉ có tiền mới lọt được vào mắt, mở miệng ngậm miệng đều là chữ ‘bạc’ ‘bạc’ tục tũn.

Nói chuyện một hồi đã đến giờ Dậu, khi hai mẹ con đến Duyên Niên Cư, Tào Thanh Nho đã mang Tào Trung Mẫn, Ngô đại nhân và Hàn Nhị công tử đến. Các cháu trai của Trương gia cũng cùng ngồi trong sảnh, đang thoải mái nói chuyện phiếm, nhóm con gái thì tránh ra sau bình phong.

Phòng khách Duyên Niên Cư rất lớn, trung gian dựng lên một tấm bình phong, chia bàn tiệc thành một bên nam, một bên nữ. Ăn cơm xong, Sở thái phi và Ngô đại nhân không đi vội, người nhà Trương gia khó có dịp được gặp hai vị đại nhân vật này, đương nhiên là mừng rỡ ở lại tiếp chuyện.

Du Tiểu Văn không thích nghe những lời khen tặng nhằm chán, với lại tình trạng hiện tại của nàng cũng không thích hợp ở lâu trong những dịp tụ hội, liền xin phép rời bàn trước. Bóng đêm lúc này đã buông xuống, nàng đuổi bọn nha hoàn đi về nghỉ ngơi trước, bản thân thì ngồi vào lương đình trong hoa viên ngắm trăng.

Tào Trung Duệ vẫn luôn chú ý động thái của nàng, nay thấy nàng chỉ còn một mình, vội đi theo vào lương đình, bày ra tư thế ngọc thụ lâm phong, đậm cười nói: “Văn Nhi muội muội thật có nhã hứng, lúc này ngắm trăng sao?”

Ánh mắt vốn thanh thản thoải mái của Du Tiểu Văn chợt biến thành lạnh lùng, nàng cười khẽ, “Không phải, chỉ là nghỉ chân một lát, giờ sẽ về phòng.” Nói xong liền đứng lên, chỉnh đốn trang phục hành lễ, định cáo từ.

Nơi này căn bản không tiện đường, làm sao có thể nói là nghỉ chân, rõ ràng là không muốn trò chuyện với hắn. Hắn tiến lên một bước, nỗ lực ôn nhu nói: “Văn Nhi, ánh trăng rất đẹp, chúng ta cùng ở lại ngắm một chút đi.”

Du Tiểu Văn lui ra sau một bước, nhẹ nhàng nói: “Cô nam quả nữ, chỉ sợ người bên ngoài tung ra lời đồn nhảm.”

Lừa giận cố để ép trong lòng Tào Trung Duệ nháy mắt bùng cháy. Hắn vốn định sẽ nói chuyện từ từ, hòa nhã với nàng, dùng nhu tình để cảm hóa nàng, hy vọng nàng có thể giúp đỡ mình, nhưng thái độ lãnh đạm này của nàng là từ đâu mà có? Hắn luôn đối xử ôn nhu với nàng, thậm chí còn mang theo chút lấy lòng. Mỗi lần đi ngang qua viện của nàng, hắn còn cố ý mang bánh ngọt đến cho nàng, mà hắn từ trước tới nay đều chưa làm chuyện gì cho nữ hài tử khác bao giờ. Rõ ràng mẫu thân đã nhiều lần ám chỉ với nàng, ngày sau sẽ cho bọn họ đính hôn, nàng lại hoàn toàn không cảm kích. Bánh ngọt mà hắn cố ý mua tặng nàng, nàng đều đem chia cho người ngoài. Nàng giúp đại ca một chuyện lớn như vậy, lại không chịu giúp hắn, một câu giải thích cũng không có, làm sao có nửa điểm tự giác của vị hôn thê? Chẳng lẽ nàng thật sự muốn trèo cao vào Sở Vương phủ?

Lòng đỏ kị, cộng thêm không cam lòng vì bị coi thường, hơn nữa bị Du Tiểu Văn cố ý lẩn tránh đã kích ra lửa giận, làm cho máu toàn thân hắn đều xông lên đỉnh đầu, cháy sạch lý trí, chỉ một lòng một dạ nghĩ, không được, Văn Nhi là của ta, ta sẽ không tặng nàng cho bất luận kẻ nào.....

Dung nhan kiều nữ Du Tiểu Văn nửa ẩn nửa hiện trong bóng tối, được ánh trăng chiếu sáng một bên mặt, tạo ra một vẻ đẹp khó có thể nói bằng lời. Khóe môi nàng khẽ nhếch, mang theo một cổ quái cường khiến người ta vừa đau lòng lại vừa tâm động.

Tào Trung Duệ như bị ma quỷ ám ảnh, cặp môi hoàn mỹ như vậy, sao có thể để cho nam nhân khác hôn?..... Nếu là ta cưỡng hôn nàng, nàng chính là của ta.

Chương 39: Người Đi Hôn Phân Chó Cho Đã Đòi Đi!

Trong lòng vừa nghĩ xong, cả người Tào Trung Duệ liền lao thẳng tới.

Du Tiểu Văn kinh hãi, vội tránh sang một bên, đáng tiếc, tuy trong cơ thể nàng có được chút nội lực do Trương Đại nương truyền vào, nhưng rốt cuộc chi mới vừa tập tành học võ, lại là nữ hài tử, làm sao so kịp tốc độ và sức mạnh của nam nhân.

Mà nam tử triều đại này rất chú trọng văn võ kiện toàn, con nhà quý tộc từ thuở nhỏ đã bắt đầu vũ đạo long kiếm, Tào Trung Duệ cũng thế, cho nên chẳng cần tốn nhiều sức đã bắt được hai tay của Du Tiểu Văn, bất chấp nàng cực lực giãy dụa, dùng sức kéo nàng vào người mình, cúi đầu định tìm kiếm cánh môi của đối phương, miệng còn thì thào dỗ dành, “Văn Nhi, Văn Nhi, muội muội ngoan, ta thích muội.”

Du Tiểu Văn tức giận đến đầu óc choáng váng, càng không thể giãy dụa. Nàng rất sợ hãi, đôi mắt to đầy ứa nước mắt, không phải nước mắt nhát gan, mà là nước mắt phẫn nộ, phẫn nộ đến độ nàng cơ hồ muốn giết chết Tào Trung Duệ. Nhưng Tào Trung Duệ thực xảo hoạt nắm chặt hai tay nàng, hai nàng muốn tháo cây trâm trên đầu để đâm hấn cũng không được, nàng chỉ có thể liều mạng lúc lắc đầu, không để cái miệng ghê tởm của hấn hôn xuống.

Tào Trung Duệ bị nàng vùng vẫy khiến tâm phiền ý loạn, trong lòng càng thêm nôn nóng bất an, sợ có người nhìn thấy sẽ xấu mặt, liền buông một bàn tay ra, một tay ôm chặt lấy thắt lưng của nàng, tay kia thì cố định cái cổ nhỏ xinh của nàng.

Du Tiểu Văn canh chuẩn thời cơ, dùng sức đập mạnh đầu một cái, trán nàng đụng một cái ‘bốp’ vào mũi của Tào Trung Duệ. Tào Trung Duệ bị đụng quá mạnh, cái mũi liền đau nhói, nước mắt giàn giụa, hai tay vốn ôm lấy nàng không thể không buông ra. Du Tiểu Văn vừa được tự do, lập tức dùng sức tung một nắm đấm, nhắm thẳng vào mặt Tào Trung Duệ, khiến hấn ngã ngửa ra sau, rơi ‘bịch’ một tiếng lớn xuống mặt đất.

Du Tiểu Văn không dám tham chiến, cuống quýt xoay người bỏ chạy. Vừa rồi dùng trán đập Tào Trung Duệ, nàng vét hết mọi khí lực, bản thân cũng bị choáng đầu hoa mắt, một tay ôm đầu một tay lắc lư cân bằng thân thể. Vừa ra khỏi đường mòn, một luồng bóng trắng thanh linh bay ‘vèo’ đáp xuống trước mắt nàng, khiến nàng cả kinh đột ngột dừng lại.

Đó là một món đồ nhỏ nhỏ được gói bằng một tờ giấy trắng, bên trong tỏa ra một cỗ mùi nồng đậm đặc trưng, đối với bất kì một thiên kim tiểu thư nào thích đường sừng vật, vật ấy cũng không xa lạ — một khối phân chó mới ra lò, còn nóng hôi hổi.

Du Tiểu Văn tròn mắt nhìn, ngẩng đầu nhìn xung quanh vài lần, trong lòng mừng thầm, Trương Đại nương đến giúp ta. Nàng lắc lắc cái đầu còn có chút mê muội, “Là đại nương sao?” Không ai trả lời, nhưng khối phân chó bỗng trông rỗng xuất hiện nói cho nàng, nàng không đoán sai, vì thế ngọt ngào cười: “Đa tạ đại nương.”

Ngoái đầu nhìn lại, Tào Trung Duệ quả nhiên còn nằm bẹp trên mặt đất, không hề động đậy. Có Trương Đại nương tương trợ, lá gan của Du Tiểu Văn đương nhiên lớn lên.

Kiếp trước, Tào Trung Duệ lừa tình cảm của nàng, nhưng ít nhất hấn đối với nàng vẫn thực tôn trọng, đêm nay, hấn lại đối đãi nàng giống như kĩ nữ, định cưỡng hôn nàng. Chẳng lẽ hấn thực nghĩ rằng bản thân là tình thánh, bất kì nữ nhân nào cũng sẽ thích hấn sao? Bị hấn cưỡng hôn, còn phải cảm thấy vinh hạnh sao? Nhục nhả như vậy, cộng thêm oán hận ở kiếp trước, nàng sao có thể không đòi lại!

Du Tiểu Văn lập tức nhặt gói giấy kia lên, đi vòng trở về lương đình, thử thăm dò đá hấn hai cái, phát hiện Tào Trung Duệ chỉ có thể vừa phẫn nộ vừa cầu xin trừng mắt nhìn nàng, ngay cả nói cũng không được thành câu. Du Tiểu Văn trong lòng mừng rỡ, dùng sức đập hấn mấy cái, Tào Trung Duệ miệng không thể nói, trong mắt lại ứa nước mắt ra.

Du Tiểu Văn vẫn chưa cảm thấy hả giận, cúi người đem phân chó nhét vào miệng hấn, “Người đi hôn phân chó cho đã đòi đi, đồ cặn bã!” Nói xong còn tray trét lên khuôn mặt tuần tú của hấn, thẳng đến khi thối đến chính mình cũng chịu không nổi mới dừng tay, nhắc vấy đi thẳng một mạch trở về, một lần cũng không quay đầu lại.

Đi được nửa đường, từ trên bờ tường bỗng nhiên nhảy ra một người, khiến Du Tiểu Văn kinh hãi co rụt người lại, hai mắt tròn lên. Người nọ không thú vị bĩu môi, “Sao người không kêu lên?” Đó chính là Quân Dật Chi.

Sao hấn lại ở trong hoa viên? Chuyện mới vừa rồi, hấn có nhìn thấy không? Du Tiểu Văn kinh nghi trừng mắt nhìn hấn, lãnh đạm nói: “Đây là hậu trách, người sao lại chạy loạn chung quanh?” Ngữ khí tràn đầy chỉ trích.

Quân Dật Chi đương nhiên nghe ra, lập tức rất mất hứng, mày rậm nhướn cao, bễ nhễ nhìn nàng. Chợt nghe giọng Tào Trung Mẫn vang lên: “Văn Nhi, đừng trách Quân công tử, là ta mang Quân công tử đi dạo giải rượu.”

Nói xong, thân ảnh Tào Trung Mẫn mới xuất hiện. Du Tiểu Văn đành phải khom người cúi đầu, “Thỉnh công tử chớ trách.”

Quân Dật Chi cợt nhả cười, “Ta mới lười trách người, ta chính là chạy loạn, người có thể làm gì được ta?” Lại cúi thắt lưng xuống, nhìn thẳng chăm chăm vào mắt nàng, nói: “Vận cuộc của chúng ta còn chưa phân ra thắng bại, nhưng ta khẳng định sẽ không thua, người đùa giỡn thủ đoạn cũng vô dụng.”

Thấy hai người rõ ràng có lời muốn nói, Tào Trung Mẫn ho nhẹ một tiếng, “Ta đi hỏi một chút xem canh giải rượu đã nấu xong chưa.” Dứt lời liền xoay người đi đến lối rẽ, vừa có thể để cho hai người một mình nói chuyện, vừa có thể nhìn thấy hai người bọn họ, không đến mức bị người khác đồn rằng là lén lút hẹn hò. Thế mới thấy, Tào Trung Mẫn thật phần hiểu được đắn đo chừng mực.

Nhưng Du Tiểu Văn không thích Mẫn biểu ca ân cần kiêu này, quay sang lãnh đạm nói với Quân Dật Chi: “Ta không biết người nói cái gì.”

Quân Dật Chi cười nhạo một tiếng, “Người xếp tay thành hình lục giác đưa cho hoàng tẩu, là vì cầu tình cho Hà tiểu thư đúng không? Quê bói số sáu chính là số âm, số âm nghĩa là nữ tử. Mà ‘lục’ còn là từ ‘lực’ trong ‘Lục hòa kính’*, nói đơn giản, chính là kính trọng lẫn nhau, hài hòa hợp tỵ, thanh tịnh khoái hoạt. Gia đình phải thành lập dựa trên Lục hòa kính, thì mới có hạnh phúc chân chính. Người sợ biểu ca người nhận thua Hà tiểu thư, bị mất mặt, sau này Hà tiểu thư sẽ khó được hạnh phúc, đúng không?”

* Lục hòa kính: là cụm từ trong Phật học, ý nói sáu phương pháp hòa thuận và tôn kính lẫn nhau.

Du Tiểu Văn đang định trào phúng hần một câu “Không ngờ người cũng có chút học thức”, Quân Dật Chi đắc ý nói tiếp: “Hoàng tẩu đã nói cho ta biết, đừng tưởng rằng có thể giấu ta.”

Nguyên lai là người khác nói cho hần, Du Tiểu Văn ngay cả trào phúng đều lười, trực tiếp thi lễ, xoay người định rời đi.

Quân Dật Chi bỗng nhiên hít hít cái mũi cao thẳng, nghi hoặc chung quanh nhìn xung quanh, “Cái mùi gì ở đâu ra vậy, khó ngửi quá!”

Mặt Du Tiểu Văn đỏ lên, theo bản năng đem bàn tay cầm gói giấy để ra sau lưng, cọ cọ mấy cái vào lần váy, như thể làm vậy sẽ không còn mùi. Cũng may, ban đêm nên không nhìn thấy gì.

Đang lúc nàng xấu hổ muốn chết, lại nghe tiếng bước chân tiến gần lại đây, Tào Trung Mẫn vội bước ra đón, chấp tay nói: “Hàn Nhị công tử cũng đi ra?”

Hàn Thế Chiêu nho nhã nói: “Uống chút rượu, đầu có hơi choáng váng, ta đi ra cho tỉnh lại một chút.” Đi cùng hần là Tào quản gia.

Tào Trung Mẫn cười nói: “Quân Nhị công tử cũng ở đây.”

Hàn Thế Chiêu cũng nhìn thấy Quân Dật Chi và Du Tiểu Văn, tựa hồ có hơi giật mình khi thấy hai người này đứng chung một chỗ. Hần chậm rãi bước tới, vươn tay ra, “Mới vừa rồi ở trên đường nhặt được một cây trâm, không biết có không phải là của thế muội không?”

Du Tiểu Văn nhìn lên, chẳng phải là trâm của mình đó sao? Có lẽ là do lúc dùng đầu đập Tào Trung Duệ đã dùng quá nhiều lực, khiến cây trâm cài vào tóc bị lỏng, rơi xuống lúc nào không hay. Nàng vội tiếp nhận, nói cảm ơn xong liền thi lễ cáo từ.

Quân Dật Chi nhú mày nói: “Ta còn chưa nói xong a.”

Ánh mắt Hàn Thế Chiêu chợt lóe, nhàn nhả cười, “Không biết Quân công tử và thế muội của ta có chuyện gì muốn nói, không ngại nói cho Tào huynh, làm cho hần chuyên đạt.”

Quân Dật Chi hừ một tiếng, “Người muốn ta nói với ai, ta liền nói với người đó sao?” Hần cũng biết cố giữ Du Tiểu Văn ở lại nói chuyện thì không hợp cấp bậc lễ nghĩa, nên không ngăn nàng rời đi, chỉ không thú vị xoay người nói: “Phiền Tào huynh đi trước dẫn đường, cần phải trở về.”

Hàn Thế Chiêu cũng đuổi theo, “Ta cũng nên đi về.”

Quân Dật Chi ném một cái nhìn xem thường với ánh trắng, cái tên này luôn thích dùng vẻ tàn mạn của mình để phụ trợ bộ dạng có lẽ có tiết của hần, đúng là vô sỉ!

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Đích Nữ Không Ngoan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 40: Trước Khi Nói Dối Phải Điều Tra Trước

Tiền khách quý xong, Tào Thanh Nho liền phát tác: “Đi gọi Nhị thiếu gia tới cho ta, không đi tiếp khách, còn chạy đi đâu!”

Con đi theo Du Tiểu Văn ra ngoài, sau đó không trở về phòng khách, Trương thị còn đang mừng thầm trong lòng, sao có thể để cho người ta đi quấy rầy, vội nói: “Duệ Nhi cao hứng thay cho huynh trưởng, uống có hơi nhiều, chắc là đã đi ngủ rồi.” Lại cường chế ghen tuông trong lòng: “Hầu gia không phải nói hôm nay nghỉ ở chỗ Võ di nương đó sao? Sáng sớm ngày mai còn phải đi tiếp Trần đại nhân, Hầu gia cũng sớm đi nghỉ đi.”

Tào Thanh Nho ngẫm lại cũng thấy có lý, liền đến chỗ Võ di nương, không nói gì thêm nữa.

Trương thị vội vã chạy tới Mặc Hương Cư. Tào Trung Duệ bị thương không chỉ hai mươi cái răng, mà cả ngay cả lợi đều sắp rụng xuống, lúc này vừa mới dọn dẹp xong, thì bị Trương thị tìm đến. Trương thị thấy tình cảnh này, bị sợ hãi không nhẹ. Khuôn mặt tuần mỵ bất phàm của đứa con trai bảo bối của bà nay bị sưng đỏ thành một khối, vài chỗ còn bị rách da, môi vừa đỏ vừa sưng, khi mở miệng nói chuyện, còn có thể thấy vết máu trên răng nanh.

“Con của ta, ai làm con bị thương, mau nói cho nương!”

Trong mắt Tào Trung Duệ bật ra lửa giận, “Còn không phải là Văn Nhi! Con dùng tám chân tinh đãi nàng, nàng thế nhưng lại chà đạp không thương tiếc.” Hắn dùng sức rống một tiếng, ngực nhất thời đau nhói không thôi, không ngờ nữ tử kiêu nhỏ như vậy, khí lực cư nhiên không nhỏ, đã vậy, đá cước nào đều nhắm ngay ngực của hắn, hại hắn hiện tại hô hấp đều có chút gian nan, trong lòng liền càng thêm phẫn nộ, “Nàng nhất định là đang chờ ai đó trong lương đình! Có người đã âm toán con, hại con cả người không thể động đậy, nếu không nàng làm sao có thể đánh ngã con?”

Trương thị hỏi rõ ngọn nguồn, nhất thời giận dữ, “Thứ đồ hèn hạ đó giới lắm! Không cần hỏi nữa, tối nay Hàn Nhị công tử và Quân Nhị công tử đều ra hoa viên, nàng nhất định là thông đồng với hai người bọn họ. Duệ Nhi đừng nóng giận, nghe lời của nương, nương bảo đảm với con, ngày mai sẽ thuận thuận lợi lợi áp bức tiểu tiện nhân kia phải gả cho người, tương lai nếu con tìm được nhân duyên tốt hơn, nàng cũng phải thành thành thật thật nhường lại vị trí chính thể.”

Dứt lời thì thắm một phen, thẳng đến khi nghe được tiếng Tào Trung Duệ nhin đau bật cười.

.

.

.

Ngày kế là ngày triều đình nghị hầu triều. Sáng sớm, sau khi Trương thị thức dậy rửa mặt chải đầu, trang điểm kỹ càng xong, Tào Trung Duệ và Tào Trung Nhã đứng giờ đến thỉnh an. Ba mẹ con cùng ngồi chờ một hồi, không thấy Hầu gia đến, cho người đi hỏi, mới biết Hầu gia nguyên lai đã dẫn Võ di nương và Tào Trung Mẫn đến Duyên Niên Cư. Trương thị tức giận ném vỡ tách chén, Tào Trung Duệ vội ngăn trở: “Mẫu thân tức giận làm gì, đây nhất định là do Võ di nương khuyến khích. Thất lễ thế này, lão thái thái sẽ nhìn thấy.”

Trương thị nghĩ lại cũng thấy đúng, Hầu gia tuy rằng trọng quy củ, nhưng một đại nam nhân khó tránh khỏi tâm tư có chút thô, nhưng lão thái thái sẽ hiểu được, Võ di nương thế này chính là đem nhược điểm bỏ vào tay mình. Vì thế tâm tình bà tốt lên, ba mẹ con cùng lên đường đến Duyên Niên Cư thỉnh an.

Nghe bên trong Duyên Niên Cư vọng ra những lời chúc mừng Tào Trung Mẫn bá tử, Trương thị cười lạnh trong lòng một tiếng, mang theo hai con vào thỉnh an. Lão thái thái vừa nhắc mắt lên, liền nhìn thấy bộ dạng thảm hại của Tào Trung Duệ, không khỏi chấn động, “Duệ Nhi đây là làm sao vậy?”

Về mặt Tào Trung Duệ có chút né tránh, quanh co nói: “Tối hôm qua..... Không cẩn thận bị ngã.....”

Lão thái thái tất nhiên là không tin, trách móc: “Ngã thế nào mà cả môi cũng sưng đỏ? Mơ tưởng gạt ta, con mau nói thật đi.”

Tào Trung Duệ càng thêm ra vẻ xấu hổ, nhìn trộm mẫu thân, Trương thị tựa hồ rất là chán chờ, thẳng đến khi Tào Thanh Nho lộ ra thần sắc không kiên nhẫn, bà mới vội khẽ gạt đầu, Tào Trung Duệ thế này mới bắt đầu nói: “Kỳ thật là thế này.....”

Trong lòng lão thái thái lúc này rất không vui. Ta là tổ mẫu, ta muốn người nói người không nói, lại nhìn sắc mặt mẫu thân, là ai dạy người trong mắt không có tướng bối như vậy!

Lão thái thái vốn xem trọng nhất là đứa cháu này, làm việc gì cũng lấy hắn làm trọng, nhưng biểu hiện vừa rồi của đứa cháu này khiến bà cảm thấy trái tim băng giá, trong mắt hắn làm sao có tổ mẫu này?

Lại không biết đây là do Trương thị đã dặn trước, nhất định phải làm ra vẻ phi thường khó xử, mới có thể đổi lấy tín nhiệm, đáng tiếc Trương thị và Tào Trung Duệ lại không biết, sự tình còn chưa nói ra, lão thái thái đã bắt đầu tức giận.

“Tối hôm qua tôn nhi uống có hơi nhiều, liền vào hoa viên dạo một vòng, nào biết..... Ở lương đình mơ hồ thấy một nam một nữ đang tư hội, tôn nhi nghĩ rằng, Tào gia ta há có thể có việc đồi phong bại tục này, huống hồ trong nhà còn có khách quý, nếu bị khách quý phát giác, danh dự Tào gia ta coi như quét rác. Cho nên tôn nhi định giáo huấn bọn họ một phen, nào biết lại bị kẻ khác âm toán, hai người nọ nghe được tiếng động, liền vội vàng bỏ chạy.”

Lão thái thái nghe vậy kinh hãi, đây không phải là việc nhỏ, vội hỏi: “Con có thấy rõ là người phương nào?” Dứt lời lại thấy đau lòng, kéo Tào Trung Duệ ngồi xuống cạnh mình, “Đáng thương, còn dám làm bị thương tôn nhi của ta.”

Tào Trung Duệ mỉm cười lắc lắc đầu, “Đa tạ tổ mẫu quan tâm, hiện tại không đau. Chính là, lúc ấy khuất ánh trăng, tôn nhi cũng không nhìn rõ là người phương nào, nhưng nhất định được một cây trâm, có thể xác nhận được nữ tử kia.”

Dứt lời lấy cây trâm ra cho lão thái thái xem.

Lão thái thái cầm lên nhìn, sắc mặt đại biến, cây trầm này là do chính bà tự tay chọn, cây trầm bằng bạc, khảm hình hoa ngọc lan, là do thợ khéo Ngân Tường Lâu làm ra. Đây chính của hồi môn mà bà chuẩn bị cho nữ nhi Thanh Liên của mình, hôm trước còn thấy Văn Nhi cái ở trên đầu.

Trương thị khẽ thở dài: “Ai... Vốn con không định để Duệ Nhi nói. Tôi hôm qua cũng không biết là vị khách nào đi dạo trong vườn.” Ý tứ ám chỉ thập phần rõ ràng.

Ánh mắt lão thái thái lóe lóe, nhưng bà không nói gì, trong lòng bà không tin Văn Nhi lại làm ra hành vi đòi phong bại tục này.

Lúc này Du Tiểu Văn vừa vặn đến thính an, nhu thuận dịu dàng cúi thấp người hành lễ. Nàng mặc áo nguyệt nha màu trắng, quần lụa cùng màu thêu hoa vàng nhạt, búi đầu kiểu song loa kè*, trên đầu chỉ cài một cây trầm bạc hình hoa ngọc lan, trang điểm thanh nhã sáng sủa, tươi cười điềm tĩnh dịu dàng, “Lão thái thái, cậu, mọi vạn an. Hai vị biểu ca mạnh khỏe, Nhị Nhi mọi mọi mạnh khỏe.”

* “Song loa kè” là tên một kiểu tóc búi cao hai bên. Mọi người xem hình ở đây để tham khảo.

Trương thị và Tào Trung Duệ đều sững sốt, sao lại có một cái nữa?

Lão thái thái đặt cây trầm lên chiếc bàn nhỏ bên cạnh, cười nói: “Mau tới đây ngồi.”

Du Tiểu Văn ôn nhu ngồi xuống cạnh lão thái thái, Trương thị liền khẩn cấp hỏi: “Văn Nhi tối hôm qua là lập tức về phòng?”

Trong mắt Du Tiểu Văn thoáng hiện lên một tia kinh hoàng và xấu hổ, nàng cắn cắn môi nói: “Đúng vậy, lập tức về phòng, ngủ sớm.”

Trương thị thâm đắc ý trong lòng, chỉ biết nàng sẽ nói như vậy! Nữ hài gia nào dám nói ra chuyện tối hôm qua, tất nhiên là phải phủ nhận, đột chốc lát nữa chỉ trích nàng, bà sẽ nói ra tình hình thực tế, lão thái thái sẽ thấy ngay là nàng đang nói dối.

Vì thế lại theo sát hỏi, “Trâm trên đầu con, là một đôi sao?”

Du Tiểu Văn nhẹ nhàng gật đầu, “Nguyên bản không phải một đôi, trước kia Văn Nhi từng xin mẫu thân, mẫu thân nói là tổ mẫu ban cho, không thể cho con, nên đã cho người làm một cây khác giống như vậy, mấy ngày trước, Văn Nhi đã tặng một cây cho Thạch Lự tỷ tỷ.”

Trương thị và Tào Trung Duệ hai mặt nhìn nhau, kế hoạch vốn dĩ là sẽ hắt một bãi nước bẩn lên người Du Tiểu Văn, đợi lão thái thái tức giận, Tào Trung Duệ sẽ ra mặt cầu tình, ngày sau cưới Văn Nhi, giấu giếm gièm pha. Nào biết kịch bản đã viết hoàn mỹ như vậy, đến lúc diễn lại chẳng theo kịch tình. Đầu tiên là lão thái thái không lập tức phát tác, giờ cây trầm vốn chỉ có duy nhất một cây lại nhiều ra thêm một cây, còn kéo thêm cả Thạch Lự.

Lão thái thái lập tức nói: “Thạch Lự đâu? Gọi nàng vào.”

Không bao lâu, Thạch Lự liền nhẹ nhàng đi đến, nghe được câu hỏi, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp liền đỏ bừng, quanh co nói: “Trâm. Hôm qua bận quá, không biết rơi ở đâu.”

Trương thị nghe vậy cũng sững sốt, sao lại ra thêm một đứa làm rơi trâm nữa? Cho dù Thạch Lự thực sự tư hội với ai, bà cũng lười quản a, bà muốn là muốn bắt Văn Nhi a.

Trương thị chỉ lo nghĩ nên làm thế nào để chuyển đề tài về lại Du Tiểu Văn, không chú ý tới nét mặt của phu quân nhà mình không biết từ khi nào đã hiện lên một mảnh đỏ sạm, thần sắc cũng cực độ mất tự nhiên.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Dích Nữ Không Ngoan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 41: Trương Thị Bị Cầm Túc

Du Tiểu Văn giả bộ vô tình phát hiện cây trầm trên bàn, khẽ cười nói: “Nguyên lai là lão thái thái tìm được, Thạch Lự tỷ tỷ còn không mau cảm ơn lão thái thái.”

“Chậm đã.” Trương thị chặn đứng câu chuyện, tựa tiểu phi tiểu, “Sao lại khéo như vậy, Duệ Nhi bắt quả tang có người tư hội ngoại nam, nhặt được cây trầm này, Văn Nhi liền trùng hợp đưa trâm cho Thạch Lự, Thạch Lự liền làm rơi? Cây trầm bạc này không phải là di vật của Thanh Liên mọi mọi sao? Thạch Lự, người là đại nha hoàn thiếp thân của lão thái thái, làm việc phải cân nhắc trước sau, đừng để mặt mũi của lão thái thái bị bôi đen, nếu không, Hầu gia sẽ không tha cho người.”

Trương thị cho rằng là Du Tiểu Văn phát hiện cây trầm bị mất, liền mua chuộc Thạch Lự làm chứng giả, cho nên đơn giản nói trắng ra rằng kẻ mà mình hoài nghi tư hội với nam nhân chính là Du Tiểu Văn. Liền ngay cả Tào Trung Nhị trì độn nhất cũng nghe ra, ánh mắt liền lộ ra vẻ khinh bỉ.

Khuôn mặt thanh lệ nhỏ nhắn của Du Tiểu Văn đỏ bừng lên, nàng cắn chặt môi dưới, hai mắt ứa ra nhiều điểm nước mắt, bộ dạng ủy khuất, giận mà không dám nói, có chút nức nở nói: “Mẫu thân di vật, là cây trầm trên đầu con..... Con sao có thể thương cho nha hoàn?” Sau đó gục đầu xuống, không nói gì thêm nữa.

Lão thái thái nhìn mà đau lòng, trong lòng giận Trương thị không hỏi trắng đen liền đổ tội cho Văn Nhi, vì thế quát hỏi Thạch Lự: “Ngươi nói rõ ràng cho ta, biểu tiểu thư khi nào thường thăm cho ngươi, rốt cuộc lại làm rơi như thế nào?”

Vốn lúc này nghe Trương thị nhắc tới Hầu gia, Thạch Lự bị hù nhảy dựng, cứ nghĩ là Trương thị đã biết cái gì, có phải định lật lọng hay không. Lại nhắc mắt lên, thấy đôi mắt trong suốt của Du Tiểu Văn ngân ngấn nước mắt, tràn đầy ủy khuất, nhìn thế nào đều giống một con thỏ trắng nhát gan, nhưng nghĩ đến mới tờ sáng, biểu tiểu thư bỗng trống rỗng xuất hiện lại hư không tiêu thất, Thạch Lự liền cảm thấy ánh mắt biểu tiểu thư nhìn mình như có một tia quý dị u quang, trong lòng không khỏi run lên, chú ý nhất thời định ra, phải làm theo lời biểu tiểu thư nói.

Mặt nàng khề ửng đỏ, về mặt lại trấn định nói: “Hồi bẩm lão thái thái, phu nhân, biểu tiểu thư hôm trước tới hỏi lão thái thái thích hoa gì, để thêu cho lão thái thái một cái đai buộc đầu, nô tì báo cho biểu tiểu thư biết, nên biểu tiểu thư đã thường cho nô tì cây trầm bạc này. Nô tì khắc hình dấu thập lên cây trầm để làm dấu, sẽ không sai. Tới hôm qua, sau khi lão thái thái ngủ, nô tì đem hộp thức ăn đến phòng bếp, trên đường có cầm cây trầm ở trong tay, vừa đi vừa ngắm cảnh, hân hân khi đó làm rơi.”

Trương thị nghe vậy giận dữ, “Miệng toàn lời dối trá! Lão thái thái ngủ là lúc mấy giờ? Duệ Nhi rõ ràng nhặt được cây trầm lúc khách còn ở trong phủ, ngươi rốt cuộc giúp ai che giấu, nói mau! Không nói thực ra, liền tha ra ngoài đánh bằng bản tử*, đánh tới khi ngươi nói mới thôi.”

* “Bản tử” là cây roi gỗ lớn, đẹp, na ná kiểu mấy quan sai trong phim Bao Công hay cầm mỗi khi thăng đường.

Mẹ chồng ở đây, con dâu vốn dĩ không thể tự tiện quyết định, huống chi là muốn xử lý người của mẹ chồng. Hành động này không những là không quy củ, mà còn là bất hiếu, không đem trường bồi đắp vào mắt. Mợ dưới tình thế cấp bách lại phạm vào sai lầm như vậy, nhất định sẽ khiến lão thái thái bất mãn, đúng là xứng đáng! Du Tiểu Văn âm thầm suy nghĩ, miệng lại nhỏ nhẹ phụ họa, “Thạch Lự tỷ tỷ mau cẩn thận suy nghĩ một chút, rốt cuộc khi nào làm rơi trầm, mợ rất nhân hậu, ngươi nếu nói thật, có thể miễn được một chút bản tử.”

Trương thị vốn chỉ định uy hiếp, nhưng giờ có thêm Du Tiểu Văn phụ họa như vậy, nghe như bà nhất định phải đánh Thạch Lự bằng bản tử, còn nói “Mợ rất nhân hậu”, rõ ràng là trào phúng a! Trương thị kinh hãi nhìn Du Tiểu Văn, Du Tiểu Văn vội mỉm cười một cái lấy lòng, đúng là biểu hiện cực kì bình thường của một bé gái mồ côi ăn nhờ ở đậu, nhưng Trương thị lại cảm thấy một cổ khí lạnh tràn ra từ trong tim, tứ chi đều đông cứng.

Lão thái thái thân nhiên nói: “Thạch Lự, ngươi nói thật đi, ta sẽ phân rõ trắng đen.”

Lời này âm thầm chỉ trích Trương thị bao biện làm thay, Trương thị lại nghĩ rằng lão thái thái có ý bao che Du Tiểu Văn, những lời ra khỏi miệng lúc này càng thêm cay cú, khiến trong lòng lão thái thái tràn đầy hờn giận.

Dưới màn liễn thanh chất vấn của Trương thị, Thạch Lự khóc sụt sùi nói, “Kỳ thật, sáng sớm hôm nay vẫn còn, nô tì vốn định cài lên đầu, vừa lấy ra để trên bàn trang điểm, thì..... Khúc ma ma đến tìm Thục Dự, nô tì tranh thủ nhà xí, trở về thì đã không thấy tăm hơi.”

Khúc ma ma tìm Thục Dự làm cái gì? Sắc mặt lão thái thái lập tức trầm đi xuống, gọi thay một ả Trương thị, cứ nhiên thò tay vào tận trong viện của ta!

Thục Dự đứng là nằm cũng trúng đạn, vội giải thích: “Khúc ma ma là tới hỏi lão thái thái đã thức dậy chưa.....” Bị lão thái thái lạnh lùng nhìn, thanh âm nàng càng lúc càng nhỏ. Lời giải thích này, đến chính nàng cũng không tin, sao có thể hù được lão thái thái?

Trương thị vốn định nhờ Thục Dự nói giúp vài câu, nên mới bảo Khúc ma ma tới đây lúc trời còn chưa sáng, không ngờ lại bị Thạch Lự nhìn thấy, nếu để lão thái thái biết bà thu mua Thục Dự, sau này chắc chắn sẽ sống không yên. Bà vội vàng nói sang chuyện khác: “Thật sự là kì lạ, sáng nay làm mất trầm, mà Duệ Nhi tới qua rõ ràng đã nhặt được cây trầm đó, ngươi chẳng lẽ là nói Nhị thiếu gia nói dối?” Tệ đã càng nghiêm khắc ép hỏi Thạch Lự, “Nói, ai sai ngươi nói xấu Nhị thiếu gia, ngay cả loại chuyện ma quỷ này cũng nói ra được!”

Thế này còn không phải rất kì lạ sao? Rõ ràng là trung gian có người phá rối! Lão thái thái sống lâu trong hậu trạch, làm sao nhìn không ra điểm kỳ quái này, nhưng bà chỉ khề hừ một tiếng, nhìn Trương thị kiêu ngạo.

Thạch Lự vẫn cứ khóc, nàng vốn dĩ bình thường đã xinh đẹp, dáng người vô cùng tốt, nơi nên đầy đặn thì rất đầy đặn, nơi nên thon nhỏ cũng rất thon nhỏ, nay khóc càng thêm lê hoa đái vũ, bộ ngực cao ngất chóp lên chóp xuống, nói không hết vẻ đáng thương và mê người. Nàng bị ép đến nóng nảy, đột nhiên nói: “Những lời nô tì nói đều là lời nói thật, phu nhân nếu không tin, nô tì chỉ còn cách cắt tóc* để chứng tỏ.”

* Thời này, nữ nhân phải để tóc dài, cho dù có cắt tóc thì cũng chỉ cắt một lọn để cho người yêu. Còn nếu cắt tóc ngắn ngắn ló ót như bây giờ là một chuyện rất kinh khủng, không thua gì treo cổ hay cắt cổ tay!

Nói xong liền đòi tìm kéo, các nha hoàn khác trong phòng vội ngăn lại, loạn thành một đoàn.

Trương thị cười lạnh, “Muốn làm ni cô thì cứ việc cắt tóc, ta thật muốn xem ngươi có dám hay không!”

Tào Thanh Nho bỗng nhiên phát tác, ném chén trà trong tay “xoảng” một tiếng trước mặt Trương thị, quát to: “Câm miệng! Ngươi là muốn ép nàng xuất gia làm ni cô có phải không? Không ngờ ngươi lòng dạ hẹp hòi đến thế, ta nhờ ngươi cầu mẫu thân ban cho Thạch Lự, ngươi lại bịa ra những lời mê sảng như vậy!”

Trương thị bị tiếng chén trà vỡ làm cho cả kinh, tim hoảng hốt đập mạnh, rầu rĩ đau, nhưng cái đau này, cái giật mình đều so ra kém khi nghe được những lời Hầu gia nói! Hầu gia và Thạch Lựu có quan hệ như vậy?

Du Tiểu Văn nhìn sắc mặt vì cả kinh mà trắng bệch của mẹ, trong lòng thầm thích ý, đây chính là tự làm bậy, không thể sống.

Lúc vừa vào phủ, Du Tiểu Văn liền phát hiện mình hoàn toàn không có ấn tượng với đại nha hoàn Thạch Lựu bên cạnh lão thái thái, cẩn thận suy nghĩ hồi lâu, mới nhớ lại một chút, tựa hồ là sau khi nàng nhập phủ không lâu, người nhà Thạch Lựu đến lão thái thái ban ân điển, cho nàng ra phủ lập gia đình. Chính là khi nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp của Thạch Lựu, Du Tiểu Văn lại cảm thấy không đơn giản như vậy, cho nên vẫn phớt người để ý, thế này mới phát hiện, Thạch Lựu hóa ra là có chút ái muội với cậu.

Mẫu thân ban thưởng thiệp thất cho con, đây là yêu thương, nhưng con mơ ước người bên cạnh mẫu thân, thì chính là vô lễ. Cậu muốn nạp Thạch Lựu làm thiệp, phải báo mẹ ra mặt cầu người. Nữ nhân vì trọng phụ nạp thêm thiệp là chức trách, lão thái thái chỉ cảm thấy mẹ hiền lành. Nhưng kiếp trước, mẹ hiền nhiên là đã nhanh nhẹn cho cha Thạch Lựu đến xin ân điển trước, làm cho cậu không lời nào để nói.

Kiếp này, nàng đương nhiên phải thuận nước giong thuyền, cũng may ông trời giúp nàng, tối qua khi cùng Trương Đại nương ra phủ tập võ, tình cờ nhìn thấy cậu và Thạch Lựu tư hội, nàng thế này mới có đủ sức thuyết phục Thạch Lựu, làm cho Thạch Lựu cùng nàng diễn một vở Song Hoàng đàn*. Mẹ không chứng cứ ép nàng, nhất định sẽ quay sang ép Thạch Lựu, Thạch Lựu nếu là muốn cắt tóc, ở trong mắt cậu, chính là mẹ biết được chuyện giữa hai người, đây chính là ra uy trước a. Cho nên cậu nhất định sẽ ra mặt bảo vệ Thạch Lựu, mà không hay ho, chính là mẹ.

* “Song Hoàng đàn” là một vở kịch truyền thống của người Quảng Tây, Trung Quốc. Ý nói có kẻ xướng người họa, có kẻ mặt đỏ người mặt trắng, hành động có vẻ khác nhau nhưng thực chất là cùng chung mục đích.

Nếu không phải mẹ định cắn ngược lại một cái, sáng sớm bảo Mi Cảnh trộm cây trâm mà nàng mang hôm qua, nàng cũng sẽ không tương kế tựu kế như vậy, dâng lên một mũi thiệp cho cậu. Đây đều là mẹ tự tìm! Cậu vì mặt mũi của mình, sẽ nói là đã nói cho mẹ, lão thái thái chắc chắn cảm thấy mẹ ghen tị, mới bịa ra một màn nói dối chồng chất sơ hở, còn xui khiến đứa cháu trai bảo bối nói dối theo! Hai tội cùng phạt, chuyện này khó tránh.

Quả nhiên, lão thái thái giật mình, trong lòng nhất thời rất bất mãn Trương thị, thanh âm lạnh lùng nói: “Phụ nhân thế này là thế nào a? Người cẩn thận đếm đếm đi, Hầu gia nhà ai đến tuổi như vậy, bên người chỉ có một di nương đã nhét vào trong phủ mười mấy năm? Hầu gia chẳng qua là muốn thêm một người vừa ý, biết lạnh biết nóng, người có cần bức bách Thạch Lựu như vậy sao? Cứ nhiên còn xui khiến Duệ Nhi nói dối! Đây là kiểu làm mẹ như thế nào? Định dạy cháu trai Tào gia thành kẻ bụng dạ hẹp hòi, không chừng mực như người sao!”

Lời này nói rất nặng, Tào Trung Duệ vội thay mẫu thân biện giải, “Lão thái thái, mẫu thân không có muốn tôn nhi nói dối.”

Hắn không hát đệm còn đỡ, vừa nói xong, lão thái thái lại nghĩ tới hắn chỉ nghe lời mẫu thân, không nghe lời mình, trong lòng càng hận Trương thị, âm thanh lạnh lùng nói: “Nhà đầu Thạch Lựu kia, ta tác chủ ban cho Nho Nhi. Phụ nhân, người thời gian này quá mệt mỏi, vẫn là ở trong viện mình nghỉ ngơi một đoạn thời gian đi.”

Đây là bị phạt cấm túc, còn không nói đến khi nào, cũng không cho bà biện hộ một câu! Trương thị bỗng thở không ra hơi, trước mắt chột tối đen, nhất thời nằm bệt xuống đất.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Đích Nữ Không Ngoan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 42: Xé Rách Da Mặt

Lão thái thái không tin Trương thị thế nào liền choáng váng khéo như vậy, lập tức ra lệnh nâng kiệu đưa phụ nhân trở về. Du Tiểu Văn chủ động xin đi giết giặc, Tào gia huynh muội muốn đi theo, lão thái thái cũng không cho, chỉ để một mình Du Tiểu Văn một đường hộ tống Trương thị trở về Nhã Ngũ Đường.

Khi kiệu đến Nhã Ngũ Đường, Trương thị liền tỉnh, đuổi bọn nha đầu đi xuống, chỉ để lại Du Tiểu Văn nói chuyện. Cây trâm mà Mi Cảnh trộm đến đảo mắt trở thành của Thạch Lựu, Trương thị cũng không phải đồ ngốc, đương nhiên biết Du Tiểu Văn tiên phát chế nhân*, khiến bà trở tay không kịp. Mà Du Tiểu Văn chủ động theo tới, khẳng định là muốn xé rách da mặt. Ánh mắt bà trở nên âm ngoan, mỗi một lời đều từ kẽ răng đi ra, “Nhìn không ra Văn Nhi có thủ đoạn như vậy a! Ta chỉ muốn hỏi người một câu thành thực, ta tự thấy ta đối đãi người không tệ, người không những không cảm ơn, còn khắp nơi cùng ta đối nghịch, làm cho lão thái thái, Hầu gia ghét bỏ ta, đây là vì sao?”

* Tiên phát chế nhân = ra tay trước, giành được cơ hội thắng lợi

Vì sao cùng người khắp nơi đối nghịch? Thật thật buồn cười! Không kể đến cừu hận kiếp trước, chỉ nói việc hôm nay, người bịa ra lời dối kia, còn không phải muốn hủy sạch danh dự của ta, cho ngày sau gả vào Tào gia cũng không có nửa phần địa vị, người mới dễ dàng dìm vò ta, tâm tư ác độc như vậy, còn dám nói là đối đãi không tệ? Cái thứ gọi là đối đãi không tệ của người, chỉ là vì muốn tiêu trừ cảnh giác của ta mà bỏ thí chút ân huệ nhỏ nhoi, muốn ta hai tay dâng lên tài sản mà thôi. Nếu không có tài sản đó hộ thân, chỉ sợ người ngay cả một cái tươi cười cũng sẽ không cho ta. Huống chi, kiếp trước,

ngươi đã hại chết ta như thế nào, ta vẫn còn nhớ rõ rành mạch. Trảng độc được đen như mực đó đã làm phỏng cổ họng của ta như thế nào, đau tìm đau phổi ta ra sao, ta đến bây giờ đều không quên một phần nào. Nếu ta không diệt trừ ngươi trước, chẳng lẽ còn chờ ngươi lại đến hạ độc ta một lần nữa?

Du Tiểu Văn che lại vẻ băng hàn trong mắt, trên mặt vẫn là bộ dạng điềm đạm đáng yêu của bé gái mồ côi, e sợ mình nói sai, “À? Văn Nhi làm sao có thể đối nghịch với mợ a? Việc vừa rồi, chẳng lẽ không phải vì Duệ biểu ca không nói thực cho mợ biết chuyện tối hôm qua sao? Nếu là Duệ biểu ca thành thực một chút, mợ làm sao có thể bị lão thái thái phạt cấm túc?”

Trương thị trong lòng trùng trùng hồi hận, nếu ngay từ đầu nói thật, cùng lắm thì Duệ Nhi lĩnh phạt, nói là rượu sau thất đức, Văn Nhi cũng trốn không thoát, cũng sẽ không có chuyện Thạch Lự, càng đừng nói là cấm túc..... Lúc này nghe được Du Tiểu Văn thăm dò phúng minh, Trương thị hận quá, nâng tay định tạt nước trà vào người nàng, lại bị Du Tiểu Văn giữ lấy cổ tay.

“Mợ đừng để tim đập quá nhanh, sinh bệnh sẽ không tốt, lại thêm một cái bệnh điên nha, bệnh này mà dưỡng không tốt sẽ không ổn. Mới vừa rồi lão thái thái có nói, trong lúc mợ dưỡng bệnh, không được để biểu ca biểu muội đến quấy rầy mợ, mợ chẳng lẽ định vĩnh viễn không gặp biểu ca và biểu muội sao?”

“Không cho Duệ Nhi, Nhã Nhi gặp ta?” Trương thị cả kinh, quên cả việc phải gãy khỏi Du Tiểu Văn, “Lão thái thái sao có thể đối với ta như vậy?”

“Mợ có phải là quên rồi sao? Lão thái thái là bà bà của mợ, cậu lại không phản đối, bà đương nhiên có thể làm như vậy với mợ a.”

“Ngươi.....” Trương thị hận đến cả người phát run, dùng sức rút cổ tay, Du Tiểu Văn bỗng nhiên thả lỏng tay, cả chén nước trà đều đổ vào tấm chăn gấm. Nước trà nóng thấm qua chăn, khiến bà cũng bị nóng. Trương thị tức giận, nghiêng răng ken két, “Cút cho ta, ta không muốn thấy mặt ngươi! Du Tiểu Văn, ngươi có bản lĩnh, về sau đừng tới cầu ta.”

Đây là nói chuyện hôn sự của nàng, canh thiệp phải có Trương thị kí tên, thì mới có thể hoàn thành lục lễ. Du Tiểu Văn chớp chớp hàng lông mi dài, bộ dạng chực khóc rất đáng thương, lời nói ra lại tức giận cả người chết, “Văn Nhi hiểu được. Lão thái thái cũng đã nói chuyện trong phủ sau này sẽ giao cho Võ di nương chưởng quản, Văn Nhi có việc đi cầu Võ di nương cũng được, mợ hãy hào hào nghĩ ngơi đi.”

Dứt lời, thướt tha rời đi, nhìn cũng không thèm liếc bộ mặt hai mắt trợn trắng của Trương thị.

...

Trở lại Mặc Ngọc Cư, Triệu ma ma xuyết xoa nói “Nguy hiểm thật”, Du Tiểu Văn cũng thừa nhận, nếu Trương thị ngay từ đầu dùng đúng chuyện tối hôm qua để làm khó nàng, nàng thật đúng là không biết ứng phó thế nào, đáng tiếc, Trương thị là hạng người vừa làm kỹ nữ vừa muốn lập đền thờ trình tiết, nhất định sẽ thất bại.

Trương thị bị phạt cấm túc, Tào Trung Duệ bị phụ thân và lão thái thái mắng một trận, cũng trở nên thành thật, không còn chường mặt ra trước mặt Du Tiểu Văn nữa, làm cho Du Tiểu Văn thoải mái nhiều ngày liền.

.

.

.

Thời gian nháo nhắng một cái đã qua năm tháng, từ cuối mùa xuân đến cuối mùa thu, Trương Đại nương đem toàn bộ võ học của mình dốc lòng truyền dạy, sau đó lưu loát rời đi, không lưu lại cách liên lạc, chỉ nói khi cần bà sẽ xuất hiện. Du Tiểu Văn cố sức ghi nhớ toàn bộ nội công tâm pháp và chiêu thuật vào đầu, tự mình mỗi ngày chậm rãi cân nhắc, chậm rãi luyện tập.

Cửa hàng cũng đã khai trương, Tào Trung Mẫn vì báo đáp ân đền cừ, đã tận tâm hết sức, nên chuyện làm ăn của ba cửa hàng đều thập phần náo nhiệt. Không có Trương thị ngăn trở, Du Tiểu Văn sau nhiều ngày năn nỉ lão thái thái, rốt cục thành công khiến lão thái thái đáp ứng, hàng tháng cho nàng ra phủ tuần tra cửa hàng một lần.

Chỉ cần ra phủ, Du Tiểu Văn nhất định lại đến xem tiến trình tập võ của hai mươi thiếu nam thiếu nữ. Văn bá có một đồ đệ là Thẩm Thiên Hà, cũng đến tìm nơi nương tựa, phụ trách quản lý đám tiểu hài tử này.

Du Tiểu Văn liền thương lượng với Văn bá, nhờ ông tự mình trở về Nhữ Dương, đốc thúc các quân sự trong thôn trang. Trương gia bên kia còn chưa ra tay, Du Tiểu Văn lại càng ngày càng cảnh giác. Giờ sắp đến mùa thu hoạch vụ thu, kiếp trước chuyện tá điền chết oan chết uổng trong thôn trang ở Nhữ Dương là diễn ra vào mùa thu hoạch vụ thu. Đương nhiên, nàng chỉ có thể nói thế này với Văn bá: “Cuối năm sẽ vận chuyển đặc sản vào kinh, đây là vụ làm ăn lớn đầu tiên của cửa hàng chúng ta, không thể qua loa được. Ta sợ ngại không ở, các quân sự sẽ làm xằng bậy, làm ra chuyện ức hiếp tá điền, thanh danh Du gia ta sẽ bị phá hủy.” Còn nói phải chú ý sự an toàn của tá điền, nếu làm việc nghiêm túc, có thể thưởng bạc nhiều hơn một chút.

Du Văn Biểu cũng thấy có lý, rất nhanh thu thập hành lý, dặn dò Thẩm Thiên Hà xong liền cưỡi ngựa về Nhữ Dương.

Du Tiểu Văn làm xong chuyện cũng liền che kín mạng che mặt, lên xe ngựa trở về Tào phủ. Còn cách Tào phủ hai con phố, chợt nghe có tiếng pháo rất náo nhiệt, đến gần thêm một đoạn thì phát hiện chính là Tào phủ đang đốt pháo, ngoài cửa còn dán hai chữ hi thật lớn. Du Tiểu Văn cho xe ngựa vào phủ từ cửa hông, phái Sơ Vân đi hỏi thăm một chút.

Chỉ chốc lát sau, Sơ Vân thờ phỉ phò chạy tới, “Tiểu thư, hôm nay yết bảng, Mẫn thiếu gia và Duệ thiếu gia đều đậu cử nhân, trong phủ có rất nhiều

khách đến chúc mừng, ngày mai còn có đãi tiệc.”

Du Tiểu Văn “Ừm” một tiếng, thay xiêm y đi thỉnh an lão thái thái.

Lúc đi ngang qua hồ nước, Tào Trung Duệ bỗng nhiên chạy ra, đứng chặn ở trên đường, khó nén đắc ý nói: “Văn Nhi muội muội, có thể dừng một bước nói chuyện được không?”

Đây là muốn khoe khoang với ta? Du Tiểu Văn lạnh lùng cười, “Duệ biểu ca lại muốn ăn phân chó sao?”

Tào Trung Duệ biến sắc, nhớ tới chuyện cũ, cắn hận nói: “Văn Nhi muội muội sao lại trở nên thô lỗ như vậy? Từ bắt nã như thế mà mỗi ngày lại để trên miệng.”

“Dù vậy vẫn tốt gấp trăm lần so với hành vi đáng khinh của biểu ca.”

Du Tiểu Văn căn bản không muốn cùng hắn nhiều lời thêm một câu nào, chỉ cần đối mặt hắn, sẽ nhớ tới bản thân kiếp trước có bao nhiêu ngốc, cư nhiên bị vài câu hoa ngôn xảo ngữ lừa vòng vòng. Ngày xưa càng là nhu tình mật ý, sau khi bị phản bội lại càng là trừu tâm triệt cốt!

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Đích Nữ Không Ngoan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 43: Xảy Ra Chuyện Xấu Lớn

Du Tiểu Văn kinh hoàng lớn tiếng gọi người tới cứu biểu ca, trong mắt lại hiện lên một tia ngoan độc, người lúc nào cũng khắp nơi muốn ép buộc ta, ta không thể không bày tỏ lòng thành một chút. Nếu nhớ không lầm, hôm nay sẽ có một vị kim chi ngọc điệp mà mợ muốn vọng tưởng leo lên nhất, người hãy tặng nàng một ấn tượng sâu sắc đi.

Nước trong ao nhỏ vốn không sâu mấy, Tào Trung Duệ cũng biết chút kỹ năng bơi, vùng vẫy hai cái liền ổn định, hắn ở trong nước mở miệng mắng, “Tiện nhân, mau đỡ ta lên!”

Tào Thanh Nho lúc này vừa đứng dịp dẫn khách đi tới, nghe vậy sắc mặt khê biến, khẩu ra ác ngôn, rất nhục nhã nhận! Vội hét lớn một tiếng, “Nhanh đi kéo Nhị thiếu gia lên.” Lại quay sang hỏi Du Tiểu Văn, “Đây là có chuyện gì?”

Du Tiểu Văn hành lễ bái kiến Nhiếp Chính Vương, thế này mới đáp, “Mới vừa rồi con đang chúc mừng biểu ca, biểu ca không biết vì sao lại rơi xuống hồ nước……”

“Không phải!” Tào Trung Duệ buồn bực rống to.

Hắn chặt vật để người ta tha lên bờ, cả người ướt sũng, tóc tai đều dính lên mặt, hai chân dính đầy bùn, tản ra mùi tanh tưởi, trên đầu còn dính một mảnh lá sen sớm khô……. Hình tượng này vô luận thế nào cũng không thể dính dáng gì đến từ “nữ nam”.

Gã tiểu tùy tùng đi theo sau Nhiếp Chính Vương thấy vậy, liền chán ghét cau cái mũi, phát ra tiếng hừ nhẹ thực khinh thường.

Tào Trung Duệ mới vừa rồi chỉ để ý hung ác trừng mắt nhìn Du Tiểu Văn, không chú ý bốn phía, thế này mới phát hiện Nhiếp Chính Vương và vài vị đại thần đều ở đây, vội vàng thu liễm hành lễ, nói một câu “xin thất lễ”, rồi liền chạy đi thay quần áo.

Gã tiểu tùy tùng phía sau Nhiếp Chính Vương bỗng nhiên lên tiếng: “Chậm đã, người vì sao ngã xuống, người còn chưa nói a.”

Tào Trung Duệ cảm thấy giận dữ, thật sự là vô lễ, một tiểu thái giám mà cũng dám ngăn đón ta, nhưng thoáng nhìn bộ dạng Nhiếp Chính Vương có vẻ cũng có hứng thú nghe, đành phải lấp bắp nói: “Không, không cần thận, ngã ngã xuống.”

Tiểu tùy tùng thực không hài lòng, truy vấn: “Cách xa như vậy cũng có thể ngã xuống? Rõ ràng là người đang nói chuyện biểu muội người a!”

Tào Trung Duệ càng thêm bất mãn, nhưng hắn cũng đã nhìn ra, tiểu tùy tùng này mi thanh mục tú, môi hồng răng trắng, không chừng là một cô nương, Nhiếp Chính Vương lại dung túng nàng, chẳng lẽ đây là Duy Phương đại công chúa – người được Nhiếp Chính Vương sủng ái nhất trong lời đồn? Tào Trung Duệ trong lòng cực kì khẩn trương, ở trước mặt công chúa, hắn đương nhiên muốn biểu hiện một phen, nhưng hắn thực không có cách nào khác giải thích vì sao mình lại rơi vào hồ nước.

Ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng của Du Tiểu Văn khẽ liếc nhiều bộ mặt đỏ bừng của Tào Trung Duệ. Chuyện tác tệ là vô luận thế nào cũng không thể nói ra, chỉ sợ người nghe có ý, chuyện dù là giả cũng sẽ trở thành thật, biểu ca chỉ có thể nhịn cho qua chuyện này. Nay ở trước mặt Nhiếp Chính Vương, hắn y quan không chỉnh đến tình trạng này, ngày sau muốn một bước lên mây, sẽ khó càng thêm khó. Vị Duy Phương công chúa kiếp trước ái mộ người, chỉ sợ sẽ không yêu một nam nhân trên đỉnh đầu có một lá sen khô.

Biểu ca thân ái của ta, mọi chuyện chỉ là mới bắt đầu, ta sẽ cho ngươi nhìn đến hy vọng, một lần lại một lần hủy sạch trước mặt ngươi!

Hàn Thế Chiêu vốn là đi theo sau phụ thân Hàn Thừa tướng, thấy tình hình vậy, liền tiến lên, ôn ngôn hỏi: “Tào hiền đệ lúc ấy có phải cảm thấy đầu có chút choáng váng?”

Giải thích này có vẻ tốt, Tào Trung Duệ vội gật đầu như đảo tỏi, “Đúng đúng đúng, đầu bỗng nhiên có chút choáng váng.”

Hàn Thế Chiêu sáng lạn cười, “Đây hẳn là chứng đạm mê. Sách thuốc có câu, thể nhân nếu gặp phải chuyện vui mừng ngoài dự đoán, khó tránh khỏi tâm sinh đạm mê, sẽ có triệu chứng mê muội, chỉ cần tâm bình khí tĩnh là sẽ ổn, không có trở ngại.”

Tiểu tùy tùng “À” một tiếng, bưng tỉnh đại ngộ. Nhiếp Chính Vương khẽ nhủ mảy, khoát tay bảo Tào Trung Duệ mặt mày xấu hổ đi thay quần áo.

Lập tức liền có đại thần vỗ mông ngựa Hàn Thừa tướng, “Lệnh lang không hổ là Giải Nguyên a, quả nhiên đọc nhiều sách vở.”

Tào Thanh Nho cười đến thập phần miễn cưỡng, phụ họa cũng không muốn phụ họa. Du Tiểu Văn về mặt tuy điềm tĩnh thanh nhã, nhưng trong lòng không nén nổi bĩu môi, vị Hàn Nhị công tử này thực biết cách đào hố, hấn trúng Giải Nguyên, khiêm tốn trấn định, khí độ ung dung, giờ gán cho người đậu thứ hai là Duệ biểu ca hai danh hiệu “gặp chuyện vui mừng ngoài dự đoán”, “tâm sinh đạm mê”, nháy mắt đã tộ đậm bản thân lên.

Phong ba nho nhỏ chấm dứt, Tào Thanh Nho tiếp tục dẫn khách đến hậu hoa viên, Du Tiểu Văn cúi đầu tránh qua một bên nhường đường. Khi Hàn Thế Chiêu đi ngang qua người nàng, nhẹ nhàng cười, dùng cực thấp thanh hỏi, “Du tiểu thư chứ không phải là biết hôm nay Duy Phương đại công chúa sẽ theo tới, không hy vọng biểu ca được công chúa nhìn trúng?”

Du Tiểu Văn trong lòng thất kinh, khuôn mặt nhỏ nhắn ngẩng lên, đôi mắt trong suốt hồn nhiên vô tà, “Văn Nhi không rõ ý của công tử, có thể nói rõ hơn chăng?”

Đôi mắt sáng như sao của Hàn Thế Chiêu yên lặng nhìn nàng một cái, tay cầm quạt khẽ gõ vào môi mình, rồi mỉm cười đuổi theo mọi người.

Hắn làm sao phát hiện là chính mình cố tình chọc giận biểu ca? Du Tiểu Văn vò vò chiếc khăn trong tay, bỗng nhiên nhớ tới lời Trương Đại nương từng nói, có vài người biết đọc cử động của môi. Nhìn không ra Hàn Nhị công tử còn có bản sự như vậy.

Ánh mắt Du Tiểu Văn khẽ đảo một hồi, nếu hắn muốn vạch trần nàng, thì đã sớm nói rồi, nếu không nói, thì dù hắn có biết cũng không có gì. Nàng dứt bỏ lo lắng, đi đến Duyên Niên Cư, Trương thị và Võ di nương đang tụ hội trong đại sảnh, miệng cười hết sức vui vẻ vây quanh lão thái thái.

Trương thị một tháng trước mới được giải bỏ lệnh cấm túc, phục thất làm thiếp mấy tháng, hôm nay rốt cuộc khổ tẫn cam lai, càng thêm mi phi sắc vũ*, nhìn thấy Du Tiểu Văn tiến vào, lập tức hô: “Văn Nhi mau tới chúc mừng lão thái thái. Duệ biểu ca của con đậu thứ hai trong kì thi Hương. Ai... đứa nhỏ này, còn vì không đậu hạng nhất mà ảo não a. Mẫn biểu ca của con cũng không kém, đậu hạng thứ năm.” Từng câu từng chữ đều đang khoe khoang.

* mi phi sắc vũ = mặt mày hơn hờ

Du Tiểu Văn mỉm cười tiến lên hành lễ, “Chúc mừng lão thái thái, chúc mừng mẹ, chúc mừng Võ di nương, Tào gia sắp ra có hai vị đại nhân vật.”

Tôn tử có tiền đồ, lão thái thái cũng thập phần cao hứng, miệng khiêm tốn nói: “Cái gì mà đại nhân vật, chỉ cần ngày sau hai người bọn họ có thể đậu tiến sĩ, vậy là đã làm rạng rỡ tổ tông.” Du Tiểu Văn hòa theo nói vài câu may mắn, liền ngồi xuống cạnh lão thái thái, hỏi chuyện đãi tiệc ngày mai.

Trương thị khinh thường tranh cãi, một cái chức tiến sĩ nho nhỏ không phải là mục tiêu của bà, mục tiêu của bà là ba vị trí đầu bảng, nếu Duệ Nhi đậu Trạng Nguyên, bà chính là đường đường mẹ của Trạng Nguyên, xem về sau lão thái thái còn dám không dám phạt cấm túc bà nữa không!

Các nữ nhân thương lượng chuyện yến hội, các nam nhân đi dạo trong vườn xong liền đều cáo từ. Hôm nay mới treo bảng, các quan đồng nghiệp của Tào Hào gia chỉ là đến nói một câu chúc mừng, yến hội chân chính từ ngày mai mới bắt đầu tổ chức suốt ba ngày liền.

Còn chưa tới Hàn phủ, Hàn Thế Chiêu liền cáo biệt phụ thân, định thừa dịp giờ còn sớm, đến thư cục dạo một chút. Đến cửa hàng giấy mực lớn nhất trong kinh thành, hắn lập tức đi lên lầu hai, đi vào một căn phòng, bước ra sau bình phong, lách người đi vào một gian phòng bí mật sau giá sách.

Trong phòng đã có sẵn mấy người đang chờ hắn, hắn liếc mắt một cái liền nhìn thấy một gã thiếu niên mắt phượng tuấn tú, không khỏi khẽ cười nói: “Lão tổ tông nhà ngươi đã lòi ngươi trở lại?”

Người nọ thấy hắn đến cũng không tức giận, liếc mắt một cái xem thường, “Ai cần ngươi lo! Ngươi làm tốt chuyện của mình là được rồi.”

“Chắc chắc!” Hàn Thế Chiêu lắc đầu, “Chuyện của ngươi sao lại làm không tốt a? Đâu có người Du gia nào ép ngươi quản, lần trước cây trâm của Du tiểu thư, sao ngươi không tự mình trả lại cho nàng?”

Người nọ chính là Quân Dật Chi, nghe vậy liền bĩu môi cười nói: “Ta không phải là muốn cho ngươi một cơ hội sao?”

Hàn Thế Chiêu cười đến cực kì không có ý tốt, “Vậy sao? Không biết lão tổ tông của ai hở mở miệng ngậm miệng đều Du tiểu thư a?”

Thiếu niên ngồi trên ghế thượng vị nhẹ nhàng cười, “Được rồi, đừng đầu võ mồm nữa! Chuyện của năm vị lão gia đó đã điều tra ra chưa?”

Hàn Thế Chiêu và Quân Dật Chi nghiêm sắc mặt, cùng trả lời: “Đã điều tra rồi, ở mặt ngoài không có vấn đề gì.”

Thiếu niên ngồi trên ghế thượng vị cười đến thích ý, “Ở mặt ngoài không thành vấn đề, không nhất định trên thực tế không có vấn đề. Vào đúng khoảng thời gian đó, năm vị đại nhân này đều bỏ mình, nguyên nhân cái chết nhất định phải điều tra rõ.”

Mấy người đang ngồi đều gật gù đầu, Hàn Thế Chiêu chần chờ một chút, hỏi: “Công tử, vật kia rốt cuộc là cái gì, không nói ra hình dạng, chúng ta biết tìm kiếm thế nào?”

Thiếu niên kia cười đến cực kì vô tội, “Ta cũng không biết là thứ gì, cứ chậm rãi tìm thôi, nếu hữu duyên, thế nào cũng sẽ tìm được.”

Nghe vậy, Hàn Thế Chiêu và Quân Dật Chi bắt đầu dĩ liếc nhau, trong lòng thầm than, xem ra nếu muốn điều tra rõ chân tướng, phải đi lễ phật khấn cầu mới được.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Địch Nữ Không Ngoan* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Người Cư Nhiên Dám Đánh Ta

Ngày hôm sau, trong Nhã Ngũ Đường, Trương thị đang ra sức trấn an Tào Trung Duệ.

Lại nói, Trương thị trong một tháng này thật ra rất thành thật, không vội vã thu hồi quyền chưởng quản trong phủ, đối với Du Tiểu Văn cũng càng thêm hỏi han ân cần, nhiệt tình thân thiết. Da mặt của bà không phải loại dày bình thường, sau một phen đắn đo suy nghĩ, cảm thấy mình vẫn nên lung lạc Du Tiểu Văn trước mới thỏa đáng, liền dựa theo tính toán của mình mà hành động, tự cho là những chuyện lúc trước bất quá là một chút ân oán nhỏ, tiểu cô nương thôi, chỉ cần bị sự ôn nhu của bà cảm hóa, thù hằn gì cũng sẽ phai nhạt. Đối với chuyện hôm qua Du Tiểu Văn chọc giận Duệ Nhi, còn làm cho Duệ Nhi xấu mặt, bà cũng xem như chuyện lớn hóa nhỏ, chuyện nhỏ hóa không. Dù sao lão thái thái thấp phần tín nhiệm Văn Nhi, không nghĩ cũng biết lão thái thái sẽ tuyệt đối tin tưởng Văn Nhi không làm như vậy, làm không tốt lại khiến lão thái thái nghĩ là bà phá rối — có lẽ đây mới là nguyên nhân chủ yếu khiến bà muốn con mình nhận nhin.

Tào Trung Duệ dưới sự trấn an của mẫu thân, sắc mặt âm trầm cuối cùng cũng thả lỏng. Đúng vậy, hôm nay chính là ngày tốt của mình, quan viên đến chúc mừng không phải ít, đây đúng là dịp triển lộ phong thái tao nhã của bản thân, mình hẳn là nên cao hứng mới đúng.

Tào Trung Nhã đối việc này không có hứng thú, nàng chỉ biết là, hôm nay trong phủ sẽ có rất nhiều phu nhân danh môn đến, nhân dịp những dịp yến hội này để tìm con dâu tương lai, cho nên nàng muốn bản thân phải tạo ra một tràng nào động trong yến hội. Xiêm y thật vất vả chọn xong, lại tháo xuống đeo lên không dưới hai mươi bộ trang sức, nàng vẫn không thấy vừa lòng, “Hạt trân châu trên khuyên tai này lớn như vậy, lại không sáng bằng đôi bông tai nhỏ kia của biểu tỷ.” Trên tai Du Tiểu Văn luôn đeo đôi bông tai nhỏ trong suốt hình bọ cánh cam, lấp lánh như sao, dù có muốn xem nhẹ cũng khó, “Nghe nói trang sức kia là một bộ, nương, nếu con có thể mang, hôm nay nhất định nổi bật hơn hết mọi cô nương.”

Trương thị ngẫm lại cũng phải, liền cười nói: “Đi, cùng nương đến Mặc Ngọc Cư, tìm biểu tỷ con mượn vài món trang sức đi.”

Đến Mặc Ngọc Cư, Trương thị thuyết minh xong ý đồ, lại ám chỉ nói: “Giữa thân thích vốn là nên giúp đỡ lẫn nhau, cho nên, chuyện hôm qua, mợ đã nói với Duệ Nhi, không cho nói ra ngoài.”

A a, nếu không phải đoán chắc người không dám lộ ra, ta làm sao có thể nói như vậy, chẳng lẽ còn tính dùng chuyện đó để uy hiếp ta?

Du Tiểu Văn âm thầm cười lạnh, quả nhiên là nhân chí tiện tắc vô địch*. Người là nghĩ ta vì ngại cho thân phận văn bối, nên ta cuối cùng sẽ nghe theo người mà cho người mặt mũi? “Năm đó”, ta chính là bị người dạy dỗ như vậy, quá chú trọng thanh danh, mới có thể roi xuống kết cục thê lương. Kiếp này, ta sẽ không lại để ý thứ thanh danh hư vô phiêu miểu đó nữa.

* Câu đầy đủ là: thủy chí thanh tắc vô ngư, nhân chí tiện tắc vô địch. Nghĩa là nước quá trong ắt không có cá, người quá hèn mọn tất sẽ vô địch.

“Rất đáng tiếc, Văn Nhi hiện tại không thể đeo trang sức, cho nên đều cất giữ cả rồi, không tiện cho mượn. Hơn nữa, con cũng không tính cho mượn, mợ nếu thật tình thích trang sức Văn Nhi, thì hãy dùng bạc trắng đến mua đi, nề tình ngài là trưởng bối, con sẽ bán cho mợ vài món.”

Trương thị cả kinh trừng lớn mắt, “Người sống nhờ trong Tào phủ ta, hỏi mượn người vài món trang sức còn muốn ta ra bạc?”

Tào Trung Nhã cũng thấp phần phần hận, “Đúng vậy, người quá vô sỉ!”

Rốt cuộc là ai vô sỉ? “Năm đó” Người tìm ta mượn trang sức, nhưng cho tới bây giờ cũng không thấy người trả. Ánh mắt Du Tiểu Văn trầm xuống, “Lời này con nên hỏi lão thái thái một câu, mợ lúc trước chẳng phải đã nói xem con như con gái ruột, sao hiện tại lại thành sống nhờ? Liền bởi vì con không cho mượn trang sức? Trang sức của con, con cho mợ mượn là cho một mối nhân tình, không cho mượn lại là đạo lý, chẳng lẽ mợ định cưỡng ép con phải cho mượn? Như thế này đâu khác gì chặn đường cướp bóc?”

Trương thị không nghĩ tới Du Tiểu Văn không chỉ không cho một chút mặt mũi, còn chụp lên đầu bà mấy cái tội, nhất thời nổi giận, trên mặt lại không hiện lộ bao nhiêu, chỉ âm trầm cười nói: “Tốt lắm, chỉ cần người ngày sau đừng hối hận.” Nếu Du Tiểu Văn không cần tình cảm, bà cũng lười hờn tình giả ý, “Lão thái thái thân mình có chút khó chịu, nếu con đã hiểu thuận như vậy, thì ở trong phòng chép kinh một trăm lần cầu phúc cho lão thái thái đi. Yên tiệc của Duệ Nhi không cần con tham gia!”

Bà là đương gia chủ mẫu, nói không được tham gia, thì Văn Nhi sẽ không được tham gia! Nhìn Du Tiểu Văn khề biến thần sắc, Trương thị đắc ý cười, lời nữ nhi rời khỏi Mặc Ngọc Cư.

Tào Trung Nhã hận nghiêng răng nghiêng lợi, “Nương, liền như vậy đi rồi? Trang sức của con làm sao bây giờ?”

Trương thị chống chán, “Nhã Nhi con thiên sinh lệ chất, không cần trang sức chói mắt.” Nói xong âm hiểm cười, “Con yên tâm, không bao lâu nữa, nàng sẽ phải đến cầu ta. Rất nhanh! Không hơn mười ngày!”

Tào Trung Nhã đối mẫu thân mình tràn đầy tin tưởng, nghe vậy hai mắt liền sáng ngời, “Mẫu thân có diệu kế gì?”

Chuyện này Trương thị không thể nói, chỉ thúc giục nàng nhanh đi sửa soạn, khách khứa sắp tới.

Hai mẹ con này vừa đi xa, một tiểu nha đầu bảy, tám tuổi bỗng nhảy ra từ trong bụi cỏ ven đường mòn, nằng chạy như bay vào nhà, nhỏ giọng bẩm báo Du Tiểu Văn.

Sơ Vân cảm hận nói: “Tiểu thư, cữu phu nhân khẳng định là có gian kế gì!”

Du Tiểu Văn thần sắc an tường điềm tĩnh, khóe môi còn hàm chứa một nụ cười nhẹ nhàng, ý cười cao đến đáy mắt, “Ta nên cảm tạ mợ như thế nào a?”

Chuyện đó tất nhiên là chuyện của thôn trang ở Nhữ Dương. Tin tức đi từ Nhữ Dương vào kinh phải qua ba, bốn ngày, chuyện từ lúc tá điền bỏ mình đến khi sự việc trở nên huyền ảo om sòm là hai ngày. Nếu mợ nói không hơn mười ngày nàng sẽ đi cầu bà, như vậy nhất định là mợ sẽ hành động vào ba, bốn ngày sau. Đã biết thời gian, biết địa điểm, nàng sẽ phải mưu tính cái gì đây?

Triệu ma ma dựa theo lời dặn của tiểu thư, thả một con bồ câu đưa tin đi ra ngoài. Du Tiểu Văn gọi ba nha hoàn tâm phúc Sơ Vân, Sơ Tuyết, Phong Nhi tới bên người, tình tế thì thăm một phen, lại dặn dò nói: “Chính là vị tiểu thái giám hôm qua, vạn vạn đừng nhìn lầm.”

.

.

.

Lại nói về Tào Trung Nhã, sau khi về phòng kín chọn trang sức xong, thế này mới dẫn bọn nha hoàn đi về phía Duyên Niên Cư, lúc đi ngang qua một ngọn núi giả, bỗng nghe được một giọng nói quen thuộc, tựa hồ rất lo lắng: “Tùy tùng của Nhiếp Chính Vương điện hạ sao còn chưa đến a?”

Tào Trung Nhã nhướng mày, đây là giọng của Sơ Vân.

Tiếp theo liền nghe được giọng của Sơ Tuyết: “Nhanh. Nhất định phải nhờ hần đưa Nhiếp Chính Vương tới Mặc Ngọc Cư.....”

Sơ Vân hưng phấn nói: “Nếu có thể trở thành trắc phi, thì sẽ được nhập vào hoàng gia ngọc điệp*, đây là việc rất vinh quang đó a!”

* hoàng gia ngọc điệp = ý nói là gia phả của hoàng tộc

Tào Trung Nhã nghe vậy, mắt nheo lại, Du Tiểu Văn muốn câu dẫn Nhiếp Chính Vương?

Trương Quân Dao và Ngô Lệ Quyên đều đã vào trong vòng tuyển, hiện tại đang ở trong cung học lễ nghi quy củ, đạo này nàng không ít lần nghe lão thái thái, cha mẹ khát khao tương lai tốt đẹp, nguyên bản đã có chút hâm mộ, nay càng thêm tâm động. Nếu làm phi tử của Nhiếp Chính Vương vinh quang như thế, nàng vì sao phải nhường cho người ngoài? Không được! Phải giành cơ hội trước Du Tiểu Văn, nàng cũng chẳng có chỗ nào kém Du Tiểu Văn!

Quyết định xong chủ ý, chợt nghe tiếng Phong Nhi chạy đến, thở gấp nói: “Đến rồi đến rồi, đang ở ngay bên cạnh hồ nước.”

Tào Trung Nhã khẩn trương, lập tức quay đầu thấp giọng ra lệnh nha hoàn của mình, “Đi cản đám nha hoàn kia lại.” Sau đó nhấc váy lên, một mình vội vội vàng vàng chạy tới cạnh hồ nước.

Thấy trước mặt là một tiểu thái giám mặc áo lụa xanh, Tào Trung Nhã chưa qua từng trái, cứ nghĩ tiểu thái giám của Nhiếp Chính Vương cũng giống như những tiểu tùy tùng khác, lập tức bải ra cái giá, hất cằm lên nói: “Người, đi thỉnh Nhiếp Chính Vương điện hạ lại đây một chút, mời tới, ta còn có thưởng.” Nói xong rất rộng rãi tung ra một thoi bạc.

Về mặt Duy Phương công chúa lúc này rất cổ quái, ánh mắt nhìn Tào Trung Nhã từ trên xuống dưới vài lần: Tiểu nha đầu còn chưa nẩy nở đầy, chẳng lẽ muốn câu dẫn hoàng huynh, nếu muốn câu dẫn, cũng không nên nói chuyện với mình như vậy a..... Nàng khó có dịp kiên nhẫn hỏi, “Người vì sao muốn gặp hoàng..... Điện hạ, có oan tình gì sao?”

Tào Trung Nhã thấy tiểu thái giám cầm bạc mà không chịu làm việc, tâm tình vốn vì Du Tiểu Văn không cho mượn trang sức mà đã rất tệ, giờ lại càng thêm hồng, lửa giận trong lòng đột nhiên bùng lên, “Bảo người đi thì người đi đi, một cái nô tài, xứng hỏi chuyện ta sao?”

Tuy rằng Duy Phương công chúa giả trang thành nô tài, nhưng trong đầu lại cho rằng Tào Trung Nhã mới là nô tài, nàng vốn có tiếng điều ngoa tùy hứng, làm sao chịu được loại nhục nhã này, lập tức vung tay tát mạnh một cái, “Làm càn!”

“Người cư nhiên dám đánh ta?”

Tào Trung Nhã ngây người ngẩn ngơ, liền thét lên một tiếng chói tai, mười ngón tay lập tức vươn ra, nhào lên khuôn mặt của Duy Phương công chúa.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Đích Nữ Không Ngoan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 45: Đắc Tội Công Chúa, Không Có Kết Cục Tốt

Duy Phương công chúa xưa nay được sủng ái, đi đến đâu đều khiến người người sợ hãi, chưa từng thấy có người nào như Tào Trung Nhã, dám hô to gọi nhỏ với mình [Tác giả: công chúa điện hạ hình như đã quên mình đang mặc đồ thái giám], lập tức giật mình đứng cương tại chỗ, không biết tránh né. Mắt thấy móng vuốt của Tào Trung Nhã sắp cào lên mặt mình, Duy Phương công chúa sợ tới mức nhắm tịt hai mắt lại. Nhưng cơn đau trong dự đoán không xảy ra. Nàng vội lặng lẽ hé mắt ra một cái khe nhỏ, thế này mới thấy Tào Trung Nhã bị một cô gái mặt mày như họa, khí chất như tiên bắt lấy hai tay.

Tào Trung Nhã đang muốn báo thù bị nhục, quay đầu nhìn lại, tức giận oa oa kêu to, “Du Tiểu Văn, người buông! Ta muốn đánh chết hần!”

Đôi mắt Du Tiểu Văn như tụ lên một lớp màn sương, nàng khẽ quát: “Ồ nháo! Người tới là khách, huống chi hần là tùy tùng của Nhiếp Chính Vương điện hạ, muội sao có thể vô lễ như vậy? Mau mau xin lỗi!”

Tào Trung Nhã từ nhỏ chính là trâu bò trên tay Tào Tước gia và Trương thị, đã dưỡng thành tính tình ngạo mạn tự đại không coi ai ra gì, cho dù gặp quận chúa trong vương phủ, nàng cũng chỉ là ra vẻ cung kính ở mặt ngoài, dưới đáy lòng lại khinh thường, giờ sao có thể nguyện ý xin lỗi một thái giám? Nàng lập tức tròn to mắt, liên tục cười lạnh, “Tùy tùng của Nhiếp Chính Vương điện hạ thì thế nào, bắt quả chỉ là một nô tài! Biểu tỳ về sau chính là trắc phi nương nương của Nhiếp Chính Vương điện hạ.”

Nhã Nhi thật đúng là không phụ kì vọng của ta. Trong mắt Du Tiểu Văn thoáng hiện lên một tia quỷ dị tinh quang, hàng chân mày lại lo lắng nhíu thành một ngọn núi nhỏ, vội vã ngắt lời Tào Trung Nhã, “Chớ có nói bậy. Còn chưa trúng tuyển, làm sao có trắc phi nương nương?”

Tào Trung Nhã đắc ý cười, định đáp lễ một câu, chợt thấy có một trận gió, má phải bỗng đau xót, lại bị trúng thêm một bạt tai của Duy Phương công chúa. Duy Phương công chúa cười lạnh, “Có loại thần thích này như ngươi, chính là bôi nhọ uy nghiêm của hoàng gia, ta phải đi nói cho Vương gia, biểu tỳ nhà ngươi mơ tưởng trúng tuyển!”

Du Tiểu Văn giành lên tiếng trước Tào Trung Nhã, vội vàng giải thích: “Tiểu công công thỉnh bớt giận, Quân Dao biểu tỳ đoan trang thực nhả, không phải là.”

“Tên là Quân Dao đúng không?” Duy Phương công chúa dùng sức ghi nhớ cái tên này.

Tào Trung Nhã định mở miệng mắng, chợt nghe phía sau có người hi hi cười hỏi, “Tiểu cô cô giận cái gì vậy?”

Lời nói vừa dứt, người cũng đã đến, Quân Dật Chi nhẹ nhàng phe phẩy cây quạt đi tới, bộ dáng hết sức phong độ, áo choàng dài màu đỏ tía càng khiến hần giống như trích tiên. Bối phận của hần mặc dù nhỏ hơn một cấp, nhưng lớn hơn Duy Phương Đại công chúa hai tuổi, Duy Phương Đại công chúa thấy hần đến, lập tức phác lại, nắm lấy cánh tay hần, làm nũng, “Dật Chi, xú nữ nhân này dám mắng ta, đánh nàng cho ta!” Ngón trò xinh đẹp như cành ngọc lan chỉ vào Tào Trung Nhã.

Nguyên lai không phải nàng* chọc giận tiểu cô cô, trong lòng Quân Dật Chi chợt bùng lòng, chợt nhả nói: “Toàn nghe theo lệnh của tiểu cô cô.” Nói xong còn thật sự vén tay áo lên.

* “Nàng” ở đây là Du Tiểu Văn. Quân Dật Chi nhìn từ xa xa, tưởng là Du Tiểu Văn đắc tội tiểu cô cô nhà mình nên chạy tới giải vây. Sau lại phát hiện ko phải nên mới hờ hờ hòa theo tiểu cô cô ^^.

Tào Trung Nhã cả kinh, tay chân đều phát lạnh, nói cũng không dám nói. Nàng cho dù có tùy hứng làm bậy, cũng biết người hoàng tộc cao quý hơn nàng nhiều lắm, càng không nghĩ tới tiểu thái giám này cư nhiên là Đại công chúa, cả người như ngu si nhìn Quân Dật Chi đang bước tới gần mình.

Du Tiểu Văn vội khom người thật sâu hành lễ, “Cái gọi là người không biết không có tội, vị này. Chủ tử linh lung tuệ mắt, giả trang thành cái gì đều rất giống cái đó. Biểu muội ánh mắt vụng về không nhận ra ngài, mới có thể nói năng lỗ mãng, thỉnh Quân Nhị công tử, và vị chủ tử này, khoan hồng độ

lượng, tha thứ cho biểu muội lần này.”

“Là vậy sao?” Quân Dật Chi tiêu sái thu hồi động tác, xòe quạt ra quạt quạt mấy cái, bộ dạng thập phần khó xử nhìn Duy Phương Đại công chúa, “Nếu thật sự là vô tình, tiểu cô cô dù sao cũng đã trút giận, không bằng như vậy thôi đi?”

Duy Phương Đại công chúa hừ một tiếng, chợt đắc ý hỏi, “Các người thực không nhìn ra là ta giả trang?”

Du Tiểu Văn đỏ hồng khuôn mặt nhỏ nhắn, xấu hổ lác lác đầu: “Nhìn không ra.”

Quân Dật Chi ý vị thâm trường liếc nhìn nàng một cái, khoe môi gọi lên một chút tươi cười nghiền ngẫm, phụ họa nói: “Nếu không phải ta quen biết tiểu cô cô, cũng sẽ không nhanh như vậy phát hiện không ổn, cho nên Tào tiểu thư tuy rằng là có chút thô lỗ, nhưng cũng không tính là ánh mắt rất vụng về.”

Tâm tình Duy Phương Đại công chúa nhất thời tốt lắm, “Ta đã nói là giống a, vậy mà hoàng huynh cứ nói là không giống!”

Đang nói chuyện, Tào Trung Duệ mang theo Hàn Thế Chiêu thở hổn hển chạy tới, miệng nói: “Quân huynh sao chạy đến nơi này.” Chuyển mắt thấy Duy Phương Đại công chúa, chợt ngăn ra, hẳn tuy rằng đoán ra nàng là ai, nhưng cũng không dám khẳng định.

Hàn Thế Chiêu là có quen biết, vội vái chào, “Bái kiến Đại công chúa.”

Tào Trung Duệ thế này mới bắt chước vái chào thật sâu, giương lên nụ cười như một cơn xuân phong, hi vọng lưu lại một ấn tượng tốt cho Duy Phương Đại công chúa.

Nghe nói Tào Trung Duệ là ca ca của Tào Trung Nhã, Duy Phương Đại công chúa bĩu môi, ấn tượng kinh điển đầu tiên đã bị lau đi không ít, lại nhìn kỹ một chút, phát hiện chính là thiếu niên chật vật hôm kia, trong lòng lại càng thêm thất vọng, hoàng huynh còn nói người ta tuổi trẻ xuất chúng, là nhân tài có thể đào tạo, ta thấy cũng chỉ có như thế, còn không thể so với tên quý chán ghét Hàn Nhị này đâu!

Nàng nhất thời không có hứng thú, lười biếng hỏi: “Các người sao lại đến đây?”

Nguyên lai là Tào Trung Duệ và Hàn Thế Chiêu đang trên đường đến thỉnh an lão thái thái, Quân Dật Chi nhàn rỗi vô sự, cũng nói đi cùng một khối. Đi đến nửa đường, Quân Dật Chi lại không biết bỗng dưng biến đi đâu, nên hai người mới chạy một đường tìm lại đây.

Duy Phương công chúa nói: “Vậy hiện tại vô sự, chúng ta cũng đến đại sảnh đi.”

Tào Trung Nhã cảm thấy trên mặt hỏa lạt lạt đau, khẳng định có đã dấn ngón tay, liền cáo lỗi về trước rửa mặt chải đầu một chút. Duy Phương công chúa cười như không cười nói: “Ta không cho phép!” Dứt lời liền ngoảnh mặt đi trước.

Quân Dật Chi và Hàn Thế Chiêu thấy vậy liền đuổi theo. Tào Trung Nhã gấp đến độ muốn khóc, Tào Trung Duệ vội lên lút hỏi là chuyện gì xảy ra. Tào Trung Nhã đương nhiên chỉ vào Du Tiểu Văn nói: “Còn không phải nàng.”

Lời còn chưa dứt, Duy Phương công chúa quay đầu lại, lạnh lùng nói: “Còn không đuổi theo?”

Tào Trung Duệ không dám kháng mệnh, áp chế lòng tràn đầy nghi vấn, bước nhanh theo sau.

Du Tiểu Văn mỉm cười, thần sắc lo lắng, ngữ khí lại rất hưng tai nhạc họa*, “Muội muội đắc tội Duy Phương Đại công chúa, ngày sau thế nào còn có khuê tú danh môn nào kết giao với muội muội? Nếu Quân Dao biểu tỷ thật sự có thể trúng tuyển làm trắc phi thì còn đỡ, nếu không thể thì. Ai...” Dứt lời liền nhắc váy đi trước.

* hưng tai nhạc họa = vui mừng khi người khác gặp nạn

Tào Trung Nhã hận đến nghiền răng nghiền lợi, lại nhất thời cũng không thể phát tác, chỉ có thể ủy khuất đi theo.

Hồ nước trong Tào phủ có mới nuôi mấy con thiên nga, tuyệt không sợ người, nghênh ngang đi ngang qua trước mắt đoàn người, sau đó nhảy xuống mặt hồ, tào nhã bơi đi.

Tất cả mọi người đều bất giác nhìn theo, Quân Dật Chi nhàm chán giật nhẹ khoe miệng, “Con vịt ngốc.”

Duy Phương công chúa lập tức chê cười hần, “Dật Chi ngay cả thiên nga cũng không biết sao?”

Quân Dật Chi ha ha cười, “Đi đường cứ lúc la lúc lác, nhìn không giống vịt sao?” Ánh mắt nghiền ngẫm dạo một vòng trên mặt Du Tiểu Văn, sau đó mới nhìn Duy Phương công chúa.

Duy Phương công chúa phì cười, những người khác cũng cười theo, chỉ có Du Tiểu Văn cảm thấy, tên Quân Dật Chi này chính là đang nói nàng đem đó đi đường lúc la lúc lác, khẳng định là như vậy!

Đến Duyên Niên Cư, Tào lão phu nhân đã sớm nhận được tin báo, đang cùng Tào phu nhân và các khách nữ đứng chờ ngoài cửa lớn, cung nghênh Duy Phương Đại công chúa. Duy Phương Đại công chúa lúc này mới xuất ra uy nghiêm hoàng gia, vẻ mặt lạnh nhạt đoan trang nâng tay lên, “Miễn lễ.”

Mọi người vây quanh nàng đi đến đại sảnh, đợi nàng ngồi xuống vào chỗ của mình, ban thưởng tọa, mọi người mới theo thứ tự ngồi xuống.

Tào lão phu nhân thay mặt Tào phủ khen tặng một phen, Duy Phương Đại công chúa đậm cười nói: “Ta bất quá là đi theo hoàng huynh lại đây chơi một chút, nhi tử của lệnh tôn đầu thứ hai kì thi Hương, thật đáng mừng a. Bất quá.....” Ánh mắt nàng chuyển động, khẽ liếc Tào Trung Nhã một cái, “Nhi tử của lệnh tôn nếu muốn sống yên trong triều, tỳ muội trong nhà cũng phải tu tâm dưỡng tính, lời nói cẩn thận mới được nha.”

Nàng dù chưa điểm danh, nhưng các khách nữ ở đây đều là các đương gia chủ mẫu, sao có thể không biết người mà nàng nói là ai? Tuy rằng thanh danh của Duy Phương công chúa cũng không được tốt lắm, ai nấy đều cảm thấy lỗi sai không nhất định là Tào Trung Nhã, nhưng nàng rốt cuộc là kim chi ngọc diệp, lại có cảm tình huynh muội vô cùng tốt với Nhiếp Chính Vương, đặc tội nàng, chẳng khác gì đặc tội Nhiếp Chính Vương, nhà ai còn dám muốn một cô con dâu như vậy? Nữ tử quý tộc năm mười một, mười hai tuổi, chính là thời điểm nghị thân, làm sao có thể bỗng nhiên xảy ra chuyện thị phi thế này?

Trương thị cả kinh nghẹn họng nhìn trân trối, cười lấy lòng hỏi: “Không biết tiểu nữ sai ở chỗ nào, thần phụ nguyện thay tiểu nữ xin lỗi Đại công chúa.”

Quân Dật Chi cười nói: “Tiểu cô cô đâu phải là người so đo như thế?”

Đây chính là không cho Đại công chúa nói ra nguyên do sự việc, ngay cả cơ hội hóa giải cũng không có.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Đích Nữ Không Ngoan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 46: Ấn Đường* Của Người Biến Thành Màu Đen

Ấn đường = khoảng cách giữa hai đầu chân mày, được xem là bộ vị quan trọng trong nhân tướng học để dự đoán cát hung, tài vận, sự nghiệp, sức khỏe... của mỗi người. Khi ấn đường có màu đen thì chủ nhân đang gặp biến cố về sức khỏe. Nói là nói vậy, chứ mình ko tưởng tượng ra ấn đường màu đen là thế nào.

Nơi này có nhiều nữ quyền, nên sau khi Hàn Nhị và Quân Nhị hành lễ với lão thái thái xong, liền cùng Tào Trung Duệ trở về tiền viện. Những phu nhân và các thiếu nữ có thân phận cao quý một ít đều vây quanh nhìn hót Duy Phương Đại công chúa. Còn những tiểu thư không chen vào nổi thì ngồi cùng nhau nhỏ giọng nghị luận ba vị nữ thiếu niên vừa đi khỏi lúc này.

“Nếu luận thân phận, đương nhiên là Quân Nhị công tử cao nhất quý.”

“Thì tính sao, hần mấy tháng trước từng tranh giành kỹ nữ mà đánh nhau trên đường với người ta, bị Sở Vương gia phạt, phải đi đến tận đất phong, mấy ngày trước mới vừa hồi kinh, hôm qua liền đến Mị Các*.”

*Mị Các là một nơi, e hèm, chính là kỹ viện yêu thích của Quân Dật Chi. Các nàng nhớ lưu ý cái tên Mị Các này, dù không xuất hiện nhiều lắm nhưng rất thú vị ^^.

“A, người như vậy nha..... Vậy vẫn là Hàn Nhị công tử và Tào Nhị công tử tốt.”

“Hàn Nhị công tử đậu Giải Nguyên, ngay cả yến tiệc cũng không tổ chức, đây mới là chân chính rất khiêm tốn.”

“Tào nhị công tử cũng tốt, nhưng muội muội của hần.....” Nói ở đây, mọi người ăn ý không nói tới.

Trương thị đã bảo Tào Trung Nhã tránh ở sau bình phong, sợ lại làm Duy Phương Đại công chúa tức giận, nay nàng nghe các tiểu thư kia nói như thế, giận đỏ cả mặt, nhưng Trương thị không đồng ý cho nàng đi ra, nên không thể phát tác, chỉ có thể uốn khuất chùi nước mắt.

Du Tiểu Văn ngồi cạnh tổ mẫu, miệng cười nhẹ nhàng, đáy mắt lại là một mảnh băng hàn. Kiếp trước, mỗi một lần yến hội, nàng chính là như vậy bị Trương thị lấy đủ loại cớ giam mình ở trong khuê phòng, mặc cho người khác nói thế nào cũng không thể biện giải. Nay, tư vị này rốt cục để cho Nhã Nhi nếm thử, quá mấy ngày nay nữa, cũng sẽ cho Trương thị nếm thử.

Ngày đó, sẽ không xa.

Trương Quân Dao sở dĩ có thể làm chỗ dựa cho Trương thị là vì kiếp trước nhờ vào Kim Đại Nương, nay kiếp này, Kim Đại Nương đã đáp ứng đề cử Ngô Lệ Quyên, Trương Quân Dao có thể được tuyển thành trắc phi hay không, thật đúng là không nhất định. Nếu Trương đại nhân và Trương phu nhân biết là Nhã Nhi làm phiền bà nữ nhi mình, còn có thể toàn lực duy trì Trương thị nữa sao? Ha ha, nếu Trương Quân Dao bị lạc tuyển, tin tức này, nàng nhất định phải nghĩ biện pháp nói cho Trương phu nhân mới được!

Sau khi yến hội tan đi, Trương thị liền vội vàng gọi nữ nhi vào phòng, hỏi rõ ngọn nguồn, nghe xong giận sôi lên, cắn răng nói: “Đi mời biểu tiểu thư lại đây.”

Du Tiểu Văn nghe hạ nhận bảo mợ truyền gấp, mỉm cười, thay quần áo xong liền ngoan ngoan đi theo Khúc ma ma đến Ngũ Nhã Cư. Vào trong phòng trong, nàng liền cảm phát giác, phía sau bình phong có người, hơn nữa hơi thở dày đặc, rõ ràng là nam tử. Một nam tử có thể thân nhiên ở trong phòng Trương thị, trừ bỏ cậu, còn ai vào đây.

Du Tiểu Văn cung kính thi lễ, Trương thị cũng không quanh co, hất cằm hỏi, “Văn Nhi, mợ hỏi con, con hôm nay tìm điện hạ là vì chuyện gì? Chớ có phủ nhận, các nha hoàn của Nhã Nhi đều nghe thấy được.”

Du Tiểu Văn ôn nhu cười, “Mợ hiểu lầm, con chỉ là muốn tìm tùy tùng của điện hạ, hỏi một câu xem Ngô tỷ tỷ hiện tại có khỏe không, còn chuẩn bị chút ngân phiếu, hy vọng tiểu công công có thể hỗ trợ nói tốt vài câu, Ngô tỷ tỷ nếu có thể trúng tuyển, đối với tiền đồ của cậu và hai vị biểu ca đều là vô cùng tốt. Chỉ đáng tiếc, Nhã Nhi muội muội lại cùng. Duy Phương công chúa khắc khẩu, bất quá Duy Phương công chúa lúc đó đang mặc quần áo thái giám, chúng ta đều không nhận ra là nữ tử, cũng không thể trách Nhã Nhi muội muội.”

Nghe Du Tiểu Văn xả đến trên đầu Nhã Nhi, Trương thị giận dữ, cười lạnh nói, “Nói vậy! Nhã Nhi rõ ràng là nghe con nói muốn gặp điện hạ, còn nữa, con làm sao biết một tiểu thái giám có thể nói tốt được cái gì?”

Du Tiểu Văn tựa hồ bị dọa, run run một chút, mới nhỏ giọng nói: “Người có thể đi theo bên cạnh điện hạ, đương nhiên là tâm phúc đắc lực.” Dừng một chút lại thở dài, “Kỳ thật chỉ cần việc hẩn là người của điện hạ, Nhã Nhi không nên khắc khẩu với hẩn, còn liên lụy đến biểu ca.”

“Cái gì? Còn liên lụy đến Duệ Nhi?” Giọng nói Tào Thanh Nho đột nhiên vang lên, ông kiểm chế không được, đi ra từ sau bình phong, trực tiếp hỏi Du Tiểu Văn, “Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra, Văn Nhi, con mau nói rõ ràng!”

Du Tiểu Văn đương nhiên là ngoan ngoãn trần thuật lại tình hình lúc đó, nghe nói công chúa không nhắc tới Ngô Lệ Quyên, lòng Tào Thanh Nho mới thả xuống một ít, lập tức cá giận nói: “Nhã Nhi cũng quá không biết chừng mực, người của điện hạ cũng dám mắng, ta thấy phải cảm tức một tháng, chép phạt Nữ Tắc một trăm lần.”

Trương thị kinh hoàng, vội biện giải: “Nhã Nhi là bị Văn Nhi lừa!” Bà cứ nghĩ Văn Nhi sẽ thẳng thắn nói ra suy nghĩ trong lòng giống như lần trước, như vậy Tước gia sẽ biết là ai đang làm trò quỷ, nào ngờ Văn Nhi lại nói dối như vật, uống công cho bà vì để Văn Nhi có chuyện nói thẳng, không giữ Nhã Nhi lại, nay có muốn giải thích đều giải thích không được.

Tào Thanh Nho làm sao còn có thể tin, hừ lạnh một tiếng, “Đều là do nguoi nuông chiều mà ra, nguoi mau quản nàg chặt một chút, trước khi biết thế nào thủ lễ, không được bước ra khỏi phòng nửa bước.”

Du Tiểu Văn vội vàng tỏ thái độ, “Cậu không cần lo lắng, về phía Ngô cô nương, con đã nhờ Kim Đại Nương hỗ trợ nói ngọt, sẽ không xảy ra vấn đề gì.”

Hai mắt Tào Thanh Nho sáng lên, “Là vị Kim Đại Nương ở Thượng Y Cục?”

“Đúng vậy, bà là sư phụ dạy thêu của con.”

Trương thị trào phúng nói: “Con mà là đồ đệ của Kim Đại Nương? Da trâu cũng không sợ thối phá.”

“Câm miệng!” Tào Thanh Nho hiện tại nghe thấy tiếng nói của Trương thị đều thấy phiền, lập tức phát tay áo đến chỗ lão thái thái. Du Tiểu Văn cũng thừa cơ cáo từ, không muốn lưu lại cùng Trương thị phun nước miếng.

Lão thái thái đang chờ tin tức, nghe xong con kể lại, than nhẹ một tiếng: “Trương thị đã vào Tào gia ta hơn hai mươi năm, lúc trước vẫn là hiền lành dịu dàng, sao bỗng nhiên lại trở nên bụng dạ hẹp hòi như vậy. Đầu tiên là dạy Duệ Nhi nói dối, hiện tại lại làm hư Nhã Nhi. Theo ta thấy, nếu nhà mẹ của nàng thực sinh ra một trắc phi, hừ, nàng sẽ không đem mẫu tử chúng ta để vào mắt.”

Lời này nói rất nặng, Tào Thanh Nho nhớ tình nghĩa vợ chồng, không dám tiếp lời.

“Dù tiểu thư Trương gia thực sự trúng tuyển, cũng chỉ là giúp đỡ Trương gia, có thể giúp đỡ nhà chúng ta bao nhiêu? Nhưng Ngô cô nương thì khác, người không có nhà mẹ đẻ duy trì, làm sao sinh tồn nổi trong vương phủ? Chúng ta là người có thể làm nhà mẹ đẻ cho nàng, nàng cũng chỉ có chúng ta là nhà mẹ đẻ của mình.”

“Mời Nghiêm ma ma đi dạy Nhã Nhi đi, Văn Nhi đã rất ngoan ngoãn hiểu lễ, không còn cần học cái gì.” Lão thái thái lại vui mừng nói: “Chúng ta còn phải giúp đỡ Văn Nhi, nàng là đứa nhỏ biết tri ân báo đáp, Tước gia về sau cũng nên yêu thương nàng nhiều một chút.”

Tào Thanh Nho gật đầu đáp ứng, lại cùng lão thái thái nói một hồi về triển vọng tương lai tốt đẹp, mới cáo từ về phòng nghỉ ngơi.

Lúc này lão thái thái và Tào Tước gia đều quyết tâm, chuyển Nghiêm ma ma sang tiến hành chương trình huấn luyện thực nữ kiểu địa ngục cho Tào Trung Nhã, khiến Tào Trung Nhã bị ép buộc đến khổ không nói nổi. Du Tiểu Văn vẫn theo lệ thường đến thỉnh an mỗi buổi sáng, đối lão thái thái hiếu thuận, đối Trương thị cũng là cung kính. Trương thị nghĩ Du Tiểu Văn sớm hay muộn đến phải đến cầu mình, nên đành cố né lura giận, chơi tạm trò lá mặt lá trái.

Qua mấy ngày sau, thôn trang ở Nhữ Dương truyền tin đến, nói là có một tá điền bị ngã xuống giếng cạn, bị trọng thương, vẫn hôn mê bất tỉnh, người nhà bắt mất, đòi Du gia bồi thường, còn bảo bảo lên cả nha môn.

Du Tiểu Văn gấp đến quỳnh cả lên, cầu lão thái thái cho phép nàng đến cửa hàng hỏi một tiếng. Lúc này vừa đúng dịp Trương thị đến thỉnh an lão thái thái, Trương thị thấy hai mắt Du Tiểu Văn đỏ bừng, lão thái thái vỗ bàn tay nàng, “Con đi hỏi thăm rõ ràng đi, có chuyện gì thì trở về thương lượng với

cậu.”

Du Tiểu Văn hành lễ thỉnh an với Trương thị xong liền vội vàng vàng ra phủ. Trương thị liền quan tâm hỏi lão thái thái, “Văn Nhi làm sao vậy?”

Lão thái thái thân nhiên nhìn bà một cái, “Không có việc gì.”

Hừ, đây là sợ ta thừa cơ xảo trá sao, đáng tiếc đến cuối cùng, nàng vẫn là cầu đến ta, Trương thị thầm nghĩ trong lòng.

Lại nói đến Du Tiểu Văn, sau khi đến cửa hàng, đọc mật hàm do Văn bá truyền đến, cẩn thận viết một bức trả lời, liền ung dung đi tuần tra một vòng các cửa hàng.

Trong cửa hàng tơ lụa, có một vị đại hộ khách đang kén chọn, thấy Du Tiểu Văn đến liền hừ giọng nói: “Ta hảo tâm muốn đến giúp chuyện buôn bán của ngươi, nhưng vật phẩm trong cửa hàng này của ngươi thật sự là không nhìn ưa mắt nổi.”

Du Tiểu Văn thầm mắng một tiếng “Uế khí”, trên mặt lại cười nói: “Cửa hàng nhà này của ta chỉ bán tơ lụa thông thường, sao có thể so với với trong hoàng cung? Quân Nhị công tử lần sau cũng đừng đến nữa, miễn cho uống công đi một chuyến.”

Quân Dật Chi cao ngạo hất cằm, “Ta muốn đi chỗ nào, dù là lão tổ tông nhà ta cũng không quản được.” Nói xong cổ quái nhìn chằm chằm Du Tiểu Văn vài lần, lăm bằm lâu bầu bần nói: “Hay là nhìn lăm rồi?”

Thấy Du Tiểu Văn không nói gì, hần không thú vị thậm chí trợn trắng, tiếp tục nói: “Uy, ta từng cùng Tĩnh An đại sư học xem tướng, ấn đường của ngươi biến thành màu đen, xem ra là quan tòa quán thân a. Có muốn bán công tử giúp ngươi phá giải một chút không? Thu phí không nhiều lắm, cho một phương thuốc là có thể.”

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Dich Nữ Không Ngoan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Mợ Rơi Vào Bẫy

Tin tức vừa mới truyền vào kinh là việc tư của nàng, hần làm sao biết được? Chẳng lẽ hần đang âm thầm theo dõi nàng?

Du Tiểu Văn bỗng nhiên ngừng đầu, nhìn thẳng vào đôi mắt phượng xinh đẹp của Quân Dật Chi, giọng nói lạnh như băng, “Tin tức của Quân Nhị công tử thật sự là linh thông a.”

Đó là ánh mắt như thế nào a, nguyên bản là cô gái trong suốt vô tà, giây lát trở nên sâu thẳm đen tối, lộ ra sự lạnh lùng nhẹ nhàng cùng sự đề phòng nồng đậm. Lòng Quân Dật Chi chợt hoảng hốt, đây là phản ứng nên có của một bé gái mồ côi ăn nhờ ở đậu sao? Gặp phải chuyện dính đến quan phủ, nếu có người chủ động tương trợ, không phải hần là mừng rỡ như điên, cảm động đến rơi nước mắt sao? Hơn nữa, phản ứng đầu tiên của nàng là hần đang điều tra nàng, cảm giác sâu sắc như vậy, thấy thế nào cũng không giống một nữ nhi khuê các mười một tuổi thiên chân lương thiện, ngược lại giống một người từng trải, nhiều kinh nghiệm.

Chi liếc mắt một cái, Du Tiểu Văn liền thu hồi ánh mắt, áp chế cảm xúc mãnh liệt trong nội tâm, nghiêm nghị bình thản hỏi: “Không biết Quân Nhị công tử định tương trợ như thế nào?”

Quân Dật Chi nhíu mày cười nói: “Đối phó bọn tiểu quan ở địa phương, chỉ cần phái quan gia của Sở Vương phủ ra mặt một chuyến là được, nào có khó gì?”

Xác thực, so với việc nàng phải vất vả suy tính bố trí đủ chuyện, thì người cầm quyền chỉ cần nói một câu là đã giải quyết xong. Nàng đã có kế hoạch tróc tặc lấy bằng chứng, nhưng nếu có Sở Vương phủ tương trợ, thứ nhất, là có bảo đảm, thứ hai, nàng có thể phui tay sạch sẽ, miễn cho bị người khác hoài nghi một tiểu cô nương làm sao có thể nhìn ra mưu tính mà có cảnh giác.

“Nếu Quân Nhị công tử nguyện ý tương trợ, tiểu nữ lúc này xin bái tạ.” Du Tiểu Văn chính đón lại trang phục, cúi người hành lễ.

Quân Dật Chi thật sự là bị nàng làm trở tay không kịp, trước sau bất quá chỉ trong một cái chớp mắt, thái độ của nàng từ lạnh lùng biến thành cảm kích, cứ như lúc trước chỉ là do hần bị hoa mắt..... Thật là một người thú vị! Hần áp chế kinh ngạc trong đáy lòng cùng một tia cảm giác xa lạ, ra vẻ bất cần đời cười nói: “Ngươi còn chưa nói ra phương thuốc.”

Du Tiểu Văn cong mi cười, toát ra vẻ điềm lệ đặc hữu của nữ nhi, cười khẽ, “Một nửa phương thuốc thôi, lúc trước không phải còn một ván cược đó sao?”

Quân Dật Chi cười ha ha, “Ta đây thắng chắc rồi, ngươi nhớ đem phương thuốc chuẩn bị sẵn đi! Đúng rồi, ngươi dù sao cũng phải cho ta cái tín vật, để ta đưa Điền quân gia liên hệ với quân sự ở chỗ ngươi.”

Du Tiểu Văn cảm thấy có lý, liền viết một phong thư, phía trên của dấu ấn của riêng mình. Quân Dật Chi cắt kỹ xong liền nghênh ngang mà đi.

Du Tiểu Văn thờ phào một hơi, tổng cảm thấy vị Quân Nhị công tử cả ngày chơi bồi lêu lổng này thường xuyên toát ra cảm giác uy nghiêm, giống như vừa nãy, trong lúc nàng hoài nghi hẳn, hẳn cũng đã hoài nghi nàng, khiến nàng có cảm giác mình sẽ bị hắt hủi. Kỳ thật, có hẳn tương trợ cũng tốt, đến lúc đó, hai huynh muội Trương thị và Trương Trường Uy ngay cả chỗ để thăm oán cũng không có. Kiếp trước, nàng ngây ngốc bị hai huynh muội này tính kế, đúng là bị người đem bán còn giúp người ta kiếm tiền. Lần này, nàng nhất định phải làm cho bọn họ đau mà kêu không ra tiếng!

Hơn mười ngày nháo một cái mà qua, Du Tiểu Văn tâm tình khoái trá chờ Quân Dật Chi hỗ trợ giải quyết quan phủ Như Dương. Nhưng, cùng lúc đó, ở Tào phủ, có một người lúc nào cũng có vẻ lo lắng.

Trương thị gấp đến độ như kiến bò trên chảo nóng, đại ca bà là Lại Bộ Thị Lang, chương quân các quan viên khảo hạch, mặc cho ai đều phải cho vài phần mặt mũi, nay tin tức đã sớm thả ra, Văn Nhi sao còn chưa đến cầu xin mình?

Đang Trương thị hết đứng lại ngồi trong phòng, Khúc ma ma vội vã đi vào, nhảy mắt ra dấu báo bọn nha hoàn lui ra ngoài, thế này mới bám vào tai Trương thị, nhỏ giọng nói: “Mới vừa rồi lão nô đi ngang qua Mặc Ngọc Cư, nghe được bọn Sơ Văn và Sơ Tuyết đang nói chuyện phiếm, nói Du quân gia ở bên kia đang tìm một người bạn cũ của Du lão gia để hỗ trợ.”

Chẳng lẽ đã giải quyết xong? Trương thị trong lòng cả kinh, tuy nói là người đi trà lạnh, nhưng Du gia dù sao cũng đã chấp chương ở Như Dương gần trăm năm, nhân mạch không thể không có. Bà vì làm việc này, đã đổ vào không ít bạc, quyết không thể để miếng thịt béo đến bên miệng rồi mà còn bỏ chạy.

Bà gấp đến độ chờ không nổi, nghe nói Du Tiểu Văn hiện tại đang ở chỗ lão thái thái, liền vịn tay nha hoàn Từ Nhi, đi thẳng đến Duyên Niên Cư thỉnh an.

Từ ngoài cửa vọng ra tiếng bà cháu cười đùa, lòng Trương thị càng thêm căng thẳng, chẳng lẽ thực đã giải quyết xong, ngày hôm qua còn thấy Văn Nhi sầu mi khổ kiểm a. Bà bảo Đỗ Quyên đi thông truyền một tiếng, mang khuôn mặt tươi cười đi vào, thỉnh an rồi gia nhập vào đội ngũ cười đùa.

Trương thị cẩn thận quan sát biểu tình của Du Tiểu Văn, phát giác khi lão thái thái không nhìn nàng, khuôn mặt nhỏ nhắn thanh lệ của nàng sẽ toát ra vài tia ưu sầu. Nguyên lai là chưa có giải quyết! Lòng Trương thị trấn định lại, vốn có lòng muốn chứng tỏ bản thân trước mặt lão thái thái, liền chủ động hỏi, “Văn Nhi, chuyện ở thôn trang của con đã giải quyết xong chưa? Nếu có gì khó xử, nhất định phải nói cho mẹ, con cũng biết đó, đại ca của mẹ là Lại bộ Thượng Thư, tiếng nói coi như có cân nặng.”

Mặt mày Du Tiểu Văn hiện lên một tia kinh hãi, “Thật không?”

Lão thái thái ngẩn ra, Trương thị vội vã lo biểu hiện bản thân rộng rãi thân thiết nên không chú ý tới, tự cô tự nói: “Kỳ thật, mẹ thấy, chuyện của con cũng không có gì lớn, tá điền kia lại không thực sự chết, chỉ là muốn vơ vét chút bạc của con, nỗ lực trong thôn trang của con đánh hẳn thì có thể nào? Nếu là mẹ, thứ điều dân này chính là nên đánh, cư nhiên còn dám tố cáo con dung túng nỗ lực hành hung! Con yên tâm đi, việc này cứ giao cho đại ca của mẹ, nhất định có thể giúp con giải quyết.”

“Cái gì? Còn tố cáo lên quan?” Lão thái thái sốt ruột nắm tay Du Tiểu Văn, hỏi là chuyện gì xảy ra, bởi vì Du Tiểu Văn cho tới bây giờ đều không đề cập chuyện này với bà, lần trước ra phủ, cũng chỉ nói là trong cửa hàng có việc, mà không phải là chuyện thôn trang.

Du Tiểu Văn liếc mắt cười nói: “Lão thái thái đừng gấp, đúng là như mẹ nói, cũng không có chuyện gì, các quan sự có thể giải quyết. Văn Nhi thực đa tạ ý tốt của mẹ. Chính là, Văn Nhi không biết mẹ làm thế nào biết chuyện ở thôn trang của Văn Nhi, lại còn biết rõ ràng đến như vậy, ngay cả nội dung tên tá điền đó cáo quan thế nào cũng không sai một chữ. Văn Nhi còn chưa nói qua với bất kỳ ai trong nhà đâu.”

Ánh mắt vốn lo lắng của lão thái thái lập tức trở nên trầm ngâm, nhẹ nhàng liếc nhìn Trương thị, chờ bà trả lời.

Lão thái thái thế nhưng không biết? Trương thị quả thực không thể tin được, vội vàng nói: “Mẹ là vừa mới nghe hai nha hoàn của con nói chuyện, là Du quân gia đi tìm bạn cũ của phụ thân, nên mới nghĩ tới.”

Du Tiểu Văn ôn nhu cười, “Không có khả năng a, các nàng nói là chuyện thu hoạch vụ mùa ở thôn trang, sẽ tặng chút quà cho người bạn cũ của phụ thân, mẹ nếu không tin, có thể hỏi các nha hoàn và bà tử trong Mặc Ngọc Cư, đại bộ phận đều do mẹ tự mình chọn lựa.”

Ánh mắt lão thái thái chợt lóe tinh quang, “Chỉ nghe chuyện đưa quà tặng trong ngày lễ mà cũng có thể suy đoán ra thôn trang của Văn Nhi xảy ra chuyện, con dâu thật là có bản sự a! Có thể hay không nói cho ta biết, con là làm thế nào suy đoán ra không?”

Trương thị trong lòng căng thẳng, hai tay không tự giác vò chiếc khăn. Bà cư nhiên trúng bẫy? Bà thế, bà có thể thấy từ được vẻ trào phúng trong mắt Du Tiểu Văn, rõ ràng trào phúng!

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Đích Nữ Không Ngoan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 48: Cậu Dạng Tâm

Du Tiểu Văn khẽ cúi hàng lông mi dài, ngăn trở hận ý trong mắt. Đúng vậy, thôn trang ở Nhữ Dương xa như vậy, mợ làm sao mà biết chuyện xảy ra ở đó rõ ràng đến thế! Vấn đề này, kiếp trước, nàng thế nhưng không hề nghĩ tới, chỉ cảm kích đến rơi nước mắt khi thấy mợ chủ động tương trợ! Đúng là có mắt như mù, có lỗ tai như không! Mà lúc này đây, mợ sợ ý, cuối cùng giúp nàng đáp lễ một cái cạm bẫy lớn, làm cho mợ cũng làm một hồi người mù, kẻ điếc, ngầy ngốc đưa người tới cửa, bị chính dụng tâm hiểm ác của mình mà tự bạo.

Ngay lúc Trương thị gấp đến độ trán chảy đầy mồ hôi, không biết nên trả lời như thế nào, Đinh Hương vén màn tiến vào, thông bẩm: “Sở thái phi và Quân Dật công tử cầu kiến.”

Lão thái thái vội ra nghênh đón, mời Sở thái phi vào. Sở thái phi cười nhẹ nói: “Tôn nhi của ta nói khi Điền quân gia đến Nhữ Dương, đã giúp Du cô nương lấy một vật, hẳn không tiện mang đến nên ta liền dẫn hần lại đây.”

Đồ gửi từ quê lên hoàn toàn có thể giao cho người gác cổng đem vào, vì sao phải tự mình đi một chuyến? Lão thái thái trong lòng hiểu rõ dụng ý của Sở thái phi, nhưng Quân Dật Chi dạo gần đây làm ra vài chuyện “đại sự” nổi danh chấn động cả kinh thành, khiến nàng không muốn đề cho Quân Dật Chi tiếp xúc quá nhiều với Văn Nhi, ngoài miệng khách sáo nói: “Nhọc thái phi đi một chuyến, kỳ thật cứ bảo gả sai vật chuyển đến là được.”

Đối với lời cự tuyệt uyển chuyển như vậy, Sở thái phi chỉ làm như không nghe thấy, quay sang bảo tôn nhi mau đem đồ ra.

Quân Dật Chi tựa hồ cũng không muốn tự mình đến, có vẻ có chút không kiên nhẫn, rút ra tờ giấy giao cho Du Tiểu Văn, “Đã ký tên đồng ý rồi, sẽ không lại cáo quan nữa, ngươi có thể yên tâm, phương thuốc đâu?”

Sở thái phi có chút mất hứng, cơ hội biểu hiện tốt như vậy, tên xú tiểu tử này cư nhiên chỉ nhớ bảo người ta trả thù lao! Bà vội hỏi: “Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra, con và Du cô nương mau giải thích một chút đi a.”

Quân Dật Chi thế này mới không cam lòng nói: “Người nhà của người bị thương bị một người xúi giục nên mới đi cáo quan, định vơ vét bạc, còn hẹn với người nọ, phải chờ tin tức đến kinh thành mới rút đơn cáo trạng. Điền quân gia đến uy hiếp vài câu, bọn họ liền thành thật, người nọ còn muốn chạy trốn, bắt quả đạ bị quan nha bắt giữ. Huyện lệnh Nhữ Dương cũng nhận bạc hối lộ, hiện tại đã bị cách chức điều tra. Còn việc là ai ở kinh thành ra lệnh thì chưa điều tra ra.”

Giải quyết như thế nào tựa hồ không phải mấu chốt, cả đoàn người đều nghe rõ câu – “Chờ tin tức đến kinh thành mới rút đơn cáo trạng”. Lão thái thái đảo mắt một vòng trên mặt Trương thị, mới mỉm cười cảm tạ với Sở thái phi và Quân Dật Chi. Du Tiểu Văn vừa mừng vừa sợ, cư nhiên ngay cả Huyện lệnh đều bị cách chức điều tra, thật sự là tốt hơn nhiều so với kế hoạch bắt nhục phẩm của huynh muội Trương thị huynh muội lúc trước của mình.

Trương thị mặt mày trắng bệch, không còn một chút máu, cả người ngồi cứng ngắc như tượng điêu khắc, hoàn toàn không biết nên phản ứng như thế nào.

Cái người xúi giục kia, là người do quân sự thôn trang của Trương gia đi tìm, sẽ có biện pháp làm kẻ này câm miệng, không phải sợ hần sẽ nói ra cái gì. Nhưng Huyện lệnh Nhữ Dương thì khác, là chính đại ca đã đến chào hỏi, hẳn có khi nào vì giải vây mà khai ra đại ca không a?

Nếu đại ca bị liên lụy, bà có muốn sống cũng không nổi.

Trương thị nghĩ như vậy, làm sao còn ngồi được, nhưng vẫn phải giả bộ đoan trang hiền lành, mỉm cười nói: “Thái phi là khách ít đến, khó có dịp đại giá quang lâm, không bằng ở lại Tào phủ dùng cơm rau dưa?”

Lão thái thái đang ở đây, nàng dâu lại bao biện làm thay mời khách, Sở thái phi khẽ nhủ mi, bất quá lời này vẫn là thực dễ nghe, đang muốn đáp lại vài câu, lại bị Quân Dật Chi cướp lời: “Lão tổ tông nếu muốn ở lâu, con xin cáo từ trước, con còn có việc…….”

Dứt lời liền quay sang Du Tiểu Văn đòi phương thuốc. Du Tiểu Văn đã sớm chuẩn bị tốt, đem nửa phương thuốc giao cho hần. Quân Dật Chi nhận xong liền đứng lên.

Sở thái phi trách nặng: “Không quy củ, con thì có thể có chuyện gì, làm như là lửa cháy đến nơi.” Nói vậy nhưng thần sắc không mấy nghiêm khắc, cũng cùng đứng lên, “Chỉ là cùng hần đến để đưa vật này, nên sẽ không lưu lại dùng cơm.”

Tào lão phu nhân vội tự mình tiễn đến tận cửa, đợi xe ngựa Sở Vương phủ ra đại môn, mới quay người lại, lạnh lùng nói với Trương thị: “Đền quỹ ở phật đường, chờ Tước gia hạ triều lại đến xử trí.”

Trương thị sắc mặt tái nhợt, môi run run, “Không biết lão thái thái vì sao phải xử trí con dâu, con dâu rốt cuộc phạm vào cái gì sai?”

Bà còn muốn chống đỡ, cho rằng một ngày không có chứng cứ rõ ràng, thì ngày đó lão thái thái sẽ không thể làm gì bà. Nhưng bà lại không biết, có một số việc, không nhất định phải chứng cứ. Du Tiểu Văn âm thầm nhếch khóe môi, huynh muội Trương thị lần này đã tự nhảy vào cạm bẫy của chính mình, đúng là mua dây buộc mình.

Lão thái thái hiện tại căn bản không muốn nói chuyện với Trương thị, lạnh lùng ra lệnh với các ma ma đứng bên cạnh: “Mau đỡ phu nhân đến phật đường đi!”

Các ma ma hai mặt nhìn nhau, lão thái thái giận quá, quát, “Thế nào? Không nghe thấy lời ta nói sao?” Các ma ma thế này mới phản ứng lại, vội tràn lên, nửa vịn nửa kéo Trương thị đến phạt đường.

Trương thị vừa then vừa hận, không ngừng nói “Dựa vào cái gì phạt ta quỳ phạt đường, lão thái thái lấy chứng có ra a”, nhưng không ai dám quan tâm bà. Lúc trước Trương thị bị cấm chửi vài lần, lão thái thái đều là ra lệnh ở trong phòng, còn hôm nay lại bảo các ma ma xử lý trước mặt rất nhiều hạ nhân, việc này tương đương với đánh vào mặt Trương thị. Lão thái thái lúc này là thật nổi giận.

Du Tiểu Vãn vịn tay lão thái thái, nhẹ giọng nói: “Đã làm cho lão thái thái lo lắng, chỉ là..... Quả thật là không có chứng cứ nói là mợ làm, Văn Nhi sợ hãi.”

Lão thái thái thờ dài một tiếng, “Phải hay không, trong lòng ta đều biết, con cứ việc yên tâm.” Lập tức nói đến Trương thị, “Ánh mắt thiện cận như vậy, làm sao giống người xuất thân từ quan gia?”

Du Tiểu Vãn liền nhẹ giọng nói: “Mợ rốt cuộc chưa bao giờ phải chịu khổ, hay là, gọi Khúc ma ma, Từ Nhi, Bích Nhi cùng đi theo hầu hạ đi.” Nàng không hy vọng có người đến báo tin cho Trương Trường Úy, vẫn là đem cả bọn cùng nhốt lại một chỗ thì hơn.

Lão thái thái trầm ngâm một chút, liền đồng ý.

Đến lúc Tào Thanh Nho hạ triều hồi phủ, đến thỉnh an lão thái thái, lão thái thái liền đem việc này ra thương lượng, “Ý của ta là, con dâu này rất không biết nặng nhẹ, việc trong phủ về sau không thể để cho nàng quản. Lúc này là tính kế Văn Nhi, tốt xấu là người một nhà, không sợ truyền ra ngoài. Nếu ngày nào đó ghen tị với người ngoài, tính kế người ta, đến lúc đó, thế diện Tào gia chúng ta coi như mất hết!”

Tào Thanh Nho nghe xong, ho nhẹ một tiếng, nhìn nhìn lão thái thái, thấp giọng nói: “Mong mẫu thân suy nghĩ lại, tuy rằng có chút trùng hợp, nhưng con cảm thấy không phải là do Uyển Nhi* làm. Lúc trước Văn Nhi lo lắng, Uyển Nhi đã nói qua với con, nhờ con hỏi thăm xem là chuyện gì, có thể là nàng nghe được.”

* Uyển Nhi là tên thân mật của Trương thị

Nghe Tước gia nói như vậy, lão thái thái ngây ngẩn cả người, chần chờ hỏi, “Vậy sao lúc ta hỏi nàng, nàng vì sao hoảng hốt nói không ra lời?”

Tào Thanh Nho suy tư trầm ngâm nói: “Có thể là do mẫu thân đa tâm, nếu để mẫu thân biết nàng quan tâm chuyện thôn trang của Văn Nhi, sợ người ngoài nói nàng tính kế tài sản của bé gái mồ côi.”

Cậu thế nhưng lại nói như vậy!

Lão thái thái khẳng định sẽ không lại tin tưởng mợ, về phần cậu có thể còn tin mợ hay không, lúc trước Du Tiểu Vãn không nắm chắc, thậm chí có thể nói, lý do khiến nàng lúc đầu quyết định không để phòng tai họa chưa xảy ra, mà tương kế tựu kế, chính là muốn thử thái độ của cậu. Nay, đã thử ra được kết quả, khiến làm nàng thập phần thất vọng đau khổ. Lời Dục biểu ca đã nói trước lúc nàng chết cứ vang vọng bên tai, “Thứ phụ thân muốn lấy đã lấy được”..... Hiện tại bởi vì còn chưa lấy được, cho nên khắp nơi dung túng mợ sao?

Cơ hồ là sau mỗi một lần mợ bị lão thái thái xử phạt, cậu lúc đầu luôn cùng lão thái thái một lòng, giờ hai tay tán thành, nhưng qua một thời gian, sẽ lại tìm vài cái cớ, giúp mợ giải vây..... Nghĩ vậy, tim Du Tiểu Vãn co rút đến phát đau, mãi một lúc mới thôi. Cậu đối với nàng luôn quan tâm và yêu thương, đều dường như là phát ra từ nội tâm, nhưng hiện tại, nàng không thể không hoài nghi cậu dụng tâm.....

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Dị Chí Nữ Không Ngoan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 49: Bầy Trong Bầy

Sau khi rời khỏi Tào phủ, Quân Dật Chi không cùng tổ mẫu về nhà, mà là lẩn lút vài vòng ở hoa phố*, cùng vài kỹ nữ quen trêu đùa một trận. Sau khi tản hiên bản sắc phong lưu lãng tử, hần nhìn trái phải thấy không ai phát giác, mới nhanh như chớp chui vào một cái hẻm nhỏ, đi vào cửa sau của Phẩm Mặc Trai, nhanh chóng nhảy lên căn biệt gian ở lầu hai.

* Hoa phố là khu kinh doanh kỹ viện, người hiện đại gọi là phố đèn đỏ

Đám người Hàn Thế Chiêu đã sớm đến đây, đang ngồi vây quanh cùng nhau chơi cò, thấy hần đến liền giễu cợt, “Nghe nói người lại ở Mị Các bao hạ Như Yên cô nương mấy ngày liền, giờ sao lại chạy đến đây?”

Bọn họ cũng đều biết Quân Dật Chi bao Như Yên là vì che giấu hành tung, nhưng việc lần này mà Quân Dật Chi đi làm lại không nói cho bất luận kẻ nào. Là người sẽ có lòng hiếu kỳ, lúc này cả đám đều dùng ánh mắt sáng quắc nhìn hần.

Cặp mắt phượng xinh đẹp của Quân Dật Chi hơi nhú lại, lệ quang trong mắt chợt lóe, khuôn mặt tuyệt thế tuấn tú nháy mắt để lộ ra lãnh khốc hơi thờ, lời nói ra miệng vẫn tùy tiện như cũ, “Đến thôn trang ở Nhữ Dương.”

Đúng vậy, người đến Nhữ Dương chính là hắn mà không phải Điền quân gia. Cảm thư đề cử do Du Tiểu Văn tự tay viết, hắn đã đến gặp rất nhiều người bạn cũ của Du gia, gặp cả cấp dưới và hạ nhân, kết quả điều tra là, Du Hầu gia thật sự là vô ý ngã chết. Cũng không phải nói cái chết của Du Hầu gia có gì khả nghi, nếu thật sự không thể nghi, bọn họ chỉ có thể dòi tìm lý do đặt lên việc khả nghi khác. Sau khi thuận đường giúp Du Tiểu Văn giải quyết phiền toái, nguyên bản đã muốn không có việc gì, hắn lại tình cờ nghe được một tin khi Du Văn Biều vô tình nói lỡ miệng: vào ngày Du Tiểu Văn mới vào kinh ngày, thiếu chút nữa bị một chiếc xe ngựa không khống chế được đụng phải, mã phu chính là người của phủ Nhiếp Chính Vương.

“Ngựa bị chấn kinh cũng là chuyện thường, nhưng nếu là xe ngựa của phủ Nhiếp Chính Vương thì có chút bất thường.” Ngựa của hoàng tộc đều là tinh khiêu tuyển ra, cực kỳ dịu ngoan, nếu không phải bị đâm, hoặc là bị kích thích đặc biệt lớn, thì không có khả năng bị chấn kinh, “Hon nữa phản ứng của Tào Thanh Nho lúc đó cũng rất không bình thường, chính là cho người giam xa phu vào sãi phòng, nếu thật sự là đau lòng Du cô nương, thế nào cũng phải là tát vài cái cái trước.”

Mắt mấy người trong phòng đều sáng lên, nói như vậy, vương phủ là có ý phái mã phu đứng chờ sẵn ở cửa Tào phủ để gây chuyện? Tào Thanh Nho lại có liên quan gì?

Vị thiếu niên trên chủ vị khẽ trầm ngâm, liền lạnh nhạt nói: “Vậy thì, Dật Chi, ngươi theo sát Du gia bên này đi.”

Quân Dật Chi nao nao, có chút không tình nguyện nói: “Hàn Nhị đi theo dõi không phải vừa vặn sao? Hắn hiện tại là đồng môn với Tào Trung Duệ, có nhiều cơ để thường xuyên đến Tào phủ.”

Không biết vì sao, khi nghe Du Văn Biều nói xong chuyện ngày đó, hắn mới phát giác mình thế nhưng khẩn trương đến độ lòng bàn tay ướt đầm mồ hôi, lưng cương thẳng tắp, cả trái tim đều nhấc lên cổ họng, hô hấp đều dừng lại, thẳng đến khi nghe nói Du Tiểu Văn không bị việc gì, lòng của hắn mới chậm rãi buông xuống, hô hấp cũng dần dần khôi phục bình thường. Loại cảm giác này thập phần quý dị, lại không thể nắm chắc trong tay, không phải là thứ hắn thích. Hắn thích hết thảy đều nắm giữ trong tay, thích có thể thấy rõ, thích có thể phòng ngừa chu đáo, cho nên hôm nay khi đến Tào phủ, hắn mới có ý thể hiện không kiên nhẫn, hy vọng sau khi tỏ mẫu về nhà sẽ không lại bày vẽ nữa, hắn không muốn gặp Du Tiểu Văn, một chút cũng. Không muốn!

Thiếu niên trên chủ vị ước chừng cảm thấy lời hắn có đạo lý, liền quay sang nói với Hàn Thế Chiếu: “Văn gia bên kia tạm thời không có khác thường, vậy ngươi cũng giúp đỡ Dật Chi theo sát một chút. Dật Chi, ngươi dù sao cũng đã điều tra lâu như vậy, giờ cũng nên tiếp tục theo dõi đi.”

Quân Dật Chi cũng không biết là trong lòng mình đang nhẹ nhàng thở ra hay thở dài chán nản, dù sao là ngũ vị tạp trần. Hắn mặt lạnh khế gặt đầu, khò khò nói với Hàn Thế Chiếu: “Lấy ngươi làm chủ, muốn biết cái gì thì cứ tới tìm ta.”

.

.

.

Tào phủ.

Bởi vì Tào Thanh Nho giúp Trương thị biện giải, cộng thêm quả thật không có chứng cứ giấy trắng mực đen, lão thái thái đành phải gờ bó hình phạt cho Trương thị. Trương thị vốn định lại cong đuôi làm cao, lập tức nghĩ lại, cuối cùng từ bỏ, khi ra khỏi Phật đường, còn không cho Du Tiểu Văn xin lỗi, “Người một nhà đâu cần khách khí như vậy! Ngươi vốn chỉ hỏi mợ một câu, có gì sai đâu?”

Tươi cười quả nhiên là dày rộng hiển thực, thân thiết hòa ái.

Du Tiểu Văn cũng chỉ là làm bộ làm dáng, nào có thực sự muốn xin lỗi bà, nương theo lời này liền đứng thẳng thất lưng, mềm mại cười nói: “Thiếu chút nữa hiểu lầm mợ, may mà mọi việc đều đã sáng tỏ.”

Bất quá Du Tiểu Văn trong lòng cũng thâm cảnh giác, không sợ Trương thị làm âm ỉ, chỉ sợ Trương thị không làm âm ỉ, không làm âm ỉ, thuyết minh bà đã trầm khẩu khí, ần ần. Trương thị vốn là người rất biết ra vẻ, bằng không cũng sẽ không “Hiền lành” hai mươi năm, hơn nữa Trương thị là trường bối, nàng bất quá là một đứa bé gái mồ côi ăn nhờ ở đậu, về thân phận này, quả thật khó phân tranh. Trong mắt người đời, nàng, Du Tiểu Văn chính là dựa vào Trương thị để kiếm ăn, phải cung kính, hiếu thuận, nịnh hót với Trương thị, đó đều là chuyện nên làm, nếu làm không được, chính là không biết vô lễ, không biết cảm ơn. Kiếp trước Trương thị thèm muốn tài sản của Du gia, khi đó nàng tuổi còn nhỏ, nhất thời khinh địch mới có thể liên tục bại lui, nhưng nếu Trương thị thật sự trầm tĩnh quyết tâm làm tấm từ từ ăn lên, chỉ bằng uy tín của Trương thị ở Tào phủ, cùng nhân mạch của Trương gia ở kinh thành, nàng đều rất khó ứng phó.

Bất quá, như vậy cũng tốt, vừa lúc có thể rèn luyện năng lực của nàng. Trương thị vẫn là người mà nàng biết chắc là còn mơ ước tài sản của Du gia, nếu thật sự mở cửa làm buôn bán, sẽ có không biết bao nhiêu kẻ ngầm có ý đuổi tà đuổi ma, nếu ngay cả kẻ địch trong sách cũng không thể trừ bỏ, vậy nàng cũng không cần mở tiệm, quán điền trang nữa, trực tiếp biến bán thành bạc, cất vào ngân hàng tư nhân cho rồi.

Huống hồ, kiếp trước Trương thị vì tiền bạc mà đẩy nàng vào chỗ chết, Du Tiểu Văn vô luận thế nào cũng không tin tưởng, bởi vì không cần thiết! Khi đó, sổ sách của Du gia đều ở trong tay Trương thị, tin chắc là Trương thị đã sớm làm giả, khiến nàng không còn cửa cáo quan, hơn nữa, nàng không có bằng hữu ở kinh thành, hạ nhân trung tâm đều bị đuổi đi, lão thái thái cũng đã qua đời, Trương thị chỉ cần nhốt nàng trong một cái tiểu viện, nàng liền vĩnh

vô thiên nhật*, làm gì phải để hai tay dính máu tươi? Càng nghĩ, cộng thêm thái độ duy hộ của cậu hôm nay, Du Tiểu Văn kết luận, chỉ có vì thứ mà cậu muốn, mới có khả năng khiến bọn họ không thể để mình sống ở trên đời này.

* vĩnh vô thiên nhật = ko còn ngày thấy lại ánh sáng mặt trời

Nhưng, rốt cuộc là thứ gì? Mỗi lần yến hội, những dịp hi sự, Du Tiểu Văn đã đưa cho cậu không ít thứ tốt, nhưng về mặt cậu đều vẹn vẹn là vui sướng mà thôi, không có kích động, cũng không có thất vọng, thậm chí ngay cả hỏi nhiều một câu cũng không có. Chỉ có mơ là thường xuyên tìm hiểu, nhưng chủ yếu cũng là muốn xem xem nàng rốt cuộc có bao nhiêu tài sản mà thôi.

Nàng nghĩ tới những hòm xiềng của mình, nàng đã kiểm tra mấy lần, cũng chưa thấy qua vật gì đặc thù. Thứ mà cậu muốn là cái gì? Sao lại cơ mật như vậy?

Kí ức rượu độc đổ vào họng, ruột gan quặn đau lại nảy lên trong lòng, hận ý đau đớn tâm phế, đáy mắt Du Tiểu Văn biến thành một mảnh băng hàn, ánh mắt đảo qua cậu và mơ, khuôn mặt nhỏ nhắn hiện lên nụ cười hết sức mềm mại nhu thuận, “Văn Nhi đa tạ cậu mơ thông cảm.”

Trương thị nhìn về kích động mang theo chút ngượng ngùng tươi cười của Du Tiểu Văn, cũng thầm nghĩ: Đứa cháu gái này không phải là hạng tâm cơ thâm trầm bình thường, ta không thể lại liều lĩnh như thế, nhất định phải chậm rãi tấn công. Bà mỉm cười vỗ vỗ bàn tay nhỏ bé của Du Tiểu Văn, tươi cười ôn nhu thân thiết, “Chỉ là hiểu lầm, bỏ qua là được, mơ sẽ không để ý, Văn Nhi cũng không cần thiết để ở trong lòng.”

Tào Thanh Nho lại cười nói: “Phải nên như thế, người một nhà không nên khách khí.”

Lão thái thái nhìn cảnh thượng hoà thuận vui vẻ này, đột nhiên cảm thấy mệt mỏi, không dậy nổi nữa phần hưng trí. Trước kia, khi Tào phủ còn chưa tính là đại phú đại quý, gia đình vốn rất hoà thuận vui vẻ, nhưng kể từ lúc con được phong Tước, nhất là sau khi Văn Nhi đến kinh thành, sóng ngầm trong nhà đã bắt đầu khởi động. Đầu tiên là chất nữ của Võ di nương di đến, có khả năng thượng vị, Trương thị liền thiếu kiên nhẫn, lung tung ngăn chân, rồi sau đó lại là Trương thị nhìn trộm gia tài của Văn Nhi, thứ hạ tác thủ đoạn gì đều dám dùng, làm hại gia đình không yên. Gia không hòa, vạn sự sao có thể hưng*?

* Câu gốc là “Gia hòa, vạn sự hưng” = gia đình êm ấm là nền tảng cho mọi sự hưng thịnh

Lão thái thái chán nản vẩy vẩy tay, ngay cả đến giờ ăn cơm cũng không giữ ai lại, bảo mọi người trở về hết.

Đỗ Quyên pha một ấm trà mới đem vào, rót trà cho lão thái thái, rồi lấy ra chiếc quạt lụa ra, cười hỏi, “Mấy ngày nay trời nắng gắt, giữa trưa có hơi nóng, lão thái thái có muốn quạt hay không?” Từ sau khi lão thái thái gả Thạch Lự cho Tào Tước gia, nàng liền được cất nhắc lên thành nhà hoàn nhất đẳng.

Bất quá lão thái thái chỉ nhắm mắt dưỡng thần, không lên tiếng đáp lại, khiến tay Đỗ Quyên nhất thời cương tại chỗ, xấu hổ vô cùng.

Thục Dược vì chuyện âm thầm thân cận với Trương thị nên bị lão thái thái vắng vẻ, một tháng này làm việc đều là nín thở tĩnh khí, nhẹ tay nhẹ chân, tận lực không để chính mình bị nhìn thấy, rất sợ bản thân sơ suất lại khiến lão thái thái tức giận, ngay cả vị trí đại nha hoàn đều không bảo đảm, lúc này thấy Đỗ Quyên xấu hổ đứng ở đó, không khỏi cười thầm trong lòng, thực gốc, lão thái thái chưa nói không, đương nhiên là muốn quạt!

Loại cơ hội gặp may này, nàng đương nhiên sẽ không nói cho Đỗ Quyên, mà là tự mình đi lấy một cây quạt tròn nhỏ, đứng ở bên kia nhuyển thấp, nhẹ nhàng quạt cho lão thái thái.

Tào lão thái thái nhắm mắt lại cũng có thể nhận ra đây là Thục Dược, không khỏi than nhỏ trong lòng. Nha đầu Thục Dược này so với người khác đều thông minh và tri kỷ nhiều lắm, đây cũng là lý do khiến bà thích Thục Dược, nhưng Thục Dược lại phản bội bà, âm thầm cung cấp tin tức cho Trương thị, thật sự khiến bà quá thất vọng. Chẳng lẽ là vì thấy bà tuổi lớn, cho nên muốn dựa vào ngọn núi khác?

Nghĩ đến ngày đại thọ sáu mươi sắp tới gần của mình, nhân sinh thất thập cổ lai hy, có lẽ bà sẽ không còn bao nhiêu năm để sống, lão thái thái không khỏi lăm vào bi ai, khóe mắt liền có chút ướt. Thục Dược vội nhỏ giọng hỏi: “Lão thái thái có chỗ nào không thoải mái, có cần mời đại phu đến xem không?”

Đỗ Quyên cũng vội ân cần hỏi thăm, “Lão thái thái có chuyện gì xin cứ căn dặn.”

Lão thái thái khẽ mờ mắt, liếc nhìn Thục Dược một cái, chuyển mắt nhìn về phía Đỗ Quyên, nói: “Không cần đại phu, người đến Hoàng Đào Hạng, mời Ân ma ma đến đây.”

Thục Dược thần sắc âm đạm, Đỗ Quyên vui rạo rức đáp vâng, vội lui ra ngoài, chưa đến một giờ sau, liền mời Ân ma ma vào phủ.

Vị Ân ma ma này vốn là nha hoàn thị tì của lão thái thái, luôn được lão thái thái rất tín nhiệm, mấy năm trước già đi, đi đứng mất linh hoạt, được lão thái thái ban cho ân điển, cho cả nhà bà được giải trừ nô tịch, còn được thưởng một tòa viện nhỏ bốn gian, trở thành lương dân đứng đắn. Ân ma ma là thật tâm cảm kích lão thái thái, nghe lão thái thái gọi đến, biết nhất định có việc, không nói hai lời liền đi theo Đỗ Quyên. Lúc vào phòng, lão thái thái còn đang ngủ trưa, Ân ma ma liền kéo một chiếc ghế con ngồi xuống cạnh thấp, bóp chân cho lão thái thái.

“Người đã đến rồi?” Tào lão thái thái cảm thấy chân mình được xoa bóp phá lệ thoải mái, liền mờ mắt nhìn lên, quả nhiên là Ân ma ma, mỉm cười nói với Thục Dược, Đỗ Quyên: “Pha cho Ân ma ma một ấm trà ngon, dọn lên một đĩa trái cây tươi, lại đến nói với phòng bếp một tiếng, hôm nay giữ Ân ma ma ở lại ăn một bữa cơm.”

Đỗ Quyên lập tức nói: “Nước trà và trái cây đã sớm chuẩn bị tốt.” Cũng biết lão thái thái đây là muốn cùng Ân ma ma nói chuyện riêng, liền cùng Thục Dược nói, “Chúng nó đi đến phòng bếp gọi vài món thức ăn.” Sau đó cùng lui ra ngoài.

Ân ma ma neho mắt cười nói: “Lão thái thái tinh thần thật tốt, nhìn cứ như mới bốn mươi.”

Lão thái thái không khỏi bật cười, “Ngươi thật đúng là ba hoa, ta đã là một lão thái bà sáu mươi, nếu nhìn mà giống bốn mươi, không phải thành yêu tinh sao?” Trong lòng cũng là cực kỳ hưởng thụ.

Hai người ngồi nhàn thoai với nhau một chút, lão thái thái thế này mới chuyển tới chính đề, đầu tiên là thờ dài một tiếng, “Ta già đi, không còn sống được vài năm, nay cháu trai cháu gái đều có, có thể ôm được chất trai tất nhiên là tốt nhất, ôm không được cũng không cảm thấy tiếc nuối, duy nhất không an tâm chính là đứa cháu gái Văn Nhi.”

Ân ma ma cười theo nói: “Ngài trường mệnh trăm tuổi, tiểu thư Văn Nhi có lão thái thái chiếu cố, tất nhiên là có phúc khí.”

Lão thái thái lắc lắc đầu, than nhẹ một tiếng, “Sao có thể trường mệnh trăm tuổi. Ngươi là người nhà mẹ đẻ của ta, ta cũng không gạt ngươi, đứa con dâu kia của ta a, ta đến giờ mới nhìn rõ, nàng ta kiến thức hạn hẹp, tâm cũng quá tham. Văn Nhi lại là đứa có chủ ý, không như nhược như Thanh Liên, điểm này tốt lắm, nhưng, nếu ta đi rồi, nàng không có người thân hay bằng hữu gì để dựa vào, trở thành thân cô thế cô, thế này khiến ta làm sao mà yên tâm được?”

Lão thái thái không nói Tào Tước gia nữa câu nào, người làm mẫu thân đương nhiên là hướng về con, nam nhân là làm đại sự, làm chuyện gì cũng phải tốn nhiều tâm tư, huống hồ con cũng có khó xử, Trương thị là chính thất, phải duy hộ tôn nghiêm của chính thất, miễn cho trong nhà rối loạn quy củ.

Lão thái thái nói mấy câu đó, Ân ma ma liền đoán được đại khái, cũng hiểu được dụng ý của lão thái thái khi đến tìm bà, suy tư một lát liền nói: “Lão thái thái nếu tin được lão nô, lão nô xin da mặt dầy để cử một người, không biết lão thái thái có còn nhớ đứa con trai của tỷ tỷ lão nô không? Tên là Cô Hồng Hưng, cả nhà đều là người thành thật, làm việc cũng còn rõ ràng lưu loát. Còn nếu lão thái thái muốn tuyển người hầu thân tín cho biểu tiểu thư, lão nô liền mặt dầy để cử cháu nhà mình.”

Cả nhà tỷ tỷ của Ân ma ma năm đó được bán cho chiêm sự Trần đại nhân thuộc Chiêm Sự Phủ, Trần đại nhân làm việc bất lợi, bị biếm xuống liền ba cấp, bị phái tới Linh Nam, không biết có còn cơ hội hồi kinh hay không, liền định đem bán hạ nhân trong nhà. Tào lão thái thái cũng nghĩ đến việc này, Cô Hồng Hưng ở nhà Trần đại nhân là đại quản sự ở ngoại viện, quen biết rất sâu với các lão gia, quản gia trong kinh thành, nhân mạch này rất có ích cho tương lai Văn Nhi sau này. Bất quá việc này dù sao cũng phải nói trước với Ân ma ma, bà mới có thể làm người ban ơn.

Hai vị lão nhân gia cứ thế thỏa thuận như vậy, sẽ để Tước gia ra mặt mua cả nhà Cô Hồng Hưng, đem làm người hầu cho Du Tiểu Văn. Lão thái thái lại nhờ Ân ma ma hỗ trợ ở bên ngoài tìm người thích hợp, bà định đem Thục Dược gả ra ngoài. Ân ma ma nhất nhất đáp ứng, cùng lão thái thái dùng cơm chiều xong liền vui rạo rức trở báo tin cho lão tỷ tỷ.

Lúc ra nhị môn, Ân ma ma tình cờ gặp Khúc ma ma từ ngoài phủ trở về, hai người khách sáo chào hỏi nhau một phen liền ai đi đường nấy.

Khúc ma ma trở lại Nhã Ngũ Đường, trước bẩm báo việc đại sự ra phủ lần này, “Cửu lão gia nói ngài sẽ lo liệu tốt chuyện ở Nhữ Dương, thỉnh phu nhân không cần lo lắng.” Lại đưa ra một phong thư có phong ấn sáp, “Cửu lão gia nói nơi này có một bí mật, cực kỳ hữu dụng.”

Trương thị nung chảy sáp trên chậu than, sau khi nhìn thoáng qua, trong lòng mừng rỡ, lập tức đem tờ giấy bỏ vào chậu than, nhìn nó hóa thành tro tàn, trên khuôn mặt được bảo dưỡng thoả đáng tràn đầy ý cười âm hiểm: Vô di nương, Du Tiểu Văn, ta sẽ một lưới bắt hết bọn ngươi!

Khúc ma ma nghĩ nghĩ, vẫn là đem chuyện Ân ma ma nhập phủ báo cho Trương thị.

Trương thị gõ gõ ngón xao mặt bàn, trầm ngâm hồi lâu, chậm rãi nói: “Tết Trung thu đã vào phủ thỉnh an, hôm nay lại đến, nhất định là có chuyện quan trọng, ngươi mau đi hỏi thăm.”

Khúc ma ma liên thanh xung vâng, không hai ngày liền hỏi thăm ra đại khái. Trương thị hận đến độ muốn ném vỡ chén trà trên tay, ngón tay run run chỉ thẳng về hướng Duyên Niên Cư, lớn tiếng hỏi Khúc ma ma, “Ngươi có gặp qua người tổ mẫu nào như vậy không? Có hạ nhận tốt lại không cho cháu trai cháu gái ruột của mình, lại đi đưa cho đứa cháu gái ngoại sinh, chuyện này mà truyền ra, người ngoài sẽ nhìn ta thế nào? Nói ta không dung nổi đứa bé gái họ hàng mờ mờ! Ta có chỗ nào bạc đãi Văn Nhi? Cho dù là muốn lấy bạc từ chỗ Văn Nhi, chẳng phải là vì tôn tử của Tào gia sao? Bà, bà cư nhiên muốn phá hư thanh danh của ta như vậy!”

Khúc ma ma sợ hết hồn, vội chạy ra cửa ngó nghiêng xem xét một phen, mới chạy lại về bên cạnh Trương thị, nhỏ giọng nói: “Phu nhân bớt giận, việc này còn phải có Tước gia ra mặt mới làm được, ngài không bằng đến nói với Tước gia, Nhị thiếu gia sắp sửa nhập sĩ, bên người cũng phải có người quan tâm săn sóc a.”

Trương thị nghe xong, trong lòng vừa động, đúng vậy, việc gì phải so đo với bà già sống mãi không chết kia, ở trong lòng Tước gia, sợ là không ai trọng yếu bằng con, người đắc dụng như vậy, không cho con thì cho ai?

Chẳng qua, từ chuyện này có thể nhìn ra, lão thái thái là thật tâm yêu thương đứa ngoại tôn nữ này, Trương thị hí hóp suy nghĩ một phen, ngân nga hỏi Khúc ma ma, “Nhã Nhi học quy củ thế nào rồi?”

Khúc ma ma liền thay tiểu thư bênh vực kẻ yếu, “Nghe ma ma này thật sự là kẻ khắc nghiệt, chỉ mỗi một tư thế ngồi hành lễ, cứ cứng rắn nói là tiểu thư làm không đúng quy phạm, đáng thương cho tiểu thư nửa ngồi nửa đứng cả buổi trưa, hai bắp chân đều không đứng thẳng nổi.....”

Trương thị vung tay lên, “Như vậy mới tốt! Ta trước kia chính là rất sùng nòng, nòng mới không chừng mực như vậy, ngay cả Duy Phương Đại công chúa cũng dám mắng. Nghiêm ma ma vừa vụng thay ta giáo huấn nòng một chút.” Nói xong lại bảo Khúc ma ma đến Phi Thủy Cư nhìn một cái, nếu là chương trình học đã chấm dứt, liền gọi nữ nhi đến đây một chuyến.

Khúc ma ma lĩnh mệnh đi, không bao lâu dẫn Tào Trung Nhã lại đây. Tào Trung Nhã vừa thấy Trương thị, hai mắt liền đỏ ngầu, méo mào nói: “Nương, nương nhất định phải giúp con đuổi bà Nghiêm ma ma này đi.”

“Không được! Con thật sự là phải hảo hảo giáo huấn một chút.” Trương thị lần này thiếu chút nữa ăn khổ ở chỗ Du Tiểu Văn, biết rõ nòng tâm cơ thâm trầm, lấy tâm trí hiện tại của Nhã Nhi, căn bản không phải là đối thủ của Văn Nhi, cho nên nửa điểm cũng không mềm lòng. “Con có biết hiện tại người bên ngoài đồn đại con là người như thế nào không? Hung hãn, vô lễ! Với thanh danh như vậy, con làm sao có thể gả cho người trong sạch?”

Việc này chính là cái gai trong lòng Tào Trung Nhã, nòng oa một tiếng liền khóc lên, “Đều là do ả Du Tiểu Văn chết tiệt kia chọc ghẹo con!”

Trương thị không phải không hận Du Tiểu Văn, chính là trong chuyện này, vẫn là Nhã Nhi rất không đúng mực: “Tuy rằng là nòng bày kế, nhưng chỉ cần là người có nửa phần ánh mắt, đều biết người trong vương phủ là không thể đắc tội, mắng bọn hán tử tương đương mắng Vương gia. Con khen ngược, chưa gì đã vội vàng đánh mắng người ta, còn liên lụy cả biểu tỷ của con!”

Lời này lúc ấy Trương thị đã nói, Tào Trung Nhã mấy ngày nay đều tự mình cân nhắc, biết là trong chuyện này mình cũng có lỗi, vì thế không dám lại lớn tiếng khóc, chỉ sụt sùi sụt sùi vờ vịt đáng thương.

Trương thị làm sao hội không đau lòng chính mình nữ nhi, thấy nòng hiểu được, liền hòa nhã nói: “Cũng không cần gấp, cậu của con đã tìm ngọn núi mới để dựa vào, biểu tỷ của con nhất định có thể trúng tuyển, ngày tốt của ba mẹ con chúng ta sắp đến rồi, nhưng, cách xử sự làm người của con nhất định phải sửa. Con xem Văn Nhi đi, ở trước mặt lão thái thái rất là nhu thuận, lão thái thái rất tin tưởng lời của nòng, còn con thì sao? Không có việc gì thì đánh chửi nha hoàn, ngày thường thì bá đạo tùy hứng, đến cả hai thứ tỷ đều phải nhường con, lão thái thái làm sao tin tưởng con?”

Nương hôm nay gọi con tới, chỉ vì muốn dạy con một từ, nhần! Nhần thế nào? Con hãy học theo Du Tiểu Văn, nòng biết rõ Mi Cảnh là người mà ta phải đến chỗ nòng, biết rõ cây trâm là do Mi Cảnh trộm, lại không để lộ ra một tí tẹo nào, ngay cả sau khi ra mặt vạch trần, cũng không đuổi Mi Cảnh đi. Vì sao? Là vì nòng đang nhẫn, bởi vì nòng sợ đuổi Mi Cảnh đi, nương sẽ an bài những người khác đến, nòng lúc đó lại không biết ai là người của nương.”

Tào Trung Nhã nghĩ lại nghĩ, tuy cam chịu lời của Trương thị, nhưng vẫn thấy ủy khuất: “Chẳng lẽ còn muốn con nhường nhịn hai người kia? Các nòng là thứ thân phận gì chứ?” Ý nói là Tào Trung Trinh và Tào Trung Yên.

“Đúng vậy, các nòng là thứ xuất, nhưng cũng là họ Tào, ở trong mắt lão thái thái, địa vị tuy thấp hơn con chút đỉnh, nhưng đều là cháu gái của bà! Huống hồ, sau này ca ca con nếu muốn sống yên ở trong triều, còn phải dựa vào các tỷ muội con gả vào những cửa hôn nhân tốt. Con đồ đánh các nòng, là vì ca ca của con. Chỉ khi ca ca con tốt lắm, con ở nhà chồng mới có địa vị!”

Tào Trung Nhã suy nghĩ trước sau một phen, hiểu ra, “Nương nói rất có lý, nữ nhi đã hiểu, nữ nhi biết nên làm như thế nào.”

Trương thị vui mừng nói: “Như vậy mới là nữ nhi ngoan của nương! Nữ nhi của nương, sẽ không thua kém nhà đầu họ Du kia.”

Đêm đó Trương thị liền mời Tào Tước gia tới, cố ý nịnh hót, Trương thị tuy rằng tuổi gần bốn mươi, nhưng bảo dưỡng quả thật rất thỏa đáng, làn da mềm mại trắng nõn như cô gái trẻ, dung nhan cũng không thấy già, lại là nhiều ngày không gặp, cộng thêm tư thái nũng nịu lấy lòng, khiến Tào Thanh Nho thập phần hưởng thụ. Sau một phen ôn tồn, Trương thị mới nhắc tới việc này, “Duệ Nhi vài năm nữa sau khi đậu kỳ thi đình sẽ nhập sĩ, Tước gia nên giúp hán chọn vài người đắc dụng để lo chuẩn bị các mối quan hệ.”

Thế xác và tinh thần Tào Thanh Nho lúc này cực kì thỏa mãn, nên không chút ngần ngại đáp ứng, “Đây là đương nhiên, người bên cạnh nhất định phải là người có khả năng, thì chức quan mới có thể xuôi gió xuôi nước.”

Trương thị thấy Tước gia không nghĩ tới chuyện sâu xa hơn, đành phải đề suất trước, “Ta nghe nói Trần chiêm sự muốn bán đi hạ nhân trong phủ. Trần chiêm sự là người làm việc cho Thái Hậu và Thái tử, đại quân sự dưới trướng hán đều có quan hệ rất tốt với các lão gia và hạ nhân trong các phủ. Người như vậy rất đắc dụng, Tước gia hỗ trợ thử hỏi thăm xem sao, nếu thích hợp, liền đem về cho Duệ Nhi.”

Tào Thanh Nho không lên tiếng đáp lại, ông hiểu được Trương thị đây là diễn màn kịch gì, bất quá trong lòng không phản cảm, rốt cuộc cũng là vì lo lắng cho Duệ Nhi, chính là chuyện này hán đã cam đoan với lão thái thái rồi, hơn nữa, nếu không phải nhà mẹ đẻ lão thái thái từng giúp Trần gia một cái ân lớn, thì Trần chiêm sự chưa chắc đã chịu bán cả nhà Cổ Hồng Hưng. Ông đành hậm hộc lên tiếng, “Ừ, đã biết.”

Trương thị không thu được câu trả lời khẳng định, trong lòng bất mãn, còn muốn nói nữa, bên tai lại truyền đến tiếng ngáy. Thấy thế, bà tức giận đến muốn hôn mê, người là cha mà như vậy sao, đại sự của con cũng không để bụng, ngày sau ba mẹ con chúng ta làm sao có thể trông cậy vào người? Mặc kệ, người không suy nghĩ cho con trai con gái của ta, ta sẽ tự mình nghĩ! Ta cũng không tin ta không đầu lại một lão thái bà và một tiểu nha đầu.

.
. .
.

Trước khi mua người trở về, lão thái thái không muốn để lộ tiếng gió, cho nên Du Tiểu Văn không biết chuyện này, mỗi ngày như cũ đứng giờ đến thỉnh an lão thái thái và Trương thị. Trương thị vẫn luôn là người mơ thân thiết nhất hiền lành nhất, thấy Du Tiểu Văn đến liền ân cần hỏi han một phen. Thời tiết

rõ ràng đã là cuối mùa thu, Du Tiểu Văn lại thường xuyên bị thái độ giả tạo của bà chọc ra một thân mồ hôi nóng. Bất quá Du Tiểu Văn cũng không ăn mặt, luôn dùng loại ánh mắt ôn nhu, sợ hãi, đẩy kính ngưỡng chăm chú nhìn Trương thị, nhìn đến độ gương mặt tươi cười của Trương thị suýt không nhìn được, dạ dày sôi trào không ngừng, cơ hồ muốn ói ra bữa cơm ăn lúc tối qua.

Ừm, nàng kiếp trước không biết đã nghe ai nói, cậu trước kia có nha hoàn thông phòng, được cậu sủng đến tận tim, đau đến tận xương. Nha hoàn kia chính là loại hình điếm đàng đáng yêu thế này, dung mạo tuy xa xa không bằng Trương thị, nhưng lại có khí chất khiến bất kì nam nhân nào hễ nhìn thấy liền tăng vọt ý muốn bảo hộ. Chính điều này đã hấp dẫn cậu, cũng là loại hình nữ nhân mà Trương thị hận nhất, hễ thấy là ghê tởm gần chết.

Trương thị đã thu được tin chính xác từ chỗ đại tẩu, nói là đã tìm được một người bảo lãnh phi thường tin cậy, chất nữ Trương Quân Dao lần này khẳng định có thể trúng tuyển. Trong lòng bà rất cuộc trấn tĩnh, trắc phi của Nhiếp Chính Vương chính là nhị phẩm cáo mệnh, có ngọn núi này để dựa vào, bà muốn đi ngang đi dọc thế nào trong Tào phủ đều được! Giờ chỉ còn mấy ngày là đến ngày tổng tuyển cử, bà nhìn một chút có làm sao? Cho nên, trong khoảng thời gian này, bà thành thật làm bốn phần lại hiền lành rộng lượng. Mấy ngày nay Tước gia đều lưu lại trong phòng Thạch Lựu, bà cũng không có nửa phần bất mãn, còn chủ động bảo người nấu thuốc bỏ cho Tước gia, thái độ của lão thái thái đối với nàng cũng đã tốt lên rất nhiều. Nói tới nói lui, Trương thị dù sao vẫn là mang danh phận chính thất, đã sinh cả con trai lẫn con gái, cộng thêm gia thế của mình, phải nói là Trương thị hiền nhiên ngồi ổn ngai vàng đương gia chủ mẫu này. Cho dù bà phạm vào Thất Xuất*, chỉ cần không phải đòi phong bại tục, Tước gia đều suy tính nặng nhẹ, sẽ không dễ dàng hừ thế.

* Thất Xuất là bảy lý do hừ thế (bỏ vợ) ở Trung Quốc thời phong kiến: không con, không hiếu thuận với cha mẹ chồng, dâm loạn, đồ kỵ, mắc bệnh hiểm nghèo, lẩm điệu và trộm cướp. Ở Việt Nam cũng có điều lệ Thất Xuất, có ghi trong bộ luật Hồng Đức (thời nhà Lê) và bộ luật Gia Long (thời nhà Nguyễn).

Bất quá, còn chưa đến ngày có kết quả cuộc thi tuyển, Võ di nương đã nhiễm phong hàn. Lão thái thái tuổi lớn, không thể quán xuyến chuyện trong phủ, Tào Tước gia còn có hai phòng thiếp thất, nhưng sao có thể để thiếp thất chường gia? Thế là việc bếp núc quyền to lại rơi vào tay Trương thị.

Mới tờ mờ sáng hôm nay, Trương thị sai người mang đến rất nhiều vật phẩm mùa đông cho Du Tiểu Văn, còn có ý bảo phòng bếp nấu một chén canh khu hàn ẩm vị, bảo là nghe nói nàng thể chất suy yếu, kinh thành lại rét lạnh hơn Nhữ Dương, sợ nàng chịu không nổi hàn khí sẽ phát bệnh, cố ý cho nàng bồi bổ trước.

Những thứ này đều là do Khúc ma ma tự mình mang người đưa tới, Khúc ma ma nói, “Phụ nhân vốn muốn tự mình đến nay, chính là Võ di nương mới bị bệnh, quyền quản lý trong phủ lại giao trở về cho phụ nhân, mấy tháng không quản, việc cần làm chẳng phải là tổn động nhiều lắm đó sao? Hôm nay thật sự là không tìm được thời gian rảnh, nên mới giao chuyện gì cho nô tỳ. Mong biểu tiểu thư thông cảm.”

Du Tiểu Văn thanh âm mềm nhẹ, thần thái thành khẩn, đầy mắt ngập tràn cảm kích, “Làm phiền mợ quan tâm, thỉnh Khúc ma ma trở về thay ta cảm tạ mợ.”

Triệu ma ma thay tiểu thư ban thưởng. Khúc ma ma cười tủm tỉm dẫn người rời đi.

Đến khi người đầu đi xa, Triệu ma ma nhìn không được nói thầm một câu, “Chớ không phải là chồn đến chúc Tết gà?”

Du Tiểu Văn quay mắt nhìn sang Triệu ma ma. Nét mặt già nua của Triệu ma ma đỏ lên, vội nói: “Tiểu thư chớ trách, ta..... chỉ là thuận miệng nói thôi, thực sự là vô tâm.”

Triệu ma ma chỉ là một hạ nhân, nghị luận cửu phu nhân, chính là tội bất kính. Nhưng sau khi bà biết chuyện xảy ra ở thông trang Nhữ Dương lần trước, trong lòng cực độ bất mãn vị cửu phu nhân này, thầm nghị: Cửu phu nhân là kẻ ham tài sản của tiểu thư, còn rất biết vờ vịt ra vẻ, mình phải thường xuyên nhắc nhở tiểu thư chớ mắc lừa.

Tấm lòng trung tâm này, Du Tiểu Văn sao có thể không biết, nàng ôn nhu cười, vô cùng thân thiết ôm lấy cánh tay của Triệu ma ma nói: “Ta không trách ma ma, bất quá, nơi này dù sao cũng là Tào phủ, ma ma nên chú ý một chút, miễn cho bị kẻ khác nắm được nhược điểm xử, phạt ma ma. Ta sau này còn phải dựa vào ma ma, ma ma không thể có gì ngoài ý muốn.”

Nói đến đây, nàng quay sang nhìn hai nha hoàn trung tâm của mình, hết sức nghiêm túc dặn dò: “Sơ Vân, Sơ Tuyết, các ngươi cũng vậy, không được bàn chuyện với bất cứ kẻ nào trong Tào phủ! Lời này, ta đã dặn nhiều lần, nếu bị ta biết được các ngươi mồm miệng lung tung, ta tất sẽ phạt thật nặng! Mặt khác, chuyện ở cửa hàng của ta, cũng không được nói cho người ngoài nghe. Ma ma cũng nhờ giúp ta thời thời khắc khắc nhắc nhở mọi người một chút.”

Khi nói lời này, ánh mắt Du Tiểu Văn nhìn về phía trong viện, Mi Cảnh đang chống nạnh chỉ huy các thô sử nha đầu và bà tử vẩy nước quét nhà. Sơ Vân và Sơ Tuyết lập tức hiểu ý, vội cam đoan: “Nô tỳ quyết không nói ra bất cứ chuyện gì của tiểu thư, cũng sẽ không đàm luận bất cứ chuyện gì với người bên ngoài.”

Du Tiểu Văn nói thêm: “Nếu người bên ngoài ở trước mặt các ngươi nói ta cái gì, cho dù nói khó nghe, cũng không cần đi tranh, cứ trở về nói cho ta biết, ta sẽ không để chính mình phải ngậm bồ hòn làm ngọt.”

Giọng nói của nàng thấp nhu trầm ổn, vẻ mặt điềm tĩnh lộ ra uy nghiêm, có loại uy lực không thể kháng cự, Triệu ma ma cùng Sơ Vân, Sơ Tuyết đều trịnh trọng đáp ứng.

Kiếp trước, hai nha đầu Sơ Vân, Sơ Tuyết, chính là bởi vì trung tâm hộ chủ, tranh chấp với hạ nhân trong Tào phủ, mới để cho Tào phu nhân tìm được cớ, lần lượt trừ bỏ. Kiếp này, nàng vô luận thế nào cũng để sự tình giống như vậy phát sinh một lần nữa.

Triệu ma ma vui mừng nhìn tiểu thư, cảm thấy tiểu thư nhà mình thật sự là trưởng thành, “Đúng là nên để ý chuyện này, “Hại nhân chi tâm bất khả hữu, phòng nhân chi tâm bất khả vô*!” Bà liếc mắt nhìn chén canh trên bàn: “Chén canh bổ này, là cữu phu nhân cố ý nấu cho tiểu thư, tiểu thư vẫn là nên dùng thì mới thỏa đáng.” Nói xong ra dấu với Sơ Tuyết, Sơ Tuyết thập phần hiểu ý, dùng ngân châm do tiểu thư ban cho để thử, xác nhận không thành vấn đề, mới nhẹ nhàng gạt gạt đầu.

* Hại nhân chi tâm bất khả hữu, phòng nhân chi tâm bất khả vô = Không nên có ý hại người nhưng vẫn phải chú ý đề phòng người.

Du Tiểu Văn tao nhã vuốt cằm, ngồi ở trước bàn, cố ý cho Mĩ Cảnh và Chu tẩu tiến vào hầu hạ mới hợp một ngum, khen ngợi vài câu, “Mợ thật sự là yêu quý ta.”

Sơ Văn trong lúc sắp xếp vật dụng mà Tào phu nhân đưa tới, nhìn thấy một chiếc hộp nhỏ tinh xảo, bên trong đựng dầu Mẩu Lệ thơm ngát, nhìn không được kinh ngạc nói: “Cữu phu nhân thật là có tâm, nhanh như vậy đã đưa một hộp dầu Mẩu Lệ lại đây.”

Dầu Mẩu Lệ là hàng mỹ phẩm dùng để dưỡng da tay, bởi vì sản xuất ít, nên cực kì hiếm thấy ở Nhữ Dương, ở kinh thành tuy có hàng nhưng cũng thực đắt. Hôm qua bất quá là trong lúc nói chuyện phiếm, Du Tiểu Văn nói một câu cảm thấy kinh thành rất lạnh, còn chưa bắt đầu mùa đông mà trời đã bắt đầu có tuyết rơi, tay chân dễ dàng bị đông lạnh phá hư, Tào phu nhân liền ba ba mua một hộp đưa lại đây.

Du Tiểu Văn đương nhiên lại phải biểu đạt lòng biết ơn, ngữ khí thực chân thành, chỉ là trong lòng không nghĩ như vậy.

Kỳ thật, kiếp trước, bốn năm trước, khi nàng chân ướt chân ráo đến tìm nơi dựa vào, thân thể gầy yếu, xác thực thường xuyên sinh bệnh, cho nên một mảnh dốc lòng quan tâm này của mợ từng khiến nàng vô cùng cảm động. Chính là nay, tâm tình thay đổi, biết rõ mợ nhất cử nhất động đều là vì tài sản của nàng, âm thầm mang mục đích hiểm ác, biết rõ hành động này của mợ hơn phân nửa là để to bóng thanh danh “Hiền lành”, nàng liền cảm thấy sự đối trá với vật như vậy còn đáng giận hơn sự xấu xa trần trụi nhiều.

Du Tiểu Văn không khỏi thăm than, sống lâu một kiếp, bản thân quả nhiên là người chưa già, lòng đã già trước rồi.

Ăn xong điểm tâm, Du Tiểu Văn liền đến Duyên Niên Cư thỉnh an ngoại tổ mẫu, hôm nay là ngày nàng đến tuần tra cửa hàng, còn phải đến xin phép Tào lão thái thái một chút.

Lúc này cũng đang là giờ Trương thị thỉnh an bà bà, nghe xong lời này, trong lòng khẽ động, ôn hòa hỏi: “Có muốn mang thêm vài người đi cùng với con? Hiện tại đã sắp đến cuối năm, thôn trang bên ngoài của các phủ đều mang lễ mừng năm mới đến, đường xá rất là đông đúc, không chừng tặc nhân cũng nhiều lên.”

Tuy rằng không nói rõ, nhưng đã chỉ ra tầm quan trọng của việc tăng thêm người đưa đi.

Tào lão phu nhân cân nhắc một lát, nói: “Nữ nhi gia ra ngoài, vẫn là nên cẩn thận một ít. Con hãy gọi thêm vài gia đình đi cùng, nếu đường xá thật sự đông quá, thì bảo các quản sự vào trong phủ nghị sự cũng không có gì không thể.”

Du Tiểu Văn ôn nhu cười nói: “Lần này con sẽ mang thêm vài gia đình ra phủ, Văn Nhi đa tạ mợ.”

Trương thị nghe vậy, hai mắt sáng ngời, thân thiết cười nói: “Là chuyện phải làm thôi.” Lập tức quay sang bảo Tào quản gia phái người đi.

Bình thường ra phủ chỉ dẫn theo năm sáu gia đình, hôm nay lại có hơn mười người. Du Tiểu Văn vén màn xe nhìn thoáng ra ngoài, khỏe môi ôm một tia cười lạnh, không biết mợ lại có ý đồ gì, “Sơ Văn, Sơ Tuyết, lát nữa nói với các tiểu nhị trong cửa hàng, phải canh chừng gắt gao những gia đình này.”

Trong số này khẳng định có người của mợ.

Trước khi vào cửa hàng, Du Tiểu Văn đội nón che mặt, vịn tay Sơ Văn thủ xuống xe, chợt nghe đối diện truyền đến tiếng huyên náo, quay đầu nhìn lên, Thuận Hoà Đường ở đây phố đối diện không biết vì sao bị niêm phong, mấy chục nha dịch đang ra vào vào kiểm kê, dán giấy niêm phong. Chuyện không liên quan đến nàng, nàng cũng không để ý, thân nhiên thu hồi ánh mắt, bước vào cửa hàng, đi thẳng lên lầu hai.

Ba gian cửa hàng của nàng tuy gần, nhưng đều là từng gian riêng lẻ. Du Tiểu Văn đến cửa hàng tư lự trước, sau đó đến thăm cửa hàng hương liệu, buôn bán cũng không tệ, cũng không có chuyện gì lớn, vì thế lại đi sang cửa hàng thổ sản. Chương quây của cửa hàng này là người hầu nhà mẹ đẻ của Trương thị – Quách Khánh. Sơ Tuyết nhỏ giọng nói với tiểu thư, “Một gia đình vừa mới hỏi Quách chương quây, thổ sản của thôn trang có những món gì, có bao nhiêu.”

Ánh mắt Du Tiểu Văn chợt lóe, nếu muốn biết thôn trang của nàng một năm rốt cuộc có thể kiếm bao nhiêu bạc, thì chỉ cần hỏi tổng số là đủ. Hỏi cụ thể cẩn thận như vậy, mợ là có ý định gì?

Theo thường lệ hỏi han một phen, thấy không có việc gì đặc biệt, Du Tiểu Văn động viên Quách Khánh vài câu, liền định hỏi phủ. Đang sắp vào xe ngựa, nàng bỗng nhiên nhìn thấy ở cửa sổ lầu hai của tòa lầu Vị Thực Cư đối diện có một gã thiếu niên phong hoa tuyết nguyệt đang ngồi.

Khuôn mặt màu mặt ong lãnh tuấn tron bóng, đường nét rõ ràng, cặp mắt đen thâm thúy, giống như một hồ tinh quang. Hàng chân mày nồng đậm, sống mũi cao thẳng, đường môi hoàn mỹ, không điểm nào không toát lên vẻ cao quý cùng tao nhã.

Có vẻ như đã nhận ra ánh mắt của Du Tiểu Văn, thiếu niên cúi đầu nhìn xuống, mắt đối mắt với nàng qua tấm màn che mặt, sau đó thực tùy ý thực tiêu sái cong môi cười, nhấc tay nâng chén rượu lên.

Du Tiểu Văn trong lòng khẽ động, vịn tay Sơ Vân đi lên lầu hai Vị Thực Cư, tìm đến nhà gian mà thiếu niên đang ngồi, nhún người vén áo thi lễ, “Lần trước đa tạ Quân Nhị công tử tương trợ, ta còn muốn hỏi một chút, công tử có biết kết quả thẩm vấn ra sao không?” Đã trôi qua nửa tháng, Văn bá vẫn chưa đưa tin tức đến, nàng rất muốn biết Huyện lệnh Nhữ Dương đã khai ra cái gì.

Quân Dật Chi nhíu mày kinh ngạc nói, “Nguyên lai là Du cô nương a.” Ánh mắt đảo qua vòng trên tấm áo choàng che kín người nàng, trong đầu bỗng toát ra một cách chính xác thân hình yếu diệu mảnh khảnh của nàng.

Du Tiểu Văn có chút buồn bực, nguyên lai cũng không nhận ra ta..... Ách, mình có đội nón che mặt, đúng là không nhìn thấy mặt được..... Hừ, vậy người giờ chén rượu lên làm cái gì, đồ ăn chơi!

Quân Dật Chi tiếp tục vô lại nói: “Ta hỗ trợ là vì muốn được tạ ơn.”

“Chỉ cần là thứ có trong cửa hàng của ta, Quân Nhị công tử cứ việc đem về.”

Quân Dật Chi bĩu môi, “Thực không thú vị, vài thứ kia mà lọt được vào mắt ta sao?”

Tùy Văn – tùy tùng bên cạnh Quân Dật Chi – thay mặt cầu tình nói: “Thứ mà công tử muốn, chính là một nhân tình.”

Quân Dật Chi liếc trắng mắt, mới lại nhìn sang Du Tiểu Văn, bĩ bĩ cười nói: “Bất quá, con người của ta yêu nhất là giúp đỡ mỹ nhân, cho nên thù lao lần này có thể ghi nợ. À, người không phát hiện cửa hàng Thuận Hoà Đường đối diện cửa hàng của người bị niêm phong rồi sao? Tên lão bản của Thuận Hoà Đường đó muốn nuốt lấy cửa hàng của người, nên ta đã tìm người đi giải quyết.” Lập tức dư thừa bổ sung một câu, “Quan phủ chỉ nhìn lời khai, Huyện lệnh Nhữ Dương nhận ngân lượng hối lộ cũng không lớn, người không có sai phạm nên không thể dụng hình tra khảo.”

Đem lý do này đi lừa quỷ đi! Trước không nói lão bản Thuận Hoà Đường làm sao biết được mình chính là chủ nhân phía sau màn, cho dù đã biết, lại làm sao biết được Nhữ Dương thôn trang? Nhất định là Trương Trường Úy đã mua chuộc tuần phủ Hà Nam và lão bản của Thuận Hoà Đường, để lộ tin của nàng ra ngoài.

Du Tiểu Văn siết chặt hai nắm tay, một lúc lâu sau mới buông ra, thi lễ với Quân Dật Chi, nói một tiếng đa tạ, liền dẫn nha đầu rời đi.

Quân Dật Chi nhìn theo bóng dáng của nàng biến mất ở cửa cầu thang, trong lòng không tiếng động an ủi, ta thật sự không có cách nào, quan lại luôn bao che cho nhau, đây là tình đời, huống hồ cho dù Huyện lệnh Nhữ Dương thật sự khai ra Trương Trường Úy, án tòng phát đến trong kinh cũng sẽ bị áp chế đi, triều đình không thể dễ xảy ra chuyện gièm pha như vậy.

Tùy Văn thật cẩn thận nhìn chủ tử từ nhà mình, nói ra một lời đề nghị lương tâm, “Thiếu gia có muốn giải thích với Du cô nương một chút không?”

Quân Dật Chi giật giật khoe miệng, “Ta muốn giải thích với nàng cái gì?”

“Nói là ngài đã hết sức a, ngài không phải còn đến nói với Nhiếp Chính Vương điện hạ đó sao?”

Khuôn mặt tuần tú màu mặt ong của Quân Dật Chi nhanh chóng ứng lên màu đỏ sậm khả nghi, hấn dùng quạt hung hăng gõ lên đầu Tùy Văn, mắng: “Nói hươu nói vượn! Bồn thiếu gia khi nào thì đến nói với hoàng thúc chuyện của nữ nhân kia? Lỗ tai nào của người nghe được chuyện như vậy?”

Tùy Văn ăn đau, ôm đầu kêu oan, “Nô tài nói không đúng chỗ nào? Nếu không phải sợ Du cô nương thương tâm, ngài mấy ngày nay đều ba ba chạy tới nơi này chờ nàng làm cái gì?”

Quân Dật Chi cảm thấy mình có tất yếu phải làm sáng tỏ một chút, niễn cho tên Tùy Văn này làm hồng thanh danh đệ nhất thiên hạ tình thánh của mình, xoạt mở cây quạt, phe phẩy khoa trương bộ dạng phong lưu lỗi lạc, “Bồn thiếu gia khi nào thì chờ nàng? Bồn thiếu gia muốn đi đâu, người có thể biết sao? Lúc này Mị Các còn chưa mở cửa, ta mới thuận đường tới nơi này ngồi thôi.”

Tùy Văn ở trong lòng thầm khinh bỉ, một nơi là thành Đông một nơi là thành Tây, cách xa nhau gần nửa kinh thành, vậy mà cũng nói là thuận đường.

Mặc kệ Tùy Văn có tin hay không, sau khi giải thích xong, Quân Dật Chi liền cảm thấy thoải mái, thoải mái tận sâu trong nội tâm, cảm thấy lời giải thích này phi thường hoàn mỹ, mình làm gì luôn có căn cứ rõ ràng, ít nhất là có thể thuyết phục được chính mình.

“Đi thôi, đến Mị Các nhìn một cái, mấy ngày rồi đã không gặp tiểu bảo bối Như Yên của ta.”

Tùy Văn thật cẩn thận theo sau chủ tử, một lần nữa lương tâm đề nghị, “Hôm qua Vương gia mới cảm tức ngài, hôm nay lại đi, như vậy hình như không được tốt lắm a?”

Quân Dật Chi quay đầu nhìn hấn, “Không tốt sao?”

Tùy Văn dùng sức lắc đầu, “Không tốt, đương nhiên không tốt, hôm nay ngài phải trong ở thư phòng đọc sách. Nếu giờ ngài đến Mị Các, lát nữa thái phi đến tìm ngài, nô tài thế nào cũng sẽ bị xui xẻo, khẳng định phải ăn vài bản tử.”

Quân Dật Chi cười hắc hắc, xoạt mở quạt giấy, che mặt của hai người, làm ra vẻ thần bí, nói: “Nếu có thể đánh người đến độ không thể xuống giường được, bên tai ta sẽ ít đi một con ruồi kêu vo ve, rất tốt a! Rất tốt a!”

Nghe vậy, trong mắt Tùy Văn lập tức ngân ngấn nước mắt, mấy lần sắp khóc rống thất thanh, Quân Dật Chi ghé tòm bĩu môi, “Cút! Đừng có ờ đó giả

vờ ềo là với ta!”

Nói thì nói vậy, Quân Dật Chi rút cuộc vẫn sợ bị phụ vương quở trách, đi vòng vèo một hồi lại trở về Sở Vương phủ.

Vừa mới vào nhĩ môn, Tịnh ma ma đã chờ sẵn hồi lâu cạnh cửa, mỉm cười tiến lên quỳ gối hành lễ, “Nhị thiếu gia đã trở lại, Vương phi thỉnh ngài khi nào hồi phủ liền đến gặp bà.”

Quân Dật Chi sờ sờ mũi, cười khổ nói: “Được rồi.”

Đến viện của Sở Vương phi, Quân Dật Chi giấu đi tư thái phong lưu ở bên ngoài, thành thành thật thật hành lễ với mẫu phi, sau đó ngồi xuống, sụp mi thuận mắt chuẩn bị nghe răn dạy.

Sở Vương phi Hạ thị, là đích trưởng nữ của An Ninh Hầu, lúc bà sinh Quân Dật Chi, thiếu chút nữa khó sinh mà chết, thân thể cực độ suy yếu, cho nên từ khi Quân Dật Chi được sinh ra liền được ôm đến cho Sở thái phi nuôi dưỡng. Quân Dật Chi là Sở thái phi tự tay nuôi lớn, Hạ thị cơ hồ không chăm sóc ngày nào, hơn nữa do khó sinh, cộng thêm tính tình Quân Dật Chi không chịu thua kém nên Hạ thị luôn không thích nuôi đứa con trai thứ hai này. Nhưng trưởng tử tài hoa hơn người của bà lại bị một loại quái bệnh, thân thể càng ngày càng kém, bà vừa đau lòng trưởng tử, vừa không thể không coi trọng ấu tử này, có lẽ, Dật Chi chính là chỗ cho bà dựa vào sau này.

Sở Vương phi bất động thanh sắc thổi chén trà, lạnh lẽo đánh giá đứa con thứ hai. Bà có khuôn mặt thon nhỏ, chân mày hình lá liễu, sống mũi thẳng, môi như hoa anh đào, là một mỹ nhân tiêu chuẩn, nhưng cũng không thể nói rõ có bao nhiêu tuyệt sắc. Quân Dật Chi hấp thu ưu điểm của bà và Vương gia, thừa nhỏ đã phá lệ xinh đẹp. Vẫn dĩ có một đứa con xuất sắc như vậy hẳn là một chuyện thực tự hào, nhưng hề nghĩ đến hẳn cả ngày chỉ biết lêu lổng, uống rượu chơi gái, Sở Vương phi liền giận không có chỗ phát, lạnh giọng hỏi, “Sáng sớm lại lêu lổng ở đâu giờ mới trở về?”

Quân Dật Chi âm thầm bĩu môi, hồi đáp, “Không có lêu lổng, chỉ là đi dạo trên đường một vòng rồi về.”

“Xuy!” Sở Vương phi từ xoang mũi cười lạnh một tiếng, lập tức nói đến chính đề, “Hôm qua hoàng thất của con nói với ta, con nhiều lần hỗ trợ một bé gái mồ côi? Có phải là nha đầu họ Du kia không?”

Quân Dật Chi đáp, “Cũng không tính giúp, chỉ là thuận tay mà thôi.”

“Phải đến cầu hoàng thúc của con mà nói là thuận tay?” Nhắc tới Du Tiểu Văn, Sở Vương phi lại càng thêm tức. Năm đó Sở thái phi muốn cho Tào Thanh Liên làm con dâu, tuy rằng Vương gia chưa bao giờ nhắc đến, nhưng đừng tưởng rằng có thể giấu giếm bà, tiền đề từng nói, dòng dõi không xứng! Lão tổ hiện tại lại muốn kết thân cho Dật Chi, bà quyết không đáp ứng!

“Ngươi rút cuộc có chút đầu óc nào hay không? Đừng nói là nha đầu kia cha mẹ song vong, chính là cha mẹ đều ở, cũng bất quá là một thiên kim hầu phủ, làm sao xứng đôi dòng dõi vương phủ? Con có thời gian sao không chịu đọc thêm nhiều sách, nhiều học con đường làm quan hay kinh doanh gì đó, giúp đỡ phụ vương của con một chút?” Sở Vương phi càng nói càng giận, “Ta sao lại đường ra thứ con hỗn trưởng như con? Cả ngày chỉ biết chơi bời lêu lổng! Ta nói cho ngươi biết, trước kia ta không quản con, nhưng sau này ta sẽ quản! Việc học của con sẽ được siết chặt, việc chọn vợ cho con, ta cũng sẽ tự mình chọn, con sớm thu tâm tư loạn thất bát tao đó đi.”

Quân Dật Chi thầm thở dài trong lòng, nói nhiều như vậy, cũng chỉ là sợ không có cách nắm giữ hắn thôi, loại tình thương của mẹ kiểu này, không thể nói là giả, nhưng cứ khiến đáy lòng hắn không thoải mái. Mẫu phi chính là thích nắm trong tay hết thảy, bất luận là gia sự hay là người nhà, người nào chuyện gì đều phải dựa theo ý của bà, thì trong lòng bà mới cảm thấy thỏa mãn, chỉ cần có ai đó nịnh hót vài câu thuận tai một chút, bà sẽ xem người đó như người một nhà, bị người ta bán cũng không biết. Lại nói, mẫu phi mà tuyên thệ từ cho hắn, không cần hỏi khẳng định là bọn tiểu thư khuê các “Cử chi đoan trang”, “Khí độ ung dung”.

Trong đầu thoáng hiện một đám nữ nhân như rối gỗ được làm ra từ một bản khắc, mặt mũi cơ hồ không có điểm khác nhau, Quân Dật Chi liền sợ run cả người, ngẩng đầu lên, vô lại nói: “Ngài muốn đích thân chọn hôn thê cho con, lão tổ cũng nói muốn tự mình cho hôn thê cho con, vậy các ngài đi thương lượng với nhau đi, đừng nói với con làm cái gì, con lại không vội thành thân.” Nói xong, lười biếng đứng lên, “Không có việc gì thì con về phòng trước, ngồi một chút thôi.”

Cư nhiên lấy lão tổ đến áp ta, Sở Vương phi bị hắn chọc tức không nhẹ, “Ta nói ta nói xong rồi sao?”

“Ồ, chưa nói xong nha.” Quân Dật Chi cợt nhả, “Vậy để dành ngày mai nói tiếp đi, một lần phải nói nhiều như vậy, con cũng không nhớ được.”

Nói xong liền nhanh như chớp chạy biến đi, làm sao còn nhìn thấy bóng người, khiến mặt Sở Vương phi tức giận chảy dài thành thác nước Lư Sơn.

Quân Dật Chi chạy khỏi viện của mẫu thân, liền trực tiếp vọt vào Hồng Nhạn Cư của đại ca. Quân Diễm Chi cười nhẹ, khuôn mặt tuấn tú nho nhã tràn đầy bốn cợt, “Thế nào, lại đến chỗ của mẫu phi?”

Quân Dật Chi sờ sờ mặt mình, buồn bực hỏi, “Có rõ ràng như vậy sao?”

Quân Diễm Chi cười lắc lắc đầu, thêm vài nét bút vẽ cho xong bức tranh trên bàn rồi mới gác bút. Một nha hoàn bưng bồn nước lên, một nha hoàn khác hầu hạ rửa tay, lại có một nha hoàn khác nữa bưng trà lên, Quân Diễm Chi khẽ hớp một ngụm, nói: “Kỳ thật mẫu phi cũng thực quan tâm đệ.”

“Đệ biết, chỉ là kiểu quan tâm đó, làm ta khó chịu.” Quân Dật Chi nhàm chán ngồi xuống ghế, vừa nhìn ca ca về vừa nói.

Quân Diễm Chi nhẹ nhàng khụ một tiếng, mặt mày Quân Dật Chi khẽ tối xuống, hắn vẫy tay bảo các nha hoàn lui xuống, nhẹ giọng hỏi, “Huynh cảm thấy

thế nào? Đường như có chút nặng hơn so với mấy ngày hôm trước.”

Quân Diễm Chi lại ho khan vài tiếng, mỉm cười lắc đầu, “Không có việc gì, trời lạnh, nên có chút khó chịu.”

Quân Dật Chi nói như thề: “Đệ nhất định sẽ tìm được giải được.”

Đây là bí mật mà chỉ hai người bọn họ huynh đệ mới biết. Năm chín tuổi, Quân Dật Chi tuy rằng có chút nghịch ngợm, nhưng cũng là một đứa nhỏ thông minh có chí tiến tới. Một ngày nọ, hắn bỗng nhiên bị một loại quái bệnh, cả người vô lực, luôn muốn ngủ, hơn nữa hề ngủ rồi là không muốn tỉnh. Quân Diễm Chi lớn hơn đệ đệ bốn tuổi, hắn mới trước đây từng phát sinh chuyện ngoài ý muốn vài lần, may mà thị vệ vương phủ anh dũng, trung thành, mới có thể khỏe mạnh lớn lên, lúc này cân nhắc trước sau, kết luận là đệ đệ bị trúng độc, có người không hy vọng hai huynh đệ bọn họ bình an lớn lên.

Khi đó đứng dịp Sở vương phụng hoàng mệnh đi làm sứ giả, trong phủ chỉ có lão tổ và Vương phi, Quân Diễm Chi âm thầm điều tra hỏi lâu, không có phát hiện người nào khả nghi, hơn nữa đệ đệ cho tới bây giờ đều là ăn cơm cùng một bàn với lão tổ, như vậy mà còn có thể trúng độc, có thể thấy được tâm cơ đối phương thâm trầm, thủ đoạn cao minh đến cỡ nào.

Hai huynh đệ Quân Diễm Chi và Quân Dật Chi đều là võ học kỳ tài, tuổi tuy nhỏ nhưng đã có thành tựu phi phàm. Quân Diễm Chi liền làm ra một quyết định lớn mật, vận công trừ độc cho đệ đệ, nhưng nào biết độc này như có sinh mệnh, chỉ bức ra được một chút, còn lại đều theo hơi thở chảy vào trong cơ thể Quân Diễm Chi. Quân Dật Chi được giải độc, nhưng Quân Diễm Chi lại bị trúng độc, may mà nội công của hắn cao thâm, có thể dùng nội lực để ngăn chặn độc tính, nhưng đã qua nhiều như vậy, nội lực sắp hao hết, độc lại chưa giảm đi nửa phần.

Quân Diễm Chi biết đệ đệ luôn áy náy với mình, cười vỗ vỗ vai hắn, nói: “Ta tin tưởng đệ.”

Quân Dật Chi không muốn lại cảm thấy rối rắm đối với loại chuyện này, mỉm cười đáp lại, trong lòng thầm hạ quyết tâm, nhất định phải tìm được giải được!

Quân Diễm Chi không muốn đệ đệ tiếp tục lo lắng này, che miệng ho nhẹ vài tiếng, cười nói: “Hôm nay lại nghe lão tổ nhắc đến vị Du tiểu thư kia, lão tổ thích nàng như vậy, ta nghĩ chắc là không tệ, vừa vận đệ cũng đến tuổi, không bằng sớm định ra hôn sự đi.”

“Ngừng! Cái gì mà không tệ, nàng chỉ là một tiểu nha đầu thôi, bộ dạng ốm o như trái đậu, làm sao hợp với đệ? Đại ca là nghe tên nô tài Tùy Văn lắm miệng đó nói bừa đúng không?” Quân Dật Chi tà nghệ mắt, cố gắng duy trì thần thái kiệt ngạo bất tuân, hoang dã không kềm chế, thậm chí giấu trái tim tự dung nảy lên bất thường.

Quân Diễm Chi nhún mày cười nói: “Không vừa ý, sao đệ lại thường đến tìm nàng?”

Quân Dật Chi lập tức nghiêm mặt nói: “Đệ không có đi tìm nàng, nàng còn tại hiếu kỳ, lời này không thể loạn truyền.”

Quân Diễm Chi thần nhiên “À” một tiếng, trước kia mỗi khi nói đến các hồng nhan tri kỷ của mình, Nhị đệ đều rất hào hứng, không thời phùng một phen là không chịu nổi, lúc này thế nhưng lại giúp người ta làm sáng tỏ. Hắn cười cười, chuyển đề tài, “Bất luận là ai, tóm lại phải có tâm cơ, có mưu lược mới được.”

Ánh mắt Quân Dật Chi khẽ trầm xuống, không sai, Sở Vương phủ nhìn như tôn vinh vô cùng, mấy đời được hưởng thánh sủng, không biết đã chọc đỏ mắt bao nhiêu người, bên trong phủ còn không biết bị xếp vào bao nhiêu cơ sở ngầm, nếu không có tâm cơ và thủ đoạn, thật sự là làm không nổi con dâu nhà họ Quân. Như vậy, xem ra, nha đầu kia thật sự thích hợp. Quân Dật Chi không khỏi nghĩ đến chuyện đi đến Nhữ Dương, nhìn như là hắn giúp nàng, kỳ thật cho dù hắn không đi, nha đầu kia cũng đã sớm bố trí tốt lắm, mặc dù có thể gặp chút trắc trở, nhưng cũng tuyệt đối không tổn hao một sợi tóc nào.

Lúc này, Du Tiểu Văn vừa mới trở về Tào phủ, vừa xuống xe ngựa liền hít xì vài cái liền, Sơ Văn vừa rút khăn đưa sang vừa lo lắng nói, “Chẳng lẽ là bị cảm lạnh, chúng ta mời đại phu đến khám đi.”

Du Tiểu Văn không chút để ý, cười nói: “Nói không chừng là có ai đó nhắc đến ta đó a.”

Khi nàng đến thính an lão thái thái, nghe được Phong Nhi bẩm báo: “Cửu phu nhân bị bệnh.”

Du Tiểu Văn đương nhiên phải đi vấn an Trương thị. Trương thị ốm yếu nằm trên giường, trên trán cột lấy một chiếc khăn, sắc mặt nhợt nhạt. Du Tiểu Văn thân thiết nói: “Mợ cảm thấy thế nào? Buổi sáng nhìn còn rất tốt.”

Khúc ma ma lau nước mắt, đáp: “Buổi sáng đúng là rất tốt, nhưng bỗng nhiên tim đau thắt, đây là bệnh cũ, thế tới rào rạt.”

Du Tiểu Văn khẽ gật đầu, “Bệnh đến như núi đổ, mợ nên nghỉ ngơi cho tốt.”

Trương thị hơi thở mong manh, “Đúng vậy, đáng tiếc. Chuyện trong phủ. Không người quản.”

Khúc ma ma bi thương nói, “Phu nhân trong lòng chỉ nhớ thương công sự, sợ các nô tài không có người quản thúc sẽ vô pháp vô thiên, trước kia luôn kéo bệnh mà làm việc, nay thật sự là không xuống giường được, bằng không còn có thể phân công sự vụ tại đây.”

Lão thái thái và cậu lại không ở đây, vờ vịt cho ai xem? Du Tiểu Văn thầm trào phúng một tiếng, trên mặt lại thành khẩn nói: “Mợ đừng làm như vậy, bằng không làm sao khỏi bệnh được? Chỉ cần là quản lý thích đáng, dù là một năm rưỡi không người quản thúc, các nô tài cũng sẽ không lật được trời.”

Đây là nói ta không biết quản lý sao? Trương thị hận đến răng ngứa, lại chỉ có thể “Ôm yếu” thờ dài một tiếng “Con chưa từng quản gia, làm sao biết gian khổ trong chuyện này.....” Thất thất bát bát giải thích một chuỗi dài.

Du Tiểu Văn kính cẩn nghe theo, thấy Trương thị kích động đến độ vung cả tay ra để thuyết minh, vội cầm lấy cổ tay bà, hỗ trợ đặt vào trong chằng, thuận thế bắt mạch cho bà, trong lòng liền rõ ràng.

Tào Trung Nhã luôn ngồi sẵn sóc tại bên giường, chỉ ngoan ngoãn lắng nghe, chưa nói nửa câu nào, thẳng đến khi Du Tiểu Văn định giúp mẫu thân uống thuốc, mới cướp nói: “Hãy để muội làm, đây là chuyện muội phải làm, không dám làm phiền biểu tỷ.” Dứt lời còn ôn hòa cười một cái.

Mấy ngày không gặp, đã có tiền đồ. Du Tiểu Văn cười đáp lại, cầm chén thuốc đưa cho nàng, lại trấn an vài câu, liền đứng dậy cáo từ.

Ra khỏi Nhã Ngũ Đường, Du Tiểu Văn quay về Mặc Ngọc Cư thay quần áo, nhỏ giọng dặn dò Sơ Vân, “Đi hỏi thăm một chút, Võ di nương là bệnh như thế nào, trong vài canh giờ chúng ta ra phủ, trong phủ đã xảy ra chuyện gì, phu nhân đã làm cái gì?”

Trương thị căn bản không bệnh, quyền to thật vất vả trở về trong tay, bà già bệnh để làm gì?

Nguyên bản chuyện một tiểu thiếp bị bệnh vào lúc thời tiết bỗng nhiên trở lạnh, tuyết rơi bay bay như lông ngỗng là chuyện chẳng có gì lớn, Du Tiểu Văn vốn chỉ định sai người đến hỏi thăm Võ di nương một chút, nhưng hiện tại Trương thị không bệnh lại già bệnh, rõ ràng là không muốn quản chuyện trong phủ, điều này thực kỳ quái, không thể không xem xét kỹ.

Không lâu sau, Sơ Vân và Phong Nhi chạy trở về, lác lác đầu nói: “Trong phủ không có chuyện gì. Võ di nương ban đêm bị lạnh, cũng không nặng, bắt quá nghe nói bên ngoài có chút lời đồn đãi, ám chỉ cữu lão gia sủng thiếp diệt thế, Võ di nương liền thuận thế giao ra sổ sách. Còn cữu phu nhân, sáng hôm nay đang xem sổ sách, bỗng nhiên liền phát bệnh.”

Xem ra sổ sách này là mẫu chốt a. Võ di nương giao ra sổ sách, mợ xem sổ sách bị bệnh. Chỉ tiếc bên cạnh mợ không có người của nàng, không biết buổi sáng bà xem là sổ sách gì.

Kiếp trước Võ di nương căn bản chưa từng có được chưởng quyền, không có chuyện như vậy, nàng thật sự không biết trong sổ sách rốt cuộc có cái gì, nhưng Võ di nương là xuất thân thương hộ, sẽ không ngu ngốc đến mức làm giả sổ sách còn có thể bị Trương thị phát hiện. Du Tiểu Văn suy nghĩ một phen, lại dặn dò các nàng ra ngoại viện hỏi một phen, liền không lại để ý tới, nếu xác định chính là chuyện nội bộ bên trong Tào phủ, nàng không muốn quản. Nói thực, trong toàn bộ Tào phủ, ngoại trừ lão thái thái, chuyện của ai, nàng cũng không muốn quản, sau khi điều tra ra nguyên nhân cái chết của mình ở kiếp trước, báo xong đại thù, cho dù Tào phủ bị ngã, nàng cũng sẽ không đưa tay đỡ một chút.

Chẳng qua, Trương thị bị bệnh lần này, khiến Võ di nương vốn bệnh chẳng phải nghiêm trọng chỉ còn cách phải một lần nữa tiếp quản việc bếp núc.

Mấy ngày sau, ngày tổng tuyển cử tú nữ bắt đầu, người nhà Tào gia đều ngồi ở đại sảnh Duyên Niên Cư chờ tin tức. Tào lão thái thái giới thiệu với Du Tiểu Văn: “Tiên đế thể nhược, con nối dòng gian nan, rất nhiều hoàng tử công chúa sau khi được sinh ra đều chết non, đến bây giờ chỉ còn lại hai vị công chúa cùng ba vị hoàng tử. Nhiếp Chính Vương là Lương thái phi sinh ra, Hoàng Thượng là Thái Hậu nương nương năm gần bốn mươi tuổi mới có, còn có một vị Khang Vương điện hạ, mẫu phi khó sinh chết đi, là Thái Hậu nương nương nuôi lớn, năm nay mới mười bốn tuổi. Cũng là thể nhược.”

Tào Tước gia còn nhắc đến chuyện quan hệ giữa các vương phủ, kỳ thật đây cũng xem như là đang dạy học, nếu Ngô Lệ Quyên hoặc Trương Quân Dao có thể trúng tuyển, ngày sau nữ quyền Tào gia liền thường xuyên có cơ hội tham gia yến hội ở phủ Nhiếp Chính Vương, nếu không hiểu rõ những quan hệ này, khó tránh khỏi nói sai, không người có thể cứu. Du Tiểu Văn cùng ba tỷ muội và hai huynh đệ Tào gia đều chăm chú nghe, thường thường hỏi mấy vấn đề.

Tào Trung Nhã thời gian này thật sự là tiến rất xa, suy nghĩ toàn diện chu đáo, hỏi ra một vấn đề, “Tiên đế vì sao phải mệnh huynh trưởng của Hoàng Thượng làm Nhiếp Chính Vương? Hoàng Thượng mới bảy tuổi, còn không bằng.” Câu nói kế tiếp rốt cuộc không dám nói ra.

Tào Thanh Nho chưng hửng, sau một lúc lâu mới hàm hồ nói: “Này..... Này..... Thánh chỉ là tiên đế đương triều tuyên bố, tiên đế có suy tính của ngài, chúng ta không cần phải xen vào.”

Mọi người cũng biết chuyện của hoàng gia không thể vọng nghị, liền thay đổi đề tài.

Trong hoàng cung, Thái Hậu, Lương Thái phi, Nhiếp Chính Vương và Vương phi đang cùng các lễ quan tuyển duyệt tú nữ. Lễ quan đem tư liệu của hai mươi nữ tử cuối cùng trúng tuyển cùng quyền sở đánh giá của giáo đường ma ma lần lượt dâng lên cho Vương gia và Vương phi xem xét. Nhiếp Chính Vương thập phần có kiên nhẫn, xem toàn bộ từng người, mới chọn ra vài người, cuối cùng kết lại, tuyển ra năm người, danh phận do Thái Hậu quyết định.

Chỉ một canh giờ sau, tin mừng vào đến tay Tào phủ, Ngô Lệ Quyên được phong làm theo nhị phẩm thứ phi, ngày hôm đó trở về Tào phủ chờ gả.

Người nhà Tào gia đều vui vẻ vô cùng, tự nhận là nhà mẹ đẻ của Ngô Lệ Quyên. Lão thái thái thừa dịp mọi người đều ở, thương lượng với Tào Tước gia: “Đi của thứ phi Vương gia, không thể là một tiểu thiếp, Tước gia có thể gửi thư lên Lễ bộ, thỉnh cầu nâng lên làm bình thế?” Ý của Lão thái thái thực rõ ràng, bà không tin nhiệm Trương thị, không muốn giao Tào gia cho Trương thị quản lý.

May mà Trương thị còn đang “Bệnh” nằm trên giường, bằng không nghe nói như thế, khẳng định sẽ nhảy dựng lên.

Tào Thanh Nho vượt chòm râu nói: “Mẫu thân bản khoản rất đúng.” Lại phái người đi hỏi thăm tin tức của Trương phủ, “Chất tiểu thư nếu cũng trúng tuyển, nhớ chuẩn bị hậu lễ.”

Du Tiểu Văn mỉm cười với Võ di nương, xem như chúc mừng nàng. Võ di nương vui vô cùng, rốt cục thưởng thức được tư vị có người nhà mẹ đẻ duy trì, ngay cả người luôn trầm ổn như Tào Trung Mẫn đều nhìn không được cúi đầu ho nhẹ một tiếng, che giấu nội tâm kích động. Rốt cục được đổi thành trưởng tử danh chính ngôn thuận.

Lúc chạng vạng, một chiếc kiệu từ trong cung đưa Ngô Lệ Quyên về Tào phủ, lớn nhỏ trong Tào gia đều đi nghênh đón. Thấy nàng đến, nữ quyền đều nhất tề thi lễ, Ngô Lệ Quyên vội đưa hai tay nâng lão thái thái dậy, liên thanh nói: “Không được không được, lão thái thái và Tước gia đối ta ân trọng như núi, ta không dám nhận đại lễ như vậy.”

Tri ân báo đáp, tốt lắm! Lão thái thái cực kì vừa lòng, đoàn người vây quanh Ngô Lệ Quyên cùng đi vào, trong sảnh đã sớm bày sẵn yến hội, người cả nhà cùng ngồi với nhau ăn một bữa cơm đoàn viên.

Trương thị lúc này còn nằm ở trên giường, nghe người lặng lẽ đến báo lời lão thái thái, tức giận đến xanh mặt. Bình thường? Người đối với ta như vậy, ta nhất định sẽ hỏi báo người, lão thái bà! Trong lòng lại oán hận Du Tiểu Văn, ngày sinh nhật của bà vốn sẽ có một màn đối phó Ngô Lệ Quyên, nhân lực đều an bài tốt lắm, lại bởi vì chuyện Tào Trung Mẫn bá sự và rối loạn nổi lòng, không tâm tư lại tiếp tục, không công buông tha một cơ hội tốt.

Những món nợ này, ta đều sẽ đòi lại!

Trương thị hiện tại chỉ ngóng trông chất nữ Trương Quân Dao có thể làm chỗ dựa cho mình, lo lắng chờ Trương phủ mang tin mừng lại. Đến khi sắc trời toàn đen, mới nghe được giọng nói vui mừng của Khúc ma ma, “Đến rồi đến rồi, chất tiểu thư được phong làm nhị phẩm tước phi.”

Trương thị thở dài nhẹ nhõm một hơi, hoàn hảo hoàn hảo, tuy rằng chỉ cao hơn Ngô Lệ Quyên nửa cấp, nhưng cao hơn vẫn là cao hơn!

Tâm nguyện đã đạt được, bà liền bảo Khúc ma ma cho hạ nhân đi hết ra ngoài, phái Tử Nhi canh cửa, rồi nói nhỏ với Khúc ma ma: “Việc đó có thể tiến hành rồi, hãy làm như lời ta đã dặn.”

“Vâng!”

Võ di nương tưởng bằng một cái thứ phi liền thượng vị? Chỉ sợ người còn chưa biết, muội muội và chất nữ của người trên đường lên kinh từng bị son tặc cướp đúng không? Chỉ bằng vào điểm này, Ngô Lệ Quyên đừng hòng gả vào vương phủ!

.

.

.

Trương Quân Dao trúng tuyển, Tào gia đương nhiên phải đưa lễ mừng đến, Du Tiểu Văn không khỏi nghĩ, phải chăng là Trương Quân Dao và Nhiếp Chính Vương có mối nhân duyên nhất định, nếu không thì vì sao không có Kim Đại Nương để cử, Trương Quân Dao vẫn có thể trúng tuyển?

Trong Tào phủ có việc vui lớn, không ít phu nhân quan gia dùng đủ loại cơ đưa bá thiếp đến đây, muốn đến chơi Tào phủ, mục tiêu hiển nhiên là Ngô Lệ Quyên, bất quá hết thấy đều không liên quan đến Du Tiểu Văn, nàng chỉ lo thanh nhân đọc sách thuốc. Trương Đại nương biết dùng một chút độc, cũng dạy cho nàng, còn để lại mấy lọ thuốc ngàn vàng khó mua, bất quá cách luyện được thì Trương Đại nương không biết, bà vốn dĩ không am hiểu mấy về dụng độc. Du Tiểu Văn tập võ quá muộn, tự biết sau khi đến một cảnh giới nhất định, sẽ rất khó bứt phá, không bằng dụng công học sử dụng độc. Nàng mua về rất nhiều sách thuốc, cẩn thận nghiên cứu thảo dược, còn từ chợ đen mua về đủ loại dược loạn thất bát tao, ngay cả thuốc xô bí dược cũng có không ít. Nàng đem về, cẩn nhắc từng loại, đương nhiên, hết thấy đều là âm thầm tiến hành, khi có người ngoài đến, nàng quyết không mở sách thuốc ra.

Hôm nay Sơ Văn đến phòng bếp lấy cơm trưa, khi trở về cong cong cái miệng nhỏ nhắn, “Đầu bếp nói hôm nay khách nhiều, đồ ăn của tiểu thư còn chưa chín, phải chờ nửa canh giờ nữa.”

Du Tiểu Văn lơ đãng cười cười, “Các người nếu đói bụng, thì cứ ra bên ngoài mua chút đồ lót dạ về ăn đi.”

Sơ Văn lập tức mặt mày hớn hớn, linh bạc ở chỗ Triệu ma ma, vui vẻ chạy ra ngoài, hai nén hương sau thì trở về. Thông thường, ở cửa hồng các phủ nhà giàu đều có người đến bán đồ ăn vặt, chuyên bán cho đám nha hoàn, gã sai vặt cho đỡ thèm. Sơ Văn mua trở về mấy bát hoành thánh, Du Tiểu Văn ném thử một hai miếng, không có mấy hứng thú, bảo đem chia cho bọn nha hoàn ăn.

Sơ Văn thừa dịp bọn nha hoàn đều cùng ra sảnh nhỏ để ăn, nhỏ giọng nói với Du Tiểu Văn, “Mới vừa rồi, vị đại thúc bán hoành thánh nói với nô tỳ, mấy ngày trước có nhìn thấy năm nam tử đến phủ tìm người, bất quá bị gã sai vặt đuổi đi, đứng vào hôm tuyết rơi.”

Du Tiểu Văn khẽ nhướn mi, khéo như vậy? “Người nợ trông như thế nào?”

“Nghèo túng! Hình như là đã đi một đường rất xa, la hét âm ỉ lợi hại, bất quá sau khi vào cửa hồng một hồi, liền vui vẻ rạo rực đi ra.”

Du Tiểu Văn cảm thấy chuyện này có gì đó không ổn, mấy ngày nay nàng đã phái người đi hỏi thăm ở ngoại viện, lại không có người nào nói đến chuyện này, nhưng nếu có người làm náo loạn như vậy, ắt phải có người nhìn thấy mới đúng. Nàng lập tức gọi Triệu ma ma tới, bảo bà ra phủ một chuyến, “Bảo Thẩm Thiên Hà cẩn thận điều tra một phen, tốt nhất là tìm được đầy đủ chi tiết về người đến hôm đó.”

Ngày tuyết rơi hôm đó, một gã nam nhân trung niên nam nhân đến tìm người, Trương thị giả bệnh, thật sự là quá khéo.

Triệu ma ma cúi người lĩnh mệnh, lặng lẽ đi làm việc.

Vài ngày sau, Du Tiểu Văn phát giác đồ ăn của mình bị xuống cấp. Nếu nói là kém đi, thì vừa không phải là phân lượng, cũng không phải là nguyên liệu, mà là hương vị, ăn vào cứ thấy nhạt nhẽo. Nàng liền gọi Sơ Vân tới nói phòng bếp làm thêm đồ ăn.

Sơ Vân nhận lệnh, đến phòng bếp bảo làm thêm vài món ăn nhẹ đem lên, quả nhiên ngon miệng nhiều lắm. Du Tiểu Văn nhú mày, bật cười lắc đầu, hỏi Triệu ma ma thấy thế nào. Triệu ma ma cân nhắc nói: “Có thể là cửu phu nhân ngằm ngàng chân, ám chỉ Võ di nương quản lý bất lực. Cửu lão gia không phải đang định dâng sớ, muốn lập bình thê đó sao?”

Du Tiểu Văn cười nhạt, “Có khả năng này.” Lại hỏi Sơ Vân, “Những món thức ăn này bao nhiêu tiền?”

Sơ Vân cười hi hi nói: “Lí ma ma ở phòng bếp nói không cần trả, đều là dùng nguyên liệu còn thừa để làm.”

Du Tiểu Văn lập tức nói: “Thế này không hợp quy củ, người lập tức mang bạc đưa qua.” Trong Tào phủ bình thường là tách ra dùng cơm, mỗi người mỗi bữa ăn mấy tô mấy đĩa đều có phân lệ, nếu muốn gọi thêm đồ ăn, phải tự mình ra bạc, những khoản này cũng phải được ghi vào sổ sách.

Sơ Vân đáp vâng, đi rất lâu mới trở về, “Lí ma ban đầu kiên quyết không nhận, nô tì năn nỉ hồi lâu, cuối cùng dứt khoát đặt bạc lên trên bếp.”

Ánh mắt Du Tiểu Văn chợt lóe, lập tức cười nói: “Ta nhớ trong phòng bếp còn có một vị ma ma quản sự họ Tôn đúng không? Hình như là hạ nhân nhà mẹ đẻ của lão thái thái, ừm, về sau tìm Tôn ma ma để gọi món ăn, khi trả bạc, nhớ cho nhiều một chút, phải tránh cho khéo, đừng để cho người bên ngoài nhìn thấy.”

Sơ Vân ngẩn ra, không rõ dụng ý của tiểu thư, người bình thường khi gọi thêm đồ ăn đều e sợ bị ghi nợ vào sổ, chỉ hận không thể cho người bên ngoài đều biết mới tốt, nào có ai cho bạc, còn không phải tránh không cho người bên ngoài thấy?

Du Tiểu Văn mỉm cười, như đã dự đoán trước, “Người cứ làm theo lời ta nói.”

“Vâng!” Sơ Vân đáp một tiếng liền đi ra ngoài. Những ngày sau, mỗi khi gọi món ăn trở về, Sơ Vân đều bấm báo cho Du Tiểu Văn, sau khi gọi thêm đồ ăn, nàng đều làm theo lời tiểu thư, lặng lẽ đưa bạc cho Tôn ma ma.

“Như vậy là tốt rồi.” Du Tiểu Văn lấy khăn ướt lau miệng, lạnh nhạt ngồi xuống bàn học cạnh cửa sổ, lật sách thuốc ra xem.

Liên tục vài ngày bình tĩnh trôi qua, Khâm Thiên Giám* tính ra ngày làm đám cưới thích hợp nhất là ngày đầu tiên của tháng mười một, từ hôm nay là còn có một tháng rưỡi nữa. Thứ phi chờ gã không cần tự mình thêm gã y, đã có tú nương trong Thượng Y Cục của hoàng cung chuẩn bị, chính là lúc này sắp tới thọ lễ của Thái Hậu, để chứng tỏ bản thân là con dâu mẫu mực của hoàng gia, Ngô Lệ Quyên cũng ra ít sức, bày tỏ về một chút hiếu tâm.

* Khâm Thiên Giám là cơ quan trông nom về thiên văn và việc làm lịch của triều đình phong kiến. Ngày cưới của hoàng tộc trong triều đều do cơ quan này tính toán, chọn ngày lành.

Khó là khó ở chỗ này, lễ vật làm ra là theo kiểu chuẩn mực, theo phong cách riêng, hay là loại trung quy trung củ? Ngô Lệ Quyên và Sur ma ma thương nghị hồi lâu, cảm thấy kiểu nào cũng có chỗ ưu việt, cũng có chỗ không tốt, thật sự là nghĩ không ra chủ ý tốt, liền đến hỏi Du Tiểu Văn. Du Tiểu Văn khẽ trầm ngâm một lát, liền nói: “Trung quy trung củ đi.”

Ngô Lệ Quyên vừa nghe liền hiểu được, nàng không gia không thế, nếu lúc còn chưa vào vương phủ đã làm ra náo động, chỉ sợ khiến Vương phi và những người khác bất mãn, vẫn là trung quy trung củ mới tốt. Quyết định xong chủ ý, nàng liền da mặt dày tìm Tào phủ “Mượn” quà tặng.

Kỳ thật Tào lão thái thái đã sớm thương lượng chuyện này với Tước gia, chỉ là mấy ngày gần đây, thân thể bà mắc bệnh trầm kha, tinh thần không được tốt, việc chọn lựa quà tặng đều toàn bộ giao cho Võ di nương.

Ngô Lệ Quyên đến bàn với Võ di nương, Võ di nương liền cười nói: “Con yên tâm, còn là lần đầu tiên tặng lễ cho Thái Hậu, thế nào cũng không được khinh bạc, lão thái thái đã sớm nghĩ tốt lắm, trong phủ chúng ta có một pho tượng Quan Âm làm bằng bạch ngọc, gói bằng một khăn thêu hoa sen bằng chỉ vàng.”

Ngô Lệ Quyên cảm kích nói: “Thật sự là phải đa tạ lão thái thái.”

Đang nói chuyện, Khéo Như tiến vào truyền lời, “Di nương, đại sư phụ của Trầm Bích Phưởng đến, khăn thêu hoa sen bằng chỉ vàng đã làm xong, vật phẩm đã được mang đến nhị môn, đang chờ ngài đến xem.”

Võ di nương cười đứng lên, nắm tay Ngô Lệ Quyên, nói: “Đi, chúng ta cùng đến đó nhìn một cái.”

Vừa vặn hôm nay Du Văn Biểu hồi kinh, cũng đến Tào phủ bái kiến tiểu thư. Du Tiểu Văn đến phòng khách nhỏ gần nhị môn gặp Văn bá, hàn huyên một thời gian, Du Văn Biểu liền cáo từ rời đi. Đang chuẩn bị về phòng, Du Tiểu Văn chợt nghe phòng khách cách vách có tiếng đối thoại thanh, nghe kỹ thì thấy là đám người Võ di nương, nghĩ bụng định đi sang chào hỏi, thuận đường bồi đắp tình cảm thân thích. Trong viện còn có chút việc vặt, nàng bảo Triệu ma ma dẫn bọn nha hoàn về trước, còn nàng thì một mình chờ ở đây.

Tiểu nha hoàn hầu hạ trong phòng khách đến pha trà, lại phát hiện hết lá trà, phải đi hỏi quản sự ma ma xin thêm lá trà. Du Tiểu Văn đợi một hồi, không thấy trà đến, bụng lại bắt đầu ần ần đau, ước chừng là muốn vệ sinh, liền đứng dậy đi vào tịnh phòng ở mặt sau.

Du Tiểu Văn vừa rời đi, tiểu nha đầu liền trở lại, bưng trà đến nhưng không thấy người, trong lòng nói thầm, biểu tiểu thư nhất định là đợi không được trà nên đã đi trước rồi. Nàng cũng không để ý, xoay người đi ra ngoài, tiện tay đóng luôn cửa phòng khách lại.

Du Tiểu Văn ngồi trong tịnh phòng một hồi, mới cảm thấy thoải mái một chút, rửa tay chuẩn bị đi ra, chợt nghe bên ngoài có nhân đi vào, là tiếng bước chân của hai người, sau đó là tiếng đóng cửa.

Du Tiểu Văn không khỏi nhíu mày, nơi này là phòng dùng để tiếp khách, có sẵn màn che để chắn gió lạnh, việc gì mà phải đóng cửa? Đang định đi ra ngoài nhìn xem, chợt nghe gặp tiếng Tiểu Võ thị nói: “Ngươi đến tìm ta làm chi? Lần trước không phải đã dứt khoát rồi sao?”

“Cầm Nhi!” Giọng một nam nhân vang lên, có chút kích động.

“Cầm miệng! Tên Cầm Nhi là để cho ngươi gọi sao?” Tiểu Võ thị lập tức thấp giọng mắng hằn, “Đã sớm nói chúng ta không còn liên quan gì nữa.”

Trái tim Du Tiểu Văn chợt nảy loạn, Tiểu Võ thị thế này là thế nào? Nàng dừng chân lại, nín thở, trực giác nói cho nàng, lúc này nàng không thể đi ra ngoài, chuyện này nói không chừng có liên quan đến “bệnh” của Trương thị.

“Ha ha! Ngươi hiện tại làm mẫu thân của nương nương, cái giá cũng thật lớn.” Nam nhân kia cũng không tức giận, ngược lại chuyển sang chế nhạo, “Chúng ta tốt xấu gì cũng từng làm một hồi chồng hờ vợ tạm, ngươi nói không liên quan là không liên quan sao?”

“Âu Dương Thần, ngươi đừng khinh người quá đáng.” Tiểu Võ thị rất tức giận, càng nhiều là kinh hoàng và sợ hãi.

Nam nhân kia kỳ quái nói, “Lúc trước ta cũng đã khi dễ ngươi vài lần, đều là ngươi tự mình nguyện ý.....” Ước chừng là thấy Tiểu Võ thị thật sự hoảng, thế này mới chậm rãi nói ra ý đồ của mình, “Ta làm ăn bị mất vốn, ngươi nếu có chút tiền dư, thì cho ta mượn một chút, coi như là lộ phí.”

Tiểu Võ thị cực lực khắc chế kinh hoàng, ra vẻ trấn định nói: “Ngươi! Được rồi, ngươi muốn bao nhiêu?”

Nam nhân kia tựa hồ đang nhắm tính, một lúc lâu không lên tiếng, sau đó mới chậm rì rì nói: “Không nhiều lắm, năm ngàn lượng bạc.”

“Cái gì?” Tiểu Võ thị sợ tới mức thất thanh kêu lên, vội che miệng mình lại, cắn hận nói: “Ngươi điên rồi, ta làm thế nào có năm ngàn lượng bạc?”

Nam nhân kia hừ một tiếng, “Nữ nhi của ngươi không phải sắp làm hoàng phi sao? Năm ngàn lượng bạc chỉ là một chút lòng thành. Cho ngươi ba ngày để lo liệu, nếu không..... Ngươi biết ta rồi đấy, trong lòng ta vẫn không nở buông tay ngươi, với lại, ta nay đã là hai bàn tay trắng, cũng không còn cái gì phải sợ.” Dứt lời khục khục cười vài tiếng, “Cho người dẫn ta ra phủ đi, ngươi nếu muốn giữ ta lại ăn cơm trưa, ta cũng không để ý.”

Du Tiểu Văn lập tức nghe được một tràng tiếng bước chân hỗn loạn, nam nhân kia bị người khác dẫn ra ngoài, sau đó lại là tiếng đóng cửa, tiếng Võ di nương lo lắng vang lên, “Muội muội, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?”

Tiểu Võ thị vốn đang căng thẳng cực độ, nay nghe Võ di nương hỏi, cảm thấy ủy khuất vô cùng, ô ô khóc lên.

Ngô Lệ Quyên cũng rơi nước mắt, nước nở nói: “Âu Dương Thần đúng là đồ vô sỉ!”

Nguyên lai Ngô phụ ở nhà là một thứ tử không được sủng, sau khi bệnh chết, Ngô gia thấy Tiểu Võ thị chỉ sinh một nữ nhi, liền đuổi mẹ con các nàng về nhà mẹ đẻ. Nhưng Võ lão gia đã sớm chết, mấy huynh đệ Võ gia đều đã lập gia đình, ai cũng không muốn tiếp đãi mẹ con các nàng. Tiểu Võ thị thế này mới định lên kinh thành nhờ cậy tỷ tỷ. Chính là giữa đường gặp một đám sơn tặc, giết tiền còn muốn cướp sắc, trong lúc nguy cấp, thương đội của Âu Dương Thần xuất hiện, chẳng khác nào thiên binh hạ thế. Các thương gia khi vận chuyển hàng bình thường đều mời tiểu sư đến bảo tiêu, các tiểu sư thừa sức đuổi bọn sơn tặc đi. Nhưng mẹ con Tiểu Võ thị lại không nghĩ rằng, tên Âu Dương Thần này cũng không gì bọn sơn tặc, thấy hai mẹ con cùng nhà hoàn Hi Nhi đều xinh đẹp, muốn giữ lấy toàn bộ. Tiểu Võ thị vì bảo hộ nữ nhi, bất đắc dĩ đành ủy thân cho hắn, mãi đến khi thương đội gần đến kinh thành, hai mẹ con mới tìm được thời cơ đào thoát khỏi bàn tay Âu Dương Thần.

“Vốn nghĩ rằng sẽ không phải gặp lại tên tặc tử kia, không ngờ mấy ngày trước, muội lên miếu cầu phúc cho Quyên Nhi, lại gặp phải hắn, còn bị hắn theo dõi về tận Tào phủ. Muội sợ hắn dây dưa, bất đắc dĩ đã đem toàn bộ bạc cho hắn, nào ngờ hắn... hắn thế nhưng còn không biết đủ.”

Tiểu Võ thị nói đến chỗ thương tâm, ô ô khóc nức lên.

Du Tiểu Văn đứng nghe sau bình phong, âm thầm siết chặt hai tay, tên nam nhân này thực đáng giận! Khoan đã! Tiểu Võ thị vào kinh đã hơn nửa năm, tổng cộng chỉ mới ra Tào phủ hai lần, làm sao lại khéo như vậy, lên núi cầu phúc liền gặp phải hắn?

Chuyện quá mức trùng hợp, chính là có ai đó đã tỉ mỉ bày ra.

Liên tưởng đến việc Trương thị giả bệnh mặc kệ chuyện trong phủ, đây hẳn là vì để mỗi khi Âu Dương Thần đến gây sự, Võ di nương tiện “giấu giếm”?

Bất luận là chủ động cung khai hay là bị bắt tại trận, chuyện bị nam nhân theo dõi, đều là lỗi sai của nữ nhân. Du Tiểu Văn không khỏi vì vận mệnh của Tiểu Võ thị mà cảm thán một phen, đợi mấy người kia bàn tính kế sách xong, rời khỏi phòng khách, nàng mới chậm rãi trở về Mặc Ngọc Cư.

Không bao lâu sau, Võ di nương liền dẫn Tào Trung Mẫn đến chơi. Du Tiểu Văn vội đi ra tiếp khách, mời hai mẹ con ngồi xuống bộ bàn ghế bát tiên. Trong phòng khách lúc này có đốt lò sưởi, ấm áp dễ chịu, không biết có phải là rất ấm áp, nên sắc mặt Võ di nương có chút phiếm hồng. Võ di nương nói quanh nói co vài câu, mới đi vào chính đề, “Mẫu Nhi hiện tại đi theo Ngô đại nhân, có chút việc xã giao thật sự khó tránh khỏi, lại không thể đến noi

không có cấp bậc, tiền bạc còn có chút không thuận lợi. Cho nên.”

Du Tiểu Văn không đợi nàng nói xong, liền cười nói: “Xã giao là phải làm, trên quan trường quan trọng là phải có bằng hữu, nếu tiền bạc không thuận lợi, con có thể cho mượn năm ngàn lượng bạc, sau này cứ chậm rãi trừ dần từ tiền lãi cửa hàng là được.” Nàng có ba gian cửa hàng, nếu kinh doanh thoả đáng, trong vòng một năm, Tào Trung Mẫn ít nhất cũng có thể kiếm được sáu bảy ngàn lượng tiền lãi, cho nên nàng cho mượn con số này là hợp lý.

Du Tiểu Văn lấy chìa khóa từ bên hông xuống, bảo Triệu ma ma lấy ngân phiếu năm ngàn lượng ra, Võ di nương vui vô cùng, vội cảm tạ.

Khi hai mẹ con rời khỏi Mặc Ngọc Cư, Tào Trung Mẫn liền có chút đăm chiêu nói: “Văn Nhi muội muội chỉ sợ đã biết cái gì.”

“Không thể nào?” Võ di nương hoảng sợ, Ngô Lệ Quyên nay sắp gả cho Nhiếp Chính Vương, quả phụ thế nhưng không thủ tiết, đây chính là tội dâm loạn, đương nhiên là càng ít người biết càng tốt, “Nếu nàng hỏi con. Không đúng, cho dù là Tước gia hỏi con, con cũng không thể nói. Tiền này, con hãy mang đi cho Âu Dương Thần, cần phải ép hắn đáp ứng, về sau không được lại đến Tào phủ, nếu có thể đưa hắn rời kinh, đó là tốt nhất.”

Tào Trung Mẫn gật gật đầu, trong lòng lại thập phần bất an, tổng cảm thấy sẽ không thuận lợi như vậy.

.
. .
.

Khi đêm đến, Thẩm Thiên Hà truyền tin lại đây, nói đã tìm được chỗ ở của Âu Dương Thần, có người giúp hắn chuẩn bị nơi này. Tuy rằng chỉ tiếp xúc một lần, nhưng Thẩm Thiên Hà cảm thấy người này tâm thuật bất chính*.

* tâm thuật bất chính = trong lòng có ý nghĩ đen tối, ý đồ không tốt

Tâm thuật đương nhiên bất chính! Du Tiểu Văn suy tư một lát, bảo người bên ngoài tiếp tục theo dõi, lại không có hành động tiếp theo. Chuyện này, thoát nhìn là chuyện của Tiểu Võ thị và Ngô Lệ Quyên, có liên quan đến việc Võ di nương có được nâng làm bình thê hay không, nhưng Du Tiểu Văn lại cứ cảm thấy Trương thị cũng muốn tính kế cả nàng, chính là không biết Trương thị định đột phá ở điểm nào, làm thế nào mới có thể kéo mình vào trong chuyện này.

Buổi tối, trong viện Võ di nương đèn đuốc sáng trưng, Tào Trung Mẫn ra phủ, nhưng lại không tìm được Âu Dương Thần, mấy người gấp đến độ cùng hợp lại thương lượng đối sách.

Sáng hôm sau, Tấn Vương phi, Trương phu nhân, Trương Quân Dao cùng vài vị Thượng Thư phu nhân, thị phu nhân mang bài thiệp đến Tào phủ, muốn tới Tào phủ chơi một chút, xe ngựa đều đã đứng ở ngoài cửa lớn. Tào gia đương nhiên không thể cự tuyệt, lão thái thái đành gượng dậy ra đón khách. Trương thị nghe nói đại tẩu nhà mẹ đẻ của mình đến, cũng “gắng gượng” đến Duyên Niên Cư tiếp khách.

Bà trang dung đoan trang, cử chỉ nhàn nhã, cười khanh khách mời mọi người ở lại dùng cơm, “Các vị đều là khách ít đến, khó có dịp đến Tào phủ, nhất định phải dùng cơm xong rồi hẵng đi. Không biết các vị khách thích món gì, để ta bảo phòng bếp đi chuẩn bị.”

Trước giờ luôn là khách theo ý chủ, bất quá Tấn Vương phi cấp bậc rất cao, Trương thị săn sóc như vậy cũng không có gì không ổn. Vị ma ma bên cạnh Tấn Vương phi nhẹ nhàng nói: “Vương phi chúng ta không kén thứ gì, chỉ có thức ăn là thích nhất món gà hầm Tùng Vụ và Cỏ Linh Chi.”

Trương thị vội cười đáp: “Có có.” Tào lão thái thái cũng nhớ trong nhà còn có Tùng Vụ và Cỏ Linh Chi, nên quay sang bảo Đỗ Quyên đi nói cho Võ di nương một tiếng.

Võ di nương quản việc bếp núc, bỗng nhiên có nhiều khách quý đến như vậy, tất nhiên là bận rộn chân không chạm đất, nghe xong Đỗ Quyên truyền lời, vội bảo nha hoàn Khéo Như lấy bài tử của nàng đến kho hàng lĩnh Tùng Vụ và Cỏ Linh Chi.

Khéo Như đi chừng một nén hương, liền vội vàng vàng chạy về, thở hồng hộc nói: “Di nương. Không, không tốt, không có Tùng Vụ, cũng không có Cỏ Linh Chi.”

Võ di nương ngăn ra, truy vấn: “Cái gì mà nói không có, người đã cẩn thận tìm chưa?”

Trong sổ sách rõ ràng còn có một cân Tùng Vụ và ba cây Cỏ Linh Chi, hai loại vật phẩm này cực kỳ đắt giá, đương nhiên sẽ không được cất trong phòng bếp, mà là được khóa ở kho hàng, người quản kho hàng là Vương tẩu tử, bà là gia sinh tử của Tào phủ, làm việc rất đáng tin cậy.

Khéo Như khẳng định lắc đầu, “Nô tì đã cùng Vương tẩu tử tìm, thực không có.”

Võ di nương đành phải đến Duyên Niên Cư, lặng lẽ gọi Trương thị đi ra, nhỏ giọng bẩm báo. Trương thị kinh ngạc lớn tiếng nói: “Cái gì? Không có Tùng Vụ và Cỏ Linh Chi? Một cân Tùng Vụ và ba cây Cỏ Linh Chi đó trị giá đến mấy ngàn lượng bạc, hay là bị ai đó đánh cắp bán đi rồi?”

Giọng nói của bà không nhỏ, bên trong mặc dù đang nói chuyện phiếm cũng ít nhiều nghe được, Tào lão thái thái trong lòng hờn giận, cũng không thể phát tác, cười nói: “Vài vị khách quý cứ ngồi xuống, để ta đi nhìn xem.”

Trương phu nhân vội nói: “Lão thái thái cứ đi quân đi, để ta đến tiếp khách là được.”

Tào lão thái thái nói một tiếng tạ rồi đi ra, trước mang Trương thị và Võ di nương đến tây phòng, hỏi rõ tình huống, không khỏi nhủ mi. Nếu sớm nói thì còn được, nhưng lúc này đã nói trong phủ có nguyên liệu nấu ăn, giờ lại không làm món gà hầm Tùng Vù và Cỏ Linh Chi cho Tấn Vương phi, ắt sẽ đắc tội. Trương thị thờ dài một tiếng, nói: “Hay là làm thế này đi, để con đi hỏi đại tẩu, nếu là Trương phủ có, thì bảo Mẫn Nhi đi mượn, sau này tìm được thì trả lại. Còn nếu không, đành phải phiền toái Mẫn Nhi cùng muội muội ra ngoài chợ mua về. Muội muội, muội có rảnh là phải đem sổ sách cùng vài quan sự ra điều tra rõ ràng, thứ tặc nhân này là không thể buông tha!”

Tào lão thái thái thực vừa lòng Trương thị an bài như vậy, dặn dò Trương thị và Võ di nương nhanh đi làm.

Nhưng Trương phủ cũng không có hai loại nguyên liệu nấu ăn này, Võ di nương và Tào Trung Mẫn đành phải ra cửa hàng bên ngoài để mua. Trương thị nhìn hai mẹ con về phòng thay quần áo, nhỏ giọng dặn dò Tử Nhi đi theo dõi, còn mình thì quay trở về Duyên Niên Cư tiếp khách.

Không bao lâu sau, Tử Nhi rón ra rón rén đến bên cạnh Trương thị, nói nhỏ: “Nhìn thấy Khéo Như đi tìm biểu tiểu thư.”

Ánh mắt Trương thị hiện lên một tia sáng quý dị, Võ di nương lúc này chỉ có thể cầu đến Du Tiểu Văn. Ha ha, mặc cho các nàng nghĩ đến nát óc cũng sẽ không biết, đây là kế một cục đá hạ ba con chim. Nghĩ đến cảnh tượng lát nữa sắp diễn ra, có thể trừ bỏ ba mối họa lớn trong lòng, về tuổi cười trên mặt Trương thị càng phát ra động lòng người.

Du Tiểu Văn còn trong hiếu kì, có thể không cần ra tiếp khách. Nàng ngồi ở trong Mặc Ngọc Cư nghe Sơ Vân bẩm báo việc này, không khỏi suy nghĩ nói: “Trương thị sẽ hào phóng như vậy, chịu buông tha lỗi sai của Võ di nương?”

Đang lúc nàng cân nhắc, Khéo Như hấp tấp chạy tới, năn nỉ nói: “Biểu tiểu thư, di nương nhà nô tì cầu ngài đến nhị môn một chút.”

Du Tiểu Văn không nói hai lời, khoác thêm áo choàng đi ra, đến chỗ nhị môn, thấy Võ di nương đang chờ sốt ruột. Võ di nương vội kéo Du Tiểu Văn đến một chỗ hẻo lánh, lực tay mạnh kinh người, kéo đến độ cánh tay Du Tiểu Văn cũng phát đau, có thể thấy được trong lòng nàng lúc này rất hoảng loạn, cánh môi run run, mãi một lúc lâu cũng không nói ra được nửa chữ.

Du Tiểu Văn mỉm cười an ủi nói: “Di nương có chuyện gì thì cứ nói, nếu có thể giúp, con nhất định sẽ giúp.”

Nụ cười ôn nhu cùng sự quan tâm của nàng giống như cơn gió mùa xuân thổi qua cánh đồng khô hạn, bất giác khiến cho người ta tâm tình trầm tĩnh trở lại. Võ di nương sụt sịt mũi, cố nén nước mắt, nhìn chằm chằm Du Tiểu Văn, hỏi, “Mẫn Nhi nói con khả năng đã biết chuyện muội muội của ta?”

Du Tiểu Văn chỉ cười cười, không đáp lại, như vậy cũng tương đương trả lời là có. Võ di nương hít một hơi thật sâu, tâm tình như trống si chập cổ tay, nói: “Ta đây cũng sẽ không gạt biểu tiểu thư, tên tặc tử kia lại tới nữa, vừa mới có người truyền lời vào, ta đã an bài hẳn đến cửa hông hướng tây. Ta và Mẫn Nhi phải ra phủ, Quyên Nhi còn đang tiếp khách, muội muội của ta lại là người không có chủ kiến, nàng... nàng sao có thể ứng phó được tặc tử kia. Ta muốn cầu biểu tiểu thư đi theo giúp muội muội ta, nếu có thể đuổi tên tặc tử kia đi, tỷ muội chúng ta và Quyên Nhi đều cảm kích biểu tiểu thư.”

Ánh mắt Du Tiểu Văn khẽ nheo lại, khéo như vậy? Tào quý phủ bỗng nhiên có nhiều khách quý đến, Âu Dương Thần đứng lúc lại đến đây, ba người lợi hại trong nhà là Võ di nương, Mẫn biểu ca và Ngô cô nương đều có việc phải làm, chỉ có một mình Tiểu Võ thị đi đối mặt, Võ di nương lại cầu đến trước mặt mình, cũng là tình có thể nguyên, hợp tình hợp lý, chỉ là..... Quá hợp tình hợp lý.

Nàng mềm nhẹ vỗ vỗ tay Võ di nương nói: “Xin lỗi, con không thể đi!”

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Dịch Nữ Không Ngoan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 50: Vu Oan Ngược Lại

Võ di nương chừng hừng nhìn Du Tiểu Văn, thật sự không đoán được Du Tiểu Văn sẽ cự tuyệt mình.

Nhớ tới mấy tháng trước biểu tiểu thư giúp Mẫn Nhi đề cử lương sư, nhớ tới vài ngày trước biểu tiểu thư còn nhiệt tâm rộng rãi cho mượn năm ngàn lượng bạc, nay chỉ là nhấc tay chỉ lao, sao lại không nguyện ý hỗ trợ? Võ di nương trong đầu chợt hiện linh quang, vội kiệt lực cam đoan, “Biểu tiểu thư yên tâm, cửa hông ở hướng Tây đều là người của ta, nay các chủ tử đều ở Duyên Niên Cư, các ma ma và nha hoàn đều bận việc, cam đoan không có ai nhìn thấy biểu tiểu thư đi đến đó. Hướng hồ còn có muội muội ta đi cùng, ta đã sớm chuẩn bị sẵn, nói là một thần thích họ hàng xa đến tống tiền, nên muội muội ta phải đi giải quyết.”

Cái cớ như vậy thật tốt, có câu một người đắc đạo, cả họ được nhờ, Ngô Lệ Quyên nay được phú quý, họ hàng thân thích xa đến tìm nơi nương tựa cũng là nhân chi thường tình, nhưng nếu kèm theo chuyện bị mất trộm Tùng Vù và Cỏ Linh Chi mấy ngàn lượng, cái cớ này có vẻ không được tốt lắm.

Vốn tưởng rằng đưa bạc cho Mẫn biểu ca, lấy tài cán của Mẫn biểu ca, hẳn là có thể giải quyết dứt điểm, lại không nghĩ rằng đối phương cũng đã sớm đề phòng chiêu thức ấy. Sự tình phát triển đến mức này, Du Tiểu Văn cho rằng Âu Dương Thần nhất định sẽ không thành thật chờ ở cửa hông hướng

tây. Người này xuất thân thương hộ, nhất định là giả hoạt gian trá, lần trước vẫn là gặp mặt ở phòng khách nhị môn, lúc này lại an bài đến cửa hồng, hẳn nhất định có thể đoán ra đám người Võ di nương rất sợ hắn bị những người khác trong phủ nhìn thấy, nếu chuyện tiền bạc của hắn không thuận lợi, nhất định sẽ lợi dụng điểm này. Nàng cười nhạt nhắc nhở, “Nếu hắn không muốn chờ ở cửa hồng thì sao? Nếu hắn bày kế chạy vào trong viện thì sao?”

Tình hình như vậy, Võ di nương cũng đã nghĩ đến, đã sớm phòng bị. Trong khoảng thời gian nàng được giao quản lý hậu viện, mà hậu viện có ngoại nam đi vào, không chỉ là thanh danh Tào gia bị hao tổn, nàng và Mẫn Nhi cũng sẽ bị Tào gia vứt bỏ, cho nên nàng dùng ngữ khí cực kỳ khẳng định nói, “Sẽ không! Nơi đó là người của ta, sẽ coi chừng hắn.” Nhưng trong lòng vẫn lo lắng, chỉ muốn lập tức sai người lại đi nhìn một cái.

Du Tiểu Văn không đáp, hỏi lại, “Làm việc gì đều có vạn nhất! Nếu vạn nhất con và Ngô phu nhân nửa đường gặp Âu Dương Thần, hơn nữa đúng lúc giao tiền bị ai đó vừa vặn bắt gặp, chỉ sợ lời gì khó nghe nhất cũng sẽ truyền ra.”

Võ di nương cười gượng nói: “Không có, tên kia tuổi lớn như vậy, biểu tiểu thư còn ở độ tuổi như hoa, mặc cho ai cũng không tin.”

“Phải, Âu Dương Thần tuổi lớn, nói là tình lang của ta, khẳng định không có người tin tưởng, nhưng nếu người bên ngoài nói là ta giật dây bắc cầu, giúp Ngô phu nhân cùng tình lang gặp gỡ thì sao?”

Thế gian này tuy rằng không quá mức chỉ trích quả phụ tái giá, nhưng triều đình đề xướng trung trinh thủ tiết, còn nhiều lần ban biển lập đền thờ cho những quả phụ thủ tiết, gia đình quý tộc lại khắc nghiệt, đều bức bách nữ nhi chưa gả cùng quả phụ không được ra khỏi cửa. Nếu Du Tiểu Văn cứ nhiên trợ giúp quả phụ gặp gỡ tình lang, hơn nữa quả phụ này còn là mẹ ruột của thứ phi Nhiếp Chính Vương. Trương Quân Dao và Tần Vương phi nếu biết việc này, tất nhiên sẽ dùng danh nghĩa duy hộ thể thống hoàng thất, thỉnh Thái Hậu hoặc Nhiếp Chính Vương hạ chỉ ban thưởng độc rượu. Du Tiểu Văn, Ngô phu nhân, Ngô Lệ Quyên và Võ di nương, một người cũng đừng hòng chạy.

Về phần chứng cứ, kẻ phạm tội giết người cướp của còn phải có chứng cứ rõ ràng, tội dâm loạn cũng vậy, huống hồ không phải hoàn toàn không có. Tiểu Võ thị không phải đã cho Âu Dương Thần ngân phiếu năm ngàn lượng đó sao? Nếu không có tư tình, làm sao có thể cho một thân thích đến tổng tiền nhiều bạc như vậy?

Mới vừa rồi trong phủ đã phát hiện Cồ Linh Chi và Tùng Vụ bị mất trộm, kế tiếp, Trương thị khẳng định sẽ đòi điều tra sổ sách. Sổ sách lại không ghi cái gì, mà mấy tháng nay, Tào phủ đều là do Võ di nương chường quản, phải chăng là Võ di nương thừa cơ lấy trộm thượng đẳng Tùng Vụ và Cồ Linh Chi đem ra ngoài bán, đưa bạc cho muội muội dưỡng lão bạch kiểm*? Nói là biểu tiểu thư cho mượn? Xin lỗi, ba người các người là một phe, không ai có thể tin được.

* bạch kiểm = mặt trắng, ý nói những gã nam nhân kiếm sống bằng cách trở thành tình nhân của các quý bà giàu có

Cứ như vậy, một tội lại một tội đổ xuống, mấy người các nàng cho dù cả người đều là miệng cũng không thể nói rõ.

Đúng là một hồn bán rơi ba con chim a.

Du Tiểu Văn cẩn thận suy tính mấu chốt trong chuyện này, một chút cũng không mềm lòng, cười nhạt cự tuyệt Võ di nương: “Lời nói là để nói cho người bên ngoài nghe, di nương tìm cớ cũng phải khiến người bên ngoài tin tưởng mới được. Con đây, một là chưa lấy chồng, hai là chưa ra hiếu kỳ, nếu tin đồn con lên gặp riêng ngoại nam, hoặc là giúp đỡ người bên ngoài gặp riêng ngoại nam truyền ra khỏi phủ, con chỉ có cách treo cổ. Theo con thấy, Ngô phu nhân và Ngô tỷ tỷ cũng thế.”

Đạo lý này, Võ di nương biết, nhưng hiện tại Âu Dương Thần đã tìm tới cửa, không giải quyết hắn, muội muội lập tức sẽ thân bại danh liệt. Võ di nương cố nén hoảng hốt, đang định lại thuyết phục Du Tiểu Văn, lại bị Du Tiểu Văn nâng tay ngắt lời, giọng nói mềm nhẹ mà không tha cự tuyệt, “Theo ý con, Ngô phu nhân cũng không cần đi.”

Võ di nương cười khò, “Biểu tiểu thư nếu thực không muốn đi, ta cũng không có biện pháp cưỡng cầu, nhưng muội muội ta không đi không được, nếu không, tên tặc tử kia sẽ làm náo loạn đến.”

Khóe mắt Du Tiểu Văn liếc thấy một góc vải lộ ra sau bồn hoa, là góc của một chiếc váy màu xanh viền xám nhạ. Đây là màu áo mà đa số các ma ma trong phủ đều phải mặc. Xem ra người này hẳn là Khúc ma ma, người bên cạnh Trương thị, chỉ có bà ta mới có thể len lút như vậy.

Muốn nghe trộm vách tường? Được, ta sẽ cho người nghe đủ, để cho mọi người biết hậu quả của việc tính kế người trong nhà là thế nào!

“Làm náo loạn thì thế nào? Di nương việc gì phải sợ hắn gây sự? Hắn dám gây sự sao? Hắn nếu dám vào trong Tào phủ phun ra uế ngữ, cậu nhất định sẽ cho người bắt hắn thành thịt vụn, chôn dưới bồn hoa làm phân bón. Dù sao hắn làm ăn thất bại, nợ nần chồng chất, không dám về lại nguyên quán, dù chết ở chỗ này, thì có ai biết? Chỉ cần xử lý kín đáo bên trong hậu viện, cam đoan sẽ không có một chút tiếng gió rơi vào tai Nhiếp Chính Vương. Bởi vì, Ngô tỷ tỷ là cậu đề cử mà được trúng tuyển, nếu là phẩm hạnh của Ngô tỷ tỷ bị bẩn, cậu khó tránh khỏi phải đảm đương trách nhiệm điều tra thất trách, cho dù không cần chịu trách nhiệm, cậu làm vậy cũng là chặt đứt con đường phú quý của Tào gia. Di nương, ngài nói, cậu có thể làm như vậy hay không?”

Hắn nếu dám ra ngoài phủ ăn nói lung tung, Ngô tỷ tỷ tất nhiên là không có khả năng gả vào vương phủ, nhưng hắn có thể nói được sao? Nam nhân hận nhất cái gì, hận nhất chính là vợ đi ngoại tình! Thái Hậu nương nương đã hạ ý chỉ, Ngô tỷ tỷ đã xem như là người của Nhiếp Chính Vương điện hạ. Di nương, ngài nói, Nhiếp Chính Vương có phải người giết hắn và toàn bộ những kẻ đã nghe qua lời nhàn thoại này hay không? Cho nên, di nương cần bản không cần sợ, chỉ cần hắn dám nói lung tung, kết cục của hắn chính là cái chết! Nếu hắn là bị ai đó mua chuộc, như vậy không cần chờ đến lúc hắn nói lung tung, kết cục cũng là chết! Hơn nữa, kết cục của người đã mua chuộc hắn cũng sẽ không tốt hơn hắn đến đâu. Cậu sẽ không bỏ qua cho người đó, người của Tào gia sẽ không bỏ qua cho người đó, Nhiếp Chính Vương điện hạ cũng sẽ không bỏ qua cho người đó!”

Du Tiểu Văn tươi cười điềm tĩnh, ngửi khí thân nhiên, lời nói ra khỏi miệng lại khiến Võ di nương cả kinh, bước lui vài bước, “Nếu di nương vẫn lo lắng con có bao thuốc cầm này, chỉ cần dùng một nhúm bột nhỏ, đảm bảo sẽ cầm ngay! Khách là ở xa tới, đãi khách sao có thể không có trà?”

Du Tiểu Văn nói xong, liền từ trong túi áo lấy ra một bao giấy nhỏ, mạnh mẽ nhét vào tay Võ di nương, giọng đề cao lên, gần từng tiếng rõ ràng nói: “Di nương mau phái người cho thuốc này vào trong trà đi, đầu tiên là hạ độc khiến hấn cảm, sau đó nói với đại biểu ca, mang vài gã sai vặt đến, đánh hấn một chút, rút gân tay gân chân, làm bộ như là bị kẻ tặc cướp bóc, quăng ra ngoài thành, vậy là không còn chuyện gì nữa. Hấn miệng không thể nói, tay không thể viết, còn gì phải sợ hấn nữa?”

Cả người Võ di nương đều ngây ra, ngây ngốc nhìn Du Tiểu Văn, nữ hài trước mắt có đôi mắt sáng, răng trắng, môi son, khuôn mặt nhỏ nhắn không chút phấn son, da thịt trắng mềm như ngọc, nụ cười ngọt ngào như mật, cả người tỏa sáng vẻ thiên chân vô tà như trẻ con, nhưng là..... Nhưng là..... Nàng lại có thể phân tích cái lợi cái hại trong sự việc hết sức thấu triệt, còn có thể trấn định nói ra loại phương pháp giết người không thấy máu này.

Ngay lúc Võ di nương còn đang chưng hửng, bỗng hoa cách đó không xa bỗng vang lên một tiếng động, nghe như người nào đó đập phải nhánh cây khô. Võ di nương hoảng hồn, vội thấp giọng quát hỏi, “Là ai?”

Lập tức vang lên một tiếng mèo kêu, Võ di nương chần chờ nói, “Trong phủ không có nuôi mèo a, chẳng lẽ là mèo hoang?”

Du Tiểu Văn mỉm cười nói: “Là Khúc ma ma, bà ta vừa rồi luôn ở đây nghe lén.”

Võ di nương lại kích động, “Vậy làm sao bây giờ? Nếu để phu nhân biết.....” Nói đến một nửa, nghĩ đến vừa rồi biểu tiểu thư luôn nhắc đến việc “người mua chuộc hấn” sẽ bị như thế nào, cuối cùng tỉnh ngộ ra, mình đã nói mà, tên Âu Dương Thần này làm sao khéo như vậy có thể tìm được muối, nói không chừng chính là phu nhân âm thầm xúi giục!

Càng nghĩ, Võ di nương càng hận đến cắn răng, nếu thật sự là phu nhân xúi giục, hôm nay cho dù có đưa năm ngàn lượng bạc cho Âu Dương Thần cũng không có khả năng yên chuyện! Nàng suy tư một lát, hung hăng cắn răng một cái, “Đa tạ được của đại tiểu thư!”

Du Tiểu Văn dùng ánh mắt “Người thật là kỳ quái” nhìn Võ di nương, “Di nương chẳng lẽ thực định đi kê đơn sao? Khúc ma ma đều nghe được, nếu thực sự hạ độc cầm Âu Dương Thần, thì có thể bị dắt lên quan phủ, mọi thế nào cũng sẽ có làm cho chuyện to ra, di nương không chịu nổi đâu. Những lời mà con vừa mới nói, bất quá là muốn để cho Khúc ma ma nghe một chút, miễn cho mọi nghĩ đến chúng ta không có biện pháp đối phó tên tặc tử này mà thôi.”

Võ di nương thở dài nhẹ nhõm một hơi, nàng chỉ là nhất giới nữ lưu, thật đúng là không dám làm ra loại chuyện này. Nghĩ đến đây, nàng mới phát hiện, vị biểu tiểu thư tuổi nhỏ này hóa ra tâm tư kín đáo, trí kế bách xuất, mà nàng thì gặp chuyện sẽ bị loạn, mà quả thật là không nghĩ ra được thượng sách nào. Nàng vội nắm tay Du Tiểu Văn, khẩn cầu nói: “Thỉnh biểu tiểu thư chỉ điểm bên mê.”

Du Tiểu Văn mỉm cười: “Di nương không cần sốt ruột, người của ngài nếu đang canh chừng Âu Dương Thần, hấn tạm thời không thể đi vào, ngài chỉ cần phái hai bà tử trung tâm làm như thế này..... Mặt khác, bảo đại biểu ca phái vài gã sai vặt thân tín thông minh đến canh giữ trong con hẻm nhỏ cạnh cửa hông hướng Tây, thấy hấn đi ra, liền dùng bao tải bao đầu lại, hung hăng đánh một trận, nhớ kỹ, lúc đánh phải nói thế này.....”

Du Tiểu Văn thấp giọng thì thầm vài câu, Võ di nương càng nghe ánh mắt càng sáng. Nếu một quân cờ biết chính mình vô luận tuân lệnh thế nào, vận mệnh cuối cùng đều là cái chết, hấn còn có thể nghe theo lời kì thủ nữa sao? Nàng không khỏi cong khóe môi, cười nói: “Biểu tiểu thư thật sự là nhạy bén hơn người..... Chính là, cứ như vậy buông tha phu nhân, ta, ta thật sự là không cam lòng.”

Du Tiểu Văn mỉm cười tao nhã cong khóe môi lên, giọng nói nhẹ nhàng trào phúng, “Văn Nhi là văn bối, cho dù mọi muốn giáo huấn Văn Nhi, Văn Nhi cũng không thể cãi lại, chỉ có thể cam chịu, nhưng nếu Âu Dương Thần làm ra chuyện gì, Văn Nhi cũng quản không được. Văn Nhi chỉ cần hấn không xuất hiện ở hậu trạch, không để khuê danh của các vị tỷ muội khuê danh hao tổn là được.”

Võ di nương nghe vậy, trong lòng thầm chấn động, đúng vậy, con thô bị ép nóng này cũng sẽ cắn người, huống chi Âu Dương Thần vốn chính là một con chó điên, nếu hấn thật sự chờ không kịp chạy vào hậu viện, thanh danh của các cô nương trong Tào gia đều bị hủy, một người cũng đừng hòng gã ra ngoài. Nàng vội cáo từ Du Tiểu Văn, chạy đến tiền viện tìm con.

.

.

.

Âu Dương Thần ngồi cạnh chậu thanh ở đại sảnh gần cửa hông hướng Tây, càng chờ càng thấy phiền chán, đang cân nhắc làm thế nào để ép Tiểu Võ thị nhanh đến một chút, chợt nghe hai bà tử gác cửa ngồi tán gẫu chuyện nhàn thoại với nhau. Đề tài cũng chỉ là thế nào gã sai vặt ở tiền viện của phủ nào đó lạng lẽ chạy vào hậu viện, bị xem thành thành tặc tử, loạn côn đánh chết; rồi là chuyện nha hoàn nhà ai ăn nói chuyện không chú ý, bị đem bán đi rất xa..... Cuối cùng, một bà tử cảm thán nói: “Càng là người nhà cao quý càng trọng thể diện, đúng là chuyện gì cũng có thể làm được.....”

Một bà tử khác như bị lời người kia hù dọa, vội thấp giọng quát: “Lời này nói mà người cũng dám nói, không muốn sống nữa sao..... A, là đại nha hoàn thiếp thân của di nương lại đây.” Bà tử nói chuyện lúc trước lập tức ngậm miệng lại.

Vừa ngừng chuyện phiếm, liền có một tiểu nha hoàn đẩy cửa vào, chính là người mấy ngày trước đã lạng lẽ đưa hấn ra phủ. Tiểu nha hoàn ngẩng cao cái cằm tron bóng, lạnh lùng nói: “Người về trước đi, hôm nay trong phủ có khách, Ngô phu nhân không rảnh tiếp đãi người.”

Âu Dương Thần vừa nghe liền phát hỏa, “A a, dám ăn nói như vậy với đại gia ta, không sợ ta đi ra ngoài gây chuyện sao?”

Nha hoàn kia cười lạnh nói: “Người cứ việc gây chuyện, xem ta có sợ không, dù sao cũng không phải là ta làm cái gì, ta chỉ là tới truyền lời. Bất quá ta cần phải nói cho người, một bí mật một khi không còn là bí mật, thì đừng hòng đem bán lấy tiền.”

“Người!” Âu Dương Thần hận đến răng ngứa. Làm ăn buôn bán đương nhiên phải qua lại với quan phủ, Âu Dương Thần coi như là người rành rẽ cách hành xử, huống chi vừa mới được thêm “Kiến thức”, biết tiểu nha đầu này nói đúng, nếu gây chuyện ồn ào để mọi người đều nghe được, không biết Tào phủ sẽ đối phó hán như thế nào, lập tức hắc nghiêm mặt nói: “Ta đây ngày mai đến.”

“Tùy tiện!” Tiểu nha đầu bỏ lại những lời này rồi bước đi.

Âu Dương Thần bày ra bộ dạng hung dữ một hồi, đành phải bỏ đi. Ra khỏi cửa hông hướng Tây phải đi ngang qua một con hẻm nhỏ, hán vừa mới ra khỏi cửa, đỉnh đầu liền bay xuống một đám mây đen, cả người bị nhét vào trong một cái bao tải to, mắt đả té ngã xuống đất. Còn chưa chờ hán hiểu chuyện gì, trên người liền bị trúng mấy roi, đau đến độ tay chân hán đều co lại, hán vội hô lớn: “Ta là biểu ca của Ngô phu nhân……”

Nhưng trận mưa cơn trên người hán căn bản không ngừng, ngược lại càng thêm nặng, còn có tiếng người nói nhỏ: “Mau che miệng hán lại.”

Lập tức có người vật lấy cổ hán, cũng không biết dùng cái gì, cách một lớp bao tải vừa bần vừa thổi trối vài vòng ngay miệng hán, khiến cho hán chỉ có thể phát ra thanh âm ô ô.

Vô số đòn côn rơi xuống, Âu Dương Thần cả người đau nhức, lại chỉ có thể vịn vẹo trên mặt đất, căn bản không gãy được, chỉ nghe một người nhỏ giọng dặn dò: “Cẩn thận một chút, phu nhân đã trăm ngàn giao cho, phải đánh cho chết, nhưng nhất định không thể có máu.”

“Đã hiểu.”

Lại có người chặn chờ hỏi, “Cũng không biết chuyện của hán đã làm thỏa đáng hay chưa!”

Lập tức có người nói tiếp: “Đi vào lâu như vậy, đương nhiên là làm thỏa đáng.”

“Đúng.”

“Đúng vậy.”

“Đánh cho chết đi.”

“Nếu là không nhúc nhích, hán là chính là đã chết, lát nữa nhớ đem hán vứt xuống khe suối ở ngoài thành.”

Âu Dương Thần nghe nói như thế, vội từ “Vô lực gãy dựa” chuyển dần thành cứng ngắt bất động. Mấy người kia tựa hồ cũng đánh mệt, ngừng tay, liền có người định cởi bỏ dây buộc quanh miệng hán, một người quát: “Làm gì vậy, sợ không có người thấy sao?”

Người nọ rầu rĩ nói: “Nhìn xem đã chết chưa!”

“Sờ hơi thở không phải đã được rồi sao?” Một bàn tay to cách bao tải đến sờ hô hấp của hán, Âu Dương Thần vội nín thở giả chết, “Đã chết. Nâng lên xe đi.”

Âu Dương Thần bị nâng lên một chiếc xe ngựa, xe ngựa lắc lư lợi hại, đụng đến miệng vết thương khiến hán đau nhức vô cùng, Âu Dương Thần mấy lần đều thiếu chút nữa nhịn không được rên lên.

Qua một thời gian, hán là đã ra khỏi thành, người áp giải hán bắt đầu không kiêng nể gì, mở miệng tán gẫu, đề tài đương nhiên là vây quanh hán, mỗi câu mỗi chữ đều là cười nhạo hán có bao nhiêu ngu xuẩn. Thế gia đại tộc xem trọng nhất là thanh danh, Tước gia nếu biết có loại người như hán, sao không đuổi tận giết tuyệt? Huống chi, mưu kế này là do phu nhân và Trương phu nhân bày ra, vì không cho Ngô phu nhân sau này có cơ hội xoay người, cũng sẽ giết hán diệt khẩu. Chuyện có vậy mà cũng không hiểu.

Âu Dương Thần nghe mà trong lòng giật mình, nguyên lai thật sự là do đám quý phu nhân kia làm!

Trương thị và Trương phu nhân có chung một mục tiêu cần đối phó là Ngô Lệ Quyên, vì không để nàng trúng tuyển, đã phái người đến huyện Thanh Hà hỏi thăm tình hình Ngô gia, rốt cục điều tra ra được việc này, lấy tiền mua chuộc Âu Dương Thần để áp chế Tiểu Vô thị. Âu Dương Thần vừa vặn gần đây làm ăn không được tốt, tiêu hao không ít bạc, liền một ngụm đáp ứng. Trương thị sau đó vẫn bị cầm phạt, trong tay không có quyền, chuyện này là do người của Trương phủ đi bàn bạc, người tới đương nhiên sẽ không nói cho Âu Dương Thần biết chủ tử của mình là ai, nhưng tên Âu Dương Thần này thấp phân giáo hoạt, đã âm thầm theo dõi, sớm thăm dò xong tình hình ở Trương phủ và Tào phủ.

Những người này lại cứ một câu nói “Phu nhân” rồi “Trương phu nhân”, hán làm sao không biết chủ nợ là ai?

Lắc lư không biết bao lâu, Âu Dương Thần rốt cục bị nâng xuống dưới vút bỏ. Độ cao không tính cao lắm, nhưng trên người hán vốn có thương tích, lại bị quăng cũng không nhẹ, thiếu chút nữa đau đến độ muốn cong thắt lưng, may mà cổ kiềm nén lại. Hán đợi hồi lâu, không nghe thấy tiếng vó ngựa, đành cứng ngắt chờ tri tư thế, không dám lộn xộn. Ước chừng một chén trà nhỏ sau, mới nghe phía trên truyền đến tiếng mấy người thoải mái nói, “Hán là chết rục rồi.”

“Buổi tối sẽ bị chó hoang tha đi, sẽ không lưu lại dấu vết.”

“Chúng ta về thôi, đi lĩnh thưởng nữa.”

Tiếng vó ngựa và tiếng bánh xe càng lúc càng xa, Âu Dương Thần mới dám chậm rãi thở phào một hơi, lặng lẽ giặt giũ tay chân, đau nhức! Cơ thịt cả người đều run run, đau đến độ hần cơ hồ không thể hô hấp thông thuận, chỉ phải nằm bất động trên mặt đất, qua hồi lâu, mới chậm rãi thở được. Hần thể này mới chậm rãi ngồi dậy, bao tải cũng không chất, chỉ là trối lại miệng của hần, hần sờ soạng một hồi tìm được nút thắt, mở ra, từng chút từng chút một chui ra khỏi bao tải. Mỗi một động tác đều vô cùng thông thả bởi vì đau, nhưng chỉ cần động một chút là đau nhức vô cùng.

Thật vất vả lại thấy ánh sáng, trên trời lúc này đã đầy sao. Hần ngồi yên trong chốc lát, nhớ lại những lời nghe được trên dọc đường, trong mắt phung ra cừu hận. Tiệm nhân, nghĩ rằng lão tử đã làm xong việc, nên muốn giết người diệt khẩu? Cự nhiên dám tính kế lão tử, lão tử sẽ cho các ngươi không chết từ tế được!

.

.

.

Lại nói đến Du Tiểu Văn, sau khi chia tay Võ di nương, nàng thân nhiên quay người, dáng đi thướt tha chậm rãi đến Duyên Niên Cư.

Lão thái thái và Trương thị đang nói chuyện phiếm với các phu nhân khác, ba tỷ muội Tào thị thì tiếp chuyện với các tiểu thư khác. Nghe tiếng Đỗ Quyên thông truyền “Biểu tiểu thư đến”, lão thái thái lập tức cười nói: “Là ngoại tôn nữ của ta, đến để thỉnh an Vương phi và các vị phu nhân.”

Ánh mắt các phu nhân đều cùng nhìn về phía cửa, thấy một nữ tử thướt tha đi vào, một thân áo gấm Tứ Xuyên màu trắng có hoa văn chìm hình mây, thất lung màu xanh nhạt thêu hình lá trúc, tôn lên vóc dáng yếu diệu động lòng người, tóc búi kiểu sơ song kê, chỉ cài hai cây trâm bạc, vừa gọn gàng vừa thanh thoát. Nàng có hàng chân mày cong như vầng trăng, mắt hạnh mũi quỳnh, miệng anh đào nhỏ, tuổi còn nhỏ mà đã có dung nhan mỹ hoặc lòng người. Khoe môi nàng hơi cong lên, không cười cũng mang ba phần tươi cười, thập phần nhu thuận dịu dàng.

Đội Du Tiểu Văn hành lễ vẫn bối xong, Tần Vương phi khó có dịp hòa ái lên tiếng bảo nàng đến ngồi cạnh mình, lại tinh tế đánh giá một phen, cảm thán nói: “Đúng là thanh nhả thoát tục, theo ta thấy, thiên kim của Hàn đại nhân cũng không được như ngươi.” Nhất là vẻ thanh hoa quý khí hiện rõ trên mặt, quả thật không hề thua kém những vị công chúa từ thuở nhỏ được sống trong cảnh chúng tinh phùng nguyệt, cử chỉ cũng rất đoan trang tao nhã, không thể soi mói.

Du Tiểu Văn đỏ bừng mặt, khiêm tốn nói: “Tạ Vương phi tán thưởng, Văn Nhi bỏ liễu chi tư, không dám nhận lời ca ngợi này.” Thanh âm mềm mại ngọt nhu, làm người ta không tự chủ được phải khẽ cong khóe môi lên.

Các vị phu nhân còn lại đều có ấn tượng vô cùng tốt về nàng, tinh tế hỏi nàng đã đọc qua sách gì, có sở thích gì không. Du Tiểu Văn đều lễ phép đáp lại từng người, rất có quy củ. Tần Vương phi bỗng nhiên cười vòng chuỗi đàn mộc phật châu từ trên cổ tay xuống, đeo vào tay nàng, nói: “Tới vội vàng, thứ này coi như là lễ gặp mặt.”

Du Tiểu Văn thụ sủng nhược kinh, vội nhìn về phía lão thái thái, lão thái thái cười nói: “Còn không mau cảm ơn Vương phi ưu ái.” Du Tiểu Văn thế này mới quý gối nói cảm tạ.

Tần Vương phi tặng lễ, các vị phu nhân còn lại cũng phải tặng lễ, ngay cả Trương Quân Dao dù tình không nguyện lòng không muốn cũng phải cời một cái vòng ngọc cho nàng. Du Tiểu Văn lần nào cũng quay sang nhìn lão thái thái ám chỉ mới dám nhận lễ. Các vị phu nhân thấy nàng ngoan ngoãn nghe lời, mọi chuyện đều phải hỏi ý trưởng bối trước, trong lòng càng thêm vừa lòng, âm thầm gặt đầu, có người đã bắt đầu tính toán kết thân.

Trương thị nhủ mảy ngoi bên cạnh, Văn Nhi sao lại đến Duyên Niên Cư, nàng không phải là cùng Tiểu Võ thị đến cửa hồng ở hướng Tây sao? Chẳng lẽ nàng sợ dính điều tiếng xấu, không muốn hỗ trợ? Vậy phải làm sao bây giờ?

Các vị khách lần này đến có thân phận cực cao, trong sảnh chỉ chừa vài nha hoàn tay chân lạnh lẽo để hầu hạ, Khúc ma ma lại ở bên ngoài không thể vào, cho nên Trương thị lúc này còn chưa biết sự tình đã thay đổi, cáu giận một hồi cũng chỉ có thể hít vào thở ra mấy cái, áp chế buồn bực trong lòng, cùng lắm thì lần này sẽ bỏ qua cho xú nha đầu này!

Dứt bỏ lo lắng xong, Trương thị lại tiếp tục thân thiết cười nói chuyện phiếm với khách, trong lòng lại nảy sinh một loại bất bình khác, Tần Vương phi vừa rồi cũng không tặng lễ gặp mặt cho Nhã Nhi, lại cho Văn Nhi, sao có thể không khiến bà giận dữ được chứ?

Vị Tần Vương phi này chính là vị quý nhân đã đề cử Trương Quân Dao, bà và Thái Hậu là tỷ muội ruột, Trương Trường Úy và Trương phu nhân không biết đã cầu đến bao nhiêu mối quan hệ mới được diện kiến bà, lại phải dùng đủ mọi cách nịnh hót lấy lòng mới có thể có được một chút giao tình. Trương phu nhân hôm nay tới chơi là kế hoạch đã sớm định ra, có ý mời thêm vài vị phu nhân, một là để không khiến sự xuất hiện của mình đột ngột, hai là để tạo thêm chút thanh thế, còn lý do thứ ba, là vì trong nhà các vị phu nhân này đều có các công tử sắp đến tuổi bàn chuyện hôn ước, đối với Nhã Nhi, là một cơ hội vô cùng tốt. Ấy vậy mà một phen ra sức biểu hiện của Tào Trung Nhã vừa rồi tuy được các vị phu nhân nhiệt tình ca ngợi, nhưng nghe thế nào đều thấy đa phần là khách sáo.....

Thấy phù sa trong ruộng mình từng chút một từng chút một chảy đi, Trương thị càng lúc càng ngồi không được, thật vất vả đợi gần đến giờ cơm, bà vội thấp giọng nói với lão thái thái, “Con đi ra ngoài hỏi thăm xem Võ di nương chuẩn bị bàn tiệc như thế nào.”

Lão thái thái gật gật đầu, Trương thị vội ra khỏi phòng khách. Khúc ma ma tỉnh mắt nhìn thấy liền đi theo sau, đợi đi vào Nhã Ngũ Đường, đuổi các tiểu nha hoàn đi, mới thuật lại những lời mình nghe lên được bẩm báo cho chủ tử. Trương thị nghe xong, hít một ngụm khí lạnh, “Xú nha đầu này cũng thật ngoan độc!” Lại vội hỏi, “Chẳng lẽ thật sự trừ khử người nọ đi?” Nếu không có người làm chứng, như vậy sẽ rất phiền toái.

Chân Khúc ma ma đến bây giờ vẫn còn mềm nhũn, “Hắn là vậy rồi. Lão nô nghe mà tâm can đều run lên. Bất quá, Võ di nương chắc không có lá gan này.”

Trương thị thế này mới nhẹ nhàng thở ra.

“Mới vừa rồi lão nô đến cửa hông ở hướng Tây, người nọ đã bị bọn họ đuổi đi, chỉ cần lần sau hắn đến, chúng ta sẽ có cơ hội.”

Lần sau? Lần sau con khi! Trương thị cơ hồ nghiêng mồm răng nanh, “Người cho là Dao Nhi luôn có thể đến như vậy sao?” Nếu Nhiếp Chính Vương phi nghĩ Dao Nhi và Ngô Lệ Quyên là cùng một phe thì rất phiền toái, lại nghĩ đến Du Tiểu Văn đã làm hỏng đại sự của mình, bà hận không thể cắn nằng một ngụm, “Á xú nha đầu kia, ta nhất định sẽ có một ngày xử lý á!”

Dựa theo kế hoạch của bà, đợi cho Du Tiểu Văn, Tiểu Võ thị và Âu Dương Thần gặp mặt, canh đúng lúc giao ngân phiếu, sẽ cho người xuất hiện la lên mấy tiếng để bắt quả tang, tạm giam cả ba người lại. Sau đó người của bà sẽ đến gần Duyên Niên Cư làm ra vài điểm tiếng vang, âm ỹ đến khách, lão thái thái chắc chắn sẽ chất vấn. Trương phu nhân và Trương Quân Dao lấy cớ muốn gần gũi thêm với Ngô Lệ Quyên, đến ngồi lại trong viện của Ngô Lệ Quyên một lúc, khi trở về Duyên Niên Cư để cáo biệt, có thể vừa vặn gặp mặt, cho dù lão thái thái muốn lên giải quyết cũng không thể. Trương Quân Dao có thể cầu kiến Thái Hậu hoặc Nhiếp Chính Vương để ban cái chết cho Ngô Lệ Quyên, mà Võ di nương và Tiểu Võ thị, cũng chỉ có treo cổ tự sát.

Cho nên vừa rồi Trương thị luôn chờ trận động tình kia, nhưng mãi vẫn không chờ được, thế nên mới lo lắng đến bốc lửa. Kế hoạch này không biết đã mưu tính bao lâu, làm sao có thể không công buông tha như vậy? Trương thị đi qua đi lại mấy lượt trong phòng, lại thấp giọng dặn dò vài câu, thế này mới trở về Duyên Niên Cư.

Lại nhìn thấy mặt Du Tiểu Văn, Trương thị thiếu chút nữa không cười nổi. Trương phu nhân âm thầm nhảy mắt ra dấu với Trương thị, hỏi sự tình tiến triển thế nào. Trương thị nâng chén trà lên, mở nắp chén ra, nương việc thổi nguội, khe khẽ lắc lắc đầu. Trương phu nhân thiếu chút nữa bị tức chết, đứa em gái chồng vô dụng này! Trương phủ nhà bà là bên ra sức ra bạc, không biết đã bận rộn bao lâu, chỉ còn kém một bước nữa là thành, đây lại là địa bàn của Trương thị, cư nhiên không làm được gì ra hồn!

Sau khi yến hội tan đi, Trương phu nhân đợi mãi không được Trương thị ám chỉ, đành phải cùng các phu nhân khác cáo từ. Các vị phu nhân đều nhất nhất thân thiết nắm tay Du Tiểu Văn, mời nàng sau này nhớ cùng lão thái thái hoặc Trương thị đến chơi phủ nhà mình.

Trương thị và Tào Trung Nhã đều buồn bực không chịu được, thực sự nghĩ không ra, Du Tiểu Văn đâu có nói bao nhiêu câu, sao các phu nhân này lại coi trọng nàng đến vậy?

Du Tiểu Văn thu hết thần sắc của hai người vào trong mắt, thần nhiên trào phúng nghĩ, Trương thị đã phạm vào một sai lầm mà một người bình thường nào cũng sẽ mắc phải, đó chính là áp đặt suy nghĩ của mình lên trên đầu người khác.

Tào gia hiện tại căn cơ không sâu, Trương thị mới muốn leo lên quyền quý như vậy, hy vọng lót đường chuẩn bị tiền đồ tốt cho con trai. Nhưng các vị phu nhân này đều đã có thân phận cao cao tại thượng, lại có liên lụy ít nhiều với hoàng thân quốc thích, mà hoàng thân quốc thích tuy chung có mối quan hệ cùng thịnh cùng suy với người kế thừa ngôi vị hoàng đế, chỉ cần lựa chọn mối quan hệ không đúng, sẽ biến thành cửa nát nhà tan, cho nên những người nhà cao cửa rộng chân chính, tuyển con dâu không chỉ chọn gia thế, còn phải coi trọng phẩm tính.

Hơn nữa, người thông minh đều hy vọng người bên cạnh mình là kẻ ngốc, nhất là con dâu, tốt nhất là xuất thân danh môn, dung nhan tú lệ, cử chỉ nhàn tĩnh, hào phóng dịu dàng, nhu thuận nghe lời lại dễ bảo, biểu hiện của Du Tiểu Văn chính hoàn toàn phù hợp tâm ý các bà! Trái lại, Tào Trung Nhã, tuy cũng là tính lệ hào phóng đoan trang, nhưng có vẻ quá mức thông minh lanh lợi, nếu nàng thành công nắm giữ lòng của con trai, chỉ sợ sẽ không để các bà và bà đây vào mắt, không khéo còn muốn giành lấy quyền chưởng quản trong phủ, cho nên các phu nhân đương nhiên phải suy nghĩ thêm.

Tiền khách ra đại môn lên xe ngựa xong, lão thái thái mỉm cười nắm tay Du Tiểu Văn, nói: “Văn Nhi của ta thật là đáng yêu.”

Tào Trung Nhã trong lòng không phục, ôm lấy cánh tay kia của lão thái thái, làm nũng nói: “Lão thái thái, chẳng lẽ Nhã Nhi không đáng yêu sao?”

Lão thái thái ha ha cười nói: “Đáng yêu, đều đáng yêu!”

Trương thị vội vàng tiếp lời, nói như than thở: “May mà cửa hàng bên ngoài có bán Tùng Vực và Cỏ Linh Chi, nếu không sẽ đắc tội với Tần Vương phi rồi.”

Lão thái thái trầm ngâm một chút, nói: “Canh giờ còn sớm, đi gọi ma ma quản sự và Võ di nương tới, đem cả trưởng sách đến. Nhiều năm như vậy, đây là lần đầu tiên Tào phủ chúng ta mất trộm, phải điều tra triệt để mới được.”

Trương thị nghe vậy, mừng thầm trong lòng, lập tức bảo Khúc ma ma đi làm, lại đốc lòng giúp vịn tay đỡ bà về phòng, còn mời cả Tước gia đến.

Không bao lâu sau, Võ di nương, Vương tẩu tử – ma ma quản kho hàng – và Chu ma ma – ma ma quản phòng bếp – đều đến. Ba người cung kính hành lễ, cúi đầu nín thở chờ lão thái thái lên tiếng.

“Võ di nương, người nói trước đi.”

Võ di nương cũng sợ tự rước lấy họa, đã sớm báo Xảo Ân và Xảo Như cẩn thận xem kỹ sổ sách, hàng rõ ràng không có ai lĩnh, phòng bếp cũng không dùng đến, chỉ có thể là do kho hàng quản lý không sơ sẩy nên bị trộm.

Vương tẩu từ lập tức kêu oan, “Cả nhà nô tỳ đã ở Tào phủ mấy thập niên, chưa từng làm ra việc trộm đạo, huống hồ nếu nô tỳ muốn trộm, cũng sẽ trộm những vật gì có số lượng nhiều lại dễ bán, không dễ bị phát giác, còn hai loại vật phẩm này quý trọng như vậy, nô tỳ dù trộm cũng không thể bán ra a.” Nói hết sức hợp tình hợp lý.

Lão thái thái ánh mắt trầm ám, không nói một lời. Tào Thanh Nho lại thập phần tức giận, “Không phải nguoi thì nguoi mau nói tên người nào không có thể bài mà vào kho hàng?” Lập tức bị mất món đồ trị giá mấy ngàn lượng bạc, còn nhiều hơn lương bổng một năm của ông, không thiệt đau mới là lạ.

Trương thị cầm sổ sách lên, làm bộ lật ra xem, “Ừm, từ lúc muối muối tiếp nhận sổ sách, không đến kiểm tra kho hàng sao?”

Võ di nương thầm nghĩ, kho hàng một năm chỉ kiểm kê một lần, hiện tại không phải cuối năm, trong phủ lại không có đại sự gì, kiểm cái gì mà kiểm? Miệng lại kính cẩn đáp: “Vâng, ần theo quy củ cũ, một năm kiểm kê một lần.”

Trương thị âm thầm cười lạnh, trên mặt lại lộ ra vẻ khó xử, “Hôm ta giao sổ cho muối, ta có đến kho hàng một lần, khi đó là đến lấy thứ khác, thấy hai thứ đó vẫn còn ở trong kho.”

Vương tẩu từ tựa hồ nhớ tới cái gì, vội hỏi: “A, đúng rồi, đầu tháng khi thân mình lão thái thái không khoẻ, cần lấy hai củ nhân sâm trong kho hàng. Nhân sâm và Cỏ Linh Chi đặt ở cùng một nơi, lúc ấy nô tỳ còn thấy Cỏ Linh Chi.”

“Nói như vậy là chuyện chỉ xảy ra gần đây.” Trương thị hạ kết luận, nghiêm nét mặt nói: “Mấy thứ này xác thực rất khó bán đi, rất nhiều phủ đều muốn mua chúng, nhưng vì sợ mua phải hàng giả, hơn phân nửa đều là mua ở cửa hàng tin cậy. Ta tin tưởng, những thứ này, hẳn là còn một phần nhỏ vẫn còn ở trong phủ.”

Ánh mắt Tào Thanh Nho trầm xuống, mày dựng thẳng, quát to: “Tào quản gia, lập tức gọi Ngọc di nương, Thạch di nương và các tiểu thư, công tử đến Duyên Niên Cư. Còn nguoi, mau dẫn nguoi đến, soát phủ!”

Thế nhưng không cần đề ý đến các bà tử có mặt ở đây, có thể thấy Tước gia là thực tức giận. Trương thị cúi đầu uống trà, trong lòng đắc ý không thôi, lại đề nghị nói: “Tước gia, vì để cho công bằng, tốt nhất nên gọi tất cả mọi người trong các viện đều đến đây, không được tùy ý đi lại, ai đã ở đây thì phải ở lại đây.”

Tào Thanh Nho gật đầu, “Ừm, phải nên như thế!”

Du Tiểu Văn tâm niệm khế động, mọ không có khả năng vô duyên vô cớ dẫn cậu đến để soát phủ, chẳng lẽ bà biết chắc sẽ phát hiện tang chứng trong viện của Võ di nương? Nghĩ như vậy, nàng liền bắt đầu chú ý thần sắc từng người trong phòng.

Võ di nương đã sớm nghĩ tới chiều này, cũng đã sớm báo Xảo Ân và Xảo Như âm thầm cẩn thận kiểm tra viện của mình và viện của mẹ con Ngô thị một lần, cho nên lúc này một chút cũng không lo lắng. Nàng không lo lắng, nhưng Tào Trung Mẫn vừa mới đến Duyên Niên Cư, khi nghe nói đến việc này, sắc mặt nhất thời biến đổi, lập tức cổ nén hoảng hốt, sóng vai cùng đệ đệ ngồi xuống.

Điểm thần sắc nhỏ nhỏ này không tránh được ánh mắt của Trương thị, bà thầm cười to ở trong lòng không thôi, Võ di nương a Võ di nương, nguoi tự cho là thông minh, đã tra xét viện của mình trước, lại không thể ngờ đứa con trai luôn khiến nguoi kiêu ngạo sắp sửa tấp vào mặt nguoi!

Bởi vì sắp đến cuối năm, Tào Trung Mẫn muốn chuẩn bị một phần hậu lễ tặng cho ân sư, biết ân sư có bệnh cũ, mỗi khi phát bệnh phải dùng bột Cỏ Linh Chi, hẳn liền một lòng đi tìm một nhánh Cỏ Linh Chi thượng phẩm, mà tình cờ trong nhà một người bạn học quen thân của hắn có vừa đúng một nhánh. Người bạn học rất thích đánh bạc, cái gọi là mười lần thắng chín lần thua, dạo gần đây thua bạc nhiều, nên đã trộm Cỏ Linh Chi trong nhà bán cho hắn. Sau khi nghiệm hàng xác nhận là Cỏ Linh Chi thượng phẩm, trên thị trường phải có giá đến một ngàn năm trăm lượng bạc, mà người bạn học này chỉ muốn lấy một ngàn ba trăm lượng, còn luôn thể thốt nói rằng cho bị cha mẹ xử phạt thế nào cũng sẽ không liên lụy đến Tào Trung Mẫn. Tào Trung Mẫn thập phần tâm động, liền thanh toán bạc mua về, hiện tại đang để ở trong ngăn tủ phòng ngủ của mình.

Mà lúc này Tào Trung Mẫn cũng hiểu được, mình đã bị trúng kế, còn là bị người bạn học tốt nhất lừa gạt!

Tào Trung Mẫn khẩn trương siết chặt nắm tay, trong lòng đấu tranh tư tưởng kịch liệt, nói, hay là không nói? Hiện tại nói, hắn sẽ không bị xem là kẻ trộm Cỏ Linh Chi, nhưng cửa hàng Du gia còn chưa chia hoa hồng, lấy tiền lương một tháng hai mươi lượng bạc của hắn, bình thường còn phải xin tiền hàng tháng trong phủ, nay biết giải thích số tiền một ngàn ba trăm lượng kia thế nào? Kỳ thật, số bạc này là do hắn lén tích góp khi còn quản lý sản nghiệp của Tào gia, phụ thân không phải kẻ ngốc, nhất định sẽ nghĩ ra được việc này, về sau chỉ sợ sẽ không để cho hắn quản lý sản nghiệp, mà di nương cũng có khả năng bị liên lụy. Nếu không nói, Cỏ Linh Chi được tìm ra trong phòng hắn, phải giải thích thế nào? Làm không tốt, chính mình và di nương vẫn sẽ bị xem là kẻ trộm.

Hắn gấp đến độ tâm can như bị mèo cào, nhưng ở mặt ngoài vẫn phải ra vẻ trấn định tự nhiên, làm bộ uống trà để che giấu một chút, khi nâng chung trà lên lại phát giác bàn tay cầm chén trà run rẩy khanh khách, hoảng sợ vội vàng buông xuống.

Vừa nhắc mắt lên, ánh mắt của Tào Trung Mẫn chạm vào ánh mắt của Du Tiểu Văn giữa không trung, ánh mắt nàng lạnh nhạt yên tĩnh, có sức mạnh yên ổn lòng người. Tào Trung Mẫn trong lòng khế động, ánh mắt chột lóe lóe, phát ra tín hiệu cầu cứu.

Du Tiểu Văn lại giống như không thấy, ánh mắt lướt đi, chuyển dời về phía lão thái thái. Nàng im lặng ngồi trong chốc lát, bỗng nhiên khuôn mặt nhỏ nhắn ửng đỏ, nhỏ giọng nói với lão thái thái: “Bụng con đau, muốn đi vệ sinh một chút.”

Lão thái thái vô cùng thân thiết vỗ vỗ tay nàng, “Đi đi, bảo Sơ Vân hầu hạ.”

Sơ Vân bước lên phía trước, vịn tay tiểu thư ra tịnh phòng ở mặt sau. Trương thị cũng không để ý, tịnh phòng chỉ có một phiến cửa sổ ở mái nhà, Du Tiểu Văn không có khả năng chuồn đi, mà cho dù nàng có chuồn đi cũng không thể cản bà.

Lúc vừa đi ra sau bình phong, ánh mắt Du Tiểu Văn nhẹ nhàng đảo qua mặt Trương thị, đầy mắt nhàn nhàn trào phúng, chỉ sợ nguyện vọng của mợ lại thất bại thôi.

Đến tịnh phòng, Du Tiểu Văn vội dẫn Sơ Vân, “Ta đi ra ngoài một chút, ngời nhớ canh chừng cho tốt, đừng để ai tiến vào.” Dứt lời liền kéo váy cột lên eo, phi thân nhảy ra cửa sổ ở mái nhà.

Tập võ với Trương Đại nương được nửa năm, Du Tiểu Văn là một nữ hải tử, tuổi lại không lớn, thân thể vốn nhẹ nhàng, cho nên nàng xuất sắc nhất chính là khinh công. Nàng nương theo bóng đêm, nhanh chóng lên vào phòng Tào Trung Mẫn, không cần bao nhiêu thời gian liền tìm được một cái hộp gấm, mở ra xem, quả nhiên là một nhánh Cỏ Linh Chi.

Cỏ Linh Chi là vật phẩm chỉ có người già mới dùng, Võ di nương và Mẫn biểu ca đều không cần dùng, mua Cỏ Linh Chi làm cái gì? Du Tiểu Văn hí hóp suy nghĩ chốc lát, chợt bừng tỉnh đại ngộ, là tặng ân sư! Bất quá Cỏ Linh Chi quý trọng như vậy, tiền mua Cỏ Linh Chi khẳng định kiếm được không quá sáng rực, hiển nhiên đã bị Trương thị biết, bà ta làm sao biết được? Hay là chuyện này vốn là do bà đã sớm mưu tính trước?

Càng nghĩ càng cảm thấy vô cùng có khả năng, Du Tiểu Văn cười lạnh, muốn lục soát phải không? Nếu thứ này được tìm ra trong phòng mợ, không biết mợ sẽ giải thích thế nào?

Du Tiểu Văn lập tức lại phi thân nhảy ra, đi về phía Nhã Ngũ Đường.

Giấu hộp gấm vào trong chiếc tủ nhiều ngăn trong phòng ngủ của Trương thị xong, Du Tiểu Văn đang định trở về, bỗng nhiên cảm thấy trên lưng phát lạnh, vội quay đầu lại, thì thấy phía sau có một người mặc đồ đen từ trên xuống dưới không biết đã xuất hiện từ lúc nào.

“A!” Dù Du Tiểu Văn có trấn định thế nào, cũng bị hù nhảy dựng, thiếu chút nữa kêu to lên.

Bất quá người tới hiển nhiên còn sợ nàng kêu hơn, vội đưa tay che kín miệng nàng. Người này từ đầu đến chân đều khóa lại trong màu đen, ngay cả chỗ đôi mắt cũng bị một tầng vải lưới đen. Cả người hắt toát ra một loại khí chất vừa lạnh khốc vừa bá đạo, khiến người ta ở trước mặt hốt hoảng bất giác khản trương, khiếp đảm.

Che hai mắt rồi chẳng lẽ cũng thấy được đường đi? Trong cái đầu khản trương của Du Tiểu Văn bỗng nhiên nảy ra một nghi vấn như vậy, nàng bỗng nhận thấy, người này không có ác ý, trên người không có sát khí. Nghiệm ra được điều này, nàng liền chậm rãi trấn tĩnh trở lại.

Người tới có vẻ thực thương thức sự gan dạ sáng suốt của nàng, tầm mắt sáng như lưỡi đao xuyên thấu qua tấm màn đen, phóng lên trên mặt nàng, “Ngươi đang làm cái gì?”

Lời này tựa hồ hẳn là ta tới hỏi mới phải! Du Tiểu Văn có chút bất đắc dĩ, bất quá vẫn nhu thuận đáp: “Vu oan.”

Người nọ tựa hồ không đoán được nàng sẽ thành thật như vậy, lông mày giương lên thật cao, một lúc lâu không nói tiếp, mãi một hồi mới hỏi, “Vu oan xong rồi?”

“Vu oan xong rồi. Ta phải đi trở về, nếu không sẽ lộ.” Du Tiểu Văn thành khẩn nói: “Muốn trộm cái gì thì trộm nhanh lên một chút, lát nữa quản gia sẽ dẫn người đến lục soát nơi này.”

Người nọ không khỏi cười nói: “Đa tạ nhắc nhở.” Sau đó buông lỏng tay ra.

Du Tiểu Văn vừa được tự do, lập tức từ cửa sổ phi thân ra ngoài, bay nhanh trở về Duyên Niên Cư.

Trương thị thấy nàng đến, liền trào phúng nói: “Mới trở lại?”

Nếu là đi nhà xí, thời gian đúng là có hơi dài một chút. Du Tiểu Văn chỉ cười không nói.

Không bao lâu sau, Tào quản gia triệu tập đủ người, bắt đầu lục soát. Mọi người ở Duyên Niên Cư không đợi bao lâu, Tào quản gia liền mang bộ mặt xấu hổ trở lại, nói, “Hồi bẩm Tước gia, ở... ở trong phòng phu nhân phát hiện có một hộp Cỏ Linh Chi... có... có ba nhánh.”

“Cái gì?” Trương thị đứng phắt dậy, thanh âm the thé chói tai, “Ngươi nói vậy! Ta làm sao có Cỏ Linh Chi!”

Du Tiểu Văn cũng mộng, rõ ràng trong hộp chỉ có một nhánh Cỏ Linh Chi a!

Chương 51: Trương Thị Chưa Từ Bỏ Ý Định

Trương thị sảng giọng la lên, dùng ánh mắt hung ác đảo qua từng mặt người trong phòng: Ngọc di nương run như cây sậy, Thạch di nương bình tĩnh kèm theo một chút kinh ngạc, Tào Trung Duệ và Tào Trung Nhã có vẻ lòng đầy căm phẫn, Võ di nương và Tào Trung Mẫn cúi nửa đầu, căn bản không thấy rõ biểu tình, còn Du Tiểu Văn thì vừa kinh ngạc vừa có một chút thân thiết. Rõ ràng quan hệ giữa hai người đã là thủy hỏa bất dung, nằng còn thiết nhìn mình như vậy thân, Trương thị thực cảm thấy hàm răng ngứa.

Ánh mắt chuyển hướng sang lão thái thái và Tào Tước gia, Trương thị nháy mắt điều chỉnh biểu tình trên mặt, bị bi thương thương nói: “Thỉnh lão thái thái, Tước gia minh xét, ta là bị người ta hãm hại, nếu Cô Linh Chi thật sự là ta trộm, ta nào dám lớn mật yêu cầu điều tra như vậy? Cho dù muốn điều tra, chẳng lẽ ta không biết giấu ra ngoài phủ rồi mới chất vấn việc này sao?”

Tào Thanh Nho uy nghiêm đồng ý nói: “Nói cũng phải, không có ai lại ngu xuẩn như vậy, phu nhân hãy yên tâm.”

Tào Thanh Nho nói đến một nửa, một tiếng “cốp” vang lên, đột ngột ngắt lời hắn. Là lão thái thái đặt mạnh chén trà xuống chiếc bàn nhỏ cạnh chỗ ngồi của mình. Tào lão thái thái xưa nay cử chỉ đoan chính, vạn vạn không có khả năng đặt chén trà xuống còn tạo ra tiếng vang lớn như vậy, nhất định là có lời muốn nói, Tào Thanh Nho vội ngậm miệng, cung kính thỉnh giáo, “Mẫu thân có gì dạy bảo?”

Thấy con kính cẩn nghe theo như vậy, Tào lão thái thái lộ ra nụ cười thỏa mãn, hòa ái nói: “Không có dạy bảo cái gì, chỉ là muốn hỏi con dâu một câu, con dâu nói con là bị người ta hãm hại, vậy là ai hãm hại con, con có nghĩ ra người nào không?”

Trương thị hận không thể nói thẳng là Võ di nương, nhưng bà cũng biết nói như vậy rất không ổn, hơn nữa bà là chính thất, phải có sự khoan dung độ lượng cùng khí độ của một chính thất. Bà liền ra vẻ suy tư một lát, mới chậm rãi nói: “Kẻ gây ra chuyện này sắt hẳn là kẻ trộm Cô Linh Chi. Chuyện mất trộm là hôm nay bỗng nhiên phát hiện, người này trở tay không kịp, nghe nói sắp lục soát, sợ bị chúng ta bắt lấy, mới nghĩ ra hạ sách này, muốn giả họa cho con.”

Lão thái thái nghe vậy, cười khê, “Nhưng mà, Tào quản gia không phải đã chặn lại tất cả mọi người trong hậu viện của từng tiểu viện rồi đó sao? Là ai có bản lĩnh như vậy, có thể đem Cô Linh Chi giấu vào trong phòng phu nhân? Chẳng lẽ là Tào quản gia giúp sao?”

Tào quản gia nghe vậy cũng không kinh hoảng, chỉ bất đắc dĩ nói: “Lão thái thái thực biết trêu ghẹo.”

Võ di nương lấy tay áo che miệng, cười khê nói: “Không phải lão thái thái trêu ghẹo, là phu nhân biết trêu ghẹo nhân. Nếu là ở trong phòng người khác tìm ra Cô Linh Chi, người kia nhất định là nội tặc, nhưng giờ là tìm ra ở trong phòng phu nhân, liền không có nửa điểm can hệ đến phu nhân.”

Trương thị giận dữ, ả tiện từ này! Trước kia ả nào dám nói chuyện với mình như vậy, hiện tại bất quá là có một chất nữ sắp gả vào vương phủ, lão thái thái muốn nâng ả làm bình thê mà thôi, vậy mà đã kiêu ngạo như vậy!

Trương thị và Tào Thanh Nho đã thành thân hơn hai mươi năm, thập phần hiểu biết ý thích của trượng phu, biết hẳn thích nhất là nữ tử nhu nhược đáng thương, nên bị nói vậy cũng không vội cãi chày cãi cối, chỉ bị phẫn liếc nhìn Võ di nương một cái, hốc mắt đỏ lên, từng viên nước mắt liền chậm rãi chảy ra.

Tào Thanh Nho quả nhiên đặt lòng thiên vị Trương thị, khê nhủu mày nói: “Võ di nương, người nói cái gì vậy?”

Lời nói không tính nặng, nhưng ngữ khí rất nghiêm khắc, sắc mặt Võ di nương không chút biến đổi, chỉ cúi đầu khê nói, “Thỉnh Tước gia bớt giận, thiếp thân chỉ là muốn đùa một chút.”

Tào Thanh Nho nhủu mày nói: “Vui đùa nào có thể nói đùa?”

Võ di nương đã quen phục thấp làm thiếp, hôm nay lại nói chuyện có ý đâm thọt như vậy cũng là có nguyên nhân. Một là đã biết âm mưu của Trương thị, nếu Trương thị thực hiện được, tỷ muội mình và Ngô Lệ Quyên đều chỉ có một con đường chết, hơn nữa, Tước gia cũng có thể vì vậy mà chán ghét Mẫn Nhi, cho nên nàng căm thù Trương thị đến tận xương tủy. Hai là lúc này Tào Trung Mẫn không ngừng nháy mắt ra dấu với bà, ném ra ánh mắt kinh hoàng cầu cứu, muốn đến ngồi gần bà để thương nghị một chút, nhưng bị Trương thị canh gắt gao, hai mẹ con không có cách nào đi nói chuyện riêng. Nhưng bà và con tâm ý tương thông, đã đoán không sai biệt lắm nguyên do bên trong, tất nhiên là lạnh cả người. Mãi đến khi nghe Tào quản gia bẩm báo nói phát hiện Cô Linh Chi ở trong phòng Trương thị, hai mẹ con đều vô cùng kinh hãi, đương nhiên phải đem tội danh này gắn lên đầu Trương thị.

Bởi vậy, khi bà phát giác lão thái thái tựa hồ không quá tin nhiệm Trương thị, trong lúc nhất thời cấp bách, mới nói lỡ miệng, đứng ra, với thân phận tiểu thiếp như bà, quả là có chút đi quá giới hạn.

Trương thị ảm đạm đắc ý liếc nhìn Võ di nương một cái, về mặt cùng ngữ khí lại tỏ ra ảm đạm, đáng thương, “Tước gia bớt giận, ta biết Võ di nương chỉ là có chút mệt mỏi, hy vọng mau chóng tìm ra kẻ trộm, có thể về phòng nghỉ ngơi mà thôi, không phải cố ý nhắm vào ta.”

Mặt mày Tào Thanh Nho càng thêm nhăn nhó, mơ hồ tức giận, “Gấp cái gì? Dù sao cũng phải điều tra rõ ràng, chẳng lẽ người muốn cứ như vậy định tội lên đầu phu nhân?”

Võ di nương hoảng hốt, vội rời ghế, quỳ úp mặt xuống, “Thiếp thân không có ý này!”

Tào Thanh Nho nói: “Vậy cầm miệng!”

Võ di nương vội vàng đáp vâng. Tào Trung Mẫn không đành lòng nhìn di nương chịu chỉ trích, thân là con lại không thể bác bỏ phụ thân, ánh mắt chỉ nhìn chăm chăm dưới chân, hai nắm siết chặt trong tay áo.

Tào lão thái thái không tiện ngắt lời con giáo huấn thiếp thất ở trước mặt mọi người, đợi hần nói xong, mới chậm rãi nói: “Đúng là phải điều tra rõ ràng, vậy ẩn theo quy củ đi. Cỏ Linh Chi là được tìm thấy trong phòng của phu nhân, phải từ phu nhân đến chứng minh không phải mình làm. Lúc này, con nói thứ này không coi là chứng cứ, vậy con hãy nghĩ xem trong số những người ra vào trong viện của mình hôm nay, có người nào có khả năng giả họa cho con hay không. Cũng như lời con nói, sự việc xảy ra đột ngột, kẻ phải giả họa cho con, cũng chỉ có thể là làm vào ngày hôm nay.”

Bởi vì trong khi Tào quản gia triệu tập gã sai vặt ở ngoại viện, các ma ma quản sự ở các viện đã đến báo cáo tình hình ra vào ở từng viện. Ở Nhã Ngũ Đường, chỉ có Trương thị và Khúc ma ma là giữ chừng trở về. Các nha hoàn trong viện, thì ngoại trừ Từ Nhi và Bích Nhi đi theo Trương thị ra ngoài, những người khác chỉ có hai bà từ lễ đến phòng bếp lấy cơm. Cho nên “những người ra vào viện hôm nay”, không ai là có thể giả họa.

Trương thị vừa nghe liền nghẹn lời, nguyên bản nghĩ sẽ dùng bất cứ giá nào nói là Võ di nương, nay thế nào cũng nói không nên lời, bởi vì lão thái thái đã phá sạch con đường của bà. Trong lòng bà thầm mắng lão thái thái mấy ngàn lần, trên mặt lại bày ra bộ dạng vừa ủy khuất vừa bi thương, hai mắt đầm lệ tội nghiệp nhìn Tước gia, nức nở nói: “Lão thái thái, Tước gia, ta thật sự là không biết là ai làm, nếu là ta, Trương Uyển, trộm Cỏ Linh Chi, ta xin thề bị thiên lôi đánh xuống, không chết từ té được.”

Lão thái thái nghe thấy, khề hừ một tiếng, “Nếu là ở trong phòng người khác tìm ra Cỏ Linh Chi, cũng thế thốt như vậy một phen, chẳng lẽ cũng liền trong sạch sao?”

Trương thị không biết nói gì để phản bác, thân là con dâu cũng không thể phản bác lời bà bà nói, chỉ có thể nhược nhược nói một câu “Con dâu thật sự là oan uổng”, sau đó dùng khăn tay che miệng thút tha thút thít khóc.

Tào Trung Nhã lúc này cũng nghe ra, lão thái thái căn bản là không tin mẩu thân mình, nàng vội đứng dậy, thật sâu cúi người, “Tổ mẫu thỉnh bót giận, Nhã Nhi tin tưởng không phải là mẩu thân làm. Mẩu thân đã quản lý hậu trạch nhiều năm như vậy, nếu muốn bạc thì còn nhiều biện pháp, việc gì phải ăn trộm đồ trong nhà? Huống hồ Nhã Nhi nghe nói, ở trên công đường, mọi việc phải có quan lão gia tra án và thẩm án. Quan lão gia trong nhà chúng ta chính là lão thái thái, Nhã Nhi cầu lão thái thái thẩm vấn rõ ràng, trả mẩu thân một cái công đạo.”

Tào Trung Duệ cũng đứng dậy, cúi người nói, “Thỉnh lão thái thái, phụ thân, nghe Duệ Nhi một lời, việc này thật sự kỳ quái, xác thực phải điều tra rõ ràng. Mẩu thân hôm nay cả ngày đều ở Duyên Niên Cư tiếp khách, làm sao có thể biết trong viện đã xảy ra chuyện gì? Nhưng lão thái thái cơ trí, ngài nhất định có thể điều tra ra.”

Lão thái thái tuy rằng không hài lòng Trương thị, nhưng thấy biểu hiện của hai đứa cháu như vậy, cũng thực vừa lòng. Về mặt cung kính, ngữ khí thành khẩn, khi luận sự vừa chứng tỏ trí tuệ lại vừa thể hiện lòng hiếu thuận với Trương thị. Bất luận thế nào, những đứa nhỏ này đều tốt hơn nhiều so với những đứa con bất hiếu, những đứa cháu hỗn hào với ông bà. Chính là chuyện này không liên quan gì đến chuyện của Trương thị. Bà quả thật rất nghi ngờ, cứ cảm thấy Trương thị là có tình gây hấn với Võ di nương, cho nên mới dồn Trương thị vào đường cùng như vậy, nhưng hai đứa cháu đều nói lấy lòng bà như vậy, làm cho bà có cảm giác đâm lao phải theo lao.....

Ở Tào gia, lão thái thái là trưởng bối, bà không lên tiếng, người ngoài cũng không biết phải làm gì tiếp theo, trong phòng nhất thời tĩnh lặng đến độ có thể nghe thấy tiếng kim rơi xuống đất. Du Tiểu Văn nhìn Tào Trung Duệ lại nhìn Tào Trung Nhã, người khiến nàng giật mình nhất là Tào Trung Nhã, cư nhiên có thể nói ra những câu ngầm ám chỉ như vậy, thật sự là sĩ cách xa ba ngày, khiến người ta phải nhìn với cặp mắt khác xưa. Bất quá, muốn giải ưu cho Trương thị sao, còn chưa đủ khả năng!

Du Tiểu Văn ý bảo Đổ Quyên bưng khay trà đến chỗ mình, bưng lên một tách, dâng lên trước mặt lão thái thái, mềm nhẹ cười nói: “Lão thái thái uống trước trà.” Sau khi lão thái thái tiếp nhận trà, nàng lại bưng lên một tách, thướt tha đi đến trước mặt Trương thị, “Xin mợ đừng quá bi thương, chỉ cần là ngài oan uổng, lão thái thái và cậu nhất định sẽ trả cho ngài một lời công đạo.”

Hai mắt nàng trong suốt thấy đáy, ngập tràn quan tâm và an ủi, về mặt chân thành không chút giả tạo, nhưng bộ dạng này vào trong mắt Trương thị lại khiến lưng bà phát lạnh, cúi hạ lông mi né tránh ánh mắt của nàng, tức tối đến khí huyết bốc lên. Cái gì mà nói chỉ cần là ta oan uổng? Chẳng lẽ người còn muốn chứng minh ta không phải oan uổng!

Trương thị thật sự không nặn ra nước mắt nổi nữa, thuận thế lau khô mắt, tiếp nhận chén trà, vỗ vỗ tay nàng, nói: “Hào hài tử.”

Du Tiểu Văn ôn nhu cười nói: “Đề Văn Nhi đỡ mợ ngồi xuống.” Nói xong thật sự đỡ lấy cánh tay Trương thị, đưa bà ngồi xuống ghế, thế này mới quay sang vén áo cúi người trước lão thái thái và cậu một cái, mỉm cười nói: “Không biết Văn Nhi có thể nói vài câu?”

Lão thái thái cười nói: “Văn Nhi cứ việc nói.” Tào Thanh Nho cũng nói: “Có lời gì hay, nói đến nghe một chút.”

Du Tiểu Văn nói cảm tạ, rồi dùng ánh mắt thương hại nhìn về phía Trương thị, “Văn Nhi tin tưởng Cỏ Linh Chi này không phải đặt ở trong phòng mợ.”

Trương thị nghe vậy, trong lòng buông lỏng, chột trái tim bị đè lên, nha đầu kia sao lại nói chuyện giúp mình?

Lại nghe Du Tiểu Văn nói: “Nếu muốn điều tra kẻ trộm là ai, Văn Nhi cảm thấy, nên bắt đầu điều tra từ ngọn nguồn.”

Nàng xoay người, nhìn về phía Vương tẩu tử. Vương tẩu tử còn đang quỳ trong sảnh, cảm nhận được ánh mắt của nàng, khẽ ngẩng đầu nhìn lên. Đôi mắt xinh đẹp của Du Tiểu Văn trong suốt đến thấy đáy, không biết vì sao bỗng u ám lên, lại sáng kinh người. Đôi mắt này như có thể nhìn thấu lòng người, khiến bà không khỏi cả người run lên, vội vàng cúi đầu.

Du Tiểu Văn mềm nhẹ nói tiếp: “Luc này, mợ và Võ di nương đều đã tra sổ sách, Cỏ Linh Chi đúng là không có ai lĩnh dùng, nhưng quả thật đã biến mất ở trong kho hàng, mà Vương tẩu tử luôn nói không có người khả nghi nào ra vào kho hàng, như vậy, hiềm nghi lớn nhất chính là Vương tẩu tử. Lẽ ra, điều phải làm là đánh bà bằng roi, đánh tới khi bà khai ra mới thôi.”

Vương tẩu tử là gia sinh tử của Tào phủ gia, quản kho hàng đã được nhiều năm, bà bà còn là vú nuôi của Tào Tước gia, xem như là một người có thể tin. Lão thái thái, một là, có ý nể mặt bà của Vương tẩu tử, hai là, cảm thấy thực tin tưởng bà, nghĩ rằng vật phẩm bị mất chỉ là do bà thất trách, nên không cố ý thăm tra bà.

Nhưng Du Tiểu Văn không phải là người của Tào gia, không có ấn tượng thâm căn cố đế gì với những hạ nhân ở đây. Vừa rồi khi Vương tẩu tử đáp lời, ánh mắt né tránh, vừa thấy chính là có vấn đề. Nàng đương nhiên không tin Vương tẩu tử, nên lúc này cố ý kéo đầu muối về lại phía bà.

Vương tẩu tử vốn là dựa theo chỉ thị của Trương thị, trước nói quanh co qua loa tặc trách, áp a áp ứng nói nhớ không rõ, chỉ chờ lão thái thái lại nghiêm khắc truy vấn một lần nữa, bà mới nói ra tên của người nào đó. Nhưng rốt cuộc lão thái thái lại không chịu hỏi, hại lời khai của bà đã đến bên miệng rồi lại không phun ra được, hiện tại vừa nghe Du Tiểu Văn muốn trực tiếp đánh bằng roi, liền hoảng hốt khóc lên.

Du Tiểu Văn mềm nhẹ nói: “Vương tẩu tử chớ khóc, lão thái thái và cậu đều là người nhân từ, sẽ không thật sự đánh bà, bất quá bà nói bà nhớ không rõ mấy tháng nay đã có những ai ra vào kho hàng, như vậy thì không tốt lắm, thế này sẽ khiến lão thái thái và Tước gia không thể điều tra rõ chân tướng. Vừa vặn, Văn Nhi gần đây có nghiên cứu một phương pháp châm cứu, biết được một huyệt vị, sau khi đâm kim vào, có thể làm đầu óc người ta cực kỳ sáng suốt, có lẽ có thể giúp Vương tẩu tử nhớ ra đã có ai từng ra vào kho hàng.”

Lão thái thái nghe vậy, hai mắt sáng lên, “Thực sự thần kỳ như vậy sao?”

Du Tiểu Văn ôn nhu cười, “Văn Nhi là đọc ở trong sách, không có sai, bất quá, sẽ hơi đau một chút.”

Lão thái thái liền nói: “Vậy con mau thử đi.”

Trương thị vốn định nói “Con không phải đại phu, vạn nhất đâm sai lầm thì làm sao bây giờ”, hiện tại đành phải để Du Tiểu Văn đâm bừa. Bà âm thầm nháy mắt ra dấu với Vương tẩu tử, muốn bà dù chỉ thấy đau một chút cũng phải lớn tiếng tru lên.

Cảnh tượng sống mất qua lại này không thể tránh được ánh mắt sắc bén của Du Tiểu Văn. Nếu nói nguyên lai chỉ là đoán Vương tẩu tử bị Trương thị thu mua, hiện tại chính là chắc chắn. Như vậy cũng tốt, khi xuống tay sẽ không cần cố kỵ nặng nhẹ, Du Tiểu Văn vừa tiếp nhận ngân châm từ tay Sơ Tuyết, vừa thâm nghĩ.

Thất trách cũng phải bị đánh bản tử, chịu đau một chút là khó tránh khỏi. Vương tẩu tử đã chuẩn bị đủ tâm lý, nhưng khi Du Tiểu Văn đâm ngân châm vào huyệt vị sau gáy, bà vẫn đau đến độ muốn hét chói tai, muốn cào tường, muốn giết người, nhưng, trong nháy mắt, bà hoảng sợ phát hiện, mình kêu không ra tiếng, thậm chí cả miệng cũng không mở ra được. Mỗi một khối cơ bắp trên người bà đều đau đến run rẩy, nhưng lại run rất nhỏ, có áo bông thật dày bên ngoài nên nửa phần run cũng không nhìn thấy. Bà chỉ có dùng ánh mắt cầu cứu nhìn phu nhân, đáng tiếc Trương thị không cách nào lĩnh hội ý tứ của bà. Bởi vì sắc mặt của bà vẫn như thường, cơ mặt cũng không cứng ngắc, chỉ là cặp mắt hí có mở to hơn so với bình thường vài phần, tạo thành biểu tình giống như khi bỗng nhiên nhớ tới chuyện gì, hai mắt sáng lên.

Lão thái thái và Tào Thanh Nho đều vuốt cằm mỉm cười, “Xem ra thật là có hiệu nghiệm.”

Du Tiểu Văn khí định thần nhàn dùng tay xoay đuôi ngân châm, thỉnh thoảng còn nhẹ nhàng xoắn một vòng, làm Vương tẩu tử đau đến ngũ tạng lục phủ đều thất lại thành một khối, khô nổi vẫn không thể phát ra nửa tiếng thanh âm. Mãi đến khi cảm thấy cơn đau đã quá mức chịu đựng, mới nghe được giọng nói mềm nhẹ của Du Tiểu Văn, “Đã nghĩ ra cái gì chưa?”

“Nghĩ, nghĩ ra rồi!” Vương tẩu tử bỗng nhiên phát giác mình có thể nói, vội vàng đáp.

Du Tiểu Văn nhanh chóng thu châm, mỉm cười nhìn Vương tẩu tử: “Vậy thỉnh Vương tẩu tử nói cho lão thái thái biết, bà đã nhớ ra người nào?”

Khi nàng cười, cặp mắt hạnh cong thành hình trăng khuyết quyến rũ, ánh mắt như tràn ánh sáng mềm ngọt, lóng la lóng lánh, khiến người ta vừa thấy liền kim lòng không đậu mỉm cười theo. Nhưng ánh mắt Vương tẩu tử chỉ nhìn thấy bàn tay xinh đẹp như được điêu khắc từ ngọc, trắng hơn cả tuyết kia, nhất là cây châm vừa dài vừa mảnh đang nằm trên bàn tay đó. Du Tiểu Văn đang dùng một khối vải da nhẹ nhàng chà lau, cái miệng anh đào nhỏ nhắn bỗng thốt ra một câu khiến Vương tẩu tử kinh hãi đảm chiến, “Vương tẩu tử nếu vẫn chưa nhớ ra ai, ta còn có thể giúp bà châm cứu một chút.”

“Không, không dám làm phiền biểu tiểu thư.” Vương tẩu tử vội nặn ra khuôn mặt cười, gấp gấp nói: “Nô tỳ nhớ rõ Xảo Ân cô nương từng đến tìm quá nô tỳ, không phải vì đến lĩnh đồ, chính là đến trò chuyện với nô tỳ.”

Võ di nương trừng lớn mắt, quát: “Nói hươu nói vượn!” Vội xoay người trần tình với lão thái thái và Tào Tước gia, “Xảo Ân và Xảo Như đều không đi đâu xa thiếp thân, thiếp thân vì lo sự vụ trong phủ mà cơ hồ bận cả một ngày, các nàng không có thời gian đi tìm Vương tẩu tử.”

Trương thị nhẹ nhàng thở dài, “Muội muội, ta biết muội có ý duy hộ người bên cạnh mình, nhưng cũng phải suy nghĩ trước một chút xem người đó có đáng giá cho muội duy hộ hay không. Có khi nào muội bảo Xảo Ân đi làm chuyện gì đó, rồi nàng ta đi một chuyến mắt cả buổi?”

Đây là có ý nhận định là Xảo Án làm. Nếu là Xảo Án làm, Võ di nương nhất định không thoát được quan hệ. Du Tiểu Văn cười nhẹ, ý bảo Võ di nương an tâm chờ gấp, rồi quay sang hỏi Vương tẩu tử: “Có nhớ rõ là hàn huyền cái gì? Chuyện xảy ra vào ngày nào, là khi nào?” Lại mỉm cười nói, “Nếu nhất thời nghĩ không ra, ta có thể giúp đàm một chút nữa.”

Nhiều vấn đề như vậy? Vương tẩu tử hoảng, lại bị lời nói của Du Tiểu Văn làm cho hoảng sợ, vội lấy lòng cười nói: “Không cần, nô tỳ đã nhớ rồi, là..... Là ngày hai mươi chín tháng trước..... Lúc buổi trưa.”

Ngày mùng một tháng này là ngày Ngô Lệ Quyên trúng cử, trong phủ không ngừng có khách đến thăm, nhưng tháng trước thì rất nhàn, buổi trưa mỗi ngày lại là giờ các chủ tử nhóm nghỉ trưa, cho nên đây là lúc bọn nha hoàn rảnh rỗi nhất. Vương tẩu tử đại khái là suy đoán dựa theo hai phương diện này, đáng tiếc..... Du Tiểu Văn cong môi cười, không cần nàng nói chuyện, Võ di nương liền cười lạnh nói: “Trí nhớ của Vương tẩu tử trí thật kém. Trước buổi trưa vào ngày hai mươi chín tháng trước là thời điểm phu nhân bị bệnh, ta lâm thời tiếp nhận nội vụ trong phủ, chính ta lúc đó thân thể cũng không thoải mái, Xảo Án và Xảo Như vẫn theo giúp ta sửa sang lại phần sổ sách mà phu nhân chưa tính xong, làm việc thẳng đến đêm, ngay cả cơm chiều cũng chưa kịp ăn, làm sao có thể đi tìm người nói chuyện phiếm? Chuyện này, các ma ma quản sự trong phủ đều có thể làm chứng, cũng có ghi lại trong sổ phát và thu mộc bài*. Huống hồ, khổ phòng là nơi quan trọng, ta cho tới bây giờ đều ước thúc hai người các nàng, không có việc gì thì không cần đến.”

* Ý này nghĩa là thế này: Khi muốn lĩnh đồ ăn ở nhà bếp, hai nha hoàn của Võ di nương phải được phát mộc bài, sau đó cầm mộc bài đến nhà bếp, nhà bếp sẽ thu mộc bài để ghi vào sổ – như vậy mới chắc chắn là nha hoàn này lấy đồ ăn cho chủ tử chứ không phải để ăn riêng. Nếu trong sổ không ghi lại việc này, nghĩa là hôm đó hai nha hoàn này không đi đâu cả. Cả hai đã không ra khỏi viện, cũng không đến phòng bếp, thì sao có thể đến kho hàng?

Thần sắc Vương tẩu tử có chút bối rối, vội bổ sung nói, “A, là nô tỳ nhớ nhầm, là ngày hai mươi tám tháng trước.” Ngày này là lúc phu nhân còn quản sổ sách, Xảo Án hẳn là không có việc gì?

Trương thị lạnh nhạt nói: “Nhất thời nhớ nhầm cũng là chuyện thường.” Vừa giận vừa hận Vương tẩu tử, chỉ cần nói là cuối tháng được rồi, nhớ không rõ ngày cụ thể thì có làm sao? Lúc trước vì sợ nói ngày cụ thể mà bị lộ nên mới không định ngày.

Võ di nương tức giận đến độ hừ mạnh một tiếng, không tiện phản bác, chỉ có thể nói thảm một câu: “Ai biết là nhớ nhầm hay là nói bậy.”

Du Tiểu Văn ý bảo Võ di nương đừng nóng vội, lại mỉm cười nhìn về phía Vương tẩu tử, “Kho hàng rất quan trọng, mỗi ngày đều có vài người đến lấy vật phẩm. Nếu là có người rảnh rỗi đến, còn là đến tìm ma ma quản sự, như vậy, chắc chắn sẽ có người khác nhìn thấy. Có nói dối hay không, chỉ cần hỏi liền biết.” Nói rồi quay sang đề nghị với lão thái thái: “Chỉ cần gọi những bà tử được nhận mộc bài* đến lấy hàng vào ngày hai mươi tám, tách ra từng người để thẩm vấn, chắc chắn sẽ rõ ngay.”

* Ý này nghĩa là thế này: vì kho hàng là nơi giữ đồ quan trọng, nên những người muốn đến lấy đồ trong kho hàng phải được giao mộc bài của người giữ sổ chính (là Trương thị hoặc Võ di nương). Có mộc bài thì mới được lấy hàng, tên của những người này cũng sẽ được ghi lại trong sổ của kho hàng. Vì thế, tên của những người đến kho hàng nhận hàng vào mỗi ngày đều được ghi lại.

Lão thái thái vuốt cằm nói: “Tào quản gia đi làm đi.”

Sắc mặt Vương tẩu tử và Trương thị đều trắng xoát.

Không bao lâu sau, Tào quản gia liền quay lại, nói, “Không ai thấy Xảo Án cô nương đến kho hàng, chỉ có hôm nay, Xảo Như cô nương có cầm mộc bài tới lấy vật phẩm.”

Lão thái thái này giờ luôn chưa tỏ thái độ, bỗng nhiên biến đổi thần sắc, nghiêm khắc quát hỏi, “Vương tẩu tử, ta nể tình cả nhà người đều là người lâu năm ở trong phủ, nên vừa rồi không dựng hình với ngươi, xem ra thế nào cũng phải đánh ngươi bằng bản tử, ngươi mới nguyện nói thật! Người tới, đem nàng, con trai và con gái nàng cùng đưa ra ngoài, mỗi người đánh ba mươi đại bản.”

Du Tiểu Văn âm thầm kinh ngạc, mẫu thân nào mà chẳng thương con, chiều này của lão thái thái thật độc, so với đánh Vương tẩu tử còn lợi hại hơn nhiều.

Vương tẩu tử quả nhiên hoảng, khóc cầu lão thái thái tha thứ, nói không liên quan đến con mình. Lão thái thái ngồi bất động trên ghế, bà chỉ phải quay sang quát đến trước mặt phu nhân, “Phu nhân cứu cứu ta.....”

Trương thị sợ hãi đến suýt nhảy dựng, sắc mặt cực kỳ mất tự nhiên, đứng thẳng mày trách mắng: “Còn không mau kéo điều nô này xuống đánh bằng roi!”

Thạch Lựu lúc này cũng nhìn ra chút manh mối, nàng xưa nay luôn cân nhắc nhân tâm tư, biết lão thái thái là nghi phu nhân, mà Võ di nương lại có một chút nữ đã bay lên cành cao làm phượng hoàng..... Nàng cơ hồ là lập tức quyết định đứng về phía Võ di nương, di nương chẳng phải là nên giúp di nương sao?

Vì thế Thạch Lựu che miệng, cười khê nói: “Vương tẩu tử chó lung tung cầu người, người lúc này cầu đến trước mặt phu nhân, người không biết còn tưởng rằng lời nói dối vừa rồi là do phu nhân dạy người nói đó a.”

Huyết sắc trên mặt Trương thị liền biến mất, không dám tùy ý nói tiếp, chỉ có thể thảm thảm “Tiện tì” vô số lần trong lòng.

Lão thái thái lạnh lùng hừ một tiếng, bà lúc này đã có thể khẳng định mọi chuyện là do Trương thị giở trò, chỉ chờ Trương thị không chịu nổi, nói lỡ ra câu gì đó.

Trương thị thật sự là gặp đến độ không nhìn nổi, ngày đó thấy trong sổ sách có Cỏ Linh Chi và Tùng Vù, cộng thêm biết đây là hai nguyên liệu chính để làm món ăn yêu thích của Tần Vương phi, cho nên mới cùng Trương phu nhân thương lượng kể này. Những thứ đó là do bà bảo Vương tẩu từ lấy ra, cũng đã sớm xử lý, làm sao có thể tìm ra ba nhánh Cỏ Linh Chi trong phòng mình?

Trương thị đảo mắt vài vòng trên mặt từng người, dừng lại trên mặt Du Tiểu Văn, một ý niệm nhoáng lên trong đầu, trong lòng thâm kinh hãi, chỉ có nàng, chỉ có nàng đã biến mất một đoạn thời gian trước mắt mình, tuy nói là đi tịnh phòng, nhưng ai biết nàng có phải có cách khác bảo người khác làm việc này?

Hận ý bùng lên! Trương thị gắt gao siết chặt nắm tay, nghe ngoài sân vọng vào tiếng bản tử đánh vào da thịt bộp bộp, còn có tiếng khóc tiều hài tử. Bà đã cho Vương tẩu từ một hứa hẹn, chỉ sợ cũng không ngăn được một mẩu thân đau lòng. Cấn chặt rằng, Trương thị làm ra bộ dáng khó xử, nhẹ giọng nói: “Lão thái thái, Tào gia chúng ta thì lễ gia truyền, Vương tẩu từ phạm vào sai, đúng là nên phạt, nhưng đánh đứa nhỏ bằng bản tử, e không được ôn lâm.”

Lão thái thái ngay cả mí mắt cũng không nâng lên một chút, “Con cái của nàng ta cũng là nô tài của Tào gia chúng ta, từ nhỏ học chút quy củ cũng tốt.”

Đang nói, ngoài viện tĩnh lặng xuống, tưởng là Vương tẩu từ đã nhận tội, trái tim Trương thị như bị kéo lên tận cổ họng. Không bao lâu sau, Tào quản gia tiến vào, nói: “Hồi bẩm lão thái thái, Tước gia, Vương tẩu từ đã khai, là do nàng trộm, Tùng Vù đã bán, Cỏ Linh Chi chưa bán ra, bà sợ sự tình bị bại lộ, mới giấu vào trong phòng phu nhân, tưởng rằng các chủ tử thấy vật đã tìm về được sẽ không lại truy cứu.”

Trương thị nghe vậy, thở phào nhẹ nhõm một hơi, lập tức nói ra một tràng đau thương chỉ trích Vương tẩu từ cô phụ sự tín nhiệm của lão thái thái. Một mình bà ra sức nói hồi lâu, chỉ có Ngọc di nương và Tào Trung Trinh thỉnh thoảng phụ họa vài câu, lão thái thái chỉ ngồi yên thối trà, không nói một lời.

Đội Trương thị chợt dạ ngậm miệng, lão thái thái mới buông chén trà xuống, thản nhiên nói: “Tìm được đồ ăn trộm, vậy coi như xong. Cả nhà Vương tẩu từ cũng đã làm cho Tào gia chúng ta vài thập niên, dù sao cũng phải nên nhớ đến chút tình cũ, lại đánh thêm năm mươi đại bản, cả nhà phạt đến thôn trang ở Mạc Hà.”

Tào quản gia lĩnh mệnh đi xuống, lão thái thái quay sang nhìn về phía Trương thị, nói: “Bất quá, con dâu à, những người ở trong viện của con làm việc kiểu gì vậy? Một người sống lớn như vậy đi vào rồi đi ra, còn vào tận trong phòng của con, cứ nhiên không một ai nhìn thấy. Ta nghĩ, hay là do con ngày thường quá mức nhân từ, làm cho bọn họ đều lười biếng cả ra? Loại nô tài đáng chết này, phủ chúng ta không nuôi nổi a! Người nào nên bán thì bán cả đi, hoặc là phái đến thôn trang ở Mạc Hà. Nếu là hạ nhân hồi môn của con dâu, thì khấu trừ ba tháng tiền tiêu vặt, lại đánh bốn mươi bản tử. Tào quản gia, ngày mai hãy đi mua vài người mới đến, hảo hảo dạy dỗ, rồi đưa vào viện của phu nhân. Thời gian này, tạm thời dùng trước vài người trong viện của ta đi.”

Thế này không phải là muốn rửa sạch người trong viện của ta sao? Trương thị thâm hận, vội ăn nói khép nép: “Lão thái thái giáo huấn thật đúng, là con dâu quân thúc vô phương, con dâu về sau nhất định sẽ quản nghiêm hơn, tuyệt không nuông chiều. Cho nên, con dâu xin được cầu tình, cầu lão thái thái giờ cao đánh khẽ, tha cho bọn họ lần này.”

Lão thái thái nhàn nhạt nói: “Con dâu à, vậy là con chưa biết rồi, những nô tài này là gia sinh tử mẫu đời của Tào gia chúng ta, đã thành những kẻ giao hoạt, nếu đã dạy không tốt, thì cứ đuổi đi mới tốt. Chờ Tào quản gia mua về người mới, con hãy nhớ quản cho tốt là được.” Đây là nói cho Trương thị, người bị bán là người của Tào gia, người không tư cách ngăn đón.

Trương thị đành phải nháy mắt ra dấu cho con và nữ nhi. Tào Trung Duệ nhận thì có nhận được, lại không biết mẫu thân rốt cuộc là muốn thế nào, hẳn là một nam tử, tâm tư không ở trong hậu viện, đương nhiên không rõ những con con vòng vòng trong chuyện này. Tào Trung Nhã thì biết, cũng làm nũng dấy dưng một hồi, nhưng chủ ý của lão thái thái đã định, kiên quyết không thay đổi.

Tào quản gia hạ thấp người lĩnh mệnh, việc này xem như là ván đã đóng thuyền. Tào Thanh Nho kỳ thật cũng muốn cầu tình giúp phu nhân, nhưng đây là chuyện trong hậu viện, vốn là lão thái thái nên quản, nên lời nói dù đã đến miệng hắn cũng không nói ra được, cứ thế bỏ lỡ thời cơ.

Du Tiểu Văn âm thầm bội phục lão thái thái, Trương thị làm chủ mẫu đã hơn hai mươi năm, chỉ sợ hạ nhân trong viện của Tào gia đều đã đổi chủ tử. Chiều này của lão thái thái, vừa nhanh vừa mạnh, kẻ thì bị bán, người thì giáng cấp. Về sau người khác trước khi làm việc gì đều sẽ suy tính lại trong lòng một chút, ngẫm lại xem chủ tử chân chính của mình rốt cuộc là ai.

Tìm được Cỏ Linh Chi, nhưng Tùng Vù đã bị bán, vậy là thiếu hụt hơn một ngàn lượng bạc. Lão thái thái ra lệnh trừ dần vào tiền tiêu vặt hàng tháng của người nhà Vương tẩu từ, cũng không nói kỳ hạn. Vương lão mẹ cùng con trai, cháu trai, cháu gái đập đầu vài cái, cảm tạ lão thái thái không xử phạt nặng.

Sự tình như vậy coi như không giải quyết được gì, khi Trương thị về phòng, cơ hồ đem sức nặng toàn thân đều đặt lên cánh tay của Khúc ma ma, thân mình mềm nhũn không đứng vững nổi. Bà một phen vất vả bày mưu, không những không thể tính kế được người cần tính kế, ngược lại còn khiến lão thái thái rửa sạch toàn bộ người trong viện của mình. Hạ nhân do bà mang đến từ nhà mẹ đẻ đều bị đánh bốn mươi đại bản, thế này có khác gì đánh vào mặt bà? Hơn nữa Tào quản gia một ngày không về người mới, bà phải trải qua một ngày chịu đựng người của lão thái thái giám thị.

Càng nghĩ càng cảm thấy nghẹn khuất, Trương thị vừa trở lại Nhã Ngũ Đường liền khóc rống một hồi, đập vỡ một đồng đồ sứ, ngồi phịch xuống giường, thì thào tự nói, “Ta là rất nóng vội, không nên gấp như vậy, thật sự là xem thường xử nhà đầu kia, nàng làm thế nào vu oan cho ta, người nào trong viện chúng ta là người của à?”

Lời này Khúc ma ma không dám đáp, Trương thị bảo Khúc ma ma đuổi hết người ra, thấp giọng hỏi, “Ngày mai người nọ có phải sẽ đến?”

Khúc ma ma gật gật đầu nói: “Đúng vậy.”

Trương thị giống như nhìn thấy ánh rạng đông thẳng lợi, không khỏi lộ ra vẻ tươi cười. Á tiện nhân họ Ngô kia chó mớ tưởng gả vào vương phủ, đừng hòng!

Nhưng liên tục vài ngày, Âu Dương Thần đều không đến Tào phủ. Trương phủ phái người đến báo cho Trương thị, người được phái đi tiếp ứng hẳn bỗng dung biến mất. Trương thị kinh hãi, “Tại sao có thể như vậy?” Vấn đề này, Khúc ma ma sao có thể trả lời, chỉ có thể an ủi: “Có lẽ là có chuyện gì đó, có bạc để lấy, hẳn sao có thể không cần, thế nào rồi cũng sẽ đến.”

Trương thị tức giận, gạt toàn bộ chén trà khỏi bàn, “Cũng sẽ đến? Còn phải chờ tới ngày nào? Chỉ còn một tháng nữa là đến đại hôn!”

Khúc ma ma sợ tới mức vội ra dấu chó có lên tiếng, chỉ chỉ ngoài cửa sổ, hiện tại trừ bỏ bà và Từ Nhi, Bích Nhi, người trong viện đều là người của lão thái thái, phu nhân không thể nói như vậy.

Trương thị còn muốn mắng hai câu, đột nhiên cảm thấy ngực quần đau, chỉ phải xoa ngực ngồi xuống, nuốt con tức này vào bụng.

Trái lại, Vô di nương, à không, Vô thị. Vô thị mấy ngày nay sống thập phần dễ chịu, bước chân đi đường đều như có gió nâng đỡ. Tào Tước gia đã dâng số đến Lễ bộ, có lẽ là Nhiếp Chính Vương đã sớm chào hỏi qua, rất nhanh liền phê chuẩn, nàng nay đã là bình thân danh chính ngôn thuận, trong phủ ai thấy nàng đều phải gọi một tiếng Vũ phu nhân. [Nhị phu nhân là Tào Thanh Nho em dâu]

Vô thị tri ân báo đáp, đối với Du Tiểu Văn có thể nói là cẩn thận quan tâm, nàng thử thăm dò hỏi Du Tiểu Văn đã dùng phương pháp gì để đem Cỏ Linh Chi bỏ vào phòng Trương thị, Du Tiểu Văn thuận miệng đáp: “Văn bá thỉnh một vị cao nhân âm thầm bảo hộ con, con nhờ vị cao nhân này đến hỗ trợ.”

Vô thị nhất thời nghiêm túc nghĩ, không khỏi một lần nữa đánh giá nữ hài trước mắt: Nàng dung nhan tuyệt mỹ, khí chất lạnh nhạt, cử chỉ tao nhã, càng hiếm có là, nàng có sự trấn định cùng cơ trí rất vượt tuổi, có thể nhàn nhạt đàm tiếu nhân gian, nhẹ nhàng phẩy tay đánh tan âm mưu. Vô thị nguyên bản đã rất bội phục đảm lược cùng mưu lược của nàng, hiện tại lại có cao nhân hộ thân, Vô thị lại càng thêm nảy sinh tâm tính gần khiếp đảm Du Tiểu Văn, xem nàng trở thành người mà mình vĩnh viễn không thể đắc tội.

Du Tiểu Văn biết Trương thị sẽ phải thành thật một đoạn thời gian dài, liền chuyên tâm nghiên cứu võ công và y thuật, thuận tiện đi quản lý cửa hàng của mình. Các món đồ sản được vận chuyển từ thôn trang ở Nhữ Dương rất được người kinh thành hoan nghênh, Du Tiểu Văn cảm thấy cứ bán như vậy thì kiếm không được bao nhiêu bạc, hơn nữa trái cây cũng không thể bảo quản lâu, mà mùa trái cây cũng không dài, liền tìm Văn bá thương lượng, thử đem một phần trái cây làm yếm quả*, kéo dài thời gian tiêu thụ.

* Cái từ này làm mình đau đầu dữ lắm. Từ “yếm” này kiểu giống như muối chua, vậy thì “yếm quả” nghĩa là “quả muối chua”??? Mình thấy cứ kì kì thế nào, hay là tại mình chưa ăn trái nào muối chua nên nghĩ vậy??? Mới đầu mình đoán là xí muội, vì nó cũng chua, cũng có ướp muối (dĩ nhiên là ướp còn nhiều thứ khác), cũng có thể được làm từ nhiều loại trái cây (nhưng chỉ có những loại trái có quả cứng thôi).

Nàng nào biết chính xác “yếm quả” là cái gì thì nhớ nói với mình 1 tiếng để mình sửa lại ^^.

Đề nghị này được Du Văn Biểu cực lực duy trì. Trong số các hạ nhân mang theo từ Nhữ Dương, có một vị con dâu là người Giang Nam, biết cách làm yếm quả rất ngon, hơn nữa cách làm của Giang Nam khác với cách làm ở kinh thành, có lẽ sẽ khiến người kinh thành cảm thấy mới mẻ. Vì thế nàng cho người đó làm thử một ít đến bán trong cửa hàng, không ngờ lại bán sạch trong ngày hôm đó. Đến ngày hôm sau, có rất nhiều quý phủ cho người đến hỏi, hoặc là những người mua ngày hôm qua lại đến đặt hàng.

Du Văn Biểu lập tức tuyển nhận thêm người, giúp đỡ gia công trái cây. Trái cây sau khi được gia công thành mứt, giá được nâng lên rất nhiều, lợi nhuận trong một tháng tăng lên gấp ba. Du Tiểu Văn không nghĩ tới biện pháp của lại dùng được đến vậy, tâm tình cũng cực kỳ khoái trá. Ngô Lệ Quyên cũng thích ăn loại yếm quả này, Du Tiểu Văn liền cười nói: “Thứ phi thích ăn, là vinh hạnh của tiểu điểm, về sau tiểu điểm sẽ chuyên cung cấp một phần cho thứ phi. Nếu muốn hỏi báo, chỉ cần thứ phi về sau giúp đỡ khai hóa thanh danh là được.”

Ngô Lệ Quyên ngượng ngùng cúi đầu cười, lại ngẩng đầu lên, nghiêm túc nhìn Du Tiểu Văn, nói: “Ta có thể có ngày hôm nay, đều là Du cô nương giúp ta, ân tình này, ta sẽ không quên. Nếu có việc gì khó xử, cứ tới tìm ta, ta nhất định đem hết toàn lực tương trợ.”

Du Tiểu Văn cười cười, “Hy vọng không có việc gì phải phiền tới đến thứ phi.” Cũng không khách khí từ chối, nàng giúp Ngô Lệ Quyên, vốn là vì kết giao nhân mạch.

Còn ba ngày nữa là đến ngày Ngô Lệ Quyên xuất giá, trong lúc mọi người đều vây quanh lão thái thái nói chuyện phiếm, sau một quãng thời gian yên lặng đã lâu, Trương thị bỗng nhiên tinh thần tỉnh táo, khen nức nở Ngô Lệ Quyên và Tiểu Vô thị vài câu, rồi đề nghị: “Ngày mai đến Quảng Tế Tự khấn

Quan Âm đi, hy vọng Ngô thứ phi tân hôn lạc hồng, mau sinh tân nam.”

Ngô Lệ Quyên nhất thời xấu hổ cúi đầu, Tiểu Võ thị tuy rằng không thích Trương thị, nhưng nghe lời này cũng thấy vui mừng, chỉ là đề nghị này là từ miệng Trương thị, nàng cứ cảm thấy không tốt, cười cười hỏi, “Đến Quảng Tế Tự cầu con là linh nghiệm nhất sao?”

Lão thái thái cười nói: “Chỉ cần là chùa miếu hương khói cường thịnh liền có người linh nghiệm, Quảng Tế Tự, Quảng Hóa Tự, Pháp Nguyên Tự, Giới Đài Tự đều được.”

Tiểu Võ thị liền cười nói: “Nghe qua Pháp Nguyên Tự rất nổi tiếng.”

Du Tiểu Văn cười nhẹ, nói: “Vậy đi Pháp Nguyên Tự đi. Lão thái thái, chúng con có thể đi cùng không? Để các tỷ muội chúng con đến cầu phúc giúp Ngô tỷ tỷ, hy vọng tỷ ấy có thể được Vương gia sủng ái.”

Lão thái thái liền vỗ bàn, vui vẻ nói, “Hảo, ngày mai cùng đi Pháp Nguyên Tự bái Bồ Tát.”

Tào Trung Trinh, Tào Trung Yến vui vô cùng, Trương thị lại cười nói: “Không bằng cũng mời Dao Nhi cùng đi, về sau hai người chính là tỷ muội, phải thân cận nhiều hơn mới tốt.”

Lão thái thái khẽ suy tư, liền đáp ứng, “Vậy phiền toái con dâu gọi bái thiếp sang nhà thông gia.”

Trương thị lập tức đáp: “Vâng.”

.
. .
.

Trở lại Mặc Ngọc Cư, Triệu ma ma liền lo lắng nói, “Cửu phu nhân đây là lại muốn bài trò thiêu thân gì, hôm qua Trương phủ đã phái người đi tìm tên Âu Dương Thần kia.”

Du Tiểu Văn cười khế, mợ còn tưởng rằng có thể tính kế Ngô cô nương? Lại không biết lần này, là ta muốn mời mợ vào bẫy.

Thẩm Thiên Hà vẫn phái người lưu ý hướng đi của Âu Dương Thần, người này giao hoạt đến cực điểm, trốn đông trốn tây, rốt cục dường như thương xong, ra tiền mua đao kiếm, định tìm cơ hội ám sát Trương thị và Trương phu nhân. Thẩm Thiên Hà liền cải trang thành một người thần bí, đến gợi ý cho hắn dùng một phương pháp khác để trả thù.

Du Tiểu Văn viết thư cột vào chân bồ câu rồi thả cho bồ câu cất cánh bay ra ngoài. Nàng đổi xiêm y khác, ngồi vào bàn xem sách thuốc, lần trước dùng dao mổ trâu cắt tiết gà, hiệu quả thập phần tốt, khiến nàng càng tăng thêm động lực học y. Triệu ma ma mang đến một cái nhẫn kim chỉ, ngồi vào chỗ bàn đối diện. Sơ Vân, Sơ Tuyết mang trà mới và trái cây lên, liền thối lui ra gác ở cửa phòng.

Triệu ma ma vừa may vá vừa tán gẫu, “Tiểu thư, người đêm đó sao không hề đến đây?”

Du Tiểu Văn không giấu giếm Triệu ma ma chuyện gì, bao gồm chuyện hắc y nhân đêm đó, “Kê làm tặc thường có hành tung bất định, bất quá, khẳng định người đó sẽ lại đến.” Ba nhánh Cỏ Linh Chi khẳng định là do người nọ làm, vấn đề là, hắn làm sao biết được? Vấn đề này, có lẽ một ngày nào đó có thể được giải đáp, bởi vì đêm đó nàng về phòng, phát hiện trên gối có một tờ giấy, mặt trên ghi là sẽ thu bạc vào lần khác.

Triệu ma ma than nhẹ một tiếng, tiểu thư cư nhiên biết võ nghệ cao cường, lúc còn ở Nhữ Dương, bà căn bản nghĩ cũng không dám nghĩ, nhưng nếu không phải như vậy, chỉ sợ hiện tại. “Nhưng, tiểu thư à, ngài là danh môn khuê tú, nếu để phu gia tương lai biết ngài có khả năng này, chỉ sợ.”

Du Tiểu Văn cười cười, “Ta biết, ma ma cứ yên tâm, ta chỉ là cảm thấy có nhất kỹ bàng thân mới tốt, cũng không phải muốn cậy mạnh đầu đá với người ta.”

Triệu ma ma thế này mới yên lòng, lại bắt đầu nghĩ ngợi vẩn vơ, tiểu thư tuổi tuy nhỏ, nhưng tâm tính trầm ổn, đa mưu túc trí, không thua gì danh môn tài nữ, không biết công tử nhà ai mới có thể xứng đôi với tiểu thư. Đáng tiếc, tiểu thư phải giữ đạo hiếu ba năm, chỉ sợ đến lúc đó, ân huệ lang đều đã định hôn xong rồi, người nào còn chưa đính hôn, tuổi tác lại không thích hợp. Chờ tiểu thư xong hiếu kị, ta phải dùng bộ mặt già nua này đi cầu lão thái thái, tổ chức vài lần yến hội, mời các phu nhân đến gặp mặt tiểu thư một lần mới được.

Du Tiểu Văn không biết Triệu ma ma đã nghĩ đến tương lai xa như vậy, chỉ một lòng tính toán kế hoạch ngày mai, hy vọng không bị bại lộ.

.
. .
.

Sáng sớm hôm sau, lão thái thái, Trương thị và Võ thị dẫn mọi người ra ngoài. Đoàn người chia ra thành mấy chiếc xe ngựa lớn, đầu tiên là đến Trương phủ hội họp, sau đó lên đường đến Pháp Nguyên Tự.

Vừa đến chân núi, xe ngựa liền ngừng lại, nguyên lai là phía trước có xe ngựa của phủ khác. Lão thái thái phái người đến hỏi thăm, nghe nói là xe của Sở Vương phủ, liền vội dẫn con dâu, các cháu gái xuống xe, tự mình đến xe ngựa của Sở thái phi để thỉnh an.

Quân Dật Chi cười trên con ngựa cao to, đứng bên cạnh xe ngựa, thấy người Tào gia lại đây, liền xuống ngựa, chấp tay thi lễ. Hắn môi hồng răng trắng, mày tằm mắt phượng, chỉ tùy ý làm một động tác đều có vẻ phong lưu phóng khoáng, tao nhã phi phàm. Mấy tỷ muội Tào gia đều nhất thời ngừng thở, hai gò má ửng đỏ, quên cả đáp lễ.

Chỉ có Du Tiểu Văn không bị nam sắc làm rung động, cúi người đáp lễ, tỷ muội Tào thị thế này mới hồi phục tinh thần, lục tục đáp lễ. Tào Trung Nhã xấu hổ thầm nghĩ, mấy ngày không gặp, Quân Nhị công tử càng thêm tuấn mỹ..... Giờ khắc này, nàng hoàn toàn quên Nhiep Chính Vương và Hân Thế Chiêu sang một bên.

Lão thái thái đứng ở ngoài xe ngựa hàn huyên với Sở thái phi, bọn tiểu bối liền đứng dờn sang một bên. Quân Dật Chi tiếp tục khoe ra nụ cười phong lưu tiêu sái của mình, ánh mắt dạo quanh những khuôn mặt như hoa nở của mấy tỷ muội, mở miệng hỏi các nàng lên đây để làm gì.

Tào Trung Nhã cướp lời, đáp, “Chúng ta tới là để cầu phúc cho Dao biểu tỷ và Ngô tỷ tỷ.” Hai người này nay đã có thân phận bất đồng, không có xuống xe ngựa.

Quân Dật Chi “À” một tiếng, quay sang hỏi Du Tiểu Văn, “Ngươi cũng đến cầu phúc?”

“Đúng vậy.” Du Tiểu Văn thầm nghĩ: Bộ hết chuyện để hỏi rồi sao? Tào Trung Nhã vừa mới nói là “chúng ta” nha.

Quân Dật Chi bỗng nhiên xoay mở quạt giấy, tư thái phong lưu phe phẩy mấy cái, cũng không quên ánh mắt ghen ghét của tỷ muội Tào thị, tựa đầu tiến gần bên tai Du Tiểu Văn, nhỏ giọng hỏi nàng, “Có muốn xem kịch vui không?”

Du Tiểu Văn lập tức cảnh giác nhìn hắn, người này cười phong tao như vậy, khẳng định không phải là chuyện tốt lành gì.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Đích Nữ Không Ngoan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 52: Tam Tiểu Thư Tào Gia Hung Hãn

Liên tưởng đến tiếng tằm ăn chơi đàng điếm, đốt tiền đốt bạc của người này, Du Tiểu Văn lập tức đậm mặt nói: “Không muốn.”

Quân Dật Chi một chút cũng không buồn, vẫn tiếp tục cười toe đến độ cong cong mắt phượng lên, “Không muốn xem thì thôi. A đúng rồi, ngươi còn thiếu ta một nửa phượng thuốc.”

Hai người đứng cạnh nhau có hơi gần gũi quá, Du Tiểu Văn bất động thanh sắc nhích ra xa hai bước, ám trùng mắt nhìn hắn, dùng ánh mắt nói cho hắn, “Còn chưa phân ra thắng bại, ta cũng không thiếu ngươi”, rồi không thèm nói gì với hắn nữa, người này không cần người bên ngoài đánh giá mình thế nào, nhưng nàng thì vẫn đề ý đến thanh danh của mình.

Quân Dật Chi đang định nói gì đó, thì Tào Trung Nhã đã không ngăn được ghen tuông trong lòng, giương giọng hỏi: “Quân Nhị công tử, biểu tỷ, hai người đang nói gì vậy, chúng ta có thể nghe một chút được không?”

Quân Dật Chi nghiêng đầu nhìn Tào Trung Nhã, toét miệng cười khuyếch thành, đợi đến khi nàng bị mê hoặc đến độ ánh mắt mờ lung, vẻ mặt như say, hắn mới dùng ngữ khí như trên đùa hỏi: “Có câu phi lễ chứ nghe*, ngươi chưa từng nghe qua sao? Giáo đường ma ma ở nhà ngươi không dạy ngươi sao?”

* Câu gốc là “phi lễ vật thị, phi lễ vật thính, phi lễ vật ngôn, phi lễ vật động” (Không nhìn điều sai, không nghe điều bậy, không nói điều trái, không làm điều quấy). Đây là câu trả lời của Khổng Tử khi được hỏi làm người có đức thì phải làm thế nào. Các nàng hãy thử vào đây để xem thêm.

Thế nhưng nói ta không giáo dục! Tào Trung Nhã lập tức xấu hổ đỏ bừng mặt, ngắt lời người đang nói xác thực không đúng, nhưng hai người các ngươi châu đầu ghé tai nói chuyện với nhau trước mặt công chúng thì coi được sao? Tào Trung Nhã còn muốn giữ hình tượng đoan trang nhân tính trước mặt Quân Dật Chi, nên không dám phát hỏa với hắn, liền quay sang thuyết giáo Du Tiểu Văn, “Biểu tỷ, kinh thành không giống nơi nông thôn như Nhữ Dương, phải thời thời khắc khắc nhớ rõ nam nữ đại phòng* mới được.”

* Nam nữ đại phòng = giữa nam và nữ phải giữ khoảng cách

Câu nói này, một là, chỉ trích Du Tiểu Văn ở trước mặt công chúng lại dám tùy ý nói chuyện với nam tử, đúng là thập phần ngả ngớn; hai là, ám chỉ khi nàng ở Nhữ Dương, chỉ sợ ngôn hành cử chỉ còn ngả ngớn hơn. Nếu để Sở thái phi nghe được điều này, khẳng định sẽ phải cẩn thận suy tính một phen. Tào Trung Nhã nhìn không được thâm vồ tay cho bản thân trong lòng, về sau nên tiếp tục đối phó với biểu tỷ như vậy!

Du Tiểu Văn chỉ cười nhẹ, không chút để ý nói: “Nam nữ đại phòng là chuyện ngay cả hạ nhân của Du gia cũng phải cẩn trọng giữ gìn, dù là nha hoàn của tỷ, cũng sẽ không tùy ý chủ động yêu cầu nói chuyện với nam tử, tỷ làm sao có thể không nhớ rõ chứ?”

Mới vừa rồi, không phải là Tào Trung Nhã người chủ động nói chuyện với Quân Nhị công tử, muốn hấn tiếp lời mình đó sao? Những người đứng ở đây đều có mắt có tai, ta còn sợ người bịa đặt vài câu chửi bới sao?

Tào Trung Nhã bị nghẹn nhất thời không biết nên nói tiếp thế nào. Tào Trung Yên là người thành thật, bị khí tràng này làm cho kinh sợ, rụt cổ ẩn qua một bên, e sợ chiến hỏa đốt tới trên người mình. Mẹ con Tào Trung Trinh xưa nay đều đi theo mẹ con Trương thị, sai đâu đánh đó, thấy vậy liền có ý muốn hát đệm, liệu mạng suy nghĩ phải làm thế nào đánh hạ Du Tiểu Văn.

Quân Dật Chi trong lòng phiền thật sự, hễ nữ nhân cùng đứng một khối thì y như rằng chính là cái cớ đầu vô mồm. Nghĩ thì nghĩ như vậy, nhưng trên mặt hấn vẫn tỏ vẻ hưng trí bừng bừng, hết nhìn nhìn bên này lại nhìn nhìn bên kia, cuối cùng cười hỏi Tào Trung Nhã, “Người lúc này muốn nghe ta nói cái gì?” Cực kỳ hăng hái giúp Du Tiểu Văn làm chứng việc Tào Trung Nhã chủ động nói chuyện với nam tử.

Tào Trung Nhã tức giận đến đầu ngón tay đều run lên, nhưng cũng không hận Quân Dật Chi, chỉ cảm thấy đây là do Du Tiểu Văn dụ dỗ, câu mắt hồn của Quân Nhị công tử lên người mình. Nàng lúc này thật rất muốn tát một cái lên mặt Du Tiểu Văn.

Tào Trung Trinh bước lên phía trước vịn tay Tào Trung Nhã, nhỏ giọng nói với Quân Dật Chi: “Tam muội muội chỉ là tò mò thôi, Quân Nhị công tử nếu không muốn nói, cho là chúng ta đắc tội, ta đây xin thay mặt tạ lỗi với công tử.” Nói xong còn thút tha cúi người hành lễ một cái.

Vị giai nhân trước mắt chỉ chừng mười ba, mười bốn tuổi, mặt mày tú lệ, khuôn mặt tinh xảo, cặp mắt phượng của Quân Dật Chi chợt sáng ngời, giống nhau mặt hồ mùa xuân được ánh mặt trời chiếu rọi, phát ra từng đợt sóng lóe sáng. Trái tim Tào Trung Trinh chợt đập liên hồi, nàng không dám nhìn thẳng, ngượng ngùng gục đầu xuống, nghe thanh âm thuận hậu êm tai của hắn: “Nào dám để tiểu thư tạ tội, chỉ có thể trách ta không thích bị người khác ngắt lời, nên tính tình có chút nóng nảy. Kỳ thật là một việc nhỏ, ta quả thật rất không có khí độ, phải là ta xin tạ tội mới đúng.”

Khuôn mặt tú lệ của Tào Trung Trinh nháy mắt ứng hồng như mặt trời buổi bình minh, đầu cúi thấp đến độ gần như sắp chôn vào ngực. Toàn bộ cơ bắp trên mặt Du Tiểu Văn suất nhện không được run rẩy, rất, rất buồn nôn! Nàng thậm chí còn có thể cảm thấy vị chua trào lên!

Tào Trung Nhã cũng bị chọc giận công tâm, nàng nguyên tưởng rằng đại tỷ là tới giúp nàng, ai ngờ hóa ra cũng là đến câu dẫn Quân Nhị công tử. Giờ khắc này nàng làm sao còn nhớ rõ Nghiêm ma ma dạy cái gì, cũng đã quên mất chữ “nhân” mà mẫu thân dạy cho nàng, tính tình điêu ngoa lại nổi lên, quay sang dùng hai tay đẩy mạnh một cái, đẩy ngã Tào Trung Trinh một cái bốn chân chổng vó.

Nơi này cách Pháp Nguyên Tự không xa, tuy rằng không phải mừng mười lăm tháng giêng, nhưng vẫn có không ít người đến dâng hương. Tào Trung Trinh bị ngã thế này, vậy đều bị tọc lên một mảng lên, lộ ra cả chiếc quần lót bằng lụa mỏng màu đỏ ở bên trong. Nha hoàn Thu Nhi vội chạy đến, trước kéo cái váy xuống mới đỡ Tào Trung Trinh đứng lên.

Cú ngã này quả thật rất nặng, một bên hông Tào Trung Trinh bị đau đến đòi mạng, cả buổi cũng không dám chống bằng chân bên kia. Nhưng cái đau trên thân thể cũng không sánh được nỗi đau trong lòng. Tào Trung Trinh làm sao không hiểu tính tình của Tam muội, nàng chính là có ý chọc cho Tam muội phát hỏa. Bởi vì so với Tam muội và Du biểu muội, sở trường duy nhất của nàng chỉ sợ chính là tính tình điệu ngoan, tuổi tương đối trưởng thành, vóc người đã muốn nảy nở, đối với một thiếu niên mà nói, đây là một lực hấp dẫn khó cưỡng.

Khi Tam muội đẩy nàng, nàng đã cố ý ngã về phía Quân Dật Chi. Dựa theo những lời đồn mà nàng nghe được, Quân Dật Chi phi thường ưa thích nữ sắc, thường xuyên ra vào chôn hoa lâu và tửu phường, còn mấy lần vì tranh giành kỹ nữ với người ta mà ra tay quá nặng, cộng thêm vừa rồi Quân Dật Chi có vẻ có vài phần ý tứ với nàng, nên nàng đoán chắc Quân Dật Chi nhất định sẽ đưa đón lấy nàng, nàng sẽ thuận thế ngã vào trong lòng Quân Dật Chi. Lại không nghĩ rằng, Quân Dật Chi lại lui ra sau một bước, trở mặt nhìn nàng ngã xuống đất. Người bạc tình như vậy, sao có thể không khiến nàng thương tâm?

Hơn nửa mấy ngày trước đây mới có tuyết rơi, hiện tại vừa đúng lúc tuyết tan, mặt đất vừa ướt lại vừa bẩn, tấm áo khoác nhưng viền lông sóc mới làm đã bị dính mấy vết bùn đen ẩm ướt to tướng, nếu còn muốn vào chùa dâng hương, thì không thể lại mặc nữa. Nhưng giờ đang là mùa đông, ngay cả một tấm áo choàng cũng không có, thì nàng hóa ra phi thường nghèo túng trước mặt các tiểu thư cao quý khác.

Tào Trung Trinh không khỏi đỏ hốc mắt, vịn tay Thu Nhi khập khiễng trở về xe ngựa.

Ngay trong nháy mắt Tào Trung Trinh ngã xuống, Quân Dật Chi liền phi thường thủ lễ xoay người nhìn sang chỗ khác, phi lễ chó thị, miệng cũng không quên tính kế Tào Trung Nhã, “Tào Tam tiểu thư nếu có bất mãn gì đối với Quân tử, cứ việc nói thẳng là được, việc gì phải trút giận vào lệnh tỷ?” Cuối cùng còn quay sang nhìn Du Tiểu Văn, chớp chớp mắt vài cái, rất có hàm ý “Còn không mau cảm ơn ta giúp người trút giận”.

Lời vừa nói ra, Tào Trung Nhã nhất thời nóng nảy, còn muốn sẵn giọng biện giải một phen, thì nghe giọng nói vừa mềm nhẹ vừa nghiêm khắc của Trương thị ra lệnh nha hoàn Hồng Nhi, “Hồng Nhi, còn không mau đỡ tiểu thư vào trong xe ngựa đi, trời lạnh thế này, lỡ bị đông lạnh thì làm sao!”

Bọn tiểu bối ở bên này tranh đấu gay gắt, động tĩnh lớn như vậy, bên phía trưởng bối đương nhiên đều nghe hết. Trương thị phát giác thấy nữ nhi nhà mình động thủ đẩy trưởng tỷ, đầu óc liền trống rỗng. Triều đại này chú ý nhất là hiếu đạo và trật tự quy củ, Tào Trung Trinh tuy là thứ nữ, nhưng cũng là tỷ tỷ, có câu trường ấu có tự*, vô luận thế nào cũng không thể vô lễ với trưởng tỷ, huống chi còn là ra tay đẩy người trước mặt công chúng, thanh danh hung hãn này sợ là sẽ truyền ra cho tất cả mọi người đều biết.

* Trường ấu có tự: lớn nhỏ đều có thứ tự, người nhỏ hơn không thể thất lễ với người lớn hơn.

Bên tai lập tức truyền vào tiếng nghị luận, tuy rằng hai nhà để xe ngựa gần vệ đường, nhưng trên đường vẫn có khách hành hương đi ngang qua, thấy được một màn này, nhất thời lên tiếng chỉ trích Tào Trung Nhã. Trương thị tức giận đến tím đầu thất, xú nha đầu này sao không chịu mọc ra chút đầu óc, đã nói với nàng bao nhiêu lần rồi, phải biết ăn năn! Ăn năn suốt mấy tháng, mới làm cho lão thái thái thay đổi suy nghĩ với nàng một chút, lại chọn ngay lúc trước mặt bao nhiêu người ở bên ngoài để lộ nguyên hình..... Còn là ở ngay trước mặt Sở thái phi!

Trương thị vội đuổi Tào Trung Nhã về xe ngựa, miễn cho có càng thêm nhiều người nhìn thấy.

Nhưng Tào Trung Nhã không chịu. Nàng cảm thấy hiện tại không nói rõ ràng, về sau liền càng khó nói rõ, vung tay đẩy Hồng Nhi ra, nhìn chăm chăm Quân Dật Chi, ủy ủy khuất khuất nói: “Quân Nhi công tử hiểu lầm ta, ta vừa rồi chỉ cảm thấy tỷ tỷ đứng gần quá, muốn bảo tỷ ấy đứng ra xa hơn một chút thôi, nào biết nàng.....”

Ai ngờ những lời sáo này vào trong tai Sở thái phi, chỉ khiến bà càng thêm cảm thấy nàng thật hung hãn điều ngoa, không biết liêm sỉ là thế nào.

Trương thị gấp đến quýnh lên, nháy mắt một cái, Từ Nhi và Bích Nhi bên cạnh lập tức bước lên trước, nửa vịn nửa kéo Tào Trung Nhã, đỡ nàng lên xe ngựa, “Tiểu thư có chuyện gì cần nói, chúng nô tì giúp ngài chuyển lời là được.”

Lúc xoay người, Tào Trung Nhã thu được ánh mắt nghiêm khắc của mẫu thân, nên dù trong lòng vẫn cảm thấy lòng tràn đầy ủy khuất, nhưng cũng không dám lại nói gì, đành phải lên xe ngựa.

Trương thị gượng cười quay sang giải thích với Sở thái phi, “Đứa nhỏ này chính là tính tình có chút gấp gáp, kỳ thật nếu nói từ từ, Trình Nhi đã có thể tránh ra rồi.”

Tào lão thái thái cười vạ phần miễn cưỡng, nhưng cũng không thể không duy hộ thể diện của Tào gia, “Đứa nhỏ này thực sự không có ý xấu, chính là tính tình hơi gấp gáp, làm cho thái phi chế giễu.”

Sở thái phi mỉm cười nói, “Chỉ là tiểu hài tử, còn có thể chậm rãi dạy.” Các phu nhân quý tộc đều như vậy, chuyện gì đều phải tìm một cái cớ dễ nghe, cho dù là chuyện xấu không cần nói cũng hiểu, cũng phải dùng lời nói dối đến che giấu một phen. Để tỏ vẻ mình có khí độ lại hiền thực nhã nhặn, Sở thái phi đương nhiên là cho Tào gia phần thể diện này, trong lòng cũng là khinh thường, gọi một tiếng: “Dật Nhi, mau tới hành lễ. Trời lạnh, đừng đứng trong tuyết, mau đi thấp hương rồi lên phòng tán gẫu.”

Đám người Tào lão thái thái răm rắp vâng theo.

Quân Dật Chi làm như không có việc gì, cười hi hi chạy tới, chấp tay hành lễ với Tào lão thái thái và Trương thị, rồi liền phi thân lên ngựa. Đám văn bồi Du Tiểu Văn cũng đi tới, hành lễ chào Sở thái phi, sau đó đi ra đứng phía sau Tào lão thái thái, cùng chờ xe ngựa Sở Vương phủ đi xa, mới bước lên lại xe ngựa của mình.

Tào lão thái thái ngồi trong xe ngựa, khuôn mặt già nua ừ dột xuống. Đỗ Quyên kéo ấm lò đến gần, lại rót một chén trà nóng, nhưng lão thái thái lúc này nào còn có tâm tình uống trà, lấy tay ngăn lại, “Giận muốn tức chết rồi.”

Tuy rằng bà không mấy muốn để Văn Nhi kết thân với tay ăn chơi nổi tiếng Quân Nhi công tử này, nhưng Sở Vương phủ ở trong kinh thành là loại địa vị gì? Sở lão Vương gia là đệ đệ ruột của tiên đế, đương nhiên Sở Vương gia là đường huynh của Hoàng Thượng, thánh quyền phong long, hai đời vinh sủng. Bản thân Sở thái phi lại tỷ muội với Thái Hậu và Tần Vương phi, chỉ mỗi ý kiến của bà đối với một nữ tử cũng đủ để ảnh hưởng ý đồ tuyển con dâu của các quý phu nhân khác.

Đỗ Quyên đi lên dấm lưng cho lão thái thái, “Lão thái thái đừng tức giận làm hỏng thân thể, các vị tiểu thư còn trông cậy vào ngài hỗ trợ đính hôn a.”

Đúng là ăn nói hàm hồ, chẳng biết suy nghĩ! Thục Dục khinh thường cười thầm, ngồi xuống bóp chân cho lão thái thái, thấp giọng an ủi: “Sở thái phi là người rộng lượng, sẽ không khó xử một tiểu bối.”

Lời này rất dễ nghe, lão thái thái nhẹ nhàng thở ra, “Sở thái phi là loại thân phận gì, làm sao có thể loạn truyền chuyện thị phi của một tiểu bối, nhưng vừa rồi có rất nhiều người đi ngang qua! Ai...”

Thục Dục tươi cười nói, “Lão thái thái chờ vì chuyện đó mà u sầu, người qua đường đều là những bình dân bá tánh, lại không quen biết Tam tiểu thư.”

Cũng phải, cùng lắm là đồn đãi một vị thiên kim nào đó điều ngoa như thế nào, không nói ra dòng họ thì ai dám chắc là Nhã Nhi? Lão thái thái nghĩ nghĩ, nói: “Đi nói với phu nhân, một hồi nữa đến chùa, bảo Tam tiểu thư phải ở lại trong xe ngựa, đừng đi ra ngoài lại mất mặt xấu hổ.”

Đỗ Quyên chạy nhanh xuống xe ngựa, truyền lời cho chiếc xe ngựa phía sau, câu cuối cùng đương nhiên là không dám nói, nhưng Trương thị cũng có thể đoán ra được. Hiện tại là thời khắc đầu sóng ngọn gió, bà cũng biết là phải điệu thấp, nếu để cho những khách hành hương đi ngang qua biết được thân phận của Nhã Nhi, lúc đó thật sự là không kịp hối hận.

Lời này lập tức được Từ Nhi truyền cho Tào Trung Nhã.

Ba tỷ muội Tào thị và Du Tiểu Văn ngồi chung một xe, không khí bên trong xe lúc này dị thường lửa nóng. Một bên mặt Tào Trung Nhã đỏ đậm một mảng, hai mắt trợn lên trừng trừng nhìn Du Tiểu Văn. Du Tiểu Văn lại vân đạm phong khinh, cười vừa dịu dàng vừa kiêu ngạo.

Sự tình bắt đầu từ dấu bàn tay sưng đỏ trên mặt Tào Trung Trình. Cái tát này hiển nhiên là do Tào Trung Nhã gây ra. Tào Trung Yên là người thành thật chất phác, thấy được nhưng không dám an ủi, chỉ đồng tình nhìn sang. Du Tiểu Văn thì không nhìn được. Nàng kiếp trước đã biết được chuyện Tào

Trung Trinh và Tào Trung Yến gặp bất hạnh trong hôn nhân như thế nào, đây đều là do Trương thị an bài, căn cứ vào đạo lý cùng chung mối thù, Du Tiểu Văn rất là đồng tình hai nữ tử này, cho nên sau khi lên xe liền hỏi, “Mặt của Trinh Nhi tỷ tỷ trên mặt là làm sao vậy?”

Tào Trung Trinh cảm kích liếc nhìn nàng một cái, cũng không dám nói tiếp. Tào Trung Nhã nặng nề hừ một tiếng, “Là ta đánh, đánh thứ nữ tử phóng đảng không biết xấu hổ câu dẫn nam nhân, vậy thì sao? Thứ ngã ngón như vậy, không khéo lại làm hỏng thanh danh của Tào gia!”

Hành động vừa rồi của Tào Trung Trinh, Du Tiểu Văn đều nhìn thấy. Bất quá, nàng cảm thấy một nữ tử muốn theo đuổi hạnh phúc không có gì không đúng, cho nên lập tức trào phúng nói: “Hóa ra Nhã Nhi muội muội còn biết thanh danh Tào gia trọng yếu? Chỉ bằng việc muội hôm nay bám lấy đòi nói chuyện với Quân Nhị công tử, tỷ còn nghĩ là muội không biết nha.”

Lời này đâm trúng chỗ đau trong lòng Tào Trung Nhã, nàng không thấy mình bám lấy Quân Nhị công tử có gì không ổn, nhưng điều khiến nàng buồn khổ chính là Quân Nhị công tử đối với một thứ nữ như Tào Trung Trinh lại có vẻ mặt ôn hoà hơn khi đối với nàng. Đây là ở trong xe ngựa, Tào Trung Nhã làm sao còn có cái gì cố kỵ, vung tay lên định tát vào mặt Du Tiểu Văn, nhưng tay vừa mới vung ra, khuỷu tay liền đau xót, cánh tay bỗng nửa đường đảo lại, chính mình đánh trúng vào mặt mình, lực tay cũng chẳng mạnh bao nhiêu, nhưng những cái móng tay dài của nàng lại kéo đứt chuỗi ngọc kết trên sợi dây xích tay bằng vàng ròng của mình.

“Nhất định là người làm trò quỷ!” Tào Trung Nhã tức giận đến độ muốn thét chói tai, sợi dây xích vàng này có giá không ít bạc, hôm nay mới lần đầu tiên đeo, liền thiếu mất chuỗi ngọc, làm sao có thể gặp ai?

Du Tiểu Văn khí định thần nhàn hỏi lại, “Tỷ làm cái quỷ gì ư? Biểu muội thử hỏi hai vị tỷ tỷ ở đây xem là chuyện gì đi.”

Tào Trung Yến vội vàng cúi đầu, nếu là trước kia, Tào Trung Trinh cho dù nói dối cũng sẽ che lấp giúp Tào Trung Nhã, nhưng hiện tại làm sao còn muốn giúp nàng. Tào Trung Nhã không có người duy trì, mà quả thực cũng không thấy Du Tiểu Văn nhúc nhích một chút, chỉ có thể rướn cổ trừng mắt nhìn nàng.

Vừa vặn lúc này Từ Nhi đến truyền lời, Du Tiểu Văn liền cười nói: “Giờ thì muội muội không cần lo lắng nữa, dù cho xích tay hoàn toàn bị hủy cũng không sao, đằng nào cũng không có ai thấy.”

Tào Trung Nhã tức đến buồn nôn, hốc mắt đều đỏ.

Từ Nhi mặt mày căng thẳng, vội nhìn sang Tam tiểu thư, thế này mới phát hiện thiếu mất một chuỗi ngọc trên dây xích đeo tay. Nàng không dám ở lâu, vén áo thi lễ, rồi vội vàng trở lại xe của phu nhân. Trương thị nghe xong, giật cả mình, nước mắt suýt chút nữa là chảy xuống, “Đứa nhỏ này có phải là muốn cho ta lo chết luôn hay không a! Đã nói cái vòng này là do phụ thân nàng sai người làm ra, nàng sao không biết trân trọng một chút?”

Tước gia chỉ xem trọng con trai, nữ nhi là con dòng chính hay thiếp, đối với hắn mà nói cũng không có quá khác nhau, ngày sau Nhã Nhi gả đến nhà chồng, còn phải dựa vào Tước gia mới có thể đứng vững gót chân.

Khúc ma ma vội an ủi phu nhân, “Dù sao cũng không xuống xe ngựa, hiện tại liền cho người đem đi sửa, đến tối khi Tước gia nhìn đến, nhất định sẽ là dây xích nguyên vẹn.”

Trương thị thế này mới gật gật đầu, bảo Khúc ma ma mau đi làm.

Chẳng mấy chốc đoàn xe đến Pháp Nguyên Tự, mọi người lần lượt xuống xe ngựa, đi theo vị tăng lữ tiếp khách vào trong miếu. Du Tiểu Văn nhỏ giọng nói với Sơ Tuyết: “Đi theo Khúc ma ma.” Vừa đường lại muốn đi sửa dây xích kia, không biết dây xích kia có cái gì đặc biệt, “Nói cho người bên ngoài, dẫn Tam tiểu thư xuống xe.”

Sơ Tuyết lĩnh mệnh, làm bộ như cúi xuống sửa giày, bất động thanh sắc bước chậm chân ra sau.

Đoàn người đi vào đại điện dâng hương, sau khi tặng tiền nhang đèn mới đến hương phòng ngồi nghỉ, chờ ăn cơm chay. Lão thái thái không còn mặt mũi xuất hiện trước mặt Sở thái phi, chỉ hy vọng không cần gặp mặt mới tốt.

Rốt cuộc không phải là nữ nhi mình bị xấu mặt, Trương phu nhân chỉ an ủi tượng trưng cô em chồng bị suy sụp tinh thần vài câu, liền cực kỳ hào hứng nói với nữ nhi và Ngô Lệ Quyên: “Ta đã thỉnh vị đại sư trụ trì trong miếu đến tụng vài đoạn kinh văn cầu phúc cho hai con, một lát nữa, các con nhớ tự mình đến cảm ơn đại sư.”

Trương thị gượng chống đỡ tinh thần, phối hợp nói: “Đúng là phải thành tâm nói lời cảm tạ, hy vọng hai người các con đều có thể sớm khai chi tán diệt cho điện hạ.”

Hai người liền nghe lời gật gật đầu, Trương phu nhân cười nói: “Không vội, chờ tụng kinh xong lại đi cũng không muộn.”

Mọi người chia nhau ngồi vây quanh chậu than sưởi ấm. Đợi ước chừng một nén nhang trôi qua, một ma ma quản sự của Trương phủ đi theo một vị tiểu sư phụ đến thông bẩm, “Đại sư đã tụng kinh xong.”

Trương phu nhân vội hỏi: “Vội nhanh đi qua đó thôi.” Sau đó gọi vài hạ nhân đi cùng. Lão thái thái cũng dặn vài người đi theo Ngô cô nương.

Trương thị rốt cuộc không nén được lộ ra một nụ cười hớn hở, Du Tiểu Văn thấy vậy, nhẹ nhàng cong khóe môi lên. Trương Quân Dao và Ngô Lệ Quyên vừa ra khỏi hương phòng không bao lâu, một bà tử của Tào phủ liền hoang mang rồi loạn chạy vào, thở phì phò bẩm: “Phu nhân.....”

Tào lão thái thái nhũ mầy, lạnh giọng nói, “Đây là nơi cửa Phật, nói nhao nhao ồn ào còn thể thống gì.”

Bà tử kia hoảng sợ, vội đề thấp thanh âm, nhỏ giọng đáp, “Tam tiểu thư xuống xe ngựa vào trong miếu, đã đi vào cánh rừng phía Tây.”

Lão thái thái khiếp sợ, trừng mắt nhìn Trương thị: “Người dạy nữ nhi thật là giỏi!”

Trương thị cũng bị cái tin này hù dọa đến hết cả hồn, chùa miếu không phải là hậu trạch trong phủ, quay qua quay lại đều có thể gặp nam tử, nếu lỡ truyền ra tin đồn gì, coi như cả đời đều hỏng. Bà vội đứng dậy, “Lão thái thái bớt giận, con dâu đi trước nhìn xem.”

“Còn không mau đi, dong dài cái gì!” Lão thái thái hiện tại thấy Trương thị liền tức giận không thôi.

Trương thị thật muốn mắng bà một ngục, nhưng rốt cuộc không dám, cố sức nén lại, vịn tay Khúc ma ma vội vàng đi ra ngoài. Trương phu nhân nghĩ nghĩ, cũng đứng dậy nói: “Ta cũng đi nhìn xem.”

Hai người một trước một sau ra khỏi hương phòng, thiện phòng nơi các đại sư tụng kinh cũng ở hướng tây, Trương phu nhân chủ yếu là muốn xem diễn, bất quá cũng vẫn quan tâm chất nữ, “Nhã Nhi lại phát tính tình gì nữa vậy?”

Trương thị cảm hận nói: “Ta nào biết, đều do ta rất sùng nàng.”

Đi qua hành lang gấp khúc, thấy bóng dáng Trương Quân Dao và Ngô Lệ Quyên đi ở phía trước, hai mắt Trương phu nhân chợt sáng lên, bà kéo tay Trương thị. Trương thị hiểu ý, chỉ chỉ con đường hẻm cạnh rừng cây. Hai người nhanh chóng đi vào rừng cây, ngẩng cổ nhìn xung quanh.

Thình lình, một cổ gió lạnh từ phía sau đánh úp lại, Trương thị cảm thấy cổ mình chợt đau xót, trước mắt tối đen, không còn tri giác.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Dịch Nữ Không Ngoan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 53: Ai Là Nhân Vật Trong Vở Kịch (Thượng)

Trương thị từ từ tỉnh dậy, cổ còn đau nhói, bà cơ hồ định há mồm kêu Khúc ma ma, trong đầu theo bản năng nhớ lại sự việc xảy ra trước lúc hôn mê, vừa nhớ lại liền sợ run lên, ngay cả mắt cũng không dám mở, vội vênh tai nghe ngóng động tĩnh. Không nghe thì thôi, vừa nghe liền xấu hổ muốn chết, cái tiếng chiêm chiêm kia, bà tuyệt không xa lạ, đó chẳng phải là tiếng người ta đang hôn môi đó sao!

Tiếp theo liền nghe giọng một nam nhân xa lạ nói: “Hương vị của phu nhân thật sự là thơm ngon, vậy mà lão gia nhà người cư nhiên nỡ bỏ người một mình trong phòng hơn nửa năm, khó trách người nghĩ đến ta.”

Trương phu nhân run giọng nói: “Câm, câm miệng!” Bà vốn là đang phẫn nộ đến cực điểm, nhưng trong đầu cũng là sợ hãi đến cực hạn, giọng nói trở nên run rẩy khác thường, nghe vào trong lỗ tai Trương thị, liền chẳng khác mấy âm thanh động tĩnh.

Trương thị thầm mắng to trong lòng, Nguyễn Nguyên Nương nhà người khá lắm, cư nhiên dám lên đại ca của ta trộm nam nhân, còn sợ ta nhìn thấy, đánh ta choáng váng bất tỉnh!

Nam nhân kia khặc khặc cười lên, những từ ngữ dâm đẳng xấu xa tuôn ra không ngừng từ miệng hắn, thủ cũng không nhàn rỗi, ăn từng bó lớn đậu hũ*. Trương thị lặng lẽ hé mắt ra một đường nhỏ, chỉ thấy đại tẩu mình mẩy trắng bóng, tròn tron nằm trên bãi cỏ khô, tùy ý một nam nhân trung niên giờ trò.

* “Đậu hũ” ở đây, nói trắng là... da thịt. “Ăn đậu hũ” nghĩa là sờ soạng, sàm sờ, ... đại loại là làm những hành vi rất đáng bị ăn tát.

Lúc này không đi còn chờ đến khi nào. Trương thị hành động nhanh như thỏ, dị thường nhanh nhẹn xoay người ngồi dậy, tay vừa chống xuống liền đứng lên, không dám nhìn ngó nhiều chạy vội ra bên ngoài. Nơi đây là một căn nhà dựng củi, khi bà cúi đầu chạy vọt tới cạnh cửa, mới phát giác gian ngoài còn có hai nam nhân đang dán mắt nhìn vào trong, trên mặt đều là bộ dạng vô si thêm nhỏ dãi. Trương thị lần này thật sự là sợ hãi đến độ lá gan cũng bị tê liệt, vừa há mồm định hét chói tai, vòng eo bỗng bị một cánh tay từ sau ôm lấy, một bàn tay to khác thì bưng kín miệng của bà.

Người từ phía sau ôm bà chính là nam nhân vừa nãy nói chuyện với Trương phu nhân, hắn cười khẩy: “Muốn chạy? Không dễ như vậy. Người cũng muốn ta sao?” Nói xong còn thổi mấy hơi vào lỗ tai của bà.

Trương thị cả kinh liều mạng giãy dụa, nam nhân kia bỗng tức giận, “Lại vặn vẹo, ta sẽ ăn người ngay tại chỗ.” Trương thị lập tức không dám động, quay đầu cả giận nói với đại tẩu: “Mau gọi hắn tránh ra, đồ tiện phụ kia, cư nhiên dám phản bội đại ca của ta.”

Bà vô cùng hy vọng hiện tại sẽ có nhân đi ngang qua nơi này, cứu bà ra khỏi đây, nhưng chỉ trong giây lát, bà biết đây là việc không có khả năng. Vì muốn cho Âu Dương Thần có thể thuận lợi tiếp cận Ngô Lệ Quyên, đại ca bà đã cố ý đến xử lý Pháp Nguyên Tự trước một ngày. Người của Pháp Nguyên Tự sau khi biết sắp có hai vị trắc phi của Nhiếp Chính Vương diện hạ đến, liền lập tức đáp ứng, chuẩn bị sẵn khu viện phía Tây dành riêng cho

hai nhà Tào, Trương đến hành hương. Hơn nữa, vừa rồi bà và đại tẩu cũng cố ý dặn gia đình không được đi theo, nếu không, cũng sẽ không bị người ta bắt đến nơi này.

Trương phu nhân Nguyễn thị khóc hức hức rên rĩ, nam nhân kia lại khặc khặc cười, nói: “Ta đây phải giúp nàng mới được a, miễn cho người tố cáo nàng. Nữ nhân này, cho các người chơi, mau một chút.” Câu cuối cùng là nói với hai nam nhân còn lại.

Hai nam nhân kia nghe vậy, mắt liền sáng lên, tà cười nhảy lại đây. Hai người bốn cánh tay, đề Trương thị xuống bãi cỏ khô, rất nhanh liền lột sạch Trương thị. Trương thị sợ tới mức hồn vía đều bay mất, nhưng lại không dám kêu to, lúc này nếu thực sự có người lại đây, bà chỉ có một con đường treo cổ tự sát.....

Hai nam nhân kia vừa sờ vừa hôn, miệng còn nói thảm, “Nhìn không ra đã một phen tuổi, làn da còn mềm mại thế này.”

Trương thị bị phần ghen ngào, mấy lần muốn chết ngắt cho rồi, nhưng khổ nỗi lại không thể ngắt xiu, chỉ có thể thanh tỉnh chịu đựng nỗi khuất nhục thấu trời này.

.

.

.

Tào lão thái thái sưỡi ẩm cạnh chậu than, Tào gia tỷ muội và Du Tiểu Văn vây quanh nói chuyện cười cho lão thái thái nghe. Du Tiểu Văn sắc mặt như thường, trong lòng lại nói thảm, sao vẫn im lặng như vậy? Đã qua hơn một nén nhang rồi.

Kế hoạch của nàng là, khiến cho Âu Dương Thần ngăn trở giữa đường, lớn tiếng chào hỏi với Trương thị, chỉ cần nói vài câu lão tình nhân ái muội, làm cho tăng nhân trong chùa miếu và bọn nha hoàn của hai phủ nghe được là đủ. Thanh danh của nữ nhân không thể chịu một chút gió táp sóng xô, có nam nhân đến cùng mợ ái muội, cho dù cậu tin tưởng mợ là trong sạch, nhưng ngại cho mặt mũi, sẽ không lại để cho mợ chủ trì gia vụ, hơn nữa vô cùng có khả năng đem mợ về trong miếu.

Thanh đăng cổ phật, đối với người cực độ nhiệt tình yêu thương quyền thế và danh lợi như mợ, so với cái chết còn thống khổ hơn!

Du Tiểu Văn âm thầm níu chặt ống tay áo, nàng không cần mợ chết oan chết uổng, nàng chỉ cần bà vĩnh viễn rơi vào địa ngục khôn cùng, chịu đủ mọi dày vò, nàng mới có thể xem như đã báo xong đại thù.

Chính là, vì sao mãi không có tin gì truyền đến, chẳng lẽ Âu Dương Thần không thể tới gần, hay là hán đột nhiên thay đổi chủ ý?

Du Tiểu Văn đoán rất đúng, Âu Dương Thần quả thật là thay đổi chủ ý. Ngay từ đầu, hán một lòng muốn giết Trương thị và Trương phu nhân, đến khi Thẩm Thiên Hà nói với hán, khiến hai nữ nhân này mất hết tất cả mới là phương pháp trả thù tốt nhất, hán mới một lần nữa bắt đầu suy nghĩ kế hoạch báo thù. Hán là một thương nhân, giao hoạt gian trá, chuyện làm ăn đang thất bại, nên liền nghĩ tới một cách có thể nắm đuôi Trương thị và Trương phu nhân, như vậy mới có thể đời đời kiếp kiếp lấy bạc thoải mái từ chỗ hai nữ nhân này.

Trương thị làm thế nào cũng không trốn khỏi bốn cánh tay và hai cái mồm, cả người bà run run, không biết là vì phần nộ hay kinh hoàng, bị người ta làm bẩn một hồi, mới nghe được nam nhân cầm đầu nói: “Đủ rồi, đi thôi.” Nói xong cũng đi tới, sờ soạng lên ngực Trương thị một phen, cực kì tiếc hận nói: “À nữ nhân này làn da nộn hơn, sớm biết vậy, ta đã sờ nàng.”

Sau đó đứng lên, nhét cái yếm của Trương phu nhân và Trương thị vào trong áo mình, lại rút trên đầu hai người một cây trâm, cười đến thấp phần tà ác, “Hai người các người về sau đều xem như là nửa nướng từ của ta, làm nướng từ là phải giúp phu quân lo liệu gia vụ, về sau nhớ rõ mỗi tháng phải dâng một chút bạc cho vi phu tiêu xài. Vi phu cũng không cần nhiều, mỗi tháng ba trăm lượng là đủ.”

Trương thị vừa run run mặc quần áo, vừa dùng giọng nói lầy bẫy của mình mắng hán, “Nằm mơ!”

Khuôn mặt nam nhân kia nháy mắt trở nên dữ tợn, ánh mắt âm ngoan, “Nằm mơ? Vậy ta liền treo cái yếm của người lên trên đường cái, để cho mọi người đều đến xem yếm của Tân Kiến Tước phu nhân là có dạng gì, người nói được không?”

Trương thị tức giận trừng mắt nhìn hán, “Người cho là người bên ngoài sẽ tin?”

Nam nhân kia cười đến cực độ âm hiểm, “Vậy ta nói trên ngực người có một nốt ruồi son, người nói, người bên ngoài có tin hay không? Ta cũng không cần nhiều, chỉ cần Tước gia nhà người tin là đủ!”

Mặt Trương thị nháy mắt tái nhợt, vừa tức vừa thẹn lại vừa quẫn, càng nhiều là e ngại. Người như thế, là cùng cực hung ác, là vô sỉ không biên giới, hán chỉ có hai bàn tay trắng, cái gì cũng không sợ. Nhưng bà là một nữ nhân có danh dự có địa vị, không thể không e ngại, không thể không sợ. Trương thị cúi đầu run run một lúc lâu, mới thốt ra một chút thanh âm: “Ta không có nhiều bạc như vậy.”

Nam nhân lộ ra nụ cười trào phúng, “Hai người các người đều có của hồi môn, còn có nữ nhi chất nữ sắp làm trắc phi, một chút bạc như vậy mà không có được sao? Hừ!” Nói xong, không lại tiếp tục dây dưa, vẫy tay nói: “Chúng ta đi.”

Đi đến gian ngoài, thấy Khúc ma ma và Vương ma ma bị trói tay chân, cả người co rúm thành một khối, nam nhân kia “tốt bụng” nói: “Cời trói cho hai ả.”

Khúc ma ma và Vương ma ma hận không thể hóa thành một cái điểm nhỏ, chui vào trong đất cho rồi. Không cứu được chủ tử, lại thấy được chuyện như vậy, hai bà chỉ sợ sẽ bị..... Nhưng khi đẩy trối trên tay chân được cời ra, thân là nô tài, hai người vẫn phải đi hầu hạ chủ tử. Hai người cùng sử dụng đến tay chân, vội đi vào phòng trong, hầu hạ hai vị phu nhân ăn mặc chỉnh tề, một lần nữa chải đầu búi tóc.

[Ghi chú của Tiểu Vũ: Giải thích cái này 1 tí, sợ là mọi người sẽ lộn. Mọi người đọc đoạn trên xong, chắc sẽ thấy vụ việc hồi nãy cực kì nghiêm trọng (dựa theo phản ứng của Trương thị và 2 bà ma ma), nhưng trên thực tế, ba nam nhân kia ko làm chuyện gì có tính thương tổn thân thể đối với Trương thị và Trương phu nhân hết! Chỉ là lột sạch, sờ soạng một lượt, vậy thôi! Thời nay phụ nữ còn thể tự cời sạch rồi đi biểu tình đấu tranh cho môi trường, tình trạng như hai người kia thì thật chẳng là gì. Nói thì nói vậy, chứ theo bối cảnh của truyện, việc bị đối xử như vậy là rất nhục nhã, rất có khả năng bị nhét vô lồng heo rồi quăng xuống sông cho chìm. Mình giải thích như vậy để mọi người đừng nhầm lẫn, tưởng rằng hồi nãy vừa có một màn nóng bỏng 5P, e hèm, ko có đâu ^^]

Trương thị bỗng nhiên như phát điên xông thẳng về hướng Trương phu nhân, Vương ma ma vội vàng đứng ngăn trước mặt chủ tử, Trương thị liền túm lấy tóc bà, tê rống, “Đều do ngươi, đồ tiện phụ!”

Da đầu Vương ma ma như sắp bị Trương thị kéo rớt, bà cũng không dám phát tác, chỉ đau khổ cầu xin Trương thị dừng tay. Trương phu nhân nãy giờ không nói một lời bỗng nhiên phát tác, nhảy dựng lên, đứng sau lưng Vương ma ma, tát một bạt tai vào mặt Trương thị, “Đều do thứ đồ vô dụng như ngươi, ngươi còn dám nói như vậy! Ngươi có biết hấn là ai không? Hấn chính là Âu Dương Thần, Võ thị không cho bạc, nên hấn liền đem chủ ý đánh lên đầu hai chúng ta!”

Trương phu nhân càng nói càng tức, dường như muốn phát tiết, “Chúng ta vì sao phải tìm hấn, còn không vì ngươi! Vì ngươi có thể vững gót chân làm chính thất phu nhân! Ngươi đứng là đồ vô dụng, còn làm hại ta chịu liên lụy.”

Trương thị chưng hửng, lập tức phản bác: “Cái gì mà bảo ta vô dụng, còn không phải ngươi không dàn xếp tốt với hấn, còn nói sau này còn có cơ hội. Hơn nữa, chuyện này cũng là vì Quân Dao nhà ngươi.”

Trương phu nhân hừ lạnh, phun một ngụm nước miếng lên mặt Trương thị, “Quân Dao nhà ta đường đường là trắc phi, trong số năm người trúng tuyển lần này, phân vị của nàng là cao nhất, nếu không phải vì giúp người cô như ngươi, nàng cần dùng loại hạ tác thủ đoạn này sao? Ta nói cho ngươi biết, từ nay về sau, chúng ta ai đi đường của người đó, đừng hòng lại bảo ta giúp ngươi. Vương ma ma, chúng ta đi.” Nói xong vịn tay Vương ma ma đi ra ngoài, tuy rằng chân còn nhuyễn, tuy rằng đi không nổi..... Đi đến một nửa lại dừng lại, quay đầu khinh bỉ nói: “Đại đột như một con heo, ngươi ở đó chờ bị Võ thị đuổi ra khỏi Tào gia đi!”

Trương thị tức giận đến cả người run run, đáp lễ một câu, “Ngươi cũng đã bị nam nhân kia sờ soạng, hãy chờ thông phòng của đại ca ta sinh tiếp mười mấy thứ tử thứ nữ nữa đi.”

Trương phu nhân nhất thời tròn mắt nhìn sang, Trương thị cũng không chút nào luống cuống trừng mắt lại, hai ma ma vội ngăn cản chủ tử, “Tào lão thái thái còn đang chờ ở hương phòng, chúng ta đã đi ra ngoài gần nửa ngày.....”

Hai người thế này mới phát giác không ổn, lại trừng mắt nhìn nhau một cái, đều thấy vẻ ngoài mạnh trong yếu trong mắt đối phương, biết đối phương sẽ không nói chuyện gièm pha hôm nay ra ngoài, thế này mới âm thầm yên tâm, không lại cãi nhau nữa. Hai người ra khỏi phòng nhỏ, đi men theo một con đường nhỏ, xuyên qua một cánh cổng hình bán nguyệt, mới phát hiện đây vẫn là khu viện phía Tây..... May mà sớm đuổi hết người ở đây, những người làm tạp vụ linh tinh sẽ không thể đi vào, hai người đồng thời nghĩ như vậy.

Một trước một sau trở về hương phòng, Trương thị thấy nữ nhi đã ngồi trong hương phòng, thế này mới nhẹ nhàng thở ra. Trương Quân Dao và Ngô Lệ Quyên đều đã trở lại, tất cả mọi người đang đợi hai người bà, nhưng những hạ nhân được phái đi tìm mấy lần cũng chưa tìm hai người ở đâu. Đối mặt câu hỏi của Tào lão thái thái, hai người cùng nói: “Thấy trong viện có cây mai nở hoa rất đẹp, liền mãi mê nhìn trong chốc lát.” Dứt lời còn quay sang nhìn nhau, miệng cười vô cùng thân thiết, ai có thể biết hai người vừa rồi còn thể sống chết quyết liệt.

Tào lão thái thái vẫn không vui, nhưng vì là đi cùng phu nhân nhà thông gia, nên bà không tiện phát tác, chỉ nhẹ nhàng nói: “Com chùa đã sớm đưa lại đây, chúng ta đi ăn thôi.” Khúc ma ma vội nói: “Nô tỳ đi thông bẩm một tiếng, thỉnh tiểu sư phụ mau dọn com lên.”

Được lão thái thái đáp ứng, Khúc ma ma vội cúi người hành lễ, đi ra ngoài gọi com đưa lên.

Du Tiểu Văn mắt sắc phát hiện mặt sau chiếc váy của Khúc ma ma bị nhăn nhúm. Hôm nay trời lạnh nên mọi người đều mặc vải dày, mà vải dày thì chắc chắn hơn loại vải mỏng mùa hè rất nhiều, kỳ thật rất khó bị nhăn, trừ phi là ngồi thời gian dài. Nhưng trên xe ngựa có băng ghế, đáng ngồi đoạn chính, cho dù có nhăn cũng không phải là nhăn ở dưới váy, kiểu nhăn này có vẻ giống như là ngồi xếp bằng quá lâu mà thành.

Trời lạnh thế này, chủ tử thì đi ngắm mai, Khúc ma ma chẳng lẽ lại ngồi xếp bằng dưới đất?

Linh quang chợt lóe lên trong đầu Du Tiểu Văn, cẩn thận đảo mắt quan sát Trương thị và Trương phu nhân, phát hiện vẻ mặt hai người tuy rằng trấn định, nhưng tay lại hơi hơi rung, bụng chẹn trà cũng bụng không xong, hơn nữa phần tóc gần chỗ búi lên của hai người có chút hỗn loạn, dùng trâm ghim chặt, không nhìn kỹ thì nhìn không ra, nhìn tiếp xuống chân thì..... Chẳng lẽ Âu Dương Thần đã đi tìm hai người?

Du Tiểu Văn khẽ liếc xéo một cái, tựa như một đứa nhỏ ngoan hiền, cười nói: “Mợ đi ngắm mai cũng không dẫn Văn Nhi theo! A, đúng rồi, lúc nãy Sơ Tuyết cũng đi Mai Viên, nói là chân bị dính đầy bùn đồ, mợ có muốn đổi giày hay không?”

Trương thị sợ tới mức vội thu hai chân vào trong váy, cười gượng nói: “Không sao, không sao,..... Đổi rồi,..... Đã bảo Khúc ma ma đi lấy đôi giày mới, mới trị hoãn canh giờ.” Nói xong nhìn sang Trương phu nhân.

Trương phu nhân chỉ phải cười phụ họa, “Đúng vậy, nói không chừng là vừa vận đi ngang qua nha hoàn của con.”

Du Tiểu Văn gật đầu nói: “Ồ, cũng phải.”

Ánh mắt Tào lão thái thái khẽ biến, người phải đi tìm Trương thị đều là gia sinh tử của Tào phủ, Sở Tuyết tuy có chậm vài bước mới đến hương phòng, nhưng cho tới bây giờ đều chưa từng rời đi, cái gì mà chân dính bùn đỏ, Trương thị hoang mang rối loạn thế này, là cùng đại tẩu của mình làm trò gì sao?

Dùng xong cơm chùa, Âu Dương Thần cũng không xuất hiện trước mặt mọi người, Du Tiểu Văn càng thêm chắc chắn, hẳn nhất định đã đi tìm mộ và Trương phu nhân, chỉ là xuất phát từ mục đích của hắn, không có nháo lớn. Cũng không có gì gấp, hắn lén lút như vậy, khẳng định là vì muốn kiếm bạc, hơn nữa, loại người này lòng tham không đáy, nhất định sẽ làm cho mộ không chịu nổi. Nếu mộ có nhược điểm gì ở trong tay hắn, mộ khẳng định phải dùng tới cân não, nếu phạm vào án mạng. Nàng nhất định sẽ đưa mộ lên công đường!

Đang lúc định hồi phủ, Sở thái phi lại cho người đến tìm mọi người, nói là Nhiếp Chính Vương phi đến, mời mọi người đi qua ra mắt.

Tào lão thái thái vội dẫn đoàn người đến đại hương phòng ở chính viện, nghe bên trong thỉnh thoảng truyền ra tiếng cười nói. Ngoài cửa có một cung nhân đứng gác, thấy mọi người liền cười hỏi: “Có phải là Tào lão phu nhân?”

Tào lão thái thái vội đáp: “Đúng là lão thân.”

Vị cung nhân kia liền cười nói: “Thỉnh chờ một chút, chờ thông bẩm với Vương phi một tiếng.” Đi vào không bao lâu, lại vòng đi ra, cười nói: “Vương phi cho mời.”

Tào lão thái thái quay đầu nhìn các cháu gái một cái, ý bảo các nàng nói chuyện cẩn thận. Đoàn người thế này mới đi theo cung nhân vào trong.

Bên trong đại hương phòng có lò sưởi ấm áp dễ chịu, khiến khuôn mặt ai nấy đều phá lệ hồng nhuận. Du Tiểu Văn đi theo phía sau mộ, cúi đầu vào trong, đang cùng mọi người chuẩn bị hành đại lễ, thì nghe được thanh âm nhu hòa của Nhiếp Chính Vương phi: “Miễn lễ. Đều mời ngồi.”

Lập tức có cung nhân mang ghế nhỏ đến, mọi người theo thứ tự lần lượt ngồi xuống. Tào thị tỷ muội không thấy Quân Dật Chi, trong lòng phi thường mất mát.

Nhiếp Chính Vương phi hàn huyên vài câu với người có bối phận cao nhất là Tào lão thái thái, rồi mới đem ánh mắt đặt lên người Trương Quân Dao và Ngô Lệ Quyên, mỉm cười hỏi, “Hôm nay là tới cầu phúc?”

Hai người vội đứng lên đáp, “Hồi bẩm Vương phi, là tới cầu phúc.”

Trương phu nhân sợ Vương phi hiểu lầm nữ nhi có lòng tranh thủ tình cảm, vội bổ sung nói: “Nữ nhân trước lúc xuất giá, đều phải đến cầu phúc tạ lễ thần.”

Vương phi khẽ vuốt cằm, “Trước lúc bản phi xuất giá, xác thực đã tới miếu này để cầu thần phù hộ, xem ra, thật là có duyên với hai vị muội muội.” Lại nhìn về phía Trương Quân Dao và Ngô Lệ Quyên, “Hai muội muội có tâm, hy vọng các muội muội có thể giúp Vương gia sớm ngày khai chi tán diệp.” Nói xong lại che miệng cười khẽ, “Xem ta này, nói thật là có chút quá sớm.”

Nhiếp Chính Vương phi nói chuyện, thủy chung mềm nhẹ dịu dàng, nhưng nghe vào trong tai Trương Quân Dao và Ngô Lệ Quyên, lại hàm ý rét lạnh nói không nên lời, bất tri bất giác liền đỏ mặt hời hợt cả nội y. Vương phi, thế nhưng nhìn thấu tâm tư của các nàng.

Sở thái phi mỉm cười nhìn Vương phi, “Người thật đúng là thích trêu chọc người khác, người ta còn chưa vào phủ đâu, đã bị người làm sợ tới mức không dám nói tiếp nữa.”

Nhiếp Chính Vương phi vội cười nói: “Mau ngồi xuống nói chuyện, về sau chúng ta chính là tỷ muội, không cần câu nệ như thế.”

Hai người cảm tạ, mới lại ngồi xuống.

Du Tiểu Văn trong lòng thầm nghĩ: Khó trách Nhiếp Chính Vương phi năm năm không có thai, lại vẫn có thể tọa ổn vị trí Vương phi, thật sự là một nhân vật lợi hại. Lúc này Trương phu nhân nói nữ nhân trước lúc xuất giá đều tới cầu thần linh, nàng không nói “ta cũng tốt”, mà là nói “xác thực đã tốt”, chính là ám chỉ Trương Quân Dao và Ngô Lệ Quyên chỉ là trắc phi và thứ phi, nói đúng ra, không thể gọi là xuất giá. Lại cố ý nói “Xem ta này, nói thật là có chút quá sớm”, đó là đang ám chỉ hai người, có thể sinh con trai hay không còn chưa chắc chắn.

Ý chưa chắc chắn này, có thể là do ý trời, cũng có thể là do ý người.

Đang nói, một tiểu thái giám chạy vội vào, khom người bẩm báo, “Bẩm Vương phi, Vương gia tới đón Vương phi.”

Nếu không có Trương Quân Dao và Ngô Lệ Quyên ở đây, Nhiếp Chính Vương phi nhất định sẽ cảm thấy vô cùng tự hào, nhưng hiện tại. Ai biết Vương gia là tới đón người, hay là đến xem người?

Tào lão thái thái là người từng trải nhất, vội nói: “Người ta thường nói trước lúc đại hôn là không nên gặp mặt, mau thỉnh hai vị cô nương lánh tránh một chút mới tốt.”

Vương phi cảm thấy vị lão thái thái phi thường biết thời thế, chân thành cười nói: “Đúng là có loại phong tục này, vậy thỉnh hai vị muội muội đi ra sau bình phong tránh mặt một chút đi.” Lại cười nói: “Các vị tiểu thư thì không cần.”

Hai người Trương, Ngô vội đứng dậy, đi theo cung nhân đến tránh mặt sau bình phong.

Vừa lui đi xong, Nhiếp Chính Vương và Quân Dật Chi liền cùng bước vào. Tất cả mọi người trong phòng vội vàng đứng dậy hành lễ, Nhiếp Chính Vương thập phần ôn hòa, nâng tay ý bảo, “Miễn lễ.” Miễn mọi người không cần làm đại lễ.

Quân Dật Chi đảo mắt phượng đi một vòng, khi chạm phải ánh mắt Du Tiểu Văn liền phát ra một chút khiêu khích. Du Tiểu Văn có chút không hiểu ra sao, chẳng lẽ mình có gì đặc tội hán sao? Đột nhiên nhớ tới hán nói xem kịch, chẳng lẽ sắp có kịch gì để xem?

Chợt nghe Nhiếp Chính Vương nói với Sở thái phi, “Ta đã hẹn Trương khanh gia và Tào khanh gia cùng đến, ban đêm ăn cơm chay, ngắm đèn hoa mai, cũng là một loại nhàn sự. Thỉnh hoàng thân cũng đến chung vui.”

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Đích Nữ Không Ngoan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54: Ai Là Nhân Vật Trong vở Kịch (Hạ)

Sở thái phi cười nói: “Thanh niên các ngươi thích náo nhiệt như vậy, ta cũng sẽ đi theo các ngươi.” Bà nhận lấy chén trà do thị nữ dâng lên, mở nắp khế hộp một ngụm, ánh mắt lặng lẽ đảo qua một vòng trên mặt tôn tử và Du Tiểu Văn, thầm nghĩ, phải nên có những cơ hội như vậy, để cho hai đứa này ở chung nhiều nhiều với nhau mới tốt.

Vừa nói xong, cung nhân liền thông truyền đến: “Trương đại nhân, Tào đại nhân và các công tử xin gấp.”

Nhiếp Chính Vương nói: “Truyền.”

Trương Trường Uy và Tào Thanh Nho khom người đi vào, hai người đều thường phục, dẫn theo mấy đứa con trai của mình, tiến đến thỉnh an Nhiếp Chính Vương, Vương phi và Sở thái phi thỉnh an. Đợi miễn lễ xong, hai người mới quay sang thỉnh an Tào lão thái thái, bọn tiểu bối thỉnh an Trương thị và Trương phu nhân, rồi lần lượt ngồi vào hàng ghế bên trái. Trương phu nhân không mang thứ nữ xuất môn, chỉ có mấy tỷ muội Tào gia và Du Tiểu Văn, các tiểu bối sau khi thỉnh an phụ thân và cậu mình xong, cấp bậc lễ nghĩa chu toàn, mới theo thứ tự ngồi xuống.

Nhiếp Chính Vương phi thực sắc sảo bảo Trương phu nhân, Tào phu nhân qua ngồi bên cạnh trượng phu. Hai người vì trong lòng có quý, nên đều khéo léo từ chối. Tuy rằng Âu Dương Thần cùng hai gã nam nhân đáng khinh kia không thực sự cường bạo hai bà, nhưng đối với nữ nhân mà nói, thân thể bị kẻ khác nhìn, sờ soạng, hôn hít, các bà như vậy đã là thất trinh, đối diện hạ nhân còn có thể giả bộ trấn định, nhưng đối diện trượng phu thì vẫn khó nén được e ngại trong mắt. Nếu bị trượng phu biết, sợ là sẽ có một ly rượu độc đưa đến trước mặt, rồi tuyên bố với bên ngoài là bị bệnh mà chết..... Các bà đều hy vọng có thể sớm hồi phủ, hai người hôm nay đã chịu đựng quá nhiều kinh hách và khuất nhục, đổi lại là nữ tử khác, chỉ sợ đã phát điên. Cũng may tâm trí hai bà rất kiên cường, còn có thể miễn cưỡng chống đỡ, nhưng cũng là nỗ lực hết sức.

Nhiếp Chính Vương phi cũng rất kiên trì, ngữ khí nhẹ nhàng uyển chuyển cũng không dung cự tuyệt. Trương thị và Trương phu nhân đành phải ngồi vào sau trượng phu, lúc đi ngang qua người trượng phu, cả hai đều cúi đầu không dám nhìn vào mặt trượng phu. Cảnh này đều rơi vào mắt Trương Trường Uy và Tào Thanh Nho, cả hai đều cảm thấy cổ quái, chính là lúc này không tiện hỏi, chỉ phải đem nghi vấn đặt ở đáy lòng.

Trên hàng ghế dài chủ vị, Sở thái phi và Nhiếp Chính Vương ngồi song song nhau, Quân Dật Chi ngồi cạnh Sở thái phi, Nhiếp Chính Vương phi thì ngồi trên chiếc ghế bát tiên cạnh Nhiếp Chính Vương. Nàng thấy mọi người đều vào chỗ, thế này mới nhu cười nói: “Dù sao mọi người ở đây về sau chính là thân thích, cũng nên thân cận nhiều hơn một phen.”

Câu “thân cận nhiều hơn” từ trong miệng người có địa vị cao nói ra, chính là ân sủng. Trương Trường Uy và Tào Thanh Nho vui vô cùng, vội nâng mông hạ thấp người tạ ơn.

Ý cười trên môi Vương phi càng thêm sâu sắc, “Vương gia, ngài nói, thiếp nói có đúng không?” Nhiếp Chính Vương mỉm cười nhìn Vương phi một cái, trong đôi mắt uy nghiêm tràn đầy nhu tình.

Vương phi cười càng thêm thoải mái, bỗng nhiên bừng tỉnh như nhớ tới cái gì, quay sang hỏi Tào Thanh Nho: “Bản phi nhớ Tào đại nhân còn có một vị phu nhân nữa, nghe nói là di của Ngô muội muội, sao hôm nay không tới?”

Tào lão thái thái vội giải thích thay, nói là trong phủ còn cần có người chủ trì việc bếp núc, vân vân.

Du Tiểu Văn và các tỷ muội Tào thị ngồi ở phía sau trường bối, thấy không rõ biểu tình của Trương thị và Trương phu nhân, bất quá dựa theo sống lưng nháy mắt căng lên của hai bà, có thể đoán ra được trong lòng hai người lúc này đều thập phần phần nộ. Cũng khó trách, lúc này đều là nữ quyến, Nhiếp Chính Vương phi không hỏi đến vấn đề này, lại có tình chọn lúc Nhiếp Chính Vương đến mới hỏi, rất có hàm ý đánh vào mặt Trương thị, cũng ngầm cá

nhắc Ngô Lê Quyên, chen ép Trương Quân Dao.

Từ xưa, trong triều đã có luật, Nhiếp Chính Vương là cùng cấp bậc với Thái Tử, cho nên trắc phi, thậm chí là thứ phi trong vương phủ đều có phẩm hàm cực cao, ngoại trừ chính phi, cấp bậc giữa trắc phi và thứ phi cũng không có khác biệt quá lớn, ai được sủng ái trước, người đó chính là kẻ thắng. Mà hiển nhiên, Nhiếp Chính Vương phi đã lựa chọn cát nhắc Ngô Lê Quyên, cố ý ở trước mặt Vương gia đề cập đến tên của nàng, hấp dẫn sự chú ý của Vương gia.

Đây vốn là chuyện giữa các nữ nhân, Nhiếp Chính Vương chỉ là nghe một chút, trên khuôn mặt tuần tú, ngũ quan sắc nét kia không hề để lộ ra cảm xúc gì. Hắn thực trẻ tuổi, bất quá chỉ mới hai mươi một, hai mươi hai, cũng thực tuần mỹ. Khác với vẻ mị hoặc của Quân Dật Chi, vẻ phiêu dật của Hàn Thế Chiêu và kiểu tuần tú của Tào Trung Duệ, hắn đã trưởng thành, khí khái nam tử nồng hậu. Du Tiểu Văn đã gặp qua hắn hai lần, hắn đều là bộ dạng cao xa nhìn xuống, trầm mặc ít nói, hơn phân nửa là thân tử bên cạnh nịnh hót, hoặc đưa ra đề nghị, hắn chỉ là thản nhiên “Ừ” Một tiếng, hoặc là không rên một tiếng. Nếu nói hắn uy nghiêm thì không đúng lắm, vì vẻ mặt của hắn thường xuyên có vẻ ôn hòa thản thiện, biểu tình thật sự rất thoải mái, không chút căng thẳng. Nếu nói hắn ôn hòa, lại càng không đúng, vì trong mắt thỉnh thoảng chợt lóe tinh quang rồi biến mất ngay sau đó, khiến người ta không dám nhìn gần.

Vương phi cùng Tào lão thái thái và Sở thái phi nói chuyện với nhau một thật lâu, bỗng nhiên che miệng cười khẽ, “Vương gia sao không nói chuyện?”

Nhiếp Chính Vương nhẹ nhàng cong khóe môi lên, “Giờ thì nghe các người tán gẫu, một hồi đến phiên chúng ta tán gẫu chuyện triều chính, các người sẽ ngủ mất.”

Vương phi cười một tiếng, Sở thái phi cũng cười, tỏ vẻ không dám nhiều lời nữa, nhường cho các nam nhân nói chuyện phiếm. Trương Trường Uy liền lớn mật đưa ra một đề nghị, không bằng cùng chơi bài lá*. Sở thái phi và Nhiếp Chính Vương phi đều rất thích chơi bài lá, nghe vậy liền đồng ý, Nhiếp Chính Vương thì từ chối cho ý kiến, Trương Trường Uy cũng không biết đề nghị của mình có phải đã vô đến đui ngựa** hay không, thần sắc có chút khấn trương.

* “Bài lá” là kiểu chơi bài mà mỗi quân bài là những tờ giấy có vẽ kí tự hay hoa văn gì đó. Minh nghĩ “bài lá” ở đây chính là bộ bài Tây thời bấy giờ. Người Việt gọi là bài Tây nhưng thật ra bộ bài này xuất hiện đầu tiên ở Trung Quốc, đã được chơi từ thời nhà Đường.

** Câu “vỗ móng ngựa” nghĩa là nịnh nọt. Nhưng nếu “vỗ” sai chỗ, trúng phải trúng đui ngựa thì sẽ bị ngựa đá, nghĩa là nịnh nọt không thành lại còn mang họa.

Đúng lúc này, ngoài cửa lại có tiếng tiểu thái giám thông bẩm: “Hàn Thừa tướng cùng công tử, Hộ Bộ Tả Thị Lang Hà đại nhân cùng đại tiểu thư xin gặp.”

Cả triều vẫn vô, người dám không chờ Nhiếp Chính Vương triệu kiến đã vác mặt đến, chỉ có mỗi vị Hàn Thừa tướng này, mà Hà đại nhân là tâm phúc của Hàn Thừa tướng, hai người cùng nhau đến cũng không kỳ quái.

Sắc mặt các vị đang ngồi biến đổi khác nhau, Nhiếp Chính Vương lại chỉ cười nhẹ, “Truyền.”

Hàn Thừa tướng liền dẫn Hàn Thế Chiêu tiến vào, ha ha cười nói: “Không thỉnh trước lại đến, mong điện hạ bao dung a.” Hà Thị Lang cùng trường nữ Hà Ngừ Phụng đi theo sau hai cha con Hàn thì, điệu thấp rất nhiều.

Mọi người lại đứng lên chào hỏi một phen, mới theo thứ tự ngồi xuống. Lần này, các thiếu nữ có chút xấu hổ, lúc trước chỉ có hai gia đình, lại là thân thích, không cần quá kiêng dè, nhưng cha con Hàn gia và Hà đại nhân thật sự là ngoại nam, lại ngồi ở chủ vị, các nàng còn ở lại thì không hợp cấp bậc lễ nghĩa, đành lạng lẽ nhìn sang Tào lão thái thái xin ý kiến. Tào lão thái thái cũng thấy không ổn, nhưng Nhiếp Chính Vương phi và Sở thái phi đều không có ý bảo các cháu gái mình kiêng dè, bà cũng không tiện mở miệng, nói ra lại có vẻ thanh danh của cha con Hàn gia và Hà đại nhân không tốt thế nào..... Đành phải ngồi bất động.

Quân Dật Chi lại nhìn sang Du Tiểu Văn, khiêu khích nhướn mày lên, rồi khẽ liếc mắt nhìn Hà Ngừ Phụng một cái. Du Tiểu Văn khẽ mỉm môi, trong lòng nói thầm, chẳng lẽ là hắn gọi cha và con gái Hà gia tới?

Có Hàn Thừa tướng đến, các nam nhân liền bắt đầu ồn ào tán gẫu, không phải là tán gẫu chuyện phong thổ các nơi, những truyện truyền kỳ thú vị. Những người này đều là những học sĩ uyên bác, bác duyệt đàn thư, cách nói năng lại khôi hài, Du Tiểu Văn ngồi ở mặt sau nghe mà hưng trí bừng bừng, đôi mắt xinh đẹp dường như đang phát sáng.

Trò chuyện mãi đến tận giờ cơm mới ngừng, nam nữ chia ra dùng cơm chùa. Cơm chay của Pháp Nguyên Tự thập phần nổi danh, thức ăn được làm rất tinh xảo. Thức ăn vừa mới dọn lên, Nhiếp Chính Vương phi liền chọn vài món, bảo cung nhân đem một ít đặt vào trong hộp, dùng khay bưng ra sau bình phong, nhu hòa cười nói: “Đây đều là những món đặc sản của Pháp Nguyên Tự, hai vị muội muội hãy nếm thử. Lát nữa, hai vị muội muội hãy kính Vương gia một ly, tuy không tiện gặp mặt, nhưng cũng có thể bày tỏ tâm ý.”

Kỳ thật việc phía sau bình phong có người, Nhiếp Chính Vương đã sớm biết, bất quá vẫn làm như không biết, lúc này mới dời ánh mắt liếc nhìn ra sau. Phía sau bình phong thấp đèn sáng, đem hai thân ảnh yểu điệu thướt tha in bóng lên tấm bình phong thêu nửa trong suốt. Hai người cách bình phong cúi người thi lễ với Nhiếp Chính Vương và Vương phi, lại nâng chén rượu lên, thanh âm như hoàng oanh xuất cốc, “Thiếp chúc Vương gia, Vương phi thiên tuế thiên tuế thiên tuế.”

Nhiếp Chính Vương mỉm cười nâng chén rượu trong tay lên, uống một hơi cạn sạch, sau đó khẽ nghiêng cái chén, để lộ ra chén rượu đã cạn.

Động tác như vậy, là để tỏ ý với người kính rượu rằng mình đã uống cạn, là một cử chỉ tôn trọng. Với thân phận của Nhiếp Chính Vương, cho dù là Hàn

Thừa tướng đến kính rượu, cũng hoàn toàn không cần để lộ chén. Có thể thấy được, Nhiếp Chính Vương đối với những vị phi tử mà chính mình tự chọn lấy này, có vài phần thật tình yêu thích cùng chờ mong. Du Tiểu Văn nhìn lên biểu tình của Nhiếp Chính Vương phi, nụ cười trên khuôn mặt hiền lành ôn nhu của Vương phi khẽ cứng đờ một thoáng, mới tự nhiên trở lại.

Đối với chuyện nạp thiếp này, Vương phi trong lòng rất khó cam tâm tình nguyện, còn phải làm ra bộ dáng hiền lành thế này. Du Tiểu Văn nhìn không được than nhỏ, làm người đã khó, làm nữ nhân còn khó hơn. Phụ mẫu nàng tình cảm thâm hậu, cả đời nhất thế một đôi nhân, khiến biết bao nhiêu người phải ghen tị, nàng từ nhỏ cũng một lòng hy vọng có thể giống như mẫu thân, được gả cho một trượng phu chỉ xứng ái chính mình. Nhưng sau khi cha mẹ lần lượt qua đời, lời mà nàng nghe được nhiều nhất, chính là nói mẫu thân không hiền thực, chiếm độc sủng, khiến Du gia chật đút hương khói.

Rốt cuộc là hạnh phúc trọng yếu hay là thanh danh trọng yếu? Du Tiểu Văn nhìn khuôn mặt tươi cười, đoan trang hào phóng của Nhiếp Chính Vương phi, trong lòng chợt có một tia hoảng hốt. Không biết nếu sau này chính mình gặp phải vấn đề như vậy, bản thân sẽ phải lựa chọn thế nào. Nếu muốn rời xa phiền não, biện pháp tốt nhất chính là chung thân không lấy chồng, một mình tiêu dao khoái hoạt, nhưng Du Tiểu Văn cũng biết, đây là chuyện không có khả năng, cho dù là vì để cha mẹ dưới tuổi vàng cảm thấy vui mừng, nàng cũng phải lập gia đình, còn phải gả vào một chỗ tốt, sống thật hạnh phúc. Nhưng, gả vào nhà công hầu, hoặc là danh gia vọng tộc nhà cao cửa rộng, hạnh phúc mà nàng muốn chính là một loại hy vọng xa vời. Cho dù gả vào hàn môn nhà nghèo, ai có thể cam đoan có thể vợ chồng một lòng?

Nàng nhớ, kiếp trước, sau khi nàng được định ra cửa hôn nhân với Hàn gia, Triệu ma ma liền bắt đầu dạy nàng một ít đạo lý làm vợ. Điều thứ nhất chính là phải xử lý mối quan hệ với thông phòng trước đây của trượng phu như thế nào. Có thể ban ân, nhưng phải lập uy, không thể tỏ ra yếu đuối, để cho thiếp thất thông phòng ngồi trên đầu mình, cũng không thể tỏ vẻ ghen tỵ, làm cho bà bà và trượng phu không vui.

Càng nghĩ, ánh mắt Du Tiểu Văn bắt gặp nhìn sang hướng bàn ăn của nam bên kia, tìm kiếm thân ảnh Hàn Thế Chiêu.

Vị trí của Hàn Thế Chiêu vừa vặn ở đối diện nàng, hần cũng vừa khéo ngẩng mặt lên, ánh mắt hai người chạm vào nhau giữa không trung. Du Tiểu Văn hoảng sợ, lại không muốn để hần phát giác mình đang nhìn hần, vội làm bộ như vô tình, chợt dạ dời tầm mắt. Hàn Thế Chiêu bị bộ dạng có tật giật mình của nàng chọc cười, nhìn không được cong ánh mắt lên.

Vận khí hôm nay của Du Tiểu Văn thật sự không được tốt cho lắm, vừa đảo mắt đi, lại rất không khéo vừa vặn chạm phải ánh mắt của Quân Dật Chi. Tên xấu xa này ném qua cho nàng một ánh mắt mỉa mai, khóe môi tươi cười nhìn thế nào cũng có vài phần đùa cợt.

Đúng là muốn chết!

Du Tiểu Văn chính khí nghiêm nghị trừng mắt nhìn hần một cái, sau đó vội vàng cúi đầu dùng cơm, miễn cho khuôn mặt càng lúc càng nóng bị hần phát giác.

Quân Dật Chi nhìn nhìn nàng, lại nhìn nhìn Hàn Thế Chiêu, đột nhiên vòng cánh tay ôm lấy vai Hàn Thế Chiêu, cười hi hi nói: “Chúng ta cùng uống rượu đi.”

Kỳ thật phật môn thanh tịnh, rượu trong Pháp Nguyên Tự chỉ bất quá là nước trái cây ủ lâu năm trong bình hơi có chút mùi rượu, uống không say, nhưng có thể ngọt ngấy chết người, uống no căng bụng. Hàn Thế Chiêu ghét nhất là uống nước ngọt, khéo léo từ chối: “Thật có lỗi, ta không biết uống.” Tên Quân Dật Chi này rốt cuộc là háo thật hay là háo giả vậy a, hần tự nhận bản thân làm việc rất trong sạch, cho nên khẽ nói thầm trong lòng, người này làm sao vậy, ta đâu làm gì đắc tội hần? Lần trước hần muốn đem chuyện Du gia giao cho ta, ta chẳng phải đã sáng khoái tiếp nhận đó sao?

Chính là bởi vì ngại nhận việc quá sáng khoái! Quân Dật Chi không thuận theo, không chịu buông tha, “Là nam nhân thì phải biết uống rượu, huống chi rượu này cũng không say người, chỉ là uống no căng bụng thôi.” Hần một câu hai nghĩa nói: “Làm người phải có độ lượng, có câu ‘Bụng tử tử tướng có thể chống thuyền’ không phải sao? Người là con trai của Thừa tướng, ít nhất cũng phải độ lượng hơn ta.”

Nói đến mức này, Hàn Thế Chiêu chỉ có thể tiếp chiêu. Quân Dật Chi bổ sung quy tắc, “Không được đi tịnh phòng.” Hàn Thế Chiêu đáp ứng, khẽ liếc Quân Dật Chi một cái, mắng thầm “Có bệnh”.

Quân Dật Chi lại quay sang nói với Nhiếp Chính Vương: “Hoàng thúc, nếu người nào thắng, ngài cần phải tặng một phần thưởng”

Nhiếp Chính Vương lắc đầu tỏ vẻ bất đắc dĩ, “Chính người muốn đánh đổ với người ta, lại muốn bòn vương xuất đầu?” Cuối cùng vẫn là sùng nịch cười, đáp ứng.

Câu “Có phải là nam nhân không” là câu yêu thích của những thiếu niên choai choai còn chưa trưởng thành, huống chi còn có phần thưởng. Hai huynh đệ Trương gia là Trương Thư Dục, Trương Thư Du cùng Tào Trung Duệ đều cầu tham gia thi uống rượu. Tào Trung Mẫn ôn trọng hơn, cười nói: “Tư lượng ta không được tốt.”

Nhiếp Chính Vương và Hàn Thừa tướng cười khà khà nhìn bọn thiếu niên ngoạn nháo.

Du Tiểu Văn âm thầm nhủ mầy, kiếp trước, Tào Trung Duệ thỉnh thoảng có cùng nàng tán gẫu một chút về chuyện trong triều. Từ lúc tiên đế ban chiếu thư cổ quái “Ấu tử kế vị, trưởng tử giám quốc”, để tránh cho thế lực của Nhiếp Chính Vương phát triển mạnh, gây nguy hiểm cho thiên tử, Hàn Thừa tướng đã cầm đầu các lương đồng trong triều, lấy việc chống lại Nhiếp Chính Vương làm nhiệm vụ của mình. Tuy rằng không đến mức thế bất lưỡng lập, nhưng tuyệt đối là sóng ngầm khởi động. Đối với một người thường thường tỏ vẻ “kiên quyết không để kẻ mượn danh giám quốc để cướp quốc” nhân, Nhiếp Chính Vương cũng không khả năng hoà nhã cho lắm.

Kỳ thật kiếp trước, thẳng đến khi Du Tiểu Văn chết thảm, Nhiếp Chính Vương cũng không oán vị, nhưng cuộc cạnh tranh này quả thật đã diễn ra nhiều năm.

Chẳng lẽ Quân Dật Chi là giúp Nhiếp Chính Vương?

Du Tiểu Văn phóng mắt nhìn sang, Quân Dật Chi đứng lúc quay đầu lại, vừa chạm phải tầm mắt của nàng, lại ném ra một cái nhìn tình tứ. Du Tiểu Văn khẽ trừng mắt liếc hắt một cái, trừng xong rồi lại hỏi hận, việc gì phải để ý loại người nhảm chán này a.

Gọi tiểu sa di đến thay bát to, vài thiếu niên liêu mạng uống liền sáu bảy bát, trên mặt bắt đầu có biểu tình quái dị, bụng trướng khó chịu. Người trước hết buông tha là huynh đệ Trương gia. Tào Trung Duệ còn chưa muốn buông tha, nghĩ nghĩ một hồi vẫn cứng rắn chống đỡ, cùng Quân Dật Chi và Hàn Thế Chiêu liêu mạng uống thêm hai bát, lúc này thật sự đã chống đỡ không được, nơi này có nữ quyến, bọn họ không tiện tháo long đai lưng, ngay cả một chút đường sống để quay lại cũng không có.

Hàn Thừa tướng cười nói: “Nguyên lai là ba người độ lượng như nhau.”

Tào Trung Mẫn đang định phụ họa, Sở thái phi gõ bàn cười nói: “Cái gì mà độ lượng như nhau, Thừa tướng đại nhân thế này không tính mất bằng lão thái bà ta rồi, Tào Nhị công tử vừa rồi ăn rất nhiều đồ ăn, Dật Chi và Thế Chiêu lại chưa ăn cái gì. Tính ra phải là Tào Nhị công tử thắng mới đúng.”

Hàn Thừa tướng sao có thể tranh với Sở thái phi, ông vuốt cằm râu nói: “Ha ha, vậy tính Tào Nhị công tử thắng.”

Tào Trung Duệ ngoài ý muốn trở thành tiêu điểm trong mắt mọi người, trong lòng mừng thầm, biểu cảm trên mặt vẫn tỏ ra khiêm tốn, “Thừa tướng đại nhân quá khen, chỉ là một trò chơi nho nhỏ, đâu phải là thực, nói gì đến thắng thua.”

Quân Dật Chi hí mắt phượng cười nói: “Thắng chính là thắng, trò chơi như nhân sinh, nhân sinh như trò chơi, một người ngay cả chơi cũng không nghiêm túc, làm thế nào có thể sống nghiêm túc?”

Tào Trung Duệ giật mình, cứ cảm thấy lời này có hàm ý gì, lại không thể nghiệm ra, đang lúc chần chừ, lại nghe Quân Dật Chi nói với Nhiếp Chính Vương: “Hoàng thúc tính ban cho Tào Nhị công tử phần thưởng gì? Y theo hoàng chất thấy, ban một mỹ nữ là tốt nhất, Tào Nhị công tử sang năm liền mười bốn, có thể thành thân.”

Tào Trung Duệ nhất thời liền đỏ mặt, lắp bắp nói: “Đừng, đừng nói giỡn.”

Quân Dật Chi kỳ quái nhìn hắt, “Ai nói là ta nói giỡn a, lần trước ở Đàm Chá Tự, ta rõ ràng nghe Viên Đức đại sư nói, Tào Nhị công tử và Hà Đại tiểu thư là nhân duyên tốt, tam sinh tam thế mới tu luyện thành, vừa vặn hôm nay thỉnh hoàng thúc tứ hôn cho các người đi.”

Lúc trước, mọi người còn đang nghĩ không biết Hàn Nhị công tử đã chọc giận Quân Nhị công tử chuyện gì, bọn thiếu niên cười đùa một phen, cho dù có làm gì quá mức cũng không tính là đại sự. Nhưng nếu là tứ hôn, sự tình liền hoàn toàn không phải vui đùa. Trương thị gấp đến độ đầu muốn bốc cháy, thiếu chút nữa nhịn không được đứng lên chỉ vào mũi Quân Dật Chi mà mắng, lại không dám, chỉ có thể gượng cười nói, “Quân Nhị công tử thực biết nói giỡn.”

“Tào phu nhân và Tào Nhị công tử thật sự là mẫu tử liền tâm, ngay cả lời nói ra đều giống nhau.” Quân Dật Chi nhú mày, ý cười trên khuôn mặt tuấn tú nhìn thế nào cũng không có ý tốt, bất quá, hắt vốn dĩ rất đẹp mặt, vô luận làm biểu tình gì cũng không khiến người ta chán ghét, giọng nói của hắt cũng rất êm tai, trầm bổng vừa phải, thấm vào ruột gan, cho dù là đang đùa cợt người ta, cũng dễ nghe chẳng khác gì đang hát một bài ca tụng.

Trương thị gấp đến độ mặt mày đỏ bừng, lại không thể phát tác, chỉ phải nháy nháy mắt nhìn sang trượng phu, hy vọng hắt có thể thay con nói đỡ vài câu.

Tào Thanh Nho sao có thể không gấp? Nhưng Quân Dật Chi đã nói nhiều lời hỗn trướng như vậy, Nhiếp Chính Vương lại không trách cứ một chữ nào, có thể thấy được là Vương gia ngầm đồng ý..... Đây là vì sao a? Chẳng lẽ ta đã làm sai chuyện gì? Lòng bàn tay Tào Thanh Nho đỏ đầy mồ hôi, ông lặng lẽ nhìn về phía Nhiếp Chính Vương, chạm phải đôi mắt đen của Nhiếp Chính Vương, cặp mắt kia sâu thăm thẳm, nhìn không thấy đáy, làm cho người ta bất giác căng thẳng. Tào Thanh Nho vội gục đầu xuống, một chữ cũng không phun ra được. Ông là người của Vương gia, bắt kẻ chuyện gì, bao gồm tánh mạng và con trai của mình, đều là do Vương gia làm chủ, nếu chỉ là một cửa hôn sự nhỏ nhỏ còn dám làm trái, Vương gia sao còn có thể tin nhiệm ông?

Ông chỉ biết thầm hy vọng Hà đại nhân có thể vỗ bàn phản đối, lấy lập trường ở trong triều của Hà đại nhân, việc này không phải khó.

Hà đại nhân quả thực không muốn kết làm thông gia với người của Nhiếp Chính Vương, nhưng nữ nhi nhà mình sang năm sẽ hai mươi, đã trở thành mối tâm bệnh trong lòng ông, lại nhìn Tào Trung Duệ thiếu niên tuấn mỹ, khí độ dâng trào, lời cự tuyệt đến bên miệng lại không nói ra được. Đến cha người ta còn không cự tuyệt, Hàn Thừa tướng có gì mà phải từ chối?

Rốt cuộc, chẳng có một ai phản bác mà nói hươu nói vượn nhìn như không hề có kết cấu này Quân Dật Chi. Quân Dật Chi liền nở nụ cười, thừa dịp không ai chú ý, lên nhìn sang Du Tiểu Văn, chớp chớp mắt vài cái, mặt mày rất đắc ý như đang nói, thế nào, chịu thua chưa?

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Đích Nữ Không Ngoan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 55: Cùng Nhau Té Ngã

“Ngươi nha, thật là hồ nháo.” Thấy tình cảnh có chút xấu hổ yên lặng xuống, Nhiếp Chính Vương phi liền nói một câu ba phải, cười mắng Quân Dật Chi một câu.

Hàn Thừa tướng và cả nhà Tào gia vừa mới nhẹ nhàng thở ra, Vương phi lại nói tiếp: “Bất quá nếu thật sự là do Viên Đức đại sư chỉ mệnh, nhất định là chuẩn. Nếu đã là mỗi nhân duyên tam sinh tam thế mới tu luyện thành, Vương gia mau giúp hai người tử hôn đi, coi như thành toàn một chuyện tốt.”

Quân Dật Chi cười cam đoan, “Đương nhiên là đích thân Viên Đức đại sư chỉ mệnh.”

Nhiếp Chính Vương bưng tỉnh, khuôn mặt như có chút buồn cười, khẽ nhíu mày hỏi: “Ái phi thực cảm thấy thích hợp sao?” Không hỏi đương sự lại hỏi ái phi, gián tiếp biểu lộ lập trường của mình.

Vương phi lại cười nói: “Thích hợp a. Hà cô nương tài mạo song toàn [Tác giả : quả thực là có tài, còn dung mạo thì, phải chịu khó xem nhẹ một vài điểm], Tào Nhị công tử thiếu niên danh sĩ, đúng là trời đất tạo nên một đôi.”

Khuôn mặt tuấn tú của Tào Trung Duệ đều sắp nhăn nhó vắt ra nước, bất an nhìn trừng trừng phụ thân. Hà cô nương cúi đầu, đem tâm tư của mình giấu vào trong ánh đèn.

Cái gì mà trời đất tạo nên một đôi? Du Tiểu Văn thiếu chút nữa cười sặc sụa, cúi thấp đầu cực lực nhẫn nại. Trong lòng cũng ảm ảm hiểu được, chuyện này căn bản không phải là Quân Dật Chi có mặt mũi, cầu được Nhiếp Chính Vương phi tương trợ, mà là Nhiếp Chính Vương cần một cửa hôn nhân như vậy, để có thể đột phá tuyến phòng vệ của đối phương. Người của hai phái kết làm thông gia, dù là kết duyên cho hai người đã có tình ý với nhau hoặc là ép khiến đối phương ném chuột sợ vỡ đồ, đều giống nhau mà thôi. Tóm lại, đối với Nhiếp Chính Vương mà nói, không có chỗ hồng. Nhưng Nhiếp Chính Vương không phải hoàng đế, không có quyền uy tuyệt đối, nếu hấn chỉ hôn, quan viên phía đối phương vô cùng có khả năng phản đối, nói vậy, Nhiếp Chính Vương chính là mất hết thể diện mất hết. Chỉ có vị thiên kim này của Hà đại nhân, là người Hà đại nhân hận không thể hôm nay gả ngay ra ngoài, là đối tượng hôn phối tốt nhất. Về phần người bên này là ai, quả thực không trọng yếu. Có thể nguyện ý vì Nhiếp Chính Vương mà dâng lên thân thể, cưới Hà cô nương, cũng là một loại biểu hiện lòng trung thành đối với Nhiếp Chính Vương, coi như là một kiểu dùng đá thử vàng. Ít nhất, trước mắt xem ra, cậu vẫn là làm cho Nhiếp Chính Vương vừa lòng.

Đương nhiên, đề xướng hoang đường như vậy nếu là do Nhiếp Chính Vương hoặc Vương phi nêu ra, sẽ trở thành trò cười cho người trong nghề, chỉ có tên Quân Dật Chi này – một kẻ tuổi không lớn, lại là có tiếng ăn chơi trác táng – mở miệng, lại mượn tên Viên Đức đại sư, mới có thể thuận tiện kéo dây tơ hồng.

Tào Thanh Nho đại khái cũng nghĩ thông suốt điều này, liền thấp giọng nói: “Hà cô nương xác thực tài mạo song toàn, chính là lớn hơn khuyến tử sáu tuổi. Cho nên. Cái kia. Kỳ thật, trường tử Trung Mẫn còn chưa đính hôn, tuổi tác cũng thích hợp hơn một ít.”

Du Tiểu Văn khẽ che lại vẻ trào phúng trong mắt, Tào Trung Duệ sáng hai mắt lên, Tào Trung Mẫn kháp chặt ngón tay vào lòng bàn tay. Nguyên lai cho dù thuở nhỏ hầu hạ dưới gối, cho dù sang năm tế tổ là lúc sửa lại gia phả, ở trong lòng phụ thân, ta vẫn chỉ là một thứ tử. Chẳng lẽ, là vì mẫu thân xuất thân từ thương hồ? Hấn lập tức cúi đầu cẩn thận đếm hạt com còn lại trong bát com làm bằng gỗ đàn hương, làm mọi việc.

Quân Dật Chi cọt nhả nói: “Tào đại nhân hấn là đã nghe qua lời này: nữ đại tam, ôm kim chuyên. Vị Hà cô nương này, một cái ôm chính là hai kim chuyên, là điềm lành a.” Lại quay sang cười cười với Vương phi: “Hoàng thẩm, ta nói đúng không?”

Nhiếp Chính Vương phi cười nhìn hấn một cái, khẽ gật gật đầu, đây là đáp ứng hấn sẽ không đổi người.

Tào Thanh Nho siết chặt hai nắm tay, cổ họng gật gật, rốt cuộc vẫn nuốt lời nói vào trong bụng. Tính tình táo bạo của hấn là chỉ dùng với người trong nhà, không thể nhắm vào người quyền quý.

Trương thị thấy sự tình sắp không thể khống chế, nhịn không nổi nữa, đi đến trước mặt Nhiếp Chính Vương, quỳ sát xuống, ngữ khí ai oán nói: “Vương gia, thứ thân phụ lớn mật hỏi một câu, nếu ngài có một đứa con trai mười ba tuổi, ngài sẽ nguyện ý để hấn cưới Hà cô nương làm vợ sao?”

Tào Thanh Nho quýnh lên, gầm nhẹ, “Trương thị, ngươi làm cái gì! Còn không mau tạ tội với Vương gia.”

Tào lão thái thái cũng không nguyện ý cửa hôn nhân này, nhưng Trương thị làm vậy nhất định mạo phạm Nhiếp Chính Vương, chỉ sợ về sau ngay cả Tước gia đều phải chịu liên lụy.

Nhiếp Chính Vương lại tỏ vẻ lơ đãng đối với hành vi vô lễ của Trương thị, lạnh nhạt nói: “Có gì mà không muốn, cưới vợ phải cưới vợ hiền.” Hấn tự mình chọn năm vị trắc phi đều là những tiểu mỹ nhân vạn dặm mới tìm được, con trai hấn còn chưa biết ở trong bụng vị trắc phi nào đâu, cho nên nói chuyện tuyệt không cong thắt lưng.

Trương thị tuyệt vọng đặt mông ngồi bệt xuống. Tào lão thái thái lập tức ra lệnh cho Khúc ma ma, “Còn không mau đỡ chủ tử nhà ngươi lại đây.” Khúc ma ma vội cùng Bích Nhi đi qua, đỡ Trương thị trở về chỗ ngồi.

Thấy không còn dị nghị nữa, Nhiếp Chính Vương liền mỉm cười ban ra ý chỉ tử hôn, tổng quả nội thị đứng bên cạnh lập tức ghi xuống, đợi ngày mai lâm triều sẽ tuyên bố. Hàn Thừa tướng liếc nhìn Hà đại nhân một cái, thấy khuôn mặt vốn nghiêm túc của Hà đại nhân lộ ra một chút ý cười, ông liền khẽ gio

chén rượu lên, “Hà đại nhân, chúc mừng.”

Các thiếu niên ngồi cùng bàn cũng giờ chén rượu lên chúc mừng Tào Trung Duệ. Huynh đệ Trương gia không biết nên nói cái gì cho phải, có đồng tình, cũng có hưng tai nhạc họa*. Quân Dật Chi thì khỏi phải nói, người vui vẻ nhất chính là hắn, hắn cùng chén rượu với Tào Trung Duệ xong, liền quay sang nâng chén rượu về phía Du Tiểu Văn, đặc ý dào dạt uống một hơi cạn sạch.

* hưng tai nhạc họa = vui vẻ khi thấy người khác gặp nạn

Hàn Thế Chiêu cũng thật tình chúc mừng, mà chân thành nhất và tha thiết nhất thì phải là Tào Trung Mẫn, “Chúc mừng Nhị đệ ngày sau có người nâng đỡ.”

Đây coi như là niềm an ủi duy nhất. Trong lòng Tào Trung Duệ lúc này đầy chua xót, nhưng trên mặt vẫn phải giả là tươi cười. Vị hôn thê trên danh nghĩa kia của hắn đang ngồi ngay tại bàn bên, nhưng hắn ngay cả liếc trộm một cái đều không có hứng thú, ánh mắt lại không biết vì sao lại nhìn sang dung nhan thanh lệ của Du Tiểu Văn, đầu óc nhảy mất phiêu miêu đến tận chân trời xa. Hắn nghĩ, nếu đêm đó không nhất thời nảy ra ý đồ xấu, có lẽ, mình và Văn Nhi muội muội có thể đã được lưỡng tình tương duyệt, như vậy mình sẽ nhất định cầu được cưới bình thê, cho dù đắc tội Nhịếp Chính Vương cũng chẳng sợ.

Ánh mắt Quân Dật Chi tình cờ chuyển sang, đúng lúc thấy được cặp mắt thơ thần của Tào Trung Duệ, chén rượu trong tay bất giác lắc lư mấy cái.

Hàn Thế Chiêu biết mỗi khi hắn làm động tác này, nghĩa là sắp có người bị chinh phục, vì thế khoe môi nhẹ nhàng cong lên, im lặng chờ xem kịch vui.

Dùng cơm chay xong, Nhịếp Chính Vương nói: “Đi ra vườn ngắm lồng đèn hoa mai đi.”

Mọi người đều nghe theo đứng dậy, Tào Trung Duệ bị kinh động, cũng vội đứng lên theo. Chợt “rầm” một tiếng, trong lúc cuống quýt, hắn làm đổ bầu rượu trước mặt, rượu nho đỏ au đổ ướt tấm trường bào màu trắng. Nhịếp Chính Vương chỉ thần nhiên liếc nhìn hắn một cái, rồi dẫn đầu ra khỏi đại hương phòng, mọi người vội nối đuôi nhau đuổi theo. Tào Thanh Nho nhìn thoáng qua con, tức giận trừng mắt một cái. Tào Trung Duệ vừa xấu hổ vừa quần bách, hắn thực sự không phải mượn cơ hội phát giận, thật sự là vô tình. Hơn nữa, bầu rượu này làm thế nào chạy đến trước mặt mình a, hắn căn bản là không rót rượu.

Quân Dật Chi cười meo meo vỗ vỗ vai Tào Trung Duệ, “Tiểu tử nghĩ cái gì nhập thần như vậy, chíp bông táo táo*.” Dứt lời liền nghênh ngang rời đi.

* Chíp bông táo táo: chắc có nghĩa là lóc cha lóc chóc ^^

Bích nhi và Khúc ma ma vội đi sang, dùng tay áo của mình lau đi, nhưng màu rượu đỏ đã dính lên áo, làm sao có thể lau được, lại còn ẩm ướt một mảng lớn, với thời tiết này mà ra bên ngoài còn có thể ngưng tụ thành băng. Tào Trung Duệ vạn phần uể oải, “Đem chậu than lại đây hong khô đi.” Không thể cùng đi ra ngoài, không thể triển lãm tài hoa, cũng không thể giải thích mình thực sự là cố ý làm ra động tĩnh lớn.

Trương Quân Dao và Ngô Lệ Quyên không thể gặp mặt Nhịếp Chính Vương, nên cũng ở lại trong hương phòng, lúc này đi ra từ sau bình phong, ngồi xuống cùng Tào Trung Duệ nói chuyện phiếm. Trương Quân Dao đối với biểu đệ vẫn là rất đồng tình, bất quá càng nhiều là hâm mộ quyền thế của Nhịếp Chính Vương phi, từ đầu tới đuôi, đều là do nàng quyết định, ngay cả Vương gia đều hỏi ý của nàng, cư nhiên có thể được sủng ái như vậy. Trương Quân Dao âm thầm khuyến khích bản thân, ta nhất định cũng có thể như vậy, có thể đàm tiếu nhân gian, thao túng vận mệnh của người khác!

Ba người, à không, Ngô Lệ Quyên cơ bản chỉ phụ trách nỉm cười, chủ yếu là hai biểu tỷ đệ Trương Quân Dao và Tào Trung Duệ nói chuyện phiếm. Những người trong lúc nhàm chán thường cảm thấy thời gian trôi qua quá chậm, Tào Trung Duệ cơ hồ sắp ngủ gục, chợt nghe bên ngoài vang lên tiếng kinh hô: “Có thích khách!”

Ba người đồng thời giật mình, đứng phắt dậy. Tào Trung Duệ vừa chạy ra ngoài vừa hô: “Ta đi nhìn xem. Thuận Tử, lấy kiếm của ta đến.” Thuận Tử là tùy tùng của Tào Trung Duệ, đứng hầu ở gian bên ngoài, nghe lệnh liền vội chạy tới chỗ cột ngựa cạnh tường, rút thanh trường kiếm từ trên yên ngựa xuống, giao cho thiếu gia.

Tào Trung Duệ cầm lấy kiếm liền chạy về hướng Mai Lâm. Mai Lâm ở ngay trong khu viện phía Tây, lồng đèn hoa mai là một loại đèn bằng ngọc lưu ly, mỗi viên ngọc được mài thành hình hoa mai, tỏa ra ánh sáng ngũ sắc, được treo trên cây mai, tựa như những nụ hoa lờ lờ tỏa sáng trên nhánh cây, giữa một đêm đông thế này, rất có một phen ý nhị.

Bên trong Mai Lâm có một ngôi đình rom nhỏ, có thể tránh được gió lạnh, bên trong có đốt tám chậu than lớn đỏ rực, mọi người đang ở chỗ này để thưởng thức đèn lồng hoa mai. Chính là lúc này, tất cả mọi người đều cả kinh, chen chúc thành một đoàn. Bọn thị vệ xuất ra, chắn trước mặt Vương gia và các vị đại thần, trường kiếm của các nam nhân đều để trên yên ngựa, trong tay không có gì, không thể chống cự. Kỳ thật có kiếm cũng không chống cự nổi, các nam tử quyền quý tuy rằng được xưng là văn võ song toàn, kì thực hơn phân nửa chỉ biết khoa chân múa tay, thực chất là một cái thùng rỗng.

Đám thích khách chỉ có mười bảy tám người, nhưng lực công kích lại mạnh hơn một ngàn binh lính. Bọn họ là có chuẩn bị mà đến, đốt lửa trên những mũi tên dài, ào ào bắn lại đây, vừa chạm vào mái đình lát rom, lửa liền lập tức bốc lên rừng rực. Tỷ muội Tào gia hét hoảng kinh hô, Du Tiểu Văn lúc này quyết đoán hét lên, “Mau lao ra ngoài.” Nói xong liền đỡ cánh tay lão thái thái chạy ra ngoài, nếu không đi, cho dù không bị chết cháy, cũng sẽ bị khói làm cho ngạt thở.

Tỷ muội Tào thị đều có nha đầu giúp đỡ, Hà Ngữ Phương phải đi giúp đỡ Trương thị, bởi vì Khúc ma ma và Bích Nhi đều ở lại hương phòng nên bên cạnh Trương thị không có người. Trương thị quay sang thấy là Hà Ngữ Phương đỡ tay mình, lập tức dùng sức giãy ra, trợn mắt nói: “Ta tự mình có thể đi.”

Một phần thị vệ đã ổn thỏa bảo vệ Nhiếp Chính Vương, Vương phi, Thừa tướng, đám người Hà Tào Trương rời khỏi đình rom. Nhiếp Chính Vương để lại vài tên thị vệ bảo hộ nữ quyến Tào gia và Trương gia. Mục tiêu của thích khách vốn là hấn, lẽ ra sau khi hấn rời đi, nữ quyến sẽ được an toàn, nhưng cũng không ngờ, khi nhóm thị vệ bảo hộ nữ quyến vọt tới cửa, một trận hỏa tiễn lại bắn lại đây, ép đám người phải lui về bên trong đình rom bị cháy.

“Làm sao bây giờ, cứu mạng – a!” Tào Trung Nhã thất thanh khóc rống lên. Tào Trung Yến và Tào Trung Trinh xưa nay cũng rất khắc chế, chỉ dám nhỏ giọng nức nở. Khóc càng lúc càng nồng, mắt mọi người đều đỏ lên như mắt thỏ, nhìn không được ho khan sù sụ.

Du Tiểu Văn trầm nghĩ, như vậy không được, phải lao ra ngoài. Nàng cố nén ho khan, neho mắt lại, vỗ vỗ tên thị vệ cầm đầu, đề nghị: “Thỉnh ngài mau đập vỡ bức tường phía sau, chúng ta từ phía sau xông ra ngoài.” Vừa nói, vừa đổ nước trà vào khăn trải bàn, ý bảo bọn thị vệ dùng đao cắt nhỏ khăn trải bàn ra, chia cho mỗi người một khối để che miệng.

Thị vệ thủ lĩnh cảm thấy kế này rất hay, liền để lại hai người canh chừng phía trước, còn bản thân thì dẫn người ra sau đập tường. Ngôi đình rom này vốn là dùng cây trúc làm sườn, hơn nữa đã bị cháy, đập vỡ thật ra không khó, rất nhanh liền chặt ra một lỗ hổng, không khí trong lành, rét lạnh nhưng mới mẻ lập tức ào vào, tất cả mọi người nhìn không được há mồm hô hấp.

“Mau, lửa sắp cháy lại đây rồi.” Thị vệ thủ lĩnh thúc giục đám thiên kim đến giờ phút này còn dùng bước nhỏ để chạy.

Thược Dược và Đỗ Quyên liền cùng nhau đỡ Tào lão thái thái chui ra ngoài trước, sau đó đến phiên Trương thị, Trương phu nhân và các tỷ muội Tào gia, còn Du Tiểu Văn thì đi ở cuối cùng. Nhưng đúng lúc này, đám thích khách ở phía trước tựa hồ đã phát hiện có chuyện không ổn, liền trực tiếp xông vào, vài tên thị vệ vội rút kiếm ứng chiến.

Hai gã thích khách xông vào có võ công cao cường, một đường dễ dàng vượt ải trăm tướng, xông thẳng về hướng bức tường phía sau. Du Tiểu Văn kịp thời lách mình ra khỏi lỗ hổng bức tường, vội hô to về phía đoàn người đang định ngồi xuống nghỉ ngơi: “Chạy mau!”

Các phu nhân và tiểu thư thế này mới lấy lại tinh thần, hoảng hốt chạy vào sâu trong Mai Lâm, nhưng thật sự là chạy quá chậm, Du Tiểu Văn bắt đắc dĩ, đành phải nhặt lấy vài mảnh băng cứng trên mặt đất, phóng về phía lỗ hổng trên bức tường, ngăn cản thích khách lao tới.

Đáng tiếc, hai gã thích khách kia là cao thủ mà ngay cả sáu gã thị vệ đều ngăn không được, hành động này của Du Tiểu Văn chỉ có thể trì hoãn nhất thời, hai tên nọ rất nhanh liền vọt ra, lại còn xông thẳng về hướng Du Tiểu Văn. Du Tiểu Văn vội chạy về phía trước, hy vọng nhanh đến chỗ Nhiếp Chính Vương, dù sao ở đó cũng có nhiều thị vệ hơn. Chỉ tiếc, thời gian nàng luyện võ quá ngắn, rất nhanh đã bị hai gã thích khách đuổi kịp, nàng đành phải lấy một ống trúc từ trong áo ra, hù dọa: “Các người nếu dám bước thêm một bước nữa, ta liền tung bột phấn Ngàn Thi Trăm Giời này lên người các người.”

Hai gã thích khách không khỏi đứng sững tại chỗ, trong lòng kinh nghi, vị thiên kim lớn lên trong khuê phòng kia, làm sao biết được thứ âm độc vật trong giang hồ này?

Du Tiểu Văn thấy chiêu của mình hữu hiệu, khẽ nhẹ nhàng thở ra, uy hiếp giương tay quơ quơ, hai tên kia thật sự lui ra sau hai bước. Du Tiểu Văn cảm thấy khoảng cách này không đủ an toàn, lại lúc lách tay hai cái, không cẩn thận để bột phấn ngửa bay ra. Hai thích khách hoảng sợ tới mức lui ra xa một trượng, nhưng khi ngược lên, thấy Du Tiểu Văn không có việc gì, căn bản không có triệu chứng toàn thân nổi mụn nhọt chảy mủ, liền biết mình đã bị lừa, trong lòng tức giận không thôi. Hai người đang định xông lại, sau lưng bỗng nhiên bùng sáng như ban ngày, nguyên lai là cấm vệ quân chạy đến hỗ trợ.

Một vị tướng quân cưỡi ngựa chạy tới, lớn tiếng kêu gọi: “Mau mau buông binh khí, thúc thủ chịu trói!”

Hai thích khách nhìn nhau, ánh mắt bén ngót, quyết định bắt tiểu cô nương này ra làm tằm mọt.

Tào Trung Duệ vừa vận lúc này đuổi tới, thấy tình hình như vậy, trong lòng liền vui vẻ, cấm vệ sau lưng hấn đã bố trí xong dàn bắn tên, hai người này căn bản không dám lộn xộn, giờ chính là thời cơ tốt để hấn làm anh hùng cứu mỹ nhân, làm cho mỹ nhân vô cùng cảm kích, lấy thân báo đáp.

Hấn lập tức hét lớn một tiếng, “Tặc tử, mau buông biểu muội ra.”

Hai mắt Du Tiểu Văn nhất thời dâng lên trào phúng, ta lại không có bị bắt, thì buông ra cái gì.

Bỗng một giọng nam êm tai có chút không để ý vang lên: “Tào Nhị công tử còn đứng ở đó nói làm gì, mau đi qua giải cứu biểu muội nhà người đi.” Tiếng nói vừa dứt, người cũng lách lư đi ra từ phía sau đội ngũ cấm vệ quân. Dưới ánh sáng lấp lờ của ngọn đuốc, hai mắt người này tựa như sóng nước lưu chuyển, khuôn mặt như được tạc từ ngọc, khóe môi khẽ cong lên, đầy ý giễu cợt, giống như một đóa hoa mai, đỏ tươi mà tao nhã.

Mặt Tào Trung Duệ thoáng hiện một tia xấu hổ, “Quân Nhị công tử nói đùa.” Dọc theo đường đi này giờ, hấn đã thấy mấy tên thị vệ cả người đầy máu, hấn nào dám thực tiến lên.

Quân Dật Chi bắt mắt bừa bãi, “Ta làm người rất đứng đắn, không thích nhất là nói giỡn, sao người cứ luôn nói là ta nói giỡn?”

Tào Trung Duệ tức giận ngậm chặt miệng, đúng là không thể nói lý với người này, lúc nào cũng nhắm vào ta như vậy! Nghe nói hấn cũng bắt hòa với Hàn Nhị công tử, nhất định là vì ngực không vết mực*, cho nên ghen tị hai chúng ta.

* ngực không vết mực = ít học, dốt nát

Quân Dật Chi hừ một tiếng, chấp hai tay ra sau lưng, lách lư xiêu vẹo bước tới. Loại dáng đi lưu manh này, ở trên người hấn, cũng là có một phen hương vị phong lưu phóng khoáng. Hai gã thích khách cũng nhìn cả trợn mắt, chừng hừng nhìn hấn đi đến trước mặt Du Tiểu Văn. Quân Dật Chi lắc đầu khinh

bỉ nói với Du Tiểu Văn, “Thực không thấy nữ hài tử nào ngốc như ngươi, ngươi hoặc là bỏ chạy nhanh một chút, hoặc là cứ ở yên với mọi người, dù chết cũng có người khác ra đỡ trước cho mình nha. Ngươi một mình chạy đến nơi này làm cái gì?”

Hai gã thích khách cuối cùng cũng phục hồi tinh thần, không nói hai lời, gươm đao liền vọt lại đây. Lúc trước chỉ có một nữ hài tử, bọn họ còn không nắm chắc bắt về có dùng được không, giờ nếu bắt lấy thiếu niên tuyệt mỹ ăn mặc hoa lệ này, khẳng định dùng được!

Du Tiểu Văn thực tự giác trốn ra sau lưng Quân Dật Chi, nào biết tên Quân Dật Chi này lại ngậy ngốc đứng bất động, hai tay khua khoáng loạn xạ, “Mau bắn tên! Mau bắn tên!”

Du Tiểu Văn tức muốn chết rồi, cái gì mà bắn tên, không sợ bắn hai chúng ta thành tổ ong sao!

Nàng đành phải kéo Quân Dật Chi xoay người bỏ chạy, ban đêm trời tối, không thấy rõ đường, đang chạy đột nhiên bị hụt chân, cả người liền rơi xuống, còn kéo theo Quân Dật Chi cùng rơi xuống.

“Nhị thiếu gia!”

“Dật Chi!”

“Văn Nhi!”

Trên sườn núi nhất thời òa lên tiếng kêu la.

.

.

.

Pháp Nguyên Tự được xây dựa theo chân núi, địa thế không cao, nơi này cũng bất quá là một triền núi có chút dốc, cao chỉ chừng hai, ba trượng, phía dưới có một片片 rừng cây nhỏ, hai người lăn xuống đáy dốc, cũng chỉ bị trầy da chút đỉnh.

Cuộc chiến phía trên sườn núi rất nhanh chấm dứt, đại đội binh lính giờ được lên cao đứng ở trên mép, có người đã bắt đầu cột dây thừng vào lưng, chuẩn bị nhảy xuống. Quân Dật Chi giương giọng nói: “Không cần đâu, chuẩn bị hai cỗ kiệu xuống chân núi đón chúng ta đi.” Nói xong, quay sang hỏi Du Tiểu Văn, “Ngươi có thể đi được không?”

Du Tiểu Văn gật đầu, đôi mày thanh tú lại nhăn thành một đoàn, trên bàn tay truyền lên từng trận đau nhói, có thể là bị mảnh gỗ gì đó ghim vào lòng bàn tay.

Quân Dật Chi âm thầm hướng lên trời liếc một cái xem thường, nữ nhân đúng là phiền toái. Hắn thờ phỉ phỉ hỏi, “Đau ở đâu cứ việc nói thẳng.”

Du Tiểu Văn lắc đầu, “Không sao.” Kiên trì đòi đi, sau đó nghĩ nghĩ, nói, “Cảm ơn ngươi.”

Nàng cảm giác được trong lúc rơi xuống có một cỗ lực đẩy nàng nổi lên, cho nên nàng mới không bị đụng phải những gốc cây dưới đáy dốc, bằng không thể nào trên người cũng bị bầm tím một mảng lớn.

Quân Dật Chi liếc mắt nhìn nàng, “Thật không biết ngươi nói cái gì.”

Du Tiểu Văn trừng mắt nhìn hắn, không nói gì nữa. Lần trước ở Đàm Chá Tự, Quân Dật Chi đã dùng truyền âm nhập mật để nói chuyện với nàng, nàng từng quán quít lấy Trương Đại nương, Trương Đại nương nói cho nàng, để làm được việc này phải có nội lực rất cao thâm mới được, nhưng vừa rồi, khi Quân Dật Chi ở trên sườn núi, mỗi biểu hiện đều tỏ ra bản thân chẳng có võ công gì, còn khoa tay múa chân rất ngu ngốc…… Có lẽ hắn có lý do gì phải giấu diếm, nàng cũng không muốn vạch trần.

Quân Dật Chi kín đáo đảo mắt quan sát nàng từ trên xuống dưới vài lần, rốt cục phát hiện ở chỗ ống tay áo của nàng có một ít vỏ cây lau, có thể là bàn tay bị thương. Hắn lấy ra hỏa sỏ con từ trong áo ra, bật lửa lên, thổi lửa kéo lấy tay nàng, lật ra xem, bĩu môi nói: “Chỉ là vào mảnh gỗ mà thôi, ta cứ nghĩ là trọng thương nhiều lắm.”

Du Tiểu Văn cảm thấy có chút thiếu kiên nhẫn, người này nói chuyện rất khiến người nổi điên, nàng dùng sức rút tay lại, “Ta lại chưa nói là ta bị thương.”

“Đừng nhúc nhích. Cầm.” Hắn đem hỏa sỏ con nhét vào tay kia của nàng, rút cây trầm ngọc cài tóc trên đầu xuống, dùng mũi trầm gỡ mảnh gỗ, miệng còn hù dọa nàng, “Đừng lộn xộn, nếu có đau cũng là tại ngươi thôi.”

Thấy động tác của hắn có vẻ thực thô lỗ, hai mắt Du Tiểu Văn liền nheo lại, răng nanh cũng cắn chặt, miễn cho bản thân chịu đau không nổi, kêu ra thành tiếng. Nhưng mũi trầm chạm vào lòng bàn tay nàng lại rất nhẹ nhàng, rất nhanh gạt đi những mảnh gỗ lớn, từng chút từng chút một gỡ ra những mảnh gỗ nhỏ ghim vào trong da thịt.

Hắn thỉnh thoảng trở nên ôn nhu khiến nàng sững sốt vô cùng, nhắc mắt lên nhìn về phía hắn. Hắn cúi nửa đầu, hàng lông mi vừa dài vừa cong khẽ rũ xuống, tạo thành một cái bóng mờ hình quạt trên gương mặt tuấn tú; hàng lông mày rậm đen sẫm, đặt trên gương mặt như bạch ngọc, quả thật xinh đẹp nói không nên lời. Ánh lửa bập bùng khẽ chớp lên chớp xuống, phản chiếu lên gương mặt của hắn, lúc sáng lúc tối, đúng là tuyệt thế tao nhã.

Hắn tựa hồ phát hiện nàng đang nhìn lên hắn, đột ngột ngẩng đầu lên, cặp mắt phượng trong suốt cứ như vậy nhìn chăm chăm nàng, “Vạn vạn đừng say mê ta, hồng nhan tri kỷ của ta nhiều lắm, ta giờ có chút không đếm xuể.”

Du Tiểu Văn vội vàng cúi đầu, hai gò má như phát sốt. Người này, nói cái gì đều làm ra vẻ đúng lý hợp tình, chuyện như vậy mà cũng nói ra miệng được.

Quân Dật Chi đắc ý lại cúi đầu xuống, cẩn thận giúp nàng gỡ hết mảnh gỗ ra, rồi dùng ngón tay nhẹ nhàng sờ khắp lòng bàn tay của nàng, xác nhận không hề lọt lưới con cá nào, thế này mới buông tay nàng ra, vừa cài tóc lại vừa đắc ý giơ mặt lên, “Một chút việc nhỏ cũng làm không xong, chưa thấy nữ nhân nào ngốc như ngươi.”

Người này! Du Tiểu Văn một khắc trước còn đang vì ngón tay của hắn xoa nắn bàn tay mình mà ngượng ngùng, một khắc sau liền dựng thẳng chân mày lên.

Quân Dật Chi đã đi lên phía trước dẫn đường, miệng còn nói thầm, “Đúng là không hay ho, gặp được ngươi là y như rằng không có chuyện tốt.”

Du Tiểu Văn hít sâu mấy cái, không cần tức không cần tức, không việc gì phải so đo với hắn.

Chờ nàng hết giận, cũng quên mất nên nói cảm tạ.

Hai người bước thấp bước cao về phía trước, nhìn núi thì gần, đi đường thì xa, từ chỗ trườn núi này xuống dưới chân núi cũng chừng mấy lý*. Đêm đông đặc biệt tối, giờ tay ra không thấy nổi năm ngón tay, chỉ có một đốm lửa nhỏ trên hỏa sở con tóa ra ánh sáng mờ nhạt, Du Tiểu Văn nỗ lực giơ cao lên một chút, miễn cho Quân Dật Chi đi ở phía trước nhìn không thấy đường.

* 1 lý = 500 mét

Quân Dật Chi không kiên nhẫn nói: “Ngươi chỉ cần rọi thấy đường dưới chân ngươi là đủ, nhìn kỹ ta đi, nhớ đi theo bước chân của ta.”

“Ừm.” Du Tiểu Văn cũng biết đường núi không ít chỗ lồi lõm, liền nhìn kỹ bước chân hắn, đi đúng vào dấu chân của hắn.

Quân Dật Chi quay đầu nhìn thoáng qua, thế này mới tỏ vẻ vừa lòng, “Vậy mới được, có ngốc một chút nhưng cũng biết nghe lời.”

Đi tìm chết đi!

Du Tiểu Văn nhìn cái lưng hắn mà tròn trắng mắt.

Quân Dật Chi đắc ý hừ hừ, “Lưng của ta không có mắt, ngươi dù có tròn trắng mắt, ta cũng không nhìn thấy.”

Du Tiểu Văn chưng hửng, nghẹn một lúc lâu bỗng nhiên lại cảm thấy buồn cười, nhìn không được bật cười khanh khách thành tiếng. Tiếng cười của nàng như tiếng chuông bạc, thanh thúy dễ nghe, Quân Dật Chi cũng khó nén nổi cười theo, “Ngu ngốc.”

Du Tiểu Văn bị mắng, có chút phẫn nộ, “Ngươi làm sao biết ta đang tròn trắng mắt?”

“Bởi vì nếu có người nào nói với ta như vậy, ta khẳng định sẽ mất tròn trắng.”

Du Tiểu Văn lại phì cười. Không khí giữa hai người bỗng nhiên trở nên hài hòa, Du Tiểu Văn cũng nhớ lại mình nên cảm tạ người ta, “Đa tạ ngươi a.”

Quân Dật Chi không ngờ nàng sẽ nói một câu như vậy, có chút không biết ứng đối thế nào, chỉ “Ừ” một tiếng.

Đột nhiên nghĩ đến chuyện lúc sáng, Du Tiểu Văn liền hỏi, “Kỳ thật tâm địa ngươi không tệ a, ngươi vì sao không đỡ Trình biểu tỷ một chút?”

Giọng nói Quân Dật Chi lập tức lạnh xuống, “Ta chán ghét bị người khác tính kế!”

Du Tiểu Văn ngẩn ra, đúng vậy, nếu hắn lúc đó đỡ Trình biểu tỷ, bên cạnh đường lớn, nam ủng nữ ôm, tuy nói Trình biểu tỷ là thứ xuất, nhưng vẫn là thiên kim nhà quan, hắn phải cho Trình biểu tỷ một danh phận. Lúc trước mình chỉ đứng ở lập trường của nữ tử mà nhìn nhận vấn đề, đã quên mất người bị tính kế, bỗng dưng bị ép nhận lấy một kiếp nạn, trong lòng cũng không thoải mái.

Quân Dật Chi đang định hỏi chuyện phụ thân nàng trước lúc lâm chung, Du Tiểu Văn đột nhiên cười nói: “Sắp đến rồi.”

Phía trước đã có ánh lửa, cũng vọng đến tiếng gọi, Quân Dật Chi khẽ nhếch môi.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Dich Nữ Không Ngoan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 56: Thu Phục Mỹ Cảnh

“Có bị thương không?”

“Có bị đau ở đâu không?”

Thân ảnh Du Tiểu Văn và Quân Dật Chi vừa mới xuất hiện ở bìa rừng, Tào lão thái thái và Sở thái phi liền nhắc váy phản phật dẫn theo một đoàn người chạy tới.

Tào lão thái thái đầy mặt quan tâm, cặp mắt già nua đỏ thừng, cho thấy là thập phần lo lắng, lúc trước còn khóc một trận. Bà nắm tay ngoại tôn nữ, quan sát từ trên xuống dưới một lần, kiểm tra lại kiểm tra, đến khi kiểm tra vẫn đầy đủ, thế này mới yên lòng. Tào lão thái thái xoay người sang, nói với Quân Dật Chi và Sở thái phi: “Đa tạ Quân Nhị công tử chiếu cố cháu gái ta, ngày khác nhất định dâng món nói lời cảm tạ.”

“Đây là nên làm, Dật Chi nếu không cứu Du cô nương, khi về nhà ta liền đánh gãy chân hắn.” Sở thái phi vội tỏ rõ lập trường, bỏ mặc bảo bối tôn tử sang một bên, không thêm đề ý. Hai mắt bà phát sáng như sao, bà có chút sốt ruột nắm tay Du Tiểu Văn, nói: “Nha đầu Văn Nhi, nếu có gì không tiện, có chỗ khó xử gì, cứ việc mở miệng nói với ta một tiếng. Chuyện gì có thể giúp, chúng ta liền giúp, chuyện gì nên phạt trách, chúng ta cũng sẽ phạt trách.”

“Tổ mẫu.” Quân Dật Chi bắt đầu dãi hồ nhỏ.

Du Tiểu Văn nghe mà thấy mây mù dày đặc, ta có cái gì không tiện, có gì khó xử?

Nhưng Tào lão thái thái thì hiểu ra ẩn ý. Giữa nơi núi rừng yên tĩnh, vào một đêm tối trời mùa đông, cô nam quả nữ ở chung với nhau một đoạn thời gian, còn đi cùng mấy lý đường núi, chỉ sợ ngày sau sẽ có người này đồn đại vài lời không dễ nghe, đến lúc muốn tìm nhà chồng cho Văn Nhi, e sẽ có chút không tiện. Lời này Sở thái phi nói rất tốt, nếu Văn Nhi muốn Quân Nhị công tử phạt trách, Sở thái phi cũng sẽ đáp ứng. Nhưng cũng không thể được, nàng đáp ứng, ta không đáp ứng. Lại nói, Văn Nhi còn phải giữ đạo hiếu hai năm rưỡi nữa, đến lúc đó lời đồn gì cũng sẽ đều phai nhạt, huống chi lần này là Nhiếp Chính Vương bị tập kích, không ai dám loạn nói bừa.

Tào lão thái thái khách sáo tươi cười, “Xử sự cũng phải tùy theo tình huống, Quân Nhị công tử hảo ý cứu người, chúng ta cảm kích đều không kịp, sao còn dám làm phiền thái phi và nhị công tử a. Văn Nhi, mau tạ ơn Sở thái phi, còn phải đi tạ ơn Nhiếp Chính Vương và Vương phi nữa.”

Du Tiểu Văn thuận theo cúi người tạ ơn, Sở thái phi thế này mới nhớ tới Nhiếp Chính Vương còn đang chờ tin, vội mang tôn tử đi qua tạ ân Vương gia và Vương phi. Vương phi thân thiết quan tâm hỏi han vài câu, mọi người liền lui ra sau vài bước, cúi người cung tiễn xe ngựa của Nhiếp Chính Vương rồi đi, rồi mới lần lượt lên xe ngựa nhà mình hồi phủ.

Sở thái phi cứng rắn kéo Quân Dật Chi lên ngồi chung xe, liền tiếp thở dài, “Con sau này phải thu liễm một chút, lại không đứng đắn như vậy, chỉ sợ người ta sẽ chửi mất con a.” Tuy nói thiếu niên phong lưu một chút không có gì to tát lắm, nhưng Sở thái phi cũng có thể lý giải nỗi lo của Tào lão thái thái, cho nên mới khuyên nhủ tôn nhi, “Đứng rồi, con vừa rồi sao không đỡ Du tiểu thư nha?”

Nếu hai người nắm tay nhau đi ra, Tào lão thái thái ngay cả một chút lập trường phản bác đều không có. Thật sự là uống phí cơ hội tốt này.

Quân Dật Chi nghe mà khóe miệng dựng thẳng, vội nhắm mắt giả vờ buồn ngủ, Sở thái phi tự nói một mình cả buổi, cúi đầu thấy thế, tức quá liền đánh bốp một cái, “Đừng có ở đó vờ vịt với ta!”

Cùng lúc đó, ở trên xe ngựa Tào gia, Tào lão thái thái kéo Du Tiểu Văn lên ngồi chung xe ngựa với mình, tinh tế hỏi thăm tình hình lúc đó, rồi thật mạnh nhẹ nhàng thở ra, không có khúc mắc gì là tốt rồi. Bà vừa mới thả tâm chuyện bên này, trong lại dâng lên một chuyện phiền muộn khác, việc hôn nhân của Duệ Nhi..... Ai...

Trương thị trong vòng một ngày bị chịu nhục, bị chấn kinh, còn thêm một cô con dâu cổ ngắn chân thọt, là người bằng sắt cũng chịu không nổi, vừa lên xe ngựa liền ngửa mặt ngã xuống, nhắm chặt mắt lại không ra tiếng. Khúc ma ma leo lên xe ngựa, thật cẩn thận quỳ xuống một góc, thân mình run nhẹ, cúi đầu trước ngực. Bà là tâm phúc của Trương thị, biết rất nhiều bí mật không muốn người biết của Trương thị, nhưng những chuyện đó cũng không tính cái gì, phu nhân nhà giàu mà không từng xử trí những thông phòng tiểu thiếp nhìn không ưa mấy? Nhưng chuyện hôm nay thì khác, bà đã nhìn thấy phu nhân chịu nhục..... Chuyện như vậy, phu nhân làm sao có thể nguyện ý để cho người ta biết? Cho nên bà vừa lên xe liền quỳ xuống, chỉ cầu phu nhân nể tình bà trung thành và tận tâm, đừng đuổi mình đi.

Một hồi lâu sau, Trương thị mới mở mắt, ánh mắt âm u nhìn chằm chằm Khúc ma ma, bà không phải không nghĩ đến việc xử lý Khúc ma ma, chính là..... Bên cạnh bà tính đi tính lại cũng chỉ được vài người tri kỷ, cũng may, Khúc ma ma coi như thức thời, biết chuyện gì là không nói.

“Đứng lên đi.” Giọng nói Trương thị có vẻ thực mỗi mệ.

“Tạ ơn phu nhân.” Khúc ma ma lập tức quỳ tiến lên mấy bước, hai tay hợp thời xoa bóp chân cho Trương thị, miệng nhỏ giọng an ủi: “Phu nhân đừng quá lo lắng. Thiếu gia dù muốn thành thân, cũng phải thêm vài năm nữa, trong những năm này, còn có cơ hội thay đổi.”

Đêm nay, không mấy người Tào gia được ngủ yên ổn.

.

.

Sáng sớm ngày hôm sau, Thuộc Dược liền đến truyền lời: “Lão thái thái hôm qua nghỉ trễ, bây giờ còn chưa thức, bảo nô tì đến báo cho biểu tiểu thư một tiếng, hôm nay miễn thỉnh an buổi sáng.”

Không cần đi Duyên Niên Cư, Du Tiểu Văn đi qua căn phòng bên cạnh dùng điểm tâm, thần thái nàng bình yên điềm tĩnh, giống như tối hôm qua chẳng hề xảy ra chuyện gì.

Mĩ Cảnh thừa dịp mọi người đi ăn điểm tâm, lặng lẽ lên vào nội thất. Sơ Văn mắt sắc, nhìn xuyên qua khe hở giữa hai phiến cửa sổ để kiểm tra, đang định quát hỏi, đột nhiên thấy ống tay áo mình bị tiểu thư kéo một chút, lại thấy Triệu ma ma khề lắc lắc đầu, liền sốt ruột thấp giọng nói: “Sáng sớm hôm nay, nô tỳ thấy Mỹ Cảnh nói nhỏ gì đó với Chanh Hương ở Phi Thủy Cư.”

Nguyên lai là Tào Trung Nhã sai sử, Du Tiểu Văn cười nhẹ, mới nói nàng tiến bộ một ít, giờ lại hồi phục kiểu cách làm việc không biết tính trước sau.

Nàng không nói lời nào, Triệu ma ma bảo Sơ Văn gấp đồ ăn cho tiểu thư. Sơ Văn đành nuốt lời nói đến bên miệng xuống bụng, tiểu thư đã có phòng bị, nàng cứ việc nghe mệnh làm việc là được.

Du Tiểu Văn thương lượng với Triệu ma ma: “Lão thái thái rốt cuộc tuổi lớn, tinh thần luôn kém, chúng ta từ Nhữ Dương có mang theo mấy củ nhân sâm, vừa vặn có thể tặng lão thái thái để đề nâng cao tinh thần. Mặt khác, bên Sở Vương phủ, cũng phải nói lời cảm tạ, chúng ta cũng tặng một củ cho Sở thái phi đi, tuy rằng người ta không mấy hiếm lạ vật này, nhưng chúng ta vẫn phải bày tỏ tâm ý.”

Triệu ma ma đáp ứng, trong đầu rất vui mừng, tiểu thư thật sự là càng ngày càng biết suy xét, ngay cả việc đối nhân xử thế cũng càng ngày càng chu toàn. Bà vào trong nội thất lấy chìa khóa tìm nhân sâm, vừa mới vào liền quát: “Mỹ Cảnh, sao ngươi lại vào đây?”

Mĩ Cảnh có chút kích động, quanh co nói: “Nô tì là tới trải giường.”

Nha hoàn tam cấp trong viện của các tiểu thư, tương đương với nhị cấp, việc rửa sạch quét tước quả thật là công việc của các, chẳng qua Du Tiểu Văn đã quy định rất rõ ràng, chỉ có Triệu ma ma, Sơ Văn và Sơ Tuyết mới có thể vào trong nội thất, những người khác đều phải đứng ở gian ngoài chờ lệnh, Mỹ Cảnh lần này chính là bị bắt tại trận, thật sự tìm không thấy cớ, mới phải trọn tròn mắt nói dối như vậy.

Triệu ma ma lạnh lùng cười, bức rèm kết bằng thủy tinh lách cách vang lên, Du Tiểu Văn vịn tay Sơ Văn chậm rãi đi vào, hai mắt trong suốt sâu không thấy đáy, thấy Mỹ Cảnh ở đây cũng không lộ ra tí xú kinh ngạc, chỉ có Sơ Văn, Sơ Tuyết bên cạnh nàng là lạnh mặt cười.

Mĩ Cảnh trong lòng hoảng hốt, hai đầu gối mềm nhũn, bùm một cái quỳ xuống, “Nô tì không dám nữa, tiểu thư tha nô tì đi.”

Sơ Tuyết giúp tiểu thư đeo vào một chiếc túi gấm thêu hoa hải đường bát bảo lên eo, lại cài lên một cái ầm lô nhỏ bằng bàn tay. Du Tiểu Văn ngồi cạnh cửa sổ, dựa lưng ra sau, mềm nhẹ cười, “Ồ? Ngươi đã làm cái gì mà không dám nữa?”

Sơ Văn tính tình vốn mạnh mẽ, vừa xoay người liền sờ soạng vài cái trên người Mỹ Cảnh, từ trong áo của nàng lấy ra một cây trăm bạc có gắn một con bướm bạc, lập tức hận đá một cước qua, “Đúng là đồ hạ đẳng, trang sức của tiểu thư cũng dám trộm.”

Mĩ Cảnh khóc òa lên, nước mắt giàn giụa, “Nô tì không dám nữa, thật sự là bởi vì cha mẹ nô tì bị bệnh, nô tì thế này mới……”

Sơ Văn lại đá một cước qua, lần này không tuyệt không nương tay, đá Mỹ Cảnh ngã lăn hai vòng, miệng mắng: “Còn không nói thật! Nói, ngươi sáng sớm nói thăm cái gì với Chanh Hương?”

Mĩ Cảnh thế này mới hoảng sợ thật sự, lúc trước cứ nghĩ Du Tiểu Văn xưa nay luôn đối xử hào phóng với hạ nhân, mình trộm một cây trăm cũng không tính là lỗi lớn, nào biết người ta đã sớm biết chuyện của nàng, liền quỳ rạp trên mặt đất, lạnh run lên.

Sơ Văn thấy nàng còn chưa chịu thành thật khai báo, hận quá liền đá thêm mấy cái. Du Tiểu Văn đã ngầm dạy Sơ Văn, Sơ Tuyết một ít công phu phòng thân, nên khí lực của hai nha đầu này lớn hơn những cô nương bình thường rất nhiều. Mỹ Cảnh bị đá đau đến nước mắt chảy ròng ròng, nàng là gia sinh tử của Tào phủ, biết làm nô tỳ, phản bội chủ tử là tội lớn nhất, cho nên mặc Sơ Văn phát tác thế nào, đều chết sống không hé răng.

Du Tiểu Văn hóp một ngụm trà, mới nâng tay ngăn Sơ Văn lại, nhân nhạ nói: “Bộ dạng xinh đẹp như vậy, thật sự là đáng tiếc.”

Trong đầu Mỹ Cảnh chợt lóe linh quang, nâng mắt lên nhìn biểu tiểu thư. Du Tiểu Văn thần sắc nhu hòa, lộ ra một chút tiếc nuối, nhẹ nhàng thở dài. Triệu ma ma liền đứng bên cạnh giải thích: “Vốn là nghĩ, sau này tiểu thư xuất giá, sẽ xin cửu phu nhân ban người cho tiểu thư. Bộ dạng người xinh đẹp như vậy, tương lai cũng có thể giúp đỡ tiểu thư, đáng tiếc, chính là người không muốn.”

Du Tiểu Văn tiếc nuối lắc đầu, “Không thể cưỡng cầu a, nàng không muốn theo ta,…… Thôi, cây trăm này, ta làm như không phát hiện.”

Nói xong vung tay lên, Sơ Tuyết và Sơ Văn liền cùng nâng Mỹ Cảnh ném ra ngoài, “Mau thu dọn đồ đạc, muốn đi đâu thì đi đi.”

Sơ Văn quay trở về, trừng mắt nhìn ra ngoài, nhỏ giọng hỏi tiểu thư, “Như vậy thực sự có ích sao?”

Du Tiểu Văn cười khê, “Đánh rần đánh đập đầu. Nguyên vọng lớn nhất của nha đầu Mỹ Cảnh kia chính là làm một thông phòng, sau lại được nâng lên làm di nương.” Tào Trung Nhã tất nhiên cũng dùng chiêu như vậy để đã động Mỹ Cảnh đến giúp nàng, nếu không, Mỹ Cảnh nào dám vào trong nội thất

trộm đồ, “Trước thả nàng đi ra ngoài nghe ngóng một chút tin tức, nàng tự nhiên nên biết chọn ai làm chủ tử.”

Sơ Tuyết cười cười, hiểu được ý của tiểu thư, Sơ Vân nghĩ nghĩ một lát mới hiểu được. Du Tiểu Văn mỉm cười nhìn hai nha hoàn tri kỷ, tương lai mình có thể bớt lo dùng ít sức hay không, liền xem hai nha đầu này có thể sớm tự đảm đương được hay không, nhưng, có một chút này nọ, sau khi dạy rồi còn phải tự mình lĩnh hội.

Buổi sáng không có việc gì, Du Tiểu Văn đọc sách thuốc được một hồi thì Sơ Vân từ bên ngoài chạy vào, “Lão thái thái tự mình đến Sở Vương phủ nói lời cảm tạ.” Triệu ma ma từ trong phòng đi ra, trong tay đang cầm một củ nhân sâm, “Làm sao bây giờ, chúng ta còn chưa chuẩn bị lễ vật xong a.”

“Đại khái là không muốn ta tiếp xúc với người của Sở Vương phủ.” Du Tiểu Văn lơ đãng nói.

Triệu ma ma liền thở dài một hơi, “Kỳ thật Quân Nhị công tử là một lựa chọn tốt lắm, xuất thân hoàng gia, bộ dạng lại anh tuấn, Triệu ma ma ta sống vài thập niên, chưa gặp qua nam nhân nào tuấn tú như hắn. Bất quá, nếu thật sự gả qua, hơn phân nửa là phải làm tiểu thiếp, cô nương ngài lại không có nhà mệ để duy trì, nếu là chính phi hiền lành thì còn đỡ, nếu lòng nhiều ghen tị, cô nương ngài sẽ phải chịu khổ.”

Du Tiểu Văn cười khẽ, “Ma ma, ma ma suy nghĩ nhiều quá.”

Triệu ma ma nghiêm mặt nói: “Không phải suy nghĩ nhiều quá, mà là sự thật, người ta là địa vị gì, là con trai dòng chính thất của Thân Vương a, sau này còn được phong làm Quận Vương.”

Trong luật có ghi, các tước vị trên bá tước đều là thừa kế. Thân Vương chỉ có thể truyền cho hoàng tử, trưởng tử của Thân Vương đương nhiên trở thành thế tử, sau này thành gia lập thất, tức khắc sẽ được kế thừa vương vị. Còn các con trai dòng chính thất khác sẽ được phong làm Quận Vương, thứ tử được phong làm Trấn Quốc Tướng Quân, lĩnh lộc mà không được lĩnh quyền. Cho nên chỉ cần là xuất thân hoàng tộc, sẽ trọn đời phú quý. Đây cũng chính là nguyên nhân vì sao Quân Nhị công tử tuy mang tai tiếng, nhưng Trương thị vẫn nhìn trúng hắn. Nếu Tào Trung Nhã tương lai chỉ là một trắc phi, Quận Vương trắc phi, cũng là nhị phẩm cáo mệnh, vẫn tôn quý hơn phu nhân đại thần.

Du Tiểu Văn lắc lắc đầu, không cùng Triệu ma ma thảo luận vấn đề này. Triệu ma ma thế này mới ý thức được, hiện tại đàm luận việc kết hôn thực không thỏa đáng, nếu bị người có tâm nghe được, đồn đãi tiểu thư bất hiếu thì lại phiền toái.

.

.

.

Sắp tới buổi trưa, lão thái thái mới trở về phủ, gọi Du Tiểu Văn đến Duyên Niên Cư dùng cơm. Du Tiểu Văn khoác thêm áo choàng, vịn tay Sơ Vân, đi ra ngoài.

Trên hành lang gặp Chu tẩu, cước bộ của nàng ngừng lại. Chu tẩu bước lên phía trước thỉnh an, “Biểu tiểu thư vạn an. Mới vừa rồi Mĩ Cảnh nói với nô tỳ, ngài cho nàng ra khỏi viện?”

Du Tiểu Văn nhìn kỹ thần sắc của Chu tẩu, khẽ cười nói: “Phải.”

Chu tẩu không lộ ra một tia kinh ngạc, tiếp tục làm như đang giải quyết việc chung, “Việc này không hợp quy củ. Nếu muốn điều nàng đến viện khác, phải ra lệnh rõ ràng là gì, sau đó để nô tỳ hoặc là ma ma quản sự khác mang nàng đi. Không có nô tỳ nào là tự mình chọn chủ tử.”

Du Tiểu Văn “À” một tiếng, “Là ta sơ sót, vậy chờ ta trở lại rồi bàn tiếp.”

Chu tẩu liền thôi lui qua một bên, hạ thấp người cung tiễn Du Tiểu Văn.

Du Tiểu Văn và Triệu ma ma trao đổi một ánh mắt, Chu tẩu này, là mợ ban xuống, các nàng đương nhiên là có cảnh giác, nhưng hơn nửa năm nay, Chu tẩu làm việc lưu loát, tiến thoái có độ, thường phạt phân minh, quản lý Mặc Ngọc Cư gọn gàng ngăn nắp, cũng không nhúng tay vào chuyện của mợ, đã thử vài lần, đều cho là nghe không hiểu, Du Tiểu Văn và Triệu ma ma thủy chung nhìn không thấu bà.

Đến Duyên Niên Cư, người Tào gia và Tiểu Vô thị, Ngô Lệ Quyên đều đang ngồi. Mặt Trương thị tái nhợt, chẳng khác gì mặt quỷ, mặt mặt Tào Trung Duệ thì đỏ ửng, chỉ có mặt Tào Thanh Nho là còn vẻ vui mừng.

Du Tiểu Văn nhanh chóng nhìn một vòng, tha thướt thi lễ thỉnh an. Lão thái thái có vẻ thật cao hứng, vỗ vỗ chiếc ghế bên cạnh mình, “Lại đây ngồi.”

Du Tiểu Văn liền nhu thuận ngồi xuống cạnh lão thái thái. Tào Trung Duệ ngồi ở bên kia, trong lòng có phiền não, không còn vụng trộm nhìn nàng như mọi ngày. Du Tiểu Văn nhìn cậu, hỏi, “Cậu có việc vui gì sao?”

Tào Thanh Nho vuốt chòm râu, cười nói: “Hôm nay khi vào triều, Nhiếp Chính Vương ban thưởng hôn.” Lưng Tào Trung Duệ cứng đờ, mặt Trương thị trắng bệch vài phần, nhưng Tào Thanh Nho chỉ nói đến đây, không nói thêm gì nữa.

Lão thái thái cười nói: “Vương gia còn thắng quan cho cậu của con, cậu con hiện tại là Lại bộ Hữu Thị Lang.”

Từ chính tứ phẩm lập tức nhảy đến chính nhị phẩm, thăng một mạch năm cấp, đây là thù lao cho việc Duệ biểu ca hy sinh thân mình. Con bán được giá

tốt, xem ra cậu cảm thấy thực vừa lòng. Du Tiểu Văn chân thành chúc mừng, “Thật là song hỷ lâm môn nha.”

Võ thị cười nói: “Văn Nhi, là tam hỷ lâm môn mới đúng, Ngô tỷ tỷ của con ngày mai xuất giá rồi.”

Du Tiểu Văn nhìn về phía Ngô Lệ Quyên, nói: “Đúng là tam hỷ lâm môn. Ngô tỷ tỷ, lát nữa muội sẽ tặng lễ vật cho tỷ, ngày mai muội sẽ không tham dự.” Nàng còn đang trong hiếu kị, không thể tham gia tiệc cưới.

Mọi người lại cùng thảo luận chuyện đồ cưới của Ngô cô nương, xem còn có cái gì cần thêm, Du Tiểu Văn cẩn thận ghi nhớ, miễn cho mình tặng cùng một vật.

.

.

.

Ăn cơm xong, tỷ muội Tào gia đến Phi Thủy Cư cùng học quy củ, Sư ma ma đã đi theo Ngô Lệ Quyên, Trương thị liền giao mấy tỷ muội cho Nghiêm ma ma quản.

Lúc nghỉ giữa giờ, Tào Trung Nhã liền quay sang phát tác với Tào Trung Trinh, “Ngươi hôm qua là ăn gan hùng mật báo sao? Ngay cả Quân Nhị công tử cũng dám câu dẫn, sao không nhìn xem bản thân là cái thứ gì, thứ xuất mà cũng tưởng gả cho con trai dòng chính thất của Thân Vương?”

Tào Trung Trinh thầm mắng trong lòng “Ngươi cũng không phải là có thể lên làm chính thất”, nhưng ngoài miệng lại không dám cãi, chỉ rưng rức khóc. Tào Trung Yên gấp đến độ không biết khuyên ai, ăn nói lại không giỏi, chỉ luôn miệng nói: “Đừng âm ỹ! Đừng âm ỹ!”

Tào Trung Nhã mắng đã lâu, cuối cùng nghèo từ, cũng đã phát tiết đủ, bắt đầu chuyển sang mắng Du Tiểu Văn, nói nàng là có ý lòi kéo Quân Nhị công tử lẫn xuống triều núi, cuối cùng lạnh lùng cười: “Ả nghĩ rằng như vậy là có thể leo lên Sở Vương phủ? Ngươi ta cứu ả, còn muốn trèo lên đùi người ta?”

Tào Trung Yên nhỏ giọng nói: “Sở thái phi tối hôm qua nói nguyên ý phụ trách.”

Kỳ thật Tào Trung Nhã cũng nghe, nhưng cố ý xem nhẹ, nay nghe Tào Trung Yên nhắc tới, cảm thấy vạn phần chói tai, “Người ta còn lâu mới muốn thứ không biết xấu hổ như vậy.”

“Câm miệng!” Nghiêm ma ma vốn đang ngồi nghỉ trong phòng kế bên, nghe một hồi thật sự nghe không nổi nữa, đành bước qua đây mắng.

Tào Trung Nhã rất sợ Nghiêm ma ma, nhưng đang nói chuyện này, ngừng lại thì không cam lòng, khế nói thảm: “Thật không biết ngươi là nô tài nhà ai.”

Nghiêm ma ma nghiêm mặt nói: “Ta là giáo dưỡng ma ma được Tào phủ các ngươi mời đến, là thân tự do, không phải nô tài của ngươi. Ngươi tốt nhất nhớ kỹ!” Ngừng một lát, bà rút cuộc vẫn là một người rất có lương tâm nghề nghiệp, không thể không dạy một phen, “Chuyện tối hôm qua liên lụy tới ám sát, ngươi là tiểu thư khuê phòng, có thể vọng nghị được sao? Hơn nữa người trong lời ngươi nói vừa rồi, có người dòng dõi hoàng thất, ngươi chẳng lẽ nghĩ người ta nguyện ý nghe ngươi đàm luận? Đừng để vô ý đắc tội người khác mà không biết, người nọ muốn hủy ngươi, quá dễ dàng.”

Đảo mắt dạo một vòng trên mặt của ba tỷ muội Tào gia, Nghiêm ma ma lạnh lùng nói: “Đã nghe hiểu chưa?”

Ba tỷ muội bị hù dọa, vội đáp: “Đã nghe hiểu.”

Ở cửa phòng, một thân ảnh yếu điệu nhanh chóng quay đầu chạy.

.

.

.

Du Tiểu Văn cho người đem tặng Ngô Lệ Quyên hai khay đỉnh vàng và bạc vụn. Triệu ma ma mới đầu còn cảm thấy tục, sau khi tặng lễ trở về, lại cười đến toe toét, “Ngô tiểu thư nói cảm ơn tiểu thư nha. Vẫn là tiểu thư suy nghĩ chu đáo, đúng là vàng thật bạc trắng mới tốt.”

Ngô thị mẹ con bị son tặc cướp một lần, lại bị Âu Dương Thần cướp một lần, sớm không còn bạc trên người, đồ cưới đều do Tào gia giúp đỡ đặt mua, về sau có người giúp Tào gia thổi gió bên gối, chút bạc này đương nhiên đáng giá. Chính là Tào lão thái thái không thiếu tiền, mua đồ cưới cho Ngô Lệ Quyên rất hào phóng, đều là những vật phẩm quý trọng, hiện ngân lại không nhiều lắm. Nhưng đến vương phủ, nếu không có bạc, biết ban thưởng cho nô tài bằng cái gì?

Du Tiểu Văn cười nói: “Lão thái thái nghĩ đến các nàng còn có bạc.”

Đang nói chuyện, Mĩ Cảnh thùng thùng chạy vào, bùm một tiếng quỳ xuống, khóc khản cầu Du Tiểu Văn nhận mình lại, “Nếu nô tỳ sau này có vi phạm lời thề, nguyện thiên lôi đánh xuống.”

Du Tiểu Văn cười cười, cầm lấy chiếc khăn trên bàn, đưa cho nàng, “Vậy là được, đừng khóc, trước đi ra ngoài làm việc đi.”

Triệu ma ma nhìn Mi Cảnh bước cẩn thận từng bước ra ngoài, có chút đầm chiêu nói: “Nàng nhất định là nghe nói gì đó, đoán tiểu thư có thể gả vào Sở Vương phủ.” Lập tức nhú mày, “Nha đầu kia đã tâm quá lớn, không thể dùng được.”

Du Tiểu Văn cúi đầu đọc sách, ngữ khí thản nhiên nói: “Không sao, ta lại không tính dùng nàng cả đời.”

Kiếp trước Mi Cảnh giúp đỡ làm nguy chúng, cũng là một trong những kẻ đã hại chết nàng, nàng làm sao có thể quên?

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Dịch Nữ Không Ngoan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 57: Có Phải Nàng Khi Dể Người?

Trương thị ngồi bật dậy, mày liễu dựng thẳng, “Gọi Tam tiểu thư tới cho ta.”

Không bao lâu sau, Tào Trung Nhã liền vịn tay nha hoàn Hồng Nhi đến Duyên Niên Cư, Trương thị phái mọi người đi ra ngoài, chỉ chừa Khúc ma ma hầu hạ, “Con bảo Mi Cảnh trộm cái gì cho con?”

Tào Trung Nhã nói: “Lấy một cây trâm, ở nha đầu kia đúng là vô dụng, cư nhiên nói với con là không lấy được.”

“Thu hồi toan tính đó của con đi!” Trương thị thanh sắc câu lệ*, “Con bày kế hại Du Tiểu Văn? Đúng là không biết tự lượng sức mình! Nương lần trước đã nói thế nào với con, Mi Cảnh hiện tại không thể dùng!”

* thanh sắc câu lệ: khi giận dữ, cả lời nói lẫn sắc mặt đều trở nên nghiêm khắc. Xem chi tiết ở đây.

Tào Trung Nhã chẳng hề để ý, “Con biết, ả sẽ phái người theo dõi Mi Cảnh chứ gì, rồi cũng sẽ có lúc không canh chừng được. Với lại, nương từng nói, tác dụng của Mi Cảnh chính là để cho Mi Cảnh đẹp làm nha hoàn của hồi môn của Du Tiểu Văn, sau này đoạt sủng của ả. Nhưng đến lúc này, Quân Nhị công tử đã sắp bị Du Tiểu Văn cướp đi rồi!” Nói xong, trong lòng lại cảm thấy ủy khuất, “Đưa vào cái gì a! ả hại con bị Duy Phương Đại công chúa đánh hai bạt tay, cho dù về sau con là chính thất, ả là tiểu thiếp, trong lòng con cũng không thoải mái.”

Thế xác và tinh thần Trương thị câu bì, thực không muốn nhiều lời, nhưng tình hình hiện tại đối với mẹ con bà rất bất lợi, phải an ổn thành thật một chút mới được. Bà lấy tay ấn huyệt thái dương, cổ vực dậy tinh thần, nói: “Con nói bày bạ cái gì vậy, việc hôn nhân của con còn chưa định ra.....”

“Không định cũng không thể để cho ả chiếm.” Tào Trung Nhã hừ một tiếng, “Con chọn xong, còn thừa cũng không cho ả. Hàn Nhị công tử tuy rằng không có tước vị, nhưng một bé gái mồ côi như ả cũng không thể xứng đôi.”

“Cho nên, nhà ai tuyển con dâu đều sẽ xem thân thế, huống chi ả còn phải giữ hiếu kị hơn hai năm nữa, không thể đàm hôn luận gả, đến lúc đó con đã sớm định ra việc hôn nhân. ả không cha không mẹ, chỉ cần về sau nương lãnh đạm với ả một chút, làm cho các phu nhân biết, ai còn muốn rước ả về? Người gấp như vậy để làm gì?” Trương thị khuyên can mãi, mới khiến Tào Trung Nhã gật đầu, tạm thời không vọng động.

.

.

.

“Ngô cô nương..... Ách, Ngô thứ phi được đón bằng kiệu lớn tám người nâng a, thật sự là uy phong nha.” Mi Cảnh hoa thủ múa chân miêu tả, “Trong cung còn thưởng rất nhiều châu báu cho Ngô phu nhân*. Lão thái thái nói, chính lý Nam Thiên Viện lại, sửa sang lại một chút, mở một con đường thông ra cửa chính, để dành cho Ngô phu nhân.”

* “Ngô phu nhân” chính là Tiểu Võ thị, mẹ của Ngô Lê Quyên và là em gái của Võ di nương.

Hai ngày nay, Du Tiểu Văn cho phép Mi Cảnh thường xuyên đến trước mặt mình giúp vui. Hối thăm tin tức bất quá là sở thích của Mi Cảnh, biết Du Tiểu Văn không tiện tham gia hôn lễ của Ngô thứ phi, nàng chạy đi xem quan sát rành mạch, rồi trở về kể cho Du Tiểu Văn nghe.

Du Tiểu Văn có vẻ rất hứng thú, dù sao trường hợp như vậy không được gặp nhiều lắm, cũng thật sự thấy thú vị, nghe xong, liền bảo Triệu ma ma ban thưởng. Mi Cảnh rạo rực tiếp nhận hà bao, đo thử cân nặng, thấy nặng chừng ba, bốn lượng bạc, vội chối từ: “Quá lớn.”

Triệu ma ma lại cười nói: “Tiểu thư thưởng cho người, thì người cứ nhận đi. Chỉ cần người về sau thành thật đi theo tiểu thư, đương nhiên sẽ không thiếu ưu việt cho người. Tuy rằng trong viện có lệ, nha hoàn nhị cấp chỉ có hai người, nhưng trong lòng tiểu thư nhớ thương người, vừa rồi còn thương lượng với ta, lên tăng tiền tiêu vật hàng tháng cho người, bổ túc thành nha hoàn nhị cấp.”

Mĩ Cảnh trong lòng mừng rỡ, trên khuôn mặt xinh đẹp không giấu được nụ cười rục rịch, Du Tiểu Văn thân thiết cười động viên vài câu, rồi bảo nàng đi xuống, thuận đường nói với Triệu ma ma, “Về sau vẫn làm theo trước kia, không cần an bài nàng làm chuyện gì.” Không thể để cho mọi người nhìn ra manh mối.

Sáng sớm hôm sau, khi Du Tiểu Văn đến Duyên Niên Cư thỉnh an lão thái thái, phát hiện cả nhà đều có mặt đông đủ: cậu mợ, di nương, biểu huynh biểu tỷ biểu muội, một người cũng không thiếu. Nhân dịp đại hôn của Nhiếp Chính Vương, triều đình cho nghỉ ba ngày, Tào Thanh Nho không cần vào triều, cùng hai con trai ngồi ở Duyên Niên Cư. Tình hình này rất khác bình thường, nam nhân ban ngày rất ít ở trong nhà, cho dù là ngày nghỉ, Tào Thanh Nho cũng sẽ bảo các con đến tiền viện đọc sách. Đường như mọi người đang đợi tin tức gì đó.

Du Tiểu Văn thỉnh an xong, cũng không đi vội, im lặng ngồi bên cạnh nghe Võ thị báo cáo thu chi cho lão thái thái. Võ thị nay đã được nâng lên làm bình thân, quản lý hậu viện rất đầu ra đổ, chỉ là, mỗi khi tham dự yến hội ở ngoài phủ, còn có chút không tiện, dù sao nàng xuất thân thương hộ, nên không được các phu nhân khác để mắt cho lắm.

Khuôn mặt của Trương thị vẫn được tô vẽ thập phần tinh xảo, nhưng lại không che giấu được vẻ tiêu tụy trong đáy mắt. Bà có tâm sự, Du Tiểu Văn cơ hồ có thể chắc chắn việc này có liên quan đến Âu Dương Thần, bất quá Thẩm Thiên Hà luôn theo dõi sát sao đường đi nước bước của Âu Dương Thần, nhưng vẫn không phát hiện hắn có hành động đặc biệt gì.

Đang lúc cân nhắc, chợt nghe trong viện vang lên một trận bước chân hoan hỉ ồn ào. Đỗ Quyên hưng phấn lên tiếng thông báo, “Hồi vắng lão thái thái, Ngu ma ma đến.”

Vị Ngu ma ma này là hạ nhân trước kia của Ngô gia, từng hầu hạ Ngô Lệ Quyên, được cố ý đón về, tuy rằng Tào gia ra bạc giúp mua một đám nha hoàn bà tử, nhưng nơi Ngô Lệ Quyên được gả đến là vương phủ, bên cạnh dù sao cũng phải có người mà mình tin được.

Thục Dược vội chạy đến cạnh cửa, vén tấm màn lụa màu chàm thêu hoa mẫu đơn lên. Ngu ma ma hấp tấp đi vào, cúi người hành lễ, cười đến độ chỉ thấy răng không thấy mắt, “Tối qua, Vương gia ngủ lại ở Thủy Phong Uyển, hôm nay ma ma trong cung đến nghiệm hi, Vương phi cho lão bà tử lại đây tặng bánh hi.”

Một nữ tử đi theo sau lập tức bước ra phía trước, khẽ khụy gối dâng hộp bánh hi lên, trên người nàng mặc cung trang, đúng là người do Nhiếp Chính Vương phi phái đến.

Tào Thanh Nho cùng Tào lão thái thái và người nhà Võ thị đều rất vui mừng, “Chúc mừng thứ phi. Mau, dọn chỗ cho Ngu ma ma và vị cô nương này ngồi.” Thục Dược vội đón lấy hộp bánh hi, các tiểu nha hoàn vội dọn ra hai chiếc ghế nhỏ, Đỗ Quyên mang hà bao thưởng bạc đưa cho hai người.

Ngu ma ma và cung nữ kia từ chối một hồi, rồi mới nhận bạc ngồi xuống, hàn huyên tán gẫu buổi lễ đại hôn rầm rộ ngày hôm qua. Kỳ thật đó chỉ là yến hội, trắc phi vốn không cần bái đường. Lần này, trong số năm người được tuyển, ba người còn lại đều là cơ thiếp tam phẩm, thân phận kém một chút, bởi vậy Nhiếp Chính Vương gia nhất định là chọn Trương Quân Dao hoặc Ngô Lệ Quyên để động phòng, lại không nghĩ rằng sẽ tuyển Ngô Lệ Quyên, dù sao thân phận của Trương Quân Dao vẫn cao hơn một ít.

Võ thị và Tiểu Võ thị đều mừng đến tay phát run, Trương thị lại càng thêm khó chịu. Sau khi tiễn Ngu ma ma và cung nữ đi, Tào Trung Nhả nhỏ giọng hừ nói, “Sớm động phòng cũng bất quá là chuyện một ngày, ai có thai trước mới là có bản lĩnh.”

Trương thị liền cảm thấy nữ nhi đúng là tri kỷ của mình, ngay cả suy nghĩ cũng đều cùng một khối.

Du Tiểu Văn thể mới biết mọi người nguyên lai đều đang đợi tin tức này. Kiếp trước khi Tào Trung Trinh và Tào Trung Yên xuất giá, nàng còn chưa hết thời gian hiếu kị, cho nên không biết trình tự thành thân. Tân nương từ được kiệu hoa nâng vào cửa, nhưng vẫn chưa thể xem là người của nhà chồng, phải chờ đến ngày tân hôn hôm sau, nghiệm qua nguyên khăn*, nhà chồng đốt pháo hi, mới tính là đã trở thành người của nhà chồng. Nếu không có nguyên khăn, nhà chồng sẽ dùng kiệu nhỏ không đầu, trực tiếp đưa tân nương từ về nhà, tình cảnh sẽ vô cùng mất mặt xấu hổ.

* Nguyên khăn = tấm lụa trắng có dính máu của trinh nữ trong đêm động phòng.

Vui mừng cùng chia bánh hi, hàn huyên chừng một lát, mọi người liền tan đi. Trương thị như cảm thấy tâm can tỉ mỉ thiệt của mình đều đau, vừa về phòng nằm xuống, chợt nghe Khúc ma ma đến thông bẩm “Cữu phu nhân đến.”

Trương phu nhân và Trương thị mấy ngày trước vừa xé rách mặt, bất quá chỉ là nóng giận nhất thời, sau khi qua rồi đều rất hối hận, hơn nữa hai người có chung một bí mật, trong tâm lý còn có một loại cảm giác khó nói rõ, vừa cảm thấy đối phương mới là người mà mình có thể tin nhiệm nhất, lại vừa hận không thể thỉnh ông trời trừ bỏ kẻ biết biết chuyện gièm pha này của mình.

Nghĩ nghĩ, Trương thị liền ngồi dậy, vuốt vuốt chỉnh chỉnh tóc tai, rồi bảo Khúc ma ma mời người vào.

Trương phu nhân là tởm tố khổ, “Đường đường là Vương gia, làm việc lại không có kết cấu như vậy, không chịu dựa theo tôn ti mà làm, thử hỏi như vậy sao có thể không khiến người ta thất vọng? Nếu Dao Nhi được sủng, tốt xấu gì cũng có thể giúp đỡ tiểu cô nương một phen.”

Nghe xong lời này, những lời giấu cợt đang định tuôn ra khỏi miệng liền bị Trương thị kéo vòng lại ngay đầu lưỡi, biến thành an ủi, “Đừng lo, quan trọng nhất, vẫn là sớm mang thai.” Đúng là chỉ có Trương Quân Dao được sủng ái, bà mới có cơ hội lật đổ Võ thị, vì thế thấp giọng nói cho đại tấu, “Có một phương tử, thực linh nghiệm.”

Trương phu nhân nghe vậy, hai mắt liền sáng lên, vô cùng cẩn thận ghi chép lại, rồi vội vàng vàng rời đi.

Những chuyện loạn thất bát tao này, Mi Cảnh đều tự động tự giác hỏi thăm, kể cho Du Tiểu Văn.

.

.

.

Thời gian nhoáng lên một cái, qua đi hơn một tháng, mắt thấy sắp đến năm mới, phủ Nhiếp Chính Vương rốt cục truyền ra tin vui, Trương trắc phi có thai.

Tào gia và Trương gia là quan hệ thông gia, đương nhiên là phải đến nhà chúc mừng một phen. Trương Trường Ủy và Trương phu nhân liền nhân cơ hội này nói với Tào Thanh Nho: “Không phải chúng ta bắt công muội muội nhà mình, nhưng cô gia ngài trong lòng hẳn là cũng có đắn đo, Vô thị là loại xuất thân gì, người khác sẽ nhìn nàng thế nào, người hẳn là rõ ràng. Giờ chẳng mấy chốc là đến tết, mấy lần yến hội gần đây đều là Vô thị đi xã giao, chẳng lẽ người thực không nghe một tí tạo nhân thoại nào sao?”

Tào Thanh Nho cũng biết cửu huynh nói thực có lý, trở về phủ liền tìm mẫu thân thương lượng. Tào lão thái thái trầm ngâm hồi lâu, khẽ thở dài: “Một mình Vô thị quản lý cũng mệt mỏi, bảo hai người nàng phân công quản lý đi.” Nói xong cho người thỉnh Trương thị lại đây.

Trương thị sau một tháng rốt cuộc có được một hồi hành diện, nhưng khi đối mặt Tào lão thái thái vẫn có vẻ thập phần cung kính, khiêm tốn chối từ một phen, nói Vô muội muội quản lý cũng rất tốt. Mãi đến khi Tào Tước gia nói muốn bà nhận lấy, bà mới ồ ồ tiếp nhận sổ sách, tuy rằng chỉ là một nửa, nhưng có quyền, mới có biện pháp lấy bạc đi ra. Âu Dương Thần đã tìm bà đòi hai lần bạc, bà cũng không muốn mỗi lần đều phải rút tiền từ trong túi riêng.

Triệu ma ma từ phòng bếp gọi đồ ăn trở về, chợt nghe Mi Cảnh lại đang học vẹt, “Thần khí của Tam tiểu thư, đi đường đều nhìn lên trời, không chừng nàng đang hoài*.....”

* Mi Cảnh đang định nói từ “hoài xuân”

Du Tiểu Văn liền giương mắt liếc sang Mi Cảnh, vừa lúc bắt gặp Mi Cảnh đang cười mĩa.

Triệu ma ma cau mày đi vào, trách cứ: “Chuyện của chủ tử mà người cũng có thể bịa đặt?” Nha đầu kia vì lấy lòng tiểu thư, mỗi khi nói đến cửu phu nhân và Tam tiểu thư đều không có một chút cổ kỵ, nếu không ước thúc một chút, nàng sẽ rước lấy phiền toái cho tiểu thư.

Du Tiểu Văn liền nhìn về phía Triệu ma ma, “Mi Cảnh còn phải học lại quy củ, ma ma xem rồi làm đi.”

Triệu ma ma gật gù đầu, “Đi theo ta.”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Mi Cảnh chợt trắng bệch, đang định biện giải hoặc cầu xin tha thứ, nhưng khi thấy ánh mắt bình tĩnh không gợn sóng lại ẩn hàm uy hiếp của Du Tiểu Văn, nàng bỗng dung khiếp đảm, ngoan ngoãn đi theo Triệu ma ma ra ngoài. Triệu ma ma mặt đen huân đạo một phen, bảo nàng vừa quỳ gối trong viện vừa quét tuyết đọng trên sân đá.

Du Tiểu Văn buông sách, nhìn ra ngoài cửa sổ, trắng xoá một mảnh, trên những nhánh cây trụi lá cũng bị phủ một lớp tuyết thật dày, từ xa nhìn lại, đen trắng giao nhau, rất có loại mỹ cảm độc đáo.

Năm mới gần lắm rồi!

Cha mẹ đã qua đời một năm. Không, năm năm, nàng một mình một người sống trên đời đã được năm năm. Nhất thời trăm ngàn u sầu nảy lên trong lòng. Du Tiểu Văn vội ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, dùng sức trừng mắt nhìn ra phía trước, ép nước mắt chảy ngược vào. Nàng không muốn để cha mẹ ở trên trời lo lắng, nàng sẽ sống thật tốt, sống thật thoải mái, sống thật hạnh phúc, một ngày nào đó, nàng sẽ đâm nát những kẻ đã hại nàng dưới lòng bàn chân.

Mùa đông ngày ngắn đêm dài, khi chạng vạng đến Duyên Niên Cư thỉnh an, sắc trời đã chập choạng tối, Sơ Vân thấp đèn lồng ngọc lưu ly, Sơ Tuyết vịn tay tiểu thư, bước từng bước thật cẩn thận trên con đường mòn lát đá. Trải qua một trận tuyết, bề mặt đá đặc biệt dễ dàng kết băng, rất dễ trượt té so với chi có tuyết đọng.

Phía sau đột nhiên có một cổ lực đánh tới, Du Tiểu Văn đã sớm nghe được tiếng bước chân, làm bộ như lão đạo một chút, lại không trượt chân. Chợt nghe Tào Trung Nhã hừ lạnh một tiếng, cười nhạo nói: “Đường cũng không biết đi, thật chẳng có một chút phong phạm danh môn khuê tú!” Sau đó ngẩng cằm vượt qua người nàng, đi về phía trước.

Du Tiểu Văn cười nhẹ, nhẹ nhàng đá một mẫu băng trên mặt đất. Tào Trung Nhã đang sai bước ngang nhiên, chợt bước trúng mẫu băng, lập tức hệt chân ra sau, thân thể ngã ra phía trước. Hồng nhi không kịp đỡ lấy nàng, cũng cùng tiểu thư lăn thành một đoàn.

Du Tiểu Văn “Ai nha” Một tiếng, “Sao Nhã Nhi muội muội ngay cả đường cũng không biết đi? Phong phạm danh môn khuê tú đã học lâu như vậy cũng chưa học được sao?”

Bỏ lại những lời này, liền vịn tay Sơ Tuyết thủ, ngay cả tò ý đỡ nàng lên cũng không.

Thịnh an lão thái thái xong, Du Tiểu Văn liền nhu thuận ngồi xuống bên cạnh, nghe Trương thị và lão thái thái thương lượng chuyện kết thân. Mặc kệ rất không tình nguyện, nhưng ý chỉ tứ hôn đã ban xuống, Trương thị chỉ có thể tìm cơ hội hoãn một cái tháng, sau đó phải mang sính lễ đến Hà gia.

“Ít nhất phải làm xong bước nạp thái trước năm mới.” Lão thái thái trầm ngâm một lát, “Con đã mời ai làm người mai mối?”

Trương thị nói: “Con định nhờ đại ca làm người mai mối.”

Trương Trường Úy lúc ấy cũng ở hiện trường, sẽ không hỏi đông hỏi tây, với lại, Trương Trường Úy là Hộ Bộ Thị Lang, thân phận cũng phù hợp. Tào lão thái thái không có ý kiến khác, còn nhắc đến chuyện yến hội. Trước ngày tết, các phủ đều mở yến hội, tiệc ở Trương phủ sẽ diễn ra vào ngày hai mươi tám tháng chạp. Từ hôm nay đến ngày đó chỉ còn sáu ngày, có rất nhiều chuyện cần chuẩn bị, nhưng hôm nay lại thu được thiệp mời của Tấn Vương phủ, dù bận cũng phải đi, chính là Võ thị không tiện đi. Tào lão thái thái đưa thiệp mời cho Trương thị, “Chỉ tên muốn Văn Nhi cùng đi.”

Trương thị liền chần chờ, “Đúng ra thì không được tiện lắm, Văn Nhi còn tại hiếu kị, không thích hợp.”

Tào lão thái thái thân nhiên nói: “Tấn Vương phi là tỷ tỷ ruột của Thái Hậu nương nương, chẳng lẽ còn không biết quy củ của hiếu kị?”

Trương thị đành phải đáp ứng, bà thật sự không muốn để cho Văn Nhi xuất đầu lộ diện. Lần trước chỉ là trả lời qua loa mấy vấn đề, các phu nhân liền có ấn tượng vô cùng tốt với Văn Nhi, đại tâu còn nói mình mấy lần bị người ta hỏi thăm chuyện của Văn Nhi, bà sao có thể yên tâm để cho người như vậy đi dự tiệc cùng với Nhã Nhi? Nhưng trong thiệp mời lại ghi rõ.....

Tào lão thái thái nhìn nhìn đồng hồ báo giờ trên tường, “Sao Nhã Nhi còn chưa đến?”

Thục Dược liền kéo màn đi ra ngoài hỏi, chốc lát sau quay trở lại bẩm: “Trên đường trượt chân, trở về thay quần áo.”

Trương thị đau lòng, “Không biết có té bị thương không?”

Tào lão thái thái cũng đau lòng, bảo Thục Dược đi chuẩn bị chút rượu thuốc.

Một nén hương sau, Tào Trung Nhã khắp khiêng đi đến, lão thái thái liền bảo nàng không cần hành lễ, đau lòng trách cứ, “Sao không đi ổn một chút?” Vừa giận nói: “Là nha đầu nào hầu hạ, từ một tháng tiền tiêu vật.”

Tào Trung Nhã giả vờ thân thiện, “Tổ mẫu, không liên quan đến các nàng, là do con không lưu ý đường đi.”

Tào lão thái thái cảm thấy thập phần vui mừng, “Đi theo Nghiêm ma ma học mấy tháng, xác thực ngoan ngoãn hơn, nhưng bọn nô tài làm không tốt, chuyện gì cần phạt thì phải phạt. Ngày mai Tấn Vương phủ có yến hội, con như vậy thì sao được.” Nói xong nhận lấy bình rượu thuốc từ tay Thục Dược, tự mình bôi thuốc cho nàng, lại dặn dò: “Buổi tối bảo nha hoàn xoa bóp thêm vài lần, vậy sẽ tốt thôi.”

.
. .

Ngày hôm sau, khi nữ quyến Tào gia chuẩn bị xuất phát, Tào Trung Nhã cùng ngồi một xe với Trương thị, oán trách mầu thân, “Sao lại để cho Văn Nhi biểu tỳ đi cùng? Nói không chừng có cơ hội gặp Quân Nhị công tử.”

Trương thị cười đến thập phần thần bí, “Quân Dao biểu tỳ của con cũng đi, việc gì phải sợ á?”

Đến Tấn Vương phủ, xe ngựa Tào gia trực tiếp đi đến nhị môn, sau đó đổi sang kiệu nhỏ của vương phủ, đi đến chính sảnh.

Tào Thanh Nho chỉ mới làm đại quan được chừng một tháng, cáo mệnh của Trương thị còn chưa được ban xuống, nên chỉ có thể dẫn bọn tiểu bối chờ ở đại sảnh nhỏ, chờ khi nào Tấn Vương phi rảnh, mới được phép đến thỉnh an.

Trà vừa được dâng lên, một tiểu nha hoàn lại đây, cúi người hành lễ, cười khanh khách nói: “Vương phi tạm thời không rảnh, bắt quá Trương trắc phi của Nhiếp Chính Vương phủ lúc này có rảnh, đang nghỉ chân ở Tuyết Hải Các, thỉnh phu nhân và các vị tiểu thư đi qua.”

Trương thị cười cười nói: “Làm phiền dẫn đường.”

Tiểu nha hoàn lại cúi người hành lễ, mới đi phía trước dẫn đường. Từ đại sảnh nhỏ đến Tuyết Hải Các không xa, đi qua một đoạn hành lang gấp khúc, xuyên qua một cánh cửa khảm hoa là đến.

Tiểu nha hoàn được huấn luyện rất có tố chất, vừa dẫn đường còn vừa giới thiệu cảnh trí trong phủ, “Bên kia hành lang gấp khúc Phiêu Bình Các, thế từ đang thịnh nghệ kĩ biểu diễn ở đó, hiện đang có không ít quý công tử.”

Mọi người nghĩ, thế từ này sao lại mời khách trong hậu viện? Tiểu nha hoàn cười, nói tiếp, “Tuy rằng từ đây có thể nhìn thấy, nhưng Phiêu Bình Các kỳ thật là ngoại viện.”

Tỷ muội Tào gia liền nghiêng đầu nhìn qua, bên kia đang có người mở ra một cánh cửa sổ, vài vị công tử trẻ tuổi xa xa nhìn lại đây, trong đó một người hình dáng có vẻ phá lệ tuấn mỹ chút, chính là không nhìn thấy rõ ràng, chỉ thấy người kia chỉ trở về hướng bên này, khiến tỷ muội Tào thị sợ tới mức vội thẹn thùng cúi thấp đầu. Du Tiểu Văn thùy chung nhìn không chớp mắt, thần thái điềm tĩnh cứ chỉ đoan trang, tiểu nha hoàn liền âm thầm gạt gạt đầu, “Tào gia cũng chỉ có mỗi vị tiểu thư này là có thể đặt lên mặt bàn.”

Đến Tuyết Hải Các, Trương thị thường bạc cho tiểu nha hoàn, liền dẫn bọn tiểu bối đi vào. Trương Quân Dao đang dựa lưng trên ghế quý phi, khoác áo bông màu bạc viền kim tuyến, phía trên có thêu những đóa mẫu đơn lớn màu đỏ, trên đầu cài rất nhiều cây trâm bằng vàng ròng lấp lánh, nàng vốn xinh đẹp, thực thích hợp kiểu ăn mặc hoàng tộc này, cả người toát lên vẻ quý khí. Trương phu nhân ngồi ở bên cạnh, vẻ mặt không nén nổi vui mừng.

Trương thị dẫn người đi vào hành lễ, Trương thị vì có cáo mệnh, nên không cần hành đại lễ, Tào Trung Nhã vừa định cúi người, Trương Quân Dao liền thân thiết ngoắc gọi nàng đến ngồi cạnh mình. Tào Trung Trinh và Tào Trung Yên hành đại lễ xong, Trương Quân Dao liền gọi đứng dậy, đến phiên Du Tiểu Văn, lại sau một lúc lâu cũng không gọi đứng dậy, mà lại quay sang cười hỏi Trương thị, “Vị này chính là ngoại sinh nữ* của đương?”

* “Ngoại sinh nữ” là cháu gái bên dòng ngoại, tức là con của em gái/ chị gái của mình.

Rõ ràng đã gặp qua vài lần, lại làm bộ như không biết. Du Tiểu Văn cúi mắt che giấu khinh thường, thủ đoạn này rất vụng về, rất mất phong độ của một trác phi.

Trương thị nhỏ giọng đáp lời, “Đúng là nàng.”

Trương Quân Dao thập phần tò mò, “Không phải nói..... Cha mẹ nàng đã qua đời rồi sao?”

Trương phu nhân cũng kinh ngạc nói: “Đúng vậy, vì sao nàng lại đến nơi này? Đây chính là yến hội nha.”

Trương thị khe khẽ thở dài, “Cũng đâu có biện pháp nào, Tấn Vương phi ước chừng là không biết tình hình, mới ghi tên nàng ở trong thiệp mời. Kỳ thật những ngày tụ hội vui mừng như hôm nay, nàng còn đang hiếu kì, vốn không thể làm tham gia, nhưng nàng không chủ động đề nghị, ta cũng không thể tự chủ trương, không để nàng đến. Ta, ta..... Thật sự là khó xử, không cho nàng đến, lão thái thái sẽ mất hứng, để cho nàng đến, lại sợ bị người ta đã biết nàng còn đang trong hiếu kì, đương trường hủy đi danh dự của nàng.”

Nói chuyện còn xuôi tai hơn cả hát tuồng.

Ánh mắt Trương Quân Dao liền có vẻ nghiêm khắc, “Triều đình ta chú trọng nhất là hiếu lễ, người còn đang trong hiếu kì, thì phải tưởng nhớ cha mẹ, ăn không biết ngon, ngủ không thể yên mới đúng, cư nhiên còn vui sướng tới tham gia yến hội, thật sự là không biết liêm sỉ! Nếu để Vương gia biết ta có một thân thích như vậy, còn không biết sẽ.....” Nàng tựa hồ thực bị Du Tiểu Văn chọc tức, Trương phu nhân vội khuyên, “Chỉ cần nghĩ cách giải quyết là được, sẽ không để Vương gia biết.”

Trương Quân Dao cân nhắc một phen, hỏi Lan ma ma bên cạnh, “Lan ma ma, ma ma nói việc này phải làm sao mới tốt? Nếu lan truyền đi ra ngoài, người bên ngoài sẽ nghĩ Tào phủ không quy củ, không biết quản thúc nàng, tốt xấu gì cũng là thân thích, không thể để đương cô gánh tiếng xấu như vậy.”

Vị Lan ma ma kia liền đề nghị: “Hành vi như vậy xác thực đã vi phạm phụ đức*, vị Du tiểu thư này chắc là không nghiêm túc học Nữ Huấn, không bằng bảo nàng ở lại đây chép phạt Nữ Huấn, đợi yến hội kết thúc, lại cùng Tào phu nhân hồi phủ là được.”

* phụ đức: những nguyên tắc đạo đức của người phụ nữ

Trương Quân Dao gật gù đầu, nói với Du Tiểu Văn: “Người mau vào trong nội thất, chép phạt Nữ Huấn đi.”

Du Tiểu Văn ngẩng đầu nhìn lên Trương Quân Dao một cái, Trương Quân Dao đặc ý nheo mắt lại, “Thế nào? Người không phục?” Lại quay sang nói với Trương thị: “Cô à, nếu là lão thái thái nhà cô có hỏi, cứ nói là ý của ta, lão thái thái nếu không hài lòng ta xử trí như vậy, thì cứ mời bà ấy đến vương phủ tìm ta cũng được.”

Trương thị liền nở nụ cười, trào phúng nhìn Du Tiểu Văn, người có tâm cơ thì thế nào, được người khác yêu thì lại thế nào, ở trước mặt quyền uy tuyệt đối, mọi thứ đều là hư không, muốn người sống thì người được sống, muốn người chết thì người phải chết!

Du Tiểu Văn không để ý Trương thị, ngược mắt nhìn Trương Quân Dao, cười nói: “Ta có thể đứng lên không?”

Trương Quân Dao gật đầu, “Có thể, đi vào chép phạt Nữ Huấn đi.”

Du Tiểu Văn tao nhã đứng dậy, tựa như đóa hoa tươi được gió xuân mon tron, thân hình nhẹ nhàng lắc lư, phong tình nhiều điểm, mọi người trong phòng không tự giác dõi mắt thưởng thức. Sau đó, nàng tìm một vách tường, dựa vào đứng thẳng.

Trương Quân Dao nhíu mi, “Ta bảo người đi vào chép Nữ Huấn, có nghe hay không?”

Du Tiểu Văn đạm cười, “Nghe được.”

“Kia còn không mau đi.”

“Không đi.”

Du Tiểu Văn cười như một hài đồng rất nhu thuận nghe lời, lời nói ra lại khiến Trương Quân Dao tức giận đến trợn trắng mắt, “Người đã nghe, sao còn không làm?”

Du Tiểu Văn lạnh nhạt hỏi, “Xin hỏi, Trương trắc phi lấy thân phận gì để ra lệnh cho ta?”

Trương Quân Dao ngẩng cao cái cằm tinh xảo lên, Trương thị liền hấp tấp thay nàng đáp, “Dao Nhi là sủng phi của Nhiếp Chính Vương điện hạ, người dám vô lễ?”

Du Tiểu Văn thần nhiên nói: “Gặp phu nhân mang tước vị, nếu cao hơn ba cấp, phải hành đại lễ. Ta không có tước vị, lúc này đã hành đại lễ, Trương trắc phi đã cho phép ta đứng dậy, ta nào có vô lễ? Nếu là việc chếp Nữ Huân, ta, một, không phải là nha hoàn của Nhiếp Chính Vương phủ, hai, không phải là vãn bối của Trương trắc phi, vì sao phải nghe lệnh?”

Án quy củ, ngang hàng cũng không có tư cách xử phạt.

“Người!” Trương thị tức giận đứng lên, bà thật muốn trực tiếp ra lệnh Du Tiểu Văn chếp phạt Nữ Huân, nhưng nếu như vậy, lão thái thái tất sẽ không tin bà, chỉ có thể để Trương Quân Dao hạ lệnh, bà mới tiện nói chuyện.

Trương Quân Dao cũng tức giận không nhẹ, từ sau khi nàng mang thai, mọi việc đều được thuận theo ý nàng, đây là lần đầu tiên có người dám không nghe lệnh của nàng, “Người tới, và miêng cho ta.”

“A, muội muội uy phong thật lớn a.” Một thanh âm êm tai vang lên, Nhiếp Chính Vương phi cười khanh khách vịn tay một vị ma ma đi vào. Quân Dật Chi cũng mang vẻ mặt đậm cười đi theo ở phía sau.

Người trong phòng vội đứng dậy chào.

Nhiếp Chính Vương phi miễn lễ, mỉm cười ngồi xuống thượng vị, lạnh nhạt nói: “Muội muội trăm ngàn đừng cử động, muội mà động thai khí, Vương gia cũng sẽ không tha thứ cho ta.”

Trái tim kích động của Trương Quân Dao lập tức bình ổn, trong lòng đặc ý không thôi, người là chính phi thì có thể nào, còn không phải là một con gà mái không biết đẻ trứng!

Quân Dật Chi mỉm môi cười cười, nhìn xem bên này, lại nhìn xem bên kia, cuối cùng chỉ vào Trương Quân Dao, hỏi Du Tiểu Văn, “Có phải là nàng khi dễ người?”

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Đích Nữ Không Ngoan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 58: Một Chút Hiểu Lâm Nho Nhỏ

Quân Dật Chi mỉm môi cười cười, nhìn xem bên này, lại nhìn xem bên kia, cuối cùng chỉ vào Trương Quân Dao, hỏi Du Tiểu Văn, “Có phải là nàng khi dễ người?”

Du Tiểu Văn hạ thấp người hành lễ, ôn nhu đáp, “Hồi bẩm công tử, Trương trắc phi không có khi dễ ta, chỉ là theo dạy bảo ta.”

Quân Dật Chi neoh mắt lại, xú nha đầu này, cư nhiên không chịu phối hợp.

Hắn có chút căm tức nhìn Du Tiểu Văn. Ngay khi Nhiếp Chính Vương phi vào phòng, Du Tiểu Văn đã nhanh chóng thu hồi ánh mắt đầy thách thức của nàng, trở lại làm một tiểu nữ tử ngoan ngoãn điềm đạm đáng yêu.

Thực biết già vò! Quân Dật Chi khề giật giật khoe miệng, lập tức lại giật mình, với thân phận của nàng, đúng là không thể chỉ trích một mệnh phụ chính nhị phẩm, huống chi Trương trắc phi còn là sủng phi duy nhất đang mang thai cốt nhục của hoàng thúc.

Hắn là con trai dòng chính thất của Thân Vương, có huyết thống cao quý bẩm sinh, đợi đến khi hắn tròn mười sáu tuổi, sẽ được sắc phong làm Quận Vương, bởi vậy, tất cả mọi người đều dùng thái độ và lễ nghi đối với một Quận Vương để đối đãi hắn, cho dù hắn không có chức quan gì, cũng không dám tùy ý chỉ trích hắn. Đừng nói Trương Quân Dao chính là một trắc phi, dù là chính phi, nếu không phải bởi vì bối phận cao hơn một cấp, cũng không dám hô to gọi nhỏ với hắn. Hắn nhất thời không nghĩ tới tình cảnh của Du Tiểu Văn, liền hỏi ra một vấn đề như vậy.

Bất quá cũng không sao, vô luận nàng trả lời thế nào, hắn đều có thể nói tiếp được. Quân Dật Chi vì thế quay sang nhìn Nhiếp Chính Vương phi, cười nói: “Nguyên lai nơi này không ai khi dễ ai, như vậy Trương trắc phi vì sao phải ra lệnh và miêng Du tiểu thư a? Hoàng thẩm a, vương phủ của thẩm dạy dỗ người khác chỉ biết dùng phương thức này thôi sao?”

Nhiếp Chính Vương phi khẽ mắng hắt một ngụm, “Đừng có nói hươu nói vượn! Hoàng thúc ngươi yêu dân như con, luôn đối xử rộng rãi với người ngoài, ngay cả nô tài trong phủ phạm lỗi, đa phần chỉ là phạt nhẹ để răn đe, làm sao có thể dùng hình phạt và miệng để dạy thân thích nhà mình a?”

Hai thảm chất, kẻ xướng người hoạ, nói đến độ khiến Trương Quân Dao đỏ bừng mặt, vội vàng biện giải: “Không phải là thiếp trách móc nàng nặng nề, mà là nàng làm việc vô lương, vi phạm phụ đức. Muội chỉ là có ý tốt, muốn nàng học thêm Nữ Huấn, nhưng nàng lại xúc phạm thiếp. Nếu là như vậy mà thiếp còn nhẫn nhịn, chẳng phải là đã đánh mất thể diện của vương phủ rồi sao?”

Quân Dật Chi vân vê miếng ngọc bội hình sư tử được cột bằng chỉ đỏ trên tay, muốn cười mà nín không cười nhìn Trương Quân Dao, đôi mắt đen như hắc bảo thạch khẽ lưu chuyển, tỏa ra hào quang rạng rỡ, phát tán ngàn vạn phong tình. Xuất phát từ lực hấp dẫn đơn thuần giữa hai phái, toàn bộ nữ tử từ già đến trẻ trong phòng đều ửng đỏ mặt. Trương Quân Dao cuối cùng nhớ được thân phận của mình, khẽ quay mặt sang một bên, không dám đối diện với ánh mắt của hắn.

Căn phòng trở nên yên tĩnh đến mức có thể nghe rõ tiếng nổ lách cách của ngọn lửa trong chậu than, Quân Dật Chi tựa hồ không biết là ánh mắt vừa bay loạn của mình đã gây ra sự cố, cười hi hi quay sang nói với Nhiếp Chính Vương phi, “Hoàng thân, những thứ bình thường động bất động lại phải đi duy hộ, ta căn bản là lười nghĩ, thậm chí nói có đúng không?”

Nhiếp Chính Vương phi cười nhẹ nói: “Đó là bởi vì ngươi xuất thân hoàng tộc, trời sinh cao quý, có một vài thứ tự nhiên liền có, không cần ngươi cố sức đi duy hộ, cũng sẽ không bị mất mặt.”

Trương Quân Dao nghe mà sắc mặt dần dần tái nhợt. Nàng xuất thân cũng coi như không tệ, chẳng qua phụ thân tham hoa đẹp, trong nhà có một đồng lớn đi nương tiểu thiếp, bình thường đi lại trong nhà, hề có xung đột với di nương hoặc thứ muội nào, nàng lại kiêu ngạo lẩn át, há mồm là nói “Đã đánh mất thể diện Trương phủ”, rồi ra tay giáo huấn đối phương. Cho nên vừa rồi vì chứng minh mình không phải ý thể hiếp người, bản thân nắm chữ lí trong tay, nàng mới nói “Nếu là như vậy mà thiếp còn nhẫn nhịn, chẳng phải là đã đánh mất thể diện của vương phủ”.

Vừa nghe xong lời của Vương phi, nàng mới lĩnh ngộ, vương phủ và Trương phủ là bất đồng: địa vị của Trương phủ thì pháp phòng lên xuống theo chức vị của phụ thân, nhưng Vương gia là trời sinh cao quý, thể diện của vương phủ cũng là trời sinh thần thánh, không phải ai nói mất mặt là sẽ mất mặt. Nếu nói Du Tiểu Văn nói mấy câu sẽ khiến vương phủ mất mặt, là nàng đánh giá thấp vương phủ, thậm chí là coi rẻ Vương gia, đánh đồng Vương gia với một bé gái mồ côi như Du Tiểu Văn. Nếu thật sự làm mất thể diện của vương phủ, cũng là do nàng, Trương Quân Dao, ép buộc mà ra.

Nhiếp Chính Vương phi mỉm cười nhìn Du Tiểu Văn, thái độ thân thiết hòa ái, “Du tiểu thư vì sao không nghe huấn đạo, xúc phạm Trương muội muội?” Nói xong ánh mắt nheo lại, uy nghiêm bùng tỏa, “Ngươi có biết coi rẻ hoàng tộc chính là tội mất đầu?”

Nghe xong lời này, đám người Trương thị liền cảm thấy an tâm, Vương phi cho dù ghen tị Dao Nhi thế nào, cũng không thể không duy hộ tôn nghiêm của hoàng thất, nếu không, Dao Nhi chỉ cần tố cáo chuyện này trước mặt Vương gia, nàng ta cũng sẽ chịu không nổi. Chỉ cần nàng ta còn nhớ rõ Dao Nhi chịu nhục chính là hoàng tộc chịu nhục, thì không sợ Du Tiểu Văn có thể ngáng đầu lên!

Du Tiểu Văn làm như bị thái độ nghiêm khắc của Vương phi làm cho sợ hãi, cặp mắt hạnh xinh đẹp chột ngẩn ngẩn nước mắt. Nàng cúi người thật sâu, thanh âm run run: “Bẩm Vương phi, thần nữ không dám coi rẻ hoàng tộc, thật sự là bởi vì Trương trác phi chưa điều tra rõ ngọn nguồn sự tình, liền gán tội cho thần nữ. Thần nữ không vì chính mình, cũng phải vì ngoại tổ mẫu và mẹ – người đã dốc lòng dạy thần nữ – mà đòi một công đạo. Tôn nghiêm của hoàng thất đương nhiên không thể xâm phạm, nhưng thần nữ cũng là con gái quan gia, ngoại tổ mẫu và mẹ lại là nữ quyến của công thần, thanh danh trong sạch không thể tùy ý bị người khác bôi đen.”

Trương thị nghe trong lời Du Tiểu Văn nói có dính líu đến mình, khoe miệng suýt méo xệch, “Cái gì mà đòi công đạo cho ta? Ta có công đạo gì mà muốn người giúp đòi lại, người chớ mơ tưởng nói xạo, rõ ràng là.....”

“Chắc chắc chắc.” Quân Dật Chi chắc vài tiếng, không thèm nhìn Trương thị, chỉ nhìn về hướng Nhiếp Chính Vương phi, bí bí cười, “Hoàng thân, thân quá ít ra phủ, khiến rất nhiều phu nhân không nhận ra thân là ai a, thân còn đang hỏi, lại có người dám lên tiếng chen ngang.”

Mặt Trương thị trắng nhợt, bà vội vén áo quỳ xuống, “Thần phụ muôn lần đáng chết.”

Nhiếp Chính Vương phi hoà nhã nói: “Sắp đến năm mới, mấy cái tử chết này nọ, vạn vạn đừng để trên miệng, rất xui xẻo a! Đứa nhỏ Dật Chi này chỉ là thích trêu chọc người khác, không có ác ý, Tào phu nhân vạn vạn đừng để ở trong lòng, bản phi căn bản không có ý trách tội phu nhân.” Nói rồi cũng không gọi bà đứng dậy, “Chúng ta trước hết nghe ngoại sinh nữ của ngươi nói thế nào đã.”

Du Tiểu Văn liền tiếp tục nói, “Tần Vương phi ưu ái, trên thiếp mời có viết tên thần nữ, thần nữ cảm động vạn phần, nên mới đến dự tiệc. Trương trác phi nghĩ rằng Tần Vương phi không biết thần nữ đang ở hiếu kì, kỳ thật, tháng trước Tần Vương phi đến Tào phủ làm khách, đã từng hỏi thăm thần nữ, còn bảo thần nữ nên chép nhiều kinh Phật để cầu phúc cho phụ mẫu. Hơn nữa, mẹ làm việc và nói năng đều rất mẫu mực, hằng ngày đều dạy thần nữ thế nào là đạo hiếu, là kính cần vâng lời, thần nữ không một ngày nào dám quên. Trương trác phi nói thần nữ không tuân thủ phụ đức, vốn, lời trác phi dạy chính là ‘hữu tắc cải chi, vô tắc gia miến’*, nhưng mỗi tiếng nói, hành động của thần nữ đều là bất chước mẹ, nên không thể nhận tội phụ mẫu. Thần nữ không sợ chính mình chịu ủy khuất, chỉ sợ người ngoài nói mẹ không dốc lòng dạy thần nữ, làm hỏng thanh danh từ ái của mẹ, lại sợ người ngoài nghĩ Tần Vương phi cũng..... Cũng.....”

* Hữu tắc cải chi, vô tắc gia miến = có lỗi thì sửa, không có lỗi thì càng thêm cố gắng

Câu kế tiếp, Du Tiểu Văn ấp a ấp úng không dám nói, gán ác danh cho Tần Vương phi luôn là chuyện không tốt. Ánh mắt nàng liền như cầu cứu nhìn sang Trương thị, “Mẹ, mẹ thấy Văn Nhi nói có đúng không? Những lời mẹ dạy, Văn Nhi thật sự là nhất thời cũng không dám quên.”

Trương thị nhất thời như miệng ăn đầy hoàng liên, khổ không nói nổi, giờ muốn bà phải đối đáp thế nào mới tốt? Nếu bà nói ta không có dạy ngươi: Du

Tiểu Văn là do muội muội và muội phu lúc lâm chung đã ủy thác nhờ vợ chồng bà chăm sóc, dưỡng mà không dạy chính là thất trách, chuyện này mà truyền ra ngoài sẽ bị người đời phi nhổ. Nếu nói ta có dạy người: như vậy, Du Tiểu Văn vì thanh danh từ ái bà mà cố tranh thủ với Trương trắc phi, chính là thể hiện tấm lòng hiếu thuận đối với bà, cũng có nghĩa là nàng ta có lý. Nếu Du Tiểu Văn có lý, như vậy người vô lý ở đây đương nhiên chính là Trương Quân Dao. Người ta đang mang thai, còn phải nhọc lòng ra sức trợ giúp bà, bà sao có thể chỉ trích người ta?

Liền ngay cả đủ loại có chỉ trích Du Tiểu Văn học hành không tốt đều nói không được, người ngoài thấy vậy sẽ nói, người có dốt lòng dạy không? Nếu là dốt lòng dạy, sao ngoại sinh nữ lại không được dạy tốt, nữ nhi sợ là cũng dạy không tốt chứ gì? Thế này chẳng phải là phiền hà đến Nhã Nhi sao? Cũng không thể đổ tội dạy con thất trách lên đầu tiểu cô quá cố, tiểu cô là phu nhân hầu tước tam phẩm, hưởng hồ người chết là lớn nhất, nếu bất kính đối với người chết, thì bà về sau cũng đừng hòng ngẩng đầu lên trước mặt người khác.

Đáp thế nào cũng không đúng, Trương thị khóc không ra nước mắt, thậm chí đôi phương không phải người.

Trương Quân Dao vài lần định nói chen vào, vừa nâng mắt lên, liền thấy Quân Dật Chi nhìn sang đây, nàng thật sự rất sợ bị Quân Dật Chi làm tổn hại đến không còn mặt mũi, đành phải cố nuốt lời nói vào trong.

Nhiếp Chính Vương phi cười thầm trong lòng, vẻ mặt vô ngạc nhiên, “Thì ra là thế.” Lại quay sang Trương thị, hỏi như để chứng thực, “Tào phu nhân có từng dạy đạo hiếu cho Du tiểu thư?”

Câu hỏi này của Nhiếp Chính Vương phi khiến Trương thị rất khó xử. Nếu là Du Tiểu Văn hỏi, bà có thể không cần trả lời, nhưng Vương phi thì không thể không đáp a. Trương thị đành nén vẻ mặt đau khổ, cố nặn ra một nụ cười, nói: “Đương nhiên là đã dạy.....”

Nhiếp Chính Vương phi liền hòa ái nở nụ cười, “Vậy bản phi đã rõ ràng, bất quá là một chút hiểu lầm nho nhỏ. Du tiểu thư mau đứng lên đi, đừng ngồi đó mãi, có mệt hay không? A, Tào phu nhân cũng đứng lên đi. Trí nhớ này của ta a, chẳng lẽ đã quên miễn lễ sao?”

Trương thị ngượng ngùng cười, ngài thật sự là đã quên sao? Hay là căn bản không muốn miễn lễ?

Nhiếp Chính Vương phi cũng mặc kệ Trương thị oán thầm trong lòng thế nào, mỉm cười nhìn về phía Trương Quân Dao, “Nguyên lai chính là một chút hiểu lầm, tính ra cũng là muội muội quá nóng vội, hỏi thêm một chút là rõ ràng cả rồi. Tấn Vương phi là tỷ tỷ ruột của Thái Hậu, chẳng lẽ không thông thuộc lễ nghi quy củ bằng những văn bối như chúng ta sao?”

Hứa ma ma đứng sau Vương phi liền cười nói: “Đúng vậy, con cái trong thời gian hiểu kỳ đúng là không thể tham gia những cuộc họp mặt vui mừng. Nhưng yến hội hôm nay là lễ thường hằng năm, Tấn Vương gia mời các chư thần lại đây để đãi một năm làm việc vất vả, mọi người cùng thả lỏng, không coi là hi sự.”

Trương Quân Dao chỉ phải cười gượng, “Là thiếp lỗ mãng, không hỏi rõ Du muội muội.” Trương thị ngay tại nơi này, còn cần hỏi sao? Trong lòng mỗi người đều rõ ràng, nhưng đều phụ họa gật đầu.

Nhiếp Chính Vương phi liền vỗ vỗ tay nàng, mềm nhẹ nói, “Giữa các tỷ muội thân thích, xảy ra một chút xung đột trong lời ăn tiếng nói cũng là chuyện thường. Du tiểu thư có lẽ là nói chuyện không chú ý ngữ khí, nhưng muội nhắc tới phụ đức là không đúng rồi, lời này không phải có thể tùy tiện nói ra, nếu nói quá nặng, khiến tiểu cô nương luẩn quẩn trong lòng, có cái gì không hay xảy ra thì làm sao bây giờ, như vậy chẳng phải là muội tạo nghiệp chướng cho thai nhi trong bụng sao? Đừng vì một chút hiểu lầm nhỏ mà nặng tay với người khác, lòng dạ phải rộng rãi một chút, rất nhiều việc, chỉ cần cười một cái là có thể trôi qua. Muội muội đại khái không biết tính tình của Vương gia, Vương gia không thích nhất là người ngoài đem vương phủ ra nói chuyện, đừng hỏi một tí là nói ‘đã đánh mất thể diện của vương phủ. Chỉ cần Vương gia còn ở đây một ngày, thì thể diện của vương phủ vẫn còn nguyên đó. Muội..... không thể thay mặt được cho Vương gia đâu.’”

Nếu chỉ nói là Du Tiểu Văn tổn hại ta, liền không có việc gì, mặt Trương Quân Dao trướng đỏ bừng, ta bất quá là nói sai một câu mà thôi, người có cần chèn ép ta như vậy sao? Lại còn ám chỉ ta lấy ý vào Vương gia sủng ái, tác uy tác quái, lại không biết dừng từ, lòng dạ hẹp hòi, ngay cả tội danh tạo nghiệp chướng cho thai nhi cũng đổ lên đầu ta!

Nàng đi theo mẫu thân học quản lý gia vụ cũng đã được vài năm, tự nhận là thông thạo những chuyện trạch đấu, dựa vào thủ đoạn được tôi luyện từ trong Trương phủ, nàng chắc chắn sẽ lập được địa vị trong Nhiếp Chính Vương phủ. Lại chưa từng nghĩ đến, Vương phi chỉ bằng vài câu nói liền định ra vài tội danh cho nàng, còn khiến nàng không thể phản bác.

Trương Quân Dao âm thầm kháp ngón tay vào trong lòng bàn tay, khuôn mặt nhỏ nhắn ngẩng lên, thẹn thùng cười, “Quân Dao thật sự là không nên, đã khiến tỷ tỷ quan tâm.”

Trương phu nhân cũng nhìn ra Vương phi không phải hạng dễ chọc, sợ nữ nhi đắc tội nàng, liền cũng cười nói: “Vương phi đại nhân có đại lượng, xin chớ trách tội.”

Nhiếp Chính Vương phi khanh khách cười, dung nhan tinh xảo sinh ra vài phần hương vị sang sáng, tuyệt không để ý đến phong phạm của một phu nhân, “Trương muội muội a, muội thật sự là đáng yêu, khó trách Vương gia cứ nói muội là người đơn thuần nhất, thẳng thắn nhất! Ta chỉ trêu ghẹo muội cho vui thôi, đừng xem là thực. Những lời này của ta, muội thích thì nghe, còn cảm thấy không thích thì cứ quăng ra sau tai, không để ý tới là được. Muội làm tỷ tỷ, giáo huấn thân thích không nghe lời một chút cũng là nên làm, bất quá phải khiến người ta tin phục mới được.”

Nói xong lời cuối cùng vẫn là nói Trương Quân Dao không được tin phục. Đánh một gậy rồi cho một trái ngọt, ngay khi người cho là đang ăn trái ngọt, nuốt vào lại phát hiện cái hạt bị ngẹn trong cổ họng, đau đớn không thôi. Du Tiểu Văn cúi mặt cười thầm, vị Vương phi này cũng không bình thường, cho dù không kể đến gia thế hay bối cảnh, chỉ bằng phân tâm kế này, Trương Quân Dao chỉ sợ không phải là đối thủ của nàng.

Vương phi nói là vui đùa, người bên ngoài chỉ phải cười theo.

Nhiếp Chính Vương phi ban thường chỗ ngồi cho Du Tiểu Văn và tỷ muội Tào gia, lại cho người dọn trà, so với người luôn trung cái giá trác phi như Trương Quân Dao thì rõ ràng hiền lành thân thiết nhiều lắm. Liền ngay cả Tào Trung Nhã đều âm thầm bội phục nàng, đây mới là người ngồi trên địa vị chân chính, không cần cố ý cường điệu sự cao quý của bản thân, chỉ bằng vài câu thi ân, có thể đem địa vị hiển hiện ra.

Trương Quân Dao sao không biết chính mình đang bị so sánh, trong lòng tức đến nghẹn đắng, trên mặt lại không dám biểu lộ một chút nào, cười gượng chống đỡ, vờ vui vẻ xã giao với Vương phi.

Cũng không tán gẫu bao lâu, Nhiếp Chính Vương phi liền quay sang nói với Quân Dật Chi: “Người không phải định đến ngắm mai sao? Trong phòng này không có mai để ngắm a.” Rồi vừa cười vừa nhìn về phía Trương thị và Trương phu nhân, “Gọi bọn tiểu bối đến cùng hai thẩm chất ta đi ngắm hoa mai đi, chẳng biết có được đáp ứng không?”

Hai vị phu nhân cao hứng còn không kịp, làm sao có thể không đồng ý. Con gái ruột của Trương phu nhân đã thành trác phi, các nữ nhi mang đến đều là thứ nữ, ai đi cũng được, nhưng Trương thị lại thầm nghĩ để cho Tào Trung Nhã đi, liền cười nói: “Trinh Nhi và Yến Nhi muốn cùng trò chuyện với Trương trác phi, thần phụ có thể để cho Nhã Nhi đi theo cùng ngài được không?”

Đáy mắt Nhiếp Chính Vương phi thoáng hiện mĩa mai, miệng lại cười nói: “Đương nhiên có thể.”

Thế là, trong ánh mắt hâm mộ của hai vị thứ tỷ, Tào Trung Nhã liền thẹn thùng đi theo Nhiếp Chính Vương phi ra cửa.

Tòa viện này sở dĩ tên là Tuyết Hải, là vì trong viện trồng rất nhiều mai trắng, lúc này vừa đúng mùa mai nở nhiều nhất, hoa so với tuyết trắng, thật là đẹp không sao tả xiết.

Mọi người chậm rãi đi vào tiểu đình trong rừng mai, nha hoàn bà tử đi theo sau. Vào trong tiểu đình, bọn nha hoàn trái nệm gấm lên trên ghế đá. Nhiếp Chính Vương phi ngồi xuống, cười khanh khách nói: “Các người cũng ngồi đi.”

Ngoại trừ Quân Dật Chi, không ai dám cùng ngồi ngang hàng với Vương phi, xung quanh đình còn có lan can, các bà tử liền trái nệm gấm lên lan can, để cho các tiểu thư ngồi.

Bốn thứ nữ Trương gia cũng ngày thường thập phần xinh đẹp, có hai người xấp xỉ tuổi với Quân Dật Chi, đều đã đính hôn, tương đối thành thật nhiều lắm. Hai người kia còn chưa đính hôn, đều hoặc sáng hoặc tối nhìn chăm chăm Quân Dật Chi. Tào Trung Nhã tuy thể hiện hết sức đoan trang, nhưng cũng không quản nổi ánh mắt của mình, ngẫu nhiên lại liếc mắt nhìn sang một cái, chỉ có Du Tiểu Văn từ đầu tới đuôi chỉ ngắm hoa mai.

Nhiếp Chính Vương phi đều đem mọi việc thu vào trong mắt, mỉm cười hỏi, “Du tiểu thư, hoa mai rất đẹp sao?”

Nàng kỳ thật tò mò vì sao Tần Vương phi lại có vài phần kính trọng đối với bé gái mồ côi này. Tần Vương phi ước chừng là người khó lấy lòng nhất trong số các bá mẫu, bá thẩm của Vương gia. Tính tình bà quái dị, tính cách lại quá cũ kỹ, bình thường khi viết thiệp mời, đều chỉ viết “Mời mỗ mỗ và gia quyến cùng đến”, nếu đặc biệt viết đầy đủ tên Du Tiểu Văn, xem ra cô bé này thật sự phi thường được lòng bá mẫu. Tuy rằng vừa rồi nàng cũng nhìn ra, tiểu nha đầu này không hề nhu nhược như vẻ bề ngoài của nàng, lời nói cũng sắc bén, nhưng tựa hồ cũng có không ít danh môn thiên kim được như vậy, thậm chí còn ăn nói khôn khéo hơn Du Tiểu Văn nhiều.

Du Tiểu Văn vội đứng dậy đáp lời, “Quả thực rất đẹp. Mai tu tôn tuyết tam phần bạch, tuyết khước thấu mai nhất đoạn hương*.”

* Đây là 2 câu cuối của bài thơ của Lư Mai Pha, đời Tống:

Mai tuyết tranh xuân vị khảng hàng

Tao nhân gác bút phí bình chương

Mai tu tôn tuyết tam phần bạch

Tuyết khước thấu Mai nhất đoạn hương

Bản dịch:

Mai, tuyết giành xuân chẳng chịu nhường

Thi nhân đành bỏ chuyện văn chương

Mai thua Tuyết ấy vài phần trắng

Tuyết hắt nhường Mai mấy bậc hương

Vương phi liền cười còi ra một cái vòng tay vàng, đưa bảo Hứa ma ma thưởng cho nàng, “Đọc sách tốt lắm.”

Du Tiểu Văn quý gối cảm tạ ban thưởng, dùng khăn tay gói kỹ chiếc vòng vàng, rồi cất vào trong áo. Chiếc vòng tay có khảm hồng ngọc ở trên, nàng lúc này không tiện mang. Nhiếp Chính Vương phi âm thầm gật đầu, biết lẽ thủ tiết, cử chỉ điềm tĩnh đáng yêu, là loại hình nhu thuận được các trưởng bối yêu

thích, khó trách. Vì thế trong lòng thêm vài phần so đo, quay sang nói với Quân Dật Chi: “Người dẫn các vị tiểu thư cùng đi hái vài cành hoa mai đi, một lát nữa đem tặng cho thái phi, thái phi chắc chắn sẽ khen người.”

Quân Dật Chi nhủ mảy cười nói: “Ta tự mình đi hái là được, sao phải dẫn các nàng đi?”

Đây không phải là tạo cơ hội cho người sao? Nhiếp Chính Vương phi ném cho hắn một ánh mắt ‘người biết rõ còn hỏi’, thúc giục: “Nhanh đi.”

Quân Dật Chi liền dẫn vài vị thiên kim đi hái hoa mai, kỳ thật chủ yếu là làm lao động, vị tiểu thư nào nhìn trúng cành nào, hắn liền đưa tay hái xuống, ai bảo hắn là người cao nhất ở đây đâu!

Hứa ma ma cùng ngồi trong đình với Vương phi, nhìn về hướng đoàn người một lúc lâu liền cười nói: “Còn tưởng rằng Nhị công tử rất thích tiểu nha đầu kia, hấp ta hấp tập kéo ngài lại đây, nguyên lai cũng chỉ là như thế, nhìn cứ như đối với ai đều có tình.”

Nhiếp Chính Vương phi cười nhẹ, “Nam nhân không phải đều là như vậy sao? Mỗi bông hoa đều có vẻ đẹp riêng, bọn họ đều ước gì có thu hết vào trong lòng.”

Hứa ma ma liền thở dài, “Cũng phải, nam nhân muốn nạp bao nhiêu thì có thể nạp bấy nhiêu.” Lại nghĩ đến người kia ở trong phòng, nhỏ giọng thì thầm, “Đúng là thứ không biết xấu hổ, ngài gọi ả một tiếng muội muội, ả liền dám gọi ngài là tỷ tỷ, cũng không nhìn xem mình là thứ thân phận gì.”

Vương phi khẽ nhíu cặp chân mày thanh tú, thần nhiên cười, “Người ta đang có mang, đương nhiên rất quý giá. Bất quá cũng là..... Thứ trưởng nữ dù sao vẫn có thể diện hơn với thứ nữ bình thường.”

Hứa ma ma trong lòng khẽ động, sao Vương phi biết chắc là nữ nhi?

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Dịch Nữ Không Ngoan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 59: Chính Là Hắn

Du Tiểu Văn thích ngắm mai, nhưng không thích ngắm mai trong bình, nên không thỉnh Quân Dật Chi hỗ trợ hái cành mai, mà là tự mình đi ngắm cảnh đẹp, đi càng lúc càng xa đoàn người. Đi dạo quanh trong rừng mai, các vị thiên kim dần dần không theo kịp cước bộ của Quân Dật Chi, đến lúc quay đầu nhìn lên thì sớm không thấy bóng dáng Quân Dật Chi đâu.

Du Tiểu Văn bỗng nhiên phát hiện dưới một gốc cây mai có một cây kim ngân, nhìn không được tiến tới nhanh vài bước, ngồi xổm xuống, tình tứ quan sát. Cây kim ngân mới mọc, còn rất non, nhưng đã có những cành lá nhỏ vụn vụn lên bám gốc mai. Cây kim ngân là thực vật dây leo, lá xanh quanh năm, dài nhất có thể đạt tới mấy trượng. Nàng cẩn thận hồi tưởng lại miêu tả của cây kim ngân trong sách thuốc, nhẹ nhàng vỗ về cành lá xanh nhạt.

“Chi có mấy cái lá nhỏ tí như vậy, người cũng có hứng thú?” Thanh âm nhỏ nhẹ của Quân Dật Chi bỗng vang lên ở sau đầu, hắn không biết đã đứng ở sau lưng nàng khi nào, lúc này đang mang vẻ mặt tò mò quan sát cây kim ngân.

Hắn hôm nay mặc một tấm áo choàng màu xanh da trời, búi tóc trên đầu được buộc bằng kim quan, hai sợi dây đỏ sẫm có sáu hạt ngọc buông thong xuống từ kim quan đến hai bên ngực, đón gió mà đứng, tư thế oai hùng ào ào, lại thêm mắt phượng liễm diễm, khóe môi mỉm cười, khó trách đám tỷ muội Trương gia và Tào gia đều nhìn hắn không chớp mắt.

Nhớ tới bộ dáng ngốc nghếch vừa háo sắc vừa muốn giả bộ đoan trang của Tào Trung Nhã, Du Tiểu Văn không khỏi cong lên khóe môi.

Quân Dật Chi có chút chờ mong, lại có chút khản trương xoay tới xoay lui, một tay đặt ra sau lưng, một tay khẽ đặt trước ngực, bải ra bộ tướng ngọc thụ lâm phong, đặc ý nhử mảy hỏi: “Xiêm y này của ta thế nào? Đây chính là ta thắng cuộc mà có.”

Du Tiểu Văn có chút không hiểu ra sao, chỉ là một bộ xiêm y mà thôi, cho dù là thắng cuộc mà có thì lại thế nào? Hai mắt tùy ý thoáng nhìn, mới phát giác chất liệu vải xác thực có chút bất đồng, lúc này rõ ràng là màu xanh da trời, nhưng giờ hắn nghiêng thân mình, chấn một phần ánh sáng, chiếc áo lại hiện ra màu đỏ tía sẫm, hơn nữa màu sắc đậm nhạt không đồng nhất, hoa quang lưu chuyển. Nàng liền thật tình khen: “Không tệ, có thể đổi màu.”

Quân Dật Chi bĩu môi một cái: “Nữ nhân chính là chỉ biết nhìn màu sắc, người không chú ý tới ta hôm nay mặc quần áo cực ít sao?”

Du Tiểu Văn sững sốt, thế này mới phát hiện quả thực quần áo trên người hắn không nhiều lắm, khó trách thấy thế nào đều cao ngất tuấn dật hơn người khác một ít.

Quân Dật Chi xoay người một vòng, thế này mới đặc ý đảo dặt nói: “Người không biết chứ gì? Đây chính là chiếc áo làm từ lụa tằm ti, đông ấm hạ lạnh, khắp thiên hạ ước chừng cũng chỉ có mỗi chiếc áo này. Ta phải dùng nhất cả đêm mới thắng được.”

Du Tiểu Văn trừng mắt nhìn hắn, “Ồ” một tiếng, liền xoay người đi về phía tiểu đình.

Quân Dật Chi bắt mắt đi theo, “Ngươi sao không hỏi xem ta là thắng như thế nào?”

Du Tiểu Văn Thở dài, “Xin hỏi ngài là thắng như thế nào?”

Quân Dật Chi đắc ý cực kỳ, “Ta đi đánh bài cừu, hắn thua ta chín mươi ba vạn lượng bạc, ta không cần hắn trả bạc, chỉ muốn lấy một tấm lụa tằm ti, hắn đau lòng muốn chết, nhưng không còn cách nào khác, đánh cược thua là phải chịu, chỉ có thể cho ta.”

“Chúc mừng.” Du Tiểu Văn không ngừng cước bộ, muốn mau chóng tìm thấy đám tỷ muội Trương gia hoặc Tào gia, miễn cho bị người ta nói cô nam quả nữ.

Quân Dật Chi bị ngớ lơ, tức tối nói, “Ngươi có nghe hiểu không vậy?”

Du Tiểu Văn thế này mới xoay người lại, vội lấy ra một nửa phượng thuốc đã sớm chuẩn bị tốt từ trong tay áo ra, đưa qua cho hắn: “Hiểu, đánh cược thua là phải chịu, được chưa?”

Ánh mắt Quân Dật Chi chợt lóe, hắn đưa tay nhận lấy, nói thầm một câu, “Coi như ngươi thức thời.”

Du Tiểu Văn khinh bỉ hắn, “Ta cũng không có ý mắc nợ ngươi.”

“Các ngươi đang làm cái gì?” Thanh âm thanh thúy của Tào Trung Nhã đột ngột vang lên, thân ảnh nàng đứng dưới tàng cây mai, cách bên phải hai người không xa. Khóe miệng nàng mỉm cười, chính là vẻ hung ác nham hiểm trong mắt làm thế nào cũng che giấu không được.

Ánh mắt Quân Dật Chi chợt lạnh, “Nói chuyện cái gì? Hai người chúng ta đứng xa nhau như vậy, có thể nói được cái gì?”

Tào Trung Nhã bị vẻ âm ngoan thành lĩnh của hắn dọa sợ tới mức không tự chủ được lui ra sau một bước. Từ trước đến nay, mỗi lần nàng thấy Quân Dật Chi, đều thấy hắn mang nụ cười bất cần đời trên môi, có khi nói chuyện kiêu ngạo một chút, nhưng chưa bao giờ âm ngoan như vậy. Ánh mắt hắn như một thanh đao bén nhọn đâm thẳng vào tim nàng, khiến nàng đau nhức không thôi, hai đầu gối đều phát run lên.

Nàng lắp bắp nói: “Ta..... Ý của ta là..... Các ngươi đang..... Tán gẫu cái gì.”

Quân Dật Chi khinh thường liếc xéo nhìn nàng một cái, dùng ánh mắt nói cho nàng “Không liên quan đến ngươi”, liền tiêu sái nghênh ngang bỏ đi.

Ngay cả nói cũng không nguyện ý nhiều lời cùng nàng.

Tào Trung Nhã hung hăng siết chặt nắm tay, ánh mắt ngăm đầy hận ý trừng trừng nhìn Du Tiểu Văn, nhưng vì không muốn để Du Tiểu Văn nhìn ra, liền giả là cười nói: “Biểu tỷ và Quân Nhị công tử tán gẫu thực vui, không biết hân duyên chuyện gì?”

Du Tiểu Văn mỉm cười, “Cũng không vui bằng các ngươi tán gẫu lúc nãy.” Nói xong cũng thướt tha bỏ đi, để lại một mình Tào Trung Nhã ở trong rừng mai, muốn dặm chân rộng to thế nào liền dặm chân rộng to thế ấy.

Tào Trung Nhã hung hăng chà xát bãi cỏ dưới cò một hồi, mới khôi phục lại bộ dạng thực nữ, nhấc váy bước nhẹ trở về tiểu đình.

Trong tiểu đình, Hứa ma ma săn sóc nói, “Bên ngoài gió lớn, vẫn là vào trong viện cho ấm áp.”

Nhiếp Chính Vương phi thấy người đã về đông đủ, liền nói, “Về thôi.”

Mọi người liền trở lại Tuyệt Hải Các.

Lúc này, lớp trang điểm trên mặt Trương Quân Dao tựa hồ đã về lại một lần nữa, xem ra là vừa rồi đã khóc một hồi, Nhiếp Chính Vương phi chỉ làm như không biết. Hứa ma ma chỉ huy bọn tiểu nha hoàn mang nhuyễn tháp lại đây, đặt ở chủ vị, để Vương phi dựa.

Tào Trung Trinh và Tào Trung Yến đều tò mò nhìn cảnh mai trong tay muội muội và các biểu tỷ muội, “Thật xinh đẹp.”

Tỷ muội Trương gia nghe vậy, má chợt đỏ hồng hồng, “Là Quân Nhị công tử hái giúp.”

Nếu không gặp phải một màn lúc này ở trong rừng mai, Tào Trung Nhã có lẽ rất cao hứng. Nhưng hiện tại vừa thấy hoa mai liền thấy chói mắt. Nếu thật sự phải hái, thì chỉ cần hái cho một mình nàng là được rồi, nếu ai ai cũng có phần, nàng cũng không cần, nàng muốn giống như biểu tỷ, được cùng hắn trò chuyện. Nghĩ như vậy, Tào Trung Nhã liếc xéo nhìn Du Tiểu Văn, cẩn thận quan sát, cẩn thận nghiền ngẫm, chỉ cảm thấy nàng ngoại trừ nhìn đẹp mặt hơn mình một chút, quả thực không còn sở trường gì khác. Luận về gia thế, cho dù dưỡng còn khoẻ mạnh, cũng chỉ là quan địa phương, không thể sánh bằng quan ở kinh thành.

Trương Quân Dao chủ động ngồi vào bên cạnh Vương phi, nhỏ giọng tán gẫu chút chuyện phong hoa tuyết nguyệt, rất có vẻ thâm thiếp hòa thuận.

Bỗng một tiểu nha hoàn của Tần Vương phủ vén liêm đi vào, quỳ xuống hành lễ, bẩm báo: “Các vị thể tử muốn tới thỉnh an Vương phi, không biết ý của Vương phi thế nào?”

Nhiếp Chính Vương phi liền nói: “Nơi này không tiện, đến chính viện đi.”

Nói xong liền đứng lên, mọi người cúi người tiễn ra cửa, Quân Dật Chi cũng đi theo.

Không còn người có thể áp chế mình, Trương Quân Dao liền bộc lộ bộ mặt hung ác, trừng mắt nói với Du Tiểu Văn: “Ngươi quỳ xuống cho ta!”

Du Tiểu Văn ngồi bất động, trên môi hàm chứa cười nhạo, “Vì sao muốn ta quỳ?”

Trương phu nhân và Trương thị đều giận tím mặt, “Muốn ngươi quỳ còn cần phải có lý do?”

Du Tiểu Văn chậm rãi nói: “Đương nhiên phải có lý do, ta đã hành lễ đầy đủ. Cho dù biểu tỳ là sủng phi của Vương gia, cũng không thể vô cớ xử lý ta.”

Trương Quân Dao lớn tiếng nói, “Ngươi nói như vậy chính là muốn chống đối bản phi, phải quỳ xuống bồi tội.”

Mặt Du Tiểu Văn trầm xuống, giọng càng lạnh hơn, “Án theo quy chế, chỉ có lục phi* và chính thê của các Thân Vương** mới có thể tự xưng là bản phi, cho dù là chính thê của Quận Vương***, cũng không thể tự xưng như vậy. Biểu tỳ, tỳ đã vượt quy chế rồi.” Vượt quy chế, chính là bị cho có ý mưu phản.

* Lục phi: là sáu vị phi tử có địa vị cao nhất dưới hoàng hậu. Trong số các triều đại phong kiến Trung Quốc, thì triều Kim là có quy chế lục phi. Sáu người này đều là chính nhất phẩm, chỉ thấp hơn Hoàng Hậu, lần lượt là Nguyên phi, Quý phi, Chân phi, Thục phi, Lệ phi, Nhu phi.

** Thân Vương: Vị vương gia là anh em với đương kim hoàng đế.

*** Quận Vương: Vị vương gia thuộc hàng cháu trở về sau của đương kim hoàng đế.

Sắc mặt Trương phu nhân, Trương thị và Trương Quân Dao đều nháy mắt tái nhợt. Trương Quân Dao bắt quả là cảm thấy tự xưng như vậy mới có sức uy hiếp, mới có thể hù dọa Du Tiểu Văn, huống hồ trong phòng ngoài phòng đều là người của nàng, mới dám thuận miệng tự xưng như vậy, lại không ngờ nha đầu kia cư nhiên hiểu được nhiều như vậy, lập tức nắm được nhược điểm của mình.

Trương thị khô khốc nói: “Ngươi mơ tưởng đe dọa ai, thử đi cáo trạng đi, đi đi!”

Du Tiểu Văn quay sang nhìn bà, kính cẩn cười, “Mợ quá lo lắng rồi, trong phòng ngoài phòng đều là người của các ngài, Văn Nhi nào dám đi cáo trạng, không có người làm chứng, ngược lại thành vu cáo, sẽ bị xử phạt đòn, rất không có lời.”

Đám người Trương thị đắc ý nở nụ cười. Du Tiểu Văn nói xong, ngừng một lát, biểu tình vạn phần chân thành nói tiếp: “Văn Nhi có lời tâm huyết muốn nói cho biểu tỳ nghe. Với trình độ tâm kế và thủ đoạn này, biểu tỳ vẫn là nên thành thật an phận một ít thì hơn, ta thực sợ biểu tỳ vạn nhất sinh một nữ nhi, ngày sau e rằng rất khó sống, dù sao lần này, còn có năm vị quý nhân cùng nhập phủ a.”

Gương mặt tươi cười của Trương Quân Dao lập tức trắng bệch như tờ giấy, môi run run, ngón tay thật dài cơ hồ muốn chỉ vào chóp mũi Du Tiểu Văn, “Ngươi, ngươi dám rủa ta?”

Du Tiểu Văn khoa trương thở dài, “Lời thật thì khó nghe!”

“Đúng là thiếu giáo dưỡng! Mợ của ngươi không thể dạy ngươi, vậy thì để ta đến dạy ngươi!” Trương phu nhân đi tới liền giương tay định cho Du Tiểu Văn một bạt tai, nào ngờ mới đi được hai bước, chân liền đập phải váy, bùm một cái quỳ xuống về hướng Du Tiểu Văn.

Du Tiểu Văn vội cúi nghiêng người, khiêm tốn nói: “Trương phu nhân xin đứng lên, Văn Nhi chính là nói vài lời tâm huyết, không dám nhận đại lễ của ngài.”

“Ngươi!” Trương phu nhân và Trương Quân Dao đều tức điên lên, “Ngươi đã giờ trò quỷ gì?”

Du Tiểu Văn khẽ cắn cánh môi hồng nhuận, vẻ mặt cực kỳ vô tội, “Ta nào có làm trò quỷ gì. Nguyên lai Trương phu nhân không phải đến cảm tạ ta?” Trong lòng lại cười thầm, khó trách Trương Đại nương khi đó đã nói, chút bản sự của mình có đi ngang đi dọc trong hậu trạch, nguyên lai thật sự dùng được.

Trương phu nhân chặt vật vịn tay Lan ma ma đứng lên, chỉ vào mặt Du Tiểu Văn, định lớn tiếng mắng, vừa vặn có tiểu nha hoàn của Tần Vương phủ tiến vào truyền lời, Tần Vương phi hiện tại rồi rảnh, thỉnh người hai nhà Trương Tào đi qua gặp mặt.

Mọi người chỉ phải sửa soạn trang phục, đi theo tiểu nha hoàn đến trung thính ở chính viện. Tần Vương phi vẫn là bộ dạng nghiêm túc như cũ, ngay cả khi Du Tiểu Văn tiến lên hành lễ, bà cũng không lộ ra biểu tình vui mừng, khiến Trương thị và Trương phu nhân đều rất an tâm. Thỉnh an an, hai người liền ngồi vào đại sảnh, cùng các phu nhân khác nhân tiện việc nhà, thuận đường đẩy mạnh tiêu thụ nữ nhi nhà mình. Du Tiểu Văn bị phất đi góc ở một ngôi, lý do là nàng không thích hợp loại trường hợp nào nhiệt như thế này.

Vòng giao tế giữa các quý tộc được chia làm ba cấp: thượng, trung, hạ. Tào gia trước kia chỉ có thể xem là trung đẳng, Trương Trường Uy đã sớm là quan lớn, Trương phu nhân đương nhiên đã sớm quen thuộc với các phu nhân thượng lưu, nên lúc này liền giúp giới thiệu tiểu cô với các vị Hầu phu nhân và Quốc Công phu nhân. Tào Trung Nhã xinh đẹp đoan trang, nhanh chóng thu được một tràng khen ngợi. Liền có người tò mò hỏi thăm Du Tiểu Văn ở trong góc, “Vị tiểu cô nương kia hình như là đi cùng ngươi, bộ dạng thật sự là xinh đẹp, sao không gọi nàng lại đây cùng ngồi.”

Trương thị chính là khe khẽ thở dài, lộ ra vài phần biểu cảm một lời khó nói hết, khiến mọi người hết sức tò mò. Trương phu nhân nói thay: “Là ngoại sinh nữ của nhà tiểu dưỡng ta, uỷ thác gởi nuôi, nhưng dạy dỗ thế nào đều. Ai... đáng thương mợ không chịu nổi, nói nặng thì sợ bà bà nói nàng hà khắc, nói nhẹ thì đứa nhỏ đó lại không nghe. Liền như phần bánh ngọt điểm tâm, nếu Nhã Nhi có, nàng nhất định phải có, cho dù không thích ăn cũng đòi cho bằng được.”

Tuy rằng là một chuyện rất nhỏ, nhưng đã minh họa được bản tính bá đạo. Các vị phu nhân liền lộ ra thần sắc thông cảm, “Thật sự là làm khó cho người.” Địa vị của những bé gái mồ côi nương nhờ họ hàng vốn chẳng khác gì thứ nữ, lẽ ra phải học cách nhìn sắc mặt người khác mà sống, nhưng tiểu cô nương này cư nhiên còn dám soi mói, “Chỉ sợ là ý vào bộ dạng xinh đẹp, muốn gì được đó, lâu dần quen thói, hết sức lông bông.”

Trương thị ra vẻ khó xử, “Muội muội và muội phu của ta chỉ có một nữ nhi như vậy. Thôi đừng nói chuyện này nữa, nghe nói vừa rồi các vị thế tử đều đã đến thỉnh an?” Tuy rằng không nói, nhưng các phu nhân ngồi bên cạnh đều tự các phán đoán của mình: con gái độc nhất, tất nhiên là được lớn lên trong nuông chiều, thế cho nên khi đến ở nhờ nhà thân thích, cũng muốn phô bày vị trí của mình.

Các vị phu nhân nghĩ vậy, không còn muốn gọi Du Tiểu Văn lại cùng ngồi nữa, đổi sang đề tài khác, “Phải, các vị thế tử và Quân Nhị công tử đều đến.”

Tào Trung Nhã liền “A” một tiếng, “Quân Nhị công tử cũng lại đây sao?”

Trương thị hỏi: “Sao vậy?”

Tào Trung Nhã quanh co nói: “Không, không có gì.”

Các vị phu nhân nhìn nàng một cái, cũng không mấy để ý. Trương phu nhân liền lặng lẽ kéo tay nàng, hỏi, “Rốt cuộc làm sao vậy?”

Tào Trung Nhã ra vẻ thực khó xử, nhỏ giọng nói: “Lúc nãy, con thấy biểu tỷ và Quân Nhị công tử ở trong rừng mai. Nói chuyện phiếm, không nghĩ Quân Nhị công tử đã tới đây.”

Thanh âm rất nhỏ, nhưng cũng đủ cho các vị phu nhân nghe được, trên mặt còn có chút xem thường liếc nhìn Du Tiểu Văn một cái. Đối với loại người có thanh danh như Quân Dật Chi, kẻ nào muốn bám vào nhà quyền quý, ít nhiều sẽ nghĩ đến việc đưa một thứ nữ làm trắc phi hoặc làm thị thiếp, như vậy cũng không có vấn đề gì. Còn nếu là gã đích nữ, hào môn chân chính đều không muốn, nhưng nay có người chưa gì đã vội vàng nịnh bợ, sao có thể không khiến người ta khinh bỉ.

Trương thị vịn phần đắc ý, chờ mong nhìn về phía Du Tiểu Văn, thấy nàng vẫn lạnh nhạt điềm tĩnh ngồi ngay ngắn như trước, trong lòng có chút nghi hoặc, chẳng lẽ nàng không nghe được? Rõ ràng có ý không hạ giọng a!

Bà vô cùng hy vọng Du Tiểu Văn có thể giương nanh múa vuốt giống như vừa rồi ở Tuyết Hải Các, để cho tất cả mọi người đều nhìn thấy bộ dáng bừa bãi của nhà đầu kia, đến lúc đó, để xem lão thái thái còn dám thả nàng đi ra gặp người không! Đáng tiếc bà chờ một hồi lâu, Du Tiểu Văn cũng chưa động tĩnh, đành phải chuyển tâm hân huyên cùng các phu nhân.

Du Tiểu Văn kỳ thật nghe được, chính là chỉ cười cười ở trong lòng, người thích nói gì thì cứ việc nói, nói dối tích lũy càng nhiều, đến lúc bị trạc phá, uy lực phản phệ mới càng lớn! Bất quá, nàng cũng không thích chịu uất ức khinh bỉ như vậy, sau này ắt có biện pháp đáp lễ.

Đến lúc yến tiệc bắt đầu, Tấn Vương phi mời mọi người ngồi xuống, khách nữ thì ngồi trong viện dự tiệc, khách nam thì ngồi bên ngoài. Khi rượu được mang đến, bọn tiểu bối liền vào trong nội viện để kính rượu Tấn Vương phi. Các thiếu niên đi cùng một đoàn nha hoàn và gã sai vặt, chậm rãi đi lên gặp Tấn Vương phi. Tuy rằng các thiếu nữ đều ngồi ở đây, bất quá xung quanh có nhiều trường bối, cũng không cần phải lảng tránh, đều khẽ cúi thấp đầu. Các thiếu niên cũng không dám đem ánh mắt loạn chuyển, cung kính kính rượu Tấn Vương phi xong liền lập tức rời khỏi.

Vừa vịn trong bàn Du Tiểu Văn có vài vị phu nhân lúc nãy có chuyện phiếm với người hai nhà Trương Tào, các vị này còn có ý vô tình quan sát xem nàng có mặt mày đưa tình với Quân Dật Chi hay không. Du Tiểu Văn bị nhìn đến phiền chán, giương mắt quay sang nhìn về phía Trần quốc công Mạc phu nhân – người nhìn mình nhiều nhất, “Phu nhân, trên mặt ta có hạt com sao?”

Mạc phu nhân xấu hổ, “Không có. Bộ dạng người thật xinh đẹp, ta không khỏi nhìn nhiều vài lần.”

Du Tiểu Văn ngượng ngừng cười nói: “Phu nhân quá khen, Văn Nhi so với phu nhân, chính là bỏ liễu chỉ tư, nào có trang dung tình xảo, mặt mày như họa của ngài.”

Được khen, Mạc phu nhân ít nhiều cũng phải khiêm tốn một chút, “Nào có nào có.”

Du Tiểu Văn còn thực nghiêm túc nói, “Lông mày! Nhất là lông mày!”

Phốc!

Có người ở bên cạnh nhịn không được bật cười. Gương mặt Mạc phu nhân vốn được đánh phấn rất dày, giống như lớp vôi trên tường, ngũ quan đều được tỉ mỉ tô vẽ, đương nhiên là trang dung tình xảo, mặt mày như “Họa”. Nếu người nọ không cười, Mạc phu nhân còn chưa phẩm ra ý vị, lúc này đương nhiên là đã hiểu ra, gương mặt thoát đỏ thoát trắng, bất quá bị ẩn bên dưới lớp son phấn dày, nên cũng không nhìn ra được, biểu cảm vẫn là trấn định tự nhiên như trước.

Sau khi yến tiệc tan, mọi người đều ngồi vào đài ngắm trăng nghe diễn. Mạc phu nhân liền kề tai nói nhỏ với vị phu nhân mà mình quen thân, “Đúng là một đứa không quy củ.” Vị phu nhân kia đồng ý gật gật đầu.

Nhưng người mới vừa cười nhạo ban nãy cũng đem chuyện vừa rồi này kể vào tai vị phu nhân mà mình quen thân, còn có người thăm quan sát cặp lông mày của Mạc phu nhân, sau đó nghiêng đầu thăm thì vào tai nhau, “Đúng là họa.” “Quả nhiên là họa.”

Mạc phu nhân tức giận muốn chết, vừa nghĩ đến xú nha đầu này là do Trương thị mang tới, liền chuyển dời sự khó ưa lên người Trương thị và Trương phu nhân. Trần Quốc Công ở trong triều quyền lớn thế lớn, các phu nhân khác hẳn làm việc gì đều phải nhìn sắc mặt bà, nên cũng không còn mấy nhiệt tình với Trương thị và Trương phu nhân nữa. Trương thị và Trương phu nhân vô cớ chịu liên lụy, trong lòng mấy lần muốn nôn ra máu.

Nhưng nếu giáo huấn Du Tiểu Văn trước mặt nhiều vị phu nhân như vậy, sẽ khiến người khác nghĩ các bà không có khí độ, rốt cuộc chỉ có thể trừng mắt nhìn Du Tiểu Văn. Về mặt Du Tiểu Văn từ đầu đến cuối đều hết sức vô tội, dường như hoàn toàn không biết bản thân đã đắc tội các bà như thế nào.

Một tuồng kịch chấm dứt, Tấn Vương phi quay sang nhìn về phía các phu nhân và tiểu thư, tất cả mọi người đều nhìn không được ngời thẳng lưng, không biết là Tấn Vương phi muốn triệu kiến ai. Tấn Vương phi quay đầu nói nhỏ vài câu, liền có một ma ma quân sự đi tới, cúi người hành lễ với Du Tiểu Văn, “Vương phi thỉnh Du tiểu thư hỗ trợ đọc kịch.” Tấn Vương phi còn vẫy vẫy tay với nàng.

Trương thị và Trương phu nhân quá hoảng sợ, nguyên lai Tấn Vương phi thật sự thích nàng.

Du Tiểu Văn vội đứng dậy đi theo vị ma ma này, đến bên cạnh Tấn Vương phi, nhẹ nhàng ngồi xuống. Tấn Vương phi cầm cuốn vở kịch trong tay giao cho Du Tiểu Văn, “Giúp ta gọi vài vở kịch, ánh mắt ta không tốt, nhìn không rõ chữ.”

Du Tiểu Văn cẩn thận đọc kỹ, hồi tưởng một chút vở kịch vừa rồi, đoán Tấn Vương phi đại khái là thích nghe kịch võ, liền gọi vở [Tàn Quỳnh bán ngựa, La Thành kêu quan]. Tấn Vương phi bỗng nhiên thần bí nở nụ cười.

Vừa gọi vở kịch xong, trên đài liền có tiếng nhạc xướng lên. Đến khi hết vở kịch, Tấn Vương phi hỏi Du Tiểu Văn, “Có nên thưởng hay không?”

Du Tiểu Văn cười nói: “Xướng, niệm, làm, đánh, không gì không giỏi, đương nhiên nên thưởng.”

Tấn Vương phi liền cười nói: “Vậy nghe lời người, thưởng!” Lại hướng trên đài cười nói: “Đắc ý sao?”

Vị võ sinh diễn vai Tàn Quỳnh, sau đó hóa trang thành La Thành nghe vậy mỉm cười, liền từ trên đài nhảy xuống, chạy vội đến trên đài cao, ôm quyền chấp tay hướng Du Tiểu Văn, nói, “Đa tạ tiểu thư.”

Du Tiểu Văn vừa lúc chạm phải ánh mắt hắn, trong lòng cả kinh, là hắn, chính là gã hắc y nhân đêm đó

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Đích Nữ Không Ngoan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 60: Buôn Bán Khó Làm

Ngồi bên trái và bên phải Tấn Vương phi là Nhiếp Chính Vương phi và Sở thái phi. Nữ quyền của Sở Vương phủ và Tấn Vương phủ, Trương trắc phi ngồi ở phía sau. Du Tiểu Văn thì ngồi trên chiếc ghế nhỏ bên cạnh chân Tấn Vương phi. Đây là hàng ghế cuối ở giữa, hai bên là các hàng ghế khách, dành cho Hàn Thừa tướng phu nhân, các vị Thân Vương phi, Quận Vương phi cùng gia quyến, ngồi dựa theo phẩm hàm.

Lúc này, gần trăm người già trẻ đều ngửa đầu nhìn sang bên này.

“Đây là Chi Miễn nhà người phải không?” Sở thái phi cười khẽ hỏi.

Đích trưởng tôn của Tấn Vương phi, Quân Chi Miễn, rất thích hát hí khúc. Sở thái phi biết chuyện này nên liền đoán là hắn, trong lòng cũng thầm nghĩ, cứ nhiên bỏ được mặt mũi, để cho tôn tử tự mình lên đài.

Tấn Vương phi sùng nịnh cười nói: “Còn là ai nữa. Miễn Nhi, còn không mau chào thái thái.”

Quân Chi Miễn cười nói: “Để tôn nhi đi rửa mặt.” Nói rồi chạy nhanh vào sau tấm rèm sân khấu, bảo nha hoàn hầu hạ rửa mặt, thay đổi thường phục, mới đi ra thỉnh an các vị trưởng bối đang ngồi.

Trên tòa viên lúc này có hơn mười ngọn đèn cung đình bằng thủy tinh. Ánh nến sáng ngời, xuyên thấu qua tấm thủy tinh khảm hoa văn nhiều màu, chiếu rọi vào mặt hắn.

Ánh mắt mọi người nhất thời cũng sáng lên.

Thiếu niên ước chừng mười sáu, mười bảy tuổi, màu da khá sẫm, nhưng mày kiếm mắt sáng, ngũ quan thâm thúy, đuôi mắt khẽ nhấc lên, rất là anh tuấn.

Ngũ quan của hắn và Tấn Vương phi y hi tương tự, trong cặp mắt màu nâu nhạt lộ ra một cổ thần thái trong trẻo nhưng lạnh lùng, khỏe môi tuy rằng đang cười, nhưng lại khiến người ta cảm giác rất cao ngạo.

Ra mắt trưởng bối xong, Quân Chi Miễn lại chấp tay hướng Du Tiểu Văn, vẻ mặt không nhu hòa như mới vừa rồi, có chút lãnh đạm, dường như bởi vì phía trước là đang diễn kịch nên mới cười với nàng. Ánh mắt hắn lúc này đang đánh giá nàng, có chút soi mói cùng xem kỹ, điều này khiến Du Tiểu Văn thập phần khó hiểu.

Du Tiểu Văn vội đứng lên, khề cúi người, chỉ dám chịu một nửa lễ, lại trả đủ lễ.

Sau khi thay đổi thường phục, trên người hắn tỏa ra một cỗ quyền quý đặc hữu về sự ưu việt và tiêu sái, cảm giác lợi hại thật ra không mãnh liệt lắm. Du Tiểu Văn cúi đầu cụp mắt xuống, âm thầm suy nghĩ. Kỳ thật nam tử đêm đó che kín người từ đầu đến chân, ngay cả ánh mắt cũng không để nàng nhìn thấy, chính là vẻ sắc bén mới vừa rồi khiến Du Tiểu Văn trong nháy mắt cảm nhận được cảm giác lưng cứng đờ quen thuộc, thế này mới liên kết luận là hắn. Hiện nay, lại có vài phần do dự, Tấn Vương thế tử, chạy vào trong phòng mọ làm cái gì?

Quân Chi Miễn đáp lễ xong liền muốn đi tiền viện, Tấn Vương phi lại nói: “Ngồi nghe diễn giúp ta một lát đi, tai ta không tốt, con nói cho ta nghe.”

Khuôn mặt tuần tú của Quân Chi Miễn hiện lên một tia xấu hổ, hắn đi ra đi vào nội viện nhà mình thì không có gì, vấn đề là hiện tại ở đây tất cả đều là nữ quyền, vì thế ánh mắt liền mang vài phần cầu xin nhìn về phía Tấn Vương phi. Nhưng Tấn Vương phi không hề nhìn hắn, chậm rãi nói: “Ngồi ở chỗ này đi, đừng đi loạn.”

Sớm đã có bà tử mang ghế lại đây, an trí tại phía sau bên phải Tấn Vương phi, Quân Chi Miễn đành phải ngồi xuống.

Sở thái phi nhìn nhìn Quân Chi Miễn lại nhìn nhìn Du Tiểu Văn, thần sắc trầm xuống, liếc về phía tỷ tỷ, nhẹ giọng hỏi: “Người đây là ý gì?”

Tấn Vương phi chính là cười cười, không đáp lại.

Sở thái phi thăm hừ một tiếng, người không nói ta cũng biết, đơn giản chính là nhìn trúng Văn Nhi nhu thuận, tưởng đem về làm tiểu thiếp cho Chi Miễn. Nhưng Tào gia lão thái thái sẽ không để ngoại tôn nữ mình yêu quý làm tiểu thiếp.

Nhớ năm đó, bà nhìn trúng Tào Thanh Liên, chính là bởi vì Tào Thanh Liên nhu thuận, là thật rất nhu thuận, rất đáng yêu. Vốn định cưới về làm chính phi cho con, chính là không nghĩ tới tiên đế không đồng ý, cho nên bà mới uyển chuyển nhờ người nói với lão thái thái, muốn cưới Tào Thanh Liên về làm tiểu thiếp cho con. Lúc đó địa vị giữa hai nhà chênh lệch, làm như vậy cũng đã là cất nhắc Tào Thanh Liên, đổi thành người khác đều cao hứng không kịp. Ấy vậy mà lão thái thái đó lại lập tức gả nữ nhi đi xa, dường như rất sợ bà sẽ ý thể hiếp người, dùng sức mạnh cướp người đi.

Cho nên, bản tính này của Tấn Vương phi, chỉ sợ là sẽ thất bại.

Sở thái phi cười nhẹ, nghiêng đầu che miệng, bảo ma ma đứng phía sau mang Nhị thiếu gia tiến vào. Dật Chi tuần tú hơn Chi Miễn nhiều lắm, nữ nhi gia đều thích người hay cười, Chi Miễn nhà người làm sao sánh được!

Sở Vương phi ngồi ở phía sau Sở thái phi, lập tức cúi người ra trước, nhỏ giọng nói: “Thái phi, như vậy không hợp cấp bậc lễ nghĩa.”

Sở thái phi nhú mày, “Ta chỉ muốn gọi tôn tử của ta đến nghe diễn với ta một chút cũng là không hợp cấp bậc lễ nghĩa?”

Rõ ràng biết ta không phải nói ý này! Sở Vương phi tức giận trong lòng, miệng nói mềm mại, nhưng thái độ rất kiên quyết, “Ngài muốn Dật Chi đến nghe diễn với ngài là không sai, chính là ở ngoài kia còn rất nhiều trò chơi, hắn lại đang tuổi mê chơi, ngài có ý thương hắn, thì hãy để hắn hôm nay chơi tận tình đi.”

Sở thái phi liền cười nói: “Những trò đó ngày thường lý Dật Chi đều đã chơi ngán, hắn thường xuyên nói với ta, ta đều biết.” Lại thuận thế răn dạy, “..... Nhưng mà người a, đừng vừa thấy hắn chính là răn dạy, hắn cũng sẽ nguyện ý trò chuyện nhiều hơn với người, hai mẹ con cũng sẽ không xa lạ như vậy.”

Trên đài chiếu trống vang trời, hai mẹ chồng nàng dâu nói chuyện cũng nhỏ, nhưng Tấn Vương phi vẫn là nghiêng đầu sang liếc mắt nhìn một cái, không biết đã nghe thấy bao nhiêu, Sở Vương phi cũng không tiện nói gì thêm nữa. Quan hệ mẹ chồng nàng dâu trong nhà tuy có cứng nhắc, cũng không thể để người ngoài nhìn ra, bằng không sẽ chỉ cho là bà làm con dâu không đúng. Trong lòng cảm tức, liền khinh thường trừng mắt nhìn cái ót của Du Tiểu Văn một cái.

Bỗng nhiên có thêm một đích trưởng tôn hoàng tộc, người thừa kế vương vị của Tấn Vương tương lai, sân viện bắt đầu náo nhiệt lên. Nghe nói, vị công tử này mới mười lăm tuổi đã đậu Võ Trạng Nguyên, được tiên đế khen ngợi, nói ngày sau tất thành châu báu. Nghe nói, vị công tử này vốn đã đính ước với đích trưởng nữ nhà An Quốc Công, đáng tiếc vị tiểu thư kia không có phúc, bị bệnh thủy đậu đã qua đời, đến nay vẫn là độc thân.

Đủ loại nghị luận ong ong vang lên, tuy rằng mỗi người đều đã ép thanh âm xuống rất thấp, nhưng nhiều người cùng nói, hợp cùng một chỗ liền lớn lên. Du Tiểu Văn lặng lẽ liếc mắt đánh giá Quân Chi Miễn, sâu sắc đồng tình với hắn. Tuy là con cháu hoàng tộc, nhưng chẳng khác mấy những món hàng trong cửa hàng nhà nàng, đều người ta đem ra bình phẩm.

Không bao lâu sau, Quân Dật Chi được người đưa vào. Hắn vốn tưởng rằng đã xảy ra chuyện gì, vào trong mới biết là đến để nghe diễn cùng tổ mẫu, không khỏi có chút dờ khóc dờ cười. Đám nam nhân trong tiền viện cũng có nghe diễn, nghe hát, còn có thể đánh bài đầu rượu, có các nữ cơ trong Tấn Vương phủ thường xuyên qua lại, mềm giọng oanh thanh, hồng tụ thêm hương, so với nghe diễn ở trong nội viện tự tại hơn, cũng khoái hoạt hơn. Quân Dật Chi liền rầu rĩ làm nũng, “Lão tổ, có nhiều người cùng ngài như vậy, đều là nữ quyền, tôn nhi ở đây rất không tự nhiên a.”

Sở thái phi thật muốn dùng quải trượng gõ vào đầu hấn, dùng ánh mắt liếc xéo Quân Chi Miễn một chút, “Ai nói đều là nữ quyến?”

Quân Dật Chi thế này mới thấy Quân Chi Miễn, không thể không chấp tay, “Chào Đường huynh.”

Quân Chi Miễn gật đầu xem như đáp lễ, vẻ mặt lãnh đạm, có vẻ thập phần không muốn kết giao với vị đường đệ này.

Quân Dật Chi tuyệt không thềm đề ý, lại liếc mắt nhìn sang Du Tiểu Văn một cái, nàng ngồi ở phía dưới, nho nhỏ một đoàn, hấn mới từ đầu còn tưởng rằng là tiểu nha đầu đấm chân cho Tần Vương phi. Quân Dật Chi lại liếc nhìn Quân Chi Miễn một cái, trong lòng hiện lên một tia phỏng đoán quái dị, âm thầm bĩu môi, lúc này thành thật ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh Sở thái phi.

Sở Vương phi không dám nói gì nữa, trước hung hăng trừng mắt nhìn cái lưng của Du Tiểu Văn một cái, lại trừng mắt liếc nhìn con một cái, ý tứ cảnh cáo phi thường rõ ràng. Quân Dật Chi vô tội cười cười với mẫu phi, cũng không phải ta muốn đến đây a.

Tần Vương phi hỏi Du Tiểu Văn, “Kịch nam này diễn cái gì?”

Trên đài đang diễn vở “Duyên Trạng Nguyên” do Hàn phu nhân chọn, lúc này nhân vật Sài quận chúa hát đến đoạn “Cọc sự buồn này, ta đã nghĩ hơn trăm ngàn lần, không biết hấn có cùng suy nghĩ với ta không”, Du Tiểu Văn liền tình tứ thuật lại cho Tần Vương phi nghe. Tần Vương phi mỉm cười nhẹ nhàng gật đầu, ngoái đầu nhìn sang chỗ tôn nhi, cười nói: “Đứa nhỏ này cũng là người thích kịch nam.”

Quân Chi Miễn liếc nhìn Du Tiểu Văn một cái, trên mặt hiện lên vài tia ý cười, “Du tiểu thư hấn là càng thích kịch võ hơn đúng không?”

Du Tiểu Văn đáp: “Vâng.”

Kỳ thật, nàng không thích nghe diễn cho lắm, nếu phải so sánh, nàng càng thích kịch võ hơn, vô cùng náo nhiệt. Kiếp trước, Trương thị luôn giam lỏng nàng ở trong hậu trạch, khi các biểu tỷ lần lượt xuất giá, biểu muội lại bận lo việc xã giao, biểu ca phải học ôn hết bài võ mới có thể rảnh rang một chút, nàng mỗi khi một mình, ngoại trừ thêu hoa đọc sách, thì không còn trò tiêu khiển nào khác. Đang ở tuổi thiên chân rực rỡ, thích chơi đùa, ngày tháng như vậy đối với nàng thật sự là nhàm chán, liền cùng lão thái thái nghe diễn để giết thời gian. Y y nha nha hoa áo xanh, hể một chút là khóc réo rất thảm thiết ai oán. Đó chính là hình dung cuộc sống nặng nề xưa kia của nàng, làm sao còn có thể thích?

Quân Chi Miễn liền nói: “Kỳ thật kịch võ đòi hỏi nhiều công phu hơn, một khắc chung trên đài, bằng mười năm công luyện tập dưới đài.”

Quân Dật Chi phi cười nói: “Cho dù là mười năm công luyện tập, cũng là khoa chân múa tay, không đẹp mặt bằng chơi gà, còn có thể đánh cược trợ hứng.”

Sắc mặt Quân Chi Miễn trở nên có chút khó coi, ánh mắt sắc bén nói: “Chi cần đánh cược, sẽ có lúc nghiện, làm sao có thể nắm chắc chừng mực? Đã có biết bao nhiêu dân chúng bởi vì đánh cược mà táng gia bại sản, ta khuyên đường đệ đừng dính vào những chuyện như vậy.”

Quân Dật Chi không chút đề ý nói: “Ta cũng khuyên đường huynh không có việc gì liền đem sở thích của mình áp đặt lên người khác. Đường huynh thích hát hí khúc là chuyện của đường huynh, ta thích bài bạc là chuyện của ta. Hát hí khúc cũng không thấy cao nhã bao nhiêu so với bài bạc, huống hồ đường huynh làm sao biết ta không thể nắm chắc chừng mực?”

Quân Chi Miễn cười lạnh, “Vậy đường đệ cứ việc tiếp tục đánh cược, cẩn thận đừng để ngày nào đó thua chỉ còn quần cộc, như vậy rất khó coi.”

Quân Dật Chi bĩ bĩ cười, “Thỉnh đường huynh yên tâm, chờ ta ngày nào đó thắng được nhiều tiền, liền xây một sân khấu thật lớn, đánh bóng sáng choang, thỉnh đường huynh đến xướng tận tình.”

Du Tiểu Văn vội quay đầu nhìn về phía sân khấu kịch, thật không hiểu nổi giữa hai đường huynh đệ này rốt cuộc có ân oán gì, chỉ là một chút việc nhỏ như vậy mà cũng muốn âm ỷ, thật giống tiểu hài tử! Nàng cũng rất thích xem náo nhiệt, nhưng trăm ngàn đừng lấy nàng ra làm bè.

Tần Vương phi và Sở thái phi sợ nếu tiếp tục âm ỷ sẽ làm cho mặt mũi khó coi, đều quay sang kiểm chế tôn tử nhà mình, hai người liếc xéo nhìn nhau một cái, mới lại đứng đắn xem diễn.

Thanh âm hai người không lớn, trên đài lại diễn rất náo nhiệt, khiến các khách nữ trẻ ngồi ở xa tuy rất muốn biết bọn họ đang nói cái gì, lại nghe không rõ, chỉ có thể ghen tị nhìn Du Tiểu Văn.

Cặp mắt linh hoạt của Nhiếp Chính Vương phi đảo tới đảo lui, nhìn nhìn Tần Vương phi lại nhìn nhìn Sở thái phi, lại nhìn nhìn ba tiểu bối đang ngồi thành hình tam giác, trong lòng cười thầm, hai vị tỷ muội này lúc còn ở khuê phòng là cỡ nào thân mật, sau khi xuất giá, dần dần có ngăn cách, bắt đầu có những tính toán nhỏ nhặt. Chẳng lẽ hai vị tôn nhi đều phối hợp? Xem ra tiểu nha đầu này rất được lòng người.

Sau đó, hai vị thiếu niên lại tìm cơ hội đầu khẩu vài câu, Du Tiểu Văn đều chỉ làm như không nghe thấy, không dám quay đầu ra sau nhìn. Nghe diễn đến tận giờ Tuất, rốt cuộc tan trảng. Lúc hồi phủ, các vị khách đều đứng ở nhị môn chờ xe ngựa nhà mình, trong lúc nhất thời, có không ít người tụ tập lại đây. Đường nhiên, các vị phu nhân quyền cao chức trọng được lên xe trước, những người khác thì ngồi chờ trong phòng khác ở nhị môn một lát.

Thời gian chờ cũng không dài, lại có hơn mười vị tiểu thư nhiệt tình đến chào hỏi Du Tiểu Văn, chỉ hàn huyên một hai câu, liền hỏi tới Quân Dật Chi và Quân Chi Miễn. Du Tiểu Văn đành biến mình thành cái miệng hồ lô*, cười ha ha ha hàm hồ trôi qua.

* miệng hồ lô: ý nói kín miệng, không tiết lộ quá nhiều thông tin.

Các tiểu thư không thu được tin tức gì, ngoài miệng tuy không nói, nhưng trong lòng khẳng định là bất mãn. Tào Trung Nhã thấy vậy, vạn phần cao hứng, lúc hồi phủ, cố ý ngồi chen chúc trên xe ngựa dành cho các tiểu thư, nói với Du Tiểu Văn: “Đừng tưởng rằng được Vương phi gọi đến ngồi bên cạnh chính là chuyện tốt, Vương phi bắt quá là cảm thấy mới mẻ, tán gẫu với người vài câu, nhưng số người mà người ngầm đắc tội lại đếm không hết.”

Du Tiểu Văn quay sang kính nài một câu, “Đừng tưởng rằng không bị Vương phi gọi đến ngồi bên cạnh sẽ không đắc tội với người khác, nếu không vì sao Mạc phu nhân và các phu nhân khác lại không còn muốn quan tâm đến người? Không công lấy nóng mặt đi thiếp lãnh mông của người ta.”

Tào Trung Nhã tức giận, chỉ thẳng vào mặt nàng, “Người! Còn không phải đều là do người nói lung tung!”

“Người dám nói những lời hắc bạch điên đảo, ta vì sao không thể ám phùng vài câu?” Du Tiểu Văn cười lạnh nhìn Tào Trung Nhã, bỗng nhiên cúi người lại gần, đề thấp thanh âm, nói nhỏ vào tai Tào Trung Nhã: “Người tưởng hủy thanh danh của ta, món nợ này, ta nhớ kỹ!”

Lời này, từng chữ từng chữ một bay vào lỗ tai Tào Trung Nhã, mang theo vài phần âm lãnh, vài phần sắc bén. Tào Trung Nhã không tự giác run lên, ngoài miệng yếu ớt nói: “Người định làm thế nào?”

Du Tiểu Văn nhẹ nhàng cười, “Thông thả chờ mấy ngày đã.”

Nói rồi không lại nói gì nữa, chỉ dùng cặp mắt đen sáng ngời, lại thâm sâu không thấy đáy, âm u nhìn chăm chú vào Tào Trung Nhã.

Tào Trung Nhã bị nàng nhìn làm cho hoảng sợ, tới mức đáy lòng phát lạnh, không dám lại ngồi trên chiếc xe này nữa, vội kêu lên: “Dừng xe! Dừng xe!”

Xa phu không hiểu ra sao, vội dừng xe ngựa lại, Tào Trung Nhã không đợi nha hoàn đến vịn tay, tự mình nhảy xuống, chạy vội lên xe ngựa của mẫu thân, bỏ nhào vào trong lòng Trương thị mà khóc.

Trương thị nghe Tào Trung Nhã kể xong, cũng không nén được tức giận, “À tưởng ả là ai! Còn dám uy hiếp con!”

Tào Trung Nhã kéo kéo tay áo mẫu thân, “Mẫu thân, nói Quân Dao biểu tỷ tới thu thập ả đi.”

Trương thị thở dài, “Cuộc sống của Quân Dao biểu tỷ con cũng không quá tốt, chúng ta trước nhìn một chút, nhìn đến khi Quân Dao biểu tỷ sinh con trai, ả Du Tiểu Văn kia chính là đồ nhắm rượu của chúng ta.” Lại đem chuyện ân tình mà đại tẩu Trương phu nhân nói cho mình kể lại cho nữ nhi, “Người vừa mới có thai, vốn là nên yên tĩnh nằm nghỉ. Khi các vương phủ có yến hội, Nhiếp Chính Vương phi đều mang theo vài cơ thiếp cùng đi, lần này lại nói mình tới dự tiệc một mình. Biểu tỷ con bởi vậy mới muốn kiên trì theo tới, con có hiểu không?”

Tào Trung Nhã tỉnh té nghiền ngẫm một phen, mới lặng yên hiểu ra, “Nhiếp Chính Vương phi muốn mượn đao giết người!”

Bản thân Nhiếp Chính Vương phi không thoải mái, đã mời ngự y giỏi nhất cũng chẩn không ra tật xấu gì, sau này sợ là cũng khó có thai. Vì địa vị của mình, nàng khẳng định là hy vọng đem con trai do thiếp thất sinh ra về nuôi dưỡng dưới danh nghĩa của mình, hơn nữa để vương vị có người kế thừa, cũng phải có một đích trưởng tử trên danh nghĩa. Việc này đối với các thiếp thất mà nói, cũng là một cơ hội tốt vô cùng. Thứ tư chỉ có thể phong làm Trấn Quốc tướng quân, mặc dù có đất phong và lương tháng, nhưng không thể thừa kế, không thể bảo đảm phú quý trọn đời, ngày sau còn phải vất vả làm lưng. Nhưng đích trưởng tử thì khác, có thể thừa kế Thân Vương, hơn nữa dù sao cũng là miếng thịt rớt ra từ người mình, đối với mẹ ruột cũng sẽ quan tâm nhiều hơn.

Nhưng thiếp thất trong vương phủ không phải ít, ít nhất lần này trúng tuyển còn có năm người. Nhiếp Chính Vương phi sẽ chọn con trai của ai, liền rất khó nói. Đương nhiên, nếu nhà mẹ đẻ của tiểu thiếp cũng cường ngạnh, sau khi sinh con trai, còn có khả năng tự mình đảm đương vị trí chính phi. Đây là nói sau, như thế nào cũng phải là sinh con trai trước đã, hơn nữa phải là con trai đầu tiên, nếu không sẽ không còn quý giá nữa. Cho nên Trương Quân Dao có thai trước, đối với Nhiếp Chính Vương mà nói, là tin vui, đối chính nàng mà nói, cũng là nửa mừng nửa lo. Lo là người bên ngoài có thể để nàng thuận lợi sinh con hay không, cho nên mấy ngày nay vẫn thật cẩn thận như đang đứng trên miếng băng mỏng.

Trong yến hội lần này ở Tấn Vương phủ, thái độ của Nhiếp Chính Vương phi rất khác thường, không mang theo thiếp thất đi cùng. Trong lòng Trương Quân Dao liền sinh ra vô số ý tưởng. Vương gia, Vương phi đều không ở trong phủ, các thiếp thất khác có thể thừa cơ gia hại hay không? Thậm chí, có thể là chính Vương phi đã bày mưu đặt kế, hoặc là trực tiếp kê đơn trong thức ăn, không chỉ hại nàng sảy thai, mà còn vì Vương phi không ở trong phủ, có thể an toàn tẩy sạch chính mình. Cho nên Trương Quân Dao mới quần quít lấy Nhiếp Chính Vương, kiên trì muốn đến dự tiệc, đi theo bên cạnh Vương phi. Vương phi nhất định phải cẩn thận quan tâm nàng, bằng không Vương gia sẽ không tha cho Vương phi.

Tào Trung Nhã cúi đầu, thở dài một hơi, “Vương phủ thật sự là nơi nước sâu.”

Trương thị liền ôm nàng cười nói: “Con yên tâm, Lan ma ma thực khôn khéo, nhất định sẽ lo lắng chu toàn biểu tỷ của con. Chúng ta chỉ cần cầu phúc cho biểu tỷ của con, cầu ông trời phù hộ nàng sinh con trai, thì ngày lành của hai mẹ con đã tới rồi. Cho nên, trong khoảng thời gian này, trước nhìn một chút, con đừng đi trêu chọc Văn Nhi, chúng ta về sau sẽ tính sổ hết với nàng.”

Tào Trung Nhã tưởng tượng đến cảnh Du Tiểu Văn quỳ gối trước mặt mình, thống khổ cầu xin tha thứ, đắc ý nở nụ cười. Trương thị triu mến nhìn nữ nhi, kỳ thật còn có một chuyện, còn cơ mật hơn, bất quá Nhã Nhi thiếu kiên nhẫn, không thể nói cho nàng biết.

.

.

.

Ngày hôm sau, Triệu ma ma mang bài thiếp nhận được từ nhị môn tới nói: “Tiểu thư, Du quân gia cầu kiến, nói cửa hàng có chuyện quan trọng.”

Du Tiểu Văn vội đáp ứng, cho người đưa Du quân gia đến phòng khách nhị môn chờ mình.

Du Văn Biểu lần này tới là để nói cho nàng một tin tức tốt, “Tổng quản thái giám trong cung muốn mua mứt từ cửa hàng chúng ta, Thái Hậu thực thích ăn, giá cả rất tốt, số lượng cũng nhiều, nếu thật sự có thể bắt mỗi làm ăn này, chúng ta coi như có được cơ hội khai hỏa món hàng này.”

Du Tiểu Văn nghe vậy cũng thấp phần động tâm, chính là nghi hoặc, “Thái Hậu chẳng lẽ đã ăn qua mứt trong cửa hàng chúng ta?”

“Vị công công kia nói, đã từng ăn qua, Sở thái phi thích ăn, nên đã mang theo một ít để tiến cung.” Du Văn Biểu liếc nhìn tiểu thư một cái, châm chọc nói: “Quân Nhị công tử cũng từng đến mua vài lần.”

Nghe xong lời này, Du Tiểu Văn có chút không được tự nhiên, rũ mắt xuống né tránh ánh mắt tìm tòi của Văn bá.

Triệu ma ma nghe vậy thì hai mắt sáng lên, rồi lại có chút đăm chiêu. Mứt ở kinh thành luôn thiên về vị ngọt, mà mứt ở cửa hàng nhà mình lại có vị chua chua ngọt ngọt thấp phần ngon miệng. Quân Dật Chi biết cửa hàng kia là của tiểu thư, mua chút mứt cho tổ mẫu ăn, cũng không tính cái gì, nhưng nếu nói là Sở thái phi thích ăn, mà đề cử với Thái Hậu, thì có thể là có ý dẫn dắt nàng. Dù sao Thái Hậu chính là quốc mẫu, chuyện ăn uống đều có chuyên gia đến phụ trách, nếu là tùy ý đề cử món ăn, Thái Hậu ăn rồi bị tiêu chảy, cho dù là tỷ tỷ ruột, cũng sẽ bị liên lụy.

Sở thái phi nhiệt tâm như vậy, chỉ sợ là có ý muốn kết thân, nhưng chỉ không biết là bà định đem tiểu thư đặt lên vị trí gì. Nếu là trắc phi, thì không được. Lây tai mào và gia tài của tiểu thư, gả làm chính thê cho đích trưởng tử con nhà quan cũng là dư dả.

Du Văn Biểu bảm báo xong rồi, im lặng chờ tiểu thư quyết định, trong lòng cũng không biết có nên nhận mỗi làm ăn này hay không. Nếu không nhận, thì cứ nói là năm trước bán được hàng, nên giờ đã hết hàng. Nếu nhận, thì phải tìm thêm vài nữ đầu bếp nữa để làm mứt nhiều hơn một ít.

“Đây đúng là thời cơ khai hỏa tốt.” Hiện giờ đúng dịp thu mua hàng tết, các quý phu nhân trong kinh thành thích nhất là ganh đua với nhau, nếu là món đồ ăn vật được Thái Hậu nung nung yêu thích, khẳng định các nàng cũng sẽ đến mua. Cửa hàng của mình còn có thể thừa cơ nâng giá, lợi nhuận thu được sẽ rất lớn, nhưng trong việc này khẳng định cũng có phiêu lưu. Du Tiểu Văn trầm ngâm nói: “Số lượng lớn như vậy, khẳng định vượt lượng định mức của các cửa hàng khác. Khó tránh khỏi chọc người ta ghen ghét.”

Có thể buôn bán với hoàng cung, không thể người làm ăn bình thường. Cho dù trước kia từng là một thương nhân thuần túy, nhưng một khi đã đến bước này, đều đã ít hoặc nhiều có quan hệ thân mật với các quan sự thái giám trong cung, cột chặt quan hệ quyền lợi với các quan viên trong triều. Nếu không, chỉ cần có kẻ muốn hãm hại nàng, thật ra rất dễ dàng. Chỉ cần Thái Hậu có chút đau đầu nhức óc, ngự y cứng rắn nói là do ăn mứt từ cửa hàng của nàng, nàng liền chịu không nổi.

Du Tiểu Văn nhất thời không định ra được chủ ý, nghĩ nghĩ nói: “Chờ Mẫn biểu ca trở về, ta sẽ cùng hắn thương lượng một chút. Hàng còn trữ trong cửa hàng cũng không nhiều, vẫn là nên làm thêm một chút, mứt làm ra đăng nào cũng phải bán, không phải lo.”

Du Văn Biểu gật gật đầu, chuyển sang báo cáo chuyện của Âu Dương Thần, “Không thấy hắn có liên hệ gì với người của hai quý phủ kia, nhưng gần đây sống có vẻ rất thoải mái, mỗi ngày ăn hương uống lạt, nghe nói hôm qua còn bao trọn một kỹ nữ.”

Du Tiểu Văn gật đầu, “Tiếp tục theo dõi, dù sao cũng phải có người đưa tiền cho hắn.” Liền không lại lưu Văn bá, bưng trà tiễn khách.

Du Tiểu Văn bảo Triệu ma ma chọn một nha hoàn đến truyền lời cho Mẫn biểu ca. Nàng về phòng không đợi bao lâu, Tào Trung Mẫn liền từ chỗ làm trở về, vẻ mặt rất vui mừng, hiển nhiên đã biết được việc này, “Trần công công còn tự mình đến nói với ta.” Hàn Lâm Viện ngay bên ngoài hoàng cung, Trần công công khi hồi cung còn thuận đường đến Hàn Lâm Viện một chuyến.

Du Tiểu Văn nghe xong lời này, hào hứng trong lòng liền lạnh một nửa, “Nghe qua có vẻ không quá thích hợp. Trong cung muốn cái gì, đều là cho người ta đi lấy, nay chưa gì lại đến nói với biểu ca. Cho dù Thái Hậu thật sự thực thích ăn mứt ở cửa hàng, Trần công công chỉ cần tùy tiện truyền khẩu dụ, chúng ta còn không phải sẽ vội vàng nịnh bợ?”

Ánh mắt Tào Trung Mẫn chợt lóe, trong lòng cũng phát lên cảnh giác, “Đúng là có quá mức nhiệt tình. Mới đầu ta còn tưởng định bán ta một món nợ nhân tình.”

Du Tiểu Văn lập tức hiểu được, cười nói: “Biểu ca cho bao nhiêu, cứ tính vào trong cửa hàng.”

Vốn, nếu thật sự có được mỗi làm ăn lớn như vậy, âm thầm đưa bạc cho Trần công công, Tào Trung Mẫn đều sẽ báo cáo thu chi, chính là hiện tại có chút ngưng ngừng, “Cho hai trăm lượng, muội cũng biết, người trong cung biết được nhiều tin tức lớn.”

Bạc mà ít, khẳng định không được. Du Tiểu Văn gật đầu, bảo Triệu ma ma vào trong phòng lấy ra một ngàn lượng bạc ngân phiếu, đưa cho Tào Trung Mẫn, “Biểu ca trước kia nhậm chức ở Chiêm Sự Phủ, hắn là đều quen biết các tổng quản trong cung đúng không? Chuyện lớn như vậy, ngoại trừ Trần công công, ắt phải có vị công công khác nghe được tiếng gió. Số bạc này, biểu ca hãy đem đi dùng, nếu thiếu, cứ nói thẳng với muội.”

Trong cung cũng có phe phái, nếu thực sự có âm mưu gì, chỉ cần không phải là ý của Thái Hậu, các công công khác nói không chừng sẽ giúp lật tẩy Trần công công. Hai mắt Tào Trung Mẫn sáng lên: “Yên tâm, ta nhất định sẽ hỏi thăm rõ ràng, chuyện trong cửa hàng, tạm thời dùng có thiếu hàng để tri hoãn.”

Nói chuyện với người thông minh chính là bớt việc, Du Tiểu Văn liền cười nói: “Vậy phiền toái biểu ca.”

Chuyện này nếu thật sự là cơ hội ngàn năm có một, nàng liền hào hào nắm chắc, mở rộng chuyện làm ăn vào trong hoàng cung, vượt lên tầng lớp thượng lưu xã hội, nếu là một hồi âm mưu, không phải không có biện pháp tránh thoát, chỉ là nàng hiện tại không nghĩ để gặp chuyện liên trốn. Những kẻ dám hăm hại nàng, nàng đều sẽ nghĩ kế hồi báo gấp bội, chính là thực lực hiện tại của nàng còn nhỏ yếu. Xem ra, còn phải cần người đến giúp đỡ một chút mới được.

Triệu ma ma hầu hạ tiểu thư thay quần áo, còn chưa tới giờ thỉnh an thời điểm, bất quá Du Tiểu Văn có việc muốn tìm lão thái thái, nên quyết định đi sớm.

Thời tiết hôm nay có chút âm trầm, sắc trời phấp phấp tối sớm, lúc nàng đã là một mảnh mộng lung. Du Tiểu Văn không cho thắp đèn lồng, vịn Sơ Văn chậm rãi đi, suy nghĩ nên mở miệng nói với lão thái thái thế nào. Nàng muốn mượn mối quan hệ với Kim Đại Nương, để hỏi thăm tình hình trong cung một chút, nhưng Kim Đại Nương khó có dịp xuất cung, nên phải nhờ một vị lão tỷ muội của lão thái thái đến hỗ trợ.

Từ Mặc Ngọc Cư muốn đến Duyên Niên Cư, bình thường đều đi từ cửa sau. Du Tiểu Văn cùng Sơ Văn đến cửa sau phía đông thấy đã khóa, nên đi dọc theo tường vây, vòng đến cửa trước.

Mới đi không vài bước, chợt nghe bên tường hoa có người nhỏ giọng nức nở, giọng Khúc ma ma truyền đến, “Lão thái thái không thương người, phu nhân có biện pháp nào? Dù sao người cũng là người của lão thái thái, việc này là lão thái thái định đoạt.” Thanh âm có vẻ thực không kiên nhẫn.

Sau đó lại nghe Thục Dược nức nở nói: “Cầu ma ma nói với phu nhân một tiếng, xin hãy nhận nô tỳ đi, nô tỳ chính là làm trâu làm ngựa cũng muốn báo đáp phu nhân.”

Khúc ma ma liền nói: “Phu nhân bận rộn chân không chạm đất, ta sao dám bẩm báo chuyện không đâu với phu nhân, hoặc là chờ sang năm rồi sẽ nói sau.”

Thục Dược liền khóc lên, “Chờ sang năm mới, mọi chuyện đều đã xong rồi.”

Du Tiểu Văn và Sơ Văn liếc mắt nhìn nhau, lặng lẽ bước nhanh rời đi.

Trong phòng khách Duyên Niên Cư đang rất náo nhiệt. Du Tiểu Văn lặng lẽ đến hỏi Đỗ Quyên đang đứng trực, “Ai tới?”

Đỗ Quyên cười nói: “Là Án ma ma.” Đồng thời thông bẩm, “Biểu tiểu thư đến thỉnh an.”

Du Tiểu Văn để Sơ Văn cởi áo choàng trên người mình, nói nhỏ: “Nếu gặp Thục Dược, đến trò chuyện với nàng một chút.”

Sau đó đi vào trong, đứng sau cửa một lát cho tan khí lạnh, mới đến trước mặt lão thái thái để thỉnh an. Án ma ma mỉm cười, đánh giá nàng từ trên xuống dưới một phen, đợi nàng hành lễ với lão thái thái xong, cũng tiến lên thi lễ, “Biểu tiểu thư mạnh khỏe.”

Du Tiểu Văn không dám nhận, nghiêng người tránh khỏi, mỉm cười đáp lễ trở lại, “Án ma ma mấy hôm nay không tới.”

Lão thái thái có vẻ tâm tình vô cùng tốt, “Án ma ma là tôi làm mai mối, con trai một vị láng giềng của bà ấy đậu tú tài, ngày sau cũng có khả năng nhập sĩ, sợ nữ nhi cửa nhỏ nhà nghèo không biết cư xử trong những trường hợp lớn, nên muốn cưới một đại nha hoàn nhà giàu về làm vợ.”

Du Tiểu Văn nhất thời hiểu được, người bị nhìn trúng khẳng định là Thục Dược, Thục Dược âm thầm đầu phục Trương thị, lão thái thái đây là muốn đánh phát nàng đi.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Dịch Nữ Không Ngoan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 61: Trên Đường Ất Sẽ Gặp Lại

Du Tiểu Văn thật ra có thể hiểu được vì sao Thục Dược không muốn đi. Láng giềng của Án ma ma cũng sống ở Hoàng Đào Hạng, nghĩa là một nhà giàu nhỏ, người một nhà xài chung một hoặc hai hạ nhân, rất nhiều gia vụ đều phải do con dâu lo liệu.

Chi phí ăn mặc của những gia đình khá kiểu này nhiều lắm là tương đương với nha hoàn tam cấp của Tào phủ. Nhưng Thục Dược đã là nha hoàn nhất đẳng của lão thái thái, cực kỳ có thể diện, cho dù là cậu cũng không thể tùy ý khiển trách nàng. Mỗi khi đi đâu ra ngoài, nàng còn có hai tiểu nha hoàn đi theo. Ngoại trừ việc rót trà, bóp chân cho lão thái thái, mười ngón tay đều không cần dính nước, tính ra còn được chiều chuộng hơn so với rất nhiều thiên kim của những nhà quan viên nhỏ. Lại nói, vị tú tài kia, trên đời này có biết bao nhiêu người đậu tiến sĩ nhưng không làm quan nổi, chờ hán nhập sĩ, không biết phải chờ đến năm nào, Thục Dược làm sao có thể nguyện ý?

Du Tiểu Văn kiếp trước liền biết, nha đầu Thục Dược kia thập phần thông minh, đi theo lão thái thái được trải nghiệm nhiều chuyện, nên thấu hiểu nhân

tình, làm người trầm tĩnh, có chút tâm tư trèo cao, nhưng không tính quá phận, không nghĩ tới trèo lên cậu, chỉ thầm mơ ước một người có tuổi tương đương như Mẫn biểu ca, ở lại Tào gia an hưởng phú quý mà thôi.

Vốn dĩ đây là chuyện trong viện của lão thái thái, Du Tiểu Văn không tiện nhúng tay, bắt quá kiếp trước, Thục Dực thập phần quan tâm nàng, lại thêm trải qua một hồi đối thoại vừa rồi, Thục Dực khẳng định đã bắt mẫn mợ, nàng vừa vận lợi dụng, thuận tay giúp đỡ một phen.

Nàng khẽ tựa vào lòng lão thái thái, nắm lấy ống tay áo lão thái thái, ngọt ngào nói: “Lão thái thái, Thục Dực tỷ tỷ còn chưa lớn tuổi đâu a.” Nha hoàn bình thường hai mươi tuổi mới gả, Thục Dực mới chỉ mười bảy mà thôi, “Lão thái thái nếu thực bỏ được Thục Dực tỷ tỷ, không bằng thưởng cho Văn Nhi sai sử vài năm nha.”

Lão thái thái liền ngưng thần nhìn nàng, Du Tiểu Văn ngưỡng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, bộ dạng thiên chân rực rỡ lại khát cầu. Lão thái thái suy nghĩ một phen, Sơ Văn Sơ Tuyết chỉ mới mười hai, mười ba tuổi, có khả năng cao đến thế nào cũng không đáng kể bao nhiêu, Triệu ma ma tuy rằng coi như trắng niên, nhưng lại cách một thế hệ, có những chuyện sẽ khó giải thích cho Văn Nhi, quả thực cũng không được tốt lắm, chính là.....

Du Tiểu Văn biết lão thái thái bận khoản việc Thục Dực và Trương thị lui tới gần, sợ mình chịu thiệt, liền cười nói: “Văn Nhi tin tưởng lão thái thái là người biết dạy dỗ hạ nhân, Thục Dực tỷ tỷ nhất định là rất đặc dụng, nên mới da mặt dày đến cầu lão thái thái. Nếu để Thục Dực tỷ tỷ xuất phủ, chính là đem toàn bộ quy củ của Tào phủ chúng ta dạy cho người ngoài, người ngoài cũng không biết thưởng thức đâu a.”

Ánh mắt lão thái thái trầm xuống, đúng là sau một đoạn thời gian lạnh nhạt với Thục Dực, nàng ta liền thành thật hơn, dù sao cũng là ở trong Tào phủ, có chuyện gì cũng có thể tùy thời xử trí. Nhưng nếu ép nàng ta ra phủ, nàng ta có thể đem những chuyện trong phủ nói cho người bên ngoài nghe, sẽ ảnh hưởng không tốt đối với danh dự của Tào phủ. Lão thái thái liền quay sang nhìn Ân ma ma, Ân ma ma vội cười nói: “Lão thái thái cứ quyết định là được, bên kia cũng chỉ là câu ta tới hỏi thăm, coi như là đến kể chuyện cho ngài thôi.”

Lão thái thái liền cười nói: “Văn Nhi nếu thật muốn người hầu hạ, thái thái liền cho con, con nhớ quản thúc nàng cho tốt, nếu có nàng phạm lỗi, thì cứ đem trả về cho ta.” Lại gọi người mang năm mươi lượng bạc đến đưa cho Ân ma ma, làm phí chạy chân, “Vất vả người tới cửa nói tốt cho người ta, chính là không cách nào đáp ứng.”

Ân ma ma từ chối mấy lần, mới gượng gạo nhận lấy, ngồi một lát liền cáo từ rồi đi.

Du Tiểu Văn cũng quay sang cảm tạ lão thái thái, ngồi lại trò chuyện với lão thái thái một hồi, hưởng hết thiên luân chi nhạc, mới đến giờ các tiểu thư đến thỉnh an.

Ba tỷ muội Tào thị vào phòng, hành lễ với lão thái thái xong thì được phép ngồi xuống. Đỗ Quyên mang hai nha hoàn nhị cấp vào dâng trà, lại không thấy Thục Dực. Lão thái thái còn có chút mất hứng, nên vẫn chưa có ý nhả ra.

Du Tiểu Văn vốn định khuyên vài câu, lại nghĩ, Thục Dực nếu thị sủng thành kiêu, về sau mình cũng khó quản nàng, không bằng để lão thái thái trước giúp đỡ ước thúc một chút, bởi vậy cuối cùng nàng cũng không lên tiếng.

Tào Trung Nhã không chịu được cảnh Du Tiểu Văn cứ ngồi dựa vào trong lòng lão thái thái, vị trí kia vốn dĩ là của nàng, lập tức liền cười nói: “Biểu tỷ tới hôm qua thật phong cảnh a, được Tấn Vương phi gọi lên ngồi bên cạnh cùng xem kịch, kể bên còn có Quân Nhị công tử và Quân công tử của Tấn Vương phủ. Có biết bao nhiêu thiên kim như vậy, chỉ mỗi biểu tỷ mới có được vinh dự này.”

Lời này nếu chỉ nghe thoáng qua thì không có vấn đề gì, nhưng nếu ngẫm kỹ lại thì rõ ràng không ổn. Chẳng hạn như, đã có hai vị công tử ngồi ở cạnh Tấn Vương phi, sao người không tránh sang chỗ khác nha? Chẳng hạn như, xem kịch có phải rất cao hứng, rất phấn chấn đến nỗi đã quên bản thân đang ở trong hiếu kị? Du mẩu dù gì cũng là đứa con gái được lão thái thái thương yêu nhất, thế nên lão thái thái đối với Văn Nhi chính là yêu ai yêu cả đường đi. Nếu Văn Nhi bị cho rằng có ý bất hiếu với mẫu thân, rất có khả năng bị lão thái thái ghét bỏ.

Du Tiểu Văn liền làm ra vẻ tiểu nữ nhi ngưng ngưng, “Khó có dịp thấy Tấn Vương phi vui vẻ, tỷ đương nhiên nên ra chút sức vì Tào gia, muốn nương nhờ quan hệ ở chỗ Tấn Vương phi, kỳ thật cũng là vì tỷ còn nhớ những vở kịch nam đó mà thôi.”

Con cháu Tào gia nếu muốn phát đạt tiến tới, đương nhiên không thể thiếu tự thân cố gắng, nhưng cũng phải cực kì trân trọng sự giúp đỡ từ giới quyền quý. Nghe được Văn Nhi là vì giúp Tào gia xuất lực, ánh mắt lão thái thái trở nên nhu hòa, “Nghe nói tính tình Tấn Vương phi rất cổ quái, cũng may con có thể lọt vào mắt của bà ấy, coi như là có phúc.”

Lão thái thái nói xong cũng không nói gì khác, Tào Trung Nhã cảm thấy vạn phần thất vọng.

Đỗ Quyên tiến vào, nói tuyệt lại bắt đầu rơi, lão thái thái liền nói: “Đi tới đi lui dễ dàng ngã, buổi tối hãy ở tại đây dùng cơm đi.”

Du Tiểu Văn gật đầu bảo vâng, rồi bảo Sơ Tuyết về phòng mang áo khoác tới, đợi cậu lại đây thỉnh an, người một nhà cùng dùng cơm chiều, lại đi sang gian phòng phía đông uống trà nói chuyện phiếm.

Tào Thanh Nho nói với lão thái thái, “Nhà Trần đại nhân sang năm mới sẽ lên đường, Cổ Hồng Hưng đã đáp ứng bán cho con, chính là phải đợi rồi kinh mới thả người.” Sau đó lại cười, nói tiếp: “Duệ Nhi đã vào Quốc Tử Giám một năm, giờ là thời điểm bắt đầu chuẩn bị cho con đường làm quan, nương xem..... Vừa vặn sắp đến ngày tết, có nên bảo Cổ Hồng Hưng tạm thời hỗ trợ Duệ Nhi chuẩn bị lễ tết trước?”

Giữa các phủ, thế nào cũng có lúc phải quà cáp qua lại, nhất là những ngày lễ tết, có thể là vì có quan hệ đặc thù nào đó hoặc là có việc cầu người, cũng có khi dùng danh nghĩa cá nhân lên tặng một phần. Nếu Tào Trung Duệ muốn con đường làm quan sau này được thuận lợi, lúc này quả thực phải bắt đầu thành lập vòng tròn xã giao. Cổ Hồng Hưng vốn ái tướng dưới trướng Trần đại nhân, quen biết với rất nhiều quan viên trong triều, nếu bảo hắn hỗ trợ

tặng lễ, một là, có thể giúp Tào Trung Duệ thành lập giao tình với cái quan to trong triều, hai là, miễn cho Tào Trung Duệ tự mình đăng môn, dễ khiến người ta cảm thấy quá mức hấp tấp.

Chính là Cổ Hồng Hưng vốn dĩ là để tặng cho Du Tiểu Văn làm của hồi môn, bởi vì sự tình đại khái đã quyết định rồi, nên lão thái thái gần đây cũng đã hé mở chút ít với nàng. Cậu rõ ràng đã biết, nay lại cố ý nói muốn mượn người, chủ ý này không chừng là do mợ đề suất, chỉ sợ mượn rồi sẽ không trả..... Du Tiểu Văn ra vẻ hiểu kì hỏi: “Không phải nói năm sau mới giao người sao? Hay là Trần đại nhân nguyện ý cho chúng ta mượn trước mấy ngày?”

Qua ngày lễ mà còn đến tặng quà, vậy thì quá lộ liễu.

Lão thái thái nghe ra ý Văn Nhi không muốn, trầm ngâm một chút, thần nhiên nói: “Nếu là sang năm mới giao người, chỉ sợ không còn cách nào để tặng lễ, trước bảo hấn đến cửa hàng của Văn Nhi để giúp việc, đợi đến Tết sang năm lại bảo hấn đến hỗ trợ.”

Đến chỗ Văn Nhi làm thủ hạ một năm, coi như đã ấn định xong thân phận, đến lúc đó, nói mượn chính là mượn.

Tào Thanh Nho cảm thấy có chút khó xử, Trương thị thì trong lòng vừa giận vừa vội, không ngừng lạng lẽ kéo góc áo Tước gia, Tào Thanh Nho đành phải làm như không biết.

Biên độ động tác này tuy rằng không lớn, nhưng lão thái thái cũng không mờ mắt đến mức đó, trong lòng khẽ than nhỏ, lại nói đến chuyện Tào Trung Duệ, “Được thì nên đến Hà gia nhiều một chút, Hà đại nhân cũng không thể không quan tâm con rể. Nếu còn có người thích hợp, ta cũng sẽ lưu tâm.”

Hà Thị lang cũng là quan lớn, hơn nữa là Hộ Bộ, vào ngày tết, nhất định có nhiều quan viên lui tới. Hà Thị lang khác với Tào Thanh Nho, vợ trước của ông tạ thế, sau này mới tái giá, hai đời thê tử đều hiền lành, thiệp thất trong nhà cũng không ít, trường tử thứ tử chạy đầy đất, nhưng nữ nhi lại chỉ có mỗi một mình Hà Ngừ Phuong, bằng không cũng sẽ không nâng niu như châu như bảo, gả cho người có địa vị cao thì không được, nhưng quyết không gả cho người có địa vị quá thấp. Cho nên, đối với đứa con rể Tào Trung Duệ này, khẳng định là coi trọng, chỉ cần Tào Trung Duệ chịu đối đãi tốt với Hà Ngừ Phuong. Đường nhiên, lời này còn có một tầng ý khác, Tào Trung Duệ còn có rất nhiều chiêu số, không cần cùng Văn Nhi tranh giành một hạ nhân.

Nhưng Trương thị một lòng nhào vào trên người con mình, hướng hồ chỉ cần nghĩ đến sau này mình phải dẫn một đứa con dâu mắt cỏ ra ngoài dự tiệc, đầu liên thấy đau, không nặn không nặt nói: “Còn chưa chính thức đính ước, đã vội vàng đăng môn, cũng quá hạ thấp thân phận. Lão thái thái thương yêu Văn Nhi, giữ người tốt làm của hồi môn cho nàng, không mượn được thì thôi, dù sao Duệ Nhi tuổi còn nhỏ, con đường làm quan có thể chậm rãi chuẩn bị. Ta đây làm mợ, có thương yêu cũng biết làm thế nào, lại không biết Văn Nhi thích dạng người gì, nếu Văn Nhi nhìn trúng nha hoàn nào ở chỗ mợ, thì cứ việc tùy ý chọn đi.”

Nói cứ như là Du Tiểu Văn cướp đoạt hạ nhân của Tào Trung Duệ, hơn nữa cũng rõ ràng chỉ ra thái độ bất công của lão thái thái.

Du Tiểu Văn hoảng sợ không biết làm sao, “Không cần không cần, trong viện của con không thiếu người.” Nàng còn định nói nữa, lão thái thái đã vịn tay nâng lại.

Dù sao cũng là là tôn tử ruột thịt, quên mất việc phải tìm cho hấn một trợ thủ đắc lực, lão thái thái không phải không hồ thẹn, nhưng nghe Trương thị nói như vậy, trong lòng vẫn thập phần bất mãn. Bà vì sao phải tìm cho Văn Nhi một người hầu biết rõ chiêu số trên quan trường? Còn không phải bởi vì Trương thị làm hại Văn Nhi thiếu chút nữa phải ra công đường? Nếu không phải Trương thị có ý đồ quá ngoan độc, khi dễ bé gái mồ côi đến mức khiến trái tim người ta băng giá, bà cũng sẽ không bắt công như vậy. Thử nghĩ mà xem, giờ đang là lúc bà mạnh khỏe an khang, Văn Nhi còn có bà che chở, nếu là một ngày nào đó, bà giờ hai chân lên trời, Trương thị sẽ đối đãi Văn Nhi thế nào?

Lão thái thái liền hừ một tiếng, “Người làm mợ, luôn miệng nói là thương Văn Nhi, mà đã sắp hết một năm, cứ nhiên ngay cả Văn Nhi thích dạng nha hoàn gì, trong viện thiếu người nào, cũng không biết, còn ở đây lên giọng nói chuyện? Ý chỉ đã ban xuống rồi, sao không mau thu xếp việc hôn nhân với Hà gia? Ta nhắc nhở người hai câu, người đáp lại một chuỗi dài, người khác không biết, còn tưởng rằng người là mẹ chồng.”

Lời này nói rất nặng, mắng Trương thị vừa to tiếng vừa bất hiếu. Trương thị nghe vậy, hai mắt liền ngân ngấn nước mắt. Tào Thanh Nho cũng khó xử, vội hoà giải, “Mẫu thân đừng tức giận, đều là Uyển Nhi không biết ăn nói. Sắp đến tết, phải vui vẻ thì mới tốt, cũng chỉ là một hạ nhân mà thôi, đâu đáng để người một nhà mất hòa khí.” Nói xong nhìn về phía Du Tiểu Văn, ám chỉ nàng nếu có thể chủ động nhường Cổ Hồng Hưng ra, hai bên chái nhà đều có thể vui vẻ.

Một hạ nhân có năng lực tự mình đảm đương như thế, có muốn đều không được, nàng sao lại tự dung đầy người đi ra ngoài? Du Tiểu Văn chỉ làm như không hiểu ánh mắt của cậu, quay sang xoa xoa lưng lão thái thái, ôn nhu khuyên nhủ: “Lão thái thái đừng nóng giận. Mợ đã bảo Văn Nhi tùy tiện chọn người, là có ý thương yêu Văn Nhi đó a. Con nghe nói, sinh lễ của Duệ biểu ca đều đã chuẩn bị xong, mợ làm sao có thể kháng chỉ không tuân, liên lụy Tào gia đâu?”

Mặt Trương thị lập tức trắng bệch, hung hăng trừng mắt liếc nhìn Du Tiểu Văn một cái. Việc bà cố ý kéo dài, bên phía Hà gia không phải không có phê bình kín đáo, bất quá còn có thể chịu, nay xú nha đầu này lại nói ra câu kháng chỉ, chẳng phải là cường ép bà lập tức đi cầu hôn sao?

Du Tiểu Văn quay sang nhìn Trương thị, dịu dàng mỉm cười, ánh mắt bình thản, nhưng ở trong mắt Trương thị, vẻ mặt kia thấy thế nào cũng có vài phần khiêu khích, khóe môi cười nhưng giọng nói lại mỉa mai, cứ như đang nói, người thật sự dám kháng chỉ sao?

Trương thị bỗng nhiên mất hết khí thế, né tránh ánh mắt, không dám lại đối diện với nàng.

Lão thái thái nghe được hai chữ “kháng chỉ”, quả nhiên lập tức muốn cùng con và con dâu thương lượng chuyện đem sinh lễ đến Hà gia, vội đuổi bọn tiểu bối đi về trước.

Đi ra đến cửa phòng, mọi người lần lượt khoác áo choàng lên. Tào Trung Duệ ôm vẻ mặt thối khổ nhìn Du Tiểu Văn, Tào Trung Nhã thì oán hận trừng mắt liếc nhìn Du Tiểu Văn. Du Tiểu Văn lại quay sang mỉm cười với Tào Trung Nhã, nhận lấy một cái tráp trong ray Sơ Tuyết, mở ra đưa tới trước mắt Tào Trung Nhã: “Ta muốn tặng cho muội muội một cái bình hoa, không cần ghét bỏ.”

Tào Trung Nhã nhìn thoáng qua, bên trong chỉ là một chiếc bình sứ men xanh bình thường, tùy ý đều có mua. Trong lòng nàng liền thập phần xem thường, nói, “Không cần, ta đã có bình hoa.”

Du Tiểu Văn giải thích, “Màu men này rất xứng với màu trắng của hoa.”

Tào Trung Nhã liền cười lạnh, “Ta đã có bình hoa để đựng mai trắng! Đó lại là hoa mai do Quân Nhị công tử hái, bình hoa của người không xứng.” Dứt lời nghênh ngang mà đi.

Tào Trung Mẫn lặng lẽ gợn ngón cái về hướng Du Tiểu Văn, thì lễ rồi cũng đê đê rời đi.

Lời này bị người trong phòng nghe được, lão thái thái liền hỏi, “Là mai trắng gì vậy?” Nghe được mấy chữ ‘Quân Nhị công tử’, lão thái thái liền kinh hoảng.

Mí mắt Trương thị nhảy dựng, đang định chuyển đề tài, Võ thị lại lẩm mồm nói, “Nghe nói là hôm qua Quân Nhị công tử hái một cành mai trắng tặng Nhã Nhi, rùng mai trắng trong Tấn Vương phủ rất có danh khí.”

‘Hái giúp Nhã Nhi’ và ‘hái tặng Nhã Nhi’, chỉ sai một chữ, nghĩa lại xa ngàn dặm.

Mẹ ruột của Tào Trung Yến khó sinh mà chết, nên nàng vẫn được gởi nuôi dưới danh nghĩa của Võ thị. Nàng hôm qua về phủ, Võ thị đã hỏi chuyện nàng không ít, nên biết có chuyện như vậy. Có trách thì cũng trách Trương thị keo kiệt, nếu để hai thứ nữ cùng đi, Quân Dật Chi thế nào cũng sẽ hái giúp hai người một cành hoa mai, Võ thị đương nhiên sẽ không có tình nói ra như vậy.

Hái cành hoa mai tặng giai nhân, đối với nam nhân chính là tỏ tình, nhưng nữ tử phải biết rụt rè, nhận lấy dĩ nhiên là không đúng, còn nếu đã nhận lấy, rồi trân quý cất giữ trong phòng, thì chính là tư tưởng trao nhận*!

* Mình không biết câu gốc là gì, nhưng “tư tưởng trao nhận” đại khái là lén lút đính ước với nhau mà không có cha mẹ đồng ý, mai mối. Như vậy là rất thất lễ, rất rất đáng xấu hổ. Con trai thì cùng lắm là mắng nó một tiếng phong lưu, chứ con gái thì bị gắn mác lăng lơ, không trinh (dù cô gái chỉ có nhận một cành mai, chừng một tháng là chết héo!)

Thấy sắc mặt lão thái thái có chút khó coi, Trương thị liền phát tác: “Võ thị, người nói chuyện cẩn thận! Quân Nhị công tử cũng hái hoa mai giúp Trương gia tiểu thư, không phải chỉ hái cho mỗi Nhã Nhi.”

Còn không biết hối cải, muốn xúi nỡ nhai chạy theo đuôi nam nhân mới cam tâm sao. Lão thái thái thập phần bất mãn lời nói của Trương thị, “Thanh danh phong lưu của Quân Nhị công tử, khắp kinh thành này, ai chẳng biết? Về sau bảo Nhã Nhi cách xa một chút!”

...

Trong Tào phủ, phía sau hoa viên là nơi ở của các vị tiểu thư. Phi Thúy Cư của Tào Trung Nhã nằm ở trung tâm, viện của hai vị thứ nữ nằm hai bên trái phải, Mặc Ngọc Cư của Du Tiểu Văn nằm phía sau chỗ ở của Tào Trung Trinh, kế bên có một hoa viên nhỏ.

Trở lại trong phòng, đuổi đi những người không liên quan, Sơ Văn liền nhắc đến chuyện Thục Dược, “Đáy lòng có câu oán hận, bất quá không chịu nói rõ cuộc là chuyện gì.” Chuyện này, Du Tiểu Văn đã biết, liền mơ hồ kể một lần, ngày mai nàng có khả năng đến Mặc Ngọc Cư. Lúc này, Sơ Văn lại hỏi, “Tiểu thư đưa bình hoa cho Tam tiểu thư làm gì? Cho dù nặng nàng ta vài câu cũng không ích gì, đa mặt nàng ta quá dày mà!”

Du Tiểu Văn chỉ cười cười, nghiêng đầu nhìn Sơ Tuyết đứng bên cạnh, “Người có biết ý ta gì không?”

Sơ Tuyết cẩn thận cân nhắc một phen mới nói: “Chúng ta đứng ở cửa nói chuyện, lão thái thái nhất định có thể nghe được. Cữu phu nhân và Tam tiểu thư tuy rằng cảm thấy chuyện hoa mai không đáng kể, nhưng lão thái thái khẳng định là không thích, sẽ cảm thấy cữu phu nhân không biết giáo dưỡng nữ nhi.” Cũng không biết đúng hay không, liền nhìn về phía tiểu thư.

Du Tiểu Văn mỉm cười gật gật đầu, “Đúng vậy, ta chính là có ý này, không phải muốn Nhã Nhi bị phạt, chính là muốn khiến lão thái thái phiền chán mọ mà thôi.” Ở cùng với người thân tín, nói chuyện cũng không cần cố kỵ như vậy, “Mợ luôn có ý đồ với gia sản của Du gia, kỳ thật nếu nàng thiếu bạc, chịu nói với ta, cho dù là cho mợ một nửa cũng đâu có sao, ta đâu phải người nhỏ nhen với người nhà như vậy. Mợ lại muốn dùng kế để cướp, thậm chí hại ta phải ra tòa, hủy danh dự trăm năm của Du gia, trên mặt còn muốn giả bộ làm trưởng bối hiền lành.”

Nói đến đây, mũi nàng chột chua xót, nhớ tới kiếp trước, mấy lần mợ lấy cớ chuẩn bị con đường làm quan cho Duệ biểu ca, gấp mặt liền ra về tiền bạc khó xữ, nàng đều cực kì sáng khoái cho bạc, nhưng cuối cùng cũng không đổi được sự cảm kích hay tôn trọng, chỉ sợ trong nội tâm mợ còn chê cười nàng ngu xuẩn dễ lừa! Đúng là khiến người ta thất vọng lại khinh thường!

“Cho nên, một lượng bạc ta cũng sẽ không cho, bà ta càng muốn có, ta càng phải ngăn cản, làm cho bà ta chỉ có thể nhìn, chứ không thể chạm vào.”

Thanh âm của nàng lạnh lùng như nước suối đóng băng, tỏa ra từng đợt khí lạnh. Sơ Văn và Sơ Tuyết cũng khó nén được cảm giác rợn người, kinh ngạc nhìn về phía tiểu thư, chỉ thấy đôi mày thanh tú của nàng nhíu lại, trên khuôn mặt trái xoan khéo léo thoát ẩn thoát hiện vẻ mặt cười tựa như không cười,

giận như không giận, đáy mắt hiển hiện rõ ràng niềm kiên định quật cường cùng hận ý nồng đậm

Nỗi hận rất nùng, rất kiên định!

Hai nha hoàn liếc nhìn nhau, nhớ tới Trương thị hết lần này đến lần khác hăm hại khuê dự của tiểu thư, nếu thanh danh của tiểu thư bị hủy, nha hoàn như các nàng cũng không có đường sống, trong lòng liền dâng lên cảm giác cừ địch, không hận mà cùng nhẹ giọng nói: “Nô tì đã hiểu, nô tì nhất định làm theo lời tiểu thư căn dặn.”

Du Tiểu Văn lại ôn nhu cười, “Hiện tại sắp qua năm mới, cũng không có chuyện gì, ngày mai đến thăm cửa hàng đi, đêm nay các người lo chuẩn bị bao lì xì đi.”

Bao lì xì tiền thưởng mừng năm mới thông thường là những túi giấy đỏ hoặc là túi vải đỏ, tuy rằng cửa hàng mới khai trương mấy tháng, miễn cưỡng thu hồi phí tổn, bất quá tiền thưởng lì xì vẫn rất có phân lượng. Lúc nào, khi nào nên hào phóng, Du Tiểu Văn tuyệt không tính toán chi li.

...

Ngày hôm sau thính an lão thái thái xong, Du Tiểu Văn liền lên xe ra phủ, mới vừa đi vào con phố buôn bán, chợt nghe ngoài xe có tiếng ồn ào, Du Tiểu Văn tò mò bảo Sơ Tuyết đi xuống nhìn xem.

Chỉ chốc lát sau, Sơ Tuyết lại gần xe đáp lời, “Là một chiếc xe ngựa đụng phải một gã khất cái, xe ngựa đã chạy thoát, có một vị tiểu công tử hảo tâm bênh vực kẻ yếu, tên khất cái kia lại quyết bám lấy tiểu công tử không tha.”

Du Tiểu Văn liền “À” một tiếng, “Lên xe đi.”

“Nhưng mà.....” Sơ Tuyết có chút chần chờ, “Vị tiểu công tử kia nhìn rất quen mắt, hơi giống vị tiểu thái giám đi theo Nhiếp Chính Vương điện hạ hôm nọ..... Hiện đang bị cuốn lấy, bộ dạng rất phiền não.”

Thái giám đi theo Nhiếp Chính Vương điện hạ, vậy chẳng phải là Duy Phương công chúa đó sao? Du Tiểu Văn không khỏi nhủ mảy, bảo Sơ Tuyết đỡ mình xuống xe ngựa, Sơ Văn cũng đi theo xuống dưới.

Ba người chủ tớ khoác áo choàng đội nón che mặt, nhón chân đứng ở bên ngoài vòng người xem kịch. Bên trong vòng là một tiểu công tử môi hồng răng trắng, mi thanh mục tú, quả nhiên là Duy Phương công chúa nữ phần nam trang, bên cạnh là một gã sai vặt còn mi thanh mục tú hơn cả nàng, hai người mặt đều tức giận đến tái mặt, mà tên khất cái kia vẫn đang lẫn lộn kêu la trên đường.

Sơ Tuyết nhỏ giọng giải thích tình huống, “Xe ngựa đụng người là xe của Binh mã tư* Thượng tướng quân, đã sớm đi rồi, vị tiểu công tử kia nhảy ra bênh vực kẻ yếu, tên khất cái này lại nói là tiểu công tử làm cho xe ngựa bỏ chạy, tiểu công tử đánh cho hắn ngân phiếu năm mươi lượng, nhưng hắn vẫn nói thiếu, đòi hai trăm lượng.”

* Binh mã tư là một chức quan gì đó mà mình cũng ko biết là chức quan gì.

Xem ra Duy Phương công chúa không mang theo nhiều bạc như vậy đi ra, nếu có mang theo, chỉ sợ đã sớm cho.

Du Tiểu Văn thờ dài lắc đầu, một vị công chúa sống an nhàn sung sướng, nào biết thế gian hiểm ác. Nàng quay đầu thấy phía sau có một tiệm bán đậu hủ, bên cạnh giàn bếp là vài miếng đậu hủ Tây Thi và một hộp hạt dưa, những người khách vừa ăn vừa chỉ trỏ. Trong đầu Du Tiểu Văn chợt nảy ra một ý, bảo Sơ Tuyết vào trong tiệm hỏi thăm.

Lúc này, ở trên lầu hai một quán trà nằm trên con phố đối diện, một gã sai vặt đang lo lắng thúc giục chủ tử, “Ngài nếu không lên hỗ trợ, sẽ có phiền toái.”

Chủ tử nhà hắn đang lười biếng ngồi vắt ngang trên ghế bát tiên, chân gác lên tay vịn, miệng khẽ ngâm nga hát nho nhỏ, chân còn theo tiết tấu ngoe nguẩy, đáng vẻ lẽ ra là lưu manh lại bởi vì hắn làm, liền phá lệ có cảm giác phong lưu phóng khoáng. Thiếu niên nghe gã sai vặt của mình nói vậy, nửa điểm không vội, “Không sao, nàng thích làm hiệp nữ thì để cho nàng làm tận hứng đi. Phải cho nàng ăn khổ một chút, bằng không cứ nghĩ mấy chuyện trong tiểu thuyết là thật, cái gì mà gặp chuyện bất bình rút dao tương trợ, cái gì mà hiệp nam hiệp nữ nhất kiến chung tình.....”

“Nếu để nàng ấy biết ngài đang ở đây, thế nào cũng sẽ lộ ra ngài.” Gã sai vặt nói xong lại đuổi người nhìn thoáng qua trò khôi hài trên ngã tư đường, há mồm cả kinh nói: “A, kia không phải là Du tiểu thư sao?”

Thiếu niên lập tức rút chân lại, đang định chống tay ghé đứng lên, bỗng nhiên lại cảm thấy như vậy có vẻ quá mau mắn, lại đặt mông ngồi xuống, phải vật ảo nẩy cái, mới chậm rãi đứng lên, đi thông thả đến bên cửa sổ, miệng không quên cảnh cáo, “Nếu dám nói hươu nói vượn, để xem ta đá người thế nào.”

Gã sai vặt cười gian như kẻ trộm vừa bắt được gà, “Cam đoan ngài tâm hoa nộ phóng.” Đợi thiếu niên chịu đứng cạnh cửa sổ xác nhận, hắn đưa tay ra xin thưởng, “Nô tài không nhìn lầm đúng không? May mà nô tài thấy được, bằng không liền bỏ lỡ.”

Thiếu niên vỗ đầu hắn một cái, “Cái gì mà bỏ lỡ! Đi, đi giúp tiểu cô cô.”

Dứt lời thiếu niên liền xoay người ra nhà gian, gã sai vặt ở trong lòng thầm mắng: “Giúp tiểu cô cô? Lừa ai?”

Chỉ chốc lát sau, Sơ Tuyết đi ra từ trong tiệm đậu hủ, khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hồng, có vẻ rất tức giận, “Tên khất cái này chuyên chờ ở đây để tống vào xe ngựa, sau đó vơ vét tài sản tiền tài, bắt quả hẵn không dám chọc nhà quyền quý, những người bị vơ vét tài sản thông thường đều là thương hộ và nhà giàu nhỏ, bọn họ có cả một đám người, không ai dám quản.”

Du Tiểu Văn cười cười, bảo gã sai vặt của Tào gia tách đám người ra, vịn tay Sơ Văn đi vào trong vòng vây, thấy Duy Phương công chúa đã bắt đầu sốt ruột đến độ cơ hồ phát cuồng, liền nói: “Vị công tử này, tiểu nữ từ biết chút y thuật, chẳng hay có thể để tiểu nữ từ chẩn trị cho vị tiểu ca này một chút được không?”

“A?” Duy Phương công chúa liền ngậy ngấn cả người, tím tím tóc, “Ngươi..... tiện sao?”

Du Tiểu Văn cười nói: “Người làm y phải có tấm lòng như cha mẹ, huống hồ còn cách một tầng khăn, không cần da thịt chạm vào nhau. Theo tiểu nữ từ biết, khúc mắc giữa các ngươi đã kéo dài mấy nén hương, vị tiểu ca này bị xe ngựa đụng, phải mau chóng trị liệu mới tốt.”

Tên khất cái kia nhất thời nghĩ đến, nếu tiểu cô nương này thực sự có chút bản sự, mình không chừng sẽ bị lợi, vì thế hét lớn: “Ai biết các ngươi có phải là một phe không?”

“Là một phe thì lại thế nào?” Một giọng nam chậm rãi tiến vào, âm thanh thuần hậu dễ nghe khiến mọi người đều bất giác quay đầu nhìn.

Chỉ thấy một gã thiếu niên phong hoa tuyết nguyệt, chấp hai tay sau lưng, ánh mắt lóe sáng, miệng mỉm cười tươi tắn. Đám người liền tự giác tránh đường ra. Thiếu niên chậm rãi bước đến, giơ tay nhắc chân đều toát lên vẻ phong lưu thập phần tự nhiên. Thiếu niên khẽ liếc nhìn Du Tiểu Văn một cái, nói: “Tại hạ cũng biết chút y thuật, hay là để tại hạ bắt mạch cho tiểu ca đi.”

Du Tiểu Văn vội tránh ra một bước nhường đường, Duy Phương công chúa thập phần cao hứng nói, “Dật Chi, sao ngươi lại tới đây?”

Người tới đúng là Quân Dật Chi, hần nhủ mảy nói, “Đang đi cách mấy con phố chợt nghe tiếng ồn ào, có ý lại đây xem náo nhiệt, không ngờ đều là người quen.” Nói xong còn quay sang neho mắt nhìn Du Tiểu Văn một cái. Du Tiểu Văn dùng sức trừng mắt nhìn hần, sao tên đó lại có vẻ đang giận mình?

Thấy người đến mặc quần áo đẹp đẽ quý giá, lại là nam tử, vừa thấy chi biết không dễ chọc, tên khất cái liền cả giận: “Vẫn là thỉnh vị cô nương này đến bắt mạch đi.” Năng lực của nữ nhân hần là kém một chút.

Quân Dật Chi lại mỉm cười ngồi xổm xuống, nhanh chóng đặt ngón tay lên cổ tay tên khất cái, thúc giục nội lực, tên khất cái liền ngoác mồm kêu “Ngao” thất thanh một tiếng. Quân Dật Chi lập tức nhủ mảy, lắc đầu thờ dài, bộ dáng lo lắng làm cho tất cả mọi người cùng nín thở theo, “Bị thương nặng, quá nặng, phải trị liệu tốt mới được. Tùy An đâu, đi mời Bình mã tư của thành Nam, Hoàng đại nhân, đến.”

Tùy An lập tức lớn tiếng vâng một tiếng, nhanh chân bỏ chạy. Tên khất cái nghe lời này liền thấy không ổn, bị thương cũng cho là thượng y quán, kêu Bình mã tư đại nhân tới làm gì? Hần liền nhân cơ hội tiểu công tử kéo tay thiếu niên hỏi bệnh tình hần thế nào, quay đầu bỏ chạy. Lại không ngờ Du Tiểu Văn sớm đứng ở đường bên này, nàng cũng không lên tiếng cản hần, chỉ khẽ ngáng chân, làm hần ngã lăn quay, ai u ai u kêu không ngừng, mà Du Tiểu Văn sớm bị Quân Dật Chi kéo ra thật xa, khiến hần dù muốn đồ tội lên đầu Du Tiểu Văn cũng không được.

Còn chưa nghĩ ra cách tốt gì để vơ vét tài sản, đám người lại tan vỡ ra, một vị thiếu niên mặc đồ quan quân, mang theo vài tên binh lính đi đến, nhủ mảy hỏi: “Chính là nơi này?”

Tùy An vội gật đầu, “Đúng vậy đúng vậy.”

Quân Dật Chi liền vỗ một cái lên ót Tùy An, trách mắng: “Bảo ngươi đi mời Chi Huy Sứ của thành Nam, ngươi đi kêu cái tên hát hí khúc này tới làm gì?”

Du Tiểu Văn thảm than, vị Quân Chi Miễn công tử này sao lại đến đây, xem ra hai người lại muốn làm âm ỷ một trận.

Quân Chi Miễn nghiêm mặt nói: “Ta chính là Chi Huy Sứ của thành Nam, hôm qua vừa mới nhậm chức, có việc gì thì theo ta đến nha môn nói chuyện đi.” Nói cũng không nói nhiều, trực tiếp vung tay lên, vài tên binh lính liền chạy lên kéo tên khất cái đi.

Duy Phương công chúa tiến lên, đánh Quân Chi Miễn một cái, “Ta không thèm đến nha môn của các ngươi đâu.”

Quân Chi Miễn giật giật khóe miệng, đành phải nói: “Được rồi.” Lại âm thầm gật đầu, xem như chào hỏi hoàng cô cô nhà mình.

Du Tiểu Văn cũng bắt chước Duy Phương công chúa, tiến đến hành lễ, ôn nhu nói: “Tiểu nữ từ là tới xem náo nhiệt, xin cáo từ trước.”

Quân Dật Chi vội nói: “Ngươi đi nhanh đi.”

Cặp mắt sáng lạnh như băng của Quân Chi Miễn nhủ lại, “Ngươi là Chi Huy Sứ thành Nam, hay ta là Chi Huy Sứ của thành Nam?”

Quân Dật Chi cũng làm bộ bắt chước neho mắt, chỉ ngón tay về phía Duy Phương công chúa, nói: “Vì sao nàng có thể đi, còn nàng ấy thì không thể? Ngươi làm việc thiên vị, trái pháp luật!”

Hai người bắt đầu mắt to trừng mắt nhỏ ngay trên đường cái, trừng mắt nhìn nhau một lúc lâu, Quân Chi Miễn hừ lạnh một tiếng, “Ai cũng không được đi.”

Duy Phương công chúa vừa nghe vậy liền cong cong cái miệng nhỏ nhắn, “Đáng ghét.” Tùy tùng của nàng vội nói: “Không sao đâu, trong nha môn cũng rất vui.” Nàng lập tức lại vui vẻ, quay đầu hỏi Du Tiểu Văn, “Ngươi có xe ngựa không?”

Du Tiểu Văn mỉm cười lắc đầu, “Không có.” Có cũng không thể cho vị công chúa này ngồi a, nàng ta bây giờ còn mặc nam trang, lỡ mà truyền ra thì còn thành thể thống gì nữa.

Quân Chi Miễn liền chỉ vào trà lâu mà Quân Dật Chi vừa mới ngồi, nói: “Đến chỗ kia nói chuyện đi, thăm vấn mấy câu là được.”

Đi đến nhả gian được bao lúc này, đoàn người lần lượt lên lầu, quân lính đứng gác nghiêm ngặt dưới chân cầu thang, không cho người không liên quan đi lên. Quân Dật Chi cố ý đi chậm hai bước, đi theo phía sau Du Tiểu Văn, dùng giọng cực nhỏ nói: “Lá gan ghê gớm thật a, cứ nhiên dám ở trên đường cái bắt mạch cho nam nhân, cách một tầng lầu thì thế nào, chẳng lẽ không bị người ta đồn thổi sao? Ngươi có đầu óc hay không?”

Du Tiểu Văn biện giải, nói: “Thứ nhất, ta đeo nón che mặt, không mấy người thấy rõ bộ dáng của ta. Thứ hai, ta thấy nàng ấy gặp nạn, đương nhiên phải giúp một phen.”

Quân Dật Chi hừ lạnh nói: “Ngươi giúp nàng, vậy ai tới giúp ngươi? Vốn chỉ là một bé gái mồ côi, ngay cả chuyện hôn nhân cũng không biết có lo được không, còn không đầu không đuôi như vậy.....”

Nói còn chưa dứt lời, Du Tiểu Văn liền xoay người nhìn thẳng vào mặt hắn, đứng ở trên hai bậc cầu thang, từ trên cao nhìn xuống, cơ mặt gần như đều bị căng ra, “Việc hôn nhân của ta không nhọc Quân Nhị công tử quan tâm!” Dứt lời liền phất tay áo rời đi.

Quân Dật Chi bị lửa giận thỉnh linh của nàng làm cho ngẩn ngơ, Duy Phương công chúa lập tức nhiều chuyện chạy lại, “Ngươi làm sao mà biết nàng khó lo việc hôn nhân, có nhà ai muốn làm mai với nàng sao?”

Quân Dật Chi sờ sờ cái mũi, quanh co nói: “Ta chỉ muốn nói cho nàng biết hậu quả thôi..... để biết mà phòng hờ thôi.”

“Trời.” Duy Phương công chúa liếc trắng mắt, “Chuyện đó thì liên quan gì đến ngươi a? Trường bối nhà ngươi ta đương nhiên biết làm thế nào, cần gì ngươi tới nói!” Nói xong cũng bước thẳng lên lầu.

Lúc này Du Tiểu Văn đã vào trong nhả gian, Quân Chi Miễn còn đứng ở cửa chờ Duy Phương công chúa, quay sang chống lại tầm mắt của Quân Dật Chi, liền mĩa mai nhượng mẩy, đợi Duy Phương công chúa vào trong mới đi theo vào.

Quân Dật Chi hừ một tiếng, “Chó cắn Lã Động Tân*, không hiểu được lòng tốt của người khác.” Quay đầu thấy vẻ mặt táo bón của Tùy An, trong lòng lại thêm căm tức, “Ngươi không phải cũng tưởng nói ta như vậy? Hừm!”

* Lã Động Tân người Hà Trung, họ Lã tên Nham, tự là Động Tân còn gọi là Thuần Dương kiếm khách. Ông là một trong bát tiên của Đạo gia gồm: Chung Ly Quỳ, Lã Động Tân, Trương Quả Lão, Lý Thiết Quải, Lam Thái Hoà, Tào Quốc Cự, Hà Tiên Cô và Hàn Tương Tử. Tương truyền ông chính là Huê Dương Chân Nhân xuống trần đầu thai, trải qua kiếp nạn cuối cùng là “Ái Tình” để đắc đạo.

Trên đường đi Lư Sơn tầm sư học đạo, Lã Động Tân vô tình bị lôi vào chuyện trừ yêu cứu tiểu thư của nhà Vương viên ngoại. Con yêu này chính là Hạo Thiên Khuyển của Nhị Lang thần. Bào vật dùng để bắt yêu là một bức họa đồ, hề dụ được nó nhảy vào họa đồ thì cuộn lại, có thể khiến nó xương cốt thành tro.

Lã Động Tân được giao nhiệm vụ giữ cửa, canh chừng bức họa đồ. Khi dẫn dụ được Hạo Thiên Khuyển nhảy vào bức họa, Lã Động Tân vội cuộn lại, nhưng được nửa chừng thì nghĩ tới chủ của nó là Nhị Lang thần nên lưỡng lự thả bức họa đồ xuống. Hạo Thiên Khuyển thoát ra liền quay sang cắn Lã Động Tân một cái rồi chạy mất.

Lã Động Tân vừa bị cắn đau vừa làm lỡ việc trừ yêu của người ta, đành phải ở lại nhà Vương viên ngoại canh chừng Hạo Thiên Khuyển. Sau nhờ Hằng Nga tiên tử đưa tin, mời Nhị Lang thần xuống mới thu phục được nó.

Người đời sau dùng tích “chó cắn Lã Động Tân” này để chỉ bản thân vô duyên vô cớ gặp phải những chuyện không như ý, ách giữa đường lại mang vô cớ, làm ơn mà mắc oán.

Nguồn: <http://yume.vn/luongkhatin/article/cho-can-la-dong-tan-35B73529.htm>

Âm cuối có chút hướng lên cao, làm Tùy An cũng run run theo, vội bày tỏ thái độ: “Không có, không có, nô tài là cảm thấy không đáng giá thay cho công tử, Vương phi vì Du tiểu thư mà giận đối với thái phi, ngài cũng là vì nàng ấy có thể sớm gả.....”

“Ngươi câm miệng cho ta!” Quân Dật Chi căm tức gõ đầu Tùy An một cái, thành công cắt đứt chuỗi dài lời nhai vô nghĩa.

“Chỉ còn chờ ngươi thôi.” Giọng Quân Chi Miễn từ phía trên vọng xuống, ý mĩa mai càng thêm rõ ràng, cũng không biết vừa rồi nghe được bao nhiêu.

Cái gọi là thăm vấn mấy câu bất quá là đến cho đủ mặt, nói mấy câu liền định tội tên khát cái, Quân Chi Miễn tỏ vẻ muốn chinh đồn trị an của thành Nam, không để cho bọn du côn lưu manh này đi lũng đoạn đường phố.

Nói đến đây, sự tình coi như chấm dứt, hẳn là có thể thả người đi, nhưng Quân Chi Miễn lại chưa nói cho đi, Du Tiểu Văn nhất thời không biết cáo từ thế nào. Quân Dật Chi cũng không phản đối, lúc này quay sang hỏi nàng, “Uy, có mang theo mứt trong cửa hàng của ngươi không?”

Trong lòng Du Tiểu Văn khẽ động, nàng liền bảo Sơ Vân vào trong xe ngựa lấy một hộp mứt mơ đến, mời mọi người cùng nhắm nháp, sau đó hỏi Duy Phương công chúa: “Không biết công chúa cảm thấy thế nào?”

Duy Phương công chúa cười nói: “Ăn ngon, ta còn đang định xin mẫu hậu mua thêm nhiều một chút để ăn.”

Quân Dật Chi tung một viên mứt lên không trung, đột nó hạ xuống liền nhanh chóng há mồm tiếp được, động tác thuần thục như mây trôi nước chảy. Hần lười biếng nói: “Tiểu cô cô đừng nghĩ nữa, mứt ở trong cung đều là ngự trù làm, làm sao có thể ra chợ mà mua?”

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Địch Nữ Không Ngoan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 62: Kết Bạn Với Đại Công Chúa

Duy Phương công chúa nhướn mày nói: “Ta muốn ăn, đương nhiên phải mua về cho ta.” Nàng năm nay chỉ mới mười ba tuổi, còn ở tại trong cung, tất cả đồ ăn thức uống đều phải qua tay Nội Vụ Phủ, không phải bản thân muốn ăn cái gì thì có thể ăn cái đó, bỗng nhiên lại cảm thấy không đúng, quay đầu nhìn chăm chăm Du Tiểu Văn, hỏi, “Người làm sao biết ta là Đại công chúa?”

Lúc thăm vấn, Quân Chi Miễn chỉ hỏi tùy tùng của nàng, Dật Chi cũng không kêu tên nàng, làm sao vị Du cô nương này biết nàng là Đại công chúa? Vốn bởi vì Du Tiểu Văn ra tay giúp đỡ trong lúc nàng bối rối mà cảm thấy có hảo cảm, lúc này toàn bộ biến thành ngờ vực.

Du Tiểu Văn nhàn nhạt mỉm cười nhìn lại, mặc cho Duy Phương Đại công chúa ngờ vực đánh giá, nàng không phủ nhận bản thân ra tay giúp đỡ là có một nguyên nhân rất trọng yếu, chính là muốn giao hảo với Duy Phương Đại công chúa, nhưng không phải là toàn bộ. Thấy một tiểu cô nương tràn đầy lòng nhiệt tình bị kẻ khác lừa gạt, nàng cũng sẽ không làm lơ được.

Trong mắt Duy Phương Đại công chúa rất nhanh liền nảy lên vẻ sốt ruột. Đúng là một nha đầu hấp tấp! Du Tiểu Văn cười thầm trong lòng, khuôn mặt nhỏ nhắn thông thả thoáng hiện một chút bị thương, một chút xấu hổ, “Chúng ta đã từng gặp mặt, là ở phủ của Tân Kiến Tước, khi đó công chúa giả dạng thành tiểu thái giám, thế nên hôm nay mới nhận ra được……”

Nghe Du Tiểu Văn nói, Duy Phương Đại công chúa rất nhanh nhớ lại chuyện ngày đó, mặt nàng lập tức nhăn nhó vài phần: “A a, nguyên lai đúng là đã gặp qua, người còn giúp ta kéo lại nha đầu Tào gia đó, bằng không ta đã bị một cái tát. Đúng rồi, người họ gì? Người là biểu tỷ của Tào Tam tiểu thư đúng không, kỳ thật ta nhớ rõ, chính là nhất thời chưa nghĩ ra thôi.”

Thấy Duy Phương công chúa vì nóng lòng chứng minh bản thân mà khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú đỏ lên, Du Tiểu Văn bỗng nhiên cảm thấy nàng có vài phần đáng yêu, liền mỉm cười giới thiệu bản thân, “Tiểu nữ tử họ Du.” Có ngoại nam ở đây, không tiện giới thiệu tên.

“À, Du cô nương.” Duy Phương vẫn muốn hiểu rõ nghi vấn trong lòng, “Người vừa rồi giúp ta, có phải bởi vì ta là công chúa?”

“Bởi vì ta nghe nói tên khất cái kia chuyên môn đi lừa gạt, mới ra mặt giúp công chúa. Nếu công chúa ý thế hiếp người, Du Tiểu Văn ta quyết không giao hảo với ngài.”

Duy Phương nghe xong lời này liền an tâm, nghiêng đầu đánh giá Du Tiểu Văn vài lần, chân thành cười nói: “Người thực có nghĩa khí, cũng thực thẳng thắn, ta thích người.” Sau đó lại bốc một viên mứt vào trong miệng, hàm hồ nói: “Mứt mơ ở đây ngon lắm, ta sẽ bảo Nội Vụ Phủ đến mua một chút.”

Du Tiểu Văn nghe được lời này, trong lòng có chút nhún nhảy, liền hàm súc cười nói: “Công chúa nếu thích ăn mứt mơ này, không bằng chốc lát nữa cùng ta đến cửa hàng lấy một ít, hôm qua Trần công công còn nói muốn đặt hàng a, chính là ta không có nhiều hàng dự trữ như vậy, chỉ sợ cũng không thể đưa vào trong cung.”

Quân Dật Chi và Quân Chi Miễn không hẹn mà cùng liếc nhìn Du Tiểu Văn một cái, thầm nghĩ: Lá gan thật đúng là lớn, cư nhiên dám sai phái Đại công chúa.

Duy Phương Đại công chúa lại nửa điểm cũng không để ý, cười meo meo nói: “Tốt, bất quá ta muốn buổi tối lại hồi cung, người chơi với ta một ngày đi. Cảm ơn người vừa rồi giải vây giúp ta.”

Du Tiểu Văn khẽ mỉm cười, “Nhắc tay chi lao.” Không thể phủ nhận, Duy Phương Đại công chúa bị tên khất cái kia cuốn lấy, tuy rằng phiền vô cùng, vẫn không có ra tay đánh người, so với lời đồn mà nàng nghe được từ kiếp trước, thật sự là không tương xứng. Du Tiểu Văn bỗng cảm thấy rất hứng thú đối với vị Duy Phương công chúa, liền thử hỏi một chút chuyện nữ hồng lĩnh tình.

Duy Phương Đại công chúa lập tức lộ ra thần sắc không kiên nhẫn, “Ta không thích những chuyện thêu hoa này đó, chẳng lẽ người thích?”

Du Tiểu Văn cũng bắt chước bộ dạng nghiêng đầu nghĩ ngợi của nàng, “Cũng không phải thực thích, nhưng tuyệt không chán ghét.” Kỹ thuật thêu hoa là do mẫu thân tự tay dạy cho nàng, mỗi khi ngồi trước bàn thêu, nàng cảm thấy giống như mình đang nói chuyện cùng mẫu thân, cho nên nàng mặc dù

không thích thù, lại thường thường lại tự tay thù vài món đồ chơi nhỏ.

Duy Phương không biết tâm tư của nàng, còn tưởng rằng nàng cũng giống như các thiên kim khác, hành tung câu thúc, trong lòng có hơi hơi thất vọng rồi. Chính là một người chơi đùa lại không vui, nên liền mời nàng cùng chơi một ngày.

Du Tiểu Văn chỉ chỉ vào xiêm y của nàng, nói: “Nhưng là nam nữ không tiện.”

Duy Phương Đại công chúa liền nở nụ cười, “Không sao, để ta bảo người của ta đi mua một bộ y phục nữ là được. Ai... người có muốn xem Cầu Vượt không?”

Hai mắt Du Tiểu Văn sáng lên, Cầu Vượt là nơi các nghệ nhân tụ tập, hiện nay lại là ngày tết, khẳng định thực náo nhiệt, liền hưng trí bừng bừng nói: “Được.”

Duy Phương lập tức quay đầu nói với hai vị Quân công tử: “Các người đi làm việc của các người đi.”

Hai người trầm nghĩ, nếu người xảy ra chuyện gì, chúng ta biết ăn nói với Thái Hậu thế nào?

Cuối cùng đều phải kiên trì muốn đi theo.

Đội Duy Phương Đại công chúa thay xong y phục nữ, bốn người liền cùng đi Cầu Vượt. Duy Phương và Du Tiểu Văn đi cùng xe, Du Tiểu Văn nghĩ nàng ta chỉ sợ còn không am hiểu sự hơn mình, liền hảo tâm uyển chuyển khuyên nàng lần sau giúp người, nhớ quan sát cho kỹ, xem đối phương có phải là kẻ lừa đảo hay không. Đương nhiên sẽ không nói thẳng, chỉ mượn chuyện xưa trong sách để nói chuyện này. Duy Phương Đại công chúa thích nhất là đọc truyện, chẳng mấy chốc liền nảy sinh cảm giác “gặp lại hận thù” đối với Du Tiểu Văn. Hai người cùng hào hứng bàn luận những quyền tiểu thuyết đang lưu hành đương thời. Một người là công chúa bị vây trong thâm cung, đối với thế giới bên ngoài, luôn vô cùng thích thú. Một người là nữ hài vừa mới trọng sinh, đối với lễ giáo, lại dị thường thông thạo. Khi hai người cùng nói tới những tình tiết trong tiểu thuyết, hóa ra phi thường nhất trí, càng tán gẫu càng cảm thấy hợp nhau.

Rất nhanh đến Cầu Vượt.

Quân Chi Miến cho quân lính vây quanh bốn người bọn họ. Duy Phương Đại công chúa và Du Tiểu Văn đều phải đội nón có khăn lụa che kín mặt. Đoàn người chọn một tòa trà lâu cao nhất nằm giữa trung tâm, ngồi ở nhả gian lầu ba, từ trên cao có thể nhìn thấy hết cảnh vật xung quanh và cả màn xiếc ảo thuật bên dưới. Đi xem xiếc ảo thuật với Duy Phương Đại công chúa thế này quả thật ngoài dự đoán của Du Tiểu Văn. Nàng cứ tưởng tượng là, hai người sẽ đi dạo dưới phố, vừa đi vừa ngắm cảnh, cùng chen chúc xem xiếc, tiện tay mua đồ ăn vặt, thời gian một ngày cứ thế trôi qua. Nhưng nàng biết mặc y phục nữ thì có nhiều hạn chế, nên cũng đành cùng ý.

Quân Chi Miến không thích nói chuyện, Quân Dật Chi lại trầm mặc một cách khó hiểu, chỉ có Duy Phương Đại công chúa và Du Tiểu Văn vừa xem xiếc vừa lúi lúi không ngừng, khi thì cười ha ha, khi thì khần trương xiết chặt khăn tay.

Mãi đến gần cuối giờ Mùi*, Quân Chi Miến thúc giục nói: “Nên trở về, không phải còn muốn đến cửa hang của Du cô nương lấy mút mơ sao?”

*Khoảng 3h chiều

Duy Phương Đại công chúa liếc nhìn Quân Chi Miến một cái, bỗng nhiên lộ ra một nụ cười cổ quái, “Được.”

Bốn người lại cùng quay trở về. Đến cửa hàng của mình, Du Tiểu Văn bảo quản sự Quách Khánh lấy tất cả các loại mút đến, mỗi loại chuẩn bị một bao lớn, đưa cho Duy Phương Đại công chúa. Duy Phương Đại công chúa cười hi hi bảo tùy từng tiếp nhận, rồi quay sang nói với Quân Dật Chi: “Dật Chi, người đưa ta hồi cung.” Lại nói với Du Tiểu Văn: “Mấy ngày nữa, ta sẽ tới rủ người đi chơi.” Du Tiểu Văn mỉm cười đáp ứng.

Nàng lại nói với Quân Chi Miến: “Người phải phụ trách đưa Du tiểu thư hồi phủ.”

Quân Dật Chi lập tức một nhún mảy, “Quân Chi Huy Sứ không chừng còn có việc công, không bằng chúng ta cùng đi, trước đưa Du cô nương hồi phủ, sau lại đưa cô hồi cung.”

Duy Phương Đại công chúa đưa lưng về phía Du Tiểu Văn, hưng hăng trừng mắt nhìn Quân Dật Chi, “Bảo hộ dân chúng cũng là chức trách của hân.” Lại trừng mắt nhìn Quân Chi Miến, “Có nghe hay không?”

Quân Chi Miến liếc thấy sống lưng căng thẳng của Quân Dật Chi, liền cười nói, “Được.”

Duy Phương Đại công chúa thế này mới vừa lòng cười, không đợi Quân Dật Chi nói cái gì nữa, dung sức kéo hân ra cửa hàng.

Quân Dật Chi không tiện đòi lưu lại, đành bất mãn nói với Duy Phương Đại công chúa: “Đề đường huynh đưa Du cô nương hồi phủ, thì còn ra thể thống gì.”

Duy Phương Đại công chúa thần bí cười nói: “Chuyện này thì người không biết rồi. Mẫu hậu đang thương lượng với gì, định chỉ hôn, gả nàng ấy cho Chi Miến.”

Quân Dật Chi giật cả mình, lại làm ra bộ dạng không tin, dùng ngữ điệu không thêm để ý, hỏi, “Ta không tin, thân phận hai người đó kém xa nhau như vậy, Thái Hậu làm sao có thể chỉ hôn?”

Duy Phương hận nhất là có người không tin lời mình, liền buồn bực nói, “Ta nghe lén được. Nghe nói là Nhiếp Chính Vương phi thực thích nàng a, còn nói nước phù sa không thể để chảy vào ruộng người ngoài, định chỉ hôn cho nàng và trường tử của Tào gia. Sau đó mẫu hậu nói, nếu nàng ấy tốt như vậy, vẫn là để cho người bên chúng ta thu nạp mới tốt. Vừa vặn đi vào cung thỉnh an, di nói, hay là gả cho Chi Miễn. Ừm, còn nói cái gì nữa, bởi vì nhà mẹ đẻ của thế tử phi.”

Nàng gãi gãi đầu, đối với những thứ mình không có hứng thú, nàng chỉ có thể nghe lọt một chút, lại không mấy để ở trong lòng, cũng là vì cảm thấy cái tên Du Tiểu Văn này dường như đã từng nghe qua, mãi đến lúc này mới nhớ đến.

Quân Dật Chi lại nghe hiểu được, thật không biết Du Tiểu Văn có cái gì tốt, tóm lại, Nhiếp Chính Vương phi muốn đem nàng gả cho Tào Trung Mẫn, kéo về trận doanh bên mình. Thái Hậu biết được, muốn chặn ngang một cước, định ban cho Du Tiểu Văn một cửa hôn nhân khác. Mà bên phía Tấn Vương phủ, thế tử phi xuất thân từ phủ Định Quốc Công, tức là cùng với nhà mẹ đẻ của Thái Hậu, Tấn Vương phi, Sở thái phi là phủ Bình Quốc Công có quan hệ thông gia mấy đời. Phủ Bình Quốc Công làm ngoại thích, nhưng không có rời xa triều đình, mà là người người leo lên địa vị cao, thế lực vốn đã rất lớn, nếu lại thêm cửa quan hệ thông gia với Định Quốc Công, thực lực không thể khinh thường. Những việc Thái Hậu làm từ lâu đã khiến các đại thần trong triều bất mãn, nên bà ta mới có ý khiến Quân Chi Miễn cưới một thế tử mà nhà mẹ đẻ không có bối cảnh. Du Tiểu Văn tuy có phụ thân là đại quan ở biên giới, dòng dõi cũng không thấp, nhưng đã từ trần, vậy coi như không có bối cảnh, tính ra nàng rất thích hợp.

Chính là. Quân Dật Chi ngưng thần suy tư, cho tới bây giờ, Nhiếp Chính Vương đều làm việc rất cẩn thận. Người này biết thời biết thế đáp ứng hân chi hôn cho Hà Ngữ Phương và Tào Trung Duệ, nhưng cũng là đã trải qua một phen cân nhắc mục đích. Trong khi đó, Du Tiểu Văn còn phải giữ đạo hiếu hai năm, nếu thật sự muốn chỉ hôn, quyết sẽ không để lộ manh mối vào lúc này.

Hắn liếc nhìn Duy Phương công chúa đang tích cực ăn mút mớ, cười hỏi: “Cô cô làm sao biết mút mớ ở cửa hang của Du cô nương ngon?”

Duy Phương công chúa nghĩ nghĩ, “À. Hình như là. A, đúng rồi, mấy ngày trước, hoàng tẩu dẫn Trương trác phi vào cung thỉnh an, Trương trác phi có chút nôn ọe, Nhiếp Chính Vương phi mới cho người đem mút mớ lên. Sau đó ta ăn thử một chút, mẫu hậu cũng ăn thử, ăn một lát thì hết, ta mới năn nỉ mẫu hậu đi mua một chút.”

Thái Hậu không có khả năng bởi vì mút mớ ăn ngon, liền nhất định bảo nội vụ phủ ra ngoài cung để mua, hơn phân nửa vẫn là Nhiếp Chính Vương phi đã nói thêm cái gì, đáng tiếc hắn không có mặt ở đó, Duy Phương lại là người chỉ nhớ ăn không nhớ chuyện, hỏi cũng như không. Quân Dật Chi nhũn mày, Nhiếp Chính Vương phi có tình gián tiếp nhắc tới Du cô nương ở trước mặt Thái Hậu, không biết là có ý gì.

Cùng lúc đó, trong cửa hang còn lại Du Tiểu Văn và Quân Chi Miễn xấu hổ nhìn nhau. Du Tiểu Văn vội lên tiếng trước, “Trong phủ có gia đình đi theo, không cần làm phiền Chi Huy Sứ.” Quân Chi Miễn gật gật đầu, xoay người dẫn lính rời đi.

Du Tiểu Văn sợ trên đường về sẽ tình cờ gặp phải hắn nên cũng không về vội, gọi người đi lấy ba hộp mút trái cây, mang về cho lão thái thái và các biểu tỷ nếm thử.

Quách Khánh tự mình đem hộp mút gỗ sơn son vào, nhìn nọt cười nói: “Tiểu thư, trong đây có đầy đủ các loại mút.” Du Tiểu Văn bảo hắn giao cho bà từ đi theo, đang định hỏi phủ, Quách Khánh liền cười nhìn đi theo, về mặt tò mò hỏi, “Mấy vị vừa rồi tựa hồ là.”

Hắn kỳ thật không biết ba người kia, bất quá là ở bên ngoài nghe được Duy Phương công chúa và Quân Dật Chi nói cái gì có hai chữ “hồi cung”, nên muốn đến hỏi thăm xem sao. Du Tiểu Văn cũng đang muốn thông qua cái miệng của hắn, báo tin cho Trương thị nghe, liền thành thật giới thiệu, “Một vị là trường tử của Tấn Vương thế tử, một vị là nhị công tử của Sở Vương phủ, còn vị quý nhân kia, không phải là người mà người có thể hỏi thăm.”

Tuy chưa nói ra thân phận của Duy Phương Đại công chúa, nhưng nữ nhân nào có thể ra vào hoàng cung, còn lại cao quý đến độ hắn không thể thăm hỏi? Quách Khánh rất nhanh liền đoán được thân phận của Duy Phương Đại công chúa. Tiên đế chỉ có hai người con gái, một vị là Duy Dịch Đại công chúa, lớn hơn Nhiếp Chính Vương một tuổi, là một quả phụ. Nữ tử mới vừa rồi bất quá mười hai, mười ba tuổi, ắt hẳn là Duy Phương Đại công chúa.

Nghe nói Duy Phương Đại công chúa thập phần điêu ngoa bá đạo, Du cô nương thế nhưng có quan hệ tốt với Đại công chúa như vậy, thái độ Quách Khánh đối với Du Tiểu Văn nhất thời có biến hóa, bắt đầu cung kính từ trong đáy lòng.

Du Tiểu Văn một chút cũng không để ý xem hắn có thật sự tôn kính mình hay không. Người này có tài, bất quá không nhiều, nếu cửa hàng của nàng thật sự sẽ mở rộng buôn bán, người này đảm đương không nổi trọng dụng, chẳng qua là vì hắn là người của Trương thị, nên mới cố ý lưu lại, có lẽ một ngày nào đó sẽ phát huy tác dụng.

...

Trở lại phủ, Du Tiểu Văn về Mặc Ngọc Cư trước để thay quần áo, sau đó mới đến thỉnh an lão thái thái, đem thực hộp đưa lên, “Đây là mút trái cây trong cửa hàng, vừa mới làm ra vài loại khẩu vị mới, lão thái thái nếm thử đi.”

Lão thái thái ăn thử mấy miếng, liền liên thanh khen ngon miệng, lại bảo Đỗ Quyên lấy một ít đem ra ngoài chia cho các tiểu nha hoàn ăn, sau đó mới hỏi: “Hôm nay sao đi lâu như vậy?”

Lão thái thái quan tâm nàng, khẳng định sẽ hỏi bọn hạ nhân đi theo để biết hành tung của nàng, Du Tiểu Văn cũng không giấu diếm, liền thành thật bẩm báo. Lão thái thái trầm ngâm một lát, than nhỏ một tiếng, nói: “Người của hoàng tộc, vẫn là ít tiếp xúc thì hơn, với lại, vị Duy Phương công chúa kia, nghe nói mỗi khi nổi giận, đều là trở mặt.”

Du Tiểu Văn thay Duy Phương Đại công chúa biện giải vài câu, “Có lẽ là người bên ngoài nghe nhầm đồn bậy.”

Lão thái thái còn muốn nâng vài câu, ngấm lại thôi thì quên đi, Văn Nhi khó khăn lắm mới có một người bạn ở kinh thành, chỉ là người này có hơi khó hầu hạ một chút, chỉ cần sau này có thể giúp đỡ Văn Nhi là được. Lão thái thái không nhắc lại chuyện này nữa, chuyển sang bàn về tiệc cuối năm mấy ngày sau, “Con nhớ giúp tiểu mợ của con nhiều một chút, một mình nàng ta không chừng là làm không xuể.”

Du Tiểu Văn liền gật đầu, nàng cũng nghe đến một chút tiếng gió, nghe nói, tối hôm qua, lúc đang bàn việc hôn nhân với Hà gia, Trương thị không biết đã làm gì chọc giận lão thái thái, thế là lại bị cấm túc nhiều ngày.

Trở lại Mặc Ngọc Cư, Triệu ma ma ghé vào tai nàng, nói: “Không biết là có phải thật hay không, hôm nay thấy Khúc ma ma ra phủ, nghe nói là đến Trương phủ. Lúc này, trong phủ chính đang lo chuẩn bị mừng năm mới, bận rộn đến chân không chạm đất, bà ta còn đến Trương phủ làm cái gì? Chuyện này cũng chưa tính cái gì, ta vừa vặn đi ngang qua cửa hông phía tây, gặp phải bà ta, nên lên tiếng chào hỏi, nhìn bà ta hình như thực khẩn trương.”

Du Tiểu Văn trầm nghĩ, có khi nào là thu được tin gì từ Trương phu nhân? Chẳng lẽ là có liên quan đến Âu Dương Thần? Văn bá không phải đã nói, Âu Dương Thần dạo gần đây luôn rùng rùng tiền đó sao?

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Đích Nữ Không Ngoan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 63: Đi Du Lịch

Du Tiểu Văn dặn dò Triệu ma ma chú ý thêm hành tung của Khúc ma ma. Dặn xong, nàng lấy chìa khóa treo bên hông xuống, “Ma ma lấy thêm chút bạc để sẵn trong tay, nơi nào nên dùng thì không cần tiết kiệm” Ở trong Tào phủ làm việc không thể thiếu tiền, hạ nhân ở đây đều là của Tào gia, chỉ có bạc mới có thể cạy miệng bọn họ được.

Tào Thanh Nho hạ triều xong về phủ, liền đến Thuận Niên Đường của Võ thị, hỏi thăm Võ thị chuyện chuẩn bị tiệc cuối năm. Việc gia vụ trong phủ nay đã phân cho Trương thị và Võ thị chia nhau quản lý, lão thái thái bảo Võ thị quản lý phòng bếp, mua sắm quần áo, trang sức, chọn mua người hầu, Trương thị thì quản việc vẩy nước quét nhà, sửa chữa đồ đạc. Tiệc cuối năm đương nhiên là do hai vị phu nhân cùng lo liệu, nhưng Trương thị vừa bị cấm túc, Tào Thanh Nho không muốn đi qua chỗ bà để hứng bực tức.

Võ thị tỉ mỉ báo cáo hết thấy những chuyện trong nhà, “Lão thái thái nói muốn long trọng một chút, xa hoa một chút, dù sao Tước gia đã thăng chức, Ngô thứ phi cũng là thân thích của chúng ta, Duệ Nhi lại vừa nghị thân, có đến mấy cộc việc vui, không thể nào làm quá đơn giản. Lão thái thái còn nói, nếu là có thể mời được Nhiếp Chính Vương gia đến thì tốt.”

Đối với an bài yến hội, Tào Thanh Nho không có ý kiến, đối việc mời Nhiếp Chính Vương, ông cũng bưng bưng hứng trí, “Vương gia là người có thân phận cao quý, những dịp bình thường đâu phải nói ta muốn mời là có thể mời? Nay có Ngô thứ phi ở, chúng ta hóa ra có sẵn một cái cớ.” Nói xong khẽ ôm lấy vai Võ thị, vui mừng nói: “Lúc trước người thu lưu di muội và Ngô chất nữ, đứng là đã giúp Tào gia đại ân.”

Tuy rằng mời thủ trưởng là lễ nghi, nhưng vì chênh lệch thân phận quá xa, nên trước kia Tào phủ không dám mời Nhiếp Chính Vương.

Võ thị mỉm cười dịu dàng đến độ lịch thiệp, độ cong của cánh môi như đã được đo đạc một cách chính xác, “Tước gia nói vậy thật sự là khiến thiếp thân xấu hổ, vì Tước gia phân ưu giải sầu, là bốn phận của thiếp thân.”

Tào Thanh Nho vừa lòng gật đầu, đây mới là người xứng với vị trí chủ mẫu của Tào gia, khoan dung độ lượng, không có tật xấu cũng không đố kỵ, hiểu được ở trước mặt phu quân là phải cúi người vâng lời, thay hấn quản lý tốt hậu viện, sống chung hòa bình với các thiếp thất.

Võ thị lại dịu dàng hỏi: “Lão thái thái đã cho miễn thỉnh an, Tước gia có muốn dùng cơm bây giờ không?” Mấy ngày nay có đợt gió lạnh tràn vào, khiến thân mình lão thái thái khó chịu vô cùng, nên chỉ muốn thanh tĩnh nghỉ ngơi, không cho người nhà tới thăm, Tào Thanh Nho cũng chỉ dám gọi người đến Duyên Niên Cư vấn an.

“Không cần, ta muốn đi xem xét chuyện học tập của Duệ Nhi, cơm chiều cũng sẽ ăn ở bên đó.” Tào Thanh Nho nói xong liền đứng lên.

Võ thị hiện tại, nhất cử nhất động tuy rằng đều phù hợp hình tượng đương gia chủ mẫu trong suy nghĩ của ông, bắt quá rất nhàm chán. Ông cảm thấy lúc Võ thị làm di nương vẫn tốt hơn, thường xuyên làm nũng, chơi xấu, rất có phong tình. Bất quá, Võ thị đã là Nhị phu nhân, xuất thân vốn đã thấp, nếu lại mềm mại đáng yêu như vậy cũng không ra cái gì.

Võ thị kính cẩn nghe theo, tiễn Tước gia đến cửa viện, nhìn dáng ông càng đi càng xa, bàn tay dần siết chặt khăn tay, trong mắt đầy tức giận bất bình. Cái gì tìm Duệ Nhi ăn cơm chiều? Rõ ràng là muốn đến chỗ Thạch di nương, lại thuận tiện nghỉ lại ở bên kia! Tước gia tháng này đã ở lại chỗ Thạch di nương hơn mười ngày, ở lại chỗ Trương thị và Ngọc di nương chỉ năm sáu ngày, ở chỗ mình thì chỉ ngủ lại ba bốn ngày, ngấm lại liền thấy tức chết.

Tào Trung Mẫn vừa vặn làm việc xong về phủ, ở trên đường gặp phụ thân, chào hỏi xong liền tới chỗ mẫu thân, vừa lúc thấy ánh mắt ghen ghét và bi phẫn của Võ thị, vội mau mau tiến lên vài bước, vội lấy tay mẫu thân vào trong phòng, “Đây là ở ngoài cửa viện, người đến người đi, nếu bị hạ nhân nhìn

thấy sắc mặt vừa rồi của mẫu thân, tọc mạch kể lại cho phụ thân nghe, thì sẽ rắc rối lắm.”

Võ thị nghe vậy liền là chĩa roi nước mắt, “Còn tưởng rằng nâng lên làm bình thê sẽ được đổi đời, nguyên lai không phải, ngược lại so với trước kia còn chịu vắng vẻ hơn.”

Tào Trung Mẫn đương nhiên không thích phụ thân như vậy, chẳng qua thân là nam nhân, hấn cũng có thể lý giải phụ thân, trong nhà có một Thạch di nương trẻ trung, da dẻ nõn nà, tươi mới, không đi sùng nàng ta lại đi sùng vài mỹ nhân hết thời làm gì? Vì thế hấn trầm ngâm một chút, an ủi nói: “Nghe đồng nghiệp nói, phụ thân đã trình tấu chương thỉnh cáo mệnh, sau này có cáo mệnh, sẽ không giống như trước nữa.”

Nghe xong lời này, Võ thị cũng có cao hứng một chút, “Thinh cho đại phu nhân là cáo mệnh nhị phẩm, nương chỉ là tam phẩm.”

Tào Trung Mẫn suy nghĩ một hồi, nói: “Hay là, mẫu thân xem thử, có nên tìm một người trong viện, nâng lên làm thông phòng?”

Võ thị hơi đổi sắc mặt, cân nhắc kỹ càng một phen, mới lắc lắc đầu, “Phụ thân con cũng không hảo sắc, nếu không phải chính ông ta coi trọng, nâng lên cũng không có tác dụng gì.”

Tào Trung Mẫn không biết nói cái gì cho phải, bình thê dù gì cũng không bằng chính thê, xuất thân lại không bằng, thế nên mỗi hành vi cử chỉ, mẫu thân liền càng cố gắng làm thực hoàn mỹ, nhưng cũng vì vậy sinh ra cứng nhắc, nhàm chán, so ra vẫn kém hơn di nương trẻ tuổi xinh đẹp. Đây là chuyện không có cách nào.

...

Tào Thanh Nho, ngày hai mươi bảy, rốt cuộc phỏng lá gan đi mời Nhiếp Chính Vương. Nhiếp Chính Vương tuy rằng lấy có công vụ bận rộn để từ chối, nhưng hôm đó ban xuống tờ cáo thư sắc phong cho hai vị Tào phu nhân, xem như đã lĩnh tình của Tào Thanh Nho. Hai vị phu nhân đều được phong cáo mệnh, nay đã có thể tham dự dạ yến cuối năm trong cung, đối với Tào gia mà nói, thật là không gì quang vinh bằng.

Chuyện hôn nhân với Hà gia cũng đã bàn bạc đâu vào đấy. Hà gia tuy rằng không chủ động tới cửa thúc giục, bắt quá ngày Tào gia đem bà mối đến làm lễ nạp thái, việc xem bát tự cũng được làm xong nhanh chóng. Tốc độ vội vàng không thể dùng lời để miêu tả. Hà gia còn ám chỉ, hy vọng Tào gia có thể sớm ngày thỉnh kỳ*. Dù sao Hà Ngữ Phương sang năm đã hai mươi tuổi, mà Tào Trung Duệ mới hơn mười bốn, nếu hai năm sau mới thành thân, sợ đêm dài lắm mộng sinh ra biến cố, chỉ cần vào cửa, chính là con dâu của Tào gia, thân phận này sẽ không thay đổi.

* Trong tập tục cưới hỏi của Trung Quốc có tam thư lục lễ. Lục lễ là 6 bước lễ nghi quan trọng mà nhà trai phải làm đầy đủ sau khi nhà gái đã chấp nhận làm thông gia. Lễ đầu tiên là nạp thái, đây là khúc Tào gia mời bà mối đến ngỏ ý cầu hôn. Vụ xem bát tự là để xem ngày tháng năm sinh của người con gái và con trai có hợp nhau không, vụ này nằm trong lễ vấn danh – lễ thứ hai. Còn thỉnh kỳ là lễ thứ năm, lúc này nhà trai đến nhà gái xin ngày giờ rước dâu. Sau lễ thỉnh kỳ là bước cuối cùng, lễ thân nghinh, tức là rước dâu về. Thông thường khoảng cách giữ các lễ khá lâu, có khi vài ngày, hoặc vài tháng. Minh giải thích như vậy, mọi người cũng hiểu Hà gia sốt ruột đến mức nào rồi ^^

Yêu cầu này làm cho Tào gia thập phần khó xử, vừa cảm thấy bên cạnh Tào Trung Duệ có một người biết lạnh biết nóng, chăm sóc đỡ đàn là chuyện tốt, vừa sợ Tào Trung Duệ thiếu niên nhiệt huyết, cầm giữ không được, sớm tiết tình nguyên, vô tâm đọc sách..... Trương thị quả thực là khóc hết mắt, mấy lần lúi cúi kéo Tước gia cầu xin, đều bị Tào Thanh Nho lách mình tránh ra. Bà bắt buộc đi phải đi thỉnh đại ca đại tẩu nhà mình tới khuyên giải, còn mượn miệng của Trương trắc phi, ám chỉ đệ muội như vậy thật sự là rất mất mặt. Hiện giờ phải tạm thời kéo dài, sau này bà sẽ nghĩ cách từ hôn.

Nào biết làm thế khiến tình hình hoàn toàn ngược lại, Tào lão thái thái nổi trận lôi thế, hôn sự của tôn tử nhà ta, bọn người Trương gia các người xen vào làm gì? Lúc này dây dưa lằng nhằng, dù sao nhất định là phải cưới, cưới trễ không bằng cưới sớm, kéo tới kéo lui, lỡ Vương gia tưởng rằng Tào gia bằng mặt không bằng lòng thì sao!

Này đó đều là tin tức lượm lặt được từ vô số vô số đường nhỏ, Mi Cảnh nghe được, hứng trí bùng bùng kể lại cho Du Tiểu Văn nghe. Rất nhiều chuyện, Du Tiểu Văn coi như là chuyện cười, nhất là chuyện hôn kỳ của Tào Trung Duệ đã bị ấn định vào ngày mười tám tháng hai, tính ra còn chừng hơn một tháng rưỡi. Nàng cười không ngừng, ngửa tới ngửa lui, khó trách mặt mày Duệ biểu ca đạo gần đây đều như trái cà tím thối, đầu cũng không nâng lên nổi, chỉ tiếc mẹ không ra ngoài, bằng không nàng cũng muốn nhìn xem sắc mặt của bà xanh mét đến cỡ nào.

...

Chớp mắt một cái đã tiệc cuối năm, Du Tiểu Văn thức sớm đến thỉnh an lão thái thái, thấy tinh thần lão thái thái vô cùng tốt, liền ở lại cùng lão thái thái hàn huyên thêm vài câu, mới về phòng thay quần áo, hôm nay là Tào phủ tổ chức tiệc, nàng nhất định là phải gặp khách.

Triệu ma ma, Sơ Vân, Sơ Tuyết mất một phen tâm tư, sửa soạn cho tiểu thư thật xinh đẹp tỏa sáng, tuy rằng vẫn là quần áo màu nhạt và trang sức bạc, nhưng được phối hợp rất tú lệ, tao nhã, hết sức phù hợp với khí chất trầm tĩnh hào phóng của nàng. Du Tiểu Văn lúc này giống như một hoa sen thuần trắng, vừa cao quý vừa thanh lệ, khiến người ta cảm thấy vui vẻ thoải mái, lại không dám tiết độ.

Triệu ma ma không nén được kiêu ngạo, nói: “Tiếp qua vài năm, trong kinh thành sẽ không ai có thể so sánh được với tiểu thư.”

Mặt mày Sơ Vân, Sơ Tuyết cũng đầy kiêu ngạo, đi theo một chủ xuất sắc như vậy, các nàng cũng được vinh dự theo.

Lúc này khách đã đến đủ, Trương thị dốc hết kỹ năng xã giao, cười khanh khách tiếp chuyện, hết tán gẫu chuyện kiểu tóc, trang sức nào hợp thời, lại chuyển sang chuyện kinh nghiệm dạy con. Bộ dạng bà cực kì hăng hái, làm việc đều thuận lợi, rất có khí thế của một đương gia chủ mẫu. Nếu so ra, bên phía Võ thị có vẻ ảm đạm nhiều lắm, rất nhiều quý phu nhân không quá thích nói chuyện với bà, lại thêm Trương thị tiếp khách quá mức nhiệt tình, các quản sự cũng chỉ có thể tìm Võ thị để thương lượng công việc, rốt cuộc bà bận rộn đến độ chân không chạm đất, thoạt nhìn chẳng khác gì một tổng quản

sự.

Đợi đến khi Đỗ Quyên đến mời, Du Tiểu Văn mới vào trung thính trong Duyên Niên Cư để gặp khách. Vì lần trước Tấn Vương phi tỏ vẻ rất coi trọng nàng, nên các vị phu nhân khôn khéo ở đây đều phá lệ lưu ý Du Tiểu Văn, từng bước từng bước thân thiết nắm tay nàng, thăm hỏi ân cần. Du Tiểu Văn chịu khó trả lời từng câu hỏi, các vị phu nhân thấy vẻ mặt nàng an tường, khí chất điềm tĩnh, nói chuyện lại nhu thuận ngọt ngào, nhất thời đều nghĩ, khó trách ngay cả người soi mói, cổ hủ như Tấn Vương phi đều vừa ý. Toàn thân khí phách này, đảo mắt khắp kinh thành, thật đúng là không có mấy ai có thể so sánh được với nàng.

Tào Trung Nhã ban đầu cũng được các phu nhân quan tâm, nhưng Du Tiểu Văn vừa đến, nàng liền bị văng vể, cuối cùng nàng không chịu nổi, quay sang Trương thị, cười nói: “Nhiều người cùng chen chúc trong đại sảnh thế này cũng không thoải mái, không bằng để nữ nhi mời các tiểu thư đến phòng khách ngồi nghỉ.”

Trương thị lập tức đồng ý, “Đúng rồi, các tiểu cô nương đây chỉ sợ đã nhàm chán hỏng rồi.” Các phu nhân cũng cười, “Vậy phiền toái Du tiểu thư và các vị Tào tiểu thư.”

Bọn tiểu bối hành lễ xong liền đi theo Tào gia tỷ muội và Du Tiểu Văn đến phòng khách nói chuyện phiếm.

Đây bất quá là bước cờ đầu tiên của Tào Trung Nhã, vừa đến phòng khách, ngồi xuống, dâng trà, nàng liền mời các tiểu thư đến Phi Thủy Cư của mình chơi, nói là có chuẩn bị mã điếu, song lục, cờ vua cùng rất nhiều trò chơi thú vị khác. Du Tiểu Văn còn đang trong hiếu kì, nếu là đã nói là đi chơi, nàng cũng không tiện tham dự, liền khéo léo từ chối lời mời của các vị tiểu thư.

Tào Trung Nhã giống như tiếc nuối nói: “Vây. Biểu tỷ về phòng nghỉ ngơi một chút đi, về sau vẫn sẽ có cơ hội.” Về đặc ý trong mắt thế nào cũng không che giấu.

Loại thủ đoạn nhỏ này cũng đặc ý được? Kỳ thật cho dù Tào Trung Nhã có thể nín nhịn, không tìm cách đuổi nàng đi, nàng cũng không tiện ở lâu trong trung thính. Nàng chỉ cần thường xuyên lộ mặt, để người ngoài biết nàng là loại nhân vật nào là được. Dù sao nàng còn đang ở hiếu kì, không tiện làm ra náo động lớn, miễn cho bị miệng lưỡi người đời trách mắng. Đối với kiểu tính kế này của Tào Trung Nhã, Du Tiểu Văn thật sự cảm thấy thất vọng. Sau khi tiễn các tiểu thư ra phòng khách, nàng liền quay trở về Mặc Ngọc Cư nghỉ ngơi, đợi gần tới buổi trưa, mới đến bàn tiệc xã giao.

Tuy rằng không có hoàng thân quốc thích, nhưng khách đến dự tiệc thập phần đông, phần lớn quan viên trong triều đều cùng gia quyến đến, tiệc cuối năm của Tào phủ rốt cục đạt được thành công viên mãn. Sau khi tiễn bước vài vị khách cuối cùng, cả phủ đều mệt mỏi, mỗi như cả hai vai. Lão thái thái liền bảo mọi người về phòng nghỉ ngơi.

Triệu ma ma vừa thay quần áo cho tiểu thư vừa than nhẹ, “Võ phu nhân vẫn là kém phân lượng so với người kia.” Không phải Võ phu nhân sẽ không biết xã giao, mà là người ta cần bản không cần bà đến xã giao. Vốn dĩ nghĩ rằng nếu Võ phu nhân có thể một mình đảm đương một phía, sau này chuyện hôn sự của tiểu thư có thể trông cậy vào Võ phu nhân, hiện tại xem ra, vẫn là không được.

Du Tiểu Văn cười cười, “Như vậy cũng tốt. Ai biết sau khi bà ấy đẩy mợ xuống xong, sẽ là quang cảnh gì?” Võ thị không đủ căn cơ, hai bên mới có khả năng hợp tác.

Triệu ma ma suy nghĩ một chút cũng hiểu được, trong lòng lại vì tiểu thư mà khổ sở. Tiểu thư nhà người ta, ở cái tuổi này, chỉ cần hầu hạ dưới gối cha mẹ là có thể yên vui thoải mái, đâu cần phải đi một bước tính một bước thế này?

Bà ấn xuống bờ vai gầy yếu của tiểu thư, trịnh trọng nói: “Tiểu thư, nếu ngài bị chuyện gì ủy khuất, nhất định phải nói cho ma ma, ma ma cho dù phải lăn trên giường đình của nha môn*, cũng sẽ giúp tiểu thư đòi lại công bằng.”

* Vụ này mấy hôm trước xem phim “Cung tởa châu liêm” có thấy. Khi một người có oan khuất mà ko ai đoái hoài thì chỉ cần lăn tới lăn lui trên giường đình ở trước cửa nha môn, sẽ được vị quan của nha môn đó chấp nhận điều tra để giải oan. Nhớ hồi xưa trong phim “Bao thanh thiên” chỉ có màn đánh trống giải oan, hết sức gọn gang, đơn giản; giờ mới biết cái vụ giường đình máu me này.

Hốc mắc Du Tiểu Văn đỏ lên, nàng cầm lấy tay Triệu ma ma, nghẹn ngào nói: “Ta không cần ma ma lăn giường đình, chỉ cần ma ma có thể vĩnh viễn ở bên cạnh Văn Nhi là tốt rồi. Ta nay chỉ mong điền trang và cửa hàng kinh doanh tốt, chính mình có của cải, chuyện gì cũng không cần sợ.”

Vẫn là câu châm ngôn đó nói đúng, ai có cũng không bằng chính mình có. Cho là xuất giá làm con dâu, nếu là đồ cưới dày, đi đứng ở nhà chồng cũng đều thẳng lưng nhiều lắm.

Triệu ma ma dùng sức gật gật đầu, lại nghĩ đến chuyện trong cung thu mua mứt, “Rất cuộc có được hay không?”

Du Tiểu Văn lạnh nhạt nói, “Mẫu biểu ca đã đi tìm hiểu, Kim Đại Nương cũng nhờ người chuyển lời cho ta, đúng là vì Thái Hậu và Duy Phương Đại công chúa thích ăn nên nội vụ phủ mới chọn mua, nhưng ta vẫn cảm thấy có ai đang tính kế gì đó, nên không đáp ứng. Nếu thực có duyên cớ gì, sau này họ vẫn sẽ đến cửa hàng để mua. Mứt trong cửa hàng chúng ta bán rất chạy, không lo thiếu nguồn tiêu thụ, ta không cần buôn bán với hoàng cung, tránh sập bẫy của người khác.”

...

Đảo mắt đã qua năm mới, ngày mồng năm tháng giêng, tiệm nào cũng làm lễ đón thần tài. Du Văn Biểu sớm dẫn theo các quản sự, đến mời Tào Trung Nhã và Du Tiểu Văn đến cửa hàng kính thần tài.

Nghi thức nghênh thần tài không mấy phức tạp, Du Tiểu Văn ngồi bên cạnh cẩn thận quan sát, đợi đến khi tất cả mọi người dâng hương cho thần tài, nằng cũng thấp ba nén hương, nghi thức thế là kết thúc.

Lúc này không có cửa hàng nào mở cửa, người đi trên đường rất ít, Tào Trung Mẫn liền hỏi Du Tiểu Văn, “Văn Nhi muội muội có chỗ nào muốn đi không?”

Du Tiểu Văn lắc lắc đầu, “Không có nơi nào, chúng ta về phủ đi.”

Vừa dứt lời, chợt nghe ngoài cửa hàng vang lên một trận vỗ ngựa, một đoàn tinh binh che chở một chiếc xe ngựa lớn cực kì xa hoa dừng trước cửa hàng. Tào Trung Mẫn đã nhậm chức ở Chiêm Sự Phủ hơn hai năm, liếc mắt một cái liền nhìn ra ám tiêu hoàng gia trên xe ngựa, vội thấp giọng nhắc nhở biểu muội, dẫn nàng đi ra nghênh đón khách quý.

“Văn Nhi, là ta.” MÀN xe được nhắc lên, một giọng nói xinh đẹp lập tức bay ra, khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú của Duy Phương Đại công chúa cũng lộ ra bên, hướng nàng cười toe toét.

Du Tiểu Văn không dám thất lễ, thật sâu cúi người một cái mới cười nói, “Vào trong ngồi không?”

Duy Phương Đại công chúa vươn tay ngoắc ngoắc nàng, “Lên xe, nhanh lên xe, chúng ta đến Đàm Chá Tự chơi đi.”

Du Tiểu Văn mắt sắc phát hiện phía sau Duy Phương Đại công chúa, có một khuôn mặt tuấn tú tuyệt đại tào nhả nửa ẩn nửa hiện, là Quân Dật Chi, hẳn cũng ở trên xe ngựa. Nàng liền cười cười, nói: “Được, ta sẽ đi bằng xe ngựa của mình.”

“Cái xe ngựa kia của ngươi không được.” Duy Phương Đại công chúa ra vẻ ghét bỏ, “Xe của ta ấm áp, đi vừa vững lại vừa nhanh, đừng dong dài, mau lên đây đi.”

Tào Trung Mẫn cũng thấy Quân Dật Chi, tuy rằng không biết Duy Phương Đại công chúa sao lại không kiêng kị như vậy, nhưng Du Tiểu Văn là gỏi nuôi ở Tào gia, nếu truyền ra lời đồn đãi gì không tốt nghe, sẽ không có lợi cho thanh danh của Tào gia. Hắn đứng bên cạnh xe, thật sâu vãi chào, hướng Duy Phương Đại công chúa bẩm: “Thỉnh Đại công chúa thứ lỗi, nam nữ bảy tuổi không thể ngồi cùng, thật sự là không thể được, xin để xá muội đi bằng xe ngựa nhà thần. Mặt khác, vì thần cũng phải đi theo, để làm tròn chức trách của huynh trưởng.”

Duy Phương Đại công chúa buồn bực trừng mắt nhìn hắn, “Ngươi là ai a, nguy quân tử! Dật Chi là văn bối của ta, có sao đâu chứ?”

Quân Dật Chi không khỏi giật giật khóe miệng, lời này là có ý gì a, chẳng lẽ muốn cho nha đầu họ Du kia làm trưởng bối của ta?

Tào Trung Mẫn cung kính nói: “Hồi bẩm Đại công chúa, vì thần là biểu huynh của Văn Nhi, có trách nhiệm lo cho biểu muội. Vị công tử trên xe tuy là văn bối của Đại công chúa, nhưng không phải là văn bối của xá muội, thỉnh Đại công chúa thông cảm.”

Duy Phương Đại công chúa trừng mắt, “Bản cung muốn nói với Văn Nhi vài câu, nhất định phải đi cùng xe với nàng ấy.”

Quân Dật Chi khẽ kéo tiểu cô cô một chút, ngồi thẳng người lên, đem mặt đưa ra ngoài cửa xe, cười nói: “Dù sao trong xe rộng rãi, không bằng Tào huynh cũng cùng lên đi.”

Như vậy là sẽ giống như hai vị huynh trưởng dẫn muội muội nhà mình đi du lịch, sẽ không bị người ta nói ra nói vào.

Tào Trung Mẫn thật ra không ngại, nhưng Duy Phương Đại công chúa sẽ đồng ý sao? Hắn không dám lên tiếng, chờ Đại công chúa tỏ thái độ.

Duy Phương Đại công chúa đợi một hồi, thấy nam nhân vẫn cứ đứng bất động, liền nóng nảy, “Thực chưa thấy qua nam nhân nào lễ mễ như vậy, ngươi rốt cuộc có lên hay không?”

Tào Trung Mẫn bị nói như thế, cảm thấy thập phần xấu hổ, nhưng cũng chỉ có thể cùng Văn Nhi lên xe, lại cho người truyền tin về phủ, nói hai người cùng Đại công chúa dâng hương, giữa trưa sẽ không về phủ dùng cơm.

Duy Phương và Quân Dật Chi vốn định đi tìm Trí Năng đại sư để chơi cờ. Duy Phương nghĩ một mình nàng ngồi ở bên cạnh xem cờ rất không thú vị, thế nên mới đến kéo Du Tiểu Văn cùng đi.

Trí Năng đại sư thấy mọi người đến, trước không chào hỏi Duy Phương và Quân Dật Chi, mà là thật sâu khom người vãi chào Du Tiểu Văn, mở miệng liền hô phạt hiệu, “Đa tạ nữ thí chủ ban phương thuốc.”

Du Tiểu Văn vội nghiêng người lánh lẽ, khiêm tốn nói: “Đại sư nói quá lời.”

Quân Dật Chi buồn bực muốn chết, than thở một câu, “Phương thuốc rõ ràng là ta đưa cho ngươi.”

Trí Năng đại sư không thèm để ý tới hắn, mời mọi người ngồi ghé, lại bảo tiểu sa di chuẩn bị bàn cờ tướng.

Duy Phương Đại công chúa cũng thích chơi cờ, liền kéo Du Tiểu Văn cùng chơi. Nguyên bản bên kia là Quân Dật Chi đấu với Trí Năng, Tào Trung Mẫn đứng ở một bên xem, sau lại không biết thế nào biến thành Tào Trung Mẫn đấu với Trí Năng, Quân Dật Chi đi thông thả đến bàn chỗ các nàng.

Du Tiểu Văn chơi cờ quả thật dở tệ, Duy Phương công chúa lại là cao thủ, chỉ chơi một lát, nàng đã có chút chống đỡ không nổi. Quân Dật Chi nhìn

thoảng qua, liền đặt móng ngồi xuống bên cạnh Du Tiểu Văn, chỉ điểm nói: “Đặt ở trên mắt sao.”

Du Tiểu Văn tiện tay đặt cờ lên trên mắt sao, nhìn kỹ lại, quả nhiên cục diện vẫn hồi nửa phần. Quân Dật Chi dùng thanh âm chỉ hai người mới có thể nghe được, nhẹ giọng nói: “Nhìn người bình thường rất thông minh, sao đến lúc chơi cờ lại thành dạng tiêu chuẩn này?”

Mặt Du Tiểu Văn đỏ lên, quay sang mắng hân: “Xem cờ không nói mới là quân tử.”

Quân Dật Chi liền thật sự không lên tiếng, tùy ý Du Tiểu Văn đi liền hai bước cờ nát. Du Tiểu Văn phát hiện Duy Phương Đại công chúa chỉ cần có người chơi cờ là được, đối thủ là ai đều không sao cả, liền quay đầu liếc nhìn Quân Dật Chi một cái.

Quân Dật Chi thâm đắc ý trong lòng, trên mặt cũng không để lộ, mắt phượng xinh đẹp chỉ nhìn chăm chăm bàn cờ, làm như không phát giác ánh mắt xin giúp đỡ của nàng. Du Tiểu Văn lại ngượng ngùng mở miệng cầu hân, ngón niết viên cờ trắng, cứ quơ sang bên này, lại quơ sang bên kia, chính là không bỏ xuống được. Tính tình Duy Phương lại nóng nảy, bị Tiểu Văn lắc lư tới lui làm hoa cả mắt, “Văn Nhi, người rốt cuộc muốn hạ cờ ở đâu?”

Du Tiểu Văn đỏ mặt, làm như không có gì lo lắng, nói: “Ta còn đang suy nghĩ.” Với cái trình độ này của nàng, cũng nhìn ra nếu lại không cứu, bàn cờ này là chết chắc.

Lại đợi chừng một chén trà* nữa, Duy Phương công chúa hoàn toàn tuyệt vọng, “Người từ từ nghĩ đi, ta đi hái mấy cành hoa mai đây.”

* Chắc khoảng 5, 10 phút, đủ thời gian uống hết một chén trà

Dứt lời thật sự dẫn thị nữ ra khỏi thiện phòng.

Quân Dật Chi vẫn không nhúc nhích, hết sức chăm chú “Thường thức” Ván cờ. Tào Trung Mẫn ngồi chơi cờ bên cạnh, liếc ánh mắt nhìn sang, khóe môi khẽ ngoéo một cái. Du Tiểu Văn không mấy tự tại nhích ra xa, Quân Dật Chi nhủ thầm nói: “Đừng lại nhích ra nữa, không thì ta sẽ không giúp người chơi cờ.”

Du Tiểu Văn mân mê quân cờ trên tay, không nói lời nào. Quân Dật Chi lấy khóe mắt nhìn nàng vài lần, bỗng nhiên toát ra một câu, “Thực xin lỗi.”

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Đích Nữ Không Ngoan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 64: Bằng Hữu Mới

Quân Dật Chi bỗng nhiên toát ra một câu thực xin lỗi, làm Du Tiểu Văn ngây ngẩn cả người, “Chuyện gì mà thực xin lỗi?”

Quân Dật Chi nhanh chóng liếc xéo nàng một cái, thấy vẻ mặt nàng ngây thơ không biết gì, không phải là vờ vịt nói xạo, trong lòng bỗng cảm thấy buông lỏng, thần thái liền bay lên, cũng không lại làm bộ làm tịch, ngón tay gõ vào bàn cờ, nói: “Hạ cờ ở chỗ này.”

Du Tiểu Văn thử đặt cờ trắng vào chỗ hân chỉ, lại nhìn kỹ thế trận, mặt mày nhíu lại. Quân Dật Chi lấy quạt gõ nàng một cái, “Người đã đem bàn cờ này làm ra thành như vậy, cho dù là thần tiên cũng không có khả năng dùng một quân cờ mà cứu sống được, phải từ từ mà làm thôi.”

Chỉ vào bàn cờ, cặn kẽ giải thích những điểm huyền diệu bên trong, hân giảng rất hay, lời lẽ lại dễ hiểu, Du Tiểu Văn nghe mà say sưa, hơn nữa rất nhanh nắm được mấu chốt.

Giảng giải một hồi, thế cục trên bàn cờ cũng giải xong, phần sau phải xem Duy Phương công chúa hạ cờ ở đâu mới tính tiếp, Du Tiểu Văn liền bỗng nhiên lại nhắc lại lời nói ban nãy, “Người có chuyện gì muốn xin lỗi?”

Khuôn mặt tuấn tú của Quân Dật Chi đột nhiên nhăn nhúm lại, hân trừng trừng nhìn vào bàn cờ, không thêm quan tâm nàng. Hân mới không cần nói cho nàng, vừa rồi nàng không nói chuyện với hân, làm hại hân nghĩ rằng nàng còn vì lời hân nói ngày đó mà tức giận, mới cố ý nói xin lỗi. Nếu sớm biết nàng căn bản không nhớ chuyện lúc trước, hân mới lười xin lỗi.

Du Tiểu Văn thấy hân đột nhiên lãnh đạm, cảm thấy chẳng hiểu ra sao, nói thầm một câu, “Hi nộ vô thường.”

Quân Dật Chi chỉ làm không có nghe thấy, cẩn thận nghiền cứu ván cờ. Chỉ chốc lát sau, Duy Phương công chúa hái mấy cành hoa mai quay trở lại, khuôn mặt nhỏ nhắn bị đông lạnh đến đỏ bừng. Nàng đặt móng ngồi xuống đối diện, đỉnh đặc hỏi, “Thế nào, hạ cờ chưa?” Nhìn xuống thế cục bàn cờ, phát hiện Du Tiểu Văn đã hạ cờ, cẩn thận suy tư một chút, mới lại hạ cờ.

Du Tiểu Văn phát giác vị ngồi bên cạnh mình là một cao thủ, liền đơn giản không cần suy nghĩ, hoàn toàn đem việc ném cho Quân Dật Chi, hân bảo hạ cờ thế nào, nàng liền làm thế ấy. Cuối cùng ván cờ biến thành Quân Dật Chi đấu với Duy Phương Đại công chúa, chẳng qua là thông qua tay của Du Tiểu Văn thủ mà thôi. Quân Dật Chi vừa đánh cờ vừa giải thích tác dụng của bước cờ, Du Tiểu Văn được lợi rất nhiều, bất quá Quân Dật Chi làm tiên sinh

chuyến này cũng không phải làm không công. Hắn đem nàng làm tiểu nha hoàn, một chốc bảo rót chén trà, một chốc lại bảo lấy bánh ngọt, hơn nữa thấy Du Tiểu Văn không có ý kháng cự, liền càng thêm sai sử bất diệc nhạc hồ, nếu không phải bởi vì nam nữ có khác, hẳn đều hận không thể gác chân lên bàn, để Du Tiểu Văn bóp chân cho hắn.

Cuối cùng Duy Phương Đại công chúa thua, cong cong cái miệng nhỏ nhắn, chỉ vào Quân Dật Chi nói: “Nguyên lai ngươi bình thường đều nhường ta.” Sau đó lại nhìn tới nhìn lui hai người, đột nhiên bí hiểm toét miệng cười, “Hai người các ngươi hợp nhau đối phó một mình ta.”

Du Tiểu Văn thể này mới phát hiện mình và Quân Dật Chi ngồi có chút gần nhau quá mức, thật sự không hợp lẽ giáo, vội lấy chén trà trên bàn đặt vào giữa, xê dịch thân mình, ngăn cách chút khoảng cách. Quân Dật Chi da mặt rất dày, bị nói thế vẫn vui cười nói: “Tiểu cô cô không phải tự nhận là cao thủ sao? Cao thủ chân chính là không sợ bất luận kẻ nào.”

Duy Phương công chúa làm cái mặt quỷ với hắn, quay sang nói với Du Tiểu Văn: “Chúng ta vào rừng đi dạo đi, để Dật Chi hái giúp chúng ta mấy cành hoa mai, chỗ cao ta hái không đến.”

Du Tiểu Văn đang cảm thấy không được tự nhiên, vội lắc đầu tỏ vẻ mình sợ lạnh, “Các ngươi đi là được rồi.”

Quân Dật Chi thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng ửng hồng lên, bỗng nhiên cong môi cười, không nói một lời liền đứng lên, còn kéo Duy Phương công chúa dắt ra ngoài.

Du Tiểu Văn thể này mới thở dài một hơi, thật sự là..... Trước kia mình chưa bao giờ thích người ngoài tới gần, chỉ để cho Sơ Văn, Sơ Tuyết và Triệu ma ma ở cạnh. Cho dù là Duệ biểu ca, trước kia đều là lấy lễ tương đãi với nàng, ngẫu nhiên có nắm tay một chút, nhưng cũng phải xác nhận xung quanh không người mới dám cùng đi dạo một đoạn. Lúc đó, nàng chỉ cần nghĩ đến thôi là đã xấu hổ cả một buổi! Vừa rồi sao lại bất tri bất giác ngồi gần Quân Nhị công tử đến như vậy?

Du Tiểu Văn cảm thấy mặt mình như sắp phát sốt, vội cúi đầu uống trà để che giấu.

“Nữ thí chủ, bàn tang có một câu muốn hỏi, sau khi uống thuốc, có cảm giác thế nào?” Trí Năng và Tào Trung Mẫn cũng vừa đánh cờ xong, Tào Trung Mẫn đang ngắm nghía bộ quân cờ yêu quý bằng ngọc trắng của Trí Năng, Trí Năng thì qua ngồi cạnh Du Tiểu Văn, hỏi.

Du Tiểu Văn liền nói cho hắn, trong bụng cảm thấy như có hỏa thiêu, lúc Tương Đại nương uống thuốc xong cũng có cảm giác này.

Đang trò chuyện, ngoài cửa bỗng vọng vào giọng nói đầy khinh thường của Tào Trung Nhã, “Ta nói a, sao mới đầu năm mà biểu tỷ lại chạy lên chùa miếu làm gì, nguyên lai là đến gặp hòa thượng tuấn tú.” Ngữ khí giống như đang thì thầm với ai, nhưng độ lớn thanh âm lại đủ cho người bên ngoài có thể nghe thấy.

Còn chưa kịp phản ứng, giọng nói của Tào Trung Duệ liền vang lên, “Tam muội đừng nói bậy, Trí Năng đại sư là cao tăng đắc đạo, hưởng chi của phòng mở rộng.....”

“Cửa phòng mở rộng thì thế nào? Còn không phải là cô nam quả nữ!” Tào Trung Nhã hừ nhẹ một tiếng, bước nhanh vào trong phòng, kiễng chân nhìn chung quanh, lập tức dùng tư thái trên cao nhìn xuống nhìn Du Tiểu Văn, cảm tức nói: “Không phải tỷ nói là đi cùng Duy Phương Đại công chúa và Quân Nhị công tử sao? Bọn họ đâu? Tỷ lại gạt người có phải hay không? Kỳ thật chính là đi tìm gã hòa thượng này.”

Trí Năng đại sư nghe lời thô bỉ như vậy, khuôn mặt tuấn dật vẫn không hiện lên một tia cảm xúc, hai tay hợp thành chữ thập, đọc phật hiệu, “A di đà Phật, tiểu thí chủ nên sửa khẩu nghiệp* đi.”

* khẩu nghiệp = tội lỗi do miệng lưỡi gây nên. Theo Phật giáo, trong 10 nghiệp ác thì khẩu nghiệp là nặng nhất. Trí Năng đang mắng xéo Tào Trung Nhã ăn nói bậy bạ, coi chừng xuống địa ngục, bị cắt lưỡi!

Du Tiểu Văn trầm mặt xuống, nhìn Tào Trung Nhã, nói: “Nói xin lỗi!”

Tào Trung Nhã hừ một tiếng, định nói “Mơ tưởng”, nhưng khi ánh mắt chạm phải cặp mắt đen như đêm tối của Du Tiểu Văn, bỗng dưng thấy hoảng sợ, cầu cứu nhìn sang ca ca.

Tào Trung Duệ nhíu mày, hắn thật không nghĩ tới muội lại ăn nói bậy bạ đến như vậy, nói chuyện thật không biết dùng đầu óc, cũng trách mắng: “Nhã Nhi mau xin lỗi!”

Bị hai huynh muội này xem nhẹ, Tào Trung Mẫn đứng dậy khỏi bàn cờ, đi ra phía trước, cũng chỉ trích Tào Trung Nhã: “Tam muội, muội nói chuyện hơi quá đáng, ta cũng ở trong phòng, hưởng chi vừa rồi còn có Duy Phương Đại công chúa và Quân Nhị công tử, chúng ta cùng ngồi chơi cờ. Muội sao có thể không hỏi xanh đỏ trắng đen liền tùy tiện nói xấu thanh danh của biểu tỷ mình và Trí Năng đại sư?”

Nếu là ở nhà, Tào Trung Nhã khẳng định còn có thể mạnh ngụy biện vài câu, nhưng vừa nghe đến thực sự có Duy Phương Đại công chúa và Quân Nhị công tử, lập tức ra về hồ thẹn, cúi người nói với Trí Năng đại sư, “Thỉnh đại sư tha thứ, tiểu nữ từ cũng là lo lắng biểu tỷ đi sai bước nhầm, mới có thể nhất thời nói lời.”

Thần sắc Trí Năng đại sư vẫn lạnh nhạt: “Bản tăng là người xuất gia, sẽ không đem những điều thế tục để ở trong lòng, điều tiểu thư nên làm là bồi tội với biểu tỷ của mình.”

Du Tiểu Văn nở nụ cười, “Không sao, lần tới tìm một cơ hội, tỷ cũng lo lắng biểu muội đi sai bước nhầm, nhất thời cấp bách nên nói lung tung, coi như

huê nhau.”

Tào Trung Nhã trầm ngâm rằng, bắt đắc dĩ vén áo hành lễ với Du Tiểu Văn, “Thỉnh biểu tỷ đừng so đo với tiểu muội.” Trong câu nói còn đặc biệt nhấn mạnh mình còn nhỏ tuổi.

Tào Trung Mẫn và Tào Trung Duệ ngại cho mặt mũi, đều mở miệng nói giúp, thỉnh Du Tiểu Văn không cần để ở trong lòng, Du Tiểu Văn ra vẻ rộng lượng đáp, “Tỷ nói giỡn thôi, tỷ làm sao có thể chấp nhặt với tiểu hài tử chứ.”

Cur nhiên nói nàng là tiểu hài tử không hiểu chuyện, Tào Trung Nhã vừa muốn phát tác, đột nhiên nghĩ đến lời dặn dò trước khi đi của mẫu thân, liền cố nén xuống, cố gắng nặn ra nụ cười khó coi, “Nguyên lai mới vừa rồi mọi người đang chơi cờ a, muội cũng thích chơi cờ, không biết..... Đại công chúa và Quân Nhị công tử đi đâu?”

“Sợ đại sư tịch liêu, Hàn mẫu cố ý tới chơi, nguyên lai nơi này náo nhiệt như vậy.” Giọng Hàn Thế Chiêu bỗng nhiên truyền vào, chỉ thấy hắn khoác tấm áo lông chồn màu tía, tóc cột lên cao cài trâm bạch ngọc, mày đậm mắt sáng, đứng mỉm cười trước cửa phòng, tựa như lan chi ngọc thụ*.

* Minh không hiểu cụm từ này nghĩa là gì, chắc đại loại tả một người có vóc dáng đẹp, rất có phong thái.

Trí Năng đại sư vội đứng dậy đón khách, Hàn Thế Chiêu đưa tay vào trong áo khoác, lấy ra một cái hộp gấm đẹp. Trí Năng đại sư mở ra xem, thấy là một quyển sách thuốc quý chép tay, khuôn mặt tuấn tú nhất thời lộ ra sợ hãi lẫn vui mừng, vội nhiệt tình hô: “Đa tạ đàn việt*, đến đến, mời ngồi. Tịnh Phàm, dâng trà.”

* đàn việt = một cách xưng hô trong Phật giáo, tương tự từ “thí chủ”, nghĩa là người bố thí.

Hàn Thế Chiêu theo Trí Năng đại sư ngồi xuống, tiểu sa di dâng trà nóng lên. Tào Trung Mẫn và Du Tiểu Văn sớm đã có chỗ ngồi và chén trà, tiểu sa di giúp bọn họ rót thêm trà mới. Kết quả không ai để ý tới Tào Trung Duệ và Tào Trung Nhã, hai người cứ đứng trong thiên phòng, mặt mày xấu hổ. Du Tiểu Văn không khỏi cười thầm, vị Trí Năng đại sư này cũng rất lòng dạ hẹp hòi, miệng nói không sao, kỳ thật vẫn còn so đo.

Hàn Thế Chiêu uống mấy ngụm trà nóng, ấm thân mình, thế này mới quay sang chào hỏi mọi người, “Nguyên lai Tào huynh, Tào hiền đệ đều ở.” Đối với nữ hài tử, không tiện chủ động chào hỏi nên hắn chỉ gật đầu chào.

Tào Trung Duệ liền theo lời này ngồi xuống cạnh Hàn Thế Chiêu, hàn huyên vài câu. Tiếng nói chuyện của Tào Trung Nhã lập tức nhỏ xuống vài phần, cũng nhu hòa đi vài phần, “Đúng vậy, ta là theo ca ca đi tới.” Nói rồi còn nhỏ nhẹ cúi người chào một cái, trên khuôn mặt nhỏ nhắn nói không nên lời thẹn thùng.

Du Tiểu Văn thổi thổi nước trà, làm cho khí nóng bay lên, ngăn trở vẻ châm chọc trong mắt, chỉ là hành lễ gấp mặt, có cần ngượng ngùng như vậy sao?

Hàn Thế Chiêu có lẽ mỉm cười, “Nguyên lai Tào thế huynh, Tào hiền đệ có quan hệ tốt với Trí Năng đại sư như vậy.”

Tào gia huynh đệ vội khiêm tốn vài câu, “Không dám không dám. Đại sư là thế ngoại cao nhân, tiểu khả chính là mộ danh mà đến.”

Kỳ thật thanh danh của Trí Năng đại sư không phải đặc biệt vang dội, bất quá hắn chỉ hơn hai mươi, bộ dạng tuấn dật phi phạm.

Du Tiểu Văn đoán rằng, nhất định là khi Mẫn biểu ca đưa tin hồi phủ, Trương thị biết mình và Mẫn biểu ca đi cùng Đại công chúa và Quân Nhị công tử, nên vội vàng bảo Tào Trung Duệ và Tào Trung Nhã lại đây kéo giao tình. Nhưng Tào Trung Nhã vừa đến liền đắc tội Trí Năng đại sư, Trí Năng đại sư thoạt nhìn có giao tình rất tốt với Đại công chúa và Quân Dật Chi, còn là người có oán báo oán, xem ra, bước cờ này của Trương thị đã đi sai rồi.

Trí Năng đại sư có sách thuốc quý, liền chuyên tâm nghiên cứu, các thiếu niên thiếu nữ thì ngồi cùng nhau nói chuyện phiếm. Chỉ là, nước trà cho Tào Trung Duệ và Tào Trung Nhã luôn không được dâng lên. Tào Trung Duệ thật ra mặt không đôi sắc, sắc mặt Tào Trung Nhã đã có chút khó coi, chính là ngại cho Hàn Thế Chiêu ở đây nên nàng ta không tiện phát tác thôi.

Tán gẫu không được bao lâu, Quân Dật Chi và Duy Phương công chúa trở lại. Duy Phương Đại công chúa đang cầm mấy cành hoa mai, chừng hừng đứng ở cửa phòng, lãnh đạm nhìn quanh căn phòng, chân mày không tự chủ được nhíu lên, nói nhỏ vào tai Quân Dật Chi, “Tên quý chán ghét họ Hàn kia sao lại đến đây?”

Quân Dật Chi quét mắt về phía Du Tiểu Văn, thấy nàng đang ngồi mặt đối mặt với Hàn Thế Chiêu, cũng nhú nhú mày, “Đừng để ý đến hắn.” Nói xong liền vào phòng.

Thấy hai người đến, tất cả mọi người đều đứng lên, tiểu sa di vội mời hai vị khách quý ngồi ghế. Duy Phương Đại công chúa chọn ngồi cạnh Du Tiểu Văn, Tào Trung Nhã có tâm muốn giao hảo với Đại công chúa, vội giành chỗ ngồi bên kia cạnh Đại công chúa. Quân Dật Chi nhanh chóng ngồi vào chỗ cũ của Tào Trung Nhã, vừa hay kế bên Du Tiểu Văn.

Tào Trung Nhã lúc nàng liền hối hận, vị trí của nàng vốn ngay đối diện Hàn Nhị công tử, hiện tại thành chệch qua một bên, không tiện đáp lời, lại cách Quân Nhị công tử hai người, càng không thể trò chuyện. Nhưng giờ chỗ ngồi đã chia xong, không phải nàng muốn đổi là có thể đổi, đành phải cố nâng cao tinh thần quay sang hàn huyên với Duy Phương Đại công chúa, ra sức khen ngợi kiêu trang sức trên đầu công chúa rất tinh mỹ tuyệt luân. Nàng thường nghe mẫu thân và các phu nhân nói chuyện phiếm, đa số là tán gẫu chuyện này, cho nên bắt chước làm theo, đáng tiếc Duy Phương Đại công chúa hận nhất mình không phải là nam nhi, không thể tùy ý đi khắp giang hồ, bình sinh ghét nhất nói chuyện gì liên quan đến trang sức trang phục, cho nên nghe mà nhíu chặt mày.

Hàn Thế Chiêu định năm nay tham gia kỳ thi mùa xuân, nên rất nhiệt tình cùng Tào gia huynh đệ tán gẫu chuyện khoa cử và tình hình chính trị đương thời. Tào Trung Duệ cũng cực lực phát huy, miệng lưỡi lưu loát, hy vọng có thể lưu lại một ấn tượng khác sâu cho Duy Phương công chúa.

Rốt cuộc chi còn Du Tiểu Văn và Quân Dật Chi là không có người để ý tới. Quân Dật Chi liền nhỏ giọng hỏi Du Tiểu Văn, “Ngươi không đem mứt vào cung sao?”

“Không, cuối năm không đủ hàng.”

Quân Dật Chi lắc lắc đầu nói: “Đáng tiếc, nếu Thái Hậu cảm thấy ngon miệng, nói không chừng còn có thể tuyên ngươi vào cung, tương thưởng một phen.”

Du Tiểu Văn nghe vật, trong lòng chợt động, ngược mắt nhìn hấn, “Vì sao muốn thưởng cho ta?”

Nàng không phải là một tiểu nha đầu không kiến thức, không phải không có người vì có hàng tốt mà được tuyên vào cung ban thưởng, nhưng đó đều là những đại thương nhân đã bán hàng nhiều năm cho hoàng cung. Chi có vài miếng mứt mà được thưởng, cũng không tránh khỏi rất khoa trương. Quân Dật Chi là người đi lại trong cung nhiều năm, không có khả năng không biết, lại cố ý nói ra như vậy, chẳng lẽ có nguyên nhân đặc thù gì?

Quân Dật Chi có chút thất thần nhìn đôi mắt trong suốt sáng ngời của nàng, theo bản năng nghĩ muốn nói cho nàng, Thái Hậu có khả năng muốn ban hôn cho ngươi và Quân Chi Miễn đó a, ngươi vụn vụn đừng đưa mặt ra trước mắt Thái Hậu. Chính là lời nói đến bên miệng, liền tỉnh táo lại, không thể a không thể, đôi thành vẽ mặt trêu tức cười: “Ngươi gọi ta mấy tiếng ca ca, ta sẽ nói cho ngươi biết vì sao.”

Ánh mắt Du Tiểu Văn nháy mắt âm thầm xuống, nguyên lai hấn không muốn nói.

Quân Dật Chi liếc xéo nhìn nàng, “Sầu mi khổ kiểm làm gì? Có phải là thân thích nhiều lắm, buôn bán không tốt lắm a, cũng khó trách, nghe nói Trương trắc phi nôn ọe ghê lắm, cứ đòi ăn mứt mơ của ngươi mơ, nàng là biểu tỷ của ngươi nên ngươi nương ngừng thu bạc.”

Du Tiểu Văn cảm giác thật khó hiểu, “Sao tự dung lại nhắc đến Trương trắc phi?”

Bên kia, Duy Phương Đại công chúa bị Tào Trung Nhã quán lấy đến phiền, chịu không nổi quay qua đây, vừa lúc nghe được mấy câu này, liền tiếp lời: “Đó là lúc vào cung thỉnh an, Trương trắc phi liền nói khó chịu, Khương tỷ tỷ mượn mứt mơ cho nàng ta ăn, bằng không, ta còn không biết mứt mơ trong cửa hàng của ngươi ngon như vậy đâu.”

Mắt Du Tiểu Văn sáng lên, “Khương tỷ tỷ là ai?”

“Nhiếp Chính Vương phi a, tỷ ấy là đích trưởng nữ của Việt Quốc Công, Khương gia.”

Nhiếp Chính Vương phi gọi là Khương tỷ tỷ, Trương Quân Dao gọi là Trương trắc phi, nhân vật hiện lên rõ ràng. Du Tiểu Văn không nhận được, khẽ cười một tiếng, “Nguyên lai là như vậy a, ta còn nghe nói là.....”

Duy Phương tò mò hỏi, “Nghe nói cái gì a?”

Nghe nói mứt mơ là do Sở thái phi mang vào cung! Cứ nhiên ngay cả Nhiếp Chính Vương phi đều nhúng tay vào, một chút mứt mà thôi, còn truyền ra nhiều lời đồn đãi như vậy, là muốn lấy ta làm bè cho chuyện gì sao? Du Tiểu Văn suy nghĩ một hồi cũng không nghĩ ra, đám người hoàng gia này thật đúng là tâm cơ thâm trầm, chuyện gì cũng phải khiến người ta phí tâm cân nhắc. Cuối cùng nàng đơn giản không để ý tới, thuyền đến đầu cầu tự nhiên thẳng.

Du Tiểu Văn đảo mắt nhìn quanh, lo lắng phát hiện ánh mắt Quân Dật Chi nhìn về phía mình có chút thân thiết, khuôn mặt nhỏ nhắn không khỏi đỏ lên. Hấn hấn là vì quan tâm nên mới cô ý lộ ra một chút đi, chính là vì sao không nói thẳng a?

Suy nghĩ một lát, Du Tiểu Văn liền hiểu được, thiên uy khó dò, người đứng ở chỗ cao nhất, kiêng kỵ nhất là bị người khác nhìn thấu tâm tư, hấn cho dù là biết được, cũng không tiện nói rõ. Bất quá, nếu hấn nguyện ý lộ ra, phải chăng là có thể hỏi ra càng nhiều?

Du Tiểu Văn nhận không được dùng ánh mắt nhìn hấn chằm chằm, Quân Dật Chi lại nghiêng đầu nghe Hàn Thế Chiêu và Tào gia huynh đệ tán gẫu chuyện chính trị. Du Tiểu Văn đành phải tìm Duy Phương công chúa nói chuyện, tán gẫu không được hai câu, Duy Phương hứng trí bưng bưng hỏi, “Nói chuyện phiếm ở đây thật nhàm chán, không bằng chúng ta đi cưỡi ngựa đi..... Ngươi biết cưỡi ngựa không?”

Du Tiểu Văn lập tức cười nói, “Biết a. Vừa lúc ta đã mấy năm không cưỡi ngựa.”

Duy Phương Đại công chúa là loại tính tình nôn nóng nói gió chính là mưa, nghe Du Tiểu Văn nói thế liền kéo nàng ra ngoài, tìm thị vệ lấy ngựa. Quân Dật Chi chỉ có thể đuôi theo, Hàn Thế Chiêu thấy đoàn người đi mất một nửa, liền cười nói: “Ta cũng đi.” Tào Trung Mẫn nghĩ, bên cạnh Văn Nhi không thể không có người đi cùng, nên cũng đuôi theo.

Tào Trung Nhã nhìn mà thầm hận, nàng không biết cưỡi ngựa, chỉ có thể ngồi rong thien phòng, còn Tào Trung Duệ thì không thể không lưu lại ở cùng muội muội.

Bên ngoài, mỗi người cưỡi một con ngựa tốt, tận tình rong ruổi trên Đàm Chá Tự một hồi, ai nấy đều vui vẻ ra mặt. Duy Phương công chúa có chút ngạc nhiên nhìn Du Tiểu Văn: “Thật không nghĩ tới ngươi cưỡi ngựa thuần thục như vậy.”

Khuôn mặt tươi cười hưng phấn của Du Tiểu Văn nhất thời ngưng trệ, Hàn Thế Chiêu liền đổi đề tài, “Tháng ba sẽ có cuộc thi kỳ xạ, Du cô nương nếu có hứng thú, có thể đi cùng Tào huynh đến xem.”

Du Tiểu Văn thực sự hứng thú, liền hỏi Tào Trung Mẫn, “Muội thật sự có thể đi sao?”

Tào Trung Mẫn khó xử cười cười, “Cuộc thi kỳ xạ là.....”

Hàn Thế Chiêu tiếp lời: “Cuộc thi kỳ xạ là do hoàng thượng tổ chức trong cung, Tào huynh nay đã nhậm chức ở Hàn Lâm viện, năm nay khẳng định có thể nhận được thiệp mời.”

Tào Trung Mẫn khẽ giật mình, những người có thể đến tham ngộ cuộc thi này đều là con nhà quyền quý trong triều, không phải chỉ cần nhậm chức ở đâu là có thể tham gia, ngay cả phụ thân, cho tới bây giờ cũng không được đến. Chẳng lẽ Hàn Nhị công tử định tặng thiệp mời cho mình? Hắn ngẩng đầu nhìn Hàn Thế Chiêu, thấy Hàn Thế Chiêu thân thiết cười với mình, trong lòng không khỏi kích động, đây chính là thời cơ tốt để kết giao quyền quý a..... Văn Nhi muội muội thật sự là phúc tinh của ta, luôn có thể ở thời khắc mấu chốt dẫn ta một phen.

Quân Dật Chi khẽ kéo Duy Phương qua một bên, nhỏ giọng nói: “Du phụ là chủ tướng của một thành, chuyện cưới ngựa khẳng định cũng là do du phụ dạy cho nàng ấy.”

Duy Phương ôm về mặt hối hận, vội đến cạnh Du Tiểu Văn, nói: “Xin lỗi, ta..... Không nên nhắc đến vết thương trong lòng người.”

Nhìn bộ dạng hổ thẹn của Duy Phương, Du Tiểu Văn thật tình cảm thấy nàng rất đáng yêu, khó được một thiên kim như nàng chịu hạ thấp giọng chịu tội, liền rộng rãi nói: “Không sao, cưới ngựa là phụ thân dạy ta, người khen ta, ta thật cao hứng, phụ thân..... Cũng sẽ cao hứng.”

Duy Phương công chúa thấy nàng không giận mình, liền hơn hớn nở nụ cười. Vì đỡ cho Du Tiểu Văn thêm vui, Duy Phương tìm cách tô đậm tài cưỡi ngựa của nàng, chỉ vào Tào Trung Mẫn, nói: “Hắn thoát nhìn hắn là đã luyện qua vài năm, nhưng kiểu cưỡi ngựa lại là quy củ trong quy củ, không có linh tính bằng người.”

Tào Trung Mẫn tránh ở một bên cũng trúng đạn, chỉ có thể lắc đầu cười khổ. Hàn Thế Chiêu mỉm cười hỏi lại, “Xin hỏi Đại công chúa, cưỡi ngựa thế nào mới có linh tính?”

Trên mặt Duy Phương Đại công chúa liền lộ ra một tia khinh thường, cười nói, “Người cưỡi ngựa cũng không có linh tính, nói với người cũng vậy thôi.” Quay đầu nói với Du Tiểu Văn: “Chờ nào đến tháng ba, ta mời người đến xem cuộc thi kỳ xạ.”

Du Tiểu Văn liền cười nói: “Hàn công tử mới vừa rồi đã mời ta, ta sẽ cùng đi với Mẫn biểu ca.”

Quân Dật Chi liền nhíu mày liếc nhìn Hàn Thế Chiêu một cái, ánh mắt ngầm có ý uy hiếp. Hàn Thế Chiêu khiêu khích sáng lạn cười nhìn hắn, làm vài cái khẩu hình đáp trả, “Xứng đáng, ai cho người làm bộ làm tịch, cơ hội lướt qua trong chớp mắt thôi.”

Trên đường đi về, Duy Phương công chúa và Du Tiểu Văn ngồi chung một chiếc xe ngựa, Tào Trung Nhã đi bằng xe của Tào phủ, bọn nam tử đều cưỡi ngựa đi theo. Duy Phương công chúa chịu không nổi màn ép hỏi của Du Tiểu Văn, đành nói cho nàng chuyện Thái Hậu có ý muốn chi hôn. Du Tiểu Văn quá sợ hãi, tên Quân Chi Miễn này cao ngạo lãnh mạc, nhưng lại len lút nhập vào Tào phủ giữa đêm tối, không biết ngầm làm việc cho ai, nàng thật không muốn có bất kì dính líu gì với hắn.

“Đương nhiên, cũng phải chờ người hết kì giữ đạo hiếu.” Duy Phương công chúa vẫn cẩn thận quan sát biểu tình của Du Tiểu Văn, thấy nàng tựa hồ không muốn, liền xấu xa cười nói: “Hay là trong lòng người đã có người khác nha?”

Du Tiểu Văn lắc đầu phủ nhận, “Ta nào có quen biết ai?”

Duy Phương công chúa vốn không mấy thủ lễ giáo, hỏi lời này cũng không có ác ý, nghe thế cảm thấy không tin, hỏi tới hỏi lui mấy lần, Du Tiểu Văn đều thực kiên định nói: “Ta không phải sợ chuyện truyền ra ảnh hưởng tới thanh danh, mà là thật không có!”

Thấy nàng thật sự không có ý trung nhân, Duy Phương công chúa không nhịn được nói thêm vài câu, “Quân gia nam tử đều bị người chường mắt sao? Chẳng lẽ người thích tên giả nhân giả nghĩa Hàn Thế Chiêu kia? Hay là tên đầu gối Mẫn biểu ca của người?”

Cảm thấy lời đánh giá đối với hai người này rất chuẩn xác, Du Tiểu Văn liền nhịn không được nở nụ cười.

Tiếng hai người nói chuyện mặc dù không lớn, nhưng người ở ngoài xe ngựa lại nghe rõ ràng rành mạch. Hàn Thế Chiêu và Tào Trung Mẫn nghe tên mình bị điểm danh, bất đắc dĩ nhìn nhau cười, có chút đồng bệnh tương liên.

Chỉ có Quân Dật Chi vẫn duy trì vẻ cười cợt bất cần đời thường ngày, chẳng qua khỏi cơ bắp trên khuôn mặt tuấn tú lại rất căng thẳng, thấy thế nào đều có chút gượng gạo chống đỡ.

Trở lại Tào phủ, Trương thị gọi hai đứa con đến Nhĩ Ngũ Đường, hỏi bọn họ có kéo được quan hệ với công chúa và Quân Nhị công tử không, lại biết Thái Hậu có ý muốn ban cho Du Tiểu Văn một cửa hôn nhân cao quý, nhất thời hoàng hôn hít một ngụm khí lạnh, gấp đến độ đứng bật dậy, “Điều này sao được!”

Có hoàng thân làm ngọn núi dựa vào, bà khẳng định không thể động vào một xu trong gia sản của Du gia, cho dù ăn vào, nói không chừng đều phải nhổ ra.

Bà đi tới tới lui trong phòng vài vòng, bỗng nhiên nảy ra chủ ý, “Việc này phải tìm cậu mợ con thương nghị một chút.”

Tào Trung Nhã rất tán thành, “Quân Chi Miễn công tử sau này sẽ kế thừa tước vị của Thân Vương, Quân Nhị công tử bắt quá là một Quận Vương thôi. Nương, con không muốn phẩm vị của Du Tiểu Văn cao hơn con.”

Trương thị lập tức cho người gửi thư đến Trương phu nhân, Trương phu nhân đọc thư xong liền đi tìm nữ nhi Trương Quân Dao, “Du nha đầu và Ngô thứ phi là cùng một phe, quyết không thể để nha đầu có có một cửa hôn nhân tốt.”

Trương Quân Dao nghĩ nghĩ, không chút để ý cười nói: “Đêm nguyên tiêu, bảo các biểu muội đến vương phủ giúp con giải buồn đi, con sẽ giới thiệu vài người cho các muội ấy.”

Trương phu nhân nghe xong mưu kế của nữ nhi, cũng nhịn không được nở nụ cười.

...

Chớp mắt liền đến tiết nguyên tiêu, Hoàng Thượng ban thưởng tiệc ngắm hoa trong cung, bọn quan viên đều dẫn theo phu nhân vào cung tham gia yến hội, còn Tào gia tỷ muội và Du Tiểu Văn thì bị mời đến phủ Nhiếp Chính Vương để giải buồn cho Trương trắc phi. Bởi vì Tiểu Võ thị cũng được mời, nghĩ có thể gặp Ngô Lệ Quyên nên Du Tiểu Văn cũng không chối từ.

Nhiếp Chính Vương phi không ở trong phủ, Trương trắc phi trở thành người lớn nhất trong vương phủ. Các vị thiếp thất của Vương gia nghe nói có các biểu muội của Trương trắc phi đến, đều lại đây gặp mặt, Du Tiểu Văn chỉ chào hỏi một chút, liền cáo lỗi đi gặp Ngô thứ phi.

Viện của Ngô Lệ Quyên cách viện của Trương Quân Dao có chút xa, trung gian còn có tòa chính viện của Vương phi, phải đi vòng ra hậu hoa viên. Lúc nha hoàn trong vương phủ dẫn Tiểu Võ thị và Du Tiểu Văn đi ngang qua hoa viên, Du Tiểu Văn nghe có tiếng cười nói truyền ra từ trong một sân đình cạnh hoa viên, thoáng có chút tò mò, trong phủ còn có vị khách nào khác sao?

Nha hoàn cười giải thích: “Đó là Liên Hương huyện chủ mượn sân đình để làm tiệc đãi khách.”

Liên Hương huyện chủ* là Khương Viện, muội muội ruột của Nhiếp Chính Vương phi. Du Tiểu Văn chỉ biết nàng chung tình với Tào Trung Duệ, lại không biết tính tình của nàng thế nào.

* Huyện chủ là một loại tước vị dành cho nữ. Con gái của vua là công chúa. Con gái của công chúa là quận chúa. Con gái của quận chúa là huyện chủ. Con gái của huyện chủ là thành chủ.

Sân đình bên kia có mấy nha hoàn đang mang các loại mứt quả đủ màu đi qua, cười nói, “Đây là mứt quả do biểu muội của Trương trắc phi làm, mời huyện chủ và các vị tiểu thư thưởng thức.”

Khương Viện ăn thử một viên, cười khen: “Quả thực rất ngon. Thay ta nói một tiếng đa tạ.”

Nha hoàn cung kính khom người lui ra, liền có một vị tiểu thư cười nói: “Đương nhiên ngon rồi, đến Thái Hậu cũng thích ăn mứt quả của nàng ta.”

Các tiểu thư quý tộc liền tò mò hỏi, “Ngươi làm sao mà biết?”

Vị tiểu thư kia nhỏ giọng nói, “Lại nói, các người cũng đã từng gặp qua nàng, chính là vị tiểu thư lần trước được Tần Vương phi gọi lên cùng xem kịch. Nghe nói, Tần Vương phi có ý muốn gả nàng ta cho Chi Miễn công tử đó a.”

“Nói bậy! Thân phận căn bản là không xứng!” Khương Viện mắng nàng một câu, quay đầu nhìn sang bạn tốt Tĩnh Văn quận chúa của mình, trấn an nói: “Đều là chuyện nghe nhầm đồn bậy, đừng để ở trong lòng.”

Vị tiểu thư kia có vẻ rất bất mãn việc Liên Hương huyện chủ không tin mình, thề son sắt nói: “Ta không lừa các người, Thái Hậu cũng có ý chỉ hôn a.” Nói xong, làm ra vẻ mặt nghĩ mà sợ, ôm cái miệng nhỏ nhắn nói: “Cũng đừng nói là ta nói.”

“Ngươi.....” Khương Viện đang định mắng là nàng nói bậy, nhưng nghĩ đến thân phận của phụ thân nàng, cảm thấy tin hơn phân nửa, lại quay đầu nhìn bạn tốt Tĩnh Văn quận chúa, đã thấy nàng thông thả đi đến cạnh cửa sổ.

Khương Viện vội cùng đi qua, đứng cạnh Tĩnh Văn quận chúa, nhỏ giọng nói: “Ngươi đừng để ở trong lòng, ngươi và Chi Miễn ca ca từ nhỏ đến lớn có tình cảm tốt như vậy, Thái Hậu cũng biết, cho dù thật sự muốn chỉ hôn, nhiều lắm là tiểu thiếp thôi.”

Ánh mắt Tĩnh Văn quận chúa vẫn đuổi theo một thân ảnh yếu ớt, thẳng đến khi thân ảnh kia đi qua cổng hoa viên, không thấy nữa mới quay đầu mỉm cười với Khương Viện, “Ngươi không biết ta sao? Ta làm sao có thể để ở trong lòng? Lại nói, Chi Miễn ca ca đối với ta tốt lắm, một nữ nhân như vậy, có thể trở thành uy hiếp gì!”

Khương Viện cười gật gật đầu, đột nhiên nói: “Chúng ta đến chỗ Ngô thứ phi chơi không? Lại nói, ngày đó cũng chưa nhìn kỹ bộ dáng vị tiểu thư kia thế nào.”

Mọi người nghe vậy cũng thấy thú vị, cùng nhau đi đến Thủy Phong Cảnh của Ngô thứ phi.

Du Tiểu Văn đang trò chuyện với mẹ con Ngô Lệ Quyên, Hi Nhi bỗng tiến vào thông bẩm: “Tĩnh Văn quận chúa, Liên Hương huyện chủ và các vị tiểu thư muốn tới vấn an thứ phi.”

Ngô Lệ Quyên vội nói: “Mau mời!”

Một hàng sáu nữ hài đi vào, khác với các thiên kim thông thường, mọi người đều mặc áo khoác ngắn, váy xòe nhẹ nhàng khoan khoái, tóc chải hai mái, trang sức cũng không nhiều, chỉ một hai cây hoa trâm, cũng không mang dây kết.

Ngô Lệ Quyên nhận nhiệm vụ giới thiệu hai bên, “Vị này là biểu muội bà con xa của ta, tên là Du Tiểu Văn. Các vị này là Tĩnh Văn quận chúa, Liên Hương huyện chủ, Ngải Như Ý, Trương Tiệp, Tiểu Dục, Tần Dư.”

Mọi người hành lễ ra mắt, lần lượt ngồi xuống theo phân vị của mình.

Liên Hương huyện chủ coi như quen biết với Ngô Lệ Quyên nhiều nhất, cười hi hi nói: “Nghe nói chỗ Ngô tỷ tỷ có khách quý đến, chúng ta không mời mà đến, lát nữa đang định chơi phi tiêu, không biết Du muội muội có hứng thú hay không?”

Tĩnh Văn quận chúa liền nói: “Người dùng hồ nháo, làm sợ hãi khách nhân, người ta là tiểu thư quy củ a.”

“Tĩnh Văn, ta thế này gọi là sáng khoái! Du muội muội, bắn phi tiêu vui hơn nhiều so với trò đánh trống chuyền hoa, muội không bằng đến thử một lần, không thích thì không chơi là được.” Khương Viện tiếp tục mời.

Du Tiểu Văn thấy các nàng người người không phải là loại thích đẩy đưa vòng vo, nghĩ đến Triệu quốc công là võ tướng, chỉ sợ các thiên kim mà Liên Hương huyện chủ kết giao cũng là hậu duệ của võ tướng. Con gái của võ tướng quả nhiên khác con gái của quan văn, thoát nhìn có vẻ sáng khoái nhiều lắm. Lại nghĩ, mẹ con Ngô Lệ Quyên không chừng có lời muốn nói riêng, nàng lại không nghĩ về chỗ của Trương Quân Dao, nhất là nàng cũng có hứng thú chơi phi tiêu, vì thế liền cười nói: “Được.”

Khương Viện lập tức nắm tay nàng đứng lên, nói với Ngô Lệ Quyên: “Chúng ta đây đi chơi trước, đến giờ cơm sẽ cho Du muội muội trở về.”

Ngô Lệ Quyên liền cười nói: “Đề Hi Nhi đi theo hầu hạ đi, sẽ không phiền huyện chủ tự mình đưa người trở lại.”

Cũng là có ý bảo Hi Nhi chiếu cố nàng, Du Tiểu Văn cảm kích mỉm cười với Ngô Lệ Quyên.

Đến sân luyện võ của vương phủ, sớm có thân binh của vương phủ chuẩn bị sẵn tám bệ bắn phi tiêu, còn có hẳn một cái hộp lớn, đựng rất nhiều phi tiêu, chia thành từng nhóm có sơn màu khác nhau trên đầu. Xem ra Liên Hương huyện chủ thường xuyên đến chơi ở đây.

Du Tiểu Văn cảm thấy yên tâm, nhiệt tình cùng so tài với các vị thiên kim. Đứng đối diện tám bệ, Du Tiểu Văn ném một cái liên trùng hồng tâm, làm Tĩnh Văn và Liên Hương đều sợ ngây người, sững sốt hỏi, “Muội không phải nói muội không biết chơi sao?”

Du Tiểu Văn mỉm cười gật đầu, “Đúng vậy.” Đây thật là lần đầu tiên nàng chơi, bất quá tập võ cũng đã gần một năm, khả năng nhắm chính xác vẫn phải có. Nhưng vì không để người ngoài khinh bỉ, mấy lần bắn sau, nàng cố ý nhẹ tay, bắn chệch ra ngoài vòng, làm cho lần bắn đầu có vẻ chỉ là vô tình trúng mục tiêu.

Tần Dư đảo tròn ánh mắt, chột đời chơi vừa cười ngửa vừa bắn tên. Du Tiểu Văn cũng không luống cuống, nghiêm túc cùng các nàng chơi một vòng, mũi tên nào cũng trúng mục tiêu, tuy rằng không phải mỗi lần đều trúng hồng tâm, nhưng vẫn tốt hơn nhiều so với sáu người các nàng.

Khương Viện không khỏi hỏi: “Muội có phải từ nhỏ đã tập võ?”

Du Tiểu Văn cười nhẹ nói: “Học quá một chút da lông, gia phụ là Chi Huy Sứ của Hà Nam.”

Mọi người giật mình, liền cười nói: “Nguyên lai cũng là con nhà võ tướng giống chúng ta, kia về sau hãy đi chơi cùng chúng ta đi.”

Trương Tiệp cười nói: “Đúng vậy, vật hợp theo loài thôi. Đạo trước, Đổ gia có phát thiệp mời đến tham dự yến hội, ta không có đi, đến đó phải ở cùng các thiên kim tiểu thư, hết so đồ trang sức của người nào xinh đẹp hơn, lại so kiểu dáng xiêm y của ai mới mẻ độc đáo hơn. Cả đám đều ăn diện xinh đẹp, nói rằng là đến ngắm mai, còn không phải là câu dẫn nam nhân?”

Tĩnh Văn quận chúa khẽ nằng nặc: “Người nói chuyện thật thô bỉ, bất quá, nghe rất sáng khoái.”

Mọi người đều ha ha bật cười, Du Tiểu Văn khó có dịp cảm thấy thoải mái, nghĩ thầm, có thể kết giao với các thiên kim hào sảng này, thật là một chuyện vui.

Đến giờ cơm, Hi Nhi mời Du Tiểu Văn đi dự tiệc, yến hội của Liên Hương huyện chủ cũng sắp bắt đầu, mọi người liền tạm biệt Du Tiểu Văn, nói ngày sau sẽ gặp nhau lâu hơn.

...

Yến tiệc trong cung kết thúc, buổi tụ hội trong vương phủ tự cũng đã sớm tan. Nhiếp Chính Vương hôm nay ngủ lại trong chính viện của Vương phi. Tắm rửa xong, Vương gia vào trong phòng, ngồi dựa vào ghế, nương nhờ ánh sáng của chiếc đèn làm bằng thủy tinh để xem công văn. Chợt nghe tiếng Vương phi hỏi chuyện nhà hoàn ở bên ngoài, một nha hoàn trả lời: “Hôm nay Liên Hương huyện chủ và Du tiểu thư cùng chơi đùa đến tận trưa, khi buổi

tiệc bắt đầu mới tạm biệt.”

Vương phi không khỏi tò mò nhíu mày, “Viện Nhi làm sao biết nàng đến đây?”

Nha hoàn kia trả lời: “Trương trắc phi bảo nô tỳ mang mứt quả đến cho huyện chủ ăn thử, huyện chủ nghe nói là Du tiểu thư mang đến, liền đi nói cảm tạ, sau đó quen biết nhau.”

Vương phi lại hỏi huyện chủ chơi cái gì, nói cái gì, cuối cùng cười cười, phất cung nữ lui xuống. Vào trong phòng, Vương phi ngồi xuống cạnh Nhiếp Chính Vương, Vương gia cũng không nâng mắt lên, nói: “Muốn nói cái gì thì nói đi.”

Vương phi cười mắng một tiếng, “Ta không nói đâu! Bảo bồi tâm can Trương trắc phi của chàng, bình thường không lui tới với Viện Nhi, hôm nay lại hảo tâm đưa mứt quả đến cho Viện Nhi, ta nêu hoài nghi nàng làm chuyện khác thường vì có mưu đồ gì đó, chỉ sợ khiến người khác thâm oán. Đợi ngày sau xảy ra chuyện ra, Vương gia tự nhiên sẽ biết. Với lại, một bé gái mồ côi nhỏ nhỏ, làm sao quan trọng bằng con nối dòng của Vương gia ngài a?”

Nhiếp Chính Vương bắt đầu đi giương mắt xem nàng, “Ta một chữ cũng chưa nói, nàng đã định tội cho ta rồi.”

Vương phi cười khanh khách, tiến sát vào trong lòng Vương gia, “Được rồi, ta sẽ quản lý tốt hậu viện cho chàng, để nàng ta an an phận phận dưỡng thai trong phủ, chàng chỉ cần lo đại sự của mình là được.”

Nhiếp Chính Vương nâng cái cằm tròn bóng của nàng lên, cúi đầu in xuống một nụ hôn.

Vương phi hưởng thụ nhắm mắt lại, trong lòng vừa ngọt ngào vừa đắc ý, buồn cười Trương Quân Dao còn tưởng rằng sinh con trai có thể thay thế được nàng, lại không biết Vương gia và nàng tình thâm ý trọng, càng coi trọng mưu trí và khí phách của nàng, có thể giúp hắn quản lý hậu trạch, làm cho hắn an tâm làm chính sự, nếu không, nàng đã sớm không ngồi nổi vị trí Vương phi này, không cần chờ đến hôm nay.

...

Chẳng mấy chốc, tháng ba đến. Chim bay cỏ mọc, xuân về hoa nở. Hoa đào, hoa hạnh, hoa lan và đủ mọi loại hoa đại vô danh khác cùng bùng bùng khoe sắc. Ong bướm bận rộn xuyên qua rừng hoa, chim chóc hoan hỉ cất tiếng hót, khắp nơi dạt dào sinh cơ.

Hai tháng trước, Tào Trung Duệ đã cưới Hà Ngừ Phụng, bắt quả nghe bọn hạ nhân nói, hai người ngủ phòng riêng, chủ yếu viện cớ Tào Trung Duệ còn nhỏ tuổi, lão thái thái và Tước gia cũng không hy vọng bọn họ quá sớm viên phòng, hơn nữa chính Tào Trung Duệ cũng không nguyện ý.

Của hồi môn của Hà Ngừ Phụng rất nhiều, nhờ vậy mà nàng ít nhiều cũng có thể diện, lão thái thái lại thường xuyên khen nàng ngoan ngoãn thủ lễ, nên bọn hạ nhân trong Tào phủ không dám coi thường vị nhị thiếu phu nhân này. Du Tiểu Văn vốn không nghĩ mình sẽ có gì liên quan đến Hà Ngừ Phụng, không ngờ sau mấy lần tình cờ gặp nhau trong hoa viên, hai người càng tán gẫu càng thân cận. Hà Ngừ Phụng quả thật là một nữ tử rất có nội hàm, bộ dáng nhìn chung cũng không tệ, đáng tiếc có vài chỗ thiếu hụt nhỏ. Du Tiểu Văn kiếp trước nghe nói nàng cuối cùng xuất gia làm ni cô, kỳ thật, ở Tào phủ, so với việc không thể sinh con trai con gái, thì xuất gia làm ni cô cũng không có gì khác nhau. Nàng ngầm hạ quyết tâm, vô luận thế nào đều phải giúp Hà Ngừ Phụng một lần, ít nhất cũng giúp nàng có một đứa con bên mình.

Trong hai tháng này, Liên Hương huyện chủ và Duy Phụng Đại công chúa mấy lần đến Tào phủ rủ Du Tiểu Văn đi chơi. Du Tiểu Văn dần dần thân thiết hơn với nhóm thiên kim của Liên Hương huyện chủ, giao tình với Duy Phụng Đại công chúa cũng là ngày một tăng thêm, nồng thắm như hai khêu mật đã tương giao vài thập niên. Chỉ là Du Tiểu Văn có chút không hiểu, Duy Phụng vì sao cứ thường xuyên dùng ánh mắt kỳ quái nhìn nàng.

Hôm nay là ngày thi kỳ hạ, Duy Phụng Đại công chúa phải xuất phát từ trong cung, nên giao cho Liên Hương huyện chủ tới đón nàng. Du Tiểu Văn đã sớm sửa soạn tốt lắm, mặc sẵn một bộ quần áo cưới ngựa màu nhạt, vì nàng nghe Liên Hương huyện chủ nói, có hẳn một cuộc thi đua ngựa dành riêng cho nữ tử, hơn nữa Liên Hương huyện chủ đã đáp ứng cho nàng mượn ngựa.

Trong Nhã Ngừ Đường,

“Duệ Nhi, muội muội con mặc bộ xiêm y này có xinh đẹp không?” Hai mắt Tào phu nhân tỏa sáng nhìn bảo bối nữ nhi của mình, quay sang chờ con khẳng định.

Tào Trung Nhã vươn hai tay ra hai bên, cố sức phô diễn bộ xiêm y trên người một cách toàn diện nhất, đi thành một vòng tròn trước mặt ca ca. Áo lụa đỏ thượng thừa, trên ngực thêu đầy hoa mẫu đơn bằng chỉ bạc lấp lánh, chiếc váy hồng nhạt đang xòe ra như cánh bướm, ẩn hiện hoa văn, bên hông là sợi thắt lưng màu hồng nhạt được kết tỉ mỉ, bên trái mang một khối ngọc bội hình hồ lô làm bằng dương chi ngọc thượng phẩm, bên phải mang một hũ bao nhỏ, đựng bạc vụn và khăn hương.

Từ trên xuống dưới, màu sắc chuyển từ đậm đến nhạt, nhìn từ xa giống như một đóa hoa sen mới nở.

Khuôn mặt Tào phu nhân đầy ý cười, cặp mắt thanh tú cũng cong cong theo, đối với mỹ mạo của nữ nhi và bộ xiêm y do tự tay mình chọn lựa này, bà vừa lòng đến độ không thể lại vừa lòng hơn, “Nhất định có thể khiến các thiếu niên công tử phải khom lưng a.”

Tào Trung Duệ nhìn muội muội đối không dưới mười bộ xiêm y, tinh thần không biết đã sớm bay đến chân trời nào. Hắn tưởng tượng, xiêm y như vậy nếu là mặc trên người Văn Nhi muội muội, sẽ có bao nhiêu mình đẹp, bao nhiêu động lòng người. Đáng tiếc.

Tào Trung Nhã đắc ý vuốt vuốt ống tay áo, “Biểu tỷ thật sự đều đã an bài tốt lắm sao?” Sau đó âm ngoan nói: “Tốt nhất là cho ả ngã chết luôn.”

Trương thị suy một cái, làm động tác chó có lên tiếng, nhỏ giọng nói: “Cũng không phải là biểu tỵ con an bài, đây là mượn đao giết người, con đừng có đem tội danh đổ lên đầu biểu tỵ con.”

Tào Thanh Nho năm nay cũng được thiệp mời, có thể mang nữ quyến cùng đi tham gia. Người một nhà, nữ ngồi trên xe ngựa, nam cưỡi ngựa, cùng Du Tiểu Văn và Liên Hương huyện chủ một trước một sau tới trường đấu.

Trong trường đấu đã sớm người người tấp nập. Những người tham gia đều là con nhà quyền quý, chủ tử không nhiều lắm, nô tài lại rất đông. Nhiếp Chính Vương và Vương phi ngồi trên đài cao quan khán, Quân Dật Chi ngồi chung với người nhà của mình, chợt thấy Nhiếp Chính Vương phi nhìn hần cười cười, vội đi qua thỉnh an.

Nhiếp Chính Vương phi kéo hần ngồi xuống cạnh mình, nhỏ giọng hỏi, “Năm nay ngươi có tham gia không?”

Quân Dật Chi lắc lắc đầu, “Không có ý nghĩa, không con ngựa nào so được với Trục Phong của ta.”

Vương phi liền cười nói: “Vậy thì Chi Miễn chuyển này thành thôi rồi, nghe nói tháng trước, hần tìm được một con ngựa, tên là Hắc Vân Đạp Tuyết.”

Phép khích tướng vô dụng, Quân Dật Chi vẫn lắc lắc đầu.

“Nếu lúc này hần làm ra chuyện gì nổi bật, Thái Hậu ước chừng sẽ chỉ hôn cho hần.” Nhiếp Chính Vương phi giống như vô tình nói: “Không biết là Tĩnh Văn hay là ai. A..... Tĩnh Văn ở bên kia, thoát nhìn rất thân thiết với Du nha đầu a.”

Quân Dật Chi theo ngón tay của nàng nhìn qua, quả nhiên thấy Du Tiểu Văn mặc y phục cưỡi ngựa, đang nói chuyện gì đó với Tĩnh Văn và Liên Hương. Ánh mắt khẽ chợt lóe, hần nhanh chóng xuống khán đài, sai bước đi qua.

Du Tiểu Văn đang chọn ngựa, Tĩnh Văn quận chúa, Liên Hương huyện chủ và bọn người Tương Tiệp đều dắt một con ngựa đến cho nàng chọn lựa. Du Tiểu Văn cưỡi ngựa khá tốt, chỉ là không rành cách chọn ngựa, thấy những con ngựa này đều cao lớn tuấn mỹ, nhất thời không biết quyết định ra sao. Quân Dật Chi đi bộ lại đây, cao giọng nói: “Loại ngựa cái này, cưỡi nó cũng tương xứng sao?”

Liên Hương huyện chủ thấy người đến là hần, nhất thời nổi giận, “Ngựa cái sao không thể thắng, nữ tử chúng ta thi đấu đều là cưỡi ngựa cái.”

Quân Dật Chi khinh thường xua tay, ánh mắt đảo qua đàn ngựa một vòng, quay sang cười với Du Tiểu Văn: “Ta có ngựa có thể cho ngươi mượn, ngươi theo ta đi lấy đi.”

Đám người Liên Hương hai mặt nhìn nhau, đều lộ ra vài phần hoảng loạn.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Địch Nữ Không Ngoan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 65: Đừng Tưởng Rằng Ngươi Cao Quý Bao Nhiêu (Thượng)

Liên Hương huyện chủ buồn bực nói: “Quân Dật Chi, ngươi có ý gì, ai chẳng biết Trục Phong của ngươi là thiên lý mã, ngươi là cố ý làm cho chúng ta thua nha.”

Tương Tiệp cũng tức giận nói: “Ngươi muốn tỵ thí, sao không qua chỗ nam tử bên kia?”

Ngải Như Ý lại nói với Du Tiểu Văn: “Du muội muội, muội mau chọn đi, trước khi thi, chúng ta còn phải cho ngựa ăn chút cỏ nữa.”

Quân Dật Chi cười nhạo, “Nói ta cho Du cô nương mượn ngựa là khiến các ngươi thua, vậy các ngươi có thật sự cho mượn con ngựa tốt nhất của mình sao? Không thể nào! Chính mình chọn ngựa xong mới đem con còn thừa cho Du cô nương mượn, thế này không phải là muốn làm cho nàng ấy thua sao?”

Các thiên kim nhất thời hai mặt nhìn nhau, á khẩu không trả lời được.

Tĩnh Văn quận chúa hừ một tiếng, cười nhìn Du Tiểu Văn, hỏi, “Du muội muội, muội và Quân Nhị công tử rất quen thuộc sao?”

Du Tiểu Văn mờ mịt. Hai tháng này, mỗi lần nàng đi cùng lão thái thái, Trương thị và Võ thị lên miếu dâng hương hay về nhà đều tình cờ gặp Quân Nhị công tử, nhưng lần nào định hành lễ chào hỏi, hần đều làm như không phát giác thấy nàng, cao ngạo nâng đầu ngênh ngang mà đi. Chuyện cứ lặp đi lặp lại nhiều lần, Du Tiểu Văn liền đoán, có khi nào là mình không cẩn thận đắc tội vị đại gia này? Hôm nay không biết Quân Dật Chi sao tự dưng lại nhiên chạy đến đây, đột ngột nói muốn cho nàng mượn ngựa, giống như những lần lãnh đạm lúc trước chỉ là ảo giác của nàng mà thôi.

Bất quá, Tĩnh Văn quận chúa hỏi trước mặt mọi người như vậy, là có ý muốn nàng cự tuyệt. Bị người khác ép buộc như vậy, trong lòng nàng đương nhiên không thoải mái, nhưng nàng còn đang giữ đạo hiếu, nếu truyền ra tin đồn nàng dây dưa với nam tử, quả thực không dễ nghe. Du Tiểu Văn đánh quanh co nói: “Có quen biết.”

Quân Dật Chi nhướn một bên chân mày lên, mắt phượng trầm xuống, lóe lên một tầng u quang. Hắn khẽ hừ một tiếng: “Chi là có quen biết thôi sao? Lần trước ta còn giúp ngươi giải nạn, ta cũng xem như là ân nhân của ngươi a!”

Du Tiểu Văn bị hắn nhìn chằm chằm, hai lỗ tai có chút nóng lên, tự xưng nàng không dám nhìn thẳng vào mặt hắn, đành phải hơi nghiêng mặt tránh đi. Từ vị trí của Quân Dật Chi, có thể thấy sườn mặt trắng nõn tiêm tề của nàng, hàng lông mi vừa dài vừa cong đang run lên như đang bối rối vì phải ôm mối lo sợ không thể kể ra trong lòng.

Cổ oán khí trong người Quân Dật Chi không biết sao liền tiêu tán. Hắn âm thầm thở dài một tiếng. Hắn là nam tử, cho dù không tuân thủ lễ nghi cũng có gì đáng kể, dù sao thanh danh của hắn cũng không dễ nghe bao nhiêu. Nhưng Văn Nhi cũng là nữ tử, mà thế gian này có quá nhiều trói buộc với nữ tử. Quân Dật Chi làm như nhầm chán bĩu môi, “Tri ân không báo, thật xấu bụng.”

Liên Hương huyện chủ liếc mắt nhìn đồng bạn phía sau mình một cái, không muốn để Quân Dật Chi tiếp tục dây dưa, liền ra vẻ tức giận nói với hắn: “Du muội muội đã không lĩnh tình của ngươi, ngươi mau để dành tâm tư kia đi đỡ người ngoài đi, đừng lại có ý đồ với Du muội muội!”

Du Tiểu Văn bị nói vậy, cảm thấy ngượng ngùng, lại sợ Quân Dật Chi sẽ thực tức giận, vội hoà giải: “Mọi người đừng nói vậy, Quân Nhị công tử cũng là có ý tốt, bất quá. Nghe nói ngựa của công tử vô cùng tốt, ngựa giỏi thường tính khí mạnh mẽ, ta sợ không khống chế được.” Câu cuối cùng là nói cho Quân Dật Chi nghe.

Trong cặp mắt phượng chợt nảy lên ý cười, Quân Dật Chi cong khóe môi lên: “Coi như ngươi còn có vài phần lương tâm. Nếu không dám cười thì thôi.”

Khi các thiên kim đều nghĩ đến người này rốt cục đã biết khó mà lui, bỗng nhiên lại có thêm hai tên Trình Giao Kim đến. Quân Chi Miển và Hàn Thế Chiêu sóng vai mà đến, Hàn Thế Chiêu mỉm cười hỏi, “Thực nào nhiệt a, Quân Nhị công tử đến chỗ các nữ nhân làm gì vậy a?”

Quân Dật Chi nghiêm mặt mắng, “Liên quan gì đến ngươi? Tránh qua một bên đánh rắm đi.”

Quân Chi Miển khẽ nhủ mày, nhìn lướt qua mọi người, hơi dừng lại trên mặt Du Tiểu Văn một chút, trầm giọng nói với Quân Dật Chi: “Về lại khán đài đi.”

Quân Dật Chi “Ừ” một tiếng, “Lấy cái giá đường huynh đến đây, cũng phải xem ta có chịu tiêu thụ hay không.”

Hàn Thế Chiêu ôn hòa nho nhã cười, lời nói ra khỏi miệng lại như mang theo dao bén, “Quân Nhị công tử chẳng lẽ muốn ở đây, làm các tiểu thư mất hứng sao?”

Quân Dật Chi bỗng nhiên chậm rãi nở nụ cười, càng cười càng âm hiểm, “Trò chuyện chính là khiến tiểu thư mất hứng sao? Ta cứ nghĩ thế này mới gọi là làm mất hứng nha.” Nói xong đột nhiên rút ra chủy thủ*, dùng sức cắm xuống móng con ngựa bên cạnh, chủy thủ nháy mắt ghim vào móng ngựa.

* Chủy thủ là con dao nhỏ, nhìn giống kiếm nhưng thu nhỏ lại, thích hợp giấu trong người.

Con ngựa vốn được một gã mã đồng dắt, bỗng nhiên bị ấn đau, nhất thời cả kinh, giò móng trước đứng lên, hí vang một tiếng, giầy khỏi tay mã đồng, cuồng bạo nhảy lông lên vài vòng tại chỗ, sau đó chạy như điên về phía quảng trường. Trong lúc nó lồng lên, những con ngựa khác cũng bị kinh hoàng theo, tính tình bỗng chốc táo bạo, không ngừng dùng móng trước cào xuống đất, có mấy con còn giầy khỏi tay mã đồng, phóng chạy theo con ngựa bị thương.

Biến cố xảy ra quá nhanh, căn bản khiến người ta trở tay không kịp.

Đám người Liên Hương sợ tới mức kêu to, vội chạy trốn chết bất kể dáng vẻ. Quân Chi Miển và Hàn Thế Chiêu vội xông ra bảo hộ các thiên kim. Quân Dật Chi lại cười ha ha, kiêu ngạo nói, “Để ta xem các ngươi còn lấy cái gì mà thi!” Nói xong cũng không thèm để ý mọi người, phất tay áo đắc ý đào dạt rồi đi.

Quân Chi Miển và Hàn Thế Chiêu không thể không lưu lại hỗ trợ. Khu vực chuồng ngựa này đều là cát, bị vô ngựa cuốn bay lên mù mịt, các mã đồng khó khăn lắm mới dần xếp được những con ngựa không chạy thoát. Các nha hoàn vội mang khăn ướt đến, lau sạch cát bụi bám đầy trên mặt và đầu cổ các vị nữ chủ tử, rồi vội chỉnh lại kiểu tóc xơ xác, trăm cái rớt lung tung do màn chạy trốn tán loạn lúc này.

Các vị thiên kim phải nói là tức giận đến xanh mặt. Có thể là do xuất thân từ dòng dõi võ tướng, các vị thiên kim tuyệt không nhẫn nhịn, cứ đứng ở giữa sân chửi ầm lên, chỉ là không dám thẳng hô thẳng tên Quân Dật Chi. Nhưng có ai mà không biết là đang mắng hắn a! Các nàng mắng hồi vẫn chưa hết giận, còn la hét muốn đến trước mặt Nhiếp Chính Vương và tiểu hoàng đế cào trạng hắn.

Du Tiểu Văn vẫn im lặng đứng bên cạnh, nhủ mày suy tư. Quân Chi Miển chậm rãi đi đến bên cạnh nàng, ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng đánh giá nàng vài lần, ý vị thâm trường hỏi, “Như thế nào lại chọc hắn?”

Ngữ khí của hắn làm cho Du Tiểu Văn cảm thấy thực nghẹn khuất, sao nghe cứ như hắn có thể đứng lý hợp tình quản lý nàng? Nàng cũng dùng ngữ điệu trong trẻo nhưng lạnh lùng đáp, “Không phải ta chọc hắn, là các ngươi chọc.”

Ánh mắt sáng như sao của Quân Chi Miễn khẽ nheo lại, giọng nói chột trầm xuống, “Xem ra rất biết nói dối.”

Du Tiểu Văn ngẩng đầu nhìn hắn, trong mắt lướt qua một thoáng mỉa mai, “Vậy thì liên quan gì đến ngươi?”

Quân Chi Miễn ngẩn ra, ánh mắt hiện lên vài tia hứng thú, đang muốn nói chuyện, giữa hai người bỗng nhiên nhiều ra thêm một thân ảnh yếu điệu. Tĩnh Văn quận chúa mỉm cười nhìn về phía Quân Chi Miễn, “Chi Miễn ca ca đừng tức giận, kỳ thật là chúng ta không đúng, Quân Nhị công tử có ý tốt muốn cho Du muội muội mượn ngựa, chỉ là chúng ta đều biết con Trục Phong của Quân Nhị là thiên lý mã, nên mới bảo Du muội muội đừng lấy, thế này mới chọc giận Quân Nhị công tử.”

Du Tiểu Văn kinh ngạc nhìn thoáng qua Tĩnh Văn quận chúa, Tĩnh Văn chỉ ngưỡng đầu nhìn Quân Chi Miễn, không chú ý tới vẻ kinh ngạc trong mắt nàng. Giờ thì nàng đã hiểu. Lúc trước cứ nghĩ nhóm khuê mật của Tĩnh Văn quận chúa đều là các nữ hài sang sang thẳng thắn, lại không nghĩ rằng nàng ta cũng có thể nói những lời cong cong queo queo như vậy. Tuy rằng là thừa nhận sai lầm, kì thực câu nào đều có ý ám chỉ nàng có không ít giao tình với Quân Dật Chi. Lại nhìn ánh mắt tràn đầy luyện mộ của Tĩnh Văn, còn có cái gì không rõ?

Du Tiểu Văn cúi đầu, làm như không nghe hiểu ý của Tĩnh Văn, dù sao đối với nàng mà nói, Quân Chi Miễn càng hiểu lầm thì càng tốt.

Quân Chi Miễn “Ừ” một tiếng, “Các ngươi hãy đi chuẩn bị đi, nữ tử các ngươi thi trước, sau đó mới đến các nam tử.” Quay sang nhìn Du Tiểu Văn một hồi, nói, “Hàn Nhị công tử sẽ chọn ngựa cho ngươi.” Dứt lời liền xoay người rời đi.

Hàn Thế Chiêu không cùng Quân Chi Miễn rời đi, mà là chỉ huy đám mã đồng và binh sĩ thu dọn hiện trường ôn hòa, xong lại dẫn một con ngựa của quân đội lại cho Du Tiểu Văn thi đấu, mới mỉm cười cáo từ.

Tĩnh Văn quận chúa nhìn nhìn con ngựa, sáng khoái cười với Du Tiểu Văn: “Con ngựa này thực tốt, trước kia là tọa kỵ của Chi Miễn ca ca, sau lại tặng cho du kích giáo vệ Lí Ngang. Chi Miễn ca ca đối với muội tốt thật, tính tình hẳn xưa nay đối với ai đều lãnh đạm, trước kia chỉ nói chuyện với ta, không để ý đến nữ hài khác.”

Du Tiểu Văn chỉ cười cười, không có ý định tiếp lời. Tĩnh Văn quận chúa có chút xấu hổ, cũng may Liên Hương giận phùng phùng chạy tới hỏi, “Thi đấu xong, chúng ta đi cáo trạng không?”

Tĩnh Văn quận chúa nhìn bộ dạng cẩn thận cài yên ngựa của Du Tiểu Văn, vẻ mặt tối tăm đáp, “Đương nhiên phải cáo!”

Kỳ thật không cần ai đến cáo trạng, Thái Hậu, Hoàng Thượng và cả Nhiếp Chính Vương đều đã biết.

Khi phát hiện thấy có ngựa chạy loạn trong mã trường, bụi đất bay đầy trời, lập tức có binh sĩ đến vây đuổi. Nhưng những con ngựa này lại giống như bị kinh sợ không nhẹ, chẳng những chạy cực nhanh, khí lực còn thật lớn, làm cho những binh sĩ giàu kinh nghiệm nhất cũng phải mất rất nhiều sức mới giữ bọn chúng lại được. Ấy vậy mà lũ ngựa vẫn không chịu an tĩnh, cuối cùng đành phải dùng chút được, cho chúng ngu hết mới có thể kéo từng con đi.

Trò khôi hài này kéo dài tận nửa canh giờ. Tiểu hoàng đế và Thái Hậu ngồi trên khán đài cao, thấy vậy đều nhủ mày, bảo nội thị đi xuống điều tra rõ ngọn nguồn, sau khi biết được là chuyện tốt do Quân Dật Chi làm, mặt mũi ai nấy đều trở nên cổ quái.

Sở Vương gia tuy có năm đứa con, nhưng đứa cháu được Sở thái phi thương yêu nhất là Quân Dật Chi. Tiểu hoàng đế còn nhỏ tuổi, trong triều phải có người duy trì mới có thể chống lại Nhiếp Chính Vương. Sở thái phi và Tần Vương phi là tỷ tỷ ruột của Thái Hậu, nhìn thì quan hệ hẳn là thân cận, nhưng ba tỷ muội dù sao đều đã lập gia đình, tâm tư đều dành cho nhà chồng, ai nấy đều có tính toán riêng, chỉ là không làm gì để mặt mũi căng thẳng, cho nên cho dù bảo bối của Sở thái phi có tới đến cỡ nào, Thái Hậu cũng không dễ dàng động đến.

Còn với Nhiếp Chính Vương, tình hình cũng giống như vậy, Sở Vương và Tần Vương đều là đối tượng mà hắn muốn mượn sức.

Mà tiểu hoàng đế thì nhỏ tuổi, đang ở thời kì thích náo nhiệt, vừa rồi thấy binh sĩ vây bắt ngựa, cảm thấy hết sức cao hứng phấn chấn, căn bản không thấy đây có gì sai lầm, nếu thực bảo tiểu hoàng đế cho ý kiến, chỉ sợ còn đòi phong thưởng cho Quân Dật Chi.

Cho nên sau khi nội thị báo cáo ngọn nguồn, Thái Hậu trầm ngâm một chút, liền tao nhã vẫy tay nói: “Đã biết, lui ra đi.”

Chờ quảng trường một lần nữa chính đốn xong, cuộc thi kỵ xạ bắt đầu.

Bọn nữ tử chỉ thi cưỡi ngựa, lượng người tham gia chưa tới hai mươi. Tuy các thiên kim đều là con nhà võ tướng, nhưng ngựa chủ yếu là ngựa cái ôn thuần. Chỉ có Du Tiểu Văn cưỡi con ngựa lớn của quân đội, thoạt nhìn phá lệ chói mắt.

Thái Hậu ngồi trên đài cao, không nhịn được hỏi một câu, “Đó là ai?”

Nhiếp Chính Vương phi ngồi cạnh Thái Hậu, liền cười giới thiệu, “Đó là thiên kim của cô Hà Nam Chi Huy Sứ, Du Tiểu Văn.”

Sở thái phi và Tần Vương phi đều ngồi gần đó, Sở Vương phi ngồi ở sau Sở thái phi, lúc này bỗng nhiên chen vào một câu, “Nhưng nàng còn đang ở tuổi kì a.”

Nhiếp Chính Vương phi nhủ mày, ánh mắt Thái Hậu chột lóe, không ai nói chuyện. Duy Phương công chúa vốn muốn tham gia thi đấu, nhưng năn nỉ Thái Hậu thế nào cũng không được, thế nên đành phải ngồi trên khán đài, vừa hâm mộ vừa ghen tị nhìn các thiên kim cưỡi ngựa, lúc này nghe Sở Vương phi nói vậy, liền nhủ mày nói: “Hoàng tẩu, là ta mời nàng đến.”

Sở thái phi quay đầu liếc nhìn con dấu một cái, “Thế nào? Con là muốn nói Du nha đầu không biết lễ nghĩa, hay là muốn nói Đại công chúa không biết lễ nghĩa?”

Mặt Sở Vương phi xoát một cái trắng bệch, với địa vị hiện tại của bà, bà quả thật không sợ Đại công chúa có ý kiến gì với mình, mà là cảm thấy bà bà châm chọc nàng trước mặt nhiều người như vậy làm cho bà quá mất mặt, liền nhìn không được chán ghét trừng mắt bóng người dưới võ trường.

Trận đấu vừa bắt đầu, các thiếu nữ lập tức vùng vọt lên, thúc giục con ngựa chạy mau. Duy Phương Đại công chúa làm sao còn ngồi yên được, chạy ra lan can hò hét trợ uy cho Du Tiểu Văn. Thái Hậu nhìn không được chống trán, “Mau trở lại, nữ hài như vậy còn ra thể thống gì nữa.”

Sân thi đấu được xây dựng giữa sườn núi, lộ trình thi đấu có một đoạn phải lao xuống chân núi sau đó vòng trở lại quảng trường. Khán đài được dựng rất cao, mặc dù có vài đoạn bị rừng cây thấp che mất, nhưng cơ bản có thể nhìn thấy toàn bộ lộ trình.

Tất cả mọi người đều nhón chân nhìn xung quanh. Bọn nữ tử cười ngửa tương đối chậm hơn, không phản kích bằng cuộc thi của các nam tử, đa số nam tử chỉ xem giống như đang xem kịch.

Bỗng nhiên, một con ngựa đột ngột giờ móng trước lên, hí vang một tiếng, quay đầu chạy như xé gió ra ngoài. Mọi người trên khán đài đều cả kinh, Thái Hậu vội nói: “Mau cho Ngự Lâm quân đi chặn lại, trăm ngàn đừng để xảy ra chuyện gì.”

Đội ngũ thi đấu bị rối loạn, nhiều người bị con ngựa kia đụng phải một chút, không thể không rời khỏi trận đấu. Du Tiểu Văn dựa vào kỹ thuật cưỡi ngựa thuần thục mới tránh thoát một kiếp, là người đầu tiên vòng ngựa trở lại lộ trình, về tới quảng trường.

Thái Hậu lập tức gọi nàng lên khán đài tới hỏi.

Du Tiểu Văn chỉnh lại quần áo tóc tai, đi theo nội thị lên khán đài, quỳ xuống đáp lời, “Con ngựa bị hoảng sợ kia tựa hồ là của Tĩnh Văn quận chúa, Ngự Lâm quân đã đi chặn lại, các tướng quân không để chúng thần nữ đi qua, cho nên thần nữ không biết tình hình hiện tại thế nào.”

Duy Phương Đại công chúa lập tức nói: “Đúng vậy đúng vậy, Văn Nhi làm sao có thể biết đâu.”

Thái Hậu cẩn thận đánh giá Du Tiểu Văn vài lần, trong lòng âm thầm tán thưởng, bộ dạng nha đầu này thật sự xinh đẹp, khí độ cũng trầm ổn, cung kính có lẽ nói chuyện với ai gia nhưng không kiêu ngạo không siểm nịnh, rất là hiếm có. Thái Hậu khe khẽ thở dài, “Đứng lên đi.” Lại quay sang thương lượng với Nhị Chính Vương: “Vốn giành giải nhất là phải được ban thưởng, nhưng Du cô nương còn đang trong hiếu kị, nên phần thưởng này trước hết giữ lại, sau này sẽ thưởng. Vương gia cảm thấy như vậy thế nào?”

Nhiếp Chính Vương cung kính nói: “Lời mẫu hậu đúng cực kỳ, hãy làm theo ý của ngài.”

Thái Hậu liền bảo Du Tiểu Văn đi xuống. Duy Phương công chúa cũng lặng lẽ đi theo, nắm tay nàng xuống dưới khán đài. Khán đài chỉ dùng gỗ để xây đài cao, phía dưới đài là đất trống, dùng ván gỗ và màn lụa để ngăn ra thành nhiều phòng nhỏ, chia ra làm một bên nam một bên nữ, dành cho các tuyền thủ nghỉ ngơi. Duy Phương dắt Du Tiểu Văn vào một một gian nhỏ để ngồi, thật có lỗi nói: “Ngươi yên tâm, phần thưởng lần này, ta nhớ giúp cho ngươi, nhất định sau này sẽ thưởng cho ngươi.”

Du Tiểu Văn không để mấy đến phần thưởng, nàng để ý là thái độ của Thái Hậu, nhún nhún hỏi, “Thái Hậu làm sao biết ta ở hiếu kị?”

Duy Phương Đại công chúa kể cho nàng nghe ngọn nguồn, khinh thường hừ một tiếng: “Có vài người thích giả đạo đức như vậy, làm như chỉ có mình mới là người cao quý, biết lễ biết nghĩa.”

Nguyên lai là Sở Vương phi, mẫu phi của hắn.

Thấy ánh mắt Du Tiểu Văn buồn bã, Duy Phương vội nhỏ giọng hỏi, “Ngươi làm sao vậy?”

“Hừ.” Quân Dật Chi không biết đã vào từ lúc nào, khinh thường nhìn Duy Phương Đại công chúa: “Lại không phải ngựa của nàng ấy nổi chứng, nàng ấy có thể bị gì được?”

Duy Phương Đại công chúa thấy hắn đến, liền quỳ đi cười, “Ta là lo Văn Nhi bị sợ hãi thôi. Ách, hình như là mẫu hậu đang gọi ta, ta về trước một chút, Văn Nhi ở lại đây chờ ta nha. Dật Chi, giúp ta ngồi cùng với Văn Nhi.”

Nói xong liền nhanh như chớp chạy mất, lưu lại Du Tiểu Văn và Quân Dật Chi cô nam quả nữ ngồi chung một phòng.

Du Tiểu Văn lập tức cảm thấy không ổn, vội quay mặt đi ra ngoài, miệng nói: “Ta phải đi thăm hỏi cậu một tiếng, lát nữa sẽ lại đây chờ Đại công chúa.”

Quân Dật Chi dù có rất nhiều lời muốn nói cũng nói không được, đành phụng phịu nói thầm: “Ta lại không ăn ngươi, chạy nhanh như vậy làm gì?”

Du Tiểu Văn chạy như trốn về khán đài, tìm đến chỗ ngồi dành cho nữ, ngồi xuống phía sau Trương thị. Lúc này, các thiên kim đã thi đấu xong, ba vị trí đầu đã tìm được chủ nhân, hai người xếp hạng hai và ba đều được ban cho.

Ngự Lâm quân bên kia cũng truyền đến tin tức, ngựa của Tĩnh Văn quận chúa đã bị cản lại, chỉ là trong quá trình bắt mã, Tĩnh Văn quận chúa bị ngã từ trên lưng ngựa xuống, mặc dù có người tiếp ứng, nhưng vẫn bị thương, nhất là bị kinh hách, trạng thái tinh thần thập phần không tốt, hiện đang được an bài nghỉ ngơi trong phòng nghỉ dưới đài.

Thái Hậu vội nói: “Mau truyền ngự y.” Nội thị bẩm: “Hồi bẩm Thái Hậu, đã truyền Trần ngự y đến chân mạch.”

Thái Hậu còn đang cẩn thận dặn dò, biểu đạt quan tâm, Du Tiểu Văn liền chào Trương thị để đi thăm Tĩnh Văn quận chúa.

Ở dưới đài, Duy Phuong Đại công chúa và Quân Dật Chi cũng có mặt, Du Tiểu Văn đến vừa lúc nghe Duy Phuong công chúa nói, “Mẫu hậu nói, nhất định phải tra rõ.”

Quân Dật Chi cười cười, “Tra rõ.”

Du Tiểu Văn đi qua, cúi người hành lễ xong, tò mò hỏi, “Tra rõ cái gì?”

Về mặt Duy Phuong hết sức bá quái, “Người không muốn biết ngựa của Tĩnh Văn quận chúa vì sao đột nhiên hoảng sợ sao? Mã đồng của nhà họ lần này phải chịu trách nhiệm” Sau đó lại dùng vẻ mặt cổ quái như bị tảo bón nhìn Du Tiểu Văn.

Du Tiểu Văn không hiểu ra sao, chỉ cảm thấy rất bất an. Đang nghĩ ngợi, Du Tiểu Văn chợt thấy khoe môi cong cong cười như không cười của Quân Dật Chi, trong lòng chợt động, chờ Duy Phuong công chúa vào phòng, nằng cố ý đi chậm một bước, nhỏ giọng hỏi: “Là người làm sao?”

Quân Dật Chi cố ý lớn tiếng hỏi, “Người nói cái gì?”

Người trong phòng đều nhìn ra cửa, làm Du Tiểu Văn bối rối đỏ bừng mặt, oán hận nắm chặt bàn tay, quả thật rất muốn bắt kẻ lể nhgi, đâm cho hẳn một quyền.

Quân Dật Chi lại cảm thấy bộ dạng sắp phát điên của nàng đặc biệt đáng yêu, thương thức một hồi, cảm thấy đủ rồi mới làm như giật mình “à à” mấy tiếng, hẳn lấy quạt che miệng nói: “Người cứ việc yên tâm” Nói rồi bỏ nàng lại, đi vào phòng trước.

Yên tâm? Nói như vậy là không liên quan đến hẳn? Du Tiểu Văn bất giác thờ dài nhẹ nhõm một hơi, nhưng vẫn cảm thấy có chút thất vọng, trừng mắt nhìn bóng lưng người đi trước, cố gắng áp chế suy nghĩ lung tung mới đi vào phòng.

Duy Phuong Đại công chúa là vâng mệnh Thái Hậu và Nhiếp Chính Vương tới thăm Tĩnh Văn quận chúa. Phụ thân nàng ta là Bình Nam Hầu, là lương đồng trong triều, nàng bị thương, Thái Hậu và Nhiếp Chính Vương đều phải tỏ vẻ an ủi.

Sau khi màn hàn huyên lễ tiết kết thúc, không ai nói gì làm không khí có chút trầm mặc. Tĩnh Văn đảo mắt nhìn Du Tiểu Văn, cười hỏi: “Du muội muội, vừa rồi muội và Quân Nhị công tử đứng ngoài cửa tán gẫu cái gì?”

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Đích Nữ Không Ngoan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 66: Đừng Tưởng Rằng Người Cao Quý Bao Nhiêu (Hạ)

Du Tiểu Văn đón nhận ánh mắt của Tĩnh Văn quận chúa, mỉm cười trả lời: “Chưa nói cái gì, chính là chào hỏi một chút, lỗi tai của Quân Nhị công tử không được tốt lắm”

Đúng là làm ơn mắc oán! Quân Dật Chi nhíu mày, xú nha đầu này, cư nhiên dám ghét bỏ ta.

Vốn dĩ muốn làm ra biểu tình hung ác để hù dọa Du Tiểu Văn một chút, nhưng khi cặp mắt lóng lánh như lóe sáng của nàng bay tới trên mặt hẳn, khoe môi hẳn không tự chủ cong cong lên, không chế thể nào cũng không chịu buông xuống, đành phải cười ha ha đi vào trong, ngồi xuống nhuyễn tháp* cạnh cửa.

* nhuyễn tháp: là một cái giường nhỏ, có lót một lớp nệm đơn giản

Phòng nghỉ vốn không phải chỉ dành cho một người nghỉ ngơi, cho nên ba mặt đều có nhuyễn tháp. Mặc dù ở mã tràng không cần cố kỵ nhiều như vậy, nhưng Quân Dật Chi cũng không tiện đứng gần giường của Tĩnh Văn quá, nên cô tính chọn một khoảng cách thật xa, bắt đầu thực hiện chức trách thăm bệnh, “Trần ngự y, xin hỏi thương tích của Tĩnh Văn quận chúa thế nào?”

Lúc này Tĩnh Văn đang đắp một lớp chăn trên chân, xem ra là bị thương ở đó. Trần ngự y giải thích cho Quân Dật Chi, “Xương đùi bị gãy một đoạn, may mà cứu hộ thỏa đáng, lão phu đã giúp quận chúa nối xương xong, chỉ cần tĩnh dưỡng đầy đủ, nhất định có thể khỏi hẳn.”

Đang lúc nói chuyện, Quân Chi Miển cũng đến, đảo mắt nhìn mọi người trong phòng, thoáng dừng lại trên mặt Du Tiểu Văn, cuối cùng đem ánh mắt nhìn Trần ngự y. Quân Dật Chi lại tiếp tục hỏi: “Nghe nói bị kinh hách rất lớn, có phương thuốc nào để an thần được không?”

Trần ngự y tỏ vẻ đã ghi phương thuốc lại, Tĩnh Văn quận chúa vội vàng nói, “Không sao, chút việc nhỏ không làm sợ đến ta.”

Duy Phuong công chúa lại nói, “Chấn kinh cũng không phải việc nhỏ, phải cẩn thận dưỡng thần, bằng không sẽ hạ xuống bệnh căn.”

Tĩnh Văn gấp rút nhắc lại, “Thực không có việc gì.” Trong lòng thầm hận, sao sớm không hỏi, trễ không hỏi, cố tình đợi Chi Miễn ca ca đến mới hỏi, biết rõ là hấn không thích nhất là những cô nương nhu nhược.

Quân Chi Miễn mở miệng an ủi nàng một câu, “Nghỉ ngơi đi.” Sau đó gạt đầu chào Du Tiểu Văn một cái, liền xoay người rời đi.

Quân Dật Chi hỏi xong tình huống, cũng đứng lên, cười mỉa mỉ nói: “Tĩnh Văn nghỉ ngơi cho tốt nha, không cần suy nghĩ nhiều, nếu là có người hại ngươi, hoàng thúc nhất định hội sẽ điều tra ra.”

Biểu tình trên mặt Tĩnh Văn nhất thời trở nên có chút cứng ngắc, nàng gượng cười nói: “Ta biết, thỉnh thay ta đa tạ Vương gia.”

Duy Phuong Đại công chúa không muốn ở lâu, liền đứng dậy nắm lấy tay Du Tiểu Văn, cáo từ ra ngoài.

Đội người đi hết, Tĩnh Văn quận chúa giả bộ đầu choáng váng, những người khác thấy vậy cũng không tiện ở lâu, đều lần lượt cáo từ, chỉ có Trương Tiếp vì có quan hệ thân thích với nàng nên được giữ lại. Khi trong phòng không còn ai, Trương Tiếp đi ra kéo cửa kín lại, rồi quay vào ngồi xuống mép giường, nhỏ giọng hỏi, “Sao lại thế này, con ngựa đang yên đang lành sao lại giờ chứng?” Ý nghi ngờ ở đầu lưỡi đánh vài vòng, cuối cùng thốt lên một câu, “Chẳng lẽ mã đồng nhìn lầm ngựa?”

Thấy sắc mặt Tĩnh Văn quá mức âm trầm khiến người ta phải sợ hãi, Trương Tiếp vội an ủi: “May mà loại được này chỉ có tác dụng trong vòng một khắc liền mất dấu vết. Yên tâm đi, Nhiếp Chính Vương sẽ không điều tra ra được đâu.”

Tĩnh Văn oán hận nói: “Ta đâu có sợ bọn họ điều tra ra, ta sợ là bọn họ tra ra không được!”

Trương Tiếp kinh ngạc trừng lớn ánh mắt. Tĩnh Văn thu xếp cảm xúc, trầm giọng nói: “Ngươi vừa rồi có nghe Du Tiểu Văn và Quân Dật Chi nói chuyện với nhau không?”

Trương Tiếp lắc đầu, “Trong phòng có nhiều người nói chuyện như vậy, ta làm sao nghe được.”

Tĩnh Văn nheo mắt nói, “Ta cũng không nghe rõ, nhưng ta khẳng định bọn họ đang nói chuyện này. Mã đồng nhà của ta chắc chắn không bị mua chuộc, cũng sẽ không nhận làm ngựa, hơn phân nửa là hai người đó giờ trò quỷ. May mà ta mệnh lớn.”

Trương Tiếp cả kinh, “Không có khả năng a, bọn họ làm sao có thể biết? Chẳng lẽ Du Tiểu Văn biết chúng ta có ý tiếp cận ả?”

Tĩnh Văn liếc trắng mắt nhìn nàng một cái, “Ngươi dùng đầu óc một chút được không, tên Quân Dật Chi kia tuy rằng có chút phong lưu, nhưng cho tới bây giờ đều là các khuê tú đến gần hấn, hấn có khi nào chủ động đến gần người khác? Hôm nay lại tất tả chạy tới bãi ngựa, còn biến thành chứng khí mù mịt. Ta không quan tâm làm sao hấn và Du Tiểu Văn biết được, nếu hai người bọn họ quả thật có tình ý với nhau, sớm nói cho ta biết, ta còn có thể giúp đỡ bọn họ một phen, nhưng bọn họ hiện tại hại ta ngã gãy chân, món hận này, ta thế nào cũng không nuốt được. Huống chi.”

Nghĩ đến ánh mắt Chi Miễn ca ca nhìn Du Tiểu Văn, hận ý liền che kín mắt Tĩnh Văn, “Huống chi ta cũng muốn làm cho Chi Miễn ca ca chật đút suy nghĩ này, muốn cho hấn thấy rõ ả Du Tiểu Văn kia là loại nữ nhân gì, câu tam đáp tứ, còn âm hiểm giả dối! Biết rõ là ta có ý tiếp cận, ả còn có thể giả vờ vô tâm vô phách như vậy.”

Tĩnh Văn càng nghĩ càng giận, nước mắt ứa ra, chực trào ra khỏi mắt. Trước kia, mỗi khi nàng bị bệnh vặt hay bị thương nhẹ, Chi Miễn ca ca đều phái người đưa thuốc hoặc vài món đồ chơi đến cho nàng. Nếu là thuận tiện, hấn còn có thể tự mình đến phủ thăm nàng, nhưng hôm nay, hấn lại chỉ nói một câu, trước khi đi cũng không nhìn nàng, như vậy thử hỏi nàng làm sao nhận nhận được? Vốn dĩ việc hôm nay, trong lòng nàng còn có chút xin lỗi Du Tiểu Văn. Nàng nghĩ, nếu Du Tiểu Văn bị ngã, nàng chắc chắn sẽ tìm cách báo đại ca thu nạp ả. Đại ca sau này sẽ kế thừa tước vị Bình Nam Hầu, cho dù làm tiểu thiếp cũng không đến mức bôi nhọ Du Tiểu Văn. Nhưng hiện tại, nàng chỉ muốn hủy hoại Du Tiểu Văn, làm cho ả đời đời kiếp kiếp không thể ngẩng đầu nói!

Trương Tiếp gắt gao cắn môi dưới, không dám lên tiếng. Tĩnh Văn trầm tư một lát, ghé vào tai Trương Tiếp nói thầm vài câu, Trương Tiếp tròn to hai mắt, vẻ mặt có chút do dự.

Tĩnh Văn dụ dỗ nói: “Tam tư của ngươi, ta biết, ngươi thích Quân Nhị công tử cũng không phải một ngày hai ngày, nhưng hấn a. Ai... tính tình không kiên định. Ngươi thấy bộ dáng của hấn và Du Tiểu Văn hôm nay không? Du Tiểu Văn không cha không mẹ, chỉ có thể dựa vào bản thân, nhất định đã dùng thủ đoạn ti tiện gì đó để mê hoặc Quân Nhị công tử. ả ta bình thường vốn đã đẹp hơn ngươi, sau này trong lòng Quân Nhị công tử làm sao còn có chỗ cho ngươi? Cho dù ngươi dựa vào gia thế, gả cho Quân Dật Chi, cuối cùng cũng phải dùng thủ đoạn để đối phó đám nữ nhân trong hậu viện của hấn. Ta không có ý muốn đả kích ngươi, nhưng hậu viện của hấn sau này tuyệt đối không ít nữ nhân hơn trong hậu cung! Ngươi nếu hiện tại không học chút thủ đoạn, lòng dạ ác độc một ít, tương lai chỉ còn đường khóc!”

Trương Tiếp giống bị thuyết phục, cắn răng quyết tâm, gạt đầu đáp: “Được, ta làm. Ngươi nghỉ ngơi đi, chờ tin của ta.”

Trương Tiếp giúp Tĩnh Văn quận chúa kéo kín góc chắn liền đứng dậy ra khỏi phòng, đi thẳng một đường vào rừng. Phía sau, Du Tiểu Văn lén lút đuổi theo.

Sau khi rời khỏi phòng nghĩ, Du Tiểu Văn không về lại khán đài, mà là ẩn thân ở phòng nghỉ đối diện, vụng trộm nhìn lên qua khe cửa. Nàng cứ cảm thấy chuyện hôm nay rất cổ quái, có lẽ Tĩnh Văn quận chúa biết rõ là chuyện gì. Một lát sau, quả nhiên thấy mọi người đều đi ra, chỉ có Trương Tiếp lưu lại.

Tương Tiệp và Tinh Văn là quan hệ bạn dì, ngoại trừ Liên Hương huyện chủ, thì Tương Tiệp là người có quan hệ tốt nhất với Tinh Văn. Lại đợi một lát, nàng thấy Tương Tiệp ra khỏi phòng, hết nhìn đông tới nhìn tây một hồi, mới lén lút che giấu hành tung đi vào trong rừng.

Tương Tiệp đi đường thực cảnh giác, thường thường quay đầu lại nhìn. Du Tiểu Văn trốn đông trốn tây một đoạn, cảm thấy thật phiền phức, đôi mày thanh tú nhíu lại, định leo lên cây theo dõi. Đang chuẩn bị thì triển thân thủ, nàng đột nhiên bị người từ phía sau ôm ngang hông, cái miệng nhỏ nhắn cũng bị che, làm nàng hoảng sợ không nhẹ. Người này đến sau lưng nàng từ lúc nào, khi nào thì phát động công kích? Nàng đã tập võ một năm, Tương Đại nương còn khen nàng có thiên phú, luyện võ bằng người khác tập ba, bốn năm. Nhưng lúc này, trong mắt người kia, rõ ràng trình độ của nàng chẳng đáng vào đâu.

Chóp mũi bỗng truyền đến mùi Long Tiên Hương nồng nồng, ấm ấm, kèm theo một chút mùi hương lá từng thoảng nhẹ, khoan khoái. Mùi hương rất quen thuộc, tựa hồ là huân hương trên áo Quân Dật Chi. Du Tiểu Văn không khỏi lấy ngón tay chọc chọc vào người phía sau, ý bảo hấn buông ra.

Người nọ liền thật sự buông nàng ra, Du Tiểu Văn nhìn lại, quả nhiên là Quân Dật Chi. Tên này đang toét miệng cười đắc ý như con mèo vừa ăn vụng cá thành công, dùng truyền âm nhập mật hỏi, “Người làm sao biết là ta? Nguyên lai người để ý ta như vậy nha, chỉ bằng một bàn tay cũng có thể đoán ra.”

Du Tiểu Văn dùng sức trừng mắt nhìn, dùng khẩu hình nói: “Bởi vì trên người người có mùi chua của hồ ly!”

Hàng chân mày rậm của Quân Dật Chi nhíu lại, hấn bỗng vương tay bắt lấy nàng. Du Tiểu Văn định lách mình né tránh, đáng tiếc công phu của nàng so với hấn, kém không biết bao nhiêu cấp bậc, rất dễ dàng bị hấn bắt được. Lần này, Quân Dật Chi không chịu buông ra, tận tình sờ soạng trên khuôn mặt nhỏ nhắn, nộn nộn của nàng một phen, thấp giọng nói: “Gọi một tiếng dễ nghe, ca ca mới buông người ra.”

Sắc mặt Du Tiểu Văn nhất thời trắng bệch, lòng Quân Dật Chi cũng cả kinh kia, trong bụng ảo não muốn chết. Đúng là đóng vai ăn chơi trác táng lâu ngày thành quen tật, đối với nàng cũng lỗ mãng như vậy. Quân Dật Chi vội buông Du Tiểu Văn ra, lắp liếm nói sang chuyện khác, “Xung quanh mã tràng này có không biết bao nhiêu Ngự Lâm quân, đại nội thị vệ, ám vệ. Bất kì hành tung gì đều sẽ bị theo dõi.”

Ý hấn nói là chuyện Du Tiểu Văn theo dõi Tương Tiệp, nhưng Du Tiểu Văn lại nghĩ là chuyện vừa rồi hấn ôm nàng, đã bị bọn thị vệ nhìn thấy hết rồi, sắp bẩm báo cho Thái Hậu và Nhịếp Chính Vương, vậy mình sẽ thành cái gì? Còn trong hiếu kì mà lảng lơ như vậy, chẳng phải là bôi đen lên mặt mũi cha mẹ đó sao? Nàng cái gì cũng không sợ, chỉ sợ làm cho cha mẹ mất mặt, vì thế sắc mặt càng thêm tái nhợt, cặp mắt hạnh sáng ngời ứa ra nước mắt, cơ hồ sắp khóc lên.

“Uy, người.” Quân Dật Chi gấp đến độ không biết làm sao, vô tình bắt chước bộ dạng vò đầu bứt tóc của Duy Phương công chúa, “Cũng đâu có gì to tát đâu?”

Cho dù bị Tương Tiệp biết là nàng đang theo dõi, cũng không có gì ghê gớm lắm a?

Còn không có gì to tát? Du Tiểu Văn trừng mắt tức giận nhìn hấn. Một giọt nước mắt không không chề được, rơi tuột xuống gò má trắng nuột.

Giọt nước mắt kia cứ như có ma lực, làm tim Quân Dật Chi đau xót. Hấn bắt giác mềm giọng, dỗ nàng: “Được rồi, đừng khóc, trước lúc đến, ta đã quan sát bốn phía, không có ai hết. Bất quá nếu người nhảy lên cây, sẽ thu hút ám vệ đi tới.”

Du Tiểu Văn bán tín bán nghi nhìn hấn, hấn đành phải giơ một bàn tay lên cam đoan, “Nếu ta lừa người, liền phạt ta về sau không thể nhìn tiểu mỹ nhân, nhất là tiểu mỹ nhân họ Du.”

Dáng vẻ lưu manh như vậy vốn chỉ có tác dụng chọc tức người khác, nhưng Du Tiểu Văn lại nghe ra hấn thật sự tương đối mình vui vẻ, hơn nữa cũng thật sự không biết phải dỗ mình vui vẻ thế nào. Nghĩ vậy, ý cười liền hiện không được hiện lên khóe môi, may mà nàng kịp thời không chế được, trừng mắt nhìn hấn: “Người rõ ràng có thể trực tiếp nói cho ta biết, không cần như vậy. Như vậy.”

Thôi được, chịu nói chuyện lại với hấn là tốt rồi.

Tâm tình buồn lòng, Quân Dật Chi theo thói quen rút quạt ra liềm mạt thối gió, còn khoa trương thờ phỉ phỉ, “Người không phải định nhảy lên cây đó sao? Ta không kéo người, sẽ kinh động ám vệ, ta lại sợ người kêu to, đành phải che miệng người. Về mặt của nữ hài tử các người quả thực giống bầu trời tháng ba, thay đổi bất thường.” Khóe mắt liếc nhìn Du Tiểu Văn, thấy nàng không có gì biểu gì đặc biệt kháng cự, liền cười hi hi nói: “Chúng ta theo dõi tiếp đi, người đi theo ta, nhất định sẽ không bị nàng ta phát giác.”

Du Tiểu Văn liếc xéo nhìn hấn một cái, khề hừ một tiếng, “Người khẳng định biết cái gì, sao không chịu nói cho ta biết?”

Đương nhiên không thể nói cho người!

Quân Dật Chi sinh ra trong một gia tộc phú quý, đương nhiên biết tình cảm của Tinh Văn quận chúa đối với Quân Chi Miễn, cho nên khi Tinh Văn quận chúa bỗng nhiên thân cận với Du Tiểu Văn, hấn liền thấy nghi ngờ, vẫn luôn phái người lảng lễ đi theo các nàng, sợ Du Tiểu Văn chịu thiệt. Nhưng Tinh Văn quận chúa vẫn không có hành động gì, điều này khiến hấn càng thêm hoài nghi, liền tăng thêm người nhìn chăm chăm Bình Nam Hầu phủ. Tháng đến mấy ngày hôm trước, người của hấn phát hiện mã đồng của hầu phủ đến chợ mua một loại thuốc bột có khả năng làm cho súc vật điên cuồng. Sau đó, lại biết Du Tiểu Văn sẽ tham gia trận đua ngựa lần này, hấn đã sớm liệu định Tinh Văn quận chúa nhất định sẽ có hành động gì.

Kỳ thật, hôm nay, hấn đã sớm sắp xếp người đi theo các nàng, vốn không nghĩ tự mình ra mặt, chẳng qua lúc đó Nhịếp Chính Vương phi nhắc nhở hấn, hấn liền đơn giản thuận theo đi qua gây sự một chút. Đúng là có chút tâm tư muốn tranh công, lấy trí tuệ của Du Tiểu Văn, nhất định có thể nhìn ra huyền cơ, có lẽ sẽ càng thêm thân cận với hấn cũng không chừng. Chẳng qua, người của hấn chỉ đổi thuốc bột mà thôi, bởi vì hấn không biết chắc con ngựa là của Tinh Văn quận chúa. Hấn nguyên lai còn có chút tiếc nuối nhỏ nhỏ, cảm thấy không thể trả đũa, cho nàng ta vài phần nhan sắc. Nhưng cuối cùng

ngựa của Tỉnh Văn quận chứa lại lồng lên như điên, chứng tỏ có người khác cũng nhúng tay vào, hơn nữa người này còn rất quen thuộc Tỉnh Văn quận chứa, biết nàng sẽ cười con ngựa nào..... Danh tính người này liền phi thường rõ ràng, nhất định là Quân Chi Miễn.

Cho nên hắn mới không muốn nói cho Du Tiểu Văn, hắn thà rằng Du Tiểu Văn không nhớ rõ lòng tốt của mình, cũng không nguyện để nàng biết tên kia từng giúp đỡ nàng.

Quân Dật Chi chỉ cười không đáp, đi trước dẫn đường, Du Tiểu Văn đành phải đi theo sau hắn, một đường nói năng khách sáo, lại không thu được một nửa tiếng gió.

Đi được chừng một chén trà nhỏ, Quân Dật Chi liền ngừng lại, ý bảo nàng giấu kỹ hành tung. Hai người cùng tránh sau một cây đại thụ, lặng lẽ nhìn ra phía trước, thấy Trương Tiếp đang nói chuyện với một gã tiểu mã đồng, còn đưa cho hắn một gói giấy nhỏ, lại đưa qua một tờ ngân phiếu.

Hai mắt tiểu mã đồng tỏa sáng, không chút do dự nhận lấy gói giấy, nhanh như chớp chạy đi.

Quân Dật Chi lấy quạt chỉ chỉ hướng đi của mã đồng, hai người bỏ lại Trương Tiếp, lặng lẽ đi theo mã đồng. Tên mã đồng đem món đồ trong gói giấy đổ ra ngoài một nửa, sau đó nhét gói giấy vào trong một cái túi nhỏ. Du Tiểu Văn tròn to hai mắt, tức giận đến học máu, “Đó là hành lý của ta!”

Tiểu mã đồng bị tiếng la làm sợ tới mức cả người run lên, nhanh chân định chạy thoát, lại làm sao trốn được Quân Dật Chi, vừa mới nhấc chân đã bị nhấc cổ áo lên.

Quân Dật Chi tặc tặc lưỡi, “Chỉ mỗi việc chạy vào gian phòng này, đã đủ khiến người rơi đầu.”

Mọi người sau khi thi đấu xong, hơn phân nửa sẽ đổ mồ hôi ướt lưng áo, cho nên ai nấy đều mang theo một túi hành lý nhỏ, bên trong đựng quần áo sạch để thay. Bởi vì trong trường đua ngựa có Thái Hậu, Hoàng Thượng và Nhiếp Chính Vương, tùy tùng bình thường chỉ được phép đứng ở vòng ngoài, còn bên trong trường đua là thái giám và cung nữ hầu hạ. Hành lý của nữ đều đặt trong gian phòng này, mỗi túi đều có dán tên, chỉ có cung nữ mới có thể vào trong để lấy.

Tiểu mã đồng vào gian phòng này, giả sử tội nhẹ nhất là kẻ trộm, cũng đủ khiến hắn chịu phạt năm mươi đòn, mệnh cũng coi như hết. Hắn tất nhiên hiểu được đạo lý này, lập tức run rẩy càng thêm lợi hại.

Cặp mắt phượng xinh đẹp đến cực điểm của Quân Dật Chi lấp lánh ý cười, hắn vỗ vỗ bả vai run run của tiểu mã đồng: “Đừng sợ, ta có thể tha người, chỉ cần người lát nữa nói thế này.....”

Sau khi xong việc, Du Tiểu Văn và Quân Dật Chi làm như không có việc gì, một trước một sau trở về khán đài. Lúc này, cuộc thi kỵ xạ của nam tử đã đấu đến hồi thứ ba, xem ra đã phân ra thắng bại.

Thấy Du Tiểu Văn trở mặt, Tào Trung Nhã nhướn mày, châm chọc nói: “Bám váy Đại công chúa không được, nên đi vỗ mông ngựa lâu như vậy sao?”

Du Tiểu Văn không thèm quan tâm đến nàng, chỉ tập trung xem thi đấu. Không bao lâu sau, thắng bại đã phân, Quân Chi Miễn đạt hạng nhất, con trai của một vị tướng quân nào đó được hạng nhì, huynh trưởng của Hàn Thế Chiêu, Hàn đại công tử, được hạng ba. Tiểu hoàng đế dùng thanh âm non nớt động viên một phen, Thái Hậu ra mặt ban thưởng gấm vóc và bạc trắng. Trận kỵ xạ náo nhiệt cuối cùng viên mãn kết thúc.

Các quan viên đứng dậy xoay người, cung tiễn Thái Hậu, hoàng đế hồi cung, cung tiễn Nhiếp Chính Vương và Vương phi hồi phủ. Đội các vị này đi xa, Ngự Lâm quân và thị vệ mới rút khỏi trường đua ngựa, hạ nhân của các phủ chen chúc đi vào, hầu hạ chủ tử nhà mình.

Trương thị dẫn con gái và Du Tiểu Văn đi đón Tào Thanh Nho, đang định cùng hồi phủ, thì thấy Ngự tổng quản vốn đi theo Thái Hậu lại chạy tới bên này, khẽ cung kính khom người, cười nói: “Thái Hậu tuyên Du tiểu thư yết kiến.”

Du Tiểu Văn biết là vì sao, cúi người thi lễ với Ngự tổng quản, quay sang cáo từ cậu mợ rồi đi theo Ngự công công, bước lên xe ngựa đến hoàng cung.

Vào đến trong cung, đợi ở thiên điện gần nửa canh giờ, Ngự công công mới đi ra truyền chỉ, “Thái Hậu tuyên Du tiểu thư yết kiến.”

Du Tiểu Văn vội chỉnh đốn xiêm y, lại cười nói: “Làm phiền công công dẫn đường.”

Hắn là lúc này Du Tiểu Văn vừa nhét cho ông một con cá nhỏ bằng vàng ròng nặng chừng hai, ba lượng, thái độ của Ngự công công đối với nàng thập phần tốt, cười toe nói: “Du tiểu thư chớ sợ. Thái Hậu phi thường nhân từ.”

Du Tiểu Văn lại cười nói: “Ta không sợ, bình sinh không làm chuyện gì đồi lý, có gì phải e ngại?”

Ngự công công nhìn nữ hài như hoa, khí chất cao ngất trước mắt, trong lòng kinh ngạc không thôi, đây thật sự là tiểu cô nương mười hai tuổi sao? Thoạt nhìn so với Đại công chúa còn trầm ổn hơn! Trong số các danh môn khuê tú trong kinh thành, sợ là không ai bằng nàng. Trong mắt ông liền thoáng hiện lo lắng, không làm chuyện đồi lý đương nhiên tốt, nhưng cũng phải đặc tội quý nhân mới được a.

Vào trong đại điện, Du Tiểu Văn tam khấu cửu bái, đại lễ làm xong, thật lâu sau mới nghe Thái Hậu lên tiếng, “Đứng lên nói chuyện đi.”

“Tạ Thái Hậu.” Du Tiểu Văn đứng dậy, ánh mắt lặng lẽ quét một vòng, đương nhiên chỉ dám nhìn chân mọi người, đoán ra có Quân Dật Chi ở đây, không biết sao liền cảm thấy an tâm.

Thái Hậu trực tiếp hỏi tội, “Ngươi mưu hại quận chúa, có biết tội?”

Du Tiểu Văn gạt mình ngẩng đầu, lại vội vàng kích động cúi xuống, vừa lo sợ vừa nghi hoặc nói, “Thứ cho thần nữ không biết Thái Hậu nói chuyện gì, thỉnh Thái Hậu chỉ rõ.”

Thái Hậu trầm giọng, “Có mã đồng đã khai ra ngươi, nói rằng ngươi đã đem thuốc bột cho ngựa của Tĩnh Văn quận chúa ăn, làm hại quận chúa bị thương, ngươi có nhận hay là không?”

Du Tiểu Văn kinh ngạc, mặt đầy nước mắt, thân hình nhỏ bé run run, ngữ khí lại thập phần kiên định, “Thần nữ không có làm.”

“Trong bao quần áo của ngươi có thuốc bột và giấy bao, ngươi còn không nhận?”

“Thần nữ không có làm. Về phần vì sao những thứ đó lại được tìm thấy trong hành lý của thần nữ, thần nữ thật sự không thể giải thích. Sau khi đến trường đua ngựa, thần nữ đã giao hành lý cho cung nữ bảo quản, lần này đưa ngựa xong, xiêm y vì thấm mồ hôi mà ẩm ướt, thần nữ ngay cả xiêm y còn chưa đổi, đến bây giờ còn chưa nhìn thấy hành lý ở đâu.”

Liên cúi đầu chờ Thái Hậu phán.

Sau một hồi yên lặng thật lâu, cuối cùng có người lên tiếng cười khê, là giọng của Nhiếp Chính Vương phi, “Mẫu hậu, nô tì đã nói không phải là nha đầu này, xem nàng như vậy, quả thật là một đứa nhỏ thành thật, ngay cả những lời biện bạch kiểu ‘Thần Nữ nếu thật muốn mưu hại quận chúa, vì sao không tiêu hủy vật chứng đi?’ cũng không biết nói, thế nào còn tâm tư kín đáo như vậy?”

Quân Dật Chi cũng hừ giọng nói: “Một chút việc nhỏ cũng bị dọa thành như vậy, thực không tiền đồ.”

Thái Hậu nhẹ nhàng cười nói: “Được rồi, nếu không phải ngươi làm, ngươi trở về phủ đi.”

“Vâng.” Du Tiểu Văn lại làm một lần đại lễ mới lẳng lặng rời khỏi đại điện, đi theo thái giám dẫn đường, ra đến ngoài cung, bước lên xe ngựa trở về Tào phủ.

Nhất định là đã tra ra thuốc bột trong bao quần áo của Trương Tiệp, nhưng Tĩnh Văn quận chúa vẫn cứ khẳng định là nàng làm. May mà Quân Dật Chi đã nói cho nàng biết sở thích của Thái Hậu. Thái Hậu không thích nữ tử mạnh mẽ, cũng không thích nữ tử gặp chuyện gì đều trấn định, bởi vì như vậy, chứng tỏ loại nữ nhân này, không phải loại mà Thái Hậu có thể dễ dàng nắm trong tay. Cho nên nàng mới cố hết sức chảy nước mắt, làm ra vẻ sợ tới mức ăn nói lắp bắp, kỳ thật lời nào nên nói, nàng đều nói, không nên nói thì không nói. Thái Hậu chường quản lục cung vài thập niên, cái gì cong cong queo queo mà chưa thấy qua, cần gì nàng nhiều lời giải thích?

Mới vừa đến cửa cung liền có một chiếc xe ngựa xa hoa từ trong đi ra, Du Tiểu Văn nhận ra gia huy phía trên, là của phủ Bình Nam Hầu.

Xe ngựa dừng lại bên cạnh nàng, màn xe nhấc lên, khuôn mặt nhỏ nhắn tú lệ của Tĩnh Văn quận chúa lộ ra ngoài, trên mặt có vết nước mắt, xem ra vừa mới bị răn dạy xong.

Đã đến mức này, Tĩnh Văn quận chúa cũng không còn tâm tư để giả vờ, cười lạnh một tiếng, nói: “Nhìn không ra ngươi thật sự giỏi thủ đoạn, cư nhiên sợ sẩy để ngươi làm một màn di họa tiếp mộc*, giá họa cho Trương Tiệp.”

* Di họa tiếp mộc = dời hoa nối cây, là một thủ đoạn vu oan giá họa, đem tội lỗi của người này đẩy sang cho người khác.

Du Tiểu Văn ngoái đầu nhìn nàng, lạnh lùng nói: “Không phải giá họa, vốn chính là nàng..... và cả ngươi nữa.”

Nghe xong lời này, Tĩnh Văn quận chúa đắc ý nở nụ cười, “Đúng vậy, là ta muốn hại ngươi ngã gãy chân, vậy thì sao? Hiện tại Thái Hậu đã biết, bất quá là nói ta một chút, phật ta cảm tức ở nhà một tháng. Ta chỉ cần ngoan ngoãn tu dưỡng là được, dù sao cũng chỉ là không thể ra phủ thôi. Du Tiểu Văn, cha ta là đại thần đắc lực trong triều, ta là ngự phong quận chúa, thân phận cao quý, cho dù thực sự làm ngươi biến thành tàn phế, Thái Hậu nhiều lắm chính là phạt giam ta trong nhà, lại cho ngươi vài món ban thưởng nho nhỏ. Thế nào, không cam lòng có phải không? Đây là thứ mà ngươi vĩnh viễn không thể siêu việt hơn ta, không cam lòng cũng phải chịu!”

Thần sắc Du Tiểu Văn chợt trầm xuống, nàng cười lạnh: “Vậy có muốn lại thử một lần nữa hay không? Thử xem ai sẽ là người cười cuối cùng? Ngươi đừng quên, ngươi không thể làm quận chúa cả đời, ngươi rốt cuộc cũng sẽ lập gia đình.”

Bốp bốp bốp, ba tiếng vỗ tay vang lên, Quân Dật Chi phô trương dáng vẻ phong lưu tiêu sái chậm rãi lại đây, nhìn Du Tiểu Văn, nói: “Khí độ này của ngươi thật sự là khiến người ta tin phục.” Lại ghé vào tai nàng, nhỏ giọng hỏi, “Ngươi muốn gả cho ai?”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Du Tiểu Văn nóng phừng lên, nàng vội nhích ra bên cạnh một bước, cố gắng bảo trì khí thế.

Tĩnh Văn quận chúa nghe xong chỉ cười lạnh, đang định hạ mệnh rồi đi, Quân Dật Chi bỗng ngăn nàng lại, cười nói: “Ngươi vừa mới nói ngươi thân phận cao quý? Ngươi cho là ngươi cao quý bao nhiêu? Ta chỉ muốn nói với ngươi, giống như Du tiểu thư đã nói, thân phận của nữ nhân đều là do nam nhân ban tặng, ngươi hiện tại cao quý, nếu sau này gả vào nơi không tốt, cũng sẽ phải ăn nói khép nép..... Ngươi hãy ngoan ngoãn dưỡng vết thương trên chân cho tốt đi, đường huynh sẽ không muốn một người què làm chính phi đâu!”

Chương 67: Dư Luận Xôn Xao

Tĩnh Văn quận chúa bị câu người què làm tức giận đến phát điên, chỉ tay vào mặt Quân Dật Chi, há mồm mắng, “Quân Dật Chi, người chó có bừa bãi, người không phải là tên Nhị Thế Tô* chơi bởi lêu lỏng sao? Có cái gì ra hồn chứ! Chi Miễn ca ca sẽ không bạc tình bạc nghĩa giống như người nói, hần.....”

* Nhị Thế tô là Tần Nhị thế, con trai của Tần Thủy Hoàng, cũng là vị vua thứ hai của nhà Tần. “Nhị Thế tô” là một thành ngữ phổ biến trong tiếng Quảng Đông lấy từ tích vua Tần Nhị Thế. Thành ngữ chỉ con cháu những gia đình giàu có, chỉ biết ăn chơi phung phí tiền cha mẹ mà không biết lo lắng cho sự nghiệp, giống như Tần Nhị Thế đã phá hủy cơ nghiệp nhà Tần chỉ sau 3 năm làm vua.

Quân Dật Chi nhủ mảy, mĩa mai hỏi lại, “Hần có từng nói thích người sao?”

Tĩnh Văn quận chúa lập tức xấu hổ, thẹn quá thành giận trừng mắt nhìn hần. Về mặt của Quân Dật Chi càng mĩa mai, “Chưa nói đúng không? Người chỉ nghĩ theo ý mình, đi tung đồn bậy bạ chung quanh. Định ép hần cưới người chứ gì? Còn dám tự xưng là danh môn khuê tú, cũng giỏi thật đấy!”

“Người!” Tĩnh Văn quận chúa tức giận đến thân thể run lên, nghiêng răng nói: “Người cho là Chi Miễn ca ca sẽ giống loại người ngả nón, không có đức hạnh như người sao? Những lời..... những lời như thế sao có thể tùy ý nói ra khỏi miệng? Người nghĩ rằng ta giống Du Tiểu Văn, là cái thứ...”

Càng nói càng ghen, Tĩnh Văn quận chúa cảm thấy có một khối khí chặn ngay cổ họng, che miệng ho mạnh vài tiếng, ngực vẫn thấy nghẹn nghẹn, đau nhức, mặt mày đỏ bừng lên.

Quân Dật Chi lại đến gần vài bước, cái trán cơ hồ sắp dán lên cửa xe, thấp giọng nói: “Đừng trách ta không có việc gì cảnh cáo người, nếu người lại nằng nặc, chọc nằng, ta sẽ cho người sống không bằng chết.”

Tĩnh Văn quận chúa không phải loại người có thể ngồi yên cho người khác khinh bỉ. Bị Quân Dật Chi nói như vậy, nàng cảm thấy cực kỳ oán hận, định phản pháo trở lại, nhưng vừa nhắc mắt liền thấy cặp mắt phượng của Quân Dật Chi như lóe u quang, trong lòng không thể nói là không e ngại. Đôi mắt đó, như ung như sói, ẩn hàm tối tăm và thô bạo, thoát nhìn hết sức quả quyết, cứng cỏi, khiến nàng cảm thấy, nếu mình dám phản bác, nhất định sẽ bị đôi mắt sáng ngời lại sâu thẳm này đốt thành tro. Tĩnh Văn bất giác lạnh cả người, theo bản năng co rụt lại ra sau.

Cứ việc trong lòng phi thường e ngại, nhưng bản tính kiêu ngạo vốn đã ăn tận vào trong xương, trong lòng ần ần không phục, nàng nghĩ trước nghĩ sau một phen, cuối cùng thay bản thân tìm được một cái cớ: Nàng là nhất giới nữ lưu, cãi nhau với nam nhân đương nhiên không chiếm được thượng phong, nhất là loại nam nhân không mặt không mũi như Quân Dật Chi, hần không chừng sẽ nói ra loại ngôn ngữ ti tiện nào đó, đến lúc đó, nàng chẳng phải là bị ghê tởm chết? Cho nên, nàng đại nhân có đại lượng, không chấp nhặt với hần.

Tĩnh Văn nặng nề hừ một tiếng, “Lười so đo với người.”

Quân Dật Chi nheo mắt, thối lui nửa bước, không chút để ý nói: “Lời ta nói, mong là người ghi nhớ đến tận xương.”

Tay Tĩnh Văn quận chúa lại run run một hồi, oán hận quăng mạnh màn xe xuống, lạnh lùng nói: “Hồi phủ!”

Bánh xe lăn lăn, một đường tung bụi đi xa.

Ánh mắt Du Tiểu Văn vô thức đuổi theo làn bụi sau xe ngựa, trong lòng nghĩ lát nữa về Tào phủ, sẽ giải thích thế nào cho lão thái thái và cậu, đi ra chơi một ngày, lại phá lệ bị Thái Hậu tuyên vào cung, khẳng định là sẽ hỏi.

Quân Dật Chi cẩn thận quan sát thần sắc trên mặt Du Tiểu Văn, thấy đôi mày thanh tú của nàng nhíu lại, chứng tỏ cõi lòng đầy lo lắng và phiền não, nghĩ đến nàng hần là vì những lời Tĩnh Văn quận chúa vừa nói lúc nãy mà không vui. Hần liền cúi người nhìn nàng, thương tiếc nói: “Đừng để ý đến nàng ta, Thái Hậu đã biết chuyện là do nàng ta gây ra lại già mồm át lễ phải, muốn đổ nước bẩn lên trên người của người. Thái Hậu kỳ thật là không tin, chẳng qua là ngại thể diện của Bình Nam Hầu, dù sao cũng phải đề ra nghi vấn, bằng không, cũng không sẽ tuyên người vào cung.”

Phiên khuyên giải này kỳ thật không có tác dụng, ngược lại càng khiến Du Tiểu Văn buồn bực. Tĩnh Văn quận chúa vì sao dám kiêu ngạo như vậy, làm ra sự tình hạ lưu này, đã bị Thái Hậu trách cứ, còn dám ở trước cửa cung mắng nàng, còn không phải vì có một người cha làm quan to sao? Cho dù là phụ thân còn ở trên đời, cũng không sánh kịp Bình Nam Hầu. Chính mình lúc nãy nói là muốn cùng nàng ta so xem ai mới là người cười cuối cùng, xem ra chỉ nói bằng miệng, trừ phi là luyện được võ công siêu việt, ngầm trả thù, bằng không, ở mặt ngoài, đúng là mình còn thua nàng ta nhiều lắm.

Quân Dật Chi cố gắng khuyên bảo một lúc lâu, lại thấy sắc mặt Du Tiểu Văn càng lúc càng u ám, mí mắt khẽ cúi xuống, hàng lông mi dài che đi ánh hoàng hôn, tạo thành cái bóng hình quạt trên khuôn mặt trắng nhuận như ngọc, có vẻ phá lệ mờ mịt bất lực. Trái tim hần, chậm rãi ê ẩm, nhói nhói đau. Hần liền mặc kệ hiện tại đang ở cửa hồng hoàng cung, cũng bất chấp có thị vệ gác cách đó vài chục bước, kéo mạnh nàng đối diện với mình, nâng cái cằm nhỏ trắng nõn bóng bóng của nàng lên, bắt buộc nàng phải nhìn vào mắt hần.

Trái tim hắn như bị lấp đầy, trướng trướng, giống như có thiên ngôn vạn ngữ muốn nói ra, nhưng lại há miệng thở dốc, phun không ra được một chữ. Nhìn thấy cặp mắt sáng vừa mờ mịt vừa tò mò của nàng, hắn nhẹ nhàng khụ một tiếng, nhỏ giọng thề, “Ta sẽ giúp ngươi lấy lại công bằng.”

Du Tiểu Văn kinh ngạc mở to hai mắt, cặp mắt trong suốt rõ ràng phản chiếu lại khuôn mặt tuấn tú của hắn, trong nháy mắt khiến Quân Dật Chi càng thêm quyết tâm. Hắn trịnh trọng lặp lại một lần nữa, “Ta sẽ giúp ngươi lấy lại công bằng. Làm cho Tĩnh Văn gả cho một nam nhân thấp kém, cho ngươi hả giận, được không?”

“Đây là chuyện không có khả năng.” Du Tiểu Văn giật mình, bật cười lên. Cười một hồi, nàng mới phát giác ngón tay thon dài của hắn còn nắm cầm của mình, nhất thời quay đầu qua một bên, tránh thoát tay hắn, lui ra sau nửa bước, vừa thẹn vừa dỗi nói: “Ngươi. Cách ta xa một chút.”

Quân Dật Chi lại tới gần một bước, nhìn chằm chằm thẳng tắp vào mắt nàng, mắt phượng nheo lại, có chút rầu rĩ nói: “Ngươi không tin ta?”

Toàn thân người kia bỗng nhiên tản mát hơi thở âm hàn, thoát nhìn buồn bực cực kỳ, nhưng Du Tiểu Văn không sợ hãi, chỉ cảm thấy vừa bất đắc dĩ vừa buồn cười, “Không phải là vấn đề tin tưởng hay không, mà đây là chuyện không có khả năng. Bình Nam Hầu là loại thân phận gì, sao có thể muốn một nam nhân thấp kém làm con rể? Ngươi lại không làm chủ được hôn sự của nàng ta.”

Nói đến đây, nàng chợt sững sốt nhớ lại chuyện của Tào Trung Duệ và Hà Ngữ Phụng, chẳng lẽ người này lại muốn cầu Nhiếp Chính Vương chi hôn? Không, không có khả năng, Bình Nam Hầu không phải cậu, cậu mới có bị giới hạn, bất quá là muốn chứng tỏ lòng trung thành mà nghe theo lời Nhiếp Chính Vương, mới có được thể diện như ngày hôm nay. Bình Nam Hầu lại chương quân một nửa binh mã của triều đình, tay cầm quyền cao, ngay cả Nhiếp Chính Vương cũng phải đối ông ta lễ nhượng ba phần, làm sao có thể đem con gái của ông ra nói giỡn? Du Tiểu Văn theo bản năng lắc lắc đầu.

“Ngươi chỉ cần nói, ngươi có tin ta hay không.” Quân Dật Chi cố chấp truy vấn.

Đang lúc nói chuyện, thái giám đã đánh xe ngựa lại đây. Du Tiểu Văn thấy thế, vội nhún người hành lễ, nhỏ giọng cáo lui, vịn tay thái giám lên xe ngựa. Nhưng con người Quân Dật Chi vừa cố chấp vừa bá đạo, hắn không nghe được đáp án nên ngăn không cho xe ngựa đi, xao xang cửa xe nói, “Ngươi còn không có trả lời.”

Du Tiểu Văn thở dài, “Tin.”

Giờ cứ dỗi cho hắn tránh ra trước.

Quân Dật Chi cong khoe môi lên, “Ngươi chính là nửa tin nửa ngờ, việc này, ta sẽ chứng minh cho ngươi xem, bất quá, coi như ngươi thiếu ta một món nợ nhân tình.” Nói xong cũng không quản Du Tiểu Văn có đáp ứng thiếu món nợ nhân tình này hay không, liền thối lui vài bước, đánh vào móng ngựa cho xe chạy đi.

Du Tiểu Văn kinh ngạc đến độ ngây ra một hồi. Nàng có thể nghe ra trong giọng nói có vẻ cợt nhả của hắn có sự kiên trì và nghiêm túc. Nàng cẩn thận suy nghĩ một phen, lại không biết hắn sẽ dùng biện pháp gì.

Đội xe ngựa đi xa, Tùy An mới dám nhỏ giọng hỏi vị chủ tử còn đang đứng nhón chân nhìn theo xe, “Nhị thiếu gia, chúng ta về nhà không?”

Quân Dật Chi phục hồi tinh thần lại, gỡ mạnh cây quạt lên đầu Tùy An một cái, “Hỏi thật vô nghĩa! Không trở về, chẳng lẽ muốn ta ngủ trong công tò vò?”

Tùy An ủy khuất lưng trông nước mắt, dùng sức nhu nhu cái trán, “Gia, cây quạt này của ngài là bằng sắt tinh khiết đó a, lần tới có thể đổi cây quạt khác để gỗ không?”

Tâm tình Quân Dật Chi lúc này vô cùng tốt, vui vẻ xoay mở quạt, phe phẩy thổi gió, “Không thể!”

Đội hai chủ tử cưỡi ngựa ra khỏi cửa cung, chiếc xe ngựa xa hoa của phủ Nhiếp Chính Vương mới chậm rãi đi ra. Nhiếp Chính Vương phi đoan trang ngồi xếp bằng trên nhuyễn tháp, mỉm cười nghe xong âm vệ bẩm báo, quay sang nhìn khuôn mặt tuấn tú của Nhiếp Chính Vương.

Nhiếp Chính Vương suy nghĩ một hồi, nhíu mày hỏi nàng, “Nàng thực cảm thấy, Dật Chi chính là bởi vì nha đầu kia xinh đẹp nên mới dễ bụng?”

Nhiếp Chính Vương phi cười cười nói: “Yếu điệu thực nữ quân tử hảo cầu, câu châm ngôn này sẽ không sai. Lại nói, Du nha đầu quả thật xinh đẹp, vạn người mới được một người như vậy. Nàng tuy tuổi còn nhỏ, vóc người cũng chưa nảy nở, nhưng đã giống như hoa sen mới nở trong hồ, rất duyên dáng yêu kiều. Tiếp qua vài năm nữa, khuê tú trong khắp kinh thành, sợ là không ai có thể so sánh với nàng ta. Còn một điểm nữa, Du nha đầu không quan tâm mấy đến Dật Chi, mà nam nhân a, sò không được mới là tốt nhất.”

Nhiếp Chính Vương có chút buồn bực và bất đắc dĩ liếc nhìn Vương phi một cái, lập tức đẩy cỡi lòng chờ mong cười cười, nhắm mắt lại, “Vậy cứ nhìn xem đi, xem Dật Chi lại ép buộc ra chuyện gì.”

Vương phi cũng nhẹ nhàng nở nụ cười, “Tiểu hồn dân kia a, không có gì là không dám làm.” Muốn Tĩnh Văn quận chúa gả cho một nam nhân thấp kém, chủ ý này tựa hồ không tệ đâu! Ít nhất có thể khiến cho thế lực của phủ Bình Nam Hầu bớt khuếch trương một chút.

...

Trở lại Tào phủ, Du Tiểu Văn ngay cả áo khoác cũng chưa kịp đổi, đã bị thỉnh đến Duyên Niên Cư, cả nhà đều đang khẩn trương chờ nàng. Du Tiểu

Văn hành lễ chào lão thái thái và cậu mợ xong, cười khẽ đáp, “Chỉ là vì chuyện Tĩnh Văn quận chúa bị thương, lúc ấy con và quận chúa cùng chạy ở phía trước, nên Thái Hậu tuyên con đến để cẩn thận hỏi một câu.”

Tào lão thái thái thở ra một hơi, ôm lấy Du Tiểu Văn, lòng còn sợ hãi nói: “May mà không phải ngựa của con nổi chứng. Về sau, con vẫn là đóng cửa ở nhà đi, nếu buồn, thì đem bài thiếp đến mời Liên Hương huyện chủ hoặc các thiên kim khác đến phủ chơi là được.”

Du Tiểu Văn nhu thuận đáp: “Văn Nhi đều nghe tở mẫu.”

Mấy ngày sau, Du Tiểu Văn thật sự đóng cửa ở nhà, mỗi ngày ngoại trừ giờ đi thỉnh an, bình thường cũng không ra khỏi đại môn của Mặc Ngọc Cư, nếu cảm thấy buồn, cũng chỉ đi dạo vài vòng ở hậu hoa viên. Nàng bình thường đều ở trong phòng thêu hoa, luyện chữ, lúc không có ai thì xem sách thuốc, cân nhắc thuộc tính, công năng của các loại thảo dược. Thẩm Thiên Hà* vẫn thường xuyên đến khu Cầu Vượt, mua chút vài loại thuốc viên hoặc thuốc bột cổ quái, thông qua Triệu ma ma đưa cho nàng làm thí nghiệm. Nàng vẫn thường xuyên tập võ, thời gian an bài giữa lúc đêm dài nhân tĩnh.

* Đề phòng trường hợp mọi người quên, Thẩm Thiên Hà là đồ đệ của Văn bá (Du Văn Biểu), kể từ lần trước vẫn đang giữ nhiệm vụ theo dõi Âu Dương Thần – cái tên đã làm chuyện “bậy bạ” với Trương thị (mợ của Tiểu Văn) và Trương phu nhân (mẹ của Trương Quân Dao)

Sau chừng bảy, tám ngày bình lặng, một thái giám được Duy Phương Đại công chúa phái đến ân cần thăm hỏi Du Tiểu Văn, “Đại công chúa một lòng nhớ thương Du tiểu thư, chỉ là gần đây sức khỏe của Mẫn thái phi không được tốt, thật sự không thể rảnh rỗi. Đôi khi nào công chúa rảnh, nhất định sẽ đến Tào phủ thăm Du tiểu thư.”

Du Tiểu Văn vội quỳ xuống về hướng hoàng cung để tạ ân, nhờ vị thái giám này nhắn giùm nàng rất biết ơn, lại tặng một cái hà bao lớn cho nội thị dùng trà. Thái giám kia lấy tay âm thầm bóp khế hà bao, thấy bên trong có hai tấm ngân phiếu, ý cười trên mặt càng thêm chân thành, ánh mắt khẽ đảo sang chỗ hai nha hoàn đứng hai bên. Du Tiểu Văn hiểu ý, lập tức phái bọn nha hoàn đều ra ngoài, trong phòng chỉ còn lại nàng và vị thái giám nọ.

Vị thái giám kia đề thấp giọng hỏi, “Đại công chúa bảo nô tài tới hỏi Du tiểu thư, ngài gần nhất có ra khỏi phủ không, có gặp qua người nào, hàn huyên cái gì không?”

Du Tiểu Văn vội cẩn thận trả lời, “Từ sau trận đấu đua ngựa, vốn không có ra phủ, ngoại trừ đi thỉnh an trường bối, đều ở trong phòng thêu hoa luyện chữ. Nhưng là có chuyện gì?”

Thái giám kia khoa trương thở dài một hơi, “Du tiểu thư không ra ngoài thì tốt rồi.” Dứt lời lại đề thấp giọng, ra vẻ thần bí, “Lần trước, lúc Tĩnh Văn quận chúa ngã ngựa. Khụ, ngài cũng biết, vị tiểu thư nũng nịu kia từ trên lưng con ngựa điên kia ngã xuống, cái mạng nhỏ đều suýt rớt, thị vệ ở bên cạnh đương nhiên phải ra tay cứu giúp, nên phải. Cái kia. Hắc hắc.”

Hắn vươn tay làm tư thế ôm, hướng Du Tiểu Văn chớp chớp mắt, biểu tình thập phần ái muội, “Sự cấp tòng quyền* thôi, vốn không phải chuyện gì lớn, bình thường cũng sẽ không ai nhắc lại. Nhưng lúc này, không biết vì sao, chuyện liên truyền ra ngoài, hiện tại tin đồn đã lan ra khắp kinh thành. Bình Nam Hầu phu nhân cầu đến trước mặt Thái Hậu, muốn tra rõ việc này, trả cho quận chúa. Công bằng.”

* Sự cấp tòng quyền = trong thời điểm khẩn cấp, phải tùy theo tình hình mà linh hoạt xử lý.

Du Tiểu Văn nhũ mày, khó hiểu hỏi, “Chuyện này thì có gì khiến dư luận xôn xao?”

Bất quá là lúc bị cứu để người ta ôm một chút, cũng không phải mùa hè nhảy vào trong nước cứu người, hai người đều ướt sũng ôm thành một đoàn. Đẳng này còn cách một lớp áo bông thật dày và khô giáp nha, có thể có chuyện gì được? Hơn nữa loại sự tình này, bình thường khi đã phát sinh, sẽ bị người của Bình Nam Hầu áp chế, trọng thưởng binh sĩ đã cứu quận chúa, làm cho bọn họ cảm miệng. Còn nếu thực sự truyền ra ngoài, người nghe hơn phân nửa cũng sẽ không để bụng.

Trừ phi là có ý bôi đen.

Trong lòng Du Tiểu Văn chợt động, nhớ tới lời Quân Dật Chi nói ngày đó, chẳng lẽ là hắn?

Tên thái giám kia nghe vậy, vẻ mặt thoáng có chút xấu hổ, muốn cáo từ rời đi, nhưng dù gì đã nói đến bước này, đành bỏ sung một câu, “Lúc ấy Tĩnh Văn quận chúa sợ hãi, ôm người nọ không buông tay, liên tiếp gọi. gọi ‘Chi Miễn ca ca’.”

Du Tiểu Văn bật cười lắc lắc đầu, hỏi vị thái giám nọ, “Là sự thật?”

“Đương nhiên là thật! Dư luận xôn xao như vậy, Thái Hậu đương nhiên là muốn điều tra, lúc ấy có không ít binh sĩ hiện diện, đều có thể chứng minh. Ai..”

Du Tiểu Văn bưng tỉnh đại ngộ, tình hình này quả thật không ổn. Nam hôn nữ giả, quan trọng là cha mẹ chi mệnh mỗi chúc ngôn. Tĩnh Văn quận chúa gặp chuyện lại kêu “Chi Miễn ca ca”, cho dù nàng ta là quận chúa, cũng phạm vào tội tư tương trao nhận*, huống chi còn ôm một nam nhân khác không buông tay, vậy không phải chỉ một câu “Sự cấp tòng quyền” là có thể giải vây được, Chi Miễn ca ca của nàng ta khẳng định sẽ cảm thấy đỉnh đầu bao phủ mây xanh. Lần đó, Tĩnh Văn quận chúa phòng chừng cũng bị dọa hoảng hốt.

* tư tương trao nhận: tự ý gặp mặt, hẹn hò nhau.

Du Tiểu Văn liền cười nói: “Tĩnh Văn quận chúa nghĩ muốn công bằng gì?”

“Đương nhiên là hy vọng nghiêm trị kẻ bịa đặt sinh sự, còn hy vọng Thái Hậu chỉ hôn, nhưng Miễn thế tôn không muốn, Tấn Vương gia liền cự tuyệt.”

Vị thái giám nọ đi được chừng hai ngày, Duy Phuong Đại công chúa liền tự mình đến Tào phủ tìm Du Tiểu Văn. Sau khi công chúa tiếp nhận xong mìn quý lạy của gia quyến Tào phủ ở Duyên Niên Cư, Du Tiểu Văn liền mời Duy Phuong Đại công chúa đến Mặc Ngọc Cư. Hai người cho lui hết nha hoàn bà tử, tựa vào ghế cùng nhau tán gẫu.

Du Tiểu Văn hiển nhiên hỏi tới vấn đề này, “Thái Hậu có tra ra được là ai tung tin đồn không?”

Duy Phuong Đại công chúa nhìn Du Tiểu Văn, “Lần trước không phải cố ý phái người đến nói cho ngươi sao, chẳng lẽ ngươi thật sự không biết là ai làm?”

Du Tiểu Văn âm thầm đồ hai tai, cố gắng trấn định lắ lắ đầu, “Ngươi mau nói cho ta biết tiền căn hậu quả thôi.”

Duy Phuong Đại công chúa lại làm ra vẻ mặt táo bạo cổ quái, cái miệng nhỏ nhắn hết mở lại đóng mấy cái, cuối cùng nhẹ nhàng thở dài, nói thầm một câu “Văn là đề tự hần nói đi”, rồi đem diễn biến sự tình nói cho nàng. “Là một binh sĩ bình thường trong Ngự Lâm quân, đã bị điều tới hoàng lăng, nhưng lúc ấy có nhiều người, không áp xuống được. Chi Miễn ca ca lại không đồng ý, nói chỉ xem nàng ta như muối muội, mẫu hậu cũng không có cách nào, chỉ có thể chờ thêm một năm rưỡi nữa, lời đồn đãi sẽ chậm rãi bình ổn thôi.”

Du Tiểu Văn tròn mắt nhìn, đứng vậy a, mặt trên nếu có người cố ý chèn ép, lời đồn này sẽ chậm rãi tuyệt tích. Bình Nam Hầu tay nắm quyền cao, chỉ dựa vào quyền thế trong tay ông ta, Tĩnh Văn quận chúa cũng không đến nỗi khó lập gia đình. Không biết Quân Dật Chi có thấy rõ điểm này không, kế tiếp sẽ dùng đến biện pháp nào?

Tuy rằng biết việc khiến Tĩnh Văn quận chúa gả cho chỗ thấp kém là phi thường khó, nhưng trong lòng nàng lại ả ả có chút chờ đợi.

Duy Phuong ở bên cạnh giục cọt Tĩnh Văn vài câu “Tự làm tự chịu”, liền thực trịnh trọng nói: “Vài ngày nữa, ta sẽ chuẩn bị bàn rượu, cho ngươi cùng Tĩnh Văn và Liên Hương Các giải hòa, bắt quá mấy ngày này, trăm ngàn đừng ra phủ.”

Du Tiểu Văn bật cười, “Ta đâu có ngốc như vậy.”

Duy Phuong nghiêm túc trừng mắt nhìn nàng vài lần, thế này mới yên lòng, cười hi hi nói: “Phòng chừng lúc này Tĩnh Văn đang trốn ở trong nhà ngồi khóc a.”

...

Duy Phuong Đại công chúa đoán một chút cũng không sai, Tĩnh Văn quận chúa lúc này quả thật đang ngồi ở trong nhà khóc để không thờ nổi. Những thiên kim bạn tốt của nàng như Liên Hương huyện chủ, Ngải Như Ý và Tương Tiếp đều ngồi cạnh nàng, không ngừng an ủi, “Không sao đâu, qua chừng một đoạn thời gian nữa, tự nhiên sẽ không còn tiếng gió.”

Tĩnh Văn quận chúa khóc một hồi, cảm xúc cuối cùng ổn định, nhưng nghe câu an ủi như vậy, liền tức nghẹn không có chỗ phát, “Cái gì mà không sao! Đây là do tên Quân Dật Chi kia cố ý hại ta, Thái Hậu lại nói chuyện này không liên quan đến hần, làm sao có thể không liên quan! Hần hại ta..... Hại ta thân bại danh liệt, ta cũng muốn khiến hần nếm thử mùi vị thân bại danh liệt!”

Các thiên kim nghe vậy, không biết nói sao. Tên Quân Dật Chi quả thật rất hỗn trướng, lúc nào cũng làm bộ dụ dỗ, phong lưu háo sắc, khắp nơi lưu tình, còn ăn làm mất tịnh cũng không nhận nợ, không biết bao nhiêu khuê tú vì hần khóc đứt ruột đau. Tấu chương buộc tội Sở Vương gia dạy con vô phương đã chất đống cao như núi. Khổ nỗi, Sở thái phi và Nhiếp Chính Vương phi đều sủng hần, Thái Hậu và Nhiếp Chính Vương cũng không dám làm gì hần.

Một tên vô lại như vậy, hần còn có thân phận để bại sao, còn có thanh danh gì để liệt sao?

Liên Hương huyện chủ liền khuyên như: “Quên đi, nữ nhân đấu với nam nhân là không thắng được.”

Tĩnh Văn quận chúa đột nhiên cười cười, thần sắc âm ngoan, “Ngươi nói đúng, nữ nhân đấu không thắng nam nhân, bắt quá, nữ nhân đấu với nữ nhân thì dễ hơn nhiều lắm. Ta muốn làm cho Du Tiểu Văn thân bại danh liệt, làm cho hần khóc chết đi!” Nàng nói xong, kéo lấy Liên Hương, “Liên Hương, ngươi phải giúp ta.”

Liên Hương huyện chủ không khỏi rụt lui, “Ta..... Không được a, tỷ tỷ lần trước mới trách cứ ta.”

Tĩnh Văn quận chúa bất mãn nói: “Chuyện này thì trách cứ ngươi làm cái gì, ngươi cứ nói là chủ ý của ta là được, dù sao Thái Hậu cũng biết, tỷ tỷ ngươi tức giận, cũng bắt quá là vì được làm vua thua làm giặc, chúng ta làm cho nàng ấy mất mặt mà thôi.” Dứt lời lại cầu xin, “Nhưng lần này thì khác, ta bị người khác khi dễ, ngươi là bằng hữu tốt nhất của ta, ngươi sao có thể không giúp ta a? Chỉ cần ngươi giúp ta, chúng ta có thể rửa sạch mối nhục trước kia.”

Liên Hương huyện chủ thật sự là sợ không dám làm, nhưng bị Tĩnh Văn và Tương Tiếp góp lời khuyên bảo, căn cứ vào nghĩa khí, chần chờ gật gật đầu.

...

Du Tiểu Văn tiễn Duy Phuong Đại công chúa đi xong, vừa ngủ trưa dậy, ở nhĩ môn liền có người đưa bái thiếp đến cho nàng, nói là Liên Hương huyện chủ cầu kiến, hơn nữa đã đến chờ ở phòng khách nhĩ môn.

Du Tiểu Văn nghe thế, ánh mắt chợt lóe, mỉm cười đáp: “Được, ta thay xong quần áo sẽ đến, phiền ma ma đi trước hầu hạ.” Lại bảo Sơ Văn hướng cho bà tử mười đồng tiền lớn, bà tử kia vui mừng rời đi.

Du Tiểu Văn thay xong y phục, thướt tha đi đến phòng khách nhị môn. Liên Hương huyện chủ đã sớm chờ không nổi nữa, thỉnh thoảng lại vươn cổ nhìn ra bên ngoài, rốt cục nhìn thấy thân ảnh Du Tiểu Văn, vội tươi cười ra đón, “Du muội muội, cuối cùng cũng chờ được muội.”

Du Tiểu Văn khẽ mỉm môi, ngượng ngùng nói: “Xin lỗi, muội đang ngủ trưa, chậm trễ tỷ tỷ.” Sau đó gục đầu xuống, khách sáo mời Liên Hương huyện chủ.

Liên Hương huyện chủ thấy nàng đối đãi mình có vẻ xa lạ, không thân thiết như trước, trong lòng ngược lại an ổn chút, cười cười nói: “Tỷ đến. Là hy vọng muội muội có thể đại nhân đại lượng, tha thứ cho... trò đùa nhỏ của chúng ta. Kỳ thật, oan gia nên giải không nên kết, chúng ta lúc trước quả thật là làm có chút quá mức, muội cũng đã thấy Tinh Văn bị ngã gãy chân, lại. Như vậy, hãy tha thứ đi.” Nói xong chỉ sang đồng lớn quả bên cạnh, “Những thứ này đều là các tỷ tỷ mang đến để bồi tội với muội muội.”

Đầu Du Tiểu Văn cúi càng thấp, nàng nhẹ nhàng nói: “Muội thật ngại lắm.”

Liên Hương trực giác cảm thấy khúc mắc trong lòng nàng chưa giải, liền tuân một tràng mềm giọng khuyên giải, lại ám chỉ nàng đắc tội nhóm người của mình thì không có lợi, tóm lại là ân uy đều dùng. Thái độ của Du Tiểu Văn cuối cùng có chút mềm xuống, Liên Hương vội rên sát khi còn nóng, “Các tỷ tỷ sẽ tổ chức một tiệc rượu ở Quy Hạnh Lâu, để tỷ xin lỗi muội muội, muội muội nhất định phải tới a.”

Du Tiểu Văn hỏi: “Không biết là ngày nào, hai ngày nữa muội rất bận, phải giúp lão thái thái nhà muội chép tâm kinh.”

Liên Hương huyện chủ nghĩ nghĩ, nói: “Vậy ba ngày sau có được không?”

Du Tiểu Văn chần chờ nói: “Năm ngày sau mới tốt.”

“Được, vậy năm ngày sau.” Liên Hương huyện chủ sáng khoái nói, sau đó lại hiện ra vài phần ngượng ngùng, “Chính là, thỉnh Du muội muội bảo thủ bí mật, dù sao. chuyện không mấy sáng sủa.”

Du Tiểu Văn lập tức ra vẻ đã hiểu, tươi cười, “Đây là đương nhiên, muội sẽ không nói ra ngoài, vốn dĩ, con người đâu phải thánh hiền, ai có thể không phạm sai lầm, biết sai mà sửa, đã là rất có thiện chí.”

Liên Hương huyện chủ miễn cưỡng cười cười, nghe xong nàng cam đoan, liền lập tức cáo từ chạy lấy người.

Ánh mắt Du Tiểu Văn nháy mắt trầm xuống, quay sang phân phó Triệu ma ma: “Ma ma lát nữa ra phủ đến cửa hàng lấy chút trứng gà ngâm trở về, trong phòng không còn nhiều lắm.” Vừa nói vừa viết một phong thư, giao cho Triệu ma ma.

Triệu ma ma gật đầu xưng vâng, cúi người lắng nghe tiểu thư căn dặn, “Giao cho Văn bá, tiền bạc không cần keo kiệt, có tin lập tức báo lại cho ta.” Suy nghĩ một chút, lại nói tiếp: “Việc Liên Hương huyện chủ mời ta đến Quy Hạnh Lâu, tạm thời không cần truyền ra.”

Triệu ma ma cầm thư của nàng lập tức ra phủ, giao cho Du Văn Biểu. Du Văn Biểu đọc thư xong, liền để lên ngọn nến thiêu hủy, sau đó đến tiểu viện, tìm đồ đệ Thẩm Thiên Hà, lại từ trong sổ các cô nhi, chọn ra tám người thông minh, giao cho bọn họ nhiệm vụ đi tìm hiểu bộ cục Quy Hạnh Lâu cùng tình hình trong phủ của Trương Tiếp, Ngải Như Ý và Liên Hương huyện chủ, “Nhớ kỹ, không thể quá thân cận, trong những quý phủ này đều có binh sĩ.”

Mọi người nhất tề lên tiếng, liền phân công nhau hành động.

Thời gian còn chưa trôi qua một chén trà nhỏ, Quân Dật Chi đã thu được tin. Hàn Thế Chiêu đang cùng hân thương lượng công việc, buồn bực hỏi, “Nàng hỏi thăm Quy Hạnh Lâu làm gì?”

Quân Dật Chi nhũm mày, quay sang nói với Tùy An: “Đến Tào phủ tìm hiểu một chút, hôm nay có ai tới, Du tiểu thư đã làm những gì, càng chi tiết càng tốt.”

Tùy An đi không bao lâu, liền vòng trở về, báo cáo: “Hôm nay Liên Hương huyện chủ đến gặp Du tiểu thư, trước đó là từ Bình Nam Hầu phủ đi ra, sau lại đến Bình Nam Hầu phủ, cuối cùng mới hỏi phủ.”

Hàn Thế Chiêu ha ha cười, “Xem ra có người muốn đánh vào nhược điểm của ngươi a.”

Quân Dật Chi liếc trắng mắt, Hàn Thế Chiêu không sợ chết hỏi, “Chẳng lẽ Du cô nương không phải là nhược điểm của ngươi sao?”

Quân Dật Chi kiêu ngạo nói: “Đúng là vậy thì sao? Cũng phải xem đám người đó có chạm vào nàng được hay không! Ta nếu ngay cả Văn Nhi cũng không thể bảo hộ chu toàn, cũng không dám làm chuyện gì nữa.”

Hàn Thế Chiêu lập tức thay bằng vẻ mặt hưng phấn bát quái, bỏ nhào lên người Quân Dật Chi, “Các ngươi còn nói chuyện gì khác?”

Quân Dật Chi phiền chán đá văng hân ra xa, “Lăn ra xa một chút! Con thỏ chết tiệt!” Vuốt vuốt xiêm y trên người mới nói tiếp: “Người ta còn trong hiếu kì, còn có thể nói chuyện gì, ngươi đừng có ở đó bại hoại thanh danh của nàng.”

Sau đó căn dặn Tùy An, “Đi hỏi thăm xem Tinh Văn và Liên Hương mấy ngày nay làm cái gì.”

Chỉ trong một ngày, Tùy An đã điều tra ra, Tĩnh Văn quận chúa và Liên Hương huyện chủ lạng lẽ liên hệ vài thiên kim có giao tình tốt, chuẩn bị làm một buổi họp mặt nho nhỏ ở Quy Hạnh Lâu.

Sắc mặt Quân Dật Chi càng thêm tối tăm, cây quạt trong tay có xu hướng sắp bị bẻ gãy.

Hàn Thế Chiêu nghe thế, liền phì cười ha ha, “Tĩnh Văn quận chúa này xem ra rất thích chơi trò số đông.” Lại nhìn cả người Quân Dật Chi tản ra khí thế âm lãnh, hần thập phần tò mò hỏi, “Người định làm sao bây giờ?”

“Làm sao bây giờ? Làm đến đâu tính đến đó!” Quân Dật Chi cười lạnh nói: “Ta đã cảnh cáo Tĩnh Văn, nàng ta lại không chịu nhớ, ta chỉ có thể dùng một biện pháp đặc biệt tốt giúp nàng ta chịu ghi nhớ thôi.”

Hàn Thế Chiêu bĩu môi, “Nàng ta đúng là tự mình chuốc lấy cực khổ!”

Quân Dật Chi lắc lắc đầu, “Cũng không tính là vậy, ta vốn đã tìm xong cho nàng ta một cửa hôn nhân, chẳng qua là từ có vẻ không mặt mũi biến thành cực kỳ không có mặt mũi mà thôi.”

Hàn Thế Chiêu đợi người đối diện nói tiếp câu sau hồi lâu, lại thấy Quân Dật Chi nhàn nhã ngồi ăn mứt rồi bảo Tùy An đem mấy tin tức này đưa tới chỗ Du Văn Biểu..... Ai... xem ra hẳn khẳng định sẽ không nói, Hàn Thế Chiêu đành phải bĩu môi, thầm nghĩ ngày đó nhất định phải đi xem nào nhiệt.

...

Đảo mắt đã đến ngày hẹn, Tĩnh Văn thực cẩn thận cho người hỏi thăm xung quanh Tào phủ, biết Du Tiểu Văn quả nhiên không đem chuyện tiệc rượu bồi tội nói ra, trong lòng liền âm thầm đắc ý.

Khi Du Tiểu Văn đi bằng xe ngựa Tào phủ đến Quy Hạnh Lâu, đám người Liên Hương huyện chủ đã ngồi sẵn ở nhà gian lâu hai chờ nàng, vừa thấy nàng đến liền nhiệt tình kéo nàng ngồi lên chủ vị, “Hôm nay muội là lớn nhất, năm người chúng ta xin bồi tội với muội, chân Tĩnh Văn bị thương còn chưa tốt, tỷ thay nàng ấy kính muội ba chén.”

Rượu bị rót đầy hết chén này đến chén khác, Du Tiểu Văn bị các nàng trái khuyên phải khuyên, nên uống có hơi nhiều. Năm vị tiểu thư thay phiên nhau nói lời khách sáo, nhất định phải dỗ nàng nói ra chuyện ngày đó ở cửa cung, Quân Dật Chi đã ra oai uy hiếp thế nào.

Nhưng bất kể hỏi thế, Du Tiểu Văn đều nói, “Tĩnh Văn quận chúa nói tỷ ấy và Miễn thế tôn lưỡng tình tương duyệt, muội chúc bọn họ bạch đầu giai lão.”

Trong sương phòng cách vách ở hai bên, một gian là Tĩnh Văn quận chúa, gian kia ngồi đầy mười vị danh môn khuê tú, là do Tĩnh Văn quận chúa cố ý mời đến để nghe “lời say” của Du Tiểu Văn. Nhưng “lời say” mà nàng muốn Du Tiểu Văn nói không phải như vậy, ả còn nói thêm gì nữa, người bị mất mặt chính là nàng!

Tĩnh Văn quận chúa hận đám người Liên Hương không biết làm việc, tức giận đứng dậy chống nạng đi ra ngoài, muốn đích thân đi ép Du Tiểu Văn nói ra những lời Quân Dật Chi đã uy hiếp mình.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Đích Nữ Không Ngoan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 68: Tĩnh Văn Quận Chúa Thực Ủy Khuất

Kế hoạch của Tĩnh Văn quận chúa kỳ thật rất đơn giản, chính là làm cho Du Tiểu Văn tự mình nói ra chuyện Quân Dật Chi vì nàng mà khắc khẩu với Tĩnh Văn, còn ác ngôn uy hiếp. Chỉ cần các thiên kim ở nhà gian bên kia nghe rõ những lời này, Tĩnh Văn lại cáo trạng lên Thái Hậu, nói Quân Dật Chi là vì giúp Du Tiểu Văn hả giận, mới cố ý tung lời đồn khắp nơi, bại hoại thanh danh của mình, các thiên kim này có thể giúp nàng làm chứng.

Và lại, còn có thể kéo ra thêm một chuyện gièm pha: Quân Dật Chi vì sao phải giúp Du Tiểu Văn a? Đương nhiên là bởi vì hai người đã sớm tư tương trao nhận, lén lút lui tới!

Đối với nữ tử mà nói, trong lúc hiếu kỳ mà dạn dĩ với nam nhân, chính là vô phụ đức, là đại bất hiếu. Cho dù Du Tiểu Văn có khéo lười như hoàng đế đến cỡ nào, cũng mơ tưởng lắm liếp cho qua. Đối với nam tử mà nói, biết rõ đối phương còn ở hiếu kỳ, lại mất đi mây lại, vì duy hộ tôn giáo lễ pháp, thế nào cũng phải bị trừng phạt một chút, chịu vài trận đòn, làm cho nàng giàu được mối hận ghen trong lòng.

Huống chi nàng cũng không có nói dối. Thái độ duy hộ của Quân Dật Chi hôm đó, cho dù nàng suy nghĩ đầu ngón chân cũng biết giữa hai người có cảm tình không thể nói cho người khác biết!

Kế hoạch hoàn mỹ như thế, lại bị mấy ả bằng hữu khuê mật vô dụng kia làm hư!

Tĩnh Văn quận chúa oán hận nắm chặt cây nạng, bảo hai đại nha hoàn Vũ Yến, Vũ Oanh đỡ bản thân khắp khiêng ra nhả gian, đến nhả gian cách vách gỗ cửa.

“Oành oành oành”

“Thình an quận chúa!”

Tiếng đập cửa cùng tiếng thình an nam tử xa lạ đồng thời vang lên, Tĩnh Văn quận chúa ngạc nhiên quay đầu lại, không biết từ lúc nào, phía sau bỗng xuất hiện một gã nam tử trẻ tuổi anh tuấn, dáng người cao ngất. Tĩnh Văn quận chúa giật mình vội lấy tay che mặt. Đại nha hoàn Vũ Yến vội đi lên lấy thân che trước mặt quận chúa, ngẩng cao đầu trách mắng: “Ngươi thật quá không cấp bậc lễ nghĩa, biết rõ thân phận của quận chúa nhà ta, còn dám tiến lên đây thình an, còn không lui ra!”

Vũ Yến vừa mắng vừa tinh tế đánh giá nam tử. Làn da ngăm đen, nhưng hai mắt rất có thần, trên người mặc bộ đồ quan phục bình thường màu thiên thanh, nhìn ra có sạch sẽ khoan khoái, rất thuận mắt, nhưng phục sức trên người lại bình thường, thân phận khẳng định không cao.

Nam tử xin lỗi cười cười, ôm quyền chấp tay nói: “Vị tỷ tỷ này thỉnh thứ lỗi, là quận chúa hẹn ta gặp mặt ở Quy Hạnh Lâu, Tiểu mỗ vừa xin nghỉ phép liền lập tức chạy tới, thật sự là đường xa xa, bỏ lỡ canh giờ, mong rằng quận chúa tha thứ!”

Tĩnh Văn quận chúa nghe được lời này, cũng bất chấp cái gì thiên kim chi khu* phải ẩn sâu khuê các, không thể tùy ý xuất đầu lộ diện, vung tay gạt Vũ Yến sang một bên, một tay chống tay vì tức giận mà run lên, tay kia chỉ thẳng chóp mũi của nam tử, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Cái thứ hạ tiện có mẹ sinh không có mẹ đường kia! Còn dám nói lung tung, để xem ta có xé nát cái miệng của ngươi không!”

* thiên kim chi khu = thân thể đáng giá ngàn vàng

Nam tử không hề bị khí thế tàn nhẫn của nàng hù dọa, nhưng thập phần bất mãn với lời nói của nàng, mày rậm gắt gao nhú thành một đoàn, thanh âm không lớn lại leng keng hữu lực: “Gia mẫu mặc dù không biết chữ, nhưng luôn cẩn thủ lễ nghi, cũng thường xuyên dạy Tiểu mỗ tri thức lễ nghĩa, Tiểu mỗ lúc nào cũng tuân lời gia mẫu dạy bảo, không dám tự xưng không có chỗ thất lễ, nhưng ít ra cũng hiểu nam nữ đại phòng, nếu không phải quận chúa phái người yêu cầu Tiểu mỗ đến đây, thương nghị làm thế nào bình ổn tin đồn ngã ngựa, trả lại danh dự cho quận chúa, Tiểu mỗ hà cớ gì làm thời xin nghỉ đến đây? Hết thảy đều là quận chúa dựng lên, thỉnh quận chúa thu lại những lời vừa mới nói!”

“Ngươi! Ngươi! Ngươi!.....” Tĩnh Văn quận chúa tức giận đến bộ ngực phập phồng thở hào hển, ngón tay run lên như động kinh, khóe mắt lại vội quan sát chung quanh.

Tuy rằng toàn bộ nhả gian lầu hai đã bị các nàng bao hết, nhưng cũng không phải hoàn toàn không có người đi ngang qua, ít nhất trong hàng lang có sáu tiểu nhị do chủ quán lưu lại để hầu hạ tiệc rượu, còn có người ở phòng bếp thường xuyên lui tới để dọn đồ ăn hâm rượu. Ở lầu ba không biết đang có yến hội gì đó, liên tục thấy có người đi từ trên xuống dưới. Quy Hạnh Lâu là một tửu lâu thuộc hàng xa hoa, các tiểu nhị đều trải qua huấn luyện nghiêm khắc, lúc này cả đám đều đứng như cọc gỗ, nhưng ngươi thật sự có xem bọn họ như cọc gỗ sao? Tin đồn ngã ngựa ôm người còn chưa tiêu trừ, những lời ban nãy nếu lại bị người khác nghe vào tai, nàng còn biết gặp người thế nào?

Tĩnh Văn quận chúa hận đến độ nghiêng răng vài cái, thanh âm run run nói: “Ngươi chớ có ngậm máu phun người! Ngươi là người hay cầu, ta cũng không biết, ta lại không..... Ta không..... Cút! Cút cho ta!” Nàng định nói “cho người đi hẹn ngươi đến” nhưng rốt cuộc không nói nên lời.

Mặt mày nam tử tự xưng họ Tiểu càng lúc càng nhẵn, hai nắm đấm hết thả lại siết, thật sự không thể chịu đựng được tính tình thô nát của Tĩnh Văn quận chúa, thật mạnh hừ một tiếng, “Danh môn khuê tú như vậy, Tiểu mỗ quả thật đã mở mang được kiến thức!” Dứt lời liền xoay người định rời đi.

Tầng trệt của Quy Hạnh Lâu là hình chữ hồi, bốn phía đều là nhả gian, ở giữa là hàng lang. Nếu đang ở bất kì nhả gian nào của lầu ba, chỉ cần vén màn trúc lên, liền có thể nhìn thấy cảnh tượng diễn ra trên đoạn hành lang gần cầu thang của lầu hai. Lúc này, trong nhả gian đối diện lầu ba, Hàn Thế Chiêu đang đi sát mặt vào khe hở của tấm màn trúc, hớn hớn nhìn kịch vui, nhỏ giọng hỏi, “Ngươi làm sao biết tên Tiểu Đại Dũng này biết ăn nói như vậy?”

Quân Dật Chi đắc ý nhú mày cười, “Bình sĩ xuất thân từ dân đen, nếu không biết ăn nói, có thể chui vào Ngự Lâm quân sao? Cho dù chen được vào Ngự Lâm quân, có thể làm hộ vệ của Hoàng Thượng sao? Ngươi cẩn thận nhìn đi, hần tuyệt đối là kẻ có tâm kế, lúc này đây cho hần cơ hội, hần tuyệt đối sẽ không bỏ qua.”

“Ngươi không sợ Bình Nam Hầu dựng hình với hần, hần liền khai ra ngươi sao?”

Quân Dật Chi đắc ý phe phẩy quạt, “Ta chỉ là cho người mời hần lại đây, một chữ cũng không có nói, hần khai air a được đây? Nếu hần là kẻ không có tâm kế, ta cũng có biện pháp làm cho hần và Tĩnh Văn dây dưa không rõ, hiện tại xem ra, chỉ sợ an bài của ta không có đất dụng võ, tự hần sẽ thu xếp.”

Hai người đều ghé vào màn trúc trước cửa sổ, tinh tế nhìn xuống. Quả nhiên thấy Tĩnh Văn quận chúa chịu không nổi vài lời khích tướng, tính tình nóng nảy nổi lên, ra lệnh cho nha hoàn và miệng Tiểu Đại Dũng, bị Tiểu Đại Dũng lác mình né tránh. Hần tưởng rời đi, nhưng đường đi lại bị Vũ Yến ngăn trở.

Tĩnh Văn hận nhất là có người bên ngoài dám phản kháng quyền uy của nàng, liền giương nanh múa vuốt ném cây nạng trong tay lên người Tiểu Đại Dũng. Nhưng nàng lại quên, nàng bây giờ còn là người què, không có nạng chống, nàng chính là con gà một chân, còn dùng lực lớn như vậy, tuyệt đối đứng không vững. Tiểu Đại Dũng linh hoạt cúi thấp người xuống, tránh thoát cây nạng. Cây nạng ở không trung lượn một vòng tròn, kết quả đánh thật mạnh vào cánh tay Vũ Oanh. Vũ Oanh vốn đang đỡ Tĩnh Văn, bỗng dưng bị đau quá lợi hại, vô ý rút tay lại, nắm lấy cánh tay bị thương. Tĩnh Văn quận chúa vốn vì dùng sức quá độ, thân mình còn quơ quơ, lại mất điểm tựa, làm sao còn đứng được. Thế là thiên toàn địa chuyển* một phen, nàng trực tiếp ngã vào trong lòng Tiểu Đại Dũng.

* thiên toàn địa chuyển = trời đất nghiêng ngả

Năm vị tiểu thư trong nhà gian lâu hai đang tới lúc khấn trương trán ướt đầm mồ hôi, dùng đủ mọi công phu cũng không thể làm cho Du Tiểu Văn nói ra câu nào vừa ý, đột nhiên nghe ngoài cửa phòng có tiếng tranh cãi âm ỉ, vốn dĩ không để ý, bởi vì theo đúng kế hoạch, Tĩnh Văn quận chúa sẽ không ra mặt. Nhưng sau đó năm người lại nghe được âm thanh hình như không đúng, xác thực là có tiếng Tĩnh Văn quận chúa, vội cho người mở cửa phòng, nhìn xem bên ngoài xảy ra chuyện gì.

Không nhìn không biết, vừa nhìn liền bị dọa đến nhảy dựng: Tĩnh Văn quận chúa thế nhưng lại nhào vào trong lòng một nam tử xa lạ, mà nam tử kia cũng đang giang rộng hai cánh tay định đón lấy nàng.

Năm người nhất thời đều kinh sợ. Trương Tiếp là người giỏi võ công nhất trong số những người đang hiện diện, phản ứng cũng nhanh nhất, lại ngồi gần cạnh cửa, vội chạy ra giữ lấy Tĩnh Văn. Nhưng đúng lúc này, nhà gian cách vách đang đổi đồ ăn, một gã tiểu nhị bưng một phần canh bát tiên đi tới. Trương Tiếp đột ngột xông ra, liền va vào người tiểu nhị, hai người đều choáng váng trượt chân.

Trượt chân cũng không sao, quan trọng là hành lang không được rộng cho lắm, hai người va vào nhau lại cùng ngã lên người Tĩnh Văn, đem Tĩnh Văn dứt khoát nhào vào trong lòng Tiểu Đại Dũng. Tiểu Đại Dũng không chịu được sức va đập, cũng ngã ngửa ra sau, nhưng lại kéo theo cả Tĩnh Văn quận chúa, va vào gậy lan can, rớt từ trên lầu xuống, nhanh như chớp lăn xuống đại sảnh lầu một.

Trương Tiếp và tiểu nhị chỉ bị ngã trên hành lang lầu hai, nhưng thân mình lại đè phải váy áo của Tĩnh Văn quận chúa. “Roạt” một tiếng, một mảng váy lớn bị xé toạt, vướng lại trên lan can gãy ở lầu hai, bay bay theo gió. May mà váy được đại lung cột chặt nên mới còn đi theo Tĩnh Văn quận chúa lăn xuống lầu một. Chính là phần váy còn lại thật sự quá nhỏ, che không được chiếc quần lót tơ tằm màu xanh lá mạ của Tĩnh Văn quận chúa.

Tiểu Đại Dũng coi như có lương tâm, cuối cùng dùng sức lật người lại, lấy bản thân làm tấm đệm lót ở dưới, để cho Tĩnh Văn quận chúa đặt trên người mình. Chỉ là lúc xoay người, hai bàn tay to vì bảo vệ Tĩnh Văn quận chúa nên ôm hơi chặt, nhất thời quên buông ra, vẫn còn đặt trên bộ ngực cao ngất của nàng.

Tĩnh Văn quận chúa bị ngã, bị đẩy, bị rơi lại bị xoay một vòng, nhất thời không tỉnh táo, căn bản không ý thức được tư thế của mình và Tiểu Đại Dũng ái muội đến cỡ nào.

Trương Tiếp đưa mắt nhìn xuống tình hình dưới lầu, nhất thời mặt xám như tro tàn, Tĩnh Văn..... Lại bị người ta ôm, còn đụng đến..... chỗ đó..... Quần lót đều lộ ra..... Còn bị..... nhiều thực khách ở lầu một nhìn thấy..... Xong rồi..... Lần này thật sự là xong rồi.....

Thực khách ở đại sảnh lầu một tuy rằng đều là người có tiền, nhưng không hẳn đều là người có tu dưỡng, thấy bộ dạng Tĩnh Văn quận chúa thủy linh, liền bắt đầu ong ong chê cười.

“Ui chà, bị nam nhân mò đến xương cốt đều nhuyển, thật không ngờ nha.”

“Chiếc quần lót kia, cái màu thật là đẹp, lát nữa ta phải cũng phải đi làm mấy cái cho ái thiếp, bảo nàng ấy mặc cho ta xem.”

“Đây là đang làm cái gì?..... Tĩnh Văn, là muội?” Một giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng mà uy nghiêm vang lên, đem mọi tiếng cười vang dè ép xuống.

Âm thanh này rất cực làm Tĩnh Văn phục hồi tinh thần lại, giương mắt nhìn lên, thấy Quân Chi Miển đang dùng một loại ánh mắt phức tạp khó hiểu nhìn mình. Nàng khẽ động thân thể, cảm thấy cánh tay như bị trời buộc, cuống quýt cúi đầu nhìn xem, nhất thời tru tréo thét lên, vừa liều mạng vịn vịn, đánh mở tay Tiểu Đại Dũng, vừa giẫy dụa tự mình đứng lên, cự tuyệt Tiểu Đại Dũng đưa tay tương trợ. Đáng thương nàng chỉ một chân, không có người giúp, lại không nghĩ đụng tới thân thể của Tiểu Đại Dũng, làm sao có thể đứng lên.

Trong mắt Quân Chi Miển xẹt qua một tia thương tiếc, nhưng hẳn không có vụn tay cứu viện. Tình hình hiện tại của Tĩnh Văn thật sự chỉ có thể dùng từ “y quan không chính” để hình dung, chỉ cần chạm vào một chút đều có khả năng rước vào người phiền toái không thể đã đi. Hắn lập tức ngửa đầu nhìn lên cầu thang lầu hai, thấy Vũ Yến và Vũ Oanh còn đứng đó ngây ngốc, lớn tiếng quát: “Còn không mau lấy áo choàng xuống!”

Hai nhà hoàn thế này mới tỉnh ra, vội chạy lại vào nhà gian lấy áo choàng.

Dưới này, Tĩnh Văn quận chúa này hết xoay tới lại xoay lui mấy lần mới ra khỏi vòng tay của Tiểu Đại Dũng, nhưng cố thế nào cũng không đứng lên nổi. Chột dạ, hoảng hốt, làm cho tay chân nàng như nhũn ra, chỉ có thể ngồi dưới đất, ô ô che mặt khóc.

Các thực khách đột nhiên cười vang lên, Quân Chi Miển nhíu mày, theo ánh mắt của mọi người nhìn theo, nhất thời lửa giận vạn trượng.

Giữa hai chân Tiểu Đại Dũng, thế nhưng dựng lên cột cờ. Hắn vốn muốn đứng dậy lên, nhưng giờ chỉ có thể xấu hổ ngồi dưới đất, lấy tay che.

Có người cười sảng sặc, vỗ cái bàn lớn tiếng nói, “Tiểu nương tử này vừa rồi ngồi ở trên người tiểu ca kia còn xoay như vậy, đổi thành ta cũng nhịn không được.....”

Nghe xong lời này, các thực khách cười càng hơn hờ, còn dùng đũa gõ vào bát trợ hứng.

Đám người Liên Hương huyện chủ lúc này đã chạy ra khỏi phòng, thấy rõ tình hình ở lầu một, đều cả kinh hét rầm lên, hốt hoảng gọi nha hoàn mang áo choàng xuống che cho Tĩnh Văn.

Quân Chi Miễn chờ lâu, trong lòng phiền chán, hét lớn một tiếng, “Câm mồm!” Lại ngửa đầu nói: “Thấy xuống!”

Mọi người thế này mới ném một tấm áo choàng xuống dưới, Quân Chi Miễn vội giúp phủ lên người Tĩnh Văn quận chúa, che đi phong cảnh trống trải dưới váy của nàng. Tĩnh Văn thuận thế, òa khóc nhào lên người hắn, lại bị Quân Chi Miễn linh hoạt tránh đi, lập tức bỏ nhào trên mặt sàn.

Các thực khách lại cười ồ lên một trận, có không ít ô ngôn uế ngữ trong phố phường vang lên, bất quá vừa mở đầu liền bị ánh mắt lãnh khốc của Quân Chi Miễn diệt cho yên tĩnh.

Bọn nha hoàn rốt cục bắt chấp chân tay đều nhũn ra chạy xuống dưới, nàng Tĩnh Văn quận chúa đây, nửa ôm nửa đỡ nàng lên nhả gian lâu hai. Tĩnh Văn quận chúa hiện tại ngay cả ý muốn chết đều có. Bộ dáng xiêm y không chỉnh của nàng bị nhiều người như vậy nhìn thấy, Chi Miễn ca ca không chịu đỡ nàng, còn thực ghét bỏ..... Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ? Chi Miễn ca ca ghét bỏ nàng, làm sao bây giờ?

Nàng được đỡ vào trong nhả gian, ngồi xuống thờ hào hển, trong đầu xẹt qua vô số ý tưởng, đột nhiên dùng sức kháp lấy cánh tay Vũ Yến, “Đi! Đến Bình bộ tìm đại ca, bảo đại ca ta mang binh đến, huyết tẩy Quy Hạnh Lâu, giết tất cả mọi người. Đầu giết..... Sẽ không có ai tung tin đồn nữa, Chi Miễn ca ca sẽ không ghét bỏ ta!”

Vũ Yến kinh hãi, sắc mặt xanh mét, “Quận..... Quận chúa!”

Tĩnh Văn quận chúa bỗng nhiên kêu to như kẻ điên, “Nhanh đi! Nếu không ta đánh chết ngươi!”

Vũ Yến sợ tới mức run run, hoang mang rối loạn vội vàng chạy ra ngoài.

Tĩnh Văn quận chúa lại đem ánh mắt chuyển hướng nhìn Vũ Oanh. Vũ Oanh hoảng sợ, muốn trốn vào một góc nào đó, nhưng nàng không thể, nàng còn phải giúp quận chúa chải lại tóc. Hôm nay xảy ra chuyện như vậy, nàng và Vũ Yến, chỉ sợ đều không sống nổi..... Nước mắt của nàng liên nhịn không được lăn xuống dưới.

Tĩnh Văn quận chúa nhìn thấy nước mắt của nàng, tâm tình nhất thời thư sướng một chút, “Ngươi cũng thấy ta vô tội, ta trong sạch đúng không?” Vũ Oanh liều mạng gật đầu, Tĩnh Văn vui mừng tiếp tục nói: “Ta vô tội, ta trong sạch, chỉ cần giết hết người trong phủ lâu này, sẽ không còn ai biết, đại ca sẽ có biện pháp.”

Nàng dùng sức gật gật đầu, “Đại ca nhất định có biện pháp.”

Vũ Oanh chỉ có thể liều mạng gật đầu theo.

Tĩnh Văn quận chúa lại hỏi, “Sao Chi Miễn ca ca còn không vào?”

Cho dù trong tình huống bình thường, cô nam quả nữ cũng không tiện ở chung một phòng, huống chi ngài còn xiêm y không chỉnh, Miễn thế tôn làm sao có thể tiến vào? Vũ Oanh không dám nói thẳng, chỉ có thể hàm hồ nói: “Không chừng đang ở dưới lầu giúp ngài che miệng những người đó.”

Tĩnh Văn quận chúa nhất thời vui mừng lên, “Chi Miễn ca ca đối với ta thật tốt.”

Đám người Liên Hương huyện chủ rất muốn biểu đạt một chút quan tâm, nhưng lúc này nếu nói ra mình là bạn tốt của Tĩnh Văn, sẽ phải chịu mất mặt theo nàng. Năm người đều cuống quýt tránh vào nhả gian, lấp bấp thương lượng nên làm cái gì bây giờ. Một đám nghĩ mãi cũng chưa ra một nửa ý tưởng, bên kia còn có có mười vị khuê tú nữa, vốn là có ý chọn những kẻ thích đồn thổi, bây giờ muốn chặn miệng các nàng, quả thật là công trình nặng nề.

Đáng thương Du Tiểu Văn gục mặt lên bàn giả say rượu, không thấy được trò hay vừa ra, chỉ có thể dùng lỗ tai nghe chút thanh âm, trong đầu khó chịu như bị mèo cào, đành phải lung tung nghĩ ngợi. Vị “Tiểu mô” kia hẳn là binh sĩ trong Ngự Lâm Quân lúc trước đã cứu Tĩnh Văn quận chúa, không khó để lập kế dụ hắn đến Quy Hạnh Lâu, nhưng khiến có thể đến đây vừa kịp lúc mới là việc khó, còn phải thuyết phục hắn phối hợp diễn vở kịch này, mới là việc khó càng thêm khó.....

Tên Quân Dật Chi này, mưu ma chước quỷ nhiều thật!

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Đích Nữ Không Ngoan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 69: Tĩnh Thịnh Thế Tử Bao Che Khuyết Điểm

Trong nhả gian lâu ba, vốn dĩ đang cười hớ hớ xem náo nhiệt, Hàn Thế Chiêu và Quân Dật Chi đều trầm mặc, chậm rãi nhún mày.

Đội Tĩnh Văn quận chúa được đỡ vào trong nhả gian, Hàn Thế Chiêu hỏi: “Ngươi nguyên bản là tính thế nào?”

Tính thế nào? Ánh mắt Quân Dật Chi trầm xuống, khuôn mặt tuấn tú đông lạnh thành một tảng băng sương, “Nguyên bản là tính làm cho người trong tù lâu biết Tiểu Đại Dũng và Tinh Văn gặp mặt, làm cho lời đồn đãi lại truyền đi thêm một lần mà thôi.”

Tuy rằng chỉ là lời đồn đãi, nhưng lời đồn đãi đối với nữ tử mà nói, thương tổn là rất lớn, nhất là với một nữ tử cao quý như Tinh Văn quận chúa. Vị hôn phu mà những người như nàng có thể lựa chọn nhất định là những người có quyền cao chức trọng, nhân trung long phượng. Những gia tộc như vậy, yêu cầu đối với con dâu càng thêm nghiêm khắc, một chút bần tí xú cũng không thể. Lời đồn đãi lần trước truyền ra, còn có thể làm như không thêm để ý, nhưng nếu liên tiếp truyền ra lời đồn liên quan đến cùng một nam tử, vậy khẳng định là không được. Những gia tộc nào vốn dĩ muốn cưới Tinh Văn quận chúa, cho dù còn giữ ý định kết thân với phủ Bình Nam Hầu, hơn phân nửa sẽ đem người được chọn đổi thành tỳ muội của Tinh Văn quận chúa, hoặc là đem con trai dòng chính thất của mình đổi thành con trai dòng thiếp.

Bất luận thế nào, Tinh Văn quận chúa cũng không có khả năng gả cho vị hôn phu lý tưởng, với thân phận của nàng, gả cho thứ tử không phải là làm trò cười sao? Nàng sau này làm sao còn có thể ngẩng đầu lên được nữa. Hàn Thế Chiêu khẽ thở dài: “Nàng ta thật đúng là đã chọn sai người.”

Quân Dật Chi neho mắt, lãnh khốc nói: “Đây là do nàng ta tự tìm, người hãy nghĩ lại một chút, nếu hôm nay để cho nàng ta tính kế Văn Nhi thành công, Văn Nhi sẽ thế nào?”

Tội đại bất hiếu cộng thêm tự mình đính ước, Văn Nhi ngoại trừ tự sát còn có thể có đường ra gì, chỉ sợ cho dù muốn quy y cũng không có am miếu nào thu lưu. Chỉ cần nghĩ đến Tinh Văn sẽ làm hại Văn Nhi bị hủy hết thanh danh, hấn liền hoảng sợ đến nỗi đêm cũng không thể ngủ. Cho tới bây giờ, hấn luôn là người tràn ngập tự tin với bản thân, lần đầu tiên cảm thấy sợ hãi, sợ mình không thể ngăn được âm mưu của Tinh Văn, sợ mưu kế của mình không thể lấy lại công bằng cho Văn Nhi. Hấn mấy lần hận không thể suốt đêm lên vào phủ Bình Nam Hầu, đem Tinh Văn đi ném xuống giếng, miễn trừ mối họa này. Tuy rằng cho dù Văn Nhi bị hủy hết thanh danh, hấn cũng sẽ không để ý, nhưng thế nhân châm chọc nhất định sẽ khiến Văn Nhi không thể thoải mái mà ngẩng mặt lên, vậy hấn làm sao có thể thoải mái được?

Huống chi, kế hoạch của hấn quả thật là khiến Tinh Văn quận chúa không thể gả cho người trong sạch, làm cho nàng vĩnh viễn không thể ngẩng đầu lên trước mặt Văn Nhi, nhưng ít ra, sẽ không quá kém, chút danh dự cũng coi như còn, nhưng hiện tại lại. Quân Dật Chi lạnh lùng nhíu mày, “Nàng ta nếu muốn oán, trước oán chính bản thân, lại oán Tiểu Đại Dũng, còn có dám khuê mặt thành sự không đủ, bại sự có thừa kia.”

Hàn Thế Chiêu suy nghĩ sau một lúc lâu, lại đồng tình lắc lắc đầu, “Tinh Văn sao lại gặp phải người như Tiểu Đại Dũng a?”

Quân Dật Chi thân nhiên nói, “Chỉ sợ không phải là Tinh Văn xui xẻo, chỉ bằng Tiểu Đại Dũng vừa rồi có thể làm gãy lan can một cách kín đáo, bức nội lực này đã không thể khinh thường.”

Quy Hạnh Lâu là tù lâu thường có các quan to quý nhân lui tới, mỗi cái bàn đều làm từ phi mộc, thiết mộc, dùng đao phách vài chục cái hết sức lực mới có thể gãy. Tương Tiếp bất quá là đụng phải Tinh Văn quận chúa và Tiểu Đại Dũng một chút, sao có thể làm gãy lan can?

“Tên Tiểu Đại Dũng này đúng là có chút năng lực, lại có tâm kế, nhất định là từng bước thăng chức, lúc trước cứu Tinh Văn quận chúa, chỉ sợ còn tưởng rằng cơ hội thăng chức của mình rất nhanh sẽ đến, nào biết lại từ Ngự Lâm quân của hoàng đế biến thành binh sĩ thủ hoàng lăng. Tuy rằng đều là binh sĩ tầng thấp nhất, nhưng rốt cuộc vẫn khác nhau một trời một vực, oán khí trong lòng sợ là sắp nứt vỡ cái bụng, cho nên hấn hôm nay mới bám riết lấy cơ hội không buông, chính là làm có chút quá.” Hàn Thế Chiêu nói tiếp, “Nhưng nói đi phải nói lại, nếu không triệt để hủy thanh danh của Tinh Văn như vậy, nhất định sẽ bị Bình Nam Hầu diệt khẩu.”

Quân Dật Chi nghĩ ngợi một hồi, nhếch môi cười cười, “Dù sao đây là chuyện mà Bình Nam Hầu phải hao tổn tâm trí.” Cuối cùng vỗ vỗ bả vai Hàn Thế Chiêu, nói: “Còn không đi sao? Định chờ Tinh Thịnh đến gây sự với người?”

Tinh Văn quận chúa càng nghĩ càng hoảng, nhìn không được thúc giục Vũ Oanh đi mời Quân Chi Miễn lên nhả gian. Vũ Oanh không muốn đi, nhích từng bước ra khỏi phòng, lại hết bước lại lui đến cạnh Quân Chi Miễn, cung kính cúi người chào, nhỏ giọng nói: “Miễn thế tôn. Quận chúa muốn mời ngài dời bước, nàng có việc muốn thương lượng với ngài.”

Quân Chi Miễn đang giúp Tinh Văn giải quyết hậu quả, đi chặn miệng từng thực khách ở lầu một, nghe được lời này, ánh mắt có hơi sững lại, thân nhiên nói: “Ta còn có công vụ trong người, cần phải đi, Vũ Yến không phải đã đi mời Tinh Thịnh thế tử đến sao? Hai huynh muội thương lượng không phải càng tiện hơn sao?”

“Không. Là. Là quận chúa có việc muốn thương lượng với ngài.” Vũ Oanh kiên trì nói.

“Qua vài ngày nữa đi.”

Quân Chi Miễn bỏ lại những lời này, liền không để ý đến Vũ Oanh, tiếp tục công việc vừa rồi. Chừng một nén hương sau, Bình Nam Hầu thế tử Tinh Thịnh liền mang theo một đội thân binh, cười ngựa chạy vội đến.

Vào trong đại sảnh Quy Hạnh Lâu, thấy thực khách đã đi hơn phân nửa, Tinh Thịnh thế tử gấp đến độ hung hăng dậm chân một cái, vừa vịn thấy Quân Chi Miễn đang ngồi uống trà trên bàn vuông, vội đi nhanh đến, sốt ruột hỏi: “Chi Miễn, mới vừa rồi nơi này chỉ có bấy nhiêu thực khách thôi sao?”

Quân Chi Miễn tự tay rót một ly trà cho hấn, trong trẻo nhưng lạnh lùng nói: “Không phải, cơm nước xong đã đi không ít. Thế huynh tới vừa vặn, ta cũng phải đi, còn có rất nhiều công vụ.”

“Người!” Tinh Thịnh thế tử định phát giận, người cả ngày chỉ ngâm mình trong Lê Viên, khi nào thì bận rộn công vụ, nếu thật sự là bận rộn công vụ, người là Chi Huy Sứ thành Nam, chạy đến thành Bắc làm gì! Nhưng nghĩ đến muội muội xảy ra chuyện gièm pha như vậy, chỉ sợ là có người cố ý làm,

Tĩnh Thịnh thế tử đành phải cưỡng chế tính tình. Hắn trước gọi từng thực khách trong lầu một, lầu hai, lầu ba ra, đe dọa một phen, sau đó trở lên nhĩ gian lầu hai, bảo nha hoàn vừa từ trong phủ tới hầu hạ trang điểm cho muội muội chính tề, dùng nón có khăn che kín mặt, nhanh chóng đưa vào trong xe ngựa. Xe ngựa vừa có người lên lập tức chạy đi, một khắc càng không ngừng trở về phủ Bình Nam Hầu.

Muội muội muốn làm gì, Tĩnh Thịnh không phải là hoàn toàn không biết, mặc dù cảm thấy thủ đoạn không quá sáng rõ, nhưng dù sao cũng là muội muội của mình, đương nhiên là phải duy hộ, lại không nghĩ rằng sự tình lại chuyển biến thành cái dạng này. Quân lính sau khi thanh trừng cả tửu lâu, chỉ để lại các thiên kim ở trong hai nhĩ gian. Tĩnh Thịnh bất chấp cái gì nam nữ có khác, đẩy mạnh cửa ra, người đứng ở cửa, trầm giọng đe dọa một phen. Lá gan của các tiểu thư rốt cuộc có chút nhỏ, cả đám đều sợ tới mức cúi đầu run run, đồng thanh hô đáp ứng.

Ánh mắt sắc bén của Tĩnh Thịnh đảo qua trên đầu các thiên kim, một người cũng không bỏ qua, cuối cùng dừng lại trên một nữ tử hai còn đang ghé vào bàn vù vù ngủ nhiều, “Ai vậy?”

Liên Hương vội đáp: “Đây là Du tiểu thư, nàng uống rượu.”

Nàng ta chính là tiểu thư của Du gia? Cái vị Du tiểu thư đã hại muội muội chết vật như vậy? Mắt Tĩnh Thịnh chợt lóe u quang, nhắc chân định bước vào trong nhĩ gian. Liên Hương thấy hần thần sắc không ổn, nhìn không được đứng lên, ngăn ở trước người Du Tiểu Vân, “Thế tử, nàng uống rượu, cái gì cũng chưa nhìn đến.”

Tĩnh Thịnh nhú mày cười, “Thật không? Ta muốn tự mình hỏi một câu.”

“Tự mình hỏi sẽ không cần đi?” Giọng Quân Chi Miễn bỗng nhiên vang lên, thân hình chợt lóe ngăn ở trước mặt Tĩnh Thịnh, một tay khoát lên vai Tĩnh Thịnh, nhìn như tùy ý, kì thực đang thâm dụng nội lực. Hắn nhìn chằm chằm vào mắt Tĩnh Thịnh, lạnh lùng nói: “Nam nữ có khác, thỉnh thế huynh thận trọng! Huống hồ, ta nghĩ, thế huynh hiện tại hẳn là nên hồi phủ, an ủi lệnh muội mới phải.” Lại ép thanh âm tới cực thấp, nói: “Hãy tích đức một chút, đừng để mọi thứ đều báo ứng lên đầu Tĩnh Văn.”

Mắt Tĩnh Thịnh khễ trùng lên, lập tức lại bình thân hòa hoãn xuống, hắn gật đầu nói: “Đúng vậy, ta nên hồi phủ.” Đúng là phải về phủ tìm phụ thân thương nghị nên giải quyết chuyện này thế nào. Dứt lời, hắn liền xoay người ra khỏi nhĩ gian.

Sau khi Tĩnh Thịnh thế tử ra khỏi Quy Hạnh Lâu, Hàn Thế Chiêu mới buông ra bàn tay cố sức giữ chặt Quân Dật Chi này giờ, nói với hắn: “Ta đã nói là Chi Miễn sẽ không để cho hắn xằng bậy rồi mà.”

Quân Dật Chi hàm hừ giận dữ, “Hừ! Ta biết tên Tĩnh Thịnh đó có ý đồ gì! Biết rõ Văn Nhi say, còn cố ý hỏi, bắt quá là muốn nàng đứng không vững, ngã vào người hắn mà thôi.” Hắn lấy cây quạt chỉ vào hướng Tĩnh Thịnh rồi đi, nghiêng răng nghiêng lợi, “Hắn muốn thừa cơ làm hồng thanh danh Văn Nhi, nhét vào trong hầu phủ, để cho Tĩnh Văn có thể tùy tiện phát tác, đánh chửi thỏa thích. Hắn. Ta với hắn, thế bất lưỡng lập*!”

* Thế bất lưỡng lập = thế không thể đứng chung với nhau. Câu này tương tự “bất cộng đái thiên”, không thể ở dưới cùng một bầu trời.

Hàn Thế Chiêu vội che miệng Quân Dật Chi, “Ngươi cũng bình tĩnh một chút, sao cứ hề gặp phải chuyện của Du cô nương, ngươi lại xúc động như vậy a? Người ta, chuyện gì cũng chưa làm đâu, ngươi đoán cho dù đúng thì thế nào, cũng chỉ là đoán.”

Hừ! Quân Dật Chi tức giận mở quạt, dùng sức quạt vài cái, nói: “Không được, ta phải nhanh nói tổ mẫu giúp ta sắp xếp việc hôn nhân này, quyết không thể để tên nào dám mơ ước Văn Nhi.” Hơn nữa, hắn cũng không tính buông tha cho Tĩnh Thịnh, hắn đã nói rồi, bất kì ai dám có ý đồ với Văn Nhi, hắn cũng không sẽ bỏ qua!

Hàn Thế Chiêu lắc đầu cười nói: “Lại xúc động rồi, nhân gia còn ở hiếu kì nha, ngươi đính hôn thế nào được?”

Quân Dật Chi ngẩn ra, lập tức lại thờ dài một tiếng.

...

Trong lòng Liên Hương huyện chủ vừa xấu hổ vừa kích động, nàng vội vàng vàng tìm nha hoàn của Du Tiểu Vân đến, bảo các nàng hầu hạ Du Tiểu Vân trở về Tào phủ, bản thân thì xám xịt trở về phủ Việt Quốc Công.

Chuyện của Tĩnh Văn quận chúa, Du Tiểu Vân bị kẹt trong nhĩ gian, nghe cũng không rõ ràng. Phủ Bình Nam Hầu lại dùng thủ đoạn cực kỳ nghiêm khắc để ngăn chặn tin đồn, dân chúng tuy nghe được tiếng gió, nhưng chỉ dám lặng lẽ bàn tán, Du Tiểu Vân đành phải tự tay viết thư gửi cho Duy Phương Đại công chúa, mời nàng có rảnh thì đến phủ chơi.

Duy Phương Đại công chúa vui vẻ đáp ứng lời mời, hiển nhiên bất quáí thêm mắm thêm muối, hào hứng kể chuyện, “Tên binh sĩ họ Tiểu kia sau đó bị mạng vào phủ Bình Nam Hầu, vốn còn tưởng rằng hắn sẽ bị mất mạng, hôm qua nghe nói lại đi hoàng lăng.” Nàng ghé vào tai Du Tiểu Vân, nói nhỏ: “Còn cứu thánh giá.”

Cứu thánh giá, đồng nghĩa với việc có thể một bước lên mây. Du Tiểu Vân kinh ngạc nhú mày, “Nói như vậy, Bình Nam Hầu tính để cho Tĩnh Văn quận chúa gả cho hắn?”

Duy Phương Đại công chúa trắng mắt liếc nàng một cái, “Không gả cho hắn còn có thể gả cho ai? Tuy rằng lúc này không có tin đồn gì truyền ra ngoài, nhưng trong số các nhà quý tộc, hậu duệ của hoàng thất có mấy ai mà không biết, nhà ai còn dám cưới nàng về làm vợ? Đúng rồi, chuyện này, sao lại cũng liên quan đến ngươi?”

Du Tiểu Văn đành phải quanh co nói: “Hôm đó Liên Hương mở tiệc rượu, nói muốn giải hòa với ta, ta đến đó uống rượu.”

“Ồ.” Duy Phương Đại công chúa không nghĩ sâu, chỉ dặn dò nàng, “Nàng ta là người thiếu tâm nhãn, người cũng ở đó, sợ là sẽ cảm thấy người nhìn thấy cảnh nàng ta bị xấu mặt, không chừng sẽ trả thù người. Hơn nữa Bình Nam Hầu gia và Tĩnh Thịnh thế tử đều là người bao che khuyết điểm, người hãy ở yên trong phủ, đừng tùy ý ra ngoài.”

Du Tiểu Văn vội gật đầu đáp ứng. Nàng thật sự không hề tùy ý xuất môn, chuyện mỗi tháng đến cửa hàng tuần tra một lần cũng đổi thành tiếp kiến các vị quan sự chừng quây ở phòng khách nhị môn.

Thái Hậu và Đại công chúa thích ăn mứt trong cửa hàng của Du Tiểu Văn, quả thực đem đến cho nàng một lượng khách quý cuộn cuộn không ngừng. Cửa hàng thêu và cửa hàng hương liệu còn chưa làm ra tiếng tăm, nhưng doanh thu của cửa hàng thổ sản lại càng ngày càng tốt, lợi nhuận mỗi tháng gấp năm lần so với hai cửa hàng kia cộng lại. Chỉ vài vị đầu bếp nữ đã sắp không đủ để ứng phó, Du Tiểu Văn lại mời thêm mười vị đầu bếp nữ nữa, hỗ trợ làm mứt trái cây. Đương nhiên, mặt đường vẫn là Đào Nương điều chế, công thức chế biến không thể để cho quá nhiều người biết. Dù là như vậy, vẫn là cung không đủ cầu.

Khách đến cửa hàng thổ sản chủ yếu là các quan sự của các phủ, vì hoàn thành nhiệm vụ chọn mua một cách dễ dàng, quan sự này đều đi nịnh bợ Quách Khách. Quách Khách hiện tại cảm thấy gót chân mình như bay bay, mặc kệ là đi đến đâu, người bên ngoài đều phải tôn xưng hần một tiếng “Quách chương quân”.

Du Tiểu Văn ra tay hào phóng, tiền lương rất cao, chia thêm tiền lãi cũng không ít. Nếu lợi nhuận tháng này cao hơn hai phần so với tháng trước, Du Tiểu Văn sẽ rộng rãi thưởng thêm. Một ông chủ như vậy, phải nói là đốt đèn lồng cũng khó tìm, nhưng Quách Khách vẫn cảm thấy bình thường như rêu hoang mọc trên đầu tường. Trương thị muốn biết tin tức gì, ông đều để lộ ra.

Đương nhiên, tâm tư đó, đều bị Du Văn Biểu nhìn thấu, Du Tiểu Văn cũng biết rõ ràng rành mạch.

Đào mất đến mùa thu, lại đến mùa thu hoạch. Năm nay mưa thuận gió hoà, thu hoạch so với năm rồi tăng thêm hai phần. Chỉ một mặt tiền cửa hàng thổ sản đã sắp không thích ứng nổi quy mô sản xuất. Du Tiểu Văn gọi Văn bá vào phủ, thương lượng chuyện mở thêm một chi nhánh mới.

Du Văn Biểu cũng sớm nghĩ tới vấn đề này, “Năm khu vực chính kinh thành đều có thể mở chi nhánh, tiểu nhân đã tìm được ba chỗ khá tốt để mở cửa hàng, chỉ có khu vực trung tâm và thành Bắc thì không tìm thấy chỗ thích hợp.”

Du Tiểu Văn liền cười nói: “Không có vấn đề gì, mở trước ba cửa hàng cũng được, còn hai nơi kia, ta sẽ nhờ Mẫn biểu ca hỗ trợ lưu ý một chút. Ta cũng muốn mở thêm vài chi nhánh gần các thành thị khác, nhưng Quách Khách nhất định phải đặt dưới mí mắt chúng ta.”

Du Tiểu Văn cùng Du Văn Biểu thương lượng xong các chi tiết mở tiệm, bưng trà tiễn khách, liền đến viện của Võ phu nhân để nói chuyện phiếm. Võ thị biết nàng nhất định là tới tìm con mình, liền mở miệng giữ nàng ở lại ăn cơm chiều. Buổi chiều giờ Dậu canh ba, Tào Trung Mẫn hạ triều hồi phủ, đi thỉnh an lão thái thái, vừa trở về thỉnh an mẫu thân liền gặp Du Tiểu Văn.

Du Tiểu Văn nói chuyện mở chi nhánh cho hần biết. Tào Trung Mẫn cười nói: “Văn bá sớm đã thương lượng với huynh rồi. Mới vừa rồi, huynh cũng đến cửa hàng, nói chuyện với Văn bá, huynh sẽ lưu ý. Bất quá, khu vực trung tâm và thành Bắc đều là nơi tụ tập của các phú thương quyền quý, doanh thu của các cửa hàng thường rất tốt. Hiện tại chúng ta không đủ người cho mỗi cửa hàng, chỉ phải chờ thời cơ. Ý của huynh là, không bằng trước tiên mở cửa hàng ở một nơi, không cần phải gấp gáp lập tức khuếch trương kinh doanh lớn như vậy.”

Du Tiểu Văn liền cười nói: “Được, đối với việc này, muội không hiểu lắm, còn đang học tập, muội sẽ nghe biểu ca.”

Bàn chuyện kinh doanh xong, Tào Trung Mẫn chuyển sang nói đến một chuyện lớn mới phát sinh hôm qua, “Nghe nói, tối hôm qua vì tranh giành một thanh quan*, Quân Nhị công tử đã cho người rạch mặt Tĩnh Thịnh thế tử.”

* thanh quan là kỹ nữ nhưng còn là xử nữ

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Đích Nữ Không Ngoan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 70: Không Phải Lỗi Của Ta

Du Tiểu Văn nghe vậy cả kinh, vội hỏi: “Vậy Tĩnh Thịnh thế tử thế nào? Hần. Có kiện Quân Nhị công tử không?”

Tào Trung Mẫn lắc đầu, cười nói: “Làm sao có thể không kiện, nghe nói, hôm nay trên triều, không chỉ Bình Nam Hầu dâng tấu thỉnh nghiêm trị Quân Nhị công tử, ngay cả mấy vị Ngự Sử trong Ngự Sử Đài* cũng liên danh dâng tấu, thỉnh nghiêm trị Quân Nhị công tử và buộc tội Sở vương dung túng con trai hành hung người khác.”

* Ngự Sử Đài là cơ quan giám sát triều đình thời phong kiến. Nhiệm vụ chủ yếu là can gián nhà vua, chất vấn quan lại bất kể chức cao hay thấp về những hành vi sai sót trong quan hệ đối nhân xử thế (ví dụ vị quan nào sùng thiếp diệt thế, con cái hư hỏng, liên tục ra vào thanh lâu → bị dâng tấu) và thực thi pháp luật (ăn hối lộ, bắt chẹt dân chúng → bị dâng tấu). Quyền hành của Ngự Sử Đài rất lớn, như vậy mới thuận tiện bắt bẻ mấy vị quan to khác. Kể cả nhà vua và các vị phi tần trong hậu cung cũng nằm trong tầm ngắm của Ngự Sử Đài, đương nhiên, phải xem gan của mấy ông Ngự Sử này bự cỡ nào.

Tào Trung Mẫn nói xong câu này liền ngậm miệng, Du Tiểu Văn đợi một hồi, không thấy hắn tiếp tục nói, đành phải dứt bỏ nữ nhi rụt rè, làm bộ như thuần túy tò mò hỏi: “Vây Nhiếp Chính Vương định xử trí thế nào?”

Tào Trung Mẫn nâng chung trà lên, cúi đầu uống một ngụm, thầm nghĩ: Văn Nhi muội muội quả nhiên đối Quân nhị có chút bất đồng. Chính là, thân phận của Quân nhị, không phải người mà Văn Nhi muội muội có thể trèo cao được, cho dù có thể đặt lên, hơn phân nửa là tiểu thiếp. Hơn nữa, với thanh danh của Quân nhị, sợ là lão thái thái không nguyện ý. Nhưng nếu Văn Nhi muội muội gả cho Duệ đệ làm bình thê, đối với bản thân và mẫu thân cũng rất bất lợi.

Hắn một mặt suy nghĩ, một mặt uống mấy ngụm trà nóng, cuối cùng ngẩng đầu lên, nhìn Du Tiểu Văn cười nói: “Quân Nhị công tử làm ra chuyện âm ỉ như vậy cũng không phải một, hai lần. Bất quá, việc lần này đúng là có hơi quá, Nhiếp Chính Vương vốn định phạt nặng, nhưng lại có đại thần cầu tình.” Hắn dừng một chút, thấy đôi mắt trong suốt sáng ngời của Du Tiểu Văn cứ nhìn mình chằm chằm, mới mỉm cười nói: “Có đại thần nói, hai người là vì tranh giành thanh quan nên mới xung đột, như vậy hai người đều có sai. Người này bị thương, người kia không bị thương, chẳng qua là do võ công của hai người có chênh lệch. Việc gì cũng phải xét từ nguyên nhân, không thể chỉ phạt một người. Lời này, Bình Nam Hầu tất nhiên là không thích nghe, nói vậy chẳng khác nào nói võ công của Tĩnh Thịnh thế tử không bằng một tên ăn chơi trác táng như Quân Nhị công tử, nhưng con mình rõ ràng chịu thiệt. Ông nghe nói sẽ không lại kiên trì nghiêm trị Quân Nhị công tử, tức giận đến độ chuyển sang đầu võ mồm với các vị đại thần. Tóm lại là huyền náo rồi tình rồi mù, đến tận lúc hạ triều cũng không có kết luận. Nhiếp Chính Vương gia chỉ báo Sở Vương gia và Bình Nam Hầu trở về quản thúc con mình, cuối cùng cũng không nói sẽ xử trí thế nào.”

Du Tiểu Văn thờ dài nhẹ nhõm một hơi, Võ thị cảm thấy con nói việc này thật sự là nhảm chán, liền chuyển đề tài, “Trương trác phi vài ngày nữa sẽ lâm bồn. Văn Nhi, con nghĩ xem, ta tặng món quà gì thì được?”

Nhắc đến chuyện này cũng thật là rối rắm. Bởi vì quan hệ giữa Trương thị và Võ thị không được hòa hợp, gần một năm đây Trương thị liên tiếp chịu đả kích. Vốn dĩ vì Trương Quân Dao có thai, Trương thị cứ tưởng sẽ được đặc ý một phen, nào biết lão thái thái căn bản không để ý tới, đối đãi bà và Võ thị không có gì khác nhau; Mà Nhiếp Chính Vương phi lấy cớ con nối dòng trọng đại, gần như bắt giam Trương Quân Dao, nói là muốn cho Trương Quân Dao an tâm dưỡng thai, nhưng Trương phu nhân muốn đến vương phủ thăm nữ nhi, gửi đến mười lần bái thiếp, nhiều lắm chỉ có thể cho qua hai, ba lần. Trương Quân Dao đem chuyện bẩm báo cho Nhiếp Chính Vương, Nhiếp Chính Vương chỉ nói một câu “Vương phủ nội vụ là do Vương phi”. Trương Quân Dao cùng Trương phu nhân và Trương thị nghĩ đến phá đầu cũng không biết Trương Quân Dao đã vô ý làm chuyện gì đắc tội Vương gia và Vương phi.

Không có chất nữ duy trì, Trương thị đương nhiên không đặc ý nổi, mà gần đây Ngô Lệ Quyên càng ngày càng được sủng ái, cho nên Trương thị ngay cả làm mặt mũi cũng lười làm, mỗi lần đến chỗ lão thái thái thỉnh an, không bao giờ chịu nói chuyện với Võ thị. Nhưng Ngô Lệ Quyên và Trương Quân Dao cộng thị nhất phu, là quan hệ tỷ muội, Trương Quân Dao sinh con, Võ thị và Tiểu Võ thị cũng phải đi tặng lễ, bằng không Ngô Lệ Quyên sẽ khó xử.

Ba người thương lượng vài câu, nghĩ ra vài cái phương án, chuẩn bị đến lúc đó sẽ để cho Ngô Lệ Quyên tham khảo một chút.

Đến giờ cơm, Du Tiểu Văn ở lại Thuận Ngũ Đường dùng cơm chiều.

Xảo Như, Xảo Ân đứng phía sau chia thức ăn cho ba người. Ba người giữ đúng lễ nghi, im lặng dùng cơm chiều, ăn xong lại đến gian phòng phía đông uống trà.

Bỗng, ngoài cửa có nha đầu đến thông báo, “Thục Dục tỷ tỷ tới đón biểu tiểu thư.”

Ánh mắt Du Tiểu Văn chợt lóe. Thục Dục từ đầu năm liền được điều đến Mặc Ngọc Cư của nàng, bị nàng bỏ mặc mấy tháng, tính tình cũng bị trấn áp bớt. Tháng trước, nàng mới bắt đầu dùng đến Thục Dục. Vì không muốn làm hồng quy củ trong phủ, lão thái thái hạ nàng xuống thành nha hoàn nhị cấp, nhận tiền tiêu hàng tháng từ Duyên Niên Cư. Bất quá, ở Mặc Ngọc Cư, nha hoàn nhị cấp đã là bậc cao nhất, Thục Dục quả thật có thể sai khiến các nha hoàn khác làm việc. Nhưng hôm nay, Sơ Vân, Sơ Tuyết đều đi theo cạnh Du Tiểu Văn, hoàn toàn không cần nàng ta đến đón. Xem ra, nàng chạy đến Thuận Ngũ Đường, hơn phân nửa vẫn là muốn gặp Mẫn biểu ca.

Du Tiểu Văn cười khê nói với Sơ Tuyết: “Đi nói với Thục Dục tỷ tỷ, ta ở đây một lát nữa, còn chưa muốn trở về, nếu nàng muốn chờ, thì cứ chờ ngay trong viện.”

Sơ Tuyết vội cúi người nghe lệnh, đi ra ngoài truyền lời cho Thục Dục. Du Tiểu Văn tiếp tục thông thả nói chuyện phiếm với Võ thị và Mẫn biểu ca.

Võ thị nghe Du Tiểu Văn nói tạm thời không đi, liền cho người đi mời Nhị tiểu thư lại đây. Không bao lâu sau, Tào Trung Yến vịn tay nha hoàn Quả Nhi vào phòng, hành lễ chào mẫu thân, đại ca và biểu muội xong, mới ngồi xuống chiếc ghế nhỏ cạnh Võ thị.

Võ thị cười nói với Du Tiểu Văn: “Biểu tỷ Yến Nhi của con thêu thùa cũng không tệ lắm, mấy hôm trước thêu được một bức tranh nhỏ, nói là muốn tặng cho con, nhưng ta nói với nàng, Văn Nhi là đệ tử của Kim Đại Nương, sao có thể coi trọng thủ nghệ của nàng?”

Đây là muốn cho Tào Trung Yến thân cận thêm với mình đây! Du Tiểu Văn vội khiêm tốn nói: “Tiểu mợ quá khen, con tuy là đệ tử của Kim Đại Nương, nhưng học nghệ không tinh. Huống hồ, gạo có hạt ngắn hạt dài, con cũng đã từng nhìn thấy châm pháp của Yến Nhi biểu tỷ, quả thật là tỉ mỉ tinh diệu, nếu tranh thật là thêu cho con, con liền mặt dày vui lòng nhận lấy. Đa tạ Yến Nhi biểu tỷ.”

Quả Nhi nghe vậy, hưng phấn không thôi, lập tức ra ngoài, từ trong tay một tiểu nha hoàn nhận lấy một cái tráp đẹp, đưa cho tiểu thư. Tào Trung Yên xấu hổ đỏ mặt, tự tay đưa tráp cho Du Tiểu Vân, “Mong rằng biểu muội không ghét bỏ.”

Du Tiểu Vân cười tiếp nhận, ngay trước mặt mọi người mở tráp ra xem, tình thế ngấm ngấm một hồi, liên thanh khen: “Con bướm này như bay ra từ trong tranh vẽ, thật sự là rất sống động. Châm pháp của Yên Nhi biểu tỷ pháp lại tinh tiến.”

Tào Trung Yên càng đỏ bừng mặt, lúng ta lúng túng không biết nói cái gì mới tốt. Võ thị thấy vậy, trong lòng cũng hơi sốt ruột, việc nói thay cho nàng, “Nữ hài gia phải có tay nghề châm tuyến tốt mới chứng tỏ được giá trị giá trị con người. Sau này, phải nhờ Văn Nhi nhiều chỉ điểm một phen mới được.”

Du Tiểu Vân cười ngọt ngào nói: “Chỉ điểm thì không dám nhận, nếu Yên Nhi biểu tỷ rồi rảnh, hai chúng ta cùng thêu thùa may vá đi.”

Võ thị nghe thế, hai mắt đều sáng lên, vội lấy tay đẩy đẩy Tào Trung Yên, “Con ngày mai nhớ đi Mặc Ngọc Cư, cùng biểu tiểu thư luyện thêu, nghe không?”

Kiếp trước, quan hệ giữa Du Tiểu Vân và Tào Trung Yên không tính thân mật, bởi vì Du Tiểu Vân vốn là người văn tĩnh, mà Tào Trung Yên còn hơn cả nàng. Tính tình của nàng ấy, đầu chi là văn tĩnh ít lời, nói khó nghe một chút chính là đánh ba gậy cũng không đánh rắm một cái. Tào Trung Yên lại là thứ nữ, bị Tào Trung Nhã khi dễ rất nhiều đến nỗi không dám đến nơi nào có mặt Tào Trung Nhã. Bất quá, Du Tiểu Vân vẫn có ấn tượng khá tốt về Tào Trung Yên, nàng không giống Tào Trung Trinh, vì nịnh bợ Trương thị và Tào Trung Nhã nên lời nói dối cỡ nào đều dám nói.

Du Tiểu Vân giao tráp cho Sơ Tuyết giữ, lại tiếp tục thân thiết trò chuyện với Võ thị và Tào Trung Yên. Bởi vì trong lòng có chuyện, một lát sau nàng liền cáo từ. Ra ngoài sân, nàng liền thấy Thục Dược dẫn theo hai tiểu nha hoàn và bốn bà tử của Mặc Ngọc Cư đứng chờ ở gian ngoài. Thấy tiểu thư đi ra, Thục Dược vội lấy tấm áo choàng gấm màu tím nhạt từ tay tiểu nha hoàn đưa cho Du Tiểu Vân, tự tay khoác lên cho tiểu thư.

Du Tiểu Vân thấy động tác của nàng không nhanh nhẹn bằng ngày thường, không khỏi buồn cười, cố ý nhưn mày hỏi, “Bên ngoài rất lạnh sao?”

Thục Dược sùng sốt, vội nói: “Tạ triều tiểu thư quan tâm, bên ngoài không lạnh.”

“Không lạnh thì vì sao tay người dường như đông cứng, ngay cả thắt một cái gút cũng lâu như vậy?”

Mặt Thục Dược đỏ lên, nàng vội cột nhanh áo choàng, thối lui hai bước. Du Tiểu Vân lười lại nhắc nhở nàng, vịn tay Sơ Vân trở về Mặc Ngọc Cư.

Sơ Vân, Sơ Tuyết và Thục Dược hầu hạ Du Tiểu Vân thay quần áo, chuẩn bị bồn nước tắm rửa. Tắm rửa xong, Du Tiểu Vân thích ý nằm sấp trên giường đọc sách, Sơ Tuyết lấy khăn lụa cẩn thận lau khô tóc cho nàng. Thấy Thục Dược chỉ huy nha hoàn dọn trà và trái cây lên, Du Tiểu Vân liền hỏi: “Hôm nay ai trực đêm?”

Sơ Tuyết cười nói: “Là nô tì.”

Du Tiểu Vân khẽ gật đầu, “Có Sơ Tuyết lưu lại là được, những người khác đều đi nghỉ ngơi đi.”

Thục Dược dẫn bọn nha hoàn cáo lui. Trong phòng chỉ còn lại Du Tiểu Vân, Triệu ma ma và Sơ Tuyết.

Ở trước mặt người một nhà, Du Tiểu Vân mới hơi nhú mày, Triệu ma ma quan tâm hỏi, “Tiểu thư đang phiền não chuyện gì?”

Du Tiểu Vân cẩn thận cân nhắc một hồi, mới chậm rãi nói: “Ma ma ngày mai ra phủ một chuyến, lấy danh thiếp của ta đưa cho Cổ Hồng Hưng*, bảo hẳn ngày mai đến phòng khách nhị môn gặp mặt.”

Trong lòng Triệu ma ma lộp bộp một tiếng. Tiểu thư từng nói Cổ Hồng Hưng này có chỗ trọng dụng, nhưng ông đến đây đã bảy, tám tháng, cũng không thấy tiểu thư yêu cầu gấp mặt, hôm nay đột nhiên đề xuất, chẳng lẽ là đã xảy ra chuyện lớn gì? Bà liền lo lắng hỏi, “Là chuyện phiền toái lắm sao? Có cần thông báo với cửu lão gia một tiếng?”

Du Tiểu Vân cười lắc lắc đầu, “Không có gì, ta chỉ là muốn tìm hắn, hỏi thăm một chút việc thôi.”

* Cổ Hồng Hưng là người mà Tào lão thái thái chuẩn bị cho Tiểu Vân, từng bị Trương thị ghen tị rất lâu, lập mưu cướp về mà không được, hiện đã là người của Tiểu Vân. Người này vốn là quân sự cho một vị quan to, tuy là nô tài nhưng quen biết rất rộng với các phủ quan khác.

...

Lúc này, trong thư phòng của Sở Vương phủ đang loạn thành một đoàn. Quân Dật Chi ban đầu trốn ở bên ngoài, không chịu hồi phủ. Sở Vương gia phải đem đội thân binh đi tìm hắn ở khắp các hoa lâu, tửu phường. Mãi đến tối, ông mới bắt được đứa con thứ hai của mình đang ở trong phòng của hoa khôi Như Yên đại mỹ nhân.

Nhìn thấy bộ dạng cợt nhả như vậy của Quân Dật Chi, Sở Vương gia tức mà không có chỗ phát, tiện tay vớ lấy một món đồ trên bàn viết, định ném qua. Cầm lên tay cảm thấy rất nặng, cúi đầu nhìn lại, nguyên lai cái nghiền mực bằng đá quý, sợ đánh vỡ đầu con, lão mẫu thân sẽ lại phát bệnh cấp tính, ông vội buông nghiền mực, quơ lấy một đồng sách, liều mạng ném, “Súc sinh! Đêm nay thành thật ở yên trong nhà, ngày mai theo ta đến phủ Bình Nam Hầu bồi tội.”

Quân Dật Chi nghe thế liền không vui, quả quyết cự tuyệt, còn nói thủ hạ của Tĩnh Thịnh đánh không lại người của hắn, là tự tìm khổ, khiến Sở Vương

gia tức giận bùng bùng, râu đầu sắp dựng lên trời, đầu óc suýt bốc khói, đem toàn bộ sách trên bàn ném lên người hắn. Quân Dật Chi đương nhiên sẽ không đứng yên cho phụ vương ném, tránh trái tránh phải. Quân Diễm Chi cũng ở bên cạnh hỗ trợ khuyên phụ thân, “Phụ vương, đệ đệ tuổi còn nhỏ, có thể chậm rãi dạy, phụ vương đừng tức giận, làm hỏng thân thể. Còn nữa, nếu đã thương đệ đệ, lão tổ sẽ đau lòng.”

Sở Vương gia hận đến giờ chân, “Hắn chính là ý vào mẫu phi yêu thương mới làm xằng làm bậy như vậy, ta hôm nay nếu không giáo huấn hắn một chút, ta sẽ không họ Quân!”

“Không muốn họ Quân, thì con ngày mai dâng tấu chương lên đi, thỉnh cầu Hoàng Thượng biếm con làm thứ dân là được!”

Thanh âm uy nghiêm của Sở thái phi từ ngoài cửa thư phòng vọng vào, Sở Vương gia nhất thời biến thành con gà ù rù, cúi đầu đi ra đón mẫu phi, đỡ mẫu phi lên ngồi ghế trên.

Sở thái phi giẫy tay con ra, quay sang nắm lấy tay bảo bối tôn tử, nhìn từ trên xuống dưới, trái trái phải phải mấy lần, xác nhận không có bị nửa điểm thương tổn, thế này mới nặng nề hừ một tiếng, “Ngay cả Nhiếp Chính Vương đều nói, hai người đánh nhau đều có sai, dựa vào cái gì phải bảo Dật Chi đi xin lỗi Tĩnh Thịnh?”

Sở Vương gia làm sao còn nửa phần khí thế vừa rồi, khúm núm nói: “Nhưng dù sao Tĩnh Thịnh bị thương nặng như vậy, ngự y nói rất có khả năng để lại sẹo. Nhiếp Chính Vương gia hôm nay tuy rằng chưa nói phạt Dật Chi thế nào, nhưng ngày mai không hẳn cũng sẽ không nói. Chúng ta đi bồi tội trước vẫn tốt hơn. Tuy nói hai bên đều có sai, nhưng con cũng đã hỏi rõ ràng, chuyện thanh quan kia, Tĩnh Thịnh lúc sau đã không tính giành nữa, là Dật Chi nói khích hắn, nên mới xảy ra đánh nhau.”

Quân Dật Chi than thở nói: “Con đâu có nói khích gì hắn, chỉ có nói đúng một câu là lần tới đem bạc đủ hể đến! Là hạ nhân của hắn động thủ trước, con cũng không thể để cho người ta đánh vào mặt cũng không hoàn thủ đi? Thế này không phải là tổn hại uy phong của vương phủ chúng ta sao? Lại nói, võ công của hắn có tốt gì đâu mà khoe khoang. Tùy Văn chỉ dùng một tờ giấy, thấy một chút, mặt của hắn liền. Bình thường thoát nhìn da mặt rất dày, con nào biết mới bị thế đã rách rồi.”

Sở Vương gia bị con chọc tức đến hai mắt suýt trắng dã, “Con... con... con đánh người ta tàn nhẫn như vậy, còn dám ở đó thối phòng!”

Sở thái phi trừng mắt mắng, “Sao lại là thối phòng? Dật Chi không phải là đánh bị thương Tĩnh Thịnh sao? Đứa nhỏ nhà nào mà không từng đánh nhau? Đánh không thắng sao không trách bản thân không bản sự, lại đi trách người khác có bản sự? Hắn đánh không lại người trong phủ chúng ta, còn dám lên mặt sao? Uống cho tên Bình Nam Hầu kia chừng quân binh mã trong thiên hạ, lại dưỡng ra đứa con không ra gì như vậy! Đứa nhỏ đó nếu mang binh ra trận, đánh thua rồi, chẳng lẽ còn muốn thỉnh Nhiếp Chính Vương diện hạ phái sứ giả sang nước người ta, bảo đại tướng của nước người ta đến phủ Bình Nam Hầu bồi tội sao?”

Sở Vương gia bị mẫu phi nói một hồi biến thành lắp bắp, “Kia, kia, kia, sao giống nhau được?”

“Sao không giống nhau được? Con nói thử xem, võ công vốn dĩ không phải là luyện bằng cách đánh nhau sao?” Sở thái phi nói xong liền đứng lên, “Dật Chi, đỡ lão tổ về phòng nghỉ ngơi.”

Đó là thao luyện không phải đánh nhau! Lời này, Sở Vương gia rốt cuộc không dám nói ra, chỉ có thể ở trong bụng nói thầm vài câu, trơ mắt nhìn mẫu phi dẫn người đi, ánh mắt trợn trừng còn lớn hơn chuông đồng, lại không dám ra tiếng ngăn trở.

Quân Diễm Chi khẽ nắm tay phải, để lên môi ho nhẹ vài tiếng, Sở Vương gia nhất thời buông tha đứa con nhỏ, quay sang quan tâm đứa con lớn, “Diễm Chi, con không thoải mái sao, mau về phòng nghỉ ngơi đi, đừng vì đệ đệ con mà hao tổn tinh thần.”

Ở bên kia, Quân Dật Chi đỡ Sở thái phi về Ôn Thiên Các. Sở thái phi đuổi hết bọn nha hoàn xuống, nhẹ giọng hỏi: “Con làm như vậy, có thể xảy ra vấn đề gì không?”

Quân Dật Chi an ủi lão tổ: “Không thành vấn đề. Chuyện này, tôn nhi đã cẩn thận cân nhắc rồi.”

Sở thái phi nghe vậy, thở dài một hơi, “Không thành vấn đề thì tốt. Con làm việc bí mật, càng phải thêm cẩn thận, đừng để cho kẻ khác bắt được chỗ sai, xử trí con, cấp trên cũng không có biện pháp minh oan cho con đâu.”

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Dich Nữ Không Ngoan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 71: Về Nhữ Dương

Biết lão tổ lo lắng cho mình, Quân Dật Chi vội gật đầu đáp ứng: “Tôn nhi sẽ thật cẩn thận, cẩn thận.”

Sở thái phi thở dài, “Phụ vương con là người không có chính kiến, chuyện của con đừng nói cho phụ vương con biết, còn đại ca con. Nếu cấp trên

không cho con nói, con cũng đừng nói.”

Quân Dật Chi cười nói: “Tôn nhi biết. Bất quá, lão tổ là người có kiến thức nhất mà tôn nhi từng gặp, cho nên tôn nhi nguyện ý nói cho lão tổ biết.”

Sở thái phi mỉm cười, vỗ vỗ bàn tay của bảo bối tôn tử, “Chi có nịnh bợ là giỏi thôi.” Bà ngắm nhìn khuôn mặt tuấn mỹ tuyệt luân của tôn tử nhà mình, kiêu ngạo nói: “Nhất thời bị nhục cũng không sao, Dật Chi của ta xuất sắc như vậy, một ngày nào đó sẽ cho những kẻ coi thường con phải trợn trừng mắt ra.”

Quân Dật Chi ha ha cười, “Vây đến lúc đó con sẽ mời lão tổ đi xem xiếc trợn trừng mắt ra.”

Sở thái phi nói: “Mắt trợn nhiều quá, tròng mắt sẽ đến rơi xuống, nhìn lại không đẹp.”

Hai bà cháu ôm bụng cười thành một đoàn, Quân Dật Chi liền thừa cơ thỉnh cầu: “Lão tổ, y tính tình của phụ vương, không kéo con đi bồi tội, nhất định sẽ đem bảo Tuy Văn đi bồi tội, nhưng Tuy Văn theo con đã nhiều năm, luôn trung thành và tận tâm, con không nghĩ mất đi một phụ tá đắc lực như vậy, mong lão tổ hỗ trợ ra tay giúp đỡ một chút.”

Sở thái phi ngăn ra, Dật Chi không chịu đi bồi tội, chuyện này có thể dùng vài câu mà bỏ qua được, nhưng dù sao đã làm bị thương Tình Thịnh thế tử, nếu ngay cả một hạ nhân cũng không giao ra, người bên ngoài sẽ nói Sở Vương phủ ý thế hiếp người.

Quân Dật Chi không đợi lão tổ cự tuyệt, liền ôm lấy eo lão tổ, làm nũng lắc tới lắc lui, “Lão tổ, huấn luyện một thị vệ cần nhiều tâm huyết lắm a, sao có thể tùy tiện giao ra? Với lại, ngài cũng biết tôn nhi vì sao làm như vậy, nếu không có sai, vì sao phải cúi đầu? Giao hạ nhân ra ngoài cũng là cúi đầu nha.”

Sở thái phi trầm mặc, lát sau vỗ tay hân cười nói: “Được rồi, được rồi, đừng lắc, lắc nữa thì xương cốt của ta sẽ bị con làm cho nát hết. Không giao, chúng ta làm đúng, vì sao phải giao người!”

Quân Dật Chi lập tức tâm hoa nộ phóng nói một chuỗi lời hay, lại hàn huyên với lão tổ hồi lâu, mới cáo lui quay về Mộng Hải Các.

Sáng sớm hôm sau, Sở Vương gia đến tìm mẫu thân bàn bạc, muốn giao Tuy Văn cho Tình Thịnh thế tử xử lý, bị Sở thái phi mắng đến cẩu huyết lắm đầu, “Dật Chi nhà chúng làm đúng, vì sao phải giao người ra ngoài! Chưa thấy qua Vương gia nào không biết cân nhắc như con. Tên Bình Nam Hầu kia, làm việc vất vả thế nào, công lao to lớn thế nào thì cũng chỉ là hầu tước thôi. Con là Thân Vương, hơn người ta không biết bao nhiêu cấp bậc, con sợ hãi ông ta như vậy làm cái gì?”

Sở Vương gia ban đầu nghĩ là giao một hạ nhân ra ngoài là đẹp cả đôi đường, không nghĩ tới mới sáng sớm đã bị mẫu phi làm cho một trận nước miếng văng đầy mặt, đành phải phần nộ ra ngoài, chỉ tay về hướng Mộng Hải Các, ra lệnh cho đội trưởng thân vệ Nhạc Thắng: “Canh gác chặt chẽ Mộng Hải Các cho ta, nếu con thô ranh chết tiết kia lại chạy ra khỏi phủ, ta sẽ hỏi tội ngươi!”

Nhạc Thắng quả sợ hãi, đang muốn bẩm báo “Nhị thiếu gia đã không ở trong phủ”, đáng tiếc đã sắp đến giờ vào triều, Sở Vương gia vội vàng vàng nhẩy lên ngựa, mang theo thân vệ chạy như bay đi.

Lúc này Quân Dật Chi đang vừa phe phẩy cây quạt vừa nghênh ngang gõ cốc cốc lên đại môn của Mị Các, sau đó lại nghênh ngang lắc lư đi lên phòng của Như Yên. Như Yên dùng giọng nói mềm nhũn như sắp chảy ra nước cười nói với hắn: “Hôm qua Nhị công tử bị người ta mang đi, thiếp đã hoảng hốt cả một đêm đó nha.”

Quân Dật Chi bị một con ớn lạnh lùi thẳng lê óc, rùng mình nổi da gà đầy người, “Ghê tởm quá đi!” Nói xong liền leo lên cửa sổ, nhún người bay vọt ra ngoài, đi từ cửa sau của Phẩm Mặc Trai vào một nhà gian biệt lập.

Thiếu niên cảm đầu vừa thấy hắn đến, liền trêu chọc nói, “Quân nhị gia lấy việc công làm việc tư đã đến rồi.”

Quân Dật Chi đắc ý phe phẩy cây quạt, “Không phải vậy a, ta chỉ là làm theo ý của công tử thôi.”

Thiếu niên cười to, “Ta chỉ bảo ngươi ngăn cản Tình Thịnh nhận chức đi sứ Nam Lộ, chứ không có bảo ngươi đi hủy dung của hắn.”

Hàn Thế Chiêu cũng cười nói: “Đúng đó a, ta cứ nghĩ là hắn chỉ đánh gãy một chân của Tình Thịnh thôi.”

Quân Dật Chi cười cực kỳ phong lưu phóng khoáng, “Nếu ta đánh gãy một chân của hắn, lấy trình độ khôn khéo của Bình Nam Hầu gia, khẳng định sẽ liên tưởng đến chuyện phe phái tranh đấu. Nhưng nếu ta hủy dung hắn, ông hơn phân nửa cho là ta ghen tị hắn.” Nói xong “hử” một cái, “Bộ dạng như một tiểu quan, ta còn lâu mới ghen tị hắn!”

Đám người ôm bụng cười vang, Hàn Thế Chiêu cười đến phá lệ không có ý tốt, “Chứ không phải ngươi sợ tiểu cô nương nào đó vừa thấy Tình Thịnh thế tử xinh đẹp liền động tâm, mới có ý hủy dung hắn?”

Đội đám người đều lấy Quân Dật Chi ra giễu cợt một phen xong, thiếu niên mới nghiêm mặt nói: “Dật Chi lần này làm tốt lắm, bất quá vì an toàn của ngươi, ngươi hãy ra bên ngoài tránh mặt một đoạn thời gian thì hơn.” Quân Dật Chi nhún mày, thiếu niên tiếp tục nói: “Vừa vặn có việc muốn ngươi đi Hồ Bắc một chuyến.”

...

Trong cùng buổi sáng sớm đó, Du Tiểu Văn đến thính an lão thái thái, vừa bước gần đến cửa phòng, liền nghe trong phòng vọng ra giọng nói của Võ thị: “Yến Nhi được nuôi dưỡng dưới danh nghĩa của con, mắt thấy sang năm liền mười bốn, việc hôn nhân lại không có nửa phần tin tức, mà con lại không quen biết nhiều, thính an lão thái thái quan tâm nhiều hơn, tìm giúp nàng một nơi thích hợp.”

Du Tiểu Văn liền dừng chân lại, nói tới việc hôn nhân, một cô nương chưa lấy chồng như nàng thì không tiện đi vào, vì thế chỉ chỉ trường kỷ dài đặt ở gian ngoài, ý bảo Đỗ Quyên đem trà đặt ở đó, bản thân qua bên kia ngồi chờ một lát.

Ở trong phòng, lão thái thái cũng đang cẩn thận cân nhắc, “Đúng là đã nên đính hôn, nữ nhi nhà bên ngoài đều là mười hai, mười ba tuổi đính hôn, thêm hai, ba năm chuẩn bị đồ cưới, sau khi cập kê xong liền xuất giá. Trương thị này, làm việc thật là sơ sẩy!”

Võ thị nghe vậy, trong lòng lộp bộp một chút, ý lão thái thái là vẫn muốn cho đại phu nhân ra mặt sao? Bà bất hạnh xuất thân thấp hèn, phu nhân các nhà quan lại cũng không chịu để ý tới bà, bằng không bà đã tự thân xuất mã, giúp Yến nhi tìm một cửa hôn nhân tốt, ít nhiều cũng có thể giúp đỡ cho Mẫn Nhi một chút. Nhưng nếu rơi vào tay Trương thị, việc hôn nhân của Yến nhi thế nào cũng sẽ gặp phiền toái, thế này mới có ý đến cầu lão thái thái, nhưng lão thái thái lại không muốn quan nhiều.

Du Tiểu Văn ở bên ngoài nghe vậy cũng khẽ nhủ mầy, nàng vẫn cảm thấy thái độ của lão thái thái đối với hai thứ nữ có vẻ lãnh đạm, việc thính an cũng chỉ bảo hai người đến vào đầu tháng và ngày mười lăm mỗi tháng. Trước kia, nàng cứ tưởng là do đích nữ và thứ nữ khác nhau, nhưng hiện tại xem ra, trong chuyện khẳng định có duyên cớ. Nàng lén lút vẫy vẫy tay, gọi Sơ Vân đến bên cạnh, nhỏ giọng nói: “Bảo Phong Nhi hỏi thăm xung quanh, lão thái thái vì sao không thích Trinh biểu tỷ và Yến biểu tỷ, người cũng đi tâm sự với Mĩ Cảnh và Thục Dược, đừng để cho các nàng phát giác.”

Sơ Vân gật đầu lui ra. Du Tiểu Văn nghe bên trong đã chuyển đề tài, vội ra dấu bảo Đỗ Quyên thông bẩm, đi vào thính an lão thái thái, cùng dùng điểm tâm lại hàn huyên một lát, mới trở lại Mặc Ngọc Cư.

Nhìn thấy Sơ Vân có điều ám chỉ, Du Tiểu Văn vội cho lui mọi người, chỉ lưu lại Triệu ma ma và Sơ Vân. Sơ Vân nhỏ giọng nói: “Trước kia lão thái gia từng sủng một tiểu thiếp, suýt nữa là sủng thiếp diệt thế, bất quá, tiểu thiếp này chỉ sinh được một nữ nhi. Người này sau đó thành thân, vì muốn nâng mẹ ruột đi nương lên mà từng ngăn cản cử lão gia. May mà lão thái thái sinh được hai người con trai, thủ đoạn lại cao minh, nên mới áp chế được..... Cho nên lão thái thái đặc biệt không thích thứ nữ, nhưng vị thứ xuất cửu lão gia đối với lão thái thái thập phần hiếu thuận, cho nên lão thái thái vẫn rất thương yêu Mẫn thiếu gia.”

Thì ra là thế! Du Tiểu Văn ngẫm nghĩ, đây là ân oán của người đời trước, nhưng lại để lại ấn tượng sâu sắc trong lòng lão thái thái: thứ xuất chính là không tốt. Nếu muốn thay đổi quan niệm này, phải làm cho Yến Nhi biểu tỷ có dịp biểu hiện mới được. Nàng nghĩ trước nghĩ sau một phen, ánh mắt chợt phải bức tranh thêu đề trên bàn. Dựa theo ánh mắt của nàng, thêu công của Tào Trung Yến quả thực rất tốt. Nghe nói, mẹ ruột của Tào Trung Yến trước kia là một tú nương, phòng chừng là di truyền chút thiên phú. Chỉ là khiếu dáng cũng không quá xuất sắc, chỉ là một bức bách điệp mặc hoa bình thường, tuy có vẻ rực rỡ vui tươi, nhưng đã mất linh động. Nếu có được một bức tranh mẫu tốt, Yến biểu tỷ chỉ cần dựa theo đó để thêu, sau đó đưa tranh thêu cho lão thái thái, hẳn là có thể khiến lão thái thái thương thức Yến biểu tỷ nhiều hơn.

Triệu ma ma thấy tiểu thư nhà mình tính toán vì một thứ xuất biểu tỷ như vậy, tỏ vẻ thực không hiểu, “Đều là do nhà cửu lão gia ít trường bối. Nếu nhân khẩu nhiều một chút, có vài nhà quy củ thâm nghiêm, làm gì có ai gọi một thứ nữ là biểu tỷ. Gặp mặt chào một cái cũng đã là cho mặt mũi lắm rồi.”

Đây quả thật là cái nhìn của phần lớn người đương thời, Triệu ma ma sợ nàng quá thân cận với thứ nữ, sẽ bị các quý phu nhân nhà cao cửa rộng khác xem nhẹ. Du Tiểu Văn thân nhiên lắc đầu cười nói: “Ma ma nghĩ thử xem, Nhã Nhi và ta đồng lòng sao? Ta ở trên đời này, ít nhiều cũng phải có vài người thân, sau này mới có thể chiếu ứng lẫn nhau. Trinh biểu tỷ không đáng nhắc tới, nhưng Yến biểu tỷ là người biết cảm ơn. Tiểu mợ bận quan tâm hôn sự của Mẫn biểu ca, lão thái thái thì muốn mợ lo việc hôn sự của Yến biểu tỷ, nhưng mợ làm sao thật sự lo cho biểu tỷ. Nếu ta không giúp biểu tỷ, sẽ không có ai thể giúp.”

Triệu ma ma suy nghĩ một lát, cảm thấy có lý nên gật đầu, lại chần chờ nói: “Nhưng khúc mắc trong lòng lão thái thái không phải lập tức có thể mở ra.”

“Có thể mở ra thôi. Yến biểu tỷ còn chưa đến mười bốn tuổi, nữ hài tử mười bảy tuổi xuất giá cũng không muộn. Bảy nhiều năm, vậy là đủ rồi.”

Hai người nói chuyện đến giờ Tỵ thì Cổ Hồng Hưng dâng bái thiếp đến bái kiến. Du Tiểu Văn theo thường lệ đến phòng khách nhị môn gặp mặt. Cổ Hồng Hưng đứng bên ngoài tấm bình phong thính an chủ nhân, cung kính dập đầu ba cái. Du Tiểu Văn ngồi ở phía sau bình phong, lẳng lặng quan sát biểu tình của ông, một lát sau mới cười nói: “Mau mời đứng dậy. Sơ Tuyết, lấy ghế cho Cổ thúc ngồi.”

Cổ Hồng Hưng liền nói không dám, luôn mãi nhún nhường, mãi đến khi nha hoàn mang một chiếc ghế nhỏ đến mới ngồi xuống, trong lòng âm thầm cảnh tỉnh bản thân. Đầu nói tiểu chủ nhân tính tình dịu dàng hiền lành, nhưng hôm nay lại để ta đi xong toàn lễ mới gọi đứng dậy, phải chăng ta đã làm cái gì không ổn?

Bên kia Du Tiểu Văn cất tiếng trầm ổn hỏi, “Cổ thúc đến nhậm chức trong cửa hàng của ta đã nửa năm, không biết đã quen thuộc công việc chưa, có gì chỉ bảo không?”

Nguyên lai là muốn kiểm tra. Cổ Hồng Hưng dần an tâm, trình bày những gì mình quan sát được, phân ra ưu điểm và khuyết điểm, lần lượt tinh mi kể rõ, cuối cùng đề nghị: “Kỳ thật trong kinh thành đã có không ít cửa hàng bán tơ lụa và hương liệu, nếu muốn làm xuất sắc hơn người bên ngoài, một là phải có hàng tốt, hai là phải có nhân mạch rộng. Tơ lụa trong cửa hàng đều được lấy từ Tôn gia ở Hàng Châu, coi như không cần lo lắng chất lượng hàng hóa. Còn về nhân mạch, tiểu nhân cả gan tự tiến cử, không đến năm tháng, nhất định giúp cô nương lập mối làm ăn với những quý phủ giàu có, làm cho doanh thu tăng lên một, hai phần. Chỉ là, hiện tại, cô nương nhất thời không thể cùng lúc làm quá nhiều mặt hàng, không bằng trước làm vài mặt hàng tinh xảo, là loại hàng không cần nhiều người mua nhưng cũng có thể buôn bán thịnh vượng.”

Du Tiểu Văn nghe vậy, hai mắt sáng lên, liên tục truy vấn. Cổ Hồng Hưng cũng không giấu nghề, đem ý nghĩ của mình sắp xếp lại một chút, “Nếu không

ngại, cửa hàng tơ lụa chúng ta có thể mượn danh khí của Kim Đại Nương, đồng thời nhận thêm hàng đặt may. Bên cửa hàng hương liệu, có thể làm thêm các loại đá thơm, gỗ thơm trang trí đã trải qua điêu khắc tinh mỹ. Nếu chúng ta chỉ bán mỗi hương phấn thì không phải là kẻ sách tốt.”

Du Tiểu Văn nghe thế, liên tục gật đầu, cười khen vài câu, lập tức ngữ khí liền đổi, lạnh nhạt hỏi, “Ý tưởng này của Cổ thúc đã nói với Văn bá và Mẫn biểu ca chưa?”

Cổ Hồng Hưng sừng sốt, vội hạ thấp người chấp tay nói: “Vì còn chưa bàn bạc qua với tiểu thư nên không dám tùy ý nói ra.”

Du Tiểu Văn nhẹ nhàng cười, xuyên qua khe hở bình phong quan sát kỹ biểu tình của Cổ Hồng Hưng, chậm rãi nói, “Cổ thúc từng là quản sự nhà quan, hẳn là rất biết quy củ, có đề nghị gì, đúng lý nên báo lên qua từng cấp bậc. Văn bá chỉ quản lý việc thu chi, nhưng Mẫn biểu ca là người giúp ta quản lý cửa hàng, hơn nữa cũng là viên chức. Lẽ ra, Cổ thúc phải bàn bạc trước với Mẫn biểu ca, lại từ Mẫn biểu ca đến bàn với ta, Cổ thúc nói có đúng hay không? Đương nhiên, ta cũng biết trong phủ Tề tướng, người gác cổng cũng là quan tam phẩm, Cổ thúc ở trong kinh thành vốn dĩ coi như là nô tài có uy tín, có danh dự. Những quản sự trong cửa hàng của ta đúng là xa xa không bằng Cổ thúc. Cổ thúc chương mắt bọn họ, cũng là thường tình. Nếu sau này, Cổ thúc thăng lên làm tổng quản sự, có thể trực tiếp đến thương lượng với ta.”

Chỉ là mấy câu nhẹ nhàng băng quơ, lại làm cho gương mặt vốn còn có chút huyết sắc và đắc ý của Cổ Hồng Hưng cứng đờ, trán chảy ra một tầng mồ hôi tinh mịn. Ông khàn trương đứng dậy, vội vàng giải thích: “Tiểu nhân không phải có ý coi thường các vị quản sự, thật sự là..... Thật sự là không biết những sách lược có được hay không, tiểu nhân trước kia..... chưa từng quản lý qua cửa hàng..... Cho nên.....”

Cổ Hồng Hưng vốn tưởng rằng Du Tiểu Văn nhìn trúng mình, là vì bản thân có nhiều mối quan hệ với các phủ khác, có thể mở rộng việc buôn bán tơ lụa và hương liệu. Dù sao các thế gia vọng tộc trong kinh thành, mỗi khi chọn mua đồ dùng đều đến những cửa hàng cố định, nếu muốn chen vào con đường này, quả thật phải có người quen với quản sự các phủ ra mặt giật dây. Nói về nhân mạch ở các phủ trong kinh thành, thật đúng là không mấy người có thể so sánh với ông. Có điểm này để dựa vào, mặc dù không được phân cho chức vụ gì trong cửa hàng, ông ít nhiều cũng có chút lên mặt, khi suy nghĩ vấn đề gì cũng đều đứng trên góc nhìn của người quản lý.

Lúc này nghe Du Tiểu Văn nói như vậy, mới giật mình chảy ra mồ hôi lạnh đầy người. Ông vốn là một nô tài trong nhà quan, làm sao có thể không hiểu quy củ làm nô tài! Kiêng kỵ nhất chính là lên mặt! Bất luận ông có không cam lòng đến mức nào, thì vị chủ nhân hiện tại của ông lúc này vẫn là vị tiểu cô nương sau tấm bình phong kia. Nếu nàng nguyện ý dùng đến mình, chính mình phải tích cực cố gắng, mới có thể trở về phong cảnh ngày xưa. Nếu nàng không muốn dùng đến mình, vậy ông cũng đành dần dần mai một, không còn có cơ hội xuất hiện trước mắt người đời.

Bất quá, ông ít nhất cũng có suy tính vì cô nương, hiện tại xem ra, cô nương tựa hồ rất vừa lòng kế sách kinh doanh của ông, chỉ cần sau này tận tâm tận lực nguyện trung thành, hẳn là vẫn có thể được trọng dụng.

Cho nên về mặt Cổ Hồng Hưng biến đổi từ kinh ngạc, khàn trương đến kích động, cuối cùng giống như đã hạ quyết tâm, thần sắc lộ ra một chút trầm ổn và trở nên cung kính hơn. Đúng là một người biết thời biết thế, Du Tiểu Văn thế này mới vừa lòng cười nói: “Thì ra là thế. Lát nữa, Cổ thúc không ngại thì hãy đến cửa hàng tìm Văn bá và Mẫn biểu ca để bàn bạc, sau đó đi xem xét cửa hàng một phen. Ba người hãy cùng nhau cẩn thận thương lượng, nếu là có kế hoạch rõ ràng, ta sẽ ra quyết định.”

Cổ Hồng Hưng liền thanh đáp “vâng”. Du Tiểu Văn ra dấu bảo Sơ Vân rót trà cho ông, sau đó lại cười nói: “Hôm nay mời Cổ thúc đến, còn có một chuyện muốn hỏi, nơi này không có người ngoài, mong Cổ thúc cứ nói thẳng không cần kiêng kỵ.”

Nhìn đến chén trà kia, Cổ Hồng Hưng liền biết mình hôm nay xem như quá được một ai. Vừa mới nhẹ nhàng thở ra, lại nghe Du Tiểu Văn hỏi đến thế cục trong triều, còn là quan hệ giữa các phủ, ông không khỏi ngẩn ra, chủ nhân là một tiểu cô nương nha, vì sao muốn biết những chuyện đó?

Cứ việc trong lòng có đủ loại nghi vấn, Cổ Hồng Hưng thuật lại tình hình hiện tại trong triều, cố gắng giản lược nhưng vẫn rõ ràng, miễn cho tiểu cô nương nghe không hiểu, “Hoàng Thượng nay tuổi còn nhỏ, Nhiếp Chính Vương giám quốc. Sáu vị đại thần gồm Hàn Thừa tướng, Bình Nam Hầu, Sở Vương, Tấn Vương, Tần Quốc Công và Việt Quốc Công là nội các đại thần. Trưởng nữ của Việt Quốc Công chính là Nhiếp Chính Vương phi, tất nhiên là hưởng về Nhiếp Chính Vương. Danh vọng của Hàn Thừa tướng ở trong triều rất tốt, cũng có quan hệ với rất nhiều đại thần, đối với Nhiếp Chính Vương gia..... Ừm, cũng không phải đối nghịch, chính là giám sát Vương gia.”

Có những chuyện, thật sự là không tiện nói thẳng khỏi miệng. Mà nếu nói một mớ, lại sợ tiểu chủ nhân nghe không hiểu. Cổ Hồng Hưng thật cẩn thận quan sát bình phong, thấy cái đầu nho nhỏ của cái bóng gật gù, mới tiếp tục nói: “Sở Vương và Tấn Vương đều là người hoàng tộc. Thái Hậu, Sở thái phi và Tấn Vương phi là ba tỷ muội, tất nhiên là giúp đỡ Hoàng Thượng. Chỉ Tần Quốc Công và Bình Nam Hầu đều không chịu kết giao với nhau. Tần Quốc Công và Bình Nam Hầu từng vì con cái kết thân mà náo loạn một trận, quan hệ cũng không hòa thuận.....”

Du Tiểu Văn tò mò ngắt lời: “Náo loạn thế nào?”

“Khi đó tiên đế còn khỏe mạnh, Tần Quốc Công muốn gả nữ nhi cho Tĩnh Thịnh thế tử, nên tìm người uyển chuyển truyền lời. Cùng lúc đó, Việt Quốc Công cũng có ý này, mà Bình Nam Hầu lại ưa thích Liên Hương huyện chủ hơn một chút, nhưng ông không rõ ràng từ chối Tần Quốc Công, cứ dửng dưng giữa hai bên như vậy. Sau đó, không biết vì sao, chuyện này bị Tần Quốc Công phát hiện, Bình Nam Hầu liền nói bọn trẻ còn nhỏ, không vội đính hôn, lại thỉnh bà mối đến phủ Việt Quốc Công..... Cứ như vậy nháo lên, cũng không làm to chuyện mấy, dù sao hai nhà cũng không giáp mặt làm chuyện gì, nhưng ngầm giữ hiềm khích với nhau.”

Thì ra là thế, Du Tiểu Văn lại hỏi: “Bộ dạng của Tĩnh Thịnh thế tử thế nào?”

“Long chương phượng chất*, tuấn tú lịch sự, ừm, nghe nói bộ dạng của hần và Tĩnh Văn quận chúa thập phần giống nhau.”

* Long chương phượng chất = khí chất như rồng phượng

Vậy chẳng phải là nam sinh nữ tướng*? Du Tiểu Văn bĩu môi, bộ dạng của Tĩnh Văn quận chúa đúng là rất xinh đẹp, nhưng nếu nam nhân cũng y như vậy, chẳng phải giống một tiểu quan** sao? Nàng nghĩ nghĩ, lại hỏi, “Bình Nam Hầu là người thế nào?”

* nam sinh nữ tướng = là con trai nhưng có bộ dạng như con gái.

** tiểu quan = giống như kỹ nữ, nhưng giới tính là nam, đối tượng phục vụ cũng là nam.

“Tiểu nhân chưa từng gặp qua Bình Nam Hầu gia, chỉ nghe nói, ông ấy tính tình cương liệt, nóng nảy, nhưng gặp chuyện vẫn thập phần trầm ổn, cũng cực kỳ bao che khuyết điểm.” Cổ Hồng Hưng cẩn thận ngẫm nghĩ, lại bổ sung: “Những người mang binh đánh giặc, tính tình nóng nảy thật ra rất bình thường, nhưng khẳng định sẽ không vội vàng xao động. Người nhà binh rất am hiểu mưu lược, chỉ sợ là người có tâm tư tinh mẫn. Hơn nữa Bình Nam Hầu nắm rất chắc quân đội, người bên ngoài rất khó cài người vào trong.”

Du Tiểu Văn nghe vậy, hai mắt sáng lên. Quân đội không cho người bên ngoài cài người vào, như vậy chứng tỏ Bình Nam Hầu là người có mưu đồ, không phải một vị quan tầm thường. Thái Hậu và Nhiếp Chính Vương khẳng định đều mượn sức ông, nhưng ông lại không dựa vào bên nào. Bất luận là ông muốn ủng hộ binh tự trọng, làm thổ hoàng để tiêu dao, hay là muốn hiệp thiên tử dĩ lệnh chư hầu*, cũng đều không làm Thái Hậu và Nhiếp Chính Vương yên tâm. Khó trách Quân Dật Chi làm mặt Tĩnh Thịnh thế tử bị thương, còn có người đứng ra nói giúp, nguyên lai Bình Nam Hầu phủ đã sớm thành cái đích cho mọi người chỉ trích.

* hiệp thiên tử dĩ lệnh chư hầu = mượn danh thiên tử để ra lệnh cho chư hầu làm theo ý mình

Lại nói, Quân Dật Chi và Tĩnh Thịnh thế tử cũng là vì tranh giành thanh quan mới đánh nhau, quả thật là hai người đều có sai. Tĩnh Thịnh thế tử nay đã nhậm chức trong quân, lại đánh không bằng một kẻ ăn chơi trác táng nổi tiếng trong thành, không phải khiến người ta cười đến rụng răng sao? Nếu lại chèn thêm những nhân tố chính trị, Quân Dật Chi lần này nhất định là hữu kinh vô hiểm. Nghĩ đến đây, Du Tiểu Văn cảm thấy rất yên tâm, sắc mặt cũng thoải mái hẳn.

Cổ Hồng Hưng còn kể chút ân oán giữa các thế gia, Du Tiểu Văn ngồi nghe một lát, thấy hôm nay cũng đã đủ, liền bảo ông ta trở về.

Lúc trở lại Mặc Ngọc Cư, Tào Trung Yên đã phòng khách đợi hồi lâu, Du Tiểu Văn vội bảo Thục Dục mời nàng đến phòng nghỉ ở phía đông, ngượng ngùng cười nói: “Mới vừa rồi mới bàn chuyện với quân sự trong cửa hàng, làm chậm trễ biểu tỹ.”

Tào Trung Yên đỏ mặt lắc lắc đầu, nhỏ giọng nói: “Không sao.” Ngay cả lời khách sáo cũng không biết nói.

Du Tiểu Văn ngẫm khế thờ dài một tiếng, khó trách Yên Nhi biểu tỹ sau khi gả đi bất hạnh như vậy. Không chỉ vì cửa hôn nhân mà lựa chọn chính là loại ngoài ngọt trong khổ, chủ yếu hẳn là cũng vì chính bản thân nàng rất không biết tranh thủ, nên rốt cuộc không thể gặp may.

Du Tiểu Văn nắm tay Tào Trung Yên ngồi xuống giường trúc, cười nói: “Lát nữa thêu xong, chính là buổi trưa. Tuy là nhập thu, nhưng buổi trưa vẫn có chút nóng, biểu tỹ không bằng ở lại chỗ của muội dùng cơm, ngủ trưa xong hãy về.”

Tào Trung Yên lúng ta lúng túng nói: “Vậy thì làm phiền biểu muội lắm.”

“Không sao.” Du Tiểu Văn cũng không đợi nàng lại chối từ, trực tiếp bảo Sơ Vân đến báo một tiếng cho phòng bếp, “Đem phần cơm canh của Yên Nhi biểu tỹ tới Mặc Ngọc Cư.”

Sơ Vân đáp vâng, thân thiết dắt tay Quả Nhi ra cửa.

Trong phòng, hai tiểu cô nương ngồi xuống cạnh nhau cùng thêu khăn tay. Du Tiểu Văn cũng không giấu nghề, tỉ mỉ giải thích kỹ thuật thêu tâm đắc nhất của mình. Châm pháp thêu hoa thập phần phiền phức, mỗi một nghệ nhân lâu năm đều có một vài tuyệt kỹ riêng. Nhưng Kim Đại Nương lại nói, muốn thêu ra một món đồ đẹp, điều quan trọng không phải châm pháp tốt, những kỹ thuật lòe loẹt gì đó thật ra rất vô dụng, mấu chốt chính là cấu tứ, phối màu và cách giấu mũi chỉ. Muốn có một bức tranh thêu sống động, đầu tiên phải biết giấu đường chỉ, nếu không, cho dù kiểu dáng có đa dạng, tính mỹ đến thế nào, phối màu có tự nhiên ra sao, nếu mặt sau bức tranh là một đống đường may rối loạn, thì bức tranh đó chỉ có thể xếp vào loại hàng kém chất lượng. Cho nên, trong khoảng thời gian này, Du Tiểu Văn chỉ đi theo Kim Đại Nương học làm thế nào giấu kín đường chỉ, làm cho món đồ thêu mặt thoát nhìn sạch sẽ, nhẹ nhàng khoan khoái.

Tào Trung Yên ngồi nghe hết sức cẩn thận, nghiêm túc, vừa thêu vừa cân nhắc vừa thỉnh giáo, chẳng mấy chốc liền có thể lĩnh hội. Hai người im lặng ngồi trên giường trúc, thêu hơn nửa canh giờ đã xong một chiếc khăn tay xinh đẹp, tinh tế. Du Tiểu Văn thêu một đóa hoa Ngọc Lan, còn Tào Trung Yên thêu một con bướm xanh, lật ra mặt trái, thấy không khác mấy so với mặt phải, lại không có đường chỉ hỗn độn, Tào Trung Yên nhìn không được nhoèn miệng cười ngọt ngào.

Du Tiểu Văn cười khen: “Yên nhi tỹ tỹ thật xinh đẹp.”

Mặt Tào Trung Yên đỏ lên, khó có dịp mở miệng nói: “Làm sao bằng được với biểu muội.”

Thục Dục mang theo vài bà tử đi vào, nói cơm trưa đã được mang đến, hiện đang được dọn ở gian phòng phía tây. Du Tiểu Văn liền khoắc lấy cánh tay Tào Trung Yên, tới tịnh phòng phía sau để rửa tay. Sơ Vân và Quả Nhi đi theo giúp chủ tử kéo tay áo. Du Tiểu Văn vừa rửa tay vừa nói với Tào Trung Yên: “Muội không giả làm khiêm tốn, nhưng biểu tỹ cũng đừng tự coi nhẹ mình, phải hiểu được giá trị của mình. Có châm ngôn thế này, mỗi một loài hoa đều có người yêu thích chúng, người đời đều yêu hoa sơn trà, nhưng mùa xuân vẫn đi ngắm hoa đào, mùa thu ngắm cúc, mùa hè ngắm hoa sen, mùa đông ngắm hoa mai. Có thể thấy được, mỗi bông hoa chỉ cần có thể khoe ra nét đẹp của mình, ắt sẽ có người thưởng thức.”

Tào Trung Yên im lặng lắng nghe, có chút dăm chiêu cúi đầu không nói. Du Tiểu Văn chỉ nói một câu, cũng định nói thêm nữa. Có một số việc, phải chờ nàng chậm rãi lĩnh ngộ, người bên ngoài dù có nóng vội, muốn đến hỗ trợ cũng vô dụng.

Hai người rửa tay xong, đi qua gian phòng phía tây, cùng ăn một bữa cơm trưa ấm áp, không thể không nói, khi Thục Dược hầu hạ Tào Trung Yên, trình độ ân cần không hề thua Du Tiểu Văn. Du Tiểu Văn đều nhìn thấy ở trong mắt, thầm than dưới đáy lòng. Ăn cơm xong, nàng cùng Tào Trung Yên vào phòng ngủ trưa, đợi cho ánh nắng bớt gay gắt, mới gọi Thục Dược đưa Yên biểu tỳ trở về Thuận Ngũ Đường, đồng thời bảo Thục Dược nhắc lại mấy câu với Võ thị. Canh giờ này, Mẫn biểu ca hẳn là đã hạ triều, cơ hội đã đưa đến tay Thục Dược, có thể nắm chắc được hay không, phải xem chính nàng.

Du Tiểu Văn ở trong phòng xem sách thuốc, Thục Dược quả nhiên không trở về ngay, xem ra đã tìm được có ở lại Thuận Ngũ Đường. Đến giờ thỉnh an lão thái thái, nàng liền mang theo Sơ Văn, Sơ Tuyết đến Duyên Niên Cư.

Võ thị cũng đang ngồi trong nội đường của Duyên Niên Cư, lão thái thái nắm tay Du Tiểu Văn ngồi xuống bên cạnh mình, cũng không ngại có mặt nàng ở đây, quay sang hỏi Võ thị, “Ngô thứ phi còn chưa có tin sao?”

Ánh mắt Võ thị liền ảm đạm xuống. Mắt thấy Trương Quân Dao đã gần sinh, đều nói xem dáng bụng hẳn là bé trai, Mạnh nữ nhân và Khổng nữ nhân cũng đã có thai được mấy tháng, nhưng Ngô Lệ Quyên vẫn không có một chút tin tức. Lão thái thái đành phải an ủi: “Có nhiều người phải chờ một năm rưỡi nữa mới có thai, không có sao đâu.”

Lời tuy như thế, nhưng đến lúc đó, đứa bé sinh ra, vừa không phải con đầu, lại là thứ xuất, sợ là không giúp đỡ được gì cho Tào gia.

Chuyện như vậy, Du Tiểu Văn chỉ có thể ngồi nghe bên cạnh. Tào lão thái thái trò chuyện một hồi, không khỏi ho khan vài tiếng. Du Tiểu Văn vội phủ tay lên lưng bà, khẽ vuốt nhẹ, tay kia không dấu vết nắm lấy cổ tay lão thái thái, lên lút bất mạch. Nàng thân thiết hỏi: “Lão thái thái làm sao vậy?”

Lão thái thái cười cười nói: “Không có gì, chỉ là thời tiết vào thu, đàm nhiều, thường hay ho một chút. Người già rồi, đều như vậy cả.”

Du Tiểu Văn cẩn thận bắt mạch, xác định chỉ là ho khan bình thường, thế này mới yên lòng, không quên dặn dò vài cách dưỡng sinh. Lão thái thái cười ôm lấy nàng, cảm thán nói: “Rốt cuộc là cháu gái tri kỷ, mấy cháu trai đâu có bằng.” Nói xong, thanh âm có chút nghẹn ngào, vội ngừng câu chuyện.

Đây là nói Tào Trung Duệ. Hắn cảm thấy là lão thái thái ép hắn cưới Hà Ngũ Phương nên trong lòng bất mãn. Hơn nửa năm nay, mỗi ngày hắn đến thỉnh an chỉ là đến cho có mặt, lão thái thái hỏi cái gì đáp cái đó, một câu cũng không nói thêm, không còn thân thiết tới lui như trước.

Du Tiểu Văn không tiện nói tiếp đề tài này, liền nói sang chuyện khác: “Yên Nhi biểu tỳ hôm nay tặng cho con một bức tranh thêu, coi thấy rất là đẹp mắt, nên cũng muốn thêu một bức cho lão thái thái, đang định suy nghĩ nên chọn kiểu nào. Lão thái thái cùng chọn với con đi?”

Lão thái thái nhất thời liền vui vẻ, Du Tiểu Văn vội bảo Sơ Văn đem mấy bức họa của mình đến cho lão thái thái chọn. Nếu hỏi, sở thích của nàng là gì, kỳ thật chính là vẽ tranh. Tuy rằng nàng không được danh gia chỉ dẫn, bản lĩnh không đủ, nhưng được ở chỗ thập phần có linh tính. Những bức tranh vẽ cho lão thái thái đều là những bức mà các lão nhân gia thường thích, như tiên hạc, thanh tùng, các loại đại biểu trường thọ. Lão thái thái cẩn thận lật xem từng bức, cuối cùng chọn bức tiên hạc, cười hỏi: “Bức tranh này rất đẹp, nhưng thêu lên có mỏi mắt quá không?”

Nguyên lai lão thái thái là sợ mắt nàng bị mệt, Du Tiểu Văn thăm đầu xót trong lòng, liền cười lấy ra bức hạc mai đồ, “Lão thái thái nếu thích tiên hạc, vậy bức này thế nào?”

Lão thái thái từ chối một phen, cuối cùng không lay chuyển được, dù sao bản thân cũng thật thích bức tranh đó, liền gật đầu đồng ý, còn dặn dò thêm: “Chậm rãi thêu là được, ban đêm đừng thêu, trời nắng nếu hơi yếu cũng đừng thêu, ánh mắt hồng rồi cũng không bỏ được.”

Du Tiểu Văn mỉm cười đáp vâng.

Võ thị mỉm cười nhìn hai bà cháu chọn tranh, nhất thời cười nói: “Xiêm y trước kia của lão thái thái đều là do Thạch di nương làm. Tay nghề chăm tuyền của Thạch di nương vô cùng tốt, không bằng bảo Thạch di nương thêu giúp một ít.”

Lão thái thái cười nói: “Không cần, bảo nàng cứ lo hầu hạ Tước gia cho tốt, nếu có thể sinh thêm một đứa nhỏ, giúp Tào gia thêm một nhân khẩu, ta liền vui vẻ.” Ý của từ nhân khẩu, nghĩa là thứ tử.

Võ thị liền nhủ thầm nói: “Tước gia đang lúc tráng niên, Thạch di nương lại ở độ tuổi tươi thắm như hoa, sao đã hơn một năm, cũng không thấy có tin gì a.”

Ánh mắt Du Tiểu Văn chợt lóe, lão thái thái nghe vậy, giọng nói cũng trầm xuống, “Con không phải người mời đại phu đến xem một cái?”

Võ thị vội thấp đầu, ánh mắt né tránh, “Mời thì đã có mời.”

Lão thái thái nhìn chằm chằm Võ thị, hỏi, “Mời ai? Nói như thế nào?”

“Ừm. Đã mời Tôn đại phu của Thánh Thủ Đường, nói thân mình Thạch di nương rất rắn chắc, chính là có chút hàn.”

Du Tiểu Văn biết, hàn cung chính là chứng khó thụ thai. Nguyên nhân có thể do thân thể bẩm sinh đã yếu ớt, hoặc có thể do thời gian chịu đông lạnh, nhất là khi có nguyệt sự lại bị đông lạnh, rất dễ tạo thành hàn cung. Còn một nguyên nhân nữa, chính là uống thứ thuốc không nên uống hoặc ăn thứ

không nên ăn. Nếu thân mình Thạch di nương rắn chắc, vậy thì không thể là do bẩm sinh. Còn nếu là do cuộc sống lâu dài tạo thành thì càng không phải. Thạch di nương ngay từ đầu đã làm viện trong viện của lão thái thái, là người mười ngón không cần dính nước, làm sao có thể bị đông lạnh? Vậy chỉ có loại khả năng thứ ba. Nhưng Thạch Lữ đi theo lão thái thái nhiều năm như vậy, thứ gì mà nữ nhân phải ăn ít, chẳng lẽ không biết?

Tiểu mỵ lúc này nhắc tới việc này, chẳng lẽ là đã biết cái gì? Du Tiểu Văn chuyển mắt nhìn Vô thị, bỗng nhiên nghĩ đến, hôm nay mỵ Trương thị còn chưa đến thỉnh an, khó được một lần chỉ có tiểu mỵ ở cùng lão thái thái.

Lão thái thái dường như cũng nghĩ đến điều này, liền bình tĩnh hỏi, “Con không đi hỏi nguyên nhân sao?”

Vô thị quanh co nói: “Đại phu nói là ăn phải vài món đồ ăn có tính hàn.”

Tĩnh quang trong mắt lão thái thái càng thêm sáng rõ, “Có chắc là do đồ ăn, không phải được vật?”

Vô thị liền nói: “Có thể xác định.” Chần chờ một chút, còn muốn nói gì đó, vừa nhắc mắt lên liền thấy Du Tiểu Văn nhẹ nhàng hướng mình lắc lắc đầu, Vô thị liền lập tức im lặng.

Lão thái thái cũng không hỏi lại, nhưng bàn tay nắm quả trứng lại bạo nổi lên gân xanh, cho thấy là đang cường chế tức giận.

Chẳng bao lâu sau, Tào Thanh Nho cùng Trương thị, vợ chồng Tào Trung Duệ và Tào Trung Nhã đến thỉnh an. Du Tiểu Văn vội đứng dậy chào, rồi mới theo thứ tự ngồi xuống.

Tĩnh thần Trương thị mấy ngày gần đây lại bắt đầu rực rỡ như cũ, đi đường cũng thấy lâng lâng. Bà vừa ngồi xuống liền bắt đầu mắt đảo mắt nhìn xung quanh, không khó phát giác ánh mắt Vô thị chút sầu lo, liền quay sang lão thái thái, khoe khoang nói: “Lão thái thái, đang có một chuyện muốn báo cho ngài biết. Trương trắc phi sắp sinh, con đã chuẩn bị danh mục quà tặng ân theo lệ thường trong phủ, lão thái thái xem thử có thích hợp không.”

Tào lão thái thái “Ừ” một tiếng, nhận lấy danh mục quà tặng từ tay Trương thị, xem kỹ một lượt rồi trả lại, hòa ái nói: “Cũng là ân theo lệ thường trong phủ, đương nhiên không có sai, cứ như vậy đi.”

Trương thị cảm thấy như có gì đó nghẹn trong ngực, sắc mặt thay đổi mấy lần, cường chế tính tình, nhỏ giọng nói: “Lão thái thái em, có nên thêm thứ gì nữa không?”

Du Tiểu Văn âm thầm buồn cười, mỵ chính là muốn lão thái thái chủ động thêm lễ vật, nhưng lão thái thái không chịu thêm, đành phải tự mình nói ra.

Tào lão thái thái ôn hòa nói: “Trước kia đưa lễ vật đến vương phủ cũng là như vậy, nếu chúng ta lướt qua, vương phủ sẽ đối đãi chúng ta thế nào? Cứ như vậy đi.”

Trương thị nhất thời lại cảm thấy trong ngực có một đoàn khí quan quẫn, nghẹn nghẹn phát đau, hộc hộc nửa ngày, mới rầm rì đáp ứng. Tĩnh thần uể oải chừng một lát, lại phấn chấn lên, bà cười khanh khách nói: “Con dâu mời Hàn phu nhân đến phủ thưởng thức món canh hạt sen. Hiện tại đúng mùa, Hàn phu nhân cũng đã đồng ý sẽ đến.”

Lão thái thái cười gật gật đầu nói: “Đúng là nên tổ chức yến hội. Trình Nhi, Yến nhi, tuổi không nhỏ, con cũng nên để tâm đến hôn sự của các nàng. Đúng rồi, quản sự của phòng bếp là họ Lưu, đúng không?”

Trương thị không biết vì sao đề tài lại từ chuyện hôn nhân của các lại chạy đến trên người quản sự phòng bếp, vội đáp: “Là họ Lưu, là thị tì của con dâu.”

Lão thái thái nói: “Ta định cất nhắc thêm ba người làm phó quản sự, đi theo bà ta học hỏi thêm. Con xem, sau khi hôn sự của Trình Nhi và Yến nhi thu xếp xong, con phải chuẩn bị đồ cưới và thị tì cho các nàng. Vị Lưu ma ma này là của hồi môn của con, tất nhiên là tin được, sau này đề bà đi theo Nhã Nhi gả đến nhà chồng mới tốt. Giờ ta đề bạt ba người khác lên, hai người trong số đó sẽ đi theo Trình Nhi và Yến Nhi, người còn lại sẽ ở lại trong phủ làm quản sự.” Dứt lời liền nói ra tên của ba người được chọn, đều là gia sinh tử của Tào phủ.

An bài hợp tình hợp lý, nhưng lại rút người của Trương thị ra khỏi phòng bếp. Từ xưa đến nay, phòng bếp chính là địa thế trọng yếu, tất cả đồ ăn thức uống đều từ phòng bếp đi ra. Không có người của mình ở đó, Trương thị làm sao yên tâm? Bà lập tức cự tuyệt, “Chỉ sợ là không được, cần gì để cho Lưu ma ma đi theo làm thị tì. Lại nói, không mấy nhà đồng ý để thị tì của con dâu làm quản sự phòng bếp.”

Lão thái thái mỉm cười nhìn Trương thị, ánh mắt không che giấu trào phúng. Trương thị thế này mới ý thức được mình vừa nói cái gì, không khỏi ngượng ngùng ngậm miệng. Người bên ngoài không để thị tì của con dâu làm quản sự phòng bếp, vậy thị tì của bà dựa vào cái gì làm quản sự phòng bếp?

Lão thái thái không lại để ý đến Trương thị, cười hỏi Tước gia hôm nay có chuyện gì hay, có chuyện gì không thuận lợi. Tào Thanh Nho cung kính trả lời từng câu, lão thái thái vừa cười vừa nói: “Thời gian này con hơn phân nửa là ở lại chỗ Thạch di nương, phân lệ của di nương không nhiều, người lại thường xuyên làm việc đêm khuya, nếu đói bụng, nhớ bảo phòng bếp mang thêm đồ ăn qua.”

Tào Thanh Nho vội nói: “Đa tạ mẫu thân quan tâm, kỳ thật Uyển Nhi đã sớm nghĩ tới việc này, thường xuyên sai người đưa chút canh bỏ lại đây.”

Lão thái thái liền mỉm cười liếc nhìn Trương thị một cái, “Khó được có con dâu hiền lành như con a.”

Mí mắt Trương thị hưng hăng nhảy dựng, biểu tình nhất thời trở nên mất tự nhiên.

Đến giờ cơm chiều, lão thái thái bảo mọi người trở về, chỉ lưu lại Du Tiểu Văn cùng dùng cơm với mình. Ăn cơm xong, lại bảo bọn nha hoàn lui hết, nắm lấy bàn tay của nàng, hỏi, “Con có ta hôm nay vì sao phải nhắc đến Lư ma ma không?”

Du Tiểu Văn giả bộ nghĩ nghĩ mới nói: “Chớ không phải là Lư ma ma này không đáng tin?”

Lão thái thái thở dài một tiếng, “Ta nói cho con biết, làm nữ nhân, chú ý nhất chính là cái ăn. Nếu ăn phải thứ không tốt, sẽ rất khó mang thai, cho dù mang thai cũng khó giữ được. Nếu không có con cái để dựa vào, đến lúc tuổi già, chỉ có thể cô độc sống quãng đời còn lại.” Lão thái thái một chút không kiêng kị nói ra luôn toan tính của Trương thị, “Không cần hỏi cũng biết, mẹ của con đem canh bỏ cho cậu của con, nhất định là đã hạ dược. Cậu của con lại sủng Thạch di nương, thế nào cũng chia sẻ với nàng. Thạch di nương khôn khéo đến cỡ nào, cũng sẽ không nghĩ rằng Trương thị dám hạ dược trong chén canh của trượng phu. Những loại dược có tính hàn cũng gây bất lợi cho sinh dục của nam nhân, bất quá, Trương thị đã hơn bốn mươi, không có khả năng lại sinh con, cho nên ước gì cậu của con cũng không thể lại có con nữa mới tốt.”

Du Tiểu Văn làm bộ như vừa mới vừa biết, kinh ngạc nói: “Vậy lão thái thái vì sao không giáo huấn mẹ?”

Lão thái thái trầm trọng thở dài, lắc đầu nói: “Làm nữ nhân rất khó a! Làm chính thê, nếu không đề phòng thiếp thất, thì không thể ngồi ở vị này này được. Thạch Lư là người có tâm kế, lại đang lúc tuổi trẻ xinh đẹp, nếu mẹ của con không biết đề phòng, ta còn ngại nàng không đủ thủ đoạn. Cho nên mẹ con làm như vậy, ta không muốn nói mẹ con cái gì, bất quá chuyện ảnh hưởng đến hương khói của Tào gia, ta cũng không thể để mặc mẹ con được.”

Tâm lý mâu thuẫn như vậy, Du Tiểu Văn không biết nên nói tiếp thế nào, lại ngồi nghe lão thái thái nói liên miên một hồi những thủ đoạn nên có của chính thê, liền rầu rĩ cáo từ.

Triệu ma ma thấy tiểu thư rầu rĩ không vui, nghĩ là Trương thị không bị xử phạt nên nàng không cam lòng, vội trấn an: “Lão thái thái cũng là không có biện pháp, lần tới nhất định sẽ xử phạt cừu phu nhân.”

Du Tiểu Văn lắc đầu, “Mẹ không có khả năng bị hù.” Dù có thể hù, cậu cũng sẽ không hù. Mẹ và cậu vốn là một thể. Lúc trước, trong số những người hại nàng, làm sao thiếu bóng dáng của cậu? Nói không chừng, hết thảy đều là cậu sai sử, mẹ chỉ là người chấp hành mà thôi.

Du Tiểu Văn nghĩ lại nghĩ, nếu thật muốn trả thù cậu mẹ, trước hết phải biết rõ ràng chân tướng lúc trước rốt cuộc là thế nào, thứ hai, phải chờ nàng xuất giá, thoát ly quan hệ với Tào gia. Nếu không, phúc sào chi hạ, yên hữu hoàn oán*?

* Phúc sào chi hạ, yên hữu hoàn oán = tổ chim bị phá thì trứng có còn nguyên được không? Ý nói, Tiểu Văn định trả thù cậu mẹ, sự tình có thể sẽ hủy luôn Tào gia, nếu Tiểu Văn còn ở Tào gia thì không thể hành động mà không ảnh hưởng đến bản thân.

Càng nghĩ càng cảm thấy bức mình, nàng bỗng nhiên rất muốn về quê nhà, vì thế dùng chân lại, hỏi: “Ma ma, ma ma nghĩ xem, nếu ta muốn trở về Nhữ Dương, tể bái mộ phần của cha mẹ, lão thái thái có đáp ứng không?”

Triệu ma ma ngăn người, “Tiểu thư muốn về Nhữ Dương sao? Nhưng giờ không phải tiết thanh minh*, cũng không phải cuối năm, lúc này trở về, cũng khó dùng lý do gì.”

* Tiết thanh minh = ngày tảo mộ

Nhưng ý niệm này một khi đã gieo vào trong đầu, liền nhanh chóng bắt đầu sinh sôi nảy nở. Du Tiểu Văn giống nhau một khắc đều nhìn không được, lập tức quay lại đi cầu kiến lão thái thái, làm nũng nài ni hồi lâu, nói là muốn đi tể bái cha mẹ, đồng thời đi thăm thôn trang một chút, miễn cho đám nô tài ở quê nhà không biết mặt chủ tử, rốt cục khiến lão thái thái đáp ứng, cho phép nàng mấy ngày nữa xuất phát trở về.

Du Tiểu Văn hưng phấn dị thường, vừa ra khỏi Duyên Niên Cư liền bắt đầu bảo Triệu ma ma và Sơ Vân, Sơ Tuyết đi thu dọn hành lý, dọc đường đều lủi rủ đi về Mặc Ngọc Cư.

Đội thân ảnh của nàng biến mất sau rèm cửa, trên một gốc đại thụ trong Mặc Ngọc Cư, hai bóng đen nhanh như chớp nhảy ra bờ tường, rời khỏi Tào phủ.

Quân Dật Chi thiếu chút nữa hưng phấn đến độ ném cây quạt lên cao, vui sướng rạo rực nói: “Ta sắp rời kinh, nàng cũng muốn rời kinh, hơn nữa chúng ta còn vừa vặn cùng đường. Tùy Văn nha, người nói đây có phải là duyên phận không?”

Một người đi Nhữ Dương, một người đến Hồ Bắc, hoàn toàn không cùng đường nha! Hướng chỉ thời gian xuất phát lại không giống nhau! Tùy Văn giật giật khóe miệng, “Ngài nói sao thì chính là như vậy.”

Quân Dật Chi hiện tại tâm tình tốt lắm, không để ý đến thái độ có lẽ của Tùy Văn, trong lòng thầm khen bản thân anh mình không biết bao nhiêu lần. Tiểu Văn cứ suốt ngày trốn trong Tào phủ, tiểu cô cô mời nàng đi ra ngoài mấy lần đều không được, đã có nửa năm không gặp rồi a! Ngày mai hẳn sẽ xuất phát, thật sự là nhìn không được xúc động trong lòng, nên mới vụng trộm lên vào Tào phủ, để có thể gặp mặt giai nhân một lần, lại không nghĩ rằng sẽ thu được tin tức tốt như vậy.

Chương 72: Ngẫu Ngộ

Nghe nói có thể về quê, các nha hoàn bà tử đi theo từ Nhữ Dương đến kinh thành đều rất vui sướng, tay chân lanh lẹ thu dọn hành lý, sáng hôm sau đều đã thu thập đầy đủ hết, chỉ còn chờ đại tổng quản Du Văn Biểu thuê bảo tiêu xong và chọn một ngày tốt là có thể xuất phát.

Mặc Ngọc Cư vừa mới thu dọn xong, Khúc ma ma liền dẫn theo bảy, tám nha hoàn hấp tấp đi vào, ngay cả thông bẩm trước cũng không quên, trực tiếp đi theo con đường lát đá vào trong, trên mặt mỗi người đều tràn đầy vui sướng, so với các nha hoàn bà tử Du gia còn sáng sủa hơn.

Du Tiểu Văn đang ngồi với Tào Trung Yên trong phòng nghỉ phía đông, cùng chọn vải để thêu tranh. Du Tiểu Văn từ đầu đến giờ vẫn không nói chuyện, để cho Tào Trung Yên tự mình quyết định. Tào Trung Yên chọn tới chọn lui, cuối cùng vẫn cảm lấy khó khăn lựa chọn màu nâu mà mình đã sớm nhìn trúng, chân chờ nhỏ giọng nói: “Tỷ cảm thấy vẫn là loại lụa này tốt, dù mỏng có thể nhìn xuyên qua, nếu để trước ánh đèn có thể làm cho tranh thêu nhìn đẹp hơn.”

Du Tiểu Văn liền cổ vũ cười nói: “Nếu Yên Nhi biểu tỷ cảm thấy vải này hảo, chúng ta sẽ dùng nó. Hai ngày này, muội sẽ nhanh chóng làm xong mẫu vẽ, công đoạn thêu liền giao cho biểu tỷ.”

Tào Trung Yên cảm kích “Ủm” một tiếng, lập tức cảm thấy như vậy vẫn có thất lễ, lại dùng lực gật gật đầu, cúi đầu nói: “Đa tạ..... Muội muội.”

Kỳ thật sau khi đã quen thuộc với nhau, chỉ cần đối xử hiền lành với nàng một ít, Tào Trung Yên cũng không quá ngại ngùng. Du Tiểu Văn mỉm cười, xem như tiếp nhận lòng biết ơn của nàng.

Sơ Vân vén màn tiến vào, cười khanh khách nói: “Bẩm tiểu thư, Khúc ma ma đến đưa trướng hi, Trương trắc phi đêm qua vừa sinh đại công tử.”

Du Tiểu Văn thoáng kinh hãi, nàng rõ ràng, kiếp trước, Trương Quân Dao mấy lần mang thai đều bị sảy, đến năm thứ ba mới sinh được một nữ nhi, cho nên chuyện Trương Quân Dao mang thai lần này, nàng vốn không để ở trong lòng. Nhưng hiện tại, Trương Quân Dao lại sinh thứ trưởng tử*. Trong tình cảnh Nhiếp Chính Vương không có con nối dòng như hiện nay, thứ trưởng tử này phải nói là rất quý giá, đừng nói là Trương Quân Dao, cả đến một nhà Trương Trường Uy đều là nước lên thuyền lên. Như vậy, muốn trừ bỏ mọt, liền càng thêm khó khăn.

* “trưởng tử” là con trai lớn nhất, được sinh đầu tiên. Còn “thứ trưởng tử” là đứa con trai lớn nhất, nhưng không phải do chính thất phu nhân sinh ra, giống như tình trạng của Tào Trung Mẫn.

Nàng có chút tâm hoảng ý loạn nghĩ, chẳng lẽ bởi vì vận mệnh của mình cải biến, cho nên vận mệnh của những người khác cũng bị cải biến theo? Nói vậy cũng có lý, dù sao Ngô Lệ Quyên ở kiếp trước phải là ba năm sau mới vào phủ Nhiếp Chính Vương. Nàng nhập phủ trước ba năm, Trương Quân Dao sinh con trước thời hạn cũng không tính cái gì, nhưng vì sao ngay cả giới tính đều thay đổi?

Cứ việc trong lòng mờ mịt không hiểu ra sao, Du Tiểu Văn vẫn rất nhanh chóng bày ra vẻ mặt vui sướng tươi cười, bảo Triệu ma ma đi chuẩn bị lễ vật, còn bản thân thì vịn tay Sơ Vân đi đến phòng khách.

Khúc ma ma dẫn theo bảy, tám nha hoàn đứng ở giữa phòng khách, khoanh tay đứng thẳng, đuôi lông mày khéo nết ai nấy đều vui mừng thấy rõ.

Thấy Du Tiểu Văn đến, Khúc ma ma vội cúi người hành lễ, thanh âm nhẹ nhàng nói: “Lão nô vội tới biểu tiểu thư tặng trướng hi. Vì Trương phủ chỉ đưa lại đây một hộp, số lượng không nhiều, phu nhân nói đến tặng cho biểu tiểu thư nhiều một ít, biểu tiểu thư nếu ăn không hết, cũng có thể thưởng cho hạ nhân.”

Hai tiểu nha hoàn sau lưng bà lập tức cầm khay tiến lên, trên khay là một chiếc rổ tinh xảo, bên trong chứa mười quả trướng hi đỏ rực.

Du Tiểu Văn lại cười nói: “Làm phiền Khúc ma ma.” Quay đầu ý bảo Sơ Tuyết thưởng tiền, lại quay sang hỏi Khúc ma ma tình hình của Trương trắc phi và tiểu công tử, liên tục khen: “Trương trắc phi là người có phúc khí, mợ cũng là người có phúc khí.”

Nghe xong lời này, biểu tình trên mặt Khúc ma ma nhất thời trở nên cao quý lên, ra vẻ cao thâm tươi cười, nói: “Cũng không phải là có phúc khí, thứ trưởng tử này cũng không phải ai muốn sinh là có thể sinh. Biểu tiểu thư không biết đó thôi, Quân Dao tiểu thư thuở nhỏ xinh đẹp, tài hoa xuất chúng, những thầy xem tướng đều nói nàng mệnh số cực quý, từ lúc mười tuổi đã có không biết bao nhiêu công tử danh môn vọng tộc đến xin cưới, cữu phu nhân làm sao bỏ được, vẫn giữ ở bên người.....”

Khúc ma ma nói liên miên lái nhai hồi lâu, muốn từ trên mặt Du Tiểu Văn nhìn ra chút ảo não hoặc ghen tị hoảng hốt, đáng tiếc Du Tiểu Văn vẫn luôn mỉm cười lắng nghe, chân thành chung vui tán thưởng, một chút bức bối cũng không có. Khúc ma ma nói đến miệng khô lưỡi khô, vẫn không đạt được mục đích kích thích Du Tiểu Văn, đành phải dừng lại, ngượng ngùng cười nói: “Đã tặng trướng hi cho biểu tiểu thư, lão nô còn phải đi nơi khác tặng lễ, sẽ không ở lâu.”

Du Tiểu Văn vội cười nói: “Đây là đại hỷ sự, Khúc ma ma cứ đi làm việc, ta sẽ không giữ ma ma ở lại dùng trà.”

Người căn bản đã không bảo bọn nha hoàn dâng trà! Khúc ma ma oán thầm trong bụng, lập tức lại đắc ý lên, biểu tiểu thư như vậy chính là ghen tị, lo sợ, biết Ngô Lệ Quyên không đáng tin cậy! Vì thế tâm tình của bà nhất thời lại hoan hỉ như cũ, khách khí nhún nhường một phen, thi lễ cáo từ, lại hấp tấp

dẫn dắt bọn nha hoàn đến Nam Thiên Viện tặng trứng hỉ, đã kích Tiểu Vô thị một phen.

Đội đoàn người của Khúc ma ma đi rồi, Sơ Vân nhìn hai rổ trứng hỉ trên bàn, nhin không được hừ một tiếng, nói: “Còn đắc ý như vậy! Ở nông thôn.....”

Du Tiểu Vân nghiêm khắc trừng mắt nhìn nàng một cái, Sơ Vân ngượng ngừng ngừng lại, không dám nhiều lời nữa.

Chú tở hai người quay lại phòng nghỉ phía đông, Tào Trung Yến thấy canh giờ không còn sớm, liền cáo từ đi trở về.

Đến khi trong phòng chỉ còn vài người tâm phúc, Du Tiểu Vân mới nghiêm khắc nhìn Sơ Vân, nói: “Biết chính mình vừa rồi làm sai cái gì không?”

Sơ Vân ngập ngừng nhỏ giọng nói: “Trong phòng khách còn có người ngoài, nô tỳ không nên lăm miệng.”

Thấy sắc mặt chủ tử trầm mặc như hồ nước mùa đông, Sơ Tuyết chỉ tiếc rèn sắt không thành thép gõ lên trán Sơ Vân, “Tiểu thư đã nói bao nhiêu lần rồi, không được bàn tán bất cứ ai hay bất cứ chuyện gì trong phủ, ngươi còn dám lớn tiếng ồn ào trong phòng khách, là ngươi sợ người bên ngoài nghe không thấy phải không?”

Sơ Vân thẹn thùng xin lỗi, thấy sắc mặt chủ tử vẫn không chịu hòa hoãn xuống, trong lòng không khỏi hoảng hốt, “bùm” một tiếng quỳ xuống, run rẩy nói: “Tiểu thư, nô tỳ về sau nhất định sẽ chú ý ngôn hành, nô tỳ biết sai rồi, lần sau không dám, cầu tiểu thư tha cho nô tỳ lần này.”

Du Tiểu Vân không để ý nàng, hỏi Sơ Tuyết nói: “Triệu ma ma đã chọn xong lễ vật chưa?”

Đúng lúc này, Triệu ma ma dẫn theo vài nha hoàn cầm khay lễ vật đi vào. Bà đã chuẩn bị xong lễ vật, còn ghi lại một tờ danh mục quà tặng. Du Tiểu Vân liền đứng dậy xem lễ vật. Triệu ma ma lần lượt đem ra từng món, nào là tặng vào lễ tam ba ngày, nào là tặng vào lễ trăng tròn. Mỗi món đều có sắc thái vui mừng, nhưng không thể tính là quý trọng, dù sao Du Tiểu Vân và Trương Quân Dao bắt quả là biểu tỳ muội họ hàng xa không biết đã mấy đời, nếu không phải Khúc ma ma mang trứng hỉ lại đây, nàng cho dù không tặng lễ vật cũng không sao.

Du Tiểu Vân cười nói: “Ta không tiện đến Vương phủ chúc mừng, nên hãy đem những thứ này đến chỗ lão thái thái đi, thỉnh lão thái thái hỗ trợ mang đi giúp.”

Kỳ thật Tào lão thái thái tuổi tác đã cao, lâu rồi không ra phủ, lễ vật bất quá là đưa cho lão thái thái nhìn một cái, cuối cùng vẫn là Trương thị đưa đi.

Giải quyết xong chuyện này, Du Tiểu Vân lại nói đến chuyện về Nhữ Dương, dặn dò chút việc vặt. Lát sau đến giờ tắm, Triệu ma ma mang quần áo đến hầu hạ Du Tiểu Vân vào tịnh phòng tắm rửa. Sau khi cho lui hết các tiểu nha hoàn ra ngoài, Triệu ma ma lấy khăn bông mềm, tự mình lau khô tóc cho tiểu thư, dùng lược chải thẳng, xong đầu vào đây mới làm như tùy ý nói: “Tiểu thư, đêm nay là Sơ Vân trực đêm, nếu ngài còn muốn phạt nàng quỳ, nô tì đi an bài Sơ Tuyết được không?”

Du Tiểu Vân ngẩng đầu lên nhìn Triệu ma ma, nghiêm túc hỏi: “Ma ma là muốn cầu tình cho Sơ Vân?”

Trên khuôn mặt già nua của Triệu ma ma thoáng hiện nét thông tuệ, “Nô tì hiểu được ý của tiểu thư, Sơ Vân nếu không quản được miệng của mình, một ngày nào đó sẽ gây họa, thậm chí có khả năng sẽ rước lấy phiền toái cho tiểu thư. Là nô tì không có nghiêm khắc quản giáo, nếu nói ra, nô tì cũng có sai.”

Du Tiểu Vân khẽ mỉm môi, ánh mắt dần ảm đạm xuống, thì thầm nói: “Ta không phải sợ nàng gây họa cho ta, ta là sợ nàng..... Mợ hiện tại chỉ sợ là đã hận thấu ta. Mợ không làm gì được ta, sẽ giáng tội cho người khác, hoặc đánh hoặc giết, khiến cho ta thương tâm buồn bực, mợ cũng có thể cao hứng một thời gian. Tính tình Sơ Vân xúc động như vậy, dễ gặp chuyện gì không vừa ý, thường làm việc không suy nghĩ. Lúc nhắc thì nàng sửa, vài ngày không nhắc, nàng liền phục hồi như cũ. Nếu tính tình này không sửa được, lần này trở về Nhữ Dương, ta sẽ để nàng ở lại thôn trang..... Ma ma cho nàng đứng lên đi, đêm nay bảo Sơ Tuyết trực đêm.”

Triệu ma ma cả kinh trong lòng, định mở miệng khuyên vài câu, nhưng tiểu thư nói quả thật có lý, nên không dám phản bác, đành cúi người hành lễ, ra khỏi phòng đi giao việc cho các nha hoàn.

Ngày hôm sau, khi Sơ Vân vào phòng hầu hạ, hốc mắt nàng vẫn còn đỏ, lúc hầu hạ Du Tiểu Vân cũng thật cẩn thận. Xem ra Triệu ma ma đã nói cho nàng biết, Du Tiểu Vân cố nhẫn tâm làm như không phát hiện. Nếu nàng hiện tại mềm lòng một chút, sau này chính là làm hại Sơ Vân. Nàng vốn dĩ trong lòng còn tràn ngập tin tưởng vào tương lai, nhưng kể từ hôm qua, sau khi biết tin Trương Quân Dao sinh ra thứ trưởng tử, nàng đã không còn dám chắc nữa. Đừng nói là Trương thị và Trương phu nhân, bản thân Trương Quân Dao chính là một người trừng mắt tát báo, thân phận hai bên lại có chênh lệch lớn như vậy, chính nàng còn phải cẩn thận ứng đối, như vậy người bên cạnh nàng càng phải thêm cẩn thận.

Du Văn Biểu rất nhanh chóng liên lạc được với tiêu cục, ba ngày sau, Du Tiểu Vân bái biệt lão thái thái, cậu mợ, bước lên hành trình trở về Nhữ Dương. Xe ngựa đi rất chậm, Du Tiểu Vân đi lần này cũng là muốn giải sầu, nên không thúc giục chạy đi. Đến tuần cuối cùng của tháng chín, nàng mới tới Nhữ Dương. Làm lễ tế bái cha mẹ xong, nàng lại mời một đại sư rất có danh vọng đến Nhữ Dương làm lễ cúng bái suốt bảy ngày. Lúc này, lá thư từ kinh thành thúc giục nàng sớm về nhà cũng đã đến Nhữ Dương.

Du Tiểu Vân mấy ngày nay đều ở thôn trang trong Nhữ Dương, mỗi ngày đều thoải mái tự đắc không khác gì thần tiên. Lá thư là do Hà Ngữ Phương viết thay cho lão thái thái, trong thư nhắc tới Ngô thứ phi rút cục có thai, muốn nàng gấp trở về cùng đi chúc mừng Ngô phu nhân một phen.

Du Tiểu Vân không thể không thờ dài ra lệnh, “Thu dọn hành lý.” Ngẫm lại, lại thấy không cam lòng, liền đổi ý: “Qua mấy ngày rồi hồi kinh.”

Lệnh vừa ban xuống, Sơ Tuyết liền đưa thiệp mời đến, cười khanh khách nói: “Tiểu thư, là thiệp mời của Tạ tiểu thư, đại tẩu của nàng vừa sinh một tiểu tử.”

Du Tiểu Văn vui vẻ ra mặt nói: “Thật vậy chăng?” Quay đầu sang hỏi Triệu ma ma, “Ma ma, ta đi xem một cái được không?”

Vị Tạ tiểu thư này là khuê mật trước đây của Du Tiểu Văn, từ lúc Du Tiểu Văn dòi lên kinh, hai người chỉ gọi cho nhau hai, ba phong thư. Lần này Du Tiểu Văn trở về Nhữ Dương, mấy ngày trước đều thực bận rộn, còn chưa kịp gặp mặt. Triệu ma ma nghĩ nghĩ, nói: “Vậy thì đi ngay hôm nay đi, lễ tẩm ba ngày thì dừng đi, tiểu thư còn trong hiếu kị, rốt cuộc không tốt.”

Du Tiểu Văn gật đầu, lập tức bảo Triệu ma ma chuẩn bị lễ vật, vội vàng lên xe ngựa đến thăm Tạ tiểu thư. Tạ đại thiếu phu nhân sinh được một tiểu tử chừng sáu cân*, rất nũng nịu, thập phần đáng yêu. Du Tiểu Văn ôm đứa nhỏ trên chộc một hồi lâu, yêu thích không nỡ buông tay, ở lại suốt buổi sáng mới lưu luyến không rời cáo từ.

* Ở đây (chắc là) sử dụng hệ thống đo lường cổ, 1 cân = 500g, suy ra đứa nhóc này nặng 3kg.

Tạ thiếu phu nhân thế này mới nhớ còn chưa tặng trứng hỉ, vội bảo nha hoàn gói sáu quả trứng hỉ đuổi theo ra cửa phủ, đưa cho Du Tiểu Văn. Nha hoàn kia che miệng cười nói: “Du tiểu thư vẫn là tự mình ăn đi, ăn trứng hỉ là có thể dính phúc khí.”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Du Tiểu Văn nháy mắt phát sốt lên. Ăn trứng hỉ mừng sinh con trai, chính mình cũng có thể sinh con trai, nàng cũng từng nghe qua phong tục này, nhưng giờ nàng mới mười ba tuổi a, ngay cả hôn ước còn chưa định ra đâu.

Không đợi nàng kịp phản ứng gì, chợt nghe bên tai có người cất tiếng trên chộc: “Đây là nha hoàn nhà ai, có quy củ như vậy!”

Du Tiểu Văn nghe được giọng nói trầm trầm đó, không dám tin vào lỗ tai mình, mờ mịt quay đầu nhìn lên, quả nhiên là Quân Dật Chi. Thời tiết đã bắt đầu vào đông, hắn lại chỉ mặc một tấm áo choàng dài không cài nút màu xanh nhạt, bên hông cài thắt lưng kết ngọc dương chi thượng phẩm, trên đầu chỉ dùng một cây trâm ngọc dương chi để cột tóc, cả người toát lên vẻ phong lưu phóng khoáng. Hắn dùng ánh mắt lạnh như băng đánh giá tiểu nha hoàn vài lần, nghiêng đầu hỏi Du Tiểu Văn, “Nàng ta gây sự với người sao?”

Du Tiểu Văn ngẩn ra, mờ mịt nói: “Không có a.”

Quân Dật Chi thấp giọng trấn an nàng, “Ta rõ ràng thấy nàng ta nói nói mấy câu, người liền giận đỏ mặt, người đừng sợ, cho dù nàng ta là nha hoàn của Ân sát*, ta cũng có thể quản.”

* Ân sát là một chức quan trông coi các vụ hình sự trong một tỉnh.

Nghe xong lời này, mặt Du Tiểu Văn lại càng đỏ, trong lòng nói không nên lời là vui sướng vẫn là không được tự nhiên. Nàng liếc trắng mắt nhìn hắn: “Nàng ấy không có gây sự với ta, không cần người nhiều chuyện.” Dứt lời liền xoay người, vịn tay Sơ Văn bước lên xe. Sơ Văn và Sơ Tuyết vội cúi người hành lễ với Quân Dật Chi liền chạy theo đứng bên cạnh xe ngựa.

Quân Dật Chi vốn có ý tốt, tự dưng lại bị xem thường, trong lòng ngơ ngẩn chẳng hiểu ra sao.

Triệu ma ma đứng bên cạnh có chút đâm chiêu nhìn Quân Dật Chi, nháy mắt ra dấu với Du Văn Biểu, rồi mỉm cười tiến lên hành lễ thỉnh an, lại thối lui sang một bên. Du Văn Biểu bước lên phía trước, cúi người chào, “Tiểu nhân cả gan hỏi một câu, không biết Quân Nhị công tử vì sao lại đến thành Nhữ Dương?”

Quân Dật Chi quay đầu nhìn sang, thấy ánh mắt Du Văn Biểu đoan chính, tinh quang nội liễm, không giống một nô tài, liền khách khí nói: “Kinh thành rất buồn, liền chung quanh đi dạo, không nghĩ ở đây gặp được Du tiểu thư.” Lại chỉ vào tiểu nha hoàn, nói: “Thực không có việc gì sao?”

Du Văn Biểu ha ha cười nói: “Không sao không sao, là tiểu thư nhà ta mặt mũi mỏng mà thôi.”

Quân Dật Chi gạt mình, không lại rỗi rảnh việc này. Thật ra, hắn đã đến Nhữ Dương được bốn ngày, lại không tìm được cái cơ nào tốt để gửi bài thiệp cầu kiến, chỉ có thể suốt ngày lác lư ngoài đường. Hôm nay khó khăn lắm mới có dịp tình cờ gặp nhau, đang định trò chuyện thêm mấy câu với Du Tiểu Văn, nhưng người ta lại quay trở lại trong xe ngựa. Hắn biết Du Tiểu Văn rất trọng khuê dự, nên cũng không thể lại gần cửa xe vừa đi vừa nói chuyện, cặp mắt phượng xinh đẹp đành nhìn chằm chằm lên xe ngựa, không nỡ dời sang chỗ khác, hai chân chần chờ, lóng ngóng không bước đi được.

Du Văn Biểu thấy cảnh này, làm sao còn không rõ, vừa rồi tuy là một hồi ô long, nhưng có thể nhìn ra vị Quân Nhị công tử này quả thật là để ý tiểu thư, trong lòng liền thập phần ưng ý Quân Dật Chi, cười hớ hớ nói: “Không biết Quân Nhị công tử đến Nhữ Dương từ khi nào, đã tìm được chỗ đặt chân chưa, nếu chưa tìm được khách sạn, ngài lại không chê nhà tiểu nhân đơn sơ, tiểu nhân nguyện tận tình làm chủ trọ. Nhà tiểu nhân ở ngay cạnh thôn trang của tiểu thư, cảnh sắc cũng rất khác biệt.”

Quân Dật Chi nghe vậy, hai mắt liền sáng rực lên, lập tức vui vẻ dựa theo lời này mà nói: “Vừa vặn không tìm được khách sạn tốt, vậy xin quý rầy.”

Tùy Văn, Tùy An lúc đó đang đứng dưới tàng cây liễu cách đó không xa, không hẹn mà cùng giật giật khóe môi, thầm nghĩ: Thiếu gia nói chuyện thật sự là càng ngày càng không chê vào đâu được, không tìm được khách sạn “tốt”, chỉ một chữ “tốt” đã thẳng tay trừ bỏ khách sạn đang ở hiện tại, còn không tính là nói dối gạt người.

Mẫu đối thoại của bọn họ, Du Tiểu Văn ở trong xe nghe được rành mạch, trong lòng không khỏi gấp lên. Nhà của Văn bá chính là tòa viện nhỏ trong thôn trang, bây giờ cửa nói cho ở trọ, chẳng phải là bảo tên Quân Dật Chi kia vào ở trong thôn trang của mình sao?

Đang lúc nàng định can ngăn Du Văn Biểu một chút, Triệu ma ma liền hớn hờ lên xe, cười nói: “Tiểu thư, ngài giữa trưa còn chưa ăn cái gì, giờ ăn trước một cái trứng hi lót dạ đi.”

Lúc này xe ngựa đã lăn bánh, Du Tiểu Văn chỉ còn biết than thở nói: “Văn bá cũng thật là, sao lại mời hấn đến ở trong thôn trang.”

Triệu ma ma ra về rất nghiêm túc nói: “Chỗ đó là lão gia tặng cho Du tổng quản, địa khế nằm trong tay ông ấy, sao có thể nói là trong thôn trang a? Tiểu thư đừng nói như vậy, sẽ làm Du tổng quản thương tâm.” Trong lòng lại buồn cười nghĩ, nếu tiểu thư thực sự không muốn cho Quân Nhị công tử đến ở, đã sớm ngăn trở, làm gì chờ tới bây giờ? Tiểu thư thật là người trong ngoài không đồng nhất.

Sơ Tuyết lột xong một quả trứng hi, để vào một cái đĩa nhỏ, đặt vào tay tiểu thư. Du Tiểu Văn quả thật có chút đói bụng, liền bảo: “Các người cũng đều nếm thử đi.”

Lúc này không có người ngoài, Triệu ma ma và Sơ Vân, Sơ Tuyết cũng không câu nệ, đều tự lột một quả để ăn. Sơ Vân nhớ lại chuyện lần trước, nhìn không được nói: “Nô tỳ là nói thật, ở nông thôn, sinh con trai tặng sáu quả trứng hi, sinh con gái tặng ba quả trứng hi. Đó đã là tặc lệ rồi. Trương trắc phi một lần lại đưa tới hai mươi cái, rốt cuộc là sinh con trai hay là con gái a?”

Du Tiểu Văn nhìn không được khế cong khoe môi lên, trừng mắt nhìn Sơ Vân một cái. Sơ Vân vội cười làm lành, nịnh nọt nói, “Nô tỳ cam đoan chỉ nói ra vào những lúc thế này, sẽ không lại lỗ mãng như vậy. Tiểu thư, ngài đã đáp ứng lại cho nô tỳ một cơ hội, không thể nuốt lời.”

Sơ Tuyết liếc trắng mắt nhìn nàng một cái, “Tiểu thư lại chưa nói sẽ nuốt lời.” Sơ Vân vội thề thốt, lại bổ sung một câu, “Cha mẹ nô tỳ từng nói, trứng hi mà đưa không đúng, sẽ lấy mất phúc của đứa nhỏ đó a.”

Du Tiểu Văn tò mò mở to hai mắt, Triệu ma ma cũng gật đầu nói: “Ồ nông thôn đúng là có nói như vậy, bất quá, con trai của Trương trắc phi cũng không phải là đứa nhỏ bình thường, sao có thể lấy mất phúc.”

Trong khi đoàn người nói nói cười cười trở về thôn trang, Quân Dật Chi dưới sự trợ giúp của hạ nhân Du gia, nhanh chóng thu thập xong hành lý, chuyển đến nhà của Du Văn Biểu.

Nhà của Du Văn Biểu có ba dãy phòng, không tính nhỏ, bên trong lại không có phụ nhân, đối với Quân Dật Chi cực kỳ tiện lợi. Hấn vừa mới vào phòng của mình ngồi một chút, liền chạy ra cửa hông trong hậu viện, đảo mắt nhìn cảnh sắc xung quanh của điền trang Du gia. Cách một cánh đồng ngô lớn là chỗ Du Tiểu Văn đang ở, tuy rằng từ hậu viện của Du Văn Biểu chỉ có thể nhìn thấy mấy cái mái hiên, nhưng trong lòng Quân Dật Chi vẫn rất vui sướng, rón người nhìn về phía xa, cứ thế đứng thẳng tắp nhìn hơn nửa canh giờ, tuyệt không cảm thấy mệt.

Nhưng Tùy Văn và Tùy An rất mệt a. Lần này bọn họ đi làm việc, không biết đã chạy biết bao nhiêu. Từ kinh thành đến Hồ Bắc, lộ trình vốn dĩ phải đi một tháng, bọn họ chỉ dùng mười ngày để đi, sau đó lại chỉ dùng một ngày một đêm để hoàn thành công việc, vừa xong liền lập tức khởi hành, thức ngày thức đêm chạy tới Nhữ Dương, đến Nhữ Dương còn không thể nghỉ ngơi, cả ngày lác lư tới lui giữa ngã tư đường, rón cổ ngo nghiêng chung quanh, chỉ sợ đã gặp thoát qua Du tiểu thư mà không biết.

Tùy An ôm về mặt cầu xin, hỏi, “Nhị thiếu gia, ngài có thể nghỉ ngơi trước một đêm không? Đã trở thành lảng giềng của Du tiểu thư rồi, lúc này đâu còn gì phải vội vã nữa?”

Quân Dật Chi xấp quạt lại, không đầu không đuôi gõ lên đầu Tùy An, “Câm miệng, đừng âm ỹ gia ngắm cảnh.”

Hết thuốc chữa!

Hai người đồng thời lắc lắc đầu, thương lượng với nhau, “Hay là người đi nghỉ trước một chút, lát nữa đến lượt ta?” Quyết định xong, Tùy An đi nghỉ ngơi trước, lưu Tùy Văn bảo hộ chủ tử, một canh giờ sau quay lại đối diện người.

Ánh trăng chậm rãi bay lên giữa bầu trời, ánh đèn trong căn phòng đối diện rốt cuộc bị thổi tắt. Quân Dật Chi thế này mới chậm rãi quay người lại, lười biếng xoay thất lưng, “Canh giờ không còn sớm, chúng ta đi nghỉ thôi.”

Đang trong ca trực, Tùy Văn quả thực cảm động muốn khóc rống lên, vội đỡ chủ tử đi vào trong phòng. Quân Dật Chi quơ quơ cái cổ cứng ngắc, hỏi: “Người nói, ta ngày mai có nên đi bái kiến chủ nhân của thôn trang đối diện một chút không?”

Muốn gặp Du tiểu thư thì cứ nói thẳng cho rồi, việc gì phải hàm súc như vậy, còn nói là chủ nhân của thôn trang đối diện. Tùy Văn cúi đầu thấp giọng nói: “Nếu đã ở đây, thì đến ra mắt chủ nhân cũng là cấp bậc lễ nghĩa.”

Quân Dật Chi tán thưởng nhìn hấn, đưa tay sờ sờ tóc hấn, “Văn là Tùy Văn biết cấp bậc lễ nghĩa nhất.”

Ngày hôm sau, khi Quân Dật Chi đề ra yêu cầu này, Du Văn Biểu trầm mặc một hồi lâu, mới cười nói: “Đây vốn là chuyện phải làm, chỉ là, chủ tử nhà ta là nữ tử, thật sự không tiện. Huống hồ, hai ngày nữa chủ tử sẽ khởi hành hồi kinh, bọn hạ nhân đều đang thu dọn hành lý, cũng rất không tiện.”

Quân Dật Chi kinh ngạc nói: “Hồi kinh?” Lập tức cười lớn, nói: “Ồ, ha ha, thật đúng dịp, ta cũng muốn hồi kinh, không bằng hai bên cùng đi chung đường.”

Du Văn Biểu mỉm cười nhẹ cự tuyệt, “Đi cùng đường chỉ sợ không tiện.” Ông giữ Quân Dật Chi ở lại vài ngày, là vì muốn quan sát phẩm tính người này, nhưng ông vẫn cố kỵ thanh danh của tiểu thư a, đi cùng một nam tử về kinh, tin này mà truyền ra ngoài thì còn thể thống gì nữa?

Quân Dật Chi cũng lập tức nghĩ đến điều mà Du Văn Biểu đang băn khoăn, cúi mắt không nhắc lại nữa, nhưng trong lòng đã hạ quyết tâm, khó có được cơ hội tốt như vậy, nhất định phải đi chung một đường trở về với Văn Nhi.

Du Tiểu Văn đang ngồi thêu khăn tay, mí mắt đột nhiên nháy liên tiếp mấy cái, sợ hãi vội buông khung thêu xuống, ôm mắt nói: “Sao ta cứ cảm thấy dường như sắp có chuyện xấu xảy ra?”

Triệu ma ma cũng bị sợ hãi đến nhảy dựng, trước sau cẩn thận cân nhắc một phen, chần chờ nói: “Đang êm đẹp, sao có thể có xảy ra chuyện xấu gì a?”

Kinh thành, Tào phủ, Nhã Ngũ Đường

Trương phu nhân tức giận thở phì phì, Trương thị an ủi đại tâu: “Đừng vội, chỉ là có thai mà thôi, Tôn nữ nhân và Mạnh nữ nhân cũng đã có thai mấy tháng, đâu có quan hệ gì?”

Trương phu nhân vội la lên: “Tiểu cô không hiểu! Chính là bởi vì lần này có nhiều phi tử mang thai nên Ngô thứ phi mới có dịp chui vào chỗ trống. Hiện tại Vương gia phá lệ ân sủng đối với nàng ta. Huống hồ sau khi Dao Nhi sinh trưởng tử, Vương gia cũng không hề nói đến chuyện đưa cho Vương phi làm con thừa tự. Lão gia nói, sợ là Vương phi không muốn, dù sao nhà chúng ta cũng là danh môn, Vương phi sợ địa vị của mình khó giữ, nên không muốn nhận. Nhưng Ngô thứ phi thì khác, ả làm gì có nhà mẹ đẻ, nói là xem Tào gia các người là nhà mẹ đẻ, kỳ thật quan hệ họ hàng cách đến mấy tầng trong lòng Vương gia và Vương phi đều có tính hết.”

Trương thị đắc ý cười, đè thấp giọng, nói: “Chuyện này nào có to tát gì? Có thai thì đã sao, có sinh ra được hay không mới khó nói. Trong vương phủ có nhiều phi tử thiếp thất như vậy, trong lòng người nào lại không có tính toán? Chỉ cần chăm ngòai vài câu, tự nhiên sẽ người ra mặt làm thay, không cần đến phiên Dao Nhi tự mình động thủ.”

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Dịch Nữ Không Ngoan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 73: Lá Thư Cuối Cùng

“Đã chuẩn bị xong mười hai xe thổ sản, hai xe tơ lụa và hương liệu, mỗi viện trong phủ đều được chia phần. Hành lý đã thu dọn xong, tiêu sư cũng đã mời, không biết tiểu thư định khi nào khởi hành?”

Du Văn Biểu bấm báo hoàn xong, liền khom người thỉnh tiểu thư định đoạt. Du Tiểu Văn căn môi nhìn ra ngoài cửa sổ, chỉ lên trời, nói: “Trời mưa, đường xá không dễ đi, thôi thì hai ngày nữa hẵng đi.” Lại căn dặn: “Phiên toái Văn bá chuẩn bị hai chiếc xe, ta muốn đến phố Dược Vương một chuyến, mua chút dược liệu về kinh.”

Không phải đã mua rất nhiều dược liệu rồi sao? Du Văn Biểu trầm nghĩ hoặc trong lòng, cũng không hỏi nhiều, cung kính nhận lệnh, lui ra ngoài an bài. Triệu ma ma mang theo bọn nha hoàn hầu hạ tiểu thư lên xe, phủ thêm áo choàng lông chồn lột da màu xanh đen lên, sau đó thông dong lên xe ra thôn trang.

Lúc này, ở phía đối diện, trong nhà của Du Văn Biểu, bên cạnh cửa hông, Quân Dật Chi hưng phấn reo lên: “Mau mau mau, sửa soạn một chút, chúng ta ra phố đi dạo thôi!”

Tùy Văn và Tùy An đang ngồi trên bậc thềm thấp giọng nói chuyện phiếm, chợt nghe tiếng chủ tử ồn ào kêu lên đòi ra phố đi dạo giữa trời mưa, trên mặt không hiện nửa phần kinh ngạc, tay chân lạnh lẽo khoác thêm áo tơi cho chủ tử, rồi ba người cùng cười ngựa ra cửa.

Trời mưa không lớn lắm, nhưng giữa mùa đông lại đổ mưa, quả thật lạnh đến độ chết người. Du Tiểu Văn ôm cái lò sưởi nhỏ trong ngực, kéo áo tơi che kín người xong mới vịn tay Sơ Văn bước xuống xe. Nàng ngửa đầu nhìn thoáng qua bảng hiệu Bảo Đồng Đường liền trực tiếp đi thẳng vào. Đây là hiệu thuốc lớn nhất của thành Nhữ Dương, hy vọng ở đây có loại thảo dược mà nàng muốn.

Du Tiểu Văn ngồi xuống ghế bát tiên trong đại đường, đội nón che kín mặt, sau khi nói ra yêu cầu của mình, liền bảo Triệu ma ma và Du tổng quản cùng giúp tiểu nhị trong cửa hiệu tìm thảo dược, còn mình thì nhắm chán cúi đầu thưởng thức chén trà trong tay.

Lúc này ngoài cửa vọng vào tiếng chiêng dẹp đường, có thể là vị quan viên nào đó đi ngang qua, người trong cửa hiệu cũng không mấy để ý.

Nhưng một lát sau, tiếng la mờ đường chợt ngừng lại, Du Tiểu Văn bỗng nghe có tiếng người hỏi vừa kinh ngạc vừa chần chờ: “Xin hỏi là Du tiểu thư sao?”

Sơ Văn và Sơ Tuyết đã sớm bước lên chắn ở phía trước Du Tiểu Văn, ánh mắt cảnh giác nhìn người tới. Người này mặc áo choàng lụa màu xanh, bên hông buộc đai lưng thắt kiểu thanh đồng song ngư, trong tay cầm một cây quạt, trông có vẻ giống một sư gia. Sơ Tuyết cẩn thận đáp: “Đúng vậy, không biết ngài là?”

Người nọ vội cúi người vái chào, cung kính nói: “Tại hạ là mạc khách của Án sát Tạ đại nhân. Tạ đại nhân đang ở trên kiệu ngay bên ngoài, không biết Du tiểu thư có thể dời bước gặp mặt?”

Vị Tạ đại nhân này chính là phụ thân của Tạ tiểu thư, là người nắm đó cùng quản lý Hà Nam với phụ thân của Du Tiểu Văn. Bình thường quan văn quan võ hiếm khi hòa thuận, nhưng Du phụ và Tạ đại nhân lại là bạn tri giao. Du Tiểu Văn nghe nói là Tạ đại nhân, vội đứng dậy đáp: “Tạ bá phụ về Nhữ Dương rồi sao? Tiểu nữ từ phải đến bái kiến.”

Bên ngoài hiệu thuốc, chiếc kiệu đỉnh đầu màu đỏ bốn người nâng của Án sát đứng ngay giữa ngã tư đường, màn xe đẩy ra một nửa, Tạ đại nhân đang hiện lãnh mỉm cười nhìn nàng. Du Tiểu Văn vội nhanh bước lên hai bước, chỉnh đốn trang phục, hành lễ, “Chất nữ Văn Nhi bái kiến bá phụ. Chúc bá phụ mạnh khỏe.”

“Mạnh khỏe, mạnh khỏe.” Tạ đại nhân cười to thân thiết, “Hiện chất nữ khi nào về Nhữ Dương, sao không đến phủ của bá phụ chơi? Mai Nhi mỗi ngày đều nhắc tới con.”

“Hôm qua mới đến chúc mừng đại tẩu, cũng đã gặp Mai nhi muội muội. Văn Nhi lần này về Nhữ Dương là để tế bái phụ mẫu, ít ngày nữa sẽ phải lên đường hồi kinh.” Du Tiểu Văn khách sáo hai câu, “Văn Nhi cũng chúc mừng bá phụ có được kim tôn.”

Tạ đại nhân cũng là vì trường tôn nên mới về Nhữ Dương, nghe Du Tiểu Văn nói như vậy, liền vui vẻ cất tiếng cười. Thấy ngoài trời vẫn còn lất phất mưa bụi, liền nói: “Nơi này nói chuyện không tiện, không bằng đến trà lâu ở con phố đối diện, ngồi nói chuyện một lát.”

Du Văn Biểu được tin, cũng vội đi ra chào hỏi Tạ đại nhân.

Nha lại được lệnh, vội cử người đến trà lâu ở con phố đối diện, chuẩn bị một nhà gian ở lầu hai. Tạ đại nhân cùng Du Tiểu Văn và Du Văn Biểu cùng đến nhà gian hàn huyên. Tạ đại nhân cẩn thận hỏi thăm tình hình của Du Tiểu Văn ở kinh thành thế nào, cuối cùng cảm thán nói: “Đúng là thiên đồ anh tài a. Khi đó phụ thân con từng viết thư hẹn gặp ta ở Nhữ Dương, nói là có tin muốn nói cho ta. Nhưng là lúc ấy, ta đang tuần tra ở Lạc Dương, nghĩ là trễ mấy ngày cũng không sao, nào biết đúng lại là thiên nhân vĩnh biệt.”

Du Tiểu Văn nghe vậy cũng đỏ hốc mắt: “Phụ thân ra đi đột ngột, lúc sáng sớm rời nhà vẫn thật khỏe mạnh, còn nói sẽ săn mấy con hoẵng cho chất nữ làm giày.....” Nói xong nghẹn ngào, vội cúi đầu lau nước mắt.

Tạ đại nhân thở dài một tiếng, “Lúc ấy ta tưởng là vì chuyện kia..... Ai... hiện tại cũng không thể nào biết được.”

Du Tiểu Văn nghe không hiểu, liền truy vấn: “Chuyện kia là chuyện gì?”

“À, ha ha...” Tạ đại nhân xấu hổ cười cười, thấy Du Tiểu Văn nháy mắt cũng không nháy mắt nhìn mình, đành miễn cưỡng nói: “Lúc trước từng nghe phụ thân con nói, có một vị cao nhân tặng cho ông một bí phương sinh con trai..... Khụ khụ.”

Du Tiểu Văn đỏ mặt, Tạ đại nhân cũng thấy xấu hổ, vội chuyển đề tài. Hai người lại hàn huyên vài câu, vì còn có công vụ không thể trì hoãn, ông đành dặn Du Tiểu Văn nếu lại về Nhữ Dương, nhất định phải đến Tạ phủ ở lại mấy ngày, rồi trở về phủ nhà.

Du Tiểu Văn cúi người hành lễ, tiễn bước Tạ đại nhân, một mình đứng cạnh lan can trà lâu, ngơ ngác nhìn mặt đường ướt sũng. Gặp cổ nhân, lại gọi lên nỗi đau mất cha mất mẹ, tâm tình nàng khó tránh khỏi u ám.

Chàng quỳ trà lâu thật cẩn thận bước vào nhà gian, nhỏ giọng nói với Du Văn Biểu: “Mới vừa rồi sau khi ngài vào nhà gian, có một quý công tử nhất định muốn vào ngồi trong nhà gian cách vách, hiện tại còn ở bên cạnh.”

Ánh mắt Du Văn Biểu chợt lóe, “Là dạng quý công tử gì?”

Chàng quỳ lắc đầu nói: “Đội nón che mặt, không thấy rõ bộ dáng, nhưng khẳng định là cao quý.”

Trong lòng Du Văn Biểu đã có vài phần dự đoán, ông vội bước ra vài bước lại quay ngược lên lầu hai, đúng lúc nhà gian bên cạnh vừa mở cửa, thấy Quân Dật Chi đang thông thả đi ra. Du Văn Biểu không khỏi cười nói: “Quân Nhị công tử cũng ở đây?”

Sắc mặt Quân Dật Chi một chút xấu hổ cũng không có, hắn còn cười đến mặt mày cong cong, “Khéo như vậy, Du tổng quản cũng ở?”

Du Văn Biểu cũng không chọc thủng hắn, chấp tay chào hỏi, liền đi lên lầu. Quân Dật Chi cũng cùng đi theo, còn quang minh chính đại đi đến chào hỏi Du Tiểu Văn. Gặp cũng đã gặp, bên trái bên phải lại có người hầu và cả một trường bối là Văn bá đi cùng, Du Tiểu Văn đành mời hắn dùng cơm trưa, tận tình hiếu khách, làm Quân Dật Chi mừng rỡ cười toe toét đến không thấy mặt. Sẵn trong lòng cao hứng, hắn liền kể lại chuyện đi đến Hồ Bắc vừa rồi của mình, miêu tả hết sức sinh động hào hứng, Du Tiểu Văn ngồi nghe mà cũng mặt mày cong cong, tâm tình sáng sủa không ít.

Ăn xong cơm trưa, mưa cũng ngừng, Quân Dật Chi không muốn lại phải đội nón và mặc áo tơi, nên chỉ khoác một chiếc áo choàng lông chồn màu bạc, đi theo bên cạnh xe ngựa của Du Tiểu Văn. Hắn vừa đi vừa cười đùa suốt con đường trở về thôn trang. Nhữ Dương là một thành thị nhỏ, bất quá có vài vị bá tước được ban đất phong ở đây, nên người trong thành coi như là có kiến thức, ấy vậy mà vẫn bị phong thái tuyệt thế của Quân Dật Chi làm cho rung động không thôi. Trên đường dần dần có không ít người chen chúc đi xem khiến xe ngựa muốn đi cũng khó khăn.

Du Tiểu Văn ngồi trong xe ngựa nên không có cảm giác gì, mà Quân Dật Chi thì chỉ lo nói chuyện với nàng, cũng không phát hiện. Du Văn Biểu đành phải quay đầu ngựa lại, thương lượng với Tùy Văn: “Ta thấy nên cho công tử nhà ngươi đội nón che mặt đi.”

Người trong xe nghe thế, cảm thấy rất khó hiểu. Sơ Tuyết lặng lẽ vén màn cửa sổ lên một cái khe nhỏ, thoáng nhìn xung quanh một lát, liền che miệng cười trộm: “Người xưa có câu “khán sát Vệ Giới”, hôm nay có Quân nhị thiếu đồ lộ.*”

* “Khán sát Vệ Giới” là một điển cố của Trung Hoa, liên quan đến cái chết của một trong tứ đại mỹ nam thời cổ tên là Vệ Giới. Ông này là người thời Ngụy Tấn, tướng mạo rất xinh đẹp, như châu như ngọc, được nhiều cô gái theo đuổi đến nỗi có thể tạo thành một đội quân chính quy, điều này không hề là nói khoác. Có một lần Vệ Giới ra ngoài, bị các cô gái vây lấy, vòng trong vòng ngoài chặt đến nỗi không thoát ra được. Thế là Vệ Giới bị ngắt ngay tại chỗ, sau khi về đến nhà thì chẳng bao lâu thì mất. Từ đó mà có điển cố “khán sát Vệ Giới”, ý nói cảnh Vệ Giới vì quá mức xinh đẹp, bị người ta vây xem (“khán”) lại vô tình bị giết chết (“sát”). Quân Dật Chi rõ ràng may mắn hơn nhiều, chắc là nhờ võ công cao thâm, nên chỉ gây nguyền đường (“đồ lộ”) mà thôi ^^.

Du Tiểu Văn giận dỗi liếc mắt nhìn Sơ Tuyết một cái, “Nói chuyện cẩn thận.” Trong lòng lại nảy lên một cỗ ghen tuông mịt mờ không rõ ra sao.

Đội Quân Dật Chi đội nón che kín mặt xong, Du Văn Biểu lại cho người đi mở đường, cuối cùng mới thuận lợi trở về thôn trang. Tùy Văn không khỏi than thở: “Nhị thiếu gia a, ngài cũng thật là, lúc đến Hồ Bắc cũng đã gây nhốn nháo hết một trận, hôm nay vẫn không cẩn thận như vậy.”

Quân Dật Chi đắc ý cười, phe phẩy cây quạt, nói: “Sai rồi sai rồi, không phải là ta không cẩn thận.”

Tùy An tò mò hỏi: “Vậy thì là vì sao?”

Quân Dật Chi “xoạt” một cái khép quạt lại, kiêu ngạo nói, “Dù sao cũng phải để cho Văn Nhi biết bốn thiếu gia ta rất ngọc thụ lâm phong, tuần tú lịch sự, miễn cho nàng cứ nghĩ ta là một tên ăn chơi trác táng bị mọi người ghét bỏ.”

Tùy Văn, Tùy An liếc nhìn nhau, trăm miệng một lời nói: “Sang năm ngài sẽ được phong làm Quận Vương, đến lúc đó không biết có bao nhiêu danh môn khuê tú tới cầu thân đâu, ngài làm sao có thể bị mọi người ghét bỏ?”

“Quận Vương sao? Hắc hắc, Văn Nhi cũng không thấy đề ý thứ này.” Quân Dật Chi thuận miệng nói, trong đầu thì đang phát lại lời nói vừa rồi của Tạ đại nhân: Du phụ trước lúc lâm chung từng gửi thư cho ông, viết là có việc muốn nói? Sẽ là chuyện gì a? Nếu tính ra, người có giao tình tốt nhất với Du phụ phải là Chi huy sứ Đồng Tri Chương đại nhân, nhưng ta đã đến hỏi Chương đại nhân rồi, Du phụ trước lúc lâm chung không có hành động gì đặc biệt, như vậy việc ghi trong lá thư đó hiển nhiên không phải việc tư. Về mặt công vụ, giữa hai chức quan Án sát và Chi Huy Sứ, trừ phi là án hình sự, nếu không thì vì sao lại phải đi đường vòng nói cho Án sát?

...

Ban đêm, trong biệt trang của nhà Tạ đại nhân, đèn đuốc sáng trưng, dù chưa đến ngày mở tiệc mừng lễ tám ba ngày của trưởng tôn, quan viên các nơi đều đã đưa lễ vật đến, liên tục có đại quân gia của các phủ bạn rộn đến gửi lời chúc mừng. Tâm tình của Tạ đại nhân vô cùng tốt, ông dặn dò hạ nhân chăm sóc con cháu trưởng cho tốt, liền gọi con đến thư phòng bàn chuyện.

Hai cha con đang bàn chuyện nhập sĩ, quân gia Long Thành Văn vội chạy tới bẩm báo: “Lão gia, người gác cổng nói có người đến cầu kiến, đưa ra một khối bài tử, nô tài nhận không ra là thật hay giả, thỉnh lão gia xem xét.” Nói xong, hai tay giơ lên cao, trình lên một khối bài tử.

Tạ đại nhân nhìn lướt qua, liền đứng phắt dậy, vội nói: “Mau mời mau mời! Không không, ta phải tự mình đi mời, người mau đi phi một bình trà ngon, lấy loại Lô Sơn Vân Vụ.”

Long Thành Văn vội chạy ra đi chuẩn bị. Tạ đại nhân tự mình ra nghênh đón, mời người đến vào trong tận thư phòng.

Toàn thân người đến đều bị che khuất dưới lớp áo choàng đen huyền, không lộ ra một phần da. Người này không chờ ngồi xuống, liền đi thẳng vào vấn đề: “Lá thư mà Du đại nhân viết cho người trước lúc lâm chung đâu?”

Tạ đại nhân nao nao, vội nói: “À à, nó ở ngay trên kệ sách, thỉnh ngài chờ.” Nói xong liền tự mình đi tìm.

Vốn dĩ loại thư từ này không nhất định sẽ lưu trữ, nhưng thư nhận được chưa được vài ngày liền nghe tin Du đại nhân mất, nên Tạ đại nhân vẫn giữ lá thư làm kỷ niệm, xem như đây là bằng chữ đẹp duy nhất còn lại của người bạn tri giao, cẩn thận cất trong một cái tráp trên kệ sách.

Mở tráp ra, bên trong có chừng mười lá thư nhà do phụ thân quá cố của Tạ đại nhân, ngoài ra lại không còn thứ gì khác.

Tạ đại nhân không khỏi thở dài: “Đã không có.”

Giọng nói người nọ dẫn theo vài phần tức giận, “Người không giữ lại? Có biết bên trong viết những gì?”

Tạ đại nhân lắc lắc đầu, lại gật gật đầu nói: “Đúng là có giữ lại, mấy tháng trước còn lật ra xem một lần, nhưng hiện tại đã không thấy.”

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Đích Nữ Không Ngoan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 74: Bị Tập Kích

Du Tiểu Văn tắm rửa xong, Sơ Vân và Sơ Tuyết mang khăn bông và lò sưởi nhỏ đến, giúp nàng hong khô tóc. Nàng ngồi xếp bằng trên chiếc giường ấm áp, híp mắt suy nghĩ một hồi, quay sang hỏi Triệu ma ma: “Ma ma có biết chuyện bí phương cầu sinh con trai kia không?”

Triệu ma ma không khỏi xấu hổ nói: “Chuyện này lão nô thật đúng là không biết.” Tuy rằng không biết vì sao với độ tuổi này, tiểu thư này lại muốn biết chuyện như vậy, Triệu ma ma vẫn thật nghiêm túc nhớ lại, “Bất quá có một đoạn thời gian, Hầu gia và phu nhân rất cao hứng.”

Du Tiểu Văn không khỏi nghĩ ngợi, thân thể của mẫu thân vốn không được tốt lắm, nhưng cũng không kém đến mức không thể sinh con, chỉ là sau khi sinh mình ra, đã lâu không thể lại mang thai. Nếu thật sự có loại bí phương này, Triệu ma ma không có khả năng không biết. Triệu ma ma là con của nữ mẫu của phụ thân, so với những hạ nhân tầm thường thì gần gũi hơn nhiều.

“Chúng ta trở về nhà cũ tìm một chút đi. Nếu thực sự có loại bí phương này, có lẽ sẽ có ích cho Ngô tỷ tỷ.” Du Tiểu Văn cân nhắc một phen rồi nói.

Nếu đã là vì Ngô Lệ Quyên, Triệu ma ma không có nửa phần ý kiến. Cữu phu nhân Trương thị luôn dòm ngó tài sản của Du gia, nay cháu gái của cữu phu nhân sinh ra thứ trưởng tử cho Nhiếp Chính Vương, tình hình tuyệt không có lợi cho tiểu thư.

Sáng sớm ngày hôm sau, Du Tiểu Văn liền bảo Văn bá chuẩn bị xe, định vào thư phòng trong nhà cũ tìm một chút, xem phụ thân có để lại phương thuốc kia không. Vừa ra khỏi thôn trang, xe ngựa liền chạm mặt ba người chủ tớ hàng xóm. Quân Dật Chi cười một con tuần mã, kinh hi nói: “Du tổng quản, mọi người cũng đi dạo phố a.”

Du Văn Biếu cố nén cười nói: “Chào Quân Nhị công tử, chúng ta không phải đi dạo phố, là đi đến nhà cũ.”

Như vậy a..... Quân Dật Chi chưng hửng, không quen lại không có, hẳn không thể đi theo người ta đến nhà cũ, trong mắt liền hiện lên vài tia thất vọng. Du Văn Biếu chấp tay vái chào, đưa xe ngựa của tiểu thư càng lúc càng xa. Tùy An nhỏ giọng nói: “Nhị gia, chúng ta hay là trở về đi, bên ngoài lạnh lắm.”

Quân Dật Chi nhú mày nói: “Sắp phải hồi kinh rồi, đến nhà cũ làm gì?” Nàng trở về Nhữ Dương cũng không ở trong nhà cũ, hơn phân nửa là sợ thấy cảnh cũ mà đau lòng, trước khi đi bỗng nhiên vội vàng đến xem, không thể chỉ là vì muốn ôn lại kỷ niệm. Quân Dật Chi chợt nhớ tới lời Tạ đại nhân từng nói, cặp mắt neho lại, quay đầu ngựa lại, nói: “Chúng ta mau đổi ngựa đuổi theo.”

Tùy An và Tùy Văn lập tức thay đổi một con ngựa khác, dắt ngựa đi xuyên qua nhà của Du Văn Biếu. Ba người thay bộ quần áo chiến đấu gọn gàng, phóng ngựa lao thẳng về hướng đông nam.

Xe ngựa đứng trước cửa nhà cũ, Du Tiểu Văn vịn tay Sơ Vân xuống xe, ngược mắt nhìn cảnh trí quen thuộc trước mắt. Quân sự Du Phàm – người được lưu lại để canh giữ nhà cũ – khom người tiến lên thỉnh an, thanh âm có chút nghẹn ngào: “Tiểu thư đã trở lại.”

Một câu làm Du Tiểu Văn dâng lên rất nhiều cảm xúc, hốc mắt khẽ nóng lên, sụt sùi một lát mới nhẹ giọng đáp: “Ừm, trở về nhìn xem. Phàm bá vất vả, bá bá đã giữ nơi này tốt lắm.”

Du Phàm thiếu chút nữa khóc thành tiếng, Du Văn Biếu vội vỗ vỗ vai ông, ý bảo ông chớ chọc tiểu thư thương tâm, rồi dẫn tiểu thư đến thư phòng. Đây là nơi Du phụ xử lý công vụ sau khi về nhà và nghỉ ngơi thừa giã vào những ngày nghỉ. Mặt bàn sạch sẽ không một hạt bụi. Sách và bút lông đều được đặt theo đúng vị trí cũ, không nhúc nhích mấy mảy.

Du Tiểu Văn nhìn quanh thật lâu sau, mới than nhẹ một tiếng, “Văn bá, Phàm bá cùng giúp ta tìm xem đi.”

Nói đến bí phương cầu sinh con trai kia, Du Văn Biếu thật ra có chút ấn tượng. Thứ đó chính là do vị tăng nhân tha phương từng giúp Du Tiểu Văn trị bệnh sốt rét tằng, phu nhân đã dùng vài lần, còn chưa có hiệu quả thì Hầu gia đã đi trước.

Mấy người tìm trong thư phòng hồi lâu, đều không phát hiện thấy phương thuốc gì. Du Tiểu Văn liền hỏi: “Văn bá có biết lúc trước là ai sắc thuốc cho mẫu thân không? Trong sổ ghi chép của khổ phòng hẳn là có ghi lại được phẩm nào được dùng.”

Du Văn Biếu nói: “Sắc thuốc đều là bà tử, chỉ biết phân biệt dược liệu, không biết y thuật, có hỏi cũng vô ích. Sổ sách mà tiểu thư muốn xem thì vẫn còn, nhưng trong đó không có khả năng chỉ ghi dược liệu của bí phương kia, tiểu thư làm sao biết đâu là dược liệu của bí phương, đâu là của thuốc bổ thông thường?”

Du Tiểu Văn thấy ông nói rất có lý, nhưng vẫn kiên trì nói, “Nhìn một cái thử xem vẫn tốt.”

Du Phàm lập tức sai người mang tới sổ sách năm trước, mấy người cùng lục ra xem, chọn những loại dược liệu ra hợp với mấy ngày đều xứng dược liệu cùng tương ứng phân lượng, ghi lại xuống dưới.

Triệu ma ma thở dài nói: “Theo nô tì thấy, trong đó có không ít loại chỉ là thuốc bổ bình thường, không bằng sau khi đến kinh thành, nô tì đến mấy hiệu thuốc lớn hỏi một câu, bọn họ đều là người chuyên dùng dược, có lẽ sẽ phân biệt được.”

Du Tiểu Văn đồng ý gật đầu, “Cũng chỉ có thể như thế.”

Đoàn người liền thu dọn sổ sách và phương thuốc, định trở lại thôn trang, nếu thuận lợi, ăn xong cơm trưa là có thể khởi hành hồi kinh.

Trước lúc lên xe ngựa, Du Tiểu Văn bỗng nhiên dừng chân, quay đầu hỏi Du Phàm: “Phàm bá, ta nhớ phụ thân ngoại trừ thư phòng này, dường như cũng thường xuyên đến thư phòng ở Tây Khóa Viện, đúng không?”

Thư phòng tuy rằng có lò sưởi, có huân hương, nhưng vì là nơi nghỉ ngơi, nên không có giường nghỉ, chỉ có vài sạp nhỏ lót nệm, không thoải mái bằng giường ở phòng đọc trong Tây Khóa Viện. Phương thuốc này là phụ thân có được trước lúc lâm chung không lâu, khi đó đã bắt đầu vào đông, phụ thân ắt hẳn sẽ làm việc ở Tây Khóa Viện, có lẽ phương thuốc cũng lưu lại đó.

Du Phàm khẽ cau mày, suy nghĩ một chút, nói: “Trước lúc lão gia mất, tựa hồ không có đến Tây Khóa Viện a?”

Du Văn Biểu nói: “Có đến. Có một lần ta vào phủ bẩm báo công việc, chính là đến Tây Khóa Viện gặp Hầu gia.”

Du Phàm xấu hổ cười cười, “Phải không? Chuyện đã qua hai năm, lão nô có chút nhớ không rõ.”

Du Tiểu Văn cười nói: “Không quan trọng, dù sao đã đến đây, nhìn thử xem một cái là được.” Dứt lời liền dời bước sang gian nhà phía Tây.

Đám người Du Văn Biểu vội vàng đuổi theo.

Vừa bước vào trong Tây Khóa Viện, một bóng người liền nhảy ra từ trong phòng, Du Văn Biểu hét lớn một tiếng, “Người nào! Đứng lại!” Dứt lời liền phi thân lên đuổi theo.

Du phủ nay đã không thể so với trước kia, từ lúc tước vị của Du gia bị triều đình thu hồi, trong nhà không thể dưỡng thân binh, chủ nhân lại không ở, nên chỉ có đại quản gia Du Phàm dẫn theo vài thô sử bà tử và hộ vệ ở lại canh giữ, toàn bộ trong nhà gần như trống rỗng. Loại người lao ra từ trong phòng này, chỉ có thể là một tên trộm vặt. Bất quá, cho dù trong nhà tuy rằng không có người, nhưng vẫn có vài cái bẫy phòng trộm. Người nọ vừa nhảy lên mái hiên, lập tức có một đàn gai nhọn bọc thép như nanh sói dựng thẳng lên, khiến hắn không thể không vội vàng lui ra sau.

Du Văn Biểu rút nhanh kiếm bên hông ra, tiến lên nghênh đón. Du Phàm ở lại bên dưới, vội giương ra hai tay, đứng che phía trước tiểu thư, miệng vội vàng nói: “Tiểu thư, mau lui ra sau.”

Chuyện xảy ra quá đột ngột, Du Tiểu Văn chỉ kịp ngẩn ra, liền lập tức bọc kín áo choàng lên người, xoay lưng bước đi. Nhưng còn chưa đi được hai bước, trước mặt nàng bỗng có một gã hắc y nhân xông đến, trường kiếm vung lên, vô số bông tuyết bay lên ào ào đánh lên mặt mọi người. Triệu ma ma và Sơ Vân, Sơ Tuyết không khỏi vội tay đi chân, đến khi mở mắt nhìn lại, đã thấy Du Tiểu Văn rơi vào trong tay người nọ, mũi kiếm dài mà sắc bén đang đặt lên chiếc cổ mảnh khảnh của nàng.

Bị người ta bắt lấy thế nào, Du Tiểu Văn một chút cũng không biết. Đối phương đầu tiên đánh qua một trận bông tuyết, làm lẫn lộn tầm mắt của nàng, động tác lại quá nhanh, khiến nàng hoàn toàn không kịp phản ứng. Chờ đến lúc nàng nhận ra, bà vai đã bị bóp chặt đến phát đau. Nàng vẫn thua vì khuyết thiếu kinh nghiệm đối phó với kẻ địch. Lúc trước Trương Đại nương chỉ dạy nàng nội công tâm pháp và chiêu thức một lượt, không ai luyện tập với nàng, chiêu thức luyện mãi vẫn không thuần thục. Bất quá, xem ra đối phương xem thường nàng, cũng là cơ hội cho nàng.

Hắc y nhân lạnh lùng hô: “Dừng tay! Nếu không ta giết ả!” Thanh âm rất trầm rất thấp, cho thấy là đang ghen cổ họng để nói chuyện.

Du Tiểu Văn chỉ kinh hoàng trong chớp mắt, liền lập tức bình tĩnh xuống, đôi mắt sáng đảo một vòng, đánh giá hoàn cảnh bốn phía, muốn mượn dùng vật gì đó gần đây để đánh trả một chút, thoát ly hiểm cảnh. Nàng vừa nhìn trúng một cành cây khô ngay bệ cửa sổ, chỉ cần cúi người một tí là có thể lấy được, đúng lúc này bỗng thấy sau lưng phát lạnh, lông tơ đều dựng lên. Gã hắc y nhân đang kèm hai bên của nàng cũng nhận ra có người tấn công, vội vung kiếm đánh trả, cánh tay kiếm chém Du Tiểu Văn cũng không chịu buông ra. Du Tiểu Văn bị hắn kéo theo xoay nửa vòng, lao đảo một cái liền thuận thế ngã xuống đất.

Gã hắc y nhân vừa phải đối phó kẻ tập kích phía sau, vừa phải kéo theo Du Tiểu Văn, nhất tâm nhị dụng, nóng trong lòng khó tránh sót ruột bực bội, liền chen chân đá vào hông kẻ tập kích. Du Tiểu Văn thừa cơ nhỏ xuống cây trâm trên tóc, hung hăng đâm vào sau khuỷu chân của hắn, người nọ liền đứng không được, quỳ một gối xuống.

Mắt thấy người tới tay sắp bỏ chạy, gã hắc y nhân kia thầm nghĩ, đã không làm thì thôi, làm thì phải làm đến cùng, lập tức vung kiếm định chém Du Tiểu Văn. Nhưng cổ tay đang nắm lấy đầu vai của Du Tiểu Văn lại bỗng nhiên đau nhức, hắn không khỏi thả lỏng tay ra. Chính là trong nháy mắt này, một bóng người phóng lại, ôm lấy Du Tiểu Văn, lăn sang một bên, thoát khỏi tay của gã hắc y nhân.

Du Tiểu Văn đưa mắt nhìn kỹ, hóa ra là Quân Dật Chi. Gã hắc y nhân kia phản ứng cũng cực nhanh, đứng lên đánh thẳng về phía hai người. Du Tiểu Văn vội đẩy đẩy Quân Dật Chi – người này này giờ vẫn cứ ôm nàng – ý bảo hắn đánh trả. Quân Dật Chi lại ôm nàng nhảy qua bức tường. Tùy Văn và Tùy An đứng lại phía sau, cùng đối phó gã hắc y nhân. Du Tiểu Văn bị Quân Dật Chi ôm, phi thân vài cái đã chạy vào trong chính viện.

“Buông, buông ra!” Du Tiểu Văn đỏ mặt đẩy Quân Dật Chi.

Quân Dật Chi đang ôm nhuyễn ngọc ôn hương trong lòng, làm sao nỡ buông ra, giả vờ giả vịt nhìn chung quanh, đặt một tay lên môi nàng, cẩn thận dặn dò, “Đừng lên tiếng, chỉ sợ còn có kẻ giúp đỡ.”

Du Tiểu Văn nghe thế cũng khản trương lên, cái đầu nhỏ nhẩn nhìn dáo dác chung quanh, làm Quân Dật Chi thiếu chút nữa cười ra tiếng, vội vàng nhếch

mỗi cổ nển.

Đáng tiếc ngày vui ngắn chẳng tày gang, từ Tây Khóa Viện bên kia rất nhanh truyền đến tiếng bước chân hỗn động, hẳn là Triệu ma ma mang theo bọn nha hoàn chạy tới. Quân Dật Chi đành phải lưu luyến không rời buông lỏng cánh tay, thối lui hai bước, nghiêng đầu ngắm nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn bị nhuộm đỏ như màu ráng chiều của Du Tiểu Văn, lo lắng hỏi: “Người có biết đó loại người nào không?”

Du Tiểu Văn cắn môi lắc lắc đầu.

Triệu ma ma rốt cục dẫn người chạy tới, vội vàng kiểm tra tiểu thư từ đầu đến chân, sau khi xác nhận không có nửa điểm thương tổn, mới thở phào một hơi, quỳ xuống dập đầu vài cái trước Quân Dật Chi, “Đa tạ ân cứu giúp của Quân Nhị công tử.”

Quân Dật Chi chỉ là “Ừ” một tiếng, cặp mắt phượng cực kỳ xinh đẹp nheo lại, không chớp mắt chăm chăm nhìn Du Tiểu Văn. Hắn muốn vài cái hạ nhân nói cảm ơn làm gì, điều hắn muốn là nàng nói cảm ơn, tốt nhất là nói ân cứu mạng không có gì để báo đáp, tiểu nữ tử nguyện lấy thân báo đáp. Ôi chao, lời này rất quen thuộc, là đọc thấy ở đâu?..... À, đúng rồi, ở trong mấy cuốn tiểu thuyết mà tiểu cô cô thích xem thường xuyên có mấy câu thoại kiểu này.

Đáng tiếc Du Tiểu Văn tuy rằng cũng thích đọc tiểu thuyết, nhưng kiên quyết sẽ không nói ra những câu làm hạ thấp thân phận như vậy, chỉ cúi thấp người về phía hắn, lúng ta lúng túng nói: “Sau khi trở lại kinh thành, ta sẽ thỉnh lão thái thái đến phủ cảm ơn.”

Quân Dật Chi bĩu môi, “Không cần, ta cũng không muốn cho người trong nhà biết ta trốn ở đâu.” Lập tức lại hỏi, “Người tới này làm gì?”

Du Tiểu Văn ngưng thần nghĩ nghĩ, mới kể lại chuyện tìm phương thuốc cho hắn.

Lúc này Tùy Văn, Tùy An cùng Du Văn Biểu, Du Phàm đều chạy lại đây. Tây Khóa Viện có Tùy Văn và Tùy An tương trợ, hiển nhiên là chiếm thượng phong, nhưng hai gã hắc y nhân kia cũng là cao thủ đứng đầu, đánh nhau một lát liền để lại một làn khói cay, biến mất vô tung.

Quân Dật Chi nhíu mày nhìn Du Tiểu Văn, nói: “Còn muốn đi tìm phương thuốc của người sao? Chẳng lẽ bọn họ cũng đến tìm phương thuốc?”

“Đi, đương nhiên đi.” Du Tiểu Văn nhíu mày, thương lượng với Quân Dật Chi: “Thật không nghĩ ra những người này tới làm gì. Nếu là trộm tài vật, vì sao lại đến giữa ban ngày ban mặt? Chẳng lẽ trong nhà còn có thứ gì có thể khiến người ta mơ ước? Công văn của phụ thân đều đã chuyển giao vị quan kế nhiệm, mà phương thuốc kia..... Cũng không cần trộm a.”

“Đi qua đó xem có mất thứ gì không đã.” Quân Dật Chi cười cười, dẫn đầu đến Tây Khóa Viện, Du Tiểu Văn thực tự giác đi theo sau lưng hắn, lắng nghe hắn phân tích: “Phòng bên kia có vật phẩm gì đặc biệt không? Vị trí của chúng đặt ở đâu, có nhớ không? Nhìn xem thiếu cái gì, hoặc là bọn họ động cái gì, chúng ta lại từ từ nghĩ.”

Bước vào phòng trong Tây Khóa Viện, tất cả mọi người đều kinh ngạc, hoàn toàn chỉnh chỉnh, cực kì sạch sẽ, giống hệt như chưa từng có người nào đến. Quân Dật Chi không khỏi cười khổ, “Chắc, ta đã quên, những sát thủ được huấn luyện đặc biệt mỗi khi tìm kiếm thứ gì đó xong, sẽ không để cho người ta nhìn ra.”

Du Tiểu Văn đành phải cho người đi tìm xem có phương thuốc hay không. Mỗi quyển sách đều lật ra, ngăn kéo, rương đều mở ra, nhưng vẫn không tìm được trang giấy gì đặc biệt, chỉ phải từ bỏ.

Du Văn Biểu nói: “Tiểu thư, nơi này không an toàn, để cho Du Phàm gửi một tấm bài thiếp cho Huyện lệnh đại nhân, nhờ ông ta điều tra rõ ràng, còn chúng ta vẫn là mau hồi kinh thì hơn.”

Quân Dật Chi thừa cơ nói: “Chỉ sợ bọn họ trên đường còn có thể dây dưa, ta thấy, chúng ta vẫn là cùng hồi kinh cho an toàn.” Thấy Du Tiểu Văn và Du Văn Biểu đều có vẻ do dự, hắn vội vỗ ngực cam đoan: “Ta sẽ đi thỉnh An sát phái một đội quan binh hộ tống chúng ta, khi còn cách kinh thành ba mươi dặm*, chúng ta liền tách ra, cam đoan sẽ không làm tổn thương khuê dự của Du tiểu thư.”

* 30 dặm = 30 x 500m = 15.000m = 15km

Du Văn Biểu cảm thấy kế này rất tốt, cũng khuyên tiểu thư đáp ứng. Đoàn người hôm đó liền khởi hành hồi kinh.

Tào lão thái thái phái Tào Trung Mẫn đứng đón cách cổng kinh thành mười dặm. Lúc này tuyết đã phủ đầy kinh thành, trên cành cây dưới mặt đường đều là tuyết trắng, xe ngựa đi lại khó khăn. Đến cửa thành, mọi người phải đổi sang kiệu nhỏ, nâng trở về Tào phủ.

Lão thái thái đã sớm chờ trong phòng khách, thấy thân ảnh Du Tiểu Văn bước vào, vội vẫy tay gọi nàng ngồi xuống cạnh mình. Du Tiểu Văn kiên trì hành đại lễ, ôm lòng sưởi cho ấm tay, mới ngồi xuống bên cạnh lão thái thái. Lão thái thái liền tiếp hỏi nàng ở Nhữ Dương nghỉ ngơi có tốt không, ăn có ngon không, trên đường trở về có chịu khó không. Du Tiểu Văn thuận theo trả lời từng câu, ân ân có chút lo lắng hỏi: “Mấy tháng không gặp, khí sắc của lão thái thái thoạt nhìn có chút không tốt, có phải là thời tiết trở lạnh?”

Tào lão thái thái cười ho khan vài tiếng, khoát tay nói: “Không có việc gì, người già rồi đều như vậy, hết mùa đông sẽ tốt thôi.”

Du Tiểu Văn nhìn sắc mặt lão thái thái, ôm cánh tay bà làm nũng, lặng lẽ vịn tay bắt mạch cho lão thái thái, coi như tốt, chỉ là có chút khí nhược, ăn vài món bổ khí huyết là được. Dựa theo kiếp trước của nàng, lão thái thái còn sống được một năm nữa, nhưng nàng hy vọng lão thái thái có thể trường mệnh trăm tuổi.....

Lão thái thái không biết ưu tư của nàng, cười nói: “Đang định nói với con, Ngô thứ phi đã có thai ba tháng, hôm qua vương phủ mới tặng tin mừng lại đây, chúng ta đang định ngày mai đến vương phủ vấn an Ngô thứ phi.”

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Đích Nữ Không Ngoan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 75: Tĩnh Thịnh Thế Tử Cũng Đến

Đồng dạng là cửu biệt hồi kinh, Quân Dật Chi không có ngộ đãi tốt như vậy. Sở Vương gia không để con kịp gấp lão mẫu, lập tức kéo hấn vào trong tiểu phạt đường, bắt phải quỳ trước bài vị tổ tông, muốn hấn ngoan ngoãn suy ngẫm lỗi lầm. Đứa nghịch tử này, làm hại ông khổ sở suốt ba tháng liền, mỗi ngày đều bị lửa giận của Bình Nam Hầu trút lên người đến nước miếng cũng bị cháy sạch. Nếu không bắt tên ranh này quỳ gãy một chân, ông sao có thể hết giận!

Bất quá, Quân Dật Chi cũng không phải loại người sẽ thành thật chịu phạt. Đợi phụ vương rít gào xong rồi, đóng kín cửa tiểu phạt đường, hấn chỉ quỳ chừng nửa nén hương, liền thừa cơ đội trưởng đội thân vệ Nhạc Thắng không chú ý, leo lên cửa sổ trên mái hiên chui ra ngoài, chạy thoát xuống đường cái. Đến khi Sở thái phi nhận được tin, xách lỗ tai con trai tới cứu tôn tử, trong tiểu phạt đường nào còn có bóng người nào.

Quân Dật Chi theo thường lệ đến phòng của Như Yên đại mỹ nhân, lại từ cửa sổ nhảy ra ngoài, vòng đến cửa sau của Phẩm Mặc Trai. Hôm nay trong căn phòng bí mật chỉ có một mình Hàn Thế Chiêu, hấn cười hi hi chào hỏi Quân Dật Chi, “Đã trở lại rồi a, dường như không phải về một mình nữa nha!”

Nghĩ đến tuy rằng không thể quang minh chính đại mỗi ngày dính với Du Tiểu Văn, nhưng có thể lúc nào cũng làm bạn bên cạnh xe ngựa của nàng, vừa đi vừa nói chuyện trên trời dưới đất, dọc đường đi đều vang vọng tiếng cười đùa vui vẻ, Quân Dật Chi liền nhin không được đắc ý, nhướn cao đuôi lông mày, vẻ mặt đầy hân hoan sung sướng. Nghĩ rằng có bạn tốt ở đây, chia sẻ một chút cũng không sao, hấn liền tận lực ra vẻ bình thản, làm như không thèm để ý: “Trước khi hồi kinh, Du tiểu thư gặp phải hắc y nhân tập kích, ta liền hồi kinh cùng với nàng, ngầm bảo hộ một chút.” Nói xong lấy một phong thư từ trong áo ra, đưa cho Hàn Thế Chiêu, “Đây là lá thư do Du đại nhân viết Hà Nam Án sát Tạ Chính Vũ trước lúc lâm chung. Người xem đi.”

Hàn Thế Chiêu thu hồi tâm tư muốn chọc ghẹo hấn, giờ thư ra, cẩn thận đọc một phen, cuối cùng nhú mày nói: “Thực bình thường a.” Chính là một lá thư ân cần thăm hỏi hết sức bình thường giữa bằng hữu, chỉ là cuối thư có một câu ghi là có việc muốn nói, thỉnh Tạ đại nhân mau chóng về Nhữ Dương.

Quân Dật Chi cũng gật gù đầu, “Thư là bình thường, nhưng tin tức bên trong không bình thường. Người biết không? Là Văn..... Du tiểu thư tình cờ gặp Tạ đại nhân trên đường. Tạ đại nhân chỉ là cảm khái một câu, đem đó lập tức có Từ Y Vệ đến Tạ phủ, muốn lấy phong thư này.”

Hàn Thế Chiêu kinh ngạc ngắt lời hấn, “Từ Y Vệ? Người có thấy mặt hấn không?”

Biểu tình của Quân Dật Chi thập phần ngưng trọng, “Đúng vậy, là Từ Y Vệ. Bọn họ đi ra ngoài, làm sao có thể cho người khác nhìn thấy bộ dáng của mình?”

Từ Y Vệ vốn là ám vệ do Hoàng Thượng tự mình chương quản, nhưng hiện tại Hoàng Thượng tuổi nhỏ, nên Từ Y Vệ đều nằm trong tay thống lĩnh của Từ Y Vệ. Thống lĩnh của Từ Y Vệ rốt cuộc là ai, trừ bỏ tiên đế, căn bản không có người biết. Nghe nói Thái Hậu vốn định giúp đỡ tiếp nhận, nhưng tiên đế nói, vị thống lĩnh này trung thành và tận tâm, quyết không phản bội hoàng thất, đợi Hoàng Thượng trưởng thành, tự mình chấp chính, Thống Lĩnh sẽ tự mình tìm đến Hoàng Thượng, thề nguyện trung thành. Cho nên, đến tận bây giờ, Thống lĩnh Từ Y Vệ là ai, ngoại trừ người của Từ Y Vệ, không ai biết chính xác, mà không chừng, ngay cả đại đa số Từ Y Vệ cũng không biết.

Hàn Thế Chiêu nhú mày trầm mặc, Quân Dật Chi lười biếng ngồi xuống, dào dạt đắc ý cười nói: “May mà ta sớm có tính toán, ngay buổi chiều liền đến Tạ phủ. Ta thấy Tạ đại nhân bận rộn quá, nên lười bảo người gác cổng thông truyền, tự mình vào thư phòng tìm thư.”

Rõ ràng chính là trộm, còn nói như mình là người lương thiện lắm. Hàn Thế Chiêu buồn cười nhú mày, “Nói như vậy, người bên cạnh Du tiểu thư có vấn đề? Sao người không giúp nàng điều tra, tặng cho Du tiểu thư một ân tình?”

Nếu là có Từ Y Vệ theo dõi Du Tiểu Văn, với võ công của Quân Dật Chi, nhất định có thể phát giác được. Hơn nữa, nếu Từ Y Vệ nhận được tin tức như vậy, lẽ ran gay lúc ấy đã đi theo Tạ đại nhân về phủ lấy thư, không cần đợi đến buổi tối. Khẳng định là có người bên cạnh Du Tiểu Văn nghe được chuyện này, đem tin tức tiết lộ cho ám cộc của Từ Y Vệ, sau đó Từ Y Vệ mới phái người đến Tạ phủ, nếu không thì đã bắt gặp Quân Dật Chi, đánh nhau một trận rồi.

Quân Dật Chi khó có dịp tỏ ra nghiêm túc, “Ta đã cho người chú ý quan sát, bất quá, ta không nói với nàng. Chuyện này có liên quan đến Từ Y Vệ, cho dù tìm được người rồi, thì có thể làm được gì? Vẫn là để nàng không biết thì hơn.”

Hàn Thế Chiêu yên lặng nhìn hấn một cái, thực sự nghiêm cẩn nói: “Người thật đúng là quan tâm nàng.”

Bản khoản của Quân Dật Chi quả thật rất đúng. Từ Y Vệ làm việc vì Hoàng Thượng, dẫu dưới bầu trời đều là vương thổ, người sống trên đất đều là vương thần, cho dù có người bên cạnh Du Tiểu Văn liên lạc với Từ Y Vệ, cũng không thể nói là phản bội chủ nhân, mà là tận trung. Chỉ sợ loại ám cộc

như vậy đều có ở bên cạnh mỗi vị đại thần, chẳng lẽ người còn dám trừ bỏ bọn họ? Nếu biết chỉ khiến hoảng hốt, còn không bằng không biết để sống được tự tại. Nhưng, Từ Y Vệ hiện tại vẫn chưa được Hoàng Thượng nắm giữ trong tay, chỉ sợ là trong số bọn họ có người có mưu đồ gì đó, nếu bên mình có thể nắm tiền cơ trong tay, thì vẫn là nên tận lực nắm giữ một chút, biết đối phương là ai vẫn là rất tất yếu.

Về mặt Quân Dật Chi bỗng trở nên cực kỳ hứng thú, “Việc này vốn là dành riêng cho ta quan tâm.”

Hàn Thế Chiêu thực cảm thấy người này không thể cứu được nữa, liền nói đến nhiệm vụ của mình, “Tiểu Đại Dũng cứu giá công, đúng là có chút vấn đề. Ngày đó Hoàng Thượng là bị bọn thị vệ bên người giật giây đến Tây Sơn chơi, sau đó con ngựa bỗng nhiên nổi chứng.”

Lại là ngựa nổi chứng! Còn rất vừa vặn nổi chứng ở gần khu vực hoàng lăng mà Tiểu Đại Dũng đang làm thủ vệ. Xem ra Bình Nam Hầu đúng là có ý gả nữ nhi cho Tiểu Đại Dũng, chẳng qua Tiểu Đại Dũng xuất thân bình dân, một lần không có khả năng thăng chức quá nhanh, chỉ thường một chức Võ tuyền Thanh Lại Tư hàm chính lục phẩm. Chức quan không cao, nhưng vị trí tốt lắm. Làm ở vị trí này phải chường khảo phẩm chất võ quan, tuyền thụ, thăng điều, công thường, tính ra, muốn thăng chức cũng mau.

Vốn dĩ, việc thăng chức cho một võ quan không có gì phải lo lắng, nhưng nếu là con rể của Bình Nam Hầu, thì chuyện lại liên lụy đến đại cục trong triều, cho nên nếu có thể ngăn cản thì vẫn phải ngăn cản.

Hai người cúi đầu trao đổi quan điểm một chút, liền phân công nhau làm việc.

...

Nữ quyến trong Tào phủ đã thức dậy từ sáng sớm, sửa soạn chỉnh tề, tụ họp lại ở Duyên Niên Cư. Lão thái thái ngồi thẳng lưng trên ghế, bảo Tào Trung Nhã và Du Tiểu Văn ngồi xuống bên cạnh mình, lại bảo Trương thị đem danh mục quà tặng đến, nhìn kỹ một lần, mới trả lại cho Trương thị, thấp giọng dặn dò Trương thị và Võ thị: “Lần đi, nhớ khuyên thứ phi an tâm dưỡng thai, chuyện gì cũng không cần nghĩ nhiều, là con trai hay con gái đều là trời định, thứ phi có thể làm bạn bên cạnh Vương gia, đã là người có phúc.”

Võ thị vội đứng dậy cung kính lắng nghe, vâng vâng dạ dạ, Tiểu Võ thị cũng lên tiếng vài lời bày tỏ cảm kích. Trương thị mặt ngoài kính cẩn nghe theo, trong lòng lại không ngừng hừ lạnh, lúc trước chuẩn bị lễ vật chúc mừng Dao Nhi, cũng không thấy lão thái thái sốt sắng như vậy, tưởng leo lên cây đại thụ Ngô thứ phi sao? Đáng tiếc nha, à không có phúc phận đó đâu, cho dù sinh ra cái gì cũng vô ích.

Lão thái thái dặn dò xong, quay sang cười nói với Trương thị: “Nếu gặp Trương trắc phi và tiểu công tử, cũng giúp ta ân cần thăm hỏi một tiếng. Ở lại chơi trễ một chút cũng không sao.”

Trương thị vội cung kính đáp vâng, khoe mắt không dấu vết dạo qua trên mặt Du Tiểu Văn một vòng. Thấy canh giờ không còn sớm, mọi người liền cùng lên xe ngựa đi về hướng vương phủ.

Du Tiểu Văn và Tào Trung Nhã ngồi chung một xe. Tào Trung Nhã thấy Du Tiểu Văn trang điểm nhẹ nhàng, thanh lịch, nghĩ một đằng nói một nẻo khen: “Mấy tháng không thấy, khí sắc của biểu tỷ vẫn tốt như vậy.”

Nàng kiên quyết không thừa nhận là vì bộ dạng Du Tiểu Văn xinh đẹp, khí chất tốt nên cho dù mặc quần áo nhạt màu cũng tỏa sáng, mà kiên trì cho rằng, nếu mình cũng có làn da trắng nõn, sắc mặt hồng nhuận như vậy, thì mặc cái gì cũng xinh đẹp.

Du Tiểu Văn cũng đánh giá Tào Trung Nhã vài lần. Lúc thời tiết vừa vào đông, Tào Trung Nhã liền bệnh nặng một hồi, nghe nói hơn phân nửa tháng đều nằm ở trên giường, không thể nhúc nhích, thuốc bổ mỗi ngày đều như nước chảy vào Phi Thủy Cư. Tiệc tẩy trần hôm qua cũng không thấy nàng ta tham dự, vốn tưởng rằng nàng hôm nay sẽ không đi vương phủ, lại không nghĩ nàng ta lại cố gắng chống đỡ đi theo. Tuy rằng thoạt nhìn còn có chút ốm yếu, nhưng Tào Trung Nhã dù sao cũng là tiểu cô nương mười ba tuổi trẻ, cho dù thân sắc có bệnh vẫn không che được nét thanh xuân trên mặt. Du Tiểu Văn thật lòng khen: “Khí sắc hôm nay của Nhị muội muội cũng tốt lắm.”

Tào Trung Nhã đắc ý cười, “Đương nhiên! Ta đang dùng phấn Trân Châu Tuyết Liên từ trong cung ban xuống.” Nói xong còn đắc ý hất tóc một cái.

Phấn Trân Châu Tuyết Liên là vật rất hiếm lạ. Phấn có nhũ sáng màu thiên nhiên, mùi hương thanh nhã độc đáo, phương pháp bào chế cực kỳ rắc rối, nguyên liệu lại càng cực kì quý hiếm, hàng năm chỉ có thể sản xuất ra một chút, chỉ cho các quý nhân trong cung dùng cũng không đủ. Tào Trung Nhã có thể có vật hiếm lạ này, hơn phân nửa là do Nhiếp Chính Vương thưởng cho Trương Quân Dao, Trương Quân Dao lại chuyển cho nàng.

Du Tiểu Văn chỉ làm như nghe không hiểu ý khoe khoang trong lời nói của Tào Trung Nhã, cũng nhìn không thấy khi nàng ta nâng tay hất tóc, ống tay áo dài mà rộng thùng thình khẽ trượt xuống, lộ ra chiếc vòng bằng ngọc dương chi trong suốt vô giá, chỉ “À” một tiếng, “Nguyên lai là dùng phấn a, muội muội cần gì phải khó xử bản thân như vậy.”

Tào Trung Nhã thiếu chút nữa nôn học máu, nguyên bản là muốn khoe ra, sao lại đến miệng của Du Tiểu Văn, bỗng biến thành bản thân đang gượng gạo cười vui?

Thấy Tào Trung Nhã khó chịu ra mặt, Du Tiểu Văn hào tâm rót một chén trà nóng đưa qua, “Đến, uống chén trà, môi của muội khô đến nổi rộp lên rồi kia.”

Tào Trung Nhã kinh hãi, vội lấy chiếc gương nhỏ cầm tay lên, cẩn thận nhìn trái nhìn phải, đúng thật là có một vết rộp nhỏ, nàng lập tức lớn giọng kêu lên: “Dùng xe! Mau dùng xe!”

Xa phu vội giật chặt dây cương, nha hoàn Hồng Nhi đang ngồi ở mặt sau xe ngựa vội chạy lại đây, gõ gõ lên cửa sổ, hỏi: “Tiểu thư có gì phân phó?”

Tào Trung Nhã vội mở cửa xe, “Mau, mau lên đây giúp ta đâm vết rộp.”

Hồng Nhi vội lên xe, lấy túi kim chỉ trong hầu bao ra, dùng kim khâu cẩn thận đâm vỡ vết rộp, dùng khăn sạch lau khô nước mủ, rồi cẩn thận mở ra hộp trang điểm, lấy chút son tô lên môi Tào Trung Nhã. Đợi Hồng Nhi làm xong, Tào Trung Nhã lại lấy gương ra, tỉ mỉ soi một hồi, khi cảm thấy trang dung hoàn mỹ không chê vào đâu được, mới cho Hồng Nhi xuống xe.

Du Tiểu Văn ôm lò sưởi trong tay, lạnh nhạt quan sát hết thấy, trong lòng thầm sinh cảnh giác. Chi là đi một chuyến đến thăm Ngô thứ phi mà thôi, cho dù họ muốn dẫn Nhã Nhi đến chỗ Trương trắc phi, cũng không tất yếu phải để ý dung nhan của mình như vậy, chẳng lẽ ở trong hậu trạch của vương phủ còn có thể nhìn thấy nam nhân?

Nàng vừa nghĩ như vậy không bao lâu, chợt nghe bên ngoài truyền đến một tràng vỗ ngựa. Thấy Tào Trung Nhã định vén màn xe nhìn ra bên ngoài, Du Tiểu Văn liền đưa tay ngăn lại, “Muội muội, nếu bị người ta nhìn thấy, như vậy sẽ mất nhã nhặn.”

Tào Trung Nhã đành phải cong cong miệng, ngồi yên ngay ngắn, lỗ tai lại dựng thẳng lên, lắng nghe động tĩnh bên ngoài. Có người đi về hướng xe ngựa của Trương thị và Võ thị ở phía trước, lên tiếng thỉnh an, sau đó lại tiếp tục đi. Tào Trung Nhã nghe ra là giọng của Hàn Nhị công tử, thấy Du Tiểu Văn tựa hồ cũng chú ý tới, ánh mắt khẽ lóe lóe, im lặng không nói chuyện.

Đến vương phủ, quân sự dâng lên bái thiếp, gia nô của vương phủ liền mở cửa hông, đưa xe ngựa đi thẳng vào nhị môn. Ngưu ma ma đã sớm dẫn một hàng thô sử bà tử đứng chờ ở nhị môn, thấy mọi người xuống xe ngựa, liền bước lên phía trước cung kính thi lễ, cười híp cả mắt: “Thứ phi đã sớm ngồi trông Trương phu nhân và hai vị Võ phu nhân, thỉnh các vị lên kiệu liền.”

Mọi người lại ngồi lên kiệu liền đi vào nội viện của vương phủ, đầu tiên là đến thỉnh an Vương phi, sau đó mới đến Thủy Phong Cảnh, ân cần thăm hỏi Ngô Lệ Quyên. Trương thị và Đại Tiểu Võ thị lần lượt cất tiếng chúc mừng. Tào thị tỷ muội và Du Tiểu Văn hành lễ thỉnh an, Ngô Lệ Quyên vội khẽ nâng tay đỡ, “Người một nhà đừng khách khí như vậy, mau ngồi đi.”

Mọi người ngồi xuống, ai nấy đều thầm tính tề đánh giá Ngô Lệ Quyên. Cả người nàng béo lên hẳn một vòng, càng có vẻ trắng trẻo nộn nộn, thần thái đáng yêu, nếu cười lớn hơn một chút, có thể thấy tận hai cái cằm.

Trương thị khinh thường nghĩ: Thật khó xem, rốt cuộc là thứ đến từ nông thôn, có thai là chỉ có biết ăn thôi, Dao Nhi chẳng đến khi sinh nở đều thoát nhìn như nữ hài chưa cưới, từ đầu đến chân hoàn toàn nhìn không ra là đã mang thai. Nghĩ thì nghĩ vậy, Trương thị vẫn mở miệng khen tặng không ngừng, “Khí sắc của thứ phi thoát nhìn thật tốt, xem ra là mang thai nam hài a.”

Ngô Lệ Quyên e lệ mỉm cười, lấy tay nhẹ nhàng vỗ về cái bụng còn chưa gồ lên, “Là con trai hay con gái đều không cần sốt ruột, chỉ cần đứa nhỏ đừng lớn quá, không phải khó sinh là tốt rồi.”

Ngưu ma ma ở bên cạnh nhiệt tình nói: “Không dối gạt Tào đại phu nhân, Vương gia đã sớm nói, giờ đã có con trai, nên đang mong có con gái, cho nên thứ phi sinh con trai hay con gái, đều được thương yêu.”

Ngô Lệ Quyên càng đỏ mặt hơn, khẽ đổi liếc Ngưu ma ma một cái, “Vương gia đối với đứa nhỏ nào đều yêu thương như nhau.”

Dám khoe khoang mình được sủng thế nào trước mặt ta sao! Trương thị cố nén khinh bỉ trong lòng, cười toe toét nói, “Cũng phải, nếu Mạnh nữ nhân và Không nữ nhân đều sinh công tử, Vương gia hẳn là sẽ càng coi trọng nữ nhi này a.”

Nụ cười trên mặt Ngô Lệ Quyên nửa phần không thay đổi, ôn nhu thực tình, “Đương nhiên, có thể được sống trong vương phủ, chính là phúc khí đã tu luyện từ kiếp trước.”

Không chọc tức được Ngô Lệ Quyên, Trương thị cảm thấy không thú vị, thuận miệng hàn huyên vài câu liền tìm cớ cáo lui, “Phải đi thỉnh an Trương trắc phi một chuyến.”

Ngô Lệ Quyên đang định đáp lời, Lan ma ma – ma ma theo hầu Trương Quân Dao – bỗng lên tiếng xin phép đi vào, cúi người hành lễ chào Ngô Lệ Quyên, cười nói: “Trắc phi nghe nói có đi và các vị biểu muội đến, muốn gặp mặt một lát, mệnh lão nô tới đón người.”

Ngô Lệ Quyên cười nói: “Tào đại phu nhân cũng đang muốn đi qua, vừa khéo ma ma đến đây.”

Lan ma ma liền thỉnh mọi người đi qua, lưu Đại Tiểu Võ thị ở lại cùng Ngô Lệ Quyên.

Du Tiểu Văn không nghĩ tới trong số người mà Trương Quân Dao muốn gặp còn có cả mình, lập tức tập trung tinh thần, quan sát một lượt, phát hiện thần sắc Tào Trung Nhã khó nén hưng phấn, liền tự cảnh tỉnh chính mình, cẩn thận để không phải đáp trúng bẫy. Nàng chậm rãi đi theo sau Tào Trung Nhã, Tào Trung Nhã lặng lẽ tiến lên một bước, nhỏ giọng nói: “Trở về có thể đến phòng của tỷ xem tranh thêu được không? Sắp thêu xong rồi, không biết có ổn không.”

Du Tiểu Văn cười nói: “Kỹ thuật thêu của biểu tỷ tốt lắm, đương nhiên là ổn.” Ngày hôm qua chỉ lo thân cận với lão thái thái, còn phải đi phân phát thổ sản mang về kinh, không dư thời gian trò chuyện với các biểu tỷ.

Tào Trung Nhã nghe hai người nói chuyện, liền quay đầu hỏi, “Cái gì tranh thêu?”

Không đợi Du Tiểu Văn trả lời, Trương thị liền quay đầu trách mắng: “Đi đường không được nhìn đông nhìn tây.”

Tào Trung Nhã vội quay thẳng lưng lại, ngoan ngoãn cúi mặt xuống, bước đi không động vảy, cực kỳ thực nữ theo sau mẫu thân.

Lúc mọi người đến phòng khách của Thu Hải Đường, Trương Quân Dao đang ngồi ngay ngắn trên giường la hán. Nàng đợi mọi người hành lễ xong liền cho mời ngồi. Trương Quân Dao đã sớm ở cữ xong, dáng người đã khôi phục như lúc ban đầu, còn tăng thêm vài phần nhu tình củ người mới vừa làm mẹ, so với thời thiếu nữ còn diễm lệ động lòng người hơn. Huống chi, nàng đã sinh ra thứ trưởng tử cho Nhiếp Chính Vương, về quý khí trong mắt cho dù dầu đều dầu không được, cứ việc cực lực làm ra vẻ thân thiết gần gũi, vẫn có vẻ khí thế rất nhiều.

Trương thị khen tặng vài câu, đang định nói muốn thăm đại công tử một cái, ngoài cửa bỗng có người thông bẩm: “Tĩnh Văn quận chúa vội tới thỉnh an trắc phi.”

Du Tiểu Văn cảm thấy ánh mắt của Trương Quân Dao dừng lại trên mặt mình một chút, mới lại cười nói: “Mau mời.”

Chân của Tĩnh Văn quận chúa đã tốt lắm, nàng vịn tay nha hoàn, đoan trang đi vào, còn chưa kịp hành lễ liền thấy được Du Tiểu Văn ngồi trên ghế dành cho khách, ánh mắt nhất thời bạo xuất vạn trọng lửa giận. Trương thị và Trương Quân Dao đều thấy, trong lòng mừng rỡ không thôi. Trương Quân Dao ra vẻ giật mình, nói: “Tĩnh Văn quận chúa hôm nay sao có thể rảnh rỗi đến vương phủ?”

Tĩnh Văn quận chúa thế này mới thu hồi tâm tình, khẽ nhún người hành lễ, thân nhiên cười nói, “Huynh trưởng và Chi Miễn ca ca muốn tới tặng lễ trăm ngày cho đại công tử, ta liền cùng lại đây nhìn một cái. Bọn họ còn ở ngoại viện, một hồi nữa sẽ qua thăm đại công tử.”

Trương Quân Dao tươi cười càng thêm rạng rỡ, sau khi mời Tĩnh Văn quận chúa ngồi xuống, liền chỉ vào các vị tiểu thư đang ngồi, lần lượt giới thiệu, “Đây là các biểu muội Tào gia của ta, vị này là Du muội muội.”

Tĩnh Văn nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Du Tiểu Văn, cơ hồ là nghiêng rằng nói: “Ta và Du muội muội là người quen cũ, không cần trắc phi giới thiệu.”

Du Tiểu Văn mỉm cười gật đầu, “Đúng vậy, lần trước ta và Liên Hương huyện chủ cùng các thiên kim khác có đến Quy Hạnh Lâu tụ hội, đáng tiếc không gặp được quận chúa, sau đó ta lại trở về quê nhà ở Nhữ Dương. Tính ra, ta và quận chúa đã mấy tháng không gặp mặt.”

Nhắc tới Quy Hạnh Lâu, sắc mặt Tĩnh Văn quận chúa liền thay đổi mấy lần, dùng sức cắn chặt răng, cuối cùng vẫn ần giấu câu chuyện. Người cứ việc đắc ý đi, để xem người còn có thể cười đến khi nào.

Đang lúc mọi người nói chuyện, nhũ mẫu ôm đại công tử đến, mọi người cùng bước lên xem. Đứa bé bộ dạng trắng nõn mập mạp, còn đang vù vù ngủ say. Cứ việc Du Tiểu Văn không có một chút hảo cảm với Trương Quân Dao, bất quá đứa nhỏ là vô tội, thấy cục cưng bé nhỏ đáng yêu như vậy, nàng vẫn là thật tình khen vài câu, “Thật là đáng yêu.”

Trương Quân Dao đắc ý cười cười, “Vương gia cũng nói rất đáng yêu, chiều nào hạ triều về, đều nhất định đến Thu Hải Đường chơi với Kỳ Nhi.”

Trương thị kinh ngạc hỏi, “Vương gia đã đặt tên cho đại công tử rồi sao?” Không phải đều chờ đủ một trăm ngày mới đặt tên sao? Đứa nhỏ bình thường sau khi sinh ra chỉ gọi nhũ danh.

Trương Quân Dao mỉm cười, khó có thể che giấu đắc ý, “Qua ba ngày nữa liền đủ trăm ngày, Vương gia đã sớm chọn sẵn vài cái tên, muốn con chọn, con cảm thấy kỳ lân có dụ ý tốt, nên đã chọn tên Kỳ.”

Trương thị thật sự là quá kinh hi, “Ngay cả chuyện này cũng để cho Dao Nhi chọn sao? Thật sự là vinh hạnh to lớn a.”

Về mặt Tào Trung Nhã cũng cực kỳ hâm mộ, việc đặt tên bình thường đều là chuyện của nam nhân, căn bản không có chỗ cho nữ nhân nhiều lời, biểu tỷ được như vậy, hẳn là rất được sủng ái a.

Ánh mắt Du Tiểu Văn khẽ lóe lóe, kỳ lân sao có thể là tên mà người bình thường muốn đặt là đặt! Bất quá là con trai trưởng dòng thứ, tương lai chỉ có thể thụ phong làm Trấn Quốc tướng quân, cho dù muốn dùng cái tên này, cũng phải chọn từ lân phía sau mới tốt a? Đặt tên tùy tiện như vậy không phải là chuyện tốt. Dù sao, trong phủ này còn có ba vị thiếp thất đang có thai, nếu lại sinh con trai, Vương phi chỉ sợ kiên quyết sẽ không nhận đứa trẻ do Trương Quân Dao sinh ra làm con thừa tự..... Trương Quân Dao chẳng lẽ là vọng tưởng dùng đứa con này để đẩy ngã Vương phi xuống, đem bản thân nâng lên làm chính thất?

Vừa nghĩ như vậy, Du Tiểu Văn liền đem tầm mắt dời sang người Trương Quân Dao, thấy nàng đoan trang ngồi trên tháp, sống lưng thẳng tắp, cả người toát lên khí khái tôn quý uy nghiêm, thật đúng là xem trọng bản thân lắm.

Tâm tư của Tĩnh Văn quận chúa hiện đều dồn ở trên người Du Tiểu Văn. Nếu hỏi nàng hiện tại hận nhất là ai, vị trí thứ nhất chính là Tiểu Đại Dũng, vị trí thứ hai chính là Du Tiểu Văn. Tiểu Đại Dũng bởi vì cứu giá có công nên được thăng chức, phụ thân đã nói sau này sẽ đem gả nàng cho Tiểu Đại Dũng. Nàng đã không ít lần làm âm mưu với phụ thân nhưng đều không thể thay đổi tâm ý của phụ thân, ngay cả ca ca luôn thương yêu chiều chuộng nàng cũng không giúp nàng, hại nàng đóng cửa lại khóc rống mấy ngày. Hết thấy, đều là do ả Du Tiểu Văn này làm hại!

Nếu không phải Du Tiểu Văn có ý đi tranh thủ tình cảm, được Tấn Vương phi yêu thích, nàng cũng sẽ không lợi dụng cuộc thi đua ngựa để ngăn chân ả, sẽ không ngã ngựa gãy chân, lại càng sẽ không có đủ mọi sự tình phát sinh sau đó!

Tĩnh Văn quận chúa siết chặt khăn tay, ánh mắt oán hận từ đầu đến cuối đều dán trên mặt Du Tiểu Văn.

Cho dù là ai bị nhìn chằm chằm kiểu ăn tươi nuốt sống như vậy, không người nào có thể thoải mái trong lòng được. Du Tiểu Văn vốn không muốn động

đến Tĩnh Văn, nhưng trọng đất cũng có ba phần tính tình a? Nàng nhủ vậy, nhìn về phía Tĩnh Văn quận chúa, cười như không cười hỏi, “Quận chúa luôn nhìn ta làm cái gì?”

Tĩnh Văn quận chúa tao nhã cười nói: “Mấy tháng không gặp, Du muội muội ngày càng thêm xinh đẹp, nên ta có chút không nỡ nhìn sang chỗ khác.”

Du Tiểu Văn cười nhạt, nói: “Sao bằng quận chúa có khí độ, phẩm trăn tục sự đều là nhất thời, không để ở trong lòng.”

“Ngươi!” Tĩnh Văn quận chúa tức giận đến hai mắt tròn trũng suýt rớt ra ngoài, gắt gao siết chặt khăn tay, chỉ sợ mình không khống chế được liền nhào qua bên kia, như vậy thì thật quá hạ thấp thân phận.

Trương Quân Dao vẫn luôn chú ý tình hình của hai người, trong lòng dần dần có tính toán, xem ra lời đồn đãi kia là thật, Tĩnh Văn quận chúa và Tĩnh Thịnh thế tử đều hận Du Tiểu Văn.

Mọi người lại hàn huyên một lát, bọn nha hoàn bỗng đi vào thông báo: “Miễn thế tôn và Tĩnh Thịnh thế tử muốn lại đây thỉnh an trác phi.”

Trương Quân Dao đang định mở miệng nói chuyện, Du Tiểu Văn đã đứng lên trước, lễ độ nhỏ giọng nói: “Chúng ta mau tránh mặt sau bình phong thôi.”

Lan ma ma liền cười nói: “Kỳ thật không sao, dù gì cũng là thân thích.”

Du Tiểu Văn tươi cười có chút lãnh, “Dù là huynh muội ruột thịt, sau khi tuổi lớn đều phải kiêng dè một ít, ma ma ở trong vương phủ lâu như vậy, chẳng lẽ ngay cả chuyện này cũng không hiểu sao?”

Trương Quân Dao nghe vậy, trong lòng rất tức giận, nhưng Du Tiểu Văn nói quả thật có lý, đành phải để cho các muội muội ngồi vào sau bình phong. Tĩnh Văn quận chúa thì không cần, nàng vốn là muội muội của Tĩnh Thịnh thế tử, lại cùng Quân Chi Miễn lớn lên, đã gặp mặt nhau vô số lần.

Chỉ trong một lát, nha hoàn liền dẫn Tĩnh Thịnh thế tử và Quân Chi Miễn đi vào. Chờ hai người hành lễ thỉnh an xong, Trương trác phi liền mời hai người ngồi xuống. Nhũ mẫu ôm tiểu công tử vào cho bọn họ xem, hai người nói vài câu khen tặng khách sáo, liền định cáo từ, dù sao cả hai đều là ngoại nam, không tiện ở lâu.

Tuy rằng ngồi phía sau bình phong, Tào Trung Nhã có thể nhìn ra cảnh bên ngoài xuyên qua khe hở, thấy Quân Chi Miễn anh tuấn phi phàm, trái tim nàng bỗng có chút loạn nhịp, nhưng khi nhìn kỹ lại, người này không tuấn dật như Hàn Thế Chiêu, càng không có vẻ tuyết thể phong lưu như Quân Dật Chi, rất nhanh loại hẳn khỏi danh sách tuyển chọn. Tào Trung Nhã lại quay sang nhìn Tĩnh Thịnh thế tử, khuôn mặt người này nguyên bản thấp phần tuấn mỹ, đáng tiếc trên má trái lại có một vết sẹo rất dài, tuy vết sẹo chỉ còn rất nhỏ, nhưng vẫn hằn lên một vết màu hồng nổi bật trên làn da trắng nõn, thoát nhìn có chút dữ tợn.

Trương Quân Dao ho nhẹ một tiếng, Tào Trung Nhã mới nhớ lại nhiệm vụ của mình, đưa tay định đẩy bình phong, đồng thời lén nháy mắt ra dấu cho Tào Trung Trinh.

Du Tiểu Văn vốn luôn chú ý hành động của Tào Trung Nhã, làm sao có thể để yên cho nàng đẩy bình phong xuống? Nàng nhanh chóng đá ra hai phát, một phát đá vào ghế của Tào Trung Trinh, Tào Trung Trinh mất thăng bằng, ngã lên người Tào Trung Yên; Phát kia đá vào ghế của Tào Trung Nhã, độ mạnh yếu và phương hướng đều khác cú đá kia, làm Tào Trung Nhã lung lay một cái, bằng một tiếng té trên mặt đất.

Tám bình phong này vốn chỉ là một tấm bình phong bình thường gồm ba mặt có thể xếp lại. Cú ngã này của Tào Trung Nhã, không nhiều không ít, vừa khéo lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo của nàng.

Tĩnh Thịnh thế tử nghe có tiếng động, ánh mắt liền nhìn về hướng bên này, hai mắt nheo lại, đây là Du Tiểu Văn?

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Dịch Nữ Không Ngoan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 76: Tặng Cầm

Tào Trung Trinh cùng Tào Trung Nhã đều chú ý bình phong nên không nhìn thấy động tác của Du Tiểu Văn, chỉ có Tào Trung Yên là thấy rõ mồn một, không khỏi hô nhỏ một tiếng, “Văn Nhi muội muội.....”

Nghe tiếng gọi như thế, Tĩnh Thịnh thế tử càng thêm khẳng định ý phỏng đoán trong lòng, lại liếc mắt nhìn kỹ dung nhan của Tào Trung Nhã một cái, ghi tạc trong lòng.

Du Tiểu Văn lạnh lẽo đưa tay kéo Tào Trung Nhã đứng lên, đỡ nàng ngồi xuống ghế, đặt tay lên môi làm động tác chó có lên tiếng. Tào Trung Nhã bị ngã đụng vào gáy, đến bây giờ hai lỗ tai vẫn ơ ơ, đầu óc như xoay vòng vòng, trước mắt sao bay tán loạn, cho dù Du Tiểu Văn không làm động tác chó có lên tiếng, nàng cũng nói không ra lời.

Tào Trung Trinh vốn là một thứ nữ phải nhìn ánh mắt người khác mà sống qua ngày, biết cú ngã vừa rồi là do có người đá ghế của mình, nhin không được khinh gọi một tiếng “Văn Nhi muội muội.”, câu kể tiếp liền bị ánh mắt tối tăm của Du Tiểu Văn làm cho mắc nghẹn, không dám ra tiếng.

Trương Quân Dao ngồi trên ghế thủ vị, đang nói chuyện với Quân Chi Miến, Trương thị đưa lưng về phía bình phong, tầm mắt bị cản trở, lại thêm Du Tiểu Văn cực nhanh kéo Tào Trung Nhĩ đứng dậy, rốt cuộc Trương Quân Dao cũng không thấy rõ rốt cuộc là ai ngã ra ngoài, chỉ nghe có hai tiếng “Văn Nhi muội muội”, nên nghĩ chắc là Du Tiểu Văn.

Bình phong không bị ngã xuống như theo kế hoạch đã sớm định ra, nên Trương Quân Dao không có cơ giữ khách ở lại, chỉ có thể khách khí nói: “Ba ngày sau là tiệc trăm ngày của tiểu nhi tử, thỉnh Thịnh thế tử và Miến thế tôn đến.”

Hai người cũng lễ tiết đáp ứng, khách sáo vài câu, đứng dậy cáo từ. Trước khi xoay người đi, ánh mắt Quân Chi Miến khẽ dừng trên bình phong một chút, liền thông dong rồi đi.

Từ lúc Quân Chi Miến vào nhà, ánh mắt của Tĩnh Văn quận chúa đều không rời khỏi hắn, đương nhiên nhìn thấy cái liếc mắt này, đáy lòng liền trào ra vô số ghen tuông. Chi Miến ca ca, muốn nhìn ai?

Nàng tình tường nhớ rõ khi mình lần đầu tiên gặp Du Tiểu Văn khi, bản thân đã cảm thấy kinh diễm, chấn động như thế nào, may mà nàng là nữ tử, nếu là nam tử..... Dung nhan của Du Tiểu Văn đối với nam nhân mà nói, chỉ sợ giống như mèo thấy cá, không ăn vào miệng thì không nhin được.

Nàng rất muốn đuổi theo Quân Chi Miến để hỏi cho rõ ràng, trong lòng hẳn rốt cuộc có nàng hay không, chính là không tiện cùng lúc cáo từ, phải đợi cho hai người vừa ra phòng khách, liền lập tức đứng dậy cáo từ. Trương Quân Dao dặn dò Lan ma ma tiễn quận chúa ra Thu Hải Đường, Lan ma ma cung kính nghiêng người đi ở phía trước. Tĩnh Văn quận chúa đang vội vã muốn đi tìm Quân Chi Miến nói chuyện, không kiên nhẫn chờ màn đưa tiễn chậm rãi này kết thúc, liền đi nhanh vài bước, đuổi theo Quân Chi Miến.

“Chi Miến ca ca, muội có lời muốn nói.”

Trong mắt Quân Chi Miến thoáng hiện một chút bất đắc dĩ. Hai nhà vốn có giao tình qua nhiều thế hệ, bọn họ từ nhỏ đã quen biết, cảm tình coi như không tị, lúc này chung quanh lại có nhiều người hầu, không phải là lén hẹn hò, thỉnh cầu như vậy không tiện chối từ, hắn đành dừng chân, khẽ nhíech khóe môi: “Chuyện gì?”

Tĩnh Văn uy nghiêm quét mắt nhìn bốn phía: “Các người lui ra.”

Quân Chi Miến nhú nhú mày, “Không cần, cứ nói như vậy..... Chúng ta đã lớn, không thể lại không e dè như trước đây.”

“Chi Miến ca ca.....” Khóe mắt Tĩnh Văn lập tức đỏ hoe, nàng muốn hỏi trong lòng Chi Miến ca ca có nàng hay không, muốn hẳn tới cửa cầu hôn, nhưng nói ra lời như vậy trước mặt nhiều hạ nhân thế này, nàng làm sao có thể mở miệng được?

Nàng khẽ cắn môi dưới, điềm đạm đáng yêu nhìn Quân Chi Miến, đáng tiếc Quân Chi Miến chỉ liếc mắt nhìn nàng một cái, ánh mắt như có chút đắm chiêu đảo sang Tĩnh Thịnh thế tử đang đứng phía sang, không lại nhìn nàng.

Tĩnh Thịnh thế tử cố ý bước chậm vài bước, chờ Lan ma ma đi lên, mới làm như tùy ý nói: “Quan hệ giữa Trương trắc phi và gia đình Tào phu nhân có vẻ vô cùng tốt.”

Lan ma ma cười toe, vẻ mặt rạng rỡ, “Hồi bẩm thế tử, bên nhà Tào phu nhân dù gì cũng là cô ruột, biểu muội ruột, sao có thể không thân. Các vị biểu tiểu thư lại đặc biệt thích tiểu công tử, vào ngày tổ chức tiệc trăm ngày, các nàng sẽ đều đến.”

Tĩnh Thịnh thế tử làm như tùy ý liếc nhìn Lan ma ma một cái, tùy ý lộ ra hành tung của nữ tử khuê phòng như vậy, là miệng lưỡi vô tình hay là cố ý thông báo?

Lan ma ma làm như không phát hiện ánh mắt tìm tòi kia, tiếp tục huyền thuyên liệt kê những điểm đáng yêu của tiểu công tử. Tĩnh Thịnh thế tử phải đợi muội muội và Quân Chi Miến nói chuyện xong, đành phải câu được câu không nghe vào tai.

Bên kia, bất kể Tĩnh Văn quận chúa dùng biện pháp gì, cũng không thể làm cho Quân Chi Miến cho hạ nhân lui, đành phải ủy ủy khuất khuất hỏi: “Chi Miến ca ca dạo này bận rộn lắm sao? Hồi lâu không gặp Chi Miến ca ca đến phủ Bình Nam Hầu chơi.”

Nói đến chuyện này, ánh mắt Quân Chi Miến lộ ra vài phần ý cười, “Ừm, ta vừa bái một vị sư phụ mới, tài xướng niệm và diễn võ đều đứng đầu, ngay cả Thái Hậu cũng khen.”

Tĩnh Văn quận chúa giọng cười hỏi, “Có phải là võ sinh Ngô Tiểu Xuân rất nổi tiếng dạo gần đây?”

“Ừm, đúng là người đó.”

Tĩnh Văn quận chúa hung hăng cắn môi một chút, miễn cưỡng cười hỏi, “Chi Miến ca ca học nghệ đến độ phải dời đến ở trong gác hát rồi sao? Lần trước muội đến Tấn Vương phủ, nói chuyện phiếm với Chi Lâm muội muội, muội ấy nói huynh đã đi ra ngoài nhiều ngày cũng chưa hồi phủ.....”

Quân Chi Miến thật sâu nhìn nàng một cái, lập tức lại chuyển ánh mắt qua một bên, nhìn sang bức tường phủ đầy dây leo xanh mướt, ngữ khí như đùa cợt, nói: “Ta có về phủ hay không, không cần phải xin phép với Chi Lâm. Chi Lâm cũng không thể xen vào.”

Đến muối muối ruột cũng không xen vào, càng đừng nói chi là người ngoài.

Tĩnh Văn quận chúa nghe vậy, trong lòng chợt hoảng hốt, còn muốn nói thêm vài câu, nhưng Quân Chi Miễn đã hoàn toàn mất kiên nhẫn, đạm mạc nói: “Ta đi đây.” Ngay cả loại câu khách sáo kiểu như “Còn có chuyện gì sao?” cũng không nói, lập tức xoay người rời đi.

Tĩnh Thịnh thế tử khẽ lắc lắc đầu, tiến lên vài bước, vỗ nhẹ lên bờ vai gầy yếu của muối muối, “Đi thôi.”

Tĩnh Văn quận chúa khăn trương giữ chặt ống tay áo của ca ca, “Huynh ấy có phải đã giận muối?”

Tĩnh Thịnh thế tử nhủ thầm, than nhẹ một tiếng, “Muối vốn không nên hỏi như vậy.” Đừng nói là muối muối và Quân Chi Miễn không có hôn ước, cho dù là có, cho dù đã gả cho Quân Chi Miễn, thân là nữ tử đều không có quyền dò hỏi hành tung của phu quân, “Như vậy chỉ khiến hấn càng thêm phiền muối. Huống chi..... Phụ thân đã chọn xong người cho muối.”

Tĩnh Văn quận chúa gào lên khàn cả giọng, “Muối sẽ không gả cho tên tiểu nhân kia.”

“Câm miệng! Muối định làm ồn ào lên cho khắp thiên hạ đều biết?”

Cũng không nhìn xem đây là nơi nào liền giờ chứng tiểu thư ương bướng, hấn và phụ thân không phải không muốn đi cầu Quân Chi Miễn, nhưng tình hình ngay lúc đó, Quân Chi Miễn đã chính mắt nhìn thấy, đôi thành hấn cũng không nguyện ý cưới một nữ tử đã bị nam nhân khác sờ qua làm thê tử.

Trận phong ba ở Quy Hạnh Lâu đã bị phủ Bình Nam Hầu ép tới cực nghiêm, bắt quả vẫn còn đề sót mùi vị tiểu thư được mời đến làm chứng, tin tức đương nhiên vẫn có thể truyền ra ngoài. Chi là các nàng ngại cho thân phận, đều ngồi ngay ngắn trong nhĩ gian, dựa vào lỗ tai để nghe ngóng, nên có rất nhiều chuyện tuy là đoán ra nhưng không có thể kiểm chứng thực tế. Nhưng có một số việc, quả thật không cần kiểm chứng. Nhiều nhà từng nhờ người mai mối đến thay con xin cưới Tĩnh Văn quận chúa đều ám chỉ đợi lâu không được Bình Nam Hầu phủ hồi âm, đã tìm người khác thích hợp cho con.

Chuyện này chứng tỏ cái gì, không cần nói cũng biết.

Phủ Bình Nam Hầu cũng có kiêu ngoại của phủ Bình Nam Hầu, sao có thể gả nữ nhi một cách không hèn kém như vậy? So với việc đi cầu người khác cưới Tĩnh Văn, không bằng tìm một đứa con rể nghe lời làm trợ lực. Dù sao hầu phủ không phải chỉ có một nữ nhi là Tĩnh Văn, nếu muốn đám hỏi vẫn còn nhiều cơ hội. Tĩnh Thịnh thế tử tuổi mười hai mươi còn chưa cưới vợ, cũng là vì đang cân nhắc.

Thấy ca ca tức giận, Tĩnh Văn quận chúa đành phải thu liễm tính tình cùng ủy khuất. Ca ca của nàng tuy rằng thập phần cưng chiều nàng, nhưng có một số việc là tuyệt đối không thể dấn xép, nàng chưa bao giờ dám làm bộ làm tịch lúc ca ca thật sự tức giận.

Thấy nàng thức thời, Tĩnh Thịnh liền nắm lấy bàn tay nàng thay cho trấn an, nhẹ giọng nói: “Đừng nóng giận, ca ca sẽ giúp muối đòi nợ.” Tâm tư của Tĩnh Văn đều dồn lên trên người Quân Chi Miễn, tùy ý “Ừm” một tiếng, cẩn thận cung kính theo sau ca ca rời khỏi vương phủ.

Trong Thu Hải Đường, đợi khách đi rồi, Trương trắc phi liền bảo các vị biểu muối đi ra.

Tào Trung Nhã còn choáng váng đầu, ánh mắt mờ mịt, phải vịn tay Tào Trung Trinh mới đi ra được. Trương thị chấn động, vội hỏi: “Nhã Nhi, con làm sao vậy?”

Tào Trung Trinh vừa rồi bị Du Tiểu Văn ngăn chặn không dám nói lời nào, biết rõ lúc này nếu không nói, đến lúc về không biết sẽ bị xử phạt thế nào, hoảng hốt nàng sang năm sẽ mười lăm, hôn sự còn không có nửa điểm tin tức, vẫn phải dựa vào đại phu nhân. Vì thế, nàng vội cướp lời, đáp: “Mới vừa rồi Văn Nhi muối muối không biết động đây thế nào, Tam muối liền ngã sắp xuống.”

Ánh mắt sắc bén của Trương thị lập tức nhìn qua, “Văn Nhi, con động tay động chân gì với Nhã Nhi?”

Du Tiểu Văn mặt mày vô tội, “Văn Nhi làm sao có thể động tay động chân gì với Nhã Nhi muối muối a? Chúng ta là biểu tỷ muối thân thiết, yêu thương giúp đỡ lẫn nhau còn không kịp đâu.” Nói xong quay sang nhìn Tào Trung Trinh, “Trinh biểu tỷ nói chuyện cần phải cẩn thận một chút, biểu tỷ có nhìn thấy muối làm gì không?”

Tào Trung Trinh nhất thời lộ ra vẻ chần chờ, nàng nào biết Du Tiểu Văn đã làm gì, đành phải chỉ sang Tào Trung Yến, “Nhị muối nhất định có thấy.”

Tào Trung Yến không dám nói lời nào, lại không chút chần chờ lắc lắc đầu. Du Tiểu Văn cười như không cười nhìn Tào Trung Trinh, “Đại biểu tỷ còn muốn nói gì?”

Trương thị liền lên tiếng, giọng nói rất nghiêm khắc bén nhọn, “Con đừng vội chối tội, ai biết con có phải là thấy chương mắt Nhã Nhi hay không.” Bình phong vốn nên ngã xuống lại không ngã xuống, ngược lại là Nhã Nhi bị ngã, dùng ngón chân suy nghĩ cũng biết là Du Tiểu Văn làm trò quỷ.

Du Tiểu Văn khẽ gục đầu xuống, vẻ mặt đầy ủy khuất, “Mợ không tin thì cứ hỏi Nhã Nhi muối muối. Văn Nhi xưa nay chưa bao giờ đỏ mặt tranh cãi với Nhã Nhi muối muối, sao lại thấy muối ấy chương mắt?”

“Người...” Trương thị tức đến không thể nôn ra được, ai bảo bà không có việc gì dạy Tào Trung Nhã giả vờ thực nữ, giả vờ hữu ái, ở mặt ngoài đều ra vẻ hoà thuận vui vẻ với Du Tiểu Văn.

Trương trắc phi nhìn chằm chằm khuôn mặt thanh nhã sáng rực như tiên tử trên trời của Du Tiểu Văn, càng xem càng thấy khó chịu, lạnh lùng hừ một

tiếng, quay đầu nhìn về phía Tào Trung Nhã, âm áp mềm nhẹ hỏi, “Nhã Nhi, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Muội cứ việc nói ra, mọi chuyện đã có ta làm chủ cho muội.”

Cho dù là lấy thân phận biểu tỷ giáo huấn muội muội, nhiều lần cũng chỉ có thể trách móc vài câu, sao có thể dùng tới từ làm chủ? Thật đúng là xem mình là đại thần nội viện quản lý việc nhà.

Du Tiểu Văn khinh thường cúi mắt xuống, không nói một lời nào.

Tào Trung Nhã hiện tại chỉ mới khôi phục một ít, đầu óc vẫn có chút không tỉnh táo, nàng lắc lắc đầu, chần chờ nói: “Muội cũng không biết.”

Bản thân bị cái gì mà ngã sấp xuống, nàng hoàn toàn không có nửa điểm phát hiện, muốn nàng nói ra vì sao mình gặp chuyện xấu, chính nàng cũng nghĩ không ra.

Trương thị khó thở, chỉ ngón tay vào mặt Du Tiểu Văn, ánh mắt lại nhìn chằm chằm Tào Trung Trinh: “Con vừa rồi nói thấy nàng ta làm gì đó đúng hay không?”

Du Tiểu Văn cũng thân nhiên nhìn về phía Tào Trung Trinh, con người đen sâu không thấy đáy, khiến cho người ta thấy mà sợ.

Tào Trung Trinh nuốt nuốt nước miếng, làm bộ như cẩn thận cân nhắc một phen, mới hàm hồ nói: “Đường như là vấy giặt giặt.”

Du Tiểu Văn nhú mày, hết sức ngây thơ hỏi Trương thị, “Con không thể sửa lại vấy của mình sao?”

Trương thị đang định phát tác, Trương Quân Dao bỗng xua tay ý bảo bà đừng nói, mỉm cười nói: “VẬY CHỈ LÀ TRÙNG HỢP. KHÔNG SAO, NHÃ NHI THOẠT NHIN CŨNG KHÔNG BỊ GÌ, NẾU CÔ LO LẮNG, TA SẼ BẢO LAN MA MA LẤY DANH THIẾP ĐI THỈNH THÁI Y.” Nói rồi nhìn về phía Tào Trung Yên và những người khác, “Các biểu muội là đến thăm Ngô thứ phi, ta sẽ cho người đưa các biểu muội qua trò chuyện với Ngô thứ phi.”

Trương thị dè dặt con giận, đợi các tiểu bối đều ra khỏi Thu Hải Đường, mới vội vàng nói: “SỢ LÀ BỊ NHA ĐẦU CHẾT TIỆT KIA NHIN RA, MỚI DỪNG THỦ ĐOẠN HẠI NHÃ NHI, SAO CON KHÔNG XỬ PHẠT Ắ?”

Trương Quân Dao nghiêng người dựa lên chiếc gối gấm thêu hoa, nhận lấy chén trà từ nha hoàn, khẽ nhấp mấy ngụm, mới nói: “PHẢI XỬ PHẠT THẾ NÀO? HẠI MUỘI MUỘI NGẢ SẤP XUỐNG, THẾ NÀO CŨNG PHẢI CẤM TỨC MẤY NGÀY HOẶC ĐÁNH MẤY ROI VÀO LÒNG BÀN TAY. BA NGÀY NỮA CHÍNH LÀ TIỆC TRĂM NGÀY CỦA KỶ NHI, NẾU HIỆN TẠI PHẠT Ắ, ĐẾN LÚC ĐÓ Ắ CÓ THỂ ĐI ĐƯỢC SAO? CHUYỆN TỚI NƯỚC NÀY, NHIỀU LỜI CŨNG VÔ ÍCH. TA HIỆN TẠI LO LÀ TỈNH THỊNH THỂ TỬ NGHĨ THẾ NÀO, MONG LÀ ĐỪNG ĐEM NHÃ NHI TRỞ THÀNH VÃN NHI.”

Nghe vậy, Trương thị thật sự sốt ruột, “VẬY PHẢI LÀM THẾ NÀO MỚI TỐT?”

Kế hoạch nguyên bản của Trương Quân Dao chính là để cho Tỉnh Thịnh thể tử biết mặt Du Tiểu Văn, sau đó nói cho hắn biết vào ngày tổ chức tiệc trăm ngày, Du Tiểu Văn cũng tới. Nàng tin tưởng với tính cách trừng mắt tất báo và tâm tư kín đáo của Tỉnh Thịnh thể tử, hẳn ắt sẽ có biện pháp xử lý Du Tiểu Văn, đến lúc đó nàng chỉ cần cung cấp cơ hội là được.

Trương Quân Dao chậm rãi nói: “Không vội, Tỉnh Thịnh thể tử không có cách nào có thể tiếp xúc với Văn Nhi, chỉ có thể ra tay trong vương phủ. Ta sẽ cho người giám sát chặt chẽ một chút, cô cũng phải canh chừng Nhã Nhi cho chắc, như vậy sẽ không xảy ra sai sót.”

Hiện tại nàng ở trong vương phủ tuy rằng không phải đương gia tác chủ, nhưng có hạ nhân nào dám không nể mặt nàng? Tạo điều kiện để Tỉnh Thịnh thể tử nhận mặt người một lần nữa đã không có khả năng, nhưng nàng có thể đánh trống giữa đường.

Trương thị thế này mới yên lòng, chuyển sang nói đến chuyện sứ thần của Nam Đường quốc vào kinh, “Nghe nói sẽ tuyển chọn các món đặc sản làm quà đáp lễ?”

Trương Quân Dao mỉm cười gật đầu, “Đúng vậy. Vương gia còn nói sự tình liên quan thể diện của quốc gia, nên rất xem trọng việc này.”

Trương thị lại cười nói: “Con xem, son tra và anh đào trong thôn trang của Sơn Đông của cô.....”

Trương Quân Dao trầm ngâm một hồi lâu mới nói: “Trương phủ cũng có thôn trang ở Sơn Đông a, mẫu thân cũng đã đề cập với ta.”

Nguyên quán của Trương gia là ở Sơn Đông, cho nên khi trong nhà có dư tiền, bọn họ từng trở về Sơn Đông đặt mua điền sản, trong số của hồi môn của Trương thị cũng có thôn trang ở Sơn Đông. Thổ sản dùng làm quà đáp lễ không có khả năng chỉ có một chút, còn phải chọn loại có chất lượng thượng thừa. Khả năng sản xuất của thôn trang Trương phủ ở Sơn Đông không lớn lắm, Trương thị biết Trương Quân Dao đây là muốn một món nợ nhân tình, vội cười toe nịnh hót: “Đây là đương nhiên, bất quá, chuyện có thể diễn như vậy, Dao Nhi nhớ cho cô cũng dính chút may mắn. Vương gia nay sủng con như vậy, chỉ cần con mở ngón tay rộng ra một chút, vậy là đã đủ cho cô sống cả một năm. Cô sẽ không bao giờ quên lòng tốt của con, nếu con có việc gì muốn làm, cứ nói cho cô làm là được.”

Trương Quân Dao chờ chính là những lời này, lập tức liền cười nói: “Cô sao lại nói vậy, cô là trưởng bối của Quân Dao, Quân Dao nào dám bảo cô làm cái gì. Chỉ là có chuyện này, có khả năng phải phiền toái cô một chút.”

Đến rồi đây! Đến rồi đây! Trương thị mỉm cười hỏi: “Không biết là chuyện gì?”

Trương Quân Dao rũ mắt xuống, Lan ma ma vội dẫn bọn nha hoàn lui ra ngoài, thuận tay đóng cửa phòng lại, đứng ngoài canh chừng.

“Phương thuốc giúp sinh con trai của cô, có phương thuốc tương phản không?”

Cái gọi là tương phản, có hai ý nghĩa. Một là sinh con gái, hai là không thể sinh. Trương thị thâm tính toán trong lòng, loại việc này, Trương Quân Dao khẳng định đã đi tìm đại tẩu, lại không hoàn thành, bằng không bụng của hai vị nữ nhân cũng sẽ không to lên. Ai mà không biết ba tháng đầu chính là khoảng thời gian không ổn định nhất, trượt thai cũng không chừng. Nhưng thời cơ hại người tốt nhất đã qua, lại muốn động thủ quả là đã khó càng thêm khó, nếu không phải không còn lựa chọn, Trương Quân Dao cũng sẽ không tìm đến bà.

Bất quá, đối với Trương thị mà nói, nếu Trương Quân Dao dùng được của bà, xem như đã có điểm yếu nằm trong tay bà, vì thế liền cười nói: “Cuộc đời chính là như vậy, có nhân ắt sẽ có quả, có tương ắt có phản, dụng tâm tìm một chút, thế nào cũng có thể tìm được.”

Ánh mắt Trương Quân Dao liền sáng ngời, “Chuyện thô sản, ta sẽ tìm cách nhắc khéo với Vương gia, nhưng không dám nói nắm chắc.”

Trương thị cười nói, “Con đã sinh ra trưởng tử cho Vương gia, chuyện vật này còn không phải nhờ vào một câu của con?”

Trương Quân Dao được nịnh hót, cảm thấy rất thoải mái. Hai người khen tới khen lui, khung cảnh hết sức ấm áp, nồng nhiệt.

Bất quá ở Thủy Phong Cảnh, không khí lại thập phần hòa bạo. Tào Trung Nhã cuối cùng đã tỉnh táo, bắt đầu chất vấn Du Tiểu Văn. Du Tiểu Văn hỏi nàng dựa vào cái gì nhận định là mình làm, Tào Trung Nhã đáp không được, lại không thể thừa nhận là vì mình có ý xấu trước, liền cứ như vậy không chịu để yên, làm âm ỉ lên.

Đang lúc ồn ào túi bụi, Ngô Lệ Quyên và Võ thị áp thế cũng áp không được, ngoài cửa bỗng truyền đến tiếng xướng giá, “Vương phi đến.”

Người trong phòng đều giật mình nhảy dựng, vội sửa soạn y phục, cúi người nghênh đón.

Nhiếp Chính Vương phi cười khanh khách vịn tay nha hoàn đi vào, nâng tay lên nói: “Mau đứng lên.”

Sau khi ngồi vào chỗ của mình, Nhiếp Chính Vương phi liền kéo tay Ngô Lệ Quyên cùng ngồi xuống, “Muội là người có thai, không nên đứng lâu.” Nói rồi quay sang mời các vị tiểu thư ngồi xuống, “Ta cố ý lại đây gặp mọi người, giữa trưa hãy đến Phúc Hi Viện của ta dùng bữa, không cần câu nệ.”

Vương phi ban thưởng cơm chính là ân sủng, các vị tiểu thư vội đứng dậy tạ ơn.

Nhiếp Chính Vương phi quay sang nhìn Du Tiểu Văn, cười nói, “Vài tháng không gặp Du tiểu thư, trở mã đẹp hơn xưa, khiến ta nhìn đều cảm thấy rất đáng yêu. Nghe nói người trở về Nhữ Dương tề bái cha mẹ, đường đi có thuận lợi không?”

Du Tiểu Văn hạ thấp người đáp lời, “Thập phần thuận lợi, tạ Vương phi quan tâm.”

Nhiếp Chính Vương phi liền cười nói, “Nghe nói là Hà Nam án sát phái người đưa người trở về, còn tưởng rằng là xảy ra chuyện gì, làm cho ta lo lắng lắm a! Ai... Đến vẫn còn thấy lo.”

Hứa ma ma vội giải thích với Du Tiểu Văn: “Vương phi đặc biệt thích Du tiểu thư, luôn nói Du tiểu thư là người rất hợp ý, sợ ngài xảy ra chuyện gì, luôn mãi lo lắng không thôi.”

Du Tiểu Văn vội đứng dậy tạ ơn, nói mình không gặp phải chuyện gì phiền toái, “Vừa vận năm nay được mùa, thuế ruộng tăng lên mấy phần, án sát Tà đại nhân lại là bạn tri kỷ của vong phụ, nên sẵn tiện vận chuyển thuế ruộng vào kinh, đưa thần nữ một đoạn đường.”

“Thì ra là thế.” Nhiếp Chính Vương phi cười khẽ quan tâm vài câu, hỏi mấy vấn đề, chợt hỏi: “Trên đường có người cùng đi, hẳn là không đến không thú vị đúng không?”

Sau khi hỏi qua vài vấn đề liền hỏi chuyện này, người không để ý sẽ thuận miệng thừa nhận, thậm chí sẽ tiết lộ ra tên người đồng hành, nhưng Du Tiểu Văn biết rõ Nhiếp Chính Vương phi sẽ không tùy ý hỏi chuyện mình, nên vẫn luôn giữ tỉnh táo, nghe xong lời này chỉ xấu hổ cười nói: “Nha lại đều là nam tử, Văn Nhi cả ngày chỉ ngồi ở trong xe ngựa, việc ăn ở đều do quân sự an bài. Văn Nhi tránh đi mọi người, quả thật không thấy có gì khác nhau.”

Nói như vậy xem như chu toàn, cho dù sau này Vương phi biết Quân Dật Chi có đi theo, nàng cũng có thể nói rằng mình không biết, là Du tổng quản tiếp ứng.

Nhiếp Chính Vương phi bí hiểm cười cười, không hỏi gì nữa.

Đoàn người sau khi dùng xong bữa trưa ở Phúc Hi Viện, liền thi lễ cáo từ.

Trên đường ngồi xe ngựa về nhà, Tào Trung Nhã không lại gây sự với Du Tiểu Văn, chỉ dùng ánh mắt trào phúng đầy hả giận nhìn nàng, hẳn là được nghe Trương thị nói gì đó. Du Tiểu Văn nhàn rỗi không có việc gì, có tình đàm thục mấy câu: “Vương phi thật sự là yêu thương Ngô tỷ tỷ, biết chúng ta đến thăm Ngô tỷ tỷ, còn cố ý ban thưởng cơm, thật là vinh hạnh lớn nha. Sao lần trước chúng ta đến thăm biểu tỷ, lại không được ban thưởng cơm a.”

Tào Trung Nhã hừ một tiếng, cười lạnh nói: “Người thì biết cái gì? Vương phi bất quá là thấy nhà mẹ đẻ của nàng ta không có ai, dễ khi dễ, muốn ôm dưỡng đũa nhỏ của nàng ta thôi. Còn con của Quân Dao biểu tỷ thì không giống như vậy.” Nói đến đây liền ngậm miệng, thế nào cũng không chịu nói ra là không giống ở điểm nào.

Ánh mắt Du Tiểu Văn tối sầm lại, Trương Quân Dao quả nhiên mơ ước vị trí kia. Nếu quả thật như thế, Trương Quân Dao ít nhất còn phải trừ bỏ ba đối thủ trong bụng ba vị thiếp thất đang mang thai của Nhiếp Chính Vương gia, không để cho lại có bé trai được sinh ra. Nếu không, Vương phi chỉ cần tùy tiện nhận nuôi một đứa nhỏ, Vương gia sẽ lại có trường tử, vậy thì con trai của nàng sẽ không còn địa vị gì nữa.

Đang lúc nói chuyện, Du Tiểu Văn chợt nghe bên ngoài có người thúc ngựa đuổi theo xe ngựa của Tào phủ, sau đó nghe Hàn Thế Chiêu cất tiếng nói ôn hòa êm tai thình an Trương thị và Võ thị, hẳn nói: “Gia mẫu mấy ngày gần đây có được một cây cỏ cầm, nhớ tới cầm nghệ của Du tiểu thư xuất chúng, cảm thấy chỉ có cầm nghệ của Du tiểu thư mới xứng đôi với cây cỏ cầm này, nên cố ý bảo tiểu chất đến phủ tặng cầm. Lúc này vừa vận gặp mặt, cũng miễn cho tiểu chất đi một chuyến.”

Ánh mắt của Tào Trung Nhã lập tức bốc hỏa, ghen ghét nhìn sang Du Tiểu Văn. Du Tiểu Văn cũng giật mình, bỏ lỡ không nghe rõ Trương thị trả lời thế nào. Không bao lâu, Bích Nhi tiến đến gõ cửa. Du Tiểu Văn mở cửa xe, Bích Nhi hai tay nâng cây cỏ cầm đưa vào, cười nói: “Là Hàn phu nhân bảo Hàn công tử đem tặng.”

Du Tiểu Văn vội vội hai tay nhận lấy, cẩn thận đặt xuống, bước xuống xe ngựa chào Hàn Thế Chiêu, khách khí thỉnh thoảng chuyển lời cảm tạ đến Hàn phu nhân. Hàn Thế Chiêu cười nói: “Không cần đa tạ, mẫu thân thực thích mùi sơn tra của quý cửa hàng, nếu có thể thường xuyên nhấm nháp, đó là chuyện vui.”

Du Tiểu Văn vội vàng đáp ứng, Hàn Thế Chiêu thế này mới cáo từ rời đi. Xe ngựa tiếp tục lăn bánh, Du Tiểu Văn mở hộp cầm ra, không khỏi giật mình, là lục tiêu! Ở trên đường hồi kinh, có một đoàn, đoàn xe tạm nghỉ trong tòa biệt uyển của một quan dịch, nàng từng nghe có nhân đánh đàn, cảm thấy tiếng đàn có phong cách cổ xưa rất nặng, thấp phàn êm tai, nhận ra là lục tiêu huyền âm, lúc ấy mới nói với Sơ Văn một câu, “Nếu ta cũng có được một cây cầm tốt như vậy thì tuyệt biết bao.”

Tựa hồ..... Ngày hôm sau, Quân Dật Chi liền mất tích một ngày, sau mới đuổi theo đội ngũ, chẳng lẽ là..... Nhưng sao lại là Hàn Thế Chiêu đưa tới? Hai người bọn họ không phải vừa thấy mặt sẽ tranh chấp sao?

Đu loại phỏng đoán bay loạn trong đầu Du Tiểu Văn, nhất thời không hiểu ra sao, đành đặt cầm trở lại trong hộp, đặt sang một bên.

Tào Trung Nhã ngửa mặt nhìn bộ dạng suy nghĩ thất hồn của nàng, cảm hận nói: “Đừng quên người còn trong hiếu kì, cứ đi chung quanh câu dẫn nam nhân như vậy, thật sự là hạ tiện!”

Du Tiểu Văn lập tức trừng mắt nhìn Tào Trung Nhã một cái, trào phúng nói: “Chẳng lẽ người vừa rồi cố ý ngã sấp xuống, không phải vì khiến cho Tĩnh Thịnh thế tử và Miển thế tôn chú ý?”

“Người!” Tào Trung Nhã tức giận đến độ ngực không ngừng phập phồng, cuối cùng nhớ lại lời mẫu thân dặn, cố khắc chế tính tình, hung hăng cười lạnh hai tiếng, quay đầu không thèm nhìn Du Tiểu Văn nữa.

Trở lại trong phủ, Du Tiểu Văn liền nói không thoải mái, không thể đi thình an lão thái thái. Mới đầu, nàng chỉ nói là đầu có chút choáng váng, cổ họng đau, ngày hôm sau liền ngay cả giường đều không ngồi dậy nổi, choáng váng hồ hồ chỉ muốn ngủ. Thế nên đương nhiên không thể đi dự tiệc trăm ngày của đứa con bảo bối của Trương Quân Dao.

Trương Quân Dao buồn bực không thôi, bắt quả nghe nói Tĩnh Thịnh thế tử cũng vì công vụ nên không tới tham gia, ít nhiều cũng cân bằng một chút.

...

Thời gian thấm thoát trôi qua, chỉ chớp mắt đã hết ngày tết. Mùa xuân năm nay, kinh thành giống như được gió xuân thổi mát khắp mọi góc ngách, những cành cây khô bắt đầu mọc lên những nụ mầm mới, trăm hoa đua nở hé ra miệng cười.

Y theo lệ thường, nhà nhà phủ phủ đều tổ chức tiệc xuân tưng và tiệc ngắm hoa xuân.

Tào lão thái thái bắt đầu nghĩ đến hôn sự của Văn Nhi, “Sang năm Văn Nhi sẽ lên mười bốn, năm nay sẽ trừ phục*, là lúc bắt đầu chọn lựa hôn phu.” Bà quay sang nói với Tào Thanh Nho, Trương thị và Võ thị, “Các yến hội khác không tiện tham gia, nhưng tham dự xuân tưng và tiệc ngắm hoa thì không sao. Các con phải dẫn nàng ra ngoài đi dự tiệc nhiều một chút.” Nói xong lại nhớ đến Hàn Nhị công tử, khẽ thở dài một hơi, “Xuất chúng quá sợ là không trông mong nhiều được.”

* Trừ phục nghĩa là bỏ quần áo tang, con cái trở lại ăn mặc, sinh hoạt bình thường.

Năm trước, Thái Hậu tựa hồ có ý muốn gả Duy Phương Đại công chúa cho Hàn Nhị công tử. Tuy rằng không nói rõ, nhưng chỉ cần Thái Hậu đã có ý này, Hàn gia cũng không dám tùy ý dàn xếp hôn sự cho Hàn Thế Chiêu, người bên ngoài cũng không dám tranh vị hôn phu với Đại công chúa.

Các tiểu cô nương đều ngồi ở gian ngoài, có thể nghe thấy tiếng nói bên trong. Tào Trung Nhã liền trào phúng cười nói: “Biểu tỷ, biểu tỷ rất ít đi ra ngoài, chỉ sợ còn không biết nha?”

Du Tiểu Văn lười để ý tới nàng, tiếp tục nói chuyện nhỏ nhẻ với Tào Trung Yến. Bức tranh thù nọ đã thù xong, giờ chỉ còn cần tìm một thời cơ thích hợp để tặng cho lão thái thái. Phải được lòng lão thái thái, thì Tào Trung Yến mới được lão thái thái coi trọng. Nàng còn trong hiếu kì, mà lão thái thái đã bắt đầu quan tâm đến hôn sự của nàng, trong khi hôn sự của Tào Trung Trinh và Tào Trung Yến lại không ngó ngang đến. Tuổi hai người càng lớn, càng khó mà bàn chuyện hôn nhân.

...

Đào mất đã đến ngày đi dự tiệc ngắm hoa ở Lịch Vương phủ. Tất cả mọi người trong Tào gia đã sớm thay quần áo mới, ngồi lên xe ngựa đến Lịch Vương phủ. Các nam nhân ở lại ngoại viện, các nữ tử thì vào trong nội viện bái kiến Vương phi. Lịch Vương tuy đã là một vị Vương gia không có tước vị không có thực quyền, bất quá hoa viên nhà ông lại là một trong những khu vườn nổi tiếng trong kinh thành, được chăm sóc thập phần tinh tế, xinh đẹp. Thế nên tiệc mùa xuân năm nào của Lịch Vương phủ cũng là bữa tiệc có khách đến đông đủ nhất.

Lịch Vương phi hiện đang tiếp các mệnh phụ phu nhân từ nhị phẩm trên lên, những văn bối như Du Tiểu Văn được giao cho trách phi an bài tiếp đãi.

Trong đại sảnh phòng khách, oanh oanh yến yến rất nhộn nhịp. Du Tiểu Văn cẩn thận quan sát một phen, liền ngồi vào một góc sáng sủa, cúi đầu uống trà. Một nữ tử mặc trang phục cung nữ đi tới, thấy chén trà trên tay Du Tiểu Văn đã cạn, liền hai tay dâng trà mới đến trước mắt Du Tiểu Văn. Du Tiểu Văn mỉm cười tiếp nhận, “Đa tạ.”

“Tiểu thư khách khí.” Cung nữ rút tay lại, khi ngón tay xẹt ngang qua lòng bàn tay Du Tiểu Văn, cô tình để lại một mẩu giấy.

Du Tiểu Văn thăm kinh ngạc trong lòng, lặng lẽ mở tờ giấy nhỏ trong bàn tay, mặt trên viết:

Mau đến Vọng Tiên Đình. Chiều.

Là Hàn Thế Chiêu hẹn gặp nàng sao?

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Dích Nữ Không Ngoan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 77: Đến Xem Náo Nhiệt

Du Tiểu Văn vừa nhấc mắt lên liền có thể nhìn thấy cung nữ kia lén lút nhìn mình. Nàng khẽ trầm ngâm, miệng cong lên có chút tươi cười, khẽ gật đầu một cái. Cung nữ hân hoan cười lên, quay sang rót trà cho các tiểu thư trong phòng khách một vòng, làm xong liền đi ra cửa, đứng ở cạnh cửa lặng lẽ liếc nhìn Du Tiểu Văn một cái.

Du Tiểu Văn buông chén trà, chậm rãi đi thông thả ra ngoài, đi theo sau cung nữ. Lúc quẹo qua hành lang, nàng phát giác nơi này đối diện một bức tường hoa, là chỗ yên tĩnh không người. Du Tiểu Văn liền dừng chân lại, cười nói: “Thỉnh chờ.”

Cung nữ đành phải đứng lại, nhìn trái nhìn phải một hồi mới quay trở lại bên cạnh Du Tiểu Văn, nhỏ giọng hỏi: “Cô nương làm sao vậy?”

Khuôn mặt nhỏ nhắn thanh nhã của Du Tiểu Văn thoáng nhuộm chút đỏ ửng, nói nhỏ: “Hiện tại trong vườn chỉ sợ nhiều người..... Vẫn là chờ đến giờ nghỉ trưa hẵng đi, phiền tỷ tỷ nhắn tin truyền lời giúp ta.” Nói xong, cời một vòng tay bạc trên cổ tay xuống, thuận thế mang vào tay cung nữ, “Còn thỉnh tỷ tỷ hỗ trợ an bài..... cho ta và các vị biểu tỷ biểu muội ở chung một gian, các nàng ngủ trầm.”

Quý tộc đều có thói quen ngủ trưa, khi chủ nhà tổ chức yến hội lớn, luôn có chuẩn bị phòng nghỉ ngơi chuyên môn dành riêng cho khách mời, đương nhiên không có khả năng một người một gian, đều là vài người một gian.

Cung nữ kia cúi đầu nhìn xuống vòng tay trên cổ tay, mới đầu tưởng là bạc, không đáng giá tiền, tình tế nhìn lại, thấy mặt trên khảm đầy ngọc, trong lòng nhất thời mừng rỡ, vội đáp: “Cứ tin vào nô tỳ..... Vậy, nô tỳ sẽ chờ đến lúc ngủ trưa sẽ lại đến thỉnh tiểu thư.”

Du Tiểu Văn xấu hổ cười, đi vòng trở lại phòng khách. Cung nữ kia mân mê vòng tay, yêu thích không nổi buông tay, cắt lại vào trong áo, cười đến híp cả mắt đi trả lời cho người nhờ vả mình.

Du Tiểu Văn đợi nàng ta xoay người rồi đi, liền ngoắc tay gọi Sơ Tuyết lại đây, “Đuổi theo nàng ta, nhìn xem nàng ta nói chuyện với ai, cẩn thận đừng để bị phát giác.”

Sơ Tuyết mặc dù không biết vì sao, vẫn cung kính vâng theo, cẩn thận đi theo xa xa phía sau cung nữ kia, không bao lâu quay lại, nói cung nữ kia đi đến cửa hồng, giờ tay ra dấu với một người mặc đồ tùy tùng, sau đó liền quay lại vào trong.

Du Tiểu Văn lại hỏi, “Có người nào nhìn đến người không? Có hỏi người gì không?”

Sơ Tuyết che miệng cười, “Có một tiểu nha đầu hỏi nô tì, nô tì nói quá mót, đi nhầm đường.”

Du Tiểu Văn nhin không được nở nụ cười, nha đầu này thật là thông minh. Hôm nay khách đến rất đông, nên quản lý bên trong Lịch Vương phủ không nghiêm lắm. Mỗi vị đương gia chủ mẫu đều dẫn theo một tiểu nha hoàn nhập phủ, vừa vận Ân Như xin phép nghỉ, Ân Xảo bị bệnh, Võ thị đành mượn Sơ Tuyết của Du Tiểu Văn, nếu không thì thật có chút phiền toái.

“Tìm cơ hội hỏi nha hoàn trong vương phủ một câu, có nơi thanh tĩnh thích hợp một người ngồi yên lặng một chút không, ừm, nói là Tam tiểu thư có chút choáng váng.”

Dần dần một câu, rồi bảo Sơ Tuyết trở về hầu hạ bên cạnh Võ thị, Du Tiểu Văn quay trở lại phòng khách, chậm rãi suy nghĩ. Trao đổi tin tức ở cửa hông, như vậy tờ giấy này là do bên phía khách nam gửi đến. Ngoại trừ năm kia từng tán gẫu về cầm nghệ với Hàn Thế Chiêu, những lần nàng gặp Hàn Thế Chiêu cũng chỉ là gật đầu chào hỏi một tiếng, không quen thuộc đến mức có thể dùng tên để nhắn tin, đương nhiên không có khả năng là hắn. Vậy thì là ai?

Bỗng nhiên, cảnh tượng mấy tháng trước ở Thu Hải Đường chợt nảy lên trong lòng.

Cố ý muốn đẩy ngã bình phong, chỉ sợ là muốn cho Tĩnh Thịnh thể tử nhận rõ mình là ai, dù sao trong cuộc thi đua ngựa, các nữ tử đều dùng khăn lụa che mặt, hơn nữa khi đó còn có chưa oán cừu, Tĩnh Thịnh thể tử cao cao tại thượng tất nhiên không có tâm tư quan sát Du Tiểu Văn là nữ tử thế nào. Du Tiểu Văn dựa theo điểm này tiếp tục chậm rãi suy tư: Nay xem ra, Bình Nam Hầu tính gả Tĩnh Văn quận chúa cho Tiểu Đại Dũng, cũng là rơi vào đường cùng, buộc phải lựa chọn, nếu không lúc này sao lại chưa truyền ra một chút tin vui? Cửa hôn nhân này đối với Tĩnh Văn quận chúa mà nói là rất bất lợi, dù sao một khi gả đi rồi, địa vị của nàng sẽ bị tuột dốc.

Tĩnh Thịnh thể tử khó tránh khỏi ảm ức thay cho muội muội, muốn từ trên người mình tìm chút đền bù, cũng là nhân chi thường tình. Trương Quân Dao thể nên mới biết thời biết thế, nghĩ ra một kế như vậy. Sợ dĩ dùng danh nghĩa của Hàn Nhị công tử, sợ là vì ngày ấy tặng cầm, nghĩ là mình và Hàn Nhị công tử có tư tình, dùng danh nghĩa của hắn để ước hẹn, nàng nhất định đến chỗ hẹn. Nói như vậy, Tĩnh Thịnh thể tử nhất định đã trù tính đã lâu, an bài trò hay ở Vọng Tiên Đình.

Chính là, ngày đó Tĩnh Thịnh thể tử rõ ràng nhìn thấy là Nhã Nhi, mà mình mấy tháng lại chưa bao giờ ra khỏi Tào phủ, cung nữ vì sao lại giao tờ giấy này cho mình?

Cũng không thể trách Du Tiểu Văn nghi hoặc, Tĩnh Thịnh thể tử nếu muốn làm một chút báo thù rửa hận nho nhỏ cho muội muội, mục đích cuối cùng tất nhiên là hủy thanh danh của nàng, làm cho khuê dự của nàng cũng phải lung lay sắp đổ giống như Tĩnh Văn quận chúa. Nếu xem đây là điều kiện tiên quyết, hẳn quyết không khả năng tùy ý tìm một cung nữ trong Lịch Vương phủ, tung ra mấy lượng bạc để gửi một tờ giấy, bởi vì chỉ cần manh mối này đã đủ kéo hẳn xuống nước.

Tuy rằng nam nhân không giống nữ tử phải chịu nhiều hạn chế của lễ pháp hà khắc, sẽ không vì chút chuyện hèn hờ mà liên lụy thanh danh, nhưng nàng cũng không phải là người có thể tùy ý cho Tĩnh Thịnh thể tử đập lên, ít nhất vẫn có thể cãi lại vài câu vì bản thân, sự tình thế nào cũng có thể lộ ra chút manh mối. Nếu nàng chứng minh được mình bị người ta hãm hại, thanh danh của bản thân tuy rằng khó giữ được, nhưng cũng sẽ lộ ra chuyện của Tĩnh Văn quận chúa. Còn Tĩnh Thịnh thể tử thân là trọng thần của triều đình, lại đi gây khó dễ một nữ tử khuê phòng, chứng tỏ khí lượng và lòng dạ thật sự là quá mức hạn hẹp, hẳn thế nào cũng sẽ bị đồng sự trong triều cười nhạo, làm không tốt còn có thể bị Ngự Sử buộc tội, chức quan khó giữ được. Cho nên, Tĩnh Thịnh thể tử tuyệt không mạo hiểm như vậy, cung nữ được hắn phái tới truyền tờ giấy này nhất định là người đã được hắn sớm an bài vào đây.

Vị quân sự ma ma mới vừa rồi tiếp đãi các nàng, chỉ nghe nói các nàng là Tào phủ nội quyến, đã đưa các nàng vào phòng khách, phòng chừng ngay cả ai là ai cũng chưa biết rõ ràng. Lấy tâm tư tinh mẫn của Tĩnh Thịnh thể tử, chuyện quan trọng hàng đầu khẳng định là xác định rõ ràng mục tiêu là ai, sau đó mới có thể bảo cung nữ kia gửi tờ giấy. Hơn nữa vì bảo hộ muội muội, hoặc là vì muốn cho muội muội một kinh hi, hẳn quyết sẽ không nói cho Tĩnh Văn quận chúa trước khi chuyện xảy ra, cung nữ kia lẽ ra phải nghĩ rằng “Tào Trung Nhã là Du Tiểu Văn” giống như Tĩnh Thịnh thể tử mới đúng.

Du Tiểu Văn cẩn thận nhớ lại về mặt của cung nữ kia lúc mới bước vào phòng khách, tựa hồ là đảo mắt quan sát kỹ khuôn mặt từng người một vòng, sau đó mới nhận ra nàng. Không nghi ngờ gì, chắc chắn đã có người cố tiết lộ một chút thông tin trước khi cung nữ này tới tìm nàng. Có thể làm như vậy, chỉ có thể là Trương Quân Dao. Dùng phương pháp gì thì nàng không biết, nhưng nàng luôn mặc quần áo nhạt màu, trên đầu chỉ cài một cây trâm bạc, quả thật rất dễ nhận ra.

Đúng rồi, muốn nhận ra mình, chỉ cần dựa theo miêu tả xiêm y trang sức là được, về phần diện mạo, rất khó có thể miêu tả rõ ràng. Lâm thời phát hiện người không muốn đến, cung nữ kia lại không thể đi tiện viện, chỉ có thể nhờ người chuyển lời nhắn đến cho Tĩnh Thịnh thể tử, nhất định cũng là miêu tả xiêm y trang sức! Du Tiểu Văn suy nghĩ một phen, nhướn mày nhìn về phía Tào Trung Nhã đang hồ hởi xen lẫn giữa các thiên kim, khóe môi nhẹ nhàng cong lên.

Mấy năm nay, Tào Trung Nhã đã chậm rãi nảy nở, mặc dù so ra kém dung mạo tuyệt thế của Du Tiểu Văn và Ngô Lệ Quyên, nhưng bộ dạng thập phần xinh đẹp động lòng người, mặt mày tinh xảo uyển chuyển hàm xúc, so với các tiểu thư khuê các bình thường, phải nói là xuất sắc hơn rất nhiều. Cho nên, mỗi khi nói chuyện với người khác, cái cảm tron bóng của nàng luôn nâng cao cao, về mặt mạng theo một cổ cao ngạo khó có thể che giấu.

Đang lúc mọi người nói chuyện, ngoài cửa vọng đến một chuỗi tiếng bước chân nhẹ nhàng. Quân sự ma ma của Lịch Vương phủ dẫn một tiểu thư khuê các chừng mười ba, mười bốn tuổi đi vào. Nữ hài mặc một chiếc váy tím nhạt thêu bách điệp tinh xảo, tóc búi kiểu đọa mã kễ*, ngoại trừ cây trâm bạc khảm hình bát tiên quá hải bằng ngọc, trên đầu không còn dùng trang sức nào khác. Nhưng tóc đen trâm bạc, trắng đen đối lập, càng chứng tỏ nàng lệ sắc vô song, dung mạo chấn động.

* Tham khảo xem Đọa mã kễ trông ra sao: <http://shinandsu96.wordpress.com/ruong-do/mot-so-kieu-toc-thoi-xua-cua-phu-nu-trung-quoc/>

Sau lưng nàng, một tiểu nha hoàn xinh đẹp đang tuổi dậy thì quy củ đi theo. Lúc quân sự ma ma mời vị tiểu thư kia ngồi xuống, tiểu nha hoàn đi lên phía trước một bước, lấy đi tấm nệm mềm lót ghế của Lịch Vương phủ, thay bằng tấm nệm gấm đỏ thêu bức cá chơi hoa sen bằng chỉ bạc đang ôm trong người. Thay xong, tiểu nha hoàn mới đỡ tiểu thư nhà mình ngồi xuống ghế, lại quay sang cúi người xin lỗi quân sự ma ma của Lịch Vương phủ: “Tiểu thư nhà nô tì mấy ngày gần đây khó chịu trong người, sợ truyền bệnh cho người khác, mới cố ý mang theo nệm lót ghế, mong ma ma thứ lỗi.”

Tiểu nha hoàn này quả nhiên là đi theo vị tiểu thư kia, hơn nữa còn mồm miệng lanh lợi, phong thái đường hoàng hào phóng, không chút thu khém các tiểu thư quan gia bình thường.

Mọi người đều sững sốt.

Trong nội viện Lịch Vương phủ, bởi vì hôm nay có rất nhiều khách đến, mới cho phép đương gia chủ mẫu của các phủ mang theo một nha hoàn đi vào. Vị tiểu thư này có thể mang theo nha hoàn đi vào, thân phận nhất định cao quý, nhưng vì sao lại đến phòng khách nhỏ này, vì sao không ngồi trong phòng khách lớn cùng các quận chúa, huyện chủ và hương chủ khác?

Một vị tiểu thư thông minh nhanh nhạy, lập tức tiến lên cúi người hành lễ, hô: “Có phải là Hàn tiểu thư của phủ Thừa Tướng?”

Vị tiểu thư ngồi trên ghế vịn tay nha hoàn đứng lên, đỡ lấy vị tiểu thư nọ, đáp lại nửa lễ, “Đúng là tiểu muội, không biết tỷ tỷ là?”

Du Tiểu Văn giật mình, nguyên lai là Hàn Điềm Nhã, muội muội ruột của Hàn Thế Chiêu, là đệ nhất mỹ nữ của kinh thành năm đó, khó trách bộ dạng nổi bật như thế. Hàn phu nhân bảo hộ nữ nhi vô cùng tốt, xưa nay đều không đưa nàng đến các buổi tụ hội, chỉ khi trong nhà có khách đến chơi, ngẫu nhiên gọi nàng ra bái kiến trưởng bối. Dù là như vậy, tin đồn mỹ mạo của Hàn Điềm Nhã cũng đã truyền khắp kinh thành, dẫn tới vô số danh môn vọng tộc đến phủ cầu hôn.

Tuy rằng không biết Hàn Điềm Nhã vì sao lại đến phòng khách nhỏ này, nhưng đây thật là đã giúp Du Tiểu Văn một cái ân lớn, hành động kế tiếp của nàng, nhất định sẽ kích thích Tào Trung Nhã.

Du Tiểu Văn làm ra vẻ mặt cực kỳ hâm mộ, nhích lại gần Tào Trung Yến, nhỏ giọng nói: “Bộ dạng của Hàn tiểu thư thật là xinh đẹp, tỷ nhìn trang sức trên đầu nàng ấy xem, thực là sáng.” Nói xong nhìn nhìn trang sức trên người Tào Trung Yến, không khỏi thật tình thờ dài một hơi. Trương thị đối đãi thứ nữ thật không mấy rộng rãi, mà ánh mắt Võ thị lại có hạn, cho Tào Trung Nhã đeo bộ trang sức này, nhìn thì có vẻ quý báu nhưng hoàn toàn không hợp với khí chất văn tĩnh của nàng, trông có vẻ quá phàm tục.

Du Tiểu Văn liền rút một cây trâm bạc khảm ngọc và một con bọ cánh cam vàng từ trên đầu mình xuống, cài vào tóc của Tào Trung Yến, “Thứ này tặng cho Yến Nhi biểu tỷ.” Nói rồi, tay cũng rút cây trâm vàng quý trọng xuống, làm dung sắc của Tào Trung Yến nhất thời rạng rỡ không ít.

Tào Trung Yến kinh hãi, vội vàng xua tay, “Rất, rất quý trọng.”

Trên thân con bọ cánh cam có gần hơn mười viên trân châu đồng dạng lớn nhỏ, xung quanh có khảm hai viên bạch ngọc cỡ ngón cái một nhỏ và tám viên hồng ngọc lớn cỡ hạt gạo, tổng cộng ít nhất cũng phải hai ngàn lượng bạc.

Du Tiểu Văn vờ cả giận nói: “Không được từ chối, nếu không căn chính là khinh thường muội.”

Tào Trung Yến lúng ta lúng túng ngậm miệng, kỳ thật nếu thật muốn nàng từ chối, trong lòng vẫn là rất luyến tiếc.

Tào Trung Nhã còn đang ghen tị nhìn cảnh Hàn Điềm Nhã được mọi người vờn quanh nịnh hót, chợt nghe đến động tĩnh bên cạnh, ngoái đầu nhìn lại, nhất thời càng thêm ghen ghét không thôi. Nàng thấy cây trâm trên đầu Du Tiểu Văn bao nhiêu lần, liền ghen ghét bấy nhiêu lần. Chính là hiện tại nàng và Du Tiểu Văn bằng mặt không bằng lòng, không dám lại giương giọng đòi nọ của Du Tiểu Văn giống như trước đây, nhưng thứ mà đáy lòng luôn mơ lấy làm của riêng nay lại ở trên đầu nhị tỷ, thử hỏi sao không khiến nàng ghen tị thành cuồng.

Tào Trung Nhã lập tức mở miệng, nói mà hoàn toàn không có suy nghĩ: “Biểu tỷ thật đúng là hào phóng, lấy di vật của cô để lấy lòng.”

Du Tiểu Văn nghe vậy, nói: “Bộ dạng Yến Nhi biểu tỷ xinh đẹp, tính tình lại nhu thuận, nếu mẫu thân còn ở trên đời, cũng sẽ nguyện ý tặng cho biểu tỷ làm vật quý cất dưới đáy rương.”

Tào Trung Nhã bực mình không thôi, chính là thanh âm vừa rồi hơi cao một chút, đã khiến vài vị khuê tú quay đầu nhìn sang đây, nàng không thể không thu liễm vẻ giận dữ, miệng cong lên cười nhân nhợt. Nàng đã mười ba tuổi, biết thanh danh đối với nữ tử chưa đính hôn trọng yếu cỡ nào.

Tào Trung Yến thấy Tào Trung Nhã không lại náo loạn, liền an tâm, nhỏ giọng nói cảm tạ với Du Tiểu Văn, “Sau khi trở về, tỷ sẽ cắt thật kỹ dưới đáy rương, thứ quý trọng như vậy, thực sợ rớt mất.”

Du Tiểu Văn cười nhẹ, “Cây trâm này đã đưa cho biểu tỷ, biểu tỷ muốn dùng thế nào cứ dùng thế ấy.”

Khóe mắt liếc nhìn sắc mặt của Tào Trung Nhã, thấy nàng ta nghe xong câu đó, ánh mắt không ngừng đảo tròn lăm lét.

Tỷ muội Tào gia và Du Tiểu Văn không đến trước mặt Hàn Điềm Nhã giúp vui, chỉ ngồi quanh nói chuyện phiếm với nhau. Sơ Tuyết tranh thủ lại đây đáp lời, nói trong hoa viên có mấy nơi có vẻ yên tĩnh, trong số đó có Vọng Tiên Đình.

Không bao lâu sau, tiệc xuân bắt đầu. Ăn tiệc xong, khách khứa bắt đầu tản ra khắp bốn phía, người thì du hồ, người thì tụ tập nói chuyện phiếm, người thì đi ngủ trưa, nhóm khác thì ngồi xuống đánh bài.

Du Tiểu Văn và Tào Trung Yến đều về phòng nghỉ ngơi. Tào Trung Nhã và Tào Trung Trinh vẫn nán lại trong phòng khách nhỏ, địa vị của các nàng đối với các tiểu thư quyền quý khác thật ra không được coi trọng mấy. Tào Thanh Nho nhậm chức Lại bộ hữu Thị Lang, chức quan mặc dù cao, bất quá đây là kinh thành, nơi mà Vương gia Hầu gia Quốc Công gia đi đầy đường, tính ra không thể coi là quyền quý.

Tào Trung Nhã thế nào cũng không nghĩ đến Du Tiểu Văn sẽ tặng cây trầm kia cho Tào Trung Yên. Nàng thấy rõ ràng sau khi Tào Trung Yên cài cây trầm kia lên, nhiều danh môn thực nữ liền quay sang tán gẫu trang sức với nàng ta. Tào Trung Nhã oán hận hừ một tiếng, gọi một nha hoàn Lịch Vương phủ lại đây, hỏi phòng nghỉ của hai người kia ở đâu.

Tiểu nha hoàn dẫn nàng đi tìm phòng của Du Tiểu Văn và Tào Trung Yên. Tào Trung Nhã thấy Du Tiểu Văn đã nhắm mắt ngủ say, trong lòng mừng rỡ, vội tay gọi Tào Trung Yên cùng mình đi ra ngoài.

Tào Trung Yên không hiểu ra sao, bất quá thấy vẻ mặt Tào Trung Nhã nhìn mình, trái tim liền bùm bùm nhảy dựng, đi theo Tào Trung Nhã vào trong viện, quả nhiên nghe nàng ta nói, “Đưa cây trầm cho ta mượn.”

Tào Trung Yên theo bản năng lui ra sau một bước, đưa tay bảo vệ cây trầm trên đầu. Lúc này trong viện không một bóng người, Tào Trung Nhã không cần phải bảo trì hình tượng thực nữ, lập tức trừng mắt lên, “Có cho mượn hay không?”

Bị bóng ma Tào Trung Nhã chèn ép đã lâu, Tào Trung Yên không dám phản kháng, chỉ nhỏ giọng hỏi, “Muội... muội... mượn bao lâu?”

Tào Trung Nhã không rảnh nói chuyện tào lao, lập tức đưa tay giật lấy cây trầm, chạy về phòng nghỉ, vừa nhìn vào gương vừa cài trầm lên tóc, nhìn từ góc nào đều cảm thấy rất đẹp, nheo mắt ẩn tình đưa tình cười với cái bóng của mình trong gương, thuận miệng có lệ nói với Tào Trung Yên chạy theo vào phòng, “Sau bữa tiệc sẽ trả lại cho ngươi.” Dứt lời cảnh giác quay đầu nhìn về hướng Du Tiểu Văn, thấy nàng còn ngủ say trên giường, vì thế yên tâm kéo Tào Trung Yên ra khỏi phòng, nhỏ giọng ra lệnh, “Ngươi đổi phòng nghỉ khác đi, không được để cho nàng ta nhìn trầm trên đầu ngươi đã không có.”

Tào Trung Yên ừm khuất nhìn theo bóng lưng thướt tha của Tào Trung Nhã đi xa, lại ừm khuất đi tìm nha hoàn của Lịch Vương phủ, đổi một phòng nghỉ khác.

Tào gia tử muội rồi đi không bao lâu, cung nữ lúc này liền tìm đến đây, nhỏ giọng gọi tỉnh Du Tiểu Văn dậy, xin lỗi nói: “Làm cho tiểu thư đợi lâu, hôm nay bận nhiều việc, phải chờ đến bây giờ mới tìm ngài được.”

Du Tiểu Văn lơ đãng, cúi đầu nhẹ nhàng “Ừm” một tiếng, vẻ mặt còn lộ ra vài phần xấu hổ. Cung nữ thấy vậy, thấp phần an tâm, mỉm cười hầu hạ nàng ngồi dậy, hỗ trợ sửa sang đầu tóc và xiêm y, kỳ quái hỏi, “Trang sức trên tóc tiểu thư đâu rồi?”

Du Tiểu Văn lấy mấy cây trầm của Tào Trung Yên ra, đưa cho nàng, ngượng ngùng nói: “Mang cái này đi, nhìn xinh đẹp hơn một chút.”

Vàng ròng khám hồng bảo, lam bảo, lục bảo, không phải không quý trọng, chính là chất lượng ngọc không phải thượng phẩm. Cung nữ cực lực khống chế biểu tình trên mặt, miễn cho toát ra vẻ khinh bỉ, khen: “Quả thực xinh đẹp. Bất quá cây trầm bạc sáng nay tựa hồ quý trọng hơn một chút.”

“Cái kia rất đơn điệu.”

Du Tiểu Văn dứt khoát phủ quyết, cung nữ cũng không còn cách nào khác, giúp nàng cài trầm lên, thật tình cảm thấy khó coi, “Vẫn là cây trầm kia xinh đẹp hơn một chút.”

Du Tiểu Văn “A” một tiếng, thất vọng nói: “Ta đã đưa cho nha hoàn cất rồi. Quên đi, không cần cài trầm, hần từng nói, ta dù không cài trầm vẫn xinh đẹp.”

Nói xong gục đầu xuống, ngượng ngùng đỏ mặt lên.

Cung nữ nhin không nổi khách sáo vài câu trong lòng, thiếu chút nữa che giấu không nổi biểu tình trên mặt. Vị Du tiểu thư này, xinh đẹp thì có xinh đẹp, nhưng đầu óc chắc là bị sinh cá rồi, may mà còn có dung mạo này, đủ để giữ cho nam nhân dừng lại nghỉ chân một thời gian, nếu thật sự làm một chủ mẫu, sợ là sẽ bị đám tiểu thiếp ăn sạch không thừa xương cốt.

Cung nữ lười tiếp tục nịnh hót, trực tiếp dẫn Du Tiểu Văn đi ra ngoài. Du Tiểu Văn chú ý sau khi đi ra ngoài sân, lúc ngang qua núi giả, cung nữ kia lên gờ tay ra dấu với một bóng người nấp sau thân cây, nàng chỉ làm như không phát hiện, tiếp tục cúi đầu đi đường.

Lúc hai người đi xuyên qua khoảng rừng hoa đào, đột nhiên vang lên một đạo tiếng gió, cung nữ khẽ kêu một tiếng liền ngã xuống đất. Du Tiểu Văn tròn mắt nhìn, hạt đào trong tay nàng còn chưa bắn ra a!

“Ngủ giấc!” Quân Dật Chi người còn chưa tới, thanh âm đã tới trước. Hần nói xong mới lác lư từ phía sau gốc cây đào ra, vừa đi vừa phe phẩy quạt, ánh mắt nhìn Du Tiểu Văn có mấy phần phật ý, mấy phần tiếc rên sát không thành thép, “Thấy là Hàn Nhị công tử mời liền khăn cấp đi gặp mặt sao? Hừ!”

Du Tiểu Văn giận đỏ mặt, trừng mắt nhìn hần: “Ai muốn ngươi xen vào việc của người khác!”

Quân Dật Chi còn định quở trách nàng, khéo mắt đột nhiên liếc nhìn thấy hột đào trong tay nàng, ngón tay nàng rõ ràng đang trong tư thế chuẩn bị bắn ra, tâm tình đột nhiên tốt lắm, nhướn mày cười nói: “Còn không ngủ giấc!”

Du Tiểu Văn liếc trắng mắt, nhắc váy đi vòng qua người hần, tiếp tục đi về phía trước. Quân Dật Chi vội vàng đi theo, “Ngươi định làm gì? Đi theo ta đi, để ta dẫn ngươi đi xem trò hay.”

Du Tiểu Văn dùng chân lại, dùng ánh mắt hỏi “Trò hay gì?”

Quân Dật Chi dùng quạt chỉ chỉ một con đường mòn, dẫn đầu đi trước. Du Tiểu Văn chần chờ một lát, liền đi theo hần dọc theo đường mòn, đi vào một chỗ vườn trồng có tường hoa bao quanh.

Hai người trốn kỹ vào một góc, không bao lâu sau, chợt nghe có một giọng thiếu niên quen thuộc vang lên, là Tào Trung Duệ đang nói, “Thật sự là hâm mộ Hàn huynh.”

Tiếp theo nghe được Hàn Thế Chiêu nói, “Hâm mộ cái gì? Cưới công chúa chỉ có vẻ quang vinh ở mặt ngoài mà thôi. Thân là nam tử, lại phải hai quỳ sáu lạy thê tử của mình, đến nạp thiếp thất cũng run như cây sậy, thật sự không phải chuyện tốt. Với nói, ta càng nguyện ý cưới một thiên kim danh môn thế gia, biết giữ lễ thủ quy củ, ôn nhu dịu dàng.”

Tào Trung Duệ trong lòng không cho là đúng, cười nhạt nói: “Chỉ sợ rất nhiều người muốn cưới công chúa đều cưới không được. Hàn huynh là sợ người bên ngoài cực kỳ hâm mộ mình nên mới nói như vậy, đúng không?”

Hàn Thế Chiêu khẽ thờ dài, lắc lắc đầu, “Tào hiền đệ không tin, ta cũng không có biện pháp. Kỳ thật ta cũng không có gì phải sợ, ta và Duy Phương Đại công chúa, coi như là từ nhỏ quen biết, nếu thật sự có thể tìm được một nữ tử hợp ý, ta sẽ đi nói rõ tâm nguyện của mình với nàng, ta nghĩ nàng sẽ không miễn cưỡng ta.”

Thấy thần thái Hàn Thế Chiêu có vẻ nghiêm túc, trong lòng Tào Trung Duệ chợt động. Lờ mờ thân Trương thị như bay vòng quanh trong lòng, “Bộ dạng con tuấn tú lịch sự, cô nương nhà ai thấy con mà không phải đồ bùng măt, nếu có thể hấp dẫn vị quận chúa nào đó, Hà cô nương thì có tính cái gì. Chỉ cần cầu một đạo thánh chi, à ta còn không phải ngoan ngoãn tự thỉnh hạ đường!”

Quận chúa còn có thể áp chết Hà Ngừ Phương, huống chi là Đại công chúa! Tào Trung Duệ có chút vội vàng hỏi: “Hàn huynh thật sự không muốn? Khả huynh..... có để ý nữ tử nào không?” Đột nhiên nghĩ đến chuyện tặng cảm, trong lòng phi thường không thoải mái hỏi, “Chỉ sợ là đã có rồi.”

Mặt Hàn Thế Chiêu lộ vẻ ngượng ngùng, ánh mắt nhìn ra phương xa, hăm hồ nói: “Cũng không thể tính, không có dịp tiếp xúc gần gũi nhiều, chỉ cảm thấy thập phần có phong cách. Mẫu thân ta từng dạy, cưới vợ phải cưới vợ hiền, gia thế là quan trọng nhất, tướng mạo và nhân phẩm đương nhiên không thể thiếu, đối đãi với huynh đệ tỷ muội trong nhà cũng phải thân mật mới được.”

Tào Trung Duệ nghe vậy càng thêm phiền chán, bỗng nhiên không còn hứng thú nói chuyện. Hàn Thế Chiêu lại chuyển đề tài, hỏi: “Đúng rồi, ta năm trước bị phong hàn, được một phương thuốc trị ho, thập phần hữu hiệu, ta liền tặng cho Tào hiền đệ.” Từ trong ngực áo lấy ra một phương thuốc, đưa cho Tào Trung Duệ.

Đề tài thay đổi đột ngột, Tào Trung Duệ giật mình sững sốt hồi lâu. Không có việc gì thì tặng phương thuốc làm chi, biểu muội rõ ràng không có sinh bệnh..... Không đúng, muội muội bị bệnh a, trúng phong hàn nên đã ho suốt hai ngày, mấy ngày sau mới chậm rãi khỏe lên, chẳng lẽ người trong lòng của Hàn huynh là..... Tào Trung Duệ quan sát kỹ sắc mặt của Hàn Thế Chiêu, thấy Hàn Thế Chiêu thập phần hiếm có lộ ra chút quần bách, không giống phong thái tuấn dật phóng khoáng như ngày thường.

Có cha mẹ ở, ai cũng không thể tự làm chủ hôn sự, ngay cả đàm luận đều là cấm kỵ, Tào Trung Duệ không thể trực tiếp hỏi rõ tâm ý của hần, đành phải uyển chuyển nói: “Vừa vận tiểu muội mấy ngày nay ho rất nặng, tiểu đệ xin đa tạ Hàn huynh.”

Hàn Thế Chiêu làm như trút được gánh nặng, có chút vội vàng nói: “Phương thuốc này rất dễ làm, chỉ trong một ngày là có thể chuẩn bị xong, mau chút cấp xá muội ăn vào, ho lâu không tốt cho tim phổi.”

Tào Trung Duệ lập tức cảm thấy mình đã đoán trúng tâm tư của Hàn Thế Chiêu, nhin không được bật cười gật đầu. Hàn Thế Chiêu thấy Tào Trung Duệ đã đáp ứng, cũng lộ ra nụ cười thoải mái. Hai người lại nói chuyện qua lại với nhau vài câu, Hàn Thế Chiêu chợt nói: “Ngu huynh có chút mệt mỏi, đến Vọng Tiên Đình ngồi nghỉ một lát, hiền đệ cứ đi ngắm cảnh thoáng đã.”

Nghe được ba chữ “Vọng Tiên Đình”, Du Tiểu Văn liền quay đầu nhìn về phía Quân Dật Chi. Lông mi của Quân Dật Chi một chút cũng không động, hần dùng truyền âm nhập mật hỏi nàng: “Có muốn xem kịch vui không?”

Thấy người bên phía tường hoa kia đã đi xa, Du Tiểu Văn định lách mình đi ra, Quân Dật Chi vội giữ nàng lại, chỉ chỉ một phương hướng, hóa ra Tào Trung Nhã đang tránh sau một gốc cây nghe lén. Du Tiểu Văn nhìn xung quanh trái phải một chút, phát giác đây là bức tường hoa ngăn giữa nội viện của hoa viên và ngoại viện của hoa viên, Tào Trung Duệ và Hàn Thế Chiêu hẳn là ở ngoại viện, như vậy những lời mà bọn họ nói đều đã bị Tào Trung Nhã nghe hết. Chỉ sợ là cô gái tự tin mười phần này cũng cho rằng Hàn Thế Chiêu có tình ý với mình!

Với lại, trong câu nói của Hàn Thế Chiêu, một chữ cũng chưa nhắc tới tình a, yêu a, càng không nhắc đến Tào Trung Nhã, là Tào thị huynh muội tự mình muốn nghĩ theo hướng đó mà thôi. Du Tiểu Văn vừa cong khóe môi lên, liền nghi hoặc cảnh giác hỏi, “Người làm sao biết được?”

Rõ ràng hần muốn tốt cho nàng, nàng còn hoài nghi hần! Quân Dật Chi rất muốn làm ra vẻ phần nộ, nhưng khuôn mặt tuấn tú của hần không nén được tâm tình nhảy nhót trong lòng, đành phải xoay người đưa lưng về phía nàng, làm ra vẻ băng quơ nói, “Tên Tĩnh Thịnh kia luôn muốn tìm cách đánh trả, rạch vài nhát lên mặt ta, nên ta đã mượn người của phụ vương theo dõi hần.....” Hần nói đến một nửa, quay đầu lại nhìn Du Tiểu Văn, “Nữ nhân ngu ngốc, người chẳng lẽ thực nghĩ rằng tờ giấy kia là do Hàn Thế Chiêu gửi cho người?”

Nguyên lai ngay cả chuyện Tĩnh Thịnh thê tử gửi tờ giấy cho nàng, hần đều biết..... Ngẫm lại cũng không có gì kỳ quái, Bình Nam Hầu có thể cài người vào trong Lịch Vương phủ, các vương phủ khác đương nhiên cũng có thể nhét người của mình vào, chỉ sợ các thế gia đại tộc đều có cài cơ sở ngầm trong phủ của nhau. Bất quá, hần thông minh, nàng cũng đâu có ngốc a! Du Tiểu Văn cong cong miệng, “Người mới là ngu ngốc.”

Nhờ Hàn Thế Chiêu tặng lục tiêu cho nàng, nàng cho dù ngốc, cũng biết hai người bọn họ có một mối quan hệ ngầm nào đó, không phải kiểu vừa gặp mặt liền gây gổ giống như bề ngoài. Với lại, hẳn nhiệt tình tìm lục tiêu tặng nàng như vậy, không cần nghĩ cũng biết hẳn có ý gì, nếu quan hệ giữa Hàn Thế Chiêu và hẳn thật sự tốt, Hàn Thế Chiêu sao có thể viết thư hẹn gặp mặt nàng!

Trong lòng Quân Dật Chi chợt động, ánh mắt đăm đăm nhìn nàng, ần ần có chút chờ mong. Mặt Du Tiểu Văn bắt đầu nóng lên như phát sốt, vội lui ra sau một bước, quanh co chuyển đề tài, “Vọng Tiên Đình không phải ở trong nội viện sao?..... Kỳ thật ta... ta cũng hẹn Nhã Nhi đến đó.”

Quân Dật Chi có chút thất vọng, lập tức lại an ủi chính mình, nàng còn đang trong hiếu kì nha, sao có thể không kiên nhẫn chờ đợi! Ít nhất, nàng hiện tại đã nguyện ý nói chuyện với mình, vậy cũng là thân cận không ít. Nghĩ như vậy, trong lòng vui hơn một chút, hẳn khẽ nhướn mày nói: “Ồ? Người hẹn nàng ta thế nào?”

“Chính là tờ giấy kia, ta chuyển cho nàng.”

Lấy trình độ hiểu biết của Du Tiểu Văn đối với Tào Trung Nhã, nàng ta tất nhiên sẽ đi, cho dù vừa nhìn đã thấy không đáng tin cũng sẽ đi. Huống chi, Trương thị luôn khen nàng xinh đẹp thế này, xuất chúng thế kia, lại thêm có một biểu tỷ làm trắc phi, Tào Trung Nhã là thật tâm cảm thấy bản thân chính là người trong mộng của vô số thanh niên tài俊, tất cả mọi người đều đang chờ nàng chọn mà thôi. Hiện tại lại thêm Hàn Thế Chiêu tự mình nói ra mấy lời dụ hoặc, Tào Trung Nhã quả nhiên quyết đoán xoay người rời đi.

Quân Dật Chi tròn lớn hai mắt, lấy quạt chỉ vào nàng, nói: “Người..... làm thế chẳng phải là hại người sao?” Có tờ giấy kia, Hàn Thế Chiêu làm sao bây giờ?

Du Tiểu Văn ngượng ngùng, cắn môi nói: “Chỉ là dụ nàng ta đi đến chỗ hẹn mà thôi, ta..... Ta đang định đuổi theo, lấy tờ giấy lại.”

Quân Dật Chi ngửa mặt lên nhìn trời một hồi, lại quay trừng mắt nhìn nàng một lúc lâu, mới phát tay áo nói với Du Tiểu Văn, “Quên đi, chúng ta mau đi xem sao.”

Chuyến đi lần này là tách ra đi. Du Tiểu Văn dựa theo chỉ dẫn của Quân Dật Chi, biết làm thế nào để đến Vọng Tiên Đình. Hai người vừa ra khỏi rừng đào liền chia thành hai hướng.

Về phần Tào Trung Nhã, nàng đã từng đến Lịch Vương phủ nhiều lần, sớm biết rõ vị trí từng tiểu đình trong hoa viên. Nàng hớn hờ vừa đi vừa tung tẩy làn váy, thướt tha đi thẳng đến Vọng Tiên Đình. Nhưng trong đình không có một bóng người, bốn phía im ắng đến độ có thể nghe được tiếng gió xuân thổi qua.

Tào Trung Nhã tuyệt không gấp, đi dạo trong đình một vòng, bái ra tư thế đẹp nhất ngồi xuống ghế đá, hai tay chống má, hết sức nghiêm túc suy nghĩ, lát nữa nếu Hàn Nhị công tử thô lỗ với nàng, nàng phải đối đáp thế nào mới tốt? Nên cự tuyệt hay nên ưng thuận?

Có nên ưng thuận không? Hàn Nhị công tử mới mười bốn tuổi, kỳ thi mùa xuân năm nay đậu giải ba, mỗi người đều gọi hắn là Hàn thám hoa, phụ thân lại là đương triều Thừa tướng, tiền đồ tương lai cực kỳ sáng lạn. Nhưng mà..... Không, không được, còn có một vị Quân Nhị công tử tướng mạo xuất sắc chưa biểu lộ tâm ý, hơn nữa Quân Nhị công tử là con trai dòng chính thất của Thân Vương, năm nay hẳn là có thể phong Quận Vương đúng không? Quận Vương phi, đây là cỡ nào vinh quang nha, so với Quân Dao biểu tỷ còn tôn quý hơn nhiều lắm.

..... Càng nghĩ càng thấy đắc ý, Hàn phu nhân nói quả nhiên rất đúng, cưới vợ phải cưới vợ hiền, gia thế là quan trọng nhất. Du Tiểu Văn cho dù có mỹ mạo hơn mình một chút, lại thua về mặt gia thế. Đám hỏi giữa các đại gia tộc đều là vì cùng cố thể lực, ai lại muốn cưới một bé gái mồ côi không có nhà mẹ đẻ? Á cho dù gả được vào chỗ tốt, cũng chỉ có thể làm tiểu thiếp, nếu không, giỏi lắm là gả cho trưởng tử của một tiểu quan gia nào đó. Các thiên kim của các phủ Thân Vương, Quận Vương tuy rằng có thân phận cao quý, đáng tiếc là người cùng họ tộc với Quân Nhị công tử. Về phần các quận chúa, huyện chủ, diện mạo của các nàng lại đều kém hơn mình.

Ai... Hàn Nhị công tử cùng Quân Nhị công tử, nàng rốt cuộc nên chọn người nào mới tốt đây?

Đang lúc Tào Trung Nhã phiền não, chợt nghe một giọng nam thuần hậu cất tiếng trào phúng: “Nguyên lai thật là có một nữ tử vô sỉ như vậy, Tĩnh mỗ hôm nay coi như đại khai nhãn giới.”

Một tràng cười ồ vang lên, có người trêu chọc nói: “Bộ dạng thật sự là xinh đẹp, nấp về nhà làm tiểu thiếp ám giương vẫn là có thể, thế từ trăm ngàn đừng ghét bỏ nha.”

Tào Trung Nhã khó hiểu quay đầu lại, bỗng nhiên phát giác bên ngoài tiểu đình nhiều thêm bảy, tám gã thiếu niên ăn mặc hoa lệ, cầm đầu có hai người. Người bên trái có hàng chân mày đậm và thẳng, mắt xéch tà tà nhếch cao, sống mũi cao thẳng tắp như núi, môi đỏ tươi như có lau qua son, khẽ cong lên tươi cười, tràn đầy ý đùa cợt. Người có bộ dạng đa tình nhưng thực chất rất vô tình này chính là Tĩnh Thịnh thế tử. Người bên phải có tướng mạo hơi bình thường, nhưng hơn ở chỗ quý khí mười phần, là Lịch Vương thế tử.

Tào Trung Nhã nâng tay áo che mặt, bình tĩnh nhìn bọn họ, thấy ánh mắt mọi người nhìn mình bao hàm ý đùa cợt và khinh miệt rõ ràng đến độ không cần nói thành lời, có chút buồn bực hỏi, “Các người là ai, sao lại vào trong nội viện?”

Tĩnh Thịnh thế tử khẽ hừ một tiếng, “Ta còn đang muốn hỏi người, người vì sao lại chạy tới nơi này, không biết kế bên đây chính là ngoại viện, hôm nay khách đến đông như vậy, chẳng lẽ không sợ bị người đi ngang qua nhìn thấy sao?”

Tào Trung Nhã kinh hoàng nhìn lại, phát hiện tám màn trúc phía sau tiểu đình không biết đã kéo lên từ lúc nào. Vọng Tiên Đình nằm trên một tòa núi giả,

đối diện một con đường mòn trong ngoại viện, cách đó không xa là dãy phòng nghỉ của khách, tầm nhìn trông trải, ngay cả tường viện đều ngăn không được, mặc cho ai đứng cạnh cửa sổ của phòng nghỉ, hoặc đi ngang qua đường mòn, chỉ cần nhắc đầu lên đều có thể nhìn thấy nàng.

Tào Trung Nhã nhất thời kinh hãi, ngoài miệng trong yếu nói: “Tuy là như thế, các người cũng không thể đi vào trong nội viện!”

Lịch Vương thế tử cười nhạo: “Đây là nhà của ta, ta muốn đi đến đâu thì đi đến đó. Người thân là khách, vốn không nên chạy đến nơi cách ngoại viện gần như thế. Huống chi, ta chỉ là muốn đi cùng Thịnh thế tử để xem nữ tử không đức không hạnh rốt cuộc trông như thế nào mà thôi.”

Tào Trung Nhã nhất thời cảm thấy bất an, cúi đầu định lao ra khỏi tiểu đình, lại bị mấy thiếu niên đứng chắn kín đường. Đang lúc tranh cãi âm ỉ, bỗng có một đoàn người đi lại đây. Người dẫn đầu chính là nữ chủ nhân của nơi này – Lịch Vương phi. Cả Sở thái phi và Quân Dật Chi cũng có trong đoàn người.

Lịch Vương phi khó hiểu nhìn mọi người, bình tĩnh hỏi con, “Đây là có chuyện gì?”

Lịch Vương thế tử nói: “Là Tĩnh huynh nhận được một tờ giấy, có người hẹn gặp mặt huynh ấy, tự xưng là Trâm Bạc Khảm Ngọc. Chúng con liền đi theo xem nào nhiệt.”

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Đích Nữ Không Ngoan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 78: Ai Đúng Ai Sai

Lí do thoái thác của Lịch Vương thế tử làm cho Tĩnh Thịnh thế tử khế nhủ mày.

Sinh sự ở trong phủ của người khác, bất luận ai đúng ai sai, đều là không nề mặt chủ nhân, cho nên Tĩnh Thịnh thế tử cố ý hẹn vài tên ăn chơi trác táng nổi tiếng trong kinh thành đến để làm chứng cho việc hôm nay. Đám người này đều là những kẻ lăm mồm, lại thường ra vào nơi phong nguyệt và trà lâu tửu quán. Nếu họ gặp được loại chuyện phong lưu này, sau khi tan tiệc nhất định sẽ đi tung tin khắp nơi. Sau khi lời đồn đãi truyền ra, tuy rằng vẫn là việc phát sinh ở trong phủ của Lịch Vương, nhưng ít ra không phải gây náo loạn ngay trước mặt chủ nhân yến hội và nhiều vị khách khác. Bên phía Lịch Vương phủ coi như giữ lại thể diện, nhưng thanh danh của Du Tiểu Văn thì không được như vậy, sẽ hoàn toàn bị hủy diệt. Á ta chỉ có thể cạo đầu làm ni cô, hoặc là tự nâng mình vào phủ Bình Nam Hầu làm thiếp.

Lịch Vương thế tử là người đầu óc ngốc nghếch lại thích đi đầu kết bè kết phái, bị Tĩnh Thịnh thế tử nói mấy câu liền tự mình xuất đầu, chủ động dẫn người đến nội viện xem vị khuê tú cả gan dám ước hội nam tử là ai, bởi vậy, lại thay Tĩnh Thịnh thế tử quét sạch dấu vết vài phần, hẳn còn đang đắc ý chưa bao lâu, kết quả lập tức bị Lịch Vương thế tử đem bán.

Y theo an bài của Tĩnh Thịnh thế tử, sẽ không kinh động đến Lịch Vương phi hoặc nữ quyến khác, bởi vì gây náo loạn trước mặt nhiều người như vậy, đối phương khẳng định sẽ giả vờ yếu thế, lợi dụng sự đồng tình của các vị phụ nhân để thoát thân, mục đích của hắn có thể đạt tới hay không liền khó nói. Thế nên hắn còn cố ý dặn người của chính mình lưu ý tình hình bên kia hoa viên, có việc gì thì ngăn trở một chút, hoặc là thông tri cho hắn biết. Nhưng hiện tại Lịch Vương phi lại cùng mười vị phụ nhân danh phẩm cực cao đến nơi này, ở cái nơi hẻo lánh cách xa phần trung tâm của nội viện và ngoại viện. Điều này khiến đáy lòng Tĩnh Thịnh thế tử dâng lên nỗi bất an mơ hồ, ý tưởng này lên trong nháy mắt chính là việc hôm nay phải từ bỏ, ít nhất là trước mặt Lịch Vương phi và các vị Vương phi, Quốc Công phu nhân khác, tạm thời cứ áp chế trước. Dù sao đã có bọn người miệng rộng ở đây, họ sẽ tự đi truyền bá, đợi lúc lời đồn đãi xôn xao lên, Du Tiểu Văn cho dù muốn biện giải cũng không thể.

Nào biết Lịch Vương thế tử lạnh mồm lạnh miệng như vậy, câu đầu tiên liền chỉ ra là trong đình có một nữ hài hẹn gặp Tĩnh Thịnh thế tử, làm cho hắn muốn ngăn trở cũng không kịp.

Quả nhiên, nghe xong những lời này của Lịch Vương thế tử, Tào Trung Nhã liền vô cùng kích động lên. Nơi này có nữ trưởng bối, nàng cũng không lại che mặt, chỉ tay vào mặt Tĩnh Thịnh thế tử, mở miệng quát Lịch Vương thế tử: “Ta mà lại hẹn gặp mặt hắn? Bằng hắn cũng xứng?”

Về khinh miệt trong giọng nói hiển lộ mười phần đủ mười.

Tất cả mọi người ở đây đều không khỏi không ghen ghét, nhìn nhìn Tào Trung Nhã, lại nhìn nhìn sắc mặt xanh mét của Tĩnh Thịnh thế tử, thật sự không biết lo lắng đó của Tào Trung Nhã là từ đâu ra. Trương thị hai năm nay thường xuyên dẫn Tào Trung Nhã tham gia các loại yến hội, nên các vị phụ nhân có mặt ở đây đều biết nàng là ai, lẽ ra với thân phận của Tào Trung Nhã và Tĩnh Thịnh thế, khoảng cách chênh lệch quả thật không nhỏ chút nào. Bản thân Tĩnh Thịnh thế tử là quan to tam phẩm trong triều, phụ thân lại là đại quan nhất phẩm, nắm giữ quyền cao trong tay. Luận tước vị, Tĩnh Thịnh thế tử rõ ràng cao quý hơn Tào Thanh Nho, Tào Trung Nhã rốt cuộc vì sao lại xem thường Tĩnh Thịnh thế tử a?

Tĩnh Thịnh thế tử nheo mắt lại, còn không kịp tỏ thái độ, Lịch Vương thế tử đã không vui “Hừ” một tiếng, chỉ vào mặt Tào Trung Nhã, nói: “Người nếu không hẹn Tĩnh Thịnh, vậy vì sao lại ở chỗ này? Lại vì sao vừa vặn cài trâm bạc trên đầu? Trong tay Tĩnh Thịnh còn giữ tờ giấy do người viết, đừng hòng nói xạo. Loại nữ tử suốt ngày mơ tưởng treo cao, ta đã thấy nhiều lắm, nhưng loại nữ tử không tuân thủ phụ đức*, cử chỉ ngả ngón như người, phải nói là ta lần đầu tiên nhìn thấy!”

* phụ đức: những nguyên tắc đạo đức của người phụ nữ

Tào Trung Nhã nhất thời nổi giận. Nàng ít nhiều đã đi theo Nghiêm ma ma hơn một năm, biết việc này nếu để người ta tin là thật, thanh danh của nàng coi như xong rồi, ngay cả Quân Dao biểu tỳ cũng cứu không được. Nàng làm sao còn có thể trấn trụ tính tình được! Cũng may nàng còn biết nhìn rõ tình thế, hiểu rằng Lịch Vương thế tử là chủ nhà, bản thân không thể đắc tội, liền chỉ vào Tĩnh Thịnh thế tử, nói: “Thế tử nói chuyện cũng phải có bằng chứng, ta sao lại trèo lên loại người xấu xí, trên mặt có sẹo như hấn? Ta là được người khác hẹn đến nơi này.”

Lời vừa nói ra, ánh mắt Tĩnh Thịnh thế tử nhất thời phát lạnh. Chuyện mà hấn đề ý nhất, chính là người khác nói hấn xấu. Con nhà quý tộc lấy văn võ toàn tài, tướng mạo tuấn kiệt làm vinh dự. Hấn nguyên bản có tiếng mỹ nam tử, nhưng từ khi trên mặt bị Tùy Văn rạch một nhát để lại sẹo, vết sẹo này làm thế nào cũng tiêu trừ hết, dùng Ngọc Cơ Cao do Thái Hậu ban thưởng cũng chỉ có thể làm cho vết sẹo nhạt đi một chút, còn dấu thịt lồi thật dài kia vẫn không thể tiêu trừ. Việc này đã trở thành chỗ đau vĩnh viễn trong lòng hấn. Tào Trung Nhã lại trước mặt nhiều người như vậy đâm vào chỗ đau, còn dùng lời lẽ khinh bỉ như vậy nói ra, nháy mắt biến thành đại cừu nhân của trong lòng hấn, vị trí còn cao hơn tên Tùy Văn và Quân Dật Chi.

Ánh mắt âm lãnh của Tĩnh Thịnh thế tử làm Tào Trung Nhã đang rống to kêu to lập tức khiếp đảm ngậm miệng. Tĩnh Thịnh thế tử âm trầm trừng mắt nhìn nàng một cái, lập tức rũ mắt xuống, làm như lão tăng nhập thiền, một chữ cũng không nói. Dù sao đã gây nháo loạn, có Lịch Vương thế tử nói chuyện giúp, hấn trầm mặc thế này ngược lại có thể được người khác đồng tình.

Chuyện trước mắt rõ ràng có điểm không ổn, các vị Vương phi, phu nhân ở đây đều có thể nghe ra, Lịch Vương phi như thế nào không biết. Với thân phận chủ nhân, bà chỉ muốn áp chế sự tình xuống, về phần Tào Trung Nhã và Tĩnh Thịnh định đối phó với nhau thế nào, đều không liên quan đến bà. Vì thế, bà liền cười nói: “Tĩnh Thịnh thế tử, Tào tiểu thư, có thể là có nhầm lẫn, đã biết là không phải thì liền quên đi, không bằng chúng ta lại tiếp tục đi dạo chơi. Hấn Nhi, con dẫn thế tử và các vị công tử đến hoa viên ở tiền viện đi.”

Tào tiểu thư? Ánh mắt Tĩnh Thịnh thế tử nhú lại, nháy mắt hiểu được mình đã gặp sai người, lập tức mỉm cười hạ thấp người, “Tiểu chất nghe theo Vương phi phân phó.”

Đáng tiếc Lịch Vương thế tử lại giờ chứng lên, không thêm đề ý lễ nghi, đưa tay thò ngay vào túi áo của Tĩnh Thịnh thế tử, lấy ra một tờ giấy, vội giơ lên cho người bên ngoài nhìn, “Nhìn đi, người còn dám nói xạo! Có gan làm, sao không có gan nhận?”

Tào Trung Nhã đâu chịu nổi loại uất ức này, vốn bởi vì biểu tỳ được sủng ái mà có chút lằng lằng, cảm thấy bất kì nam tử nào trong thiên hạ đều có thể mặc cho nàng chọn lựa, nếu truyền ra lời đồn nàng lén hẹn hò với Tĩnh Thịnh thế tử, nàng chẳng phải sẽ bị buộc với kẻ quái dị này cả đời sao? Nàng lập tức cũng tức giận bùng bùng nói: “Ta nói là có người hẹn ta đến, ta cũng có tờ giấy làm chứng!”

Nói xong liền lấy hà bao bên hông ra tìm, nhưng tìm hoài tìm mãi, lại không tìm được tờ giấy lúc nãy bỗng dưng lẩn đến cạnh chân nàng, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp lập tức trắng bệch.

Lịch Vương thế tử liền khoa trương cười to, “Thế nào? Quên chuẩn bị cho mình bằng chứng giải vây sao?” Ý tứ chính là khẳng định Tào Trung Nhã là loại nữ tử dâm tà.

Nghe con mình càng nói càng bậy bạ, Lịch Vương phi khẽ quát một tiếng, “Hấn Nhi, đủ.”

Tào Trung Nhã nhất thời khóc òa lên, chỉ vào Tĩnh Thịnh thế tử, khóc mắng: “Chắc chắn là ngươi đã dùng gian kế, ngươi muốn phá hư thanh danh của ta, ép ta gả cho ngươi. Lần trước ở chỗ biểu tỳ, ngươi đã nhìn thấy ta, ngươi lúc đó đã bắt đầu có ý đồ xấu với ta! Chắc chắn là ngươi!”

Cái miệng nhỏ nhắn vừa khóc vừa gào, nhưng mỗi chữ đều rõ ràng, khiến sắc mặt Tĩnh Thịnh thế tử liên tục biến sắc. Hấn là người nào chứ? Có biết bao nhiêu tiểu thư nhà Quốc Công, có biết nhiều tiểu thư được sắc phong danh hào huyện chủ, hương chủ ngưỡng mộ hấn, hấn còn không đoái hoài. Thứ tiểu nha đầu chưa đủ lông đủ cánh này còn dám nói là hấn có ý đồ với ả? Hấn mà có ý đồ với ả?

Vốn không nghĩ tiếp tục chuyện này, Tĩnh Thịnh thế tử lại bị ép phải tự rửa sạch cho bản thân, “Bỗng nhiên nhận được một tờ giấy vô liêm sỉ như vậy, trong lòng cảm thấy hành vi này thật trơ trẽn, không định đến gặp mặt, nghĩ rằng thế nào cũng phải chữa cho nữ hài tử một chút thể diện. Nhưng Hấn thế tử lại nói, không thể chấp nhận có người mượn nơi thanh nhã như Lịch Vương phủ để làm việc dâm tà và vô đạo đức này, mới có ý đến xem là nữ tử của phủ nào lại có phẩm hạnh không hợp như vậy, nên kéo Tĩnh mẫu tiến vào. Nguyên lai.....” Đào mắt nhìn Tào Trung Nhã từ trên xuống dưới, ánh mắt không chút giấu giếm vẻ khinh bỉ, không lại nhiều lời, hơn nữa còn kéo theo Tào phủ cũng cùng bị khinh bỉ theo.

Mấy vị công tử trẻ tuổi bên cạnh cũng cười nhạo lên, mặc dù không nói, nhưng nh mắt so với đào kếm còn bén nhọn, cắt vào lòng Tào Trung Nhã đến độ thở không nổi.

Quân Dật Chi vẫn đứng bên cạnh lão tổ, cười mị mị xem kịch vui. Bọn họ sở dĩ tới nơi này đều là do hấn cố ý dẫn tới. Lúc này thấy kịch vui đã diễn đến chỗ cao trào, hết thấy đều đang đi theo phương hướng có lợi cho Tĩnh Thịnh thế tử, bất lợi cho Tào Trung Nhã, hấn liền cười lên vài tiếng, chính tư thế thành ra hết sức lỏng lẻo, khoát một tay lên vai Tĩnh Thịnh thế tử, cười nói với Lịch Vương thế tử: “Nguyên lai Hấn thế tử có ý kéo Tĩnh thế huynh đến nội viện là để xem náo nhiệt, sao không gọi ta nữa nha, ngươi biết rõ sở thích của ta mà! Ta chính là muốn gặp thêm nhiều vị mỹ nữ, mới có ý năn nỉ lão tổ dẫn ta đi thỉnh an Lịch Vương phi. Tĩnh Thịnh không tình nguyện cho ngươi kéo đi, ngươi không bằng tới tìm ta, hướng hồ loại hình mà ta và Tĩnh thế huynh thích xem vốn không khác nhiều lắm.”

Lời vừa nói ra, da mặt Tĩnh Thịnh thế tử có chút cứng đờ. Nguyên bản, ấn theo cách nói của hấn, tất cả mọi người ở đây đều sẽ chỉ khinh bỉ Tào Trung Nhã, nhưng lời Quân Dật Chi nói lại nhắc nhở mọi người, Tĩnh Thịnh cũng không phải thứ tốt. Nếu thật sự là người thủ lễ, sẽ không đi vào trong nội viện, nếu hấn thật sự phúc hậu như những gì hấn nói, thì lẽ ra lúc Lịch Vương thế tử đề nghị gặp người, hấn phải nghiêm túc cự tuyệt, cực lực ngăn cản mới đúng. Huống hồ, Quân Dật Chi cuối cùng còn nói, hai người đều thích cùng một loại hình, thực dễ dàng khiến người ta liên tưởng đến chuyện hai người vì

một kỹ nữ thanh quan mà ra tay quá nặng với nhau hồi năm ngoái. Nam nhân ngẫu nhiên miên hoa túc liễu* thì được gọi là phong lưu, nhưng vì tranh một thanh quan mà đánh cho đầu roi máu chảy, chính là trò cười.

* miên hoa túc liễu = ám chỉ việc nam nhân đến thanh lâu tìm kỹ nữ mua vui

Đầu óc Tào Trung Nhã lúc này bỗng nhiên liên thông minh lên, nàng chỉ vào Tĩnh Thịnh thế tử, hèn mọn nói: “Loại người mỗi ngày chạy vào hoa lâu, bây giờ còn chạy vào trong nội viện nhà người ta như người, có mặt mũi nào mà nói ta phẩm hạnh không hợp?”

Quân Dật Chi không ngại người bên ngoài đánh giá hèn thế nào, dám lớn mật thừa nhận mình vào trong nội viện là để xem mỹ nữ, nhưng Tĩnh Thịnh thế tử để ý a. Sắc mặt hần xanh mét, hàng chục lý do thoái thác chạy vòng vòng trong đầu cũng chưa tìm thấy phương pháp nào có thể giải vây cho mình, hần chỉ phải trừng mắt bên nhọn liếc Tào Trung Nhã một cái, hết trăm mặt lại trăm mặt. Chẳng qua, lúc trước trăm mặt là đóng giả kẻ bị hại chịu ủy khuất, hiện tại là vì không thể cãi lại nên xấu hổ.

Lịch Vương phi liếc nhìn Tĩnh Thịnh thế tử một cái, ánh mắt thoáng hiện vài phần khinh bỉ. Chẳng qua Lịch Vương không có quyền, không thể trêu vào Bình Nam Hầu, bà chỉ có thể bắt đắc dĩ nhìn sang Sở thái phi. Bà không dám tiếp lời với Quân Dật Chi, chỉ ngóng trông Sở thái phi ra mặt, khuyên giải tiểu tử to gan lớn mật này đi, trăm ngàn đừng lại đánh nhau gây sự ở Lịch Vương phủ.

Sở thái phi đành phải trách mắng: “Mau bớt tranh cãi, con tướng là ai cũng đều thích không mặt không mũi như con, chuyện gì đều dám nhận sao?”

Đây là giúp tôn tử làm rõ ám chỉ đối với Tĩnh Thịnh thế tử.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Dị Nữ Không Ngoan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 79: Kết Thù

Lời Sở thái phi nói làm cho Tĩnh Thịnh thế tử xấu hổ không thôi. Hần không thể đấu võ mồm với Sở thái phi, cũng không thể phản pháo với Quân Dật Chi. Người ta đã vô sỉ thừa nhận chính mình vào hậu viện là để xem mỹ nhân, hần nếu nắm lấy điểm này mà nói, vừa không ý nghĩa, lại có vẻ lòng dạ hẹp hòi, đành phải bực mình siết chặt nắm tay, không nói một tiếng nào.

Các vị Vương phi và các phu nhân đều thầm nghĩ: Tĩnh tình hoang đường này của Quân nhị thiếu quả nhiên là do lão thái phi nuông chiều mà ra!

Bất quá, cũng may Quân Dật Chi phi thường nghe lời lão tổ, lập tức vòng lại bên cạnh lão tổ, vô cùng thân thiết nắm lấy cánh tay của bà, không lại khiêu khích Tĩnh Thịnh thế tử.

Lịch Vương phi chỉ mong việc lớn hóa nhỏ, việc nhỏ hóa không, loại việc thương tích phong hoá* này, tốt nhất đừng nháo lên trong Lịch Vương phủ. Bởi vì vô luận nghĩ như thế nào, người hỗ trợ truyền thư, khẳng định là nha hoàn gia đình của Lịch Vương phủ, nếu thực gây âm ỉ lên, người bên ngoài sẽ nghĩ thế nào về Lịch Vương phủ? Vì thế bà khẽ cười nói: “Đại khái là có người nào đó bày trò chọc ghẹo các người, đừng vì chút vui đùa mà làm tổn thương hòa khí, mau đi chơi đi thôi.”

* Thương tích phong hóa: ảnh hưởng xấu đến thuần phong mỹ tục

Các vị phu nhân khác cũng đều tiến lên phụ họa.

Tĩnh Thịnh thế tử suy nghĩ một phen, vì để khỏi gây phiền hà về sau, chỉ gượng cười một tiếng coi như xóa hết oán thù rồi không nói gì nữa. Hần kết luận bản thân đã trúng gian kế của kẻ khác, tiếc rằng đây không phải là phủ Bình Nam Hầu, nếu hần nhất định điều tra rõ ràng, chỉ có thể mượn tay Lịch Vương gia và Lịch Vương phi, như vậy khó tránh khỏi liên lụy một phen an bài của mình ra, thế nên chỉ có thể tạm áp chế nghi vấn trong lòng, chờ trở về lại chậm rãi phân tích.

Tào Trung Nhã nghe ngóng hồi lâu, tựa hồ không ai lại chỉ trích nàng phẩm hạnh không ổn, cũng liền từ bỏ.

Lịch Vương thế tử dẫn nhóm bạn của mình đi vào cửa hông cạnh núi giả trở về tiền viện, các vị phu nhân đi cùng Lịch Vương phi đến nhà thủy tạ nghỉ ngơi, còn Tào Trung Nhã thì đi theo cung nữ của Lịch Vương phủ trở về phòng nghỉ.

Tuy rằng không gặp được Hàn Thế Chiêu, nhưng tốt xấu không gây ra lời đồn gì khó nghe, Tào Trung Nhã tự cho đoạn phong ba này cứ trôi như vậy, không để lại dấu vết gì, lại không biết trong lòng các Vương phi và các phu nhân lúc này đều xem như nàng đã ngã vào vũng bùn. Cho dù là có người ác ý vui đùa, nhưng cũng phải có nàng nguyện ý phối hợp, đến Vọng Tiên Đình tư hội mới có thể thành công. Nói tới nói lui, vẫn là phẩm hạnh của nàng không ổn, cứ chỉ ngả ngớn, vì phạm phụ đức*. Các vị phu nhân ngầm xếp nàng vào trong sổ đen, đừng nói là con trai nhà mình tuyệt đối sẽ không cưới nàng, cho dù khuê mật quen biết hoặc họ hàng thân thuộc muốn đến Tào gia cầu hôn, các vị phu nhân này cũng sẽ hết sức khuyên can một phen.

* phụ đức: những nguyên tắc đạo đức của người phụ nữ

Về phần Tĩnh Thịnh thế tử, các phu nhân cũng khẳng định không có ấn tượng tốt đối với hắn, nhưng hắn là nam nhân, hơn nữa là một nam nhân có quyền thế, nói thế nào đều hắn chiếm tiện nghi. Người khác cũng chỉ là ngầm nghị luận vài câu, thật ra chẳng gây ra ảnh hưởng lớn gì. Nếu không có Ngự Sử buộc tội.

Sau giờ nghỉ trưa, Du Tiểu Văn đầu óc thoải mái thức dậy, sớm có tiểu nha hoàn ở khu nghỉ của khách mang nước ấm đến, hầu hạ nàng rửa mặt. Lúc Du Tiểu Văn cúi đầu rửa tay, khẽ “A” một tiếng, “Vòng tay của ta đâu? Giúp ta tìm trên nhuyễn tháp đi.”

Tiểu nha đầu tuân lệnh, vội vào trong phòng tìm. Du Tiểu Văn nhìn chăm chú vào bóng lưng của tiểu nha hoàn, cười nhẹ. Từ lúc nàng đưa tặng vòng tay, cũng đã tính xong nước cờ đánh trả kế tiếp. Tĩnh Thịnh thế tử muốn hãm hại người khác, lại khinh địch như vậy thì được sao? Nàng tuy rằng tạm thời không thể động đến hắn, nhưng có thể dễ dàng làm cho hắn tổn hại một gã thù hạp. Chuyện này cũng đủ làm cho hắn đau vài ngày, dù sao có thể xếp thân tín vào trong phủ người không phải là dễ.

Tào Trung Yên canh đứng canh giờ đi vào, vội vàng đến bên cạnh Du Tiểu Văn, nhẹ giọng nói: “Biểu muội tỉnh rồi sao, chúng ta cùng đến phòng khách nhỏ đi.” Vừa nói vừa nhìn vào kính chính lại trầm cái, cố ý làm cho Du Tiểu Văn nhìn thấy.

Cây trầm bạc này, nàng đã phải thật vất vả mới lấy lại được từ trong tay Tào Trung Nhã, nếu không phải Tào Trung Nhã biết Du Tiểu Văn không dễ chọc, nói không chừng cũng sẽ không trả lại cho nàng.

Du Tiểu Văn nhìn thoáng qua cây trầm bạc, trong lòng âm thầm đáng tiếc. Vì tránh nghi ngờ, nàng không thể đích thân tới hiện trường xem nào nhiệt, còn phải trốn rất xa, không thể nghe rõ đám người đang nói gì, thực không đã ghiền. Nghĩ vậy, khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng vẫn cười cong cả mắt, “Yến biểu tỷ thức sớm vậy?”

Tào Trung Yên nào dám nói mình căn bản không ngủ, vội đáp: “Đúng vậy, chúng ta ra bên ngoài ngồi đi.”

Đang lúc hai người nói chuyện, tiểu nha hoàn từ trong phòng đi ra, cung kính cúi người bẩm báo: “Du tiểu thư, nô tì không tìm được vòng tay nào. Tiểu thư tìm lại xem, có phải đặt ở trong hà bao không?”

Tào Trung Yên vội hỏi: “Vòng tay nào? Đã mất sao?”

Du Tiểu Văn nói: “Là chiếc vòng tay cùng một bộ với cây trầm bạc trên đầu tỷ, lúc nghỉ trưa vẫn còn. Muội sợ lúc nằm ngủ lỡ tay làm xước nên tháo xuống đặt ở kệ bên, lúc này lại không thấy đâu hết.” Nói xong liền mở hà bao bên hông ra, không lục tìm bên trong mà đem đổ hết ra ngoài: Bạc vụn, bông tai bạc, vài cây tăm, vài khối bạc nhỏ hình hoa xinh đẹp dùng để thưởng cho hạ nhân. Những thứ mà nữ hài tử thường dùng đều ở trong hà bao, nhưng không có vòng tay.

Du Tiểu Văn nhất thời lộ ra vẻ lo lắng, “Muội thực thích chiếc vòng tay đó, rõ ràng lúc ngủ trưa vẫn còn.”

Tào Trung Yên buổi sáng có thấy Du Tiểu Văn đeo chiếc vòng tay kia, lúc giữa trưa thì không chú ý, nhưng đoán là nó vẫn còn, nên vội gật đầu nói: “Đúng vậy, tỷ có thấy muội đeo, chiếc vòng tay kia rất quý trọng, mau nhớ kỹ lại xem đã đặt ở chỗ nào.”

Có người làm chứng, vậy chuyện này là thật, tiểu nha hoàn bị dọa hoảng hồn, nếu khách bị lạc mất trang sức quý trọng ở đây, nàng sẽ phải chịu trách nhiệm, lập tức liền xin phép Du Tiểu Văn một tiếng, nhanh như chớp chạy đi tìm quản sự ma ma. Quản sự ma ma tới rất nhanh, trước nói tiếng xin lỗi Du Tiểu Văn, nghe xong Du Tiểu Văn miêu tả, lại liếc nhìn cây trầm trên đầu Tào Trung Yên, trong lòng thất kinh, vừa nạm ngọc vừa nạm kim cương, chỉ sợ là món đồ giá trị xa xỉ, nhất định phải tìm ra.

Bà không dám làm qua loa, vội cho người đến báo tin cho Lịch Vương phi, lại truyền lời mời quản sự chương quản việc xử phạt trong phủ đến, còn bản thân thì tự mình tập hợp tất cả nha hoàn hầu hạ ở khu vực nghỉ ngơi của khách, thẩm vấn từng người một.

Các tiểu nha hoàn không có lấy trộm, đương nhiên không ai chịu nhận, bất quá có một người khai rằng, thấy “Cốc Vũ tỷ tỷ” làm ở chính viện đã đến nơi này.

Nha hoàn trong vương phủ đều được phân bổ nhiệm vụ rõ ràng, tuy rằng hôm nay khách đến đông, thường xuyên cần thêm người để điều động, nhưng vẫn có sổ sách ghi chép lại. Các quản sự rất nhanh đem sổ sách đến, Cốc Vũ là nha hoàn tam cấp, trong sổ rõ ràng viết là nàng phụ trách đi theo Vương phi tiếp khách, nói cách khác, Vương phi ở đâu, nàng nhất định phải ở đó phụ trách dâng trà, dọn trái cây bánh ngọt, tuyệt không có lý do gì phải đến khu vực phòng nghỉ của khách.

Lúc Cốc Vũ bị người ta tìm được, áp giải đến khu phòng nghỉ của khách, Lịch Vương phi cũng đã chạy tới. Trong lòng bà tràn đầy một mối, yến hội hôm nay sao nhiều chuyện như vậy?

Quản sự ma ma lục soát hai ba cái liền lấy ra một chiếc vòng tay trên người Cốc Vũ, vừa nhìn vào kiểu dáng và tỷ lệ kim cương khảm bên trên liền biết là cùng một bộ với cây trầm trên đầu Tào Trung Yên. Lịch Vương phi lập tức giận dữ, chỉ vào Cốc Vũ, nói: “Đem kẻ trộm này tha xuống đánh cho ta! Đánh bốn mươi đại bản!”

Nha hoàn trong phủ cư nhiên trộm vòng tay của khách, tin này mà truyền ra, bà không còn mặt mũi làm người!

Cốc Vũ thật vất vả mới từ trong hôn mê tỉnh lại, ý nghĩ đầu tiên bật lên trong đầu là việc hồng rồi, vội chạy đến cửa hông tìm người truyền tin ra ngoài. Còn chưa tìm được người, nàng đã bị mấy thô sử bà tử không nói hai lời trói lại, đưa đến khu nghỉ của khách, lại lục soát trên người lấy ra vòng tay. Đến nước này, nàng còn có gì không rõ, vội há mồm kêu oan, “Thỉnh Vương phi bớt giận, đây là Du tiểu thư thưởng cho nô tì.”

Lịch Vương phi sừng sốt một chút, trong lòng dâng lên một chút hy vọng còm cõi, “Đi thỉnh Du tiểu thư.”

Bởi vì quân sự chấp chương xử phạt là nam tử ngoại viện, nên lúc này Du Tiểu Văn cùng Tào Trung Yến tránh mặt ở trong phòng, giờ nghe có người thỉnh mình ra mặt, liền rộng rãi đi theo quân sự ma ma đến nhà chính, một cái liếc mắt cũng không nhìn về phía Cốc Vũ đang quỳ úp sấp trên mặt đất.

Đội nghe rõ đã xảy ra chuyện gì, Du Tiểu Văn liền nhỏ giọng nói: “Không có. Thường cho hạ nhân, dùng một chút bạc vụn là được, hưởng chi.” Nàng quay đầu nhìn thoáng qua Cốc Vũ, làm lơ về hy vọng cùng ẩn ẩn uy hiếp trong mắt nàng ta, chậm rãi hỏi lại, “Ta vì sao phải thường cho nàng?”

Đúng vậy, chỉ là rót thêm một chút trà, vì sao phải thường Cốc Vũ? Cho dù muốn thường, bạc vụn là đủ, dùng chiếc vòng tay quý trọng như vậy làm gì? Hai vai Lịch Vương phi nhất thời rũ xuống, bà cứ nghĩ sẽ có cơ hội xóa đi việc này, hiện tại xem ra thật sự là vọng tưởng.

Cốc Vũ biết Vương phi sẽ không tin mình, vì thoát tội, cần rằng âm thầm uy hiếp Du Tiểu Văn, “Tiểu thư phải chăng không nhớ rõ, là nô tì hỗ trợ ngài chuyển giao một vật nên ngài mới thường cho nô tì.”

Đổi thành thiên kim tiểu thư khác nghe được lời như vậy, trong lòng sẽ phát hoảng, sợ nàng ta khai ra chuyện mình nhận được thư của ngoại nam, lén lút hẹn hò. Nhưng Du Tiểu Văn dám chắc nàng ta không dám nói, hưởng chi, lúc hai người gặp mặt nói chuyện, bốn phía đều không có người, Quân Dật Chi còn nói, hẳn sẽ xử lý tờ giấy đó. Cốc Vũ tưởng là không có bằng chứng, nói thế nào thì chuyện có thể như thế đó sao?

Ánh mắt Du Tiểu Văn ẩn chứa trào phúng, cặp chân mày tú lệ khẽ nhướn lên, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp tràn đầy nghi hoặc: “Người chuyển cho ta cái gì? Giúp ai chuyển? Người lại làm thế nào biết ta là ai? Ở nơi nào chuyển đồ cho ta? Nếu là bạn khuê mật của ta, đã đến vương phủ rồi, chẳng lẽ không thể tự mình giao cho ta sao?”

Mấy vấn đề liên tiếp làm Cốc Vũ á khẩu không trả lời được.

Rất nhiều quý phu nhân còn không biết mặt Du Tiểu Văn, lấy thân phận của Cốc Vũ, làm sao có thể biết ai là Du Tiểu Văn, lại dựa vào cái gì có thể được người khác nhờ chuyển giao vật phẩm?

Nếu nàng nói mình biết mặt Du Tiểu Văn, nhưng Du Tiểu Văn là lần đầu tiên đến Lịch Vương phủ làm khách, nàng làm sao biết mặt được, có phải trước đó đã liên hệ với người ngoài rồi? Về phần chuyện món đồ gì và do ai nhờ chuyển, nàng lại càng không thể nổi. Nếu nói là do Hàn Thế Chiêu nhờ, vậy càng buồn cười, Hàn Nhị công tử chỉ cần lộ ra biểu tình kinh ngạc liền có thể định tội nàng. Hưởng chi, giúp nam tử ngoại viện chuyển giao đồ vật vào trong nội viện chính là tội trợ dâm, ắt phải phạt đánh đến chết.

So sánh tới lui, vẫn là tội ăn trộm tốt hơn, nếu Du Tiểu Văn tỏ vẻ không truy cứu, nàng cầu xin một lát, có lẽ có thể giảm đi bốn mươi đại bản.

Nội tâm kịch liệt giao chiến hồi lâu, Cốc Vũ rốt cục quyết định xong, quỳ đi đến dưới chân Du Tiểu Văn, nắm lấy làn váy của nàng, chảy nước mắt cầu xin tha thứ: “Là. Là nô tì nhất thời nổi lòng tham, cầu Du tiểu thư thứ tội, cầu Vương phi thứ tội.”

Nàng sợ đi đến cầu Du Tiểu Văn tha thứ trước, vì đáy lòng luôn cảm thấy, một cô nương đang ở tuổi dậy thì luôn dễ mềm lòng hơn.

Du Tiểu Văn quả thật là người mềm lòng, nhưng sau khi trải qua màn phản bội ở kiếp trước, nàng đã khắc sâu hiểu được một đạo lý, ở trên thế gian này, có thể mềm lòng đối với một số người, nhưng đối với những kẻ vừa vô sỉ lại vô lương, một chút mềm lòng chính là tàn nhẫn đối với bản thân và những người bên cạnh mình. Đối với những kẻ rắp tâm hại người này, nhất định phải nhốt bọn họ xuống tận đáy vực ngay từ đầu, làm cho chúng trọn đời không thể xoay người.

Du Tiểu Văn chậm rãi lấy ngón tay vuốt ve chiếc vòng bị mất vừa được lấy lại, đây là món đồ trang sức do cha mẹ đã tự tay đặt làm cho nàng, sao có thể đem tặng cho kẻ có ý đồ hãm hại nàng?

Cúi đầu nhìn về phía Cốc Vũ, Du Tiểu Văn giật làn váy của mình ra khỏi tay nàng ta, môi nhẹ nhàng mỉm cười: “Ta chỉ cần tìm lại được vòng tay là đủ, về phần Vương phi sẽ xử trí người thế nào, ta cũng không thể hỏi đến.”

Nói như vậy, chính là không cầu xin giúp cho Cốc Vũ.

Thế diện bị mất ngay trước mặt khách, Lịch Vương phi sao có thể theo xử phạt nhẹ. Nếu tiểu cô nương này không kín miệng, đem chuyện này nói ra ngoài, Lịch Vương phủ coi như không biết để mặt mũi vào đâu.

Lịch Vương phi lập tức phần nộ quát: “Thứ hạ tiện kia, không chỉ dám trộm vòng tay, còn vọng tưởng lừa gạt khách của vương phủ, hai tội đều phải phạt, tổng cộng đánh sáu mươi đại bản, phạt một năm tiền tiêu hàng tháng!”

Cốc Vũ kinh hãi, vội nhào lên ôm lấy đùi Lịch Vương phi, khóc lớn, “Cầu Vương phi tha nô tì lần này, nô tì không dám nữa.” Sáu mươi đại bản mà đánh xuống, mạng nhỏ này của nàng khẳng định xong rồi.

Lịch Vương phi đâu chịu mềm lòng, vung chân đá nàng văng ra. Thô sử bà tử đứng bên cạnh lập tức bịt miệng Cốc Vũ, tha đi ra ngoài.

Đội trong phòng khách đã yên ắng trở lại, Lịch Vương phi mới nắm lấy tay Du Tiểu Văn, xin lỗi nói: “Thật sự là ngại quá, trong phủ thế nhưng lại có loại hạ nhân này, làm mặt mũi của ta đều mất hết.”

Du Tiểu Văn không đợi bà nói hết lời, liền mỉm cười nói: “Vương phi sao lại nói lời ấy, ruộng lúa tốt cũng sẽ mọc cỏ dại, hưởng chi hạ nhân trong vương

phủ lại nhiều như vậy, Vương phi mỗi ngày chủ trì việc bếp núc, bận đến chân không chạm đất, làm sao có thể quản cả một nha hoàn tam cấp? Là chính nàng ta tham lam, có liên quan gì đến Vương phi và Lịch Vương phủ đâu?”

Trong lòng Lịch Vương phi buồn lòng, vội nương theo lời này kể ra rất nhiều chỗ vấp và khi chường quản việc bếp núc.

Bọn hạ nhân nhận nhiệm vụ phạt đòn hiểu được tâm ý của Vương phi, nên đánh rất ra sức, không được bao lâu, liền tiến vào hồi báo, “Hành hình xong.”

Lịch Vương phi hừ một tiếng, nói: “Còn thanh tỉnh sao? Nếu là thanh tỉnh, mau tiến vào xin lỗi Du tiểu thư.”

Thời gian ngắn như vậy, căn bản không có khả năng đánh xong sáu mươi trượng. Nếu là thanh tỉnh, tất nhiên còn đang dựng hình. Mản làm bộ làm tịch này chính là để tỏ thành ý với Du Tiểu Văn, nàng sao lại không biết, vội ngăn cản, nói: “Không cần, ta thật sự chỉ cần tìm được vòng tay là đủ.” Lại quay sang khen Vương phi xử sự công chính.

Lịch Vương phi khách sáo vài câu, rồi coi một cặp vòng tay phi thúy chất lượng cực tốt từ trên cổ tay mình xuống, nâng nặc mang vào tay Du Tiểu Văn, xem như việc hôm nay đã trôi qua.

Vừa ra khỏi khu phòng nghỉ của khách, Lịch Vương phi liền nghiêm mặt nói, “Đi mời Tam tiểu thư lại đây.”

Không bao lâu, Tam tiểu thư Lịch Vương phủ liền bị gọi vào trong phòng nghỉ của chính viện, Lịch Vương phi nhỏ giọng dặn dò nàng, “Con đi dò hỏi Tào gia tỷ muội, xem bộ trang sức bạc nạm vàng và kim cương kia rốt cuộc là của ai, sao có thứ mang trên đầu người này, có thứ lại đeo trên tay người kia?”

Tam tiểu thư lĩnh mệnh đi đến phòng khách nhỏ, tìm thấy Tào Trung Yên đang mang trăm bạc trên đầu, ngồi xuống bên cạnh nàng, giả ý hỏi han vài câu, liền dẫn nàng qua ngồi ở một góc khuất, làm như hâm mộ hỏi thăm cây trăm bạc trên đầu nàng. Tam tiểu thư hỏi chuyện rất tinh tế, nhưng Tào Trung Yên là người nội hướng lại rất chất phác, căn bản không thể nói chuyện quá rộng mở với người lạ, mỗi khi được hỏi vấn đề gì đều dùng những từ ngữ ngắn gọn, đơn giản nhất để trả lời.

Tam tiểu thư cũng không có khả năng hỏi rất trắng ra, khúc khúc chiết chiết hỏi thăm một hồi, cuối cùng cũng nắm giữ đủ tin tức, quay về phục mệnh với mẫu phi, “Trăm bạc là do Du tiểu thư tặng cho Tào nhị tiểu thư, vốn là Tào nhị tiểu thư mang, nhưng đến lúc nghỉ trưa, Tào Tam tiểu thư nhất định phải giành lấy cho bằng được, sau đó lại trả lại cho nàng.”

Lịch Vương phi cân nhắc một phen, cảm hận nói: “Nói như vậy, thật đúng là vị Tào Tam tiểu thư đó hẹn Tĩnh Thịnh thế tử đến lương đình gặp mặt, bất quá không nghĩ tới sẽ gặp phải nhiều người như vậy, mới ra về rụt rè.”

Lịch Vương thế tử cũng đang ngồi ở bên cạnh, lập tức phụ họa: “Chứ còn gì nữa! Nếu Thịnh thế tử không đi gặp nàng ta, ở nơi khác gặp mặt, chỉ sợ còn tưởng rằng Tào nhị tiểu thư mới là kẻ vô si.”

Vì thế trong số các tội danh của Tào Trung Nhã lại bị thêm tội âm hiểm ngoan độc, hãm hại thứ xuất tỷ tỷ.

Sau khi tiệc mùa xuân của Lịch Vương phủ kết thúc, Trương thị theo thường lệ triệu tập các con đến Nhĩ Ngũ Đường, hỏi các con ở yến hội có kết giao được vị bằng hữu quyền quý nào mới không.

Tào Trung Nhã bĩu môi nói: “À Hàn Diễm Nhã kia không có việc gì lại vào ngồi trong phòng khách nhỏ, làm hại đám người nguyên bản đang nịnh hót con chuyển sang đi nịnh hót ả, làm sao có thể kết giao được người quyền quý nào.” Nàng cũng không nói là vì mình tâm sinh ghen tị, không muốn kết giao với Hàn Diễm Nhã.

Trương thị mỉm cười, nói: “Không sao, hôm nay là vì tiểu công tử có chút không thoải mái, biểu tỷ con không thể đến dự tiệc, lần tới chỉ cần có biểu tỷ con ở, sẽ không lại để con ngồi ở phòng khách nhỏ. Biểu tỷ con kết bạn toàn là các Vương phi, Quốc Công phu nhân, Hầu phu nhân. Nhĩ Nhi của ta lại xinh đẹp như vậy, nhất định có thể được các vị phu nhân đó yêu thích.”

Tào Trung Nhã nghĩ nghĩ, chợt cười nói: “Đó là khẳng định rồi, hôm nay các vị Quốc Công phu nhân còn đứng ra nói giúp con a.”

Trương thị không khỏi ngạc nhiên hỏi: “Nói giúp con? Là chuyện gì?”

Tào Trung Nhã thuật lại chuyện xảy ra ở Vọng Tiên Đình, chẳng qua trong đầu của nàng tự động quên đi đoạn giành trăm bạc của Tào Trung Yên, chỉ cảm thấy Tĩnh Thịnh thế tử là có ý đồ với mình, lại đã quên người ta tìm là một cô nương mang trăm bạc.

Đầu óc Trương thị sáng sủa hơn Tào Trung Nhã nhiều lắm, lúc này liền hiểu là chuyện gì xảy ra, lập tức đứng phắt dậy, miệng lầm bầm, “Ta chỉ biết tên Tĩnh Thịnh thế tử này sẽ không từ bỏ ý đồ, Quân Dao không phải nói đã giúp chuyển mũi nhọn về phía xú nha đầu kia sao? Sao rốt cuộc vẫn đi hắt nước bẩn lên người Nhĩ Nhi?” Lại ôm lấy Tào Trung Nhã, đỏ hốc mắt nói, “Con của nương a, bây giờ phải làm sao đây? Các phu nhân đó, miệng thì không nói gì, trong lòng khẳng định cảm thấy con. Ai... phải làm sao mới tốt đây?”

Tào Trung Nhã vốn còn chưa hiểu thế nào, nghe xong Trương thị phân tích, mặt mày liền trắng bệch, buồn bực dậm chân, “Tên Tĩnh Thịnh thế tử xấu xí đó thật sự là vô dụng, muốn hại biểu tỷ vì sao lại gọi con ra?”

Tào Trung Duệ từ đầu luôn ngồi nghe ở một bên, cẩn thận suy nghĩ một phen, mới trầm giọng nói: “Sự tình cũng không hẳn đã tệ đến mức đó. Mấy vị phu nhân kia nhiều lắm là nghĩ trong lòng vậy thôi, lại không thể thực sự đi khắp nơi để tung tin đồn về một tiểu cô nương, như vậy thì quá hạ thấp thân phận của bản thân.”

Trương thị cảm thấy có lý, trong lòng cuối cùng thoáng buông lỏng. Tào Trung Duệ kể lại chuyện Hàn Thế Chiêu tặng phương thuốc cho mình, nói, “Hàn là Hàn huynh có chút tâm tư đối với muội muội. Nếu có thể tranh thủ lập hôn ước với Hàn huynh trước khi hoàng thượng tứ hôn, thì với thân phận cao quý của Đại công chúa, chắc chắn sẽ không chịu làm bình thê.”

Trương thị không được lạc quan như vậy, “Thái Hậu đã đề lộ tiếng gió, Hàn gia sao dám đính hôn cho Hàn Nhị công tử?”

“Nếu Thái Hậu thật sự đã quyết định xong, thì đã phải tứ hôn từ sớm. Con nghe nói, Thái Hậu rất sùng Dục Phương Đại công chúa, đáp ứng đề nghị tự mình tuyển vị hôn phu. Nếu vẫn không ai có thể đá động trái tim của Đại công chúa, Đại công chúa mới đến trước mặt Thái Hậu cầu sắp xếp hôn sự. Thế nên hôn sự của muội muội và Hàn Nhị công tử có thể nói là nắm chắc trong tay.” Tào Trung Duệ nói xong liền bắt động mơ mộng, “Tháng sau, trong cung sẽ ban thưởng tiệc mùa xuân. Nghe nói lần này, bàn của nữ và bàn của nam sẽ không cách quá xa. Con sẽ tranh thủ làm thơ để hấp dẫn Đại công chúa.....”

“Con làm sao biết bàn tiệc nam nữ sẽ không cách quá xa?” Trương thị hỏi vài câu cũng không nghe con trả lời, chỉ phải đưa tay đẩy con ra khỏi mộng đẹp. Tào Trung Duệ thế này mới phục hồi tinh thần lại, cười nói: “Con có biện pháp tìm hiểu của con. Yến hội sẽ tổ chức ở Bắc Hải.” Nói rồi cẩn thận nhìn muội muội vài lần, “Muội muội quả thực xinh đẹp, nhất định có thể bắt được trái tim của Hàn Nhị công tử.....” Lời còn chưa dứt, đã bị mẫu thân liếc mắt một cái đến nghẹn lời.

Trương thị rốt cuộc vẫn là người thực tế hơn các con, “Văn Nhi thế nào cũng sẽ tham gia yến hội. Lão thái thái đang vội vã thu xếp việc hôn nhân cho ả ta, nên trong những loại yến hội như vậy, nhất định sẽ bảo nương dẫn ả theo.”

Bà quay đầu nói với Tào Trung Duệ: “Văn Nhi nếu tham gia, cơ hội cho muội muội của con sẽ bị giảm đi ba phần.”

Làm sao chỉ có ba phần! Tào Trung Duệ giật giật môi, lại không dám phản bác.

Lúc này trong phòng không có người ngoài, ngữ khí nói chuyện của Trương thị liền thập phần công bằng: “Cho nên, quan trọng nhất vẫn là phải nịnh hót Quân Dao biểu tỷ của các con cho thật tốt. Vương gia hiện nay đang sùng nàng ta, thỉnh nàng ta cầu Vương gia ban thưởng hôn sự cho muội muội con mới là thượng sách.”

Bà lại tính tế giải thích, “Con đã có tài danh, nhập sĩ không thành vấn đề, việc sau này phải làm chính là kết giao thêm nhiều quyền quý, như vậy mới có hy vọng kế thừa tước vị. Hàn Nhị công tử tuy là con trai Thừa tướng, nhưng con đường làm quan sau này của hắn nếu muốn được thông thuận, sẽ phải nhìn vào sắc mặt của cha và huynh trưởng, vừa không đảm đương nổi gia đình, càng không thể làm chủ bản thân. Cho nên, nương vẫn hy vọng Nhã Nhi gả vào nhà vương hầu.”

Dựa theo trình tự kế thừa tước vị, đầu tiên là con trai trưởng dòng chính thất, tiếp theo là con trai thứ dòng chính thất, sau nữa là con trai trưởng dòng chính thất của đường đệ..... Nếu trong toàn bộ hệ con cháu đều không tìm thấy con trai dòng chính thất, mới có thể tuyển con trai dòng thiếp. Đương nhiên, vì tước vị của bá tước không cao nên không yêu cầu nghiêm khắc như vậy. Nhưng Tào Trung Mẫn nay đã là trên con trai dòng chính thất trên danh nghĩa, lại là huynh trưởng, nên cơ hội được thừa kế cũng lớn hơn so với Tào Trung Duệ.

“Đừng cả ngày chỉ lo ngâm thơ viết câu đối với một đám thư sinh. Nếu con muốn tham gia hội thi làm thơ, cũng phải chọn loại hội thi cao nhã có Đại công chúa hoặc Hàn đại nhân tham gia. Chỉ có loại hội thi cao nhã này mới có thể giúp con chuẩn bị tốt cho con đường làm quan sau này.”

Tào Trung Duệ từ nhỏ đã có tài làm thơ, bảy tuổi làm được hai câu đối thất ngôn tuyệt cú rất tinh tế, được tung hô là thần đồng. Hắn không phải không coi trọng công danh, chỉ là tâm tính giống như đại đa số văn nhân khác, cảm thấy mẫu thân cứ mở miệng là nói con đường làm quan, ngâm miệng là tiền đồ, thập phần tục tũn. Dù vậy, hắn cũng không dám phản bác, về mặt văn kính cần nghe theo, dưới đáy lòng thì nói thầm vài câu, việc tiền đồ, chẳng lẽ tự ta không biết phải an bài thế nào sao?

Trương thị không biết trong lòng con đang nói gì, vẫn ân cần khuyên nhủ: “Nương chỉ có mỗi mình con và Nhã Nhi, đương nhiên hy vọng cái gì tốt đều rơi xuống đầu của các con. Con nhớ đừng viên phòng với Hà thị, vạn nhất sinh ra đứa nhỏ, sau này con sẽ rất khó cưới người khác. Còn nữa, con và Hàn Nhị công tử là đồng môn, hắn nay lại là thám hoa lang, con phải nhớ thăm giao với hắn. Nhiều thế hệ Hàn gia đều làm đại thần, Hàn đại nhân lại là Thừa tướng, đứng đầu bách quan, ngày sau có thể giúp ích rất nhiều cho con.”

Trương thị nhắc nhở con mình như vậy cũng là vì năm nay Tào Trung Duệ đã tròn mười lăm tuổi, lão thái thái đã nói mấy lần, muốn cho cô dâu mới viên phòng để bà sớm được ấm cháu.

Tào Trung Duệ vội nói: “Con nhớ kỹ!”

Tào Trung Nhã ở một bên nghe, đỏ bừng mặt, vừa nghĩ đến phong thái như tiên nhân của Quân Nhị công tử, trái tim liền không nghe lời đập loạn cả lên: “Nương a, nương nói với biểu tỷ, hãy thuyết phục Nhiếp Chính Vương gia ban hôn cho con và Quân Nhị công tử nha.”

Trương thị gật gật đầu, tính toán: “Trong số các thân vương thế tử, người nào chưa thành thân thì cũng đã có hôn ước rồi. Miễn thế tôn thật ra không tệ, đáng tiếc gia gia của hắn lại có thân thể quá mức cường tráng, chiếm mất danh hiệu Tấn Vương, đợi đến phiên hắn kế thừa tước vị còn không biết là năm nào. Chỉ có hai vị công tử nhà Sở Vương là thích hợp nhất. Sức khỏe của Diễm thế tử không tốt, cho dù hắn muốn cưới con, nương cũng không đáp ứng. Vẫn là Quân Nhị công tử tốt nhất, năm nay sẽ được phong Quận Vương, nếu Diễm thế tử có bất trắc gì, hắn có thể thừa tước vị Thân Vương, lúc đó Nhã Nhi của nương chính là Thân Vương phi.”

Ba mẹ con làm một phen mộng tưởng hảo huyền, Khúc ma ma đứng ở ngoài cửa gõ nhẹ ba cái, Trương thị liền bảo hai huynh muội về phòng nghỉ ngơi.

Khúc ma ma đuổi bọn hạ nhân đi rất xa, mới ghé vào tai Trương thị nói: “Vừa rồi Trương phu nhân phái người lại đây, hỏi Ngô thứ phi vì sao còn không có động tĩnh.”

Trương thị nghe vậy liền nhủ mảy, “Đại tẩu thật là càng ngày càng không cẩn thận.” Tuy hôm nay Trương phu nhân chỉ đến phủ Nhiếp Chính Vương, không tham gia tiệc mùa xuân của phủ Lịch Vương, nhưng cũng không thể tùy ý sai người tới tận cửa để hỏi chuyện ăn mật như vậy, “Người nói cho bà ta biết, bên kia có tin tức, bên này sẽ có.”

Khúc ma ma vội lui xuống truyền tin. Trương thị bùng tách trà lên, tựa lưng vào ghế, trầm tư nhìn ra cửa sổ. Bà là người tâm tư kín đáo, lúc này nghiền ngẫm chuyện Nhã Nhi hôm nay gặp phải, càng nghĩ càng cảm thấy có quá nhiều điểm đáng ngờ, lại không thể nói rõ là điểm nào [bà không biết Tào Trung Nhã đã giấu đoạn mình cướp trăm bạc của người khác, nếu không, không chừng đã tìm được điểm mấu chốt], chỉ cảm thấy mình phải đến phủ Nhiếp Chính Vương hỏi Trương Quân Dao một câu, lại có chút không muốn đến đó.

Dao gần đây, vì hai vị nữ nhân sắp sinh, còn Ngô thứ phi thì đã mang thai đến tháng thứ sáu, Trương Quân Dao không ít lần cau có ra mặt với Trương thị. Trương thị cảm thấy bản thân đã mất công làm nhiều chuyện như vậy lại không được lòng người ta. Thuốc sảy thai ở đâu chả có, nhưng muốn tìm một loại thuốc có thể gây sảy thai một cách kín đáo thì khó khăn vô cùng. Bà đã dùng hết phương pháp, một tháng trước mới tìm được một loại, liền vội vàng vàng chạy tới đưa cho Trương Quân Dao. Ai ngờ bởi vì thời kỳ lâm bồn sắp tới, Nhiếp Chính Vương phi lại đưa hai vị nữ nhân đến biệt uyển để dưỡng thai.

Trương Quân Dao trách bà làm việc bất lực, ép bà phải ra bạc, thu mua nha hoàn trong biệt uyển để kê đơn hai vị nữ nhân. Nhưng điều này sao có thể trách bà được? Bà rõ ràng đã cố hết sức, tới cuối cùng còn phải bỏ thêm bạc ra. Cũng may năm ngoái Trương Quân Dao đặt hàng ở cửa hàng bà, bán lời gần một vạn lượng bạc. Bà biết rõ hai đứa con mình đều phải dựa vào Trương Quân Dao, vì thế nhịn đau chỉ ra năm ngàn lượng. Khó thật bị cắt ra, đến bây giờ vẫn đau a.

Nhìn nhìn đồng hồ báo giờ, đã gần đến lúc thỉnh an, Trương thị liền mang theo Bích Nhi đến Duyên Niên Cư. Vừa đến Duyên Niên Cư, bà chợt nghe bên trong vọng ra tiếng cười nói rất vui vẻ. Không biết ai nói cái gì đó khiến lão thái thái thoải mái cười to. Trương thị khinh thường cười lạnh, rồi lập tức điều chỉnh khuôn mặt, bày ra ý cười hào phóng khéo léo, đoan trang đi vào.

Trong phòng ngoại trừ lão thái thái và Du Tiểu Văn, còn có mấy huynh muội Tào thị, và cả Võ thị cùng Tiểu Võ thị.

Du Tiểu Văn thấy Trương thị đi vào, đợi bà hành lễ với lão thái thái xong, vội đứng dậy thỉnh an. Trương thị cười duyên nói: “Mau ngồi đi, đang nói chuyện gì vui với lão thái thái vậy, kể cho mọi người nghe một chút a.”

Võ thị liền cười nói: “Là nói chuyện cái thai của Ngô thứ phi. Hôm nay Y trưởng đại nhân của Thái y viện đến thỉnh mạch, nói là thực khỏe mạnh.”

Trương thị cười toe đáp: “Xem ra Kì Nhi sẽ có thêm đệ đệ.”

Tiểu Võ thị cười nói: “Cảm ơn lời tốt lành của phu nhân. Kỳ thật xem thai tượng của hai vị nữ nhân cũng rất giống nam thai.”

Lão thái thái gật gù, “Đúng vậy, Nhiếp Chính Vương gia mấy năm nay không có con nối dòng, lần này một lượt lại có thêm vài đứa con trai.”

Trương thị thâm hừ lạnh trong lạnh, chuyện đó không chắc đâu. Nghĩ vậy, ý cười trên mặt bà thoáng tăng thêm vài phần bí hiểm.

Du Tiểu Văn cẩn thận quan sát biểu tình của Trương thị, trong lòng trầm xuống, chẳng lẽ Trương Quân Dao đã động thủ rồi sao? Nàng đã sớm hoài nghi Trương Quân Dao sẽ động thủ, nhưng thấy hai vị nữ nhân đều sắp lâm bồn, thai nhi của Ngô thứ phi đã gần sáu tháng, cũng không thấy có gì sơ suất, còn tưởng rằng là vì Vương phi đề phòng rất nghiêm ngặt. Nay Trương thị lại hào phóng nói rằng những đứa bé kia là nam, vậy khẳng định chúng chắc chắn không thể sinh ra.....

Nàng đặt chuyện này ở trong lòng, sau khi trở về liền báo Triệu ma ma nhắn với Tiểu Võ thị, bảo Ngô thứ phi chú ý ẩm thực khởi cư*, tận lực ít ra khỏi viện của mình, dù là yến hội hay tiểu tុ hội cũng đừng tham gia.

* ẩm thực khởi cư : việc ăn, uống, mặc, nghỉ ngơi

Bình Nam Hầu phủ

Tĩnh Văn quận chúa quán quít lấy Tĩnh Thịnh thế tử đòi chơi cờ, Tĩnh Thịnh thế tử nào có tâm tư, còn đang hồi tưởng lại chuyện xảy ra trong phủ Lịch Vương. Ngay từ đầu, lúc đến phủ Nhiếp Chính Vương tặng lễ trăm ngày, ở chỗ Trương trắc phi nhìn thấy Tào Tam tiểu thư, đã có người gọi một tiếng “Văn Nhi muội muội” làm cho hấn nhận sai người, sau đó, Lan ma ma nói cho hấn biết hành tung của các vị biểu tiểu thư, tựa hồ đều có ý ám chỉ. Trương trắc phi biết hấn muốn tính kế Du Tiểu Văn, mới cố ý hướng tầm mắt của hấn lên người Tào Tam tiểu thư.

Trương trắc phi rút cuộc vì sao phải làm như vậy? Lẽ ra Tào Tam tiểu thư mới là biểu muội ruột của nàng ta, còn Du tiểu thư phải miễn cưỡng làm mới tính là họ hàng.

Hấn cân nhắc một phen, quay sang hỏi muội muội: “Bộ dáng của vị Du tiểu thư kia trông như thế nào?”

Tĩnh Văn không muốn trả lời, nhưng bị ánh nhìn của ca ca uy hiếp, đành phải bĩu môi nói: “Cũng tạm.....”

Tĩnh Thịnh thế tử hừ một tiếng, hỏi nha hoàn Vũ Yên bên cạnh muội muội, “Rất cuộc trông như thế nào?”

Vũ Yến bị dọa nhảy dựng, vội đáp lời: “Y nô ti thấy..... Phi thường xinh đẹp.”

Liếc mắt nhìn sắc mặt khó coi vì ghen tị của muội muội, Tĩnh Thịnh thế từ lựa chọn tin tưởng lời Vũ Yến. Nói như vậy thì còn có lý một chút. Nghe nói, Nhiếp Chính Vương hiện tại sủng ái nhất là Ngô thứ phi, mà vị Ngô thứ phi kia, hẳn từng xa xa gặp qua một lần, là một mỹ nhân hiếm có. Sợ là Trương Quân Dao muốn đem Du Tiểu Văn vào trong phủ Nhiếp Chính Vương, trở thành trợ lực của mình, lại biết hẳn là loại người không thành công không cam lòng, thế này mới lựa chọn hy sinh biểu muội ruột để cứu biểu muội xinh đẹp.

Hừ! Trương trắc phi, người khá lắm, bất quá là một sủng thiếp mà thôi, dám tính kế trên đầu ta! Tĩnh Thịnh thế từ âm trầm híp mắt, chậm rãi cân nhắc nên giáo huấn Trương trắc phi thế nào..... Còn ả Tào Tam tiểu thư kia nữa, cư nhiên dám trào phúng vết sẹo của ta!

Lúc này, một thư đồng áo xám từ ngoài cửa đi vào. Tĩnh Thịnh thế từ liền đuổi muội muội về phòng, nghe bẩm báo xong, hẳn lập tức đứng phắt dậy, chấp hai tay ra sau lưng, khó thở vòng vo vài vòng trong phòng, cắn răng hỏi, “Cốc Vũ đã bị trượng tử*?”

* trượng tử: đánh bằng thước bản lớn (kiểu giống trong phim Bao Thanh Thiên) đến chết và đã chết rồi.

“Vâng.”

Giỏi, giỏi lắm! Ngay cả người của hắn đều bị nhử, nếu chỉ là do một tiểu cô nương bày kế, nói thế nào hắn cũng không tin.

Tĩnh Thịnh thế từ lại đi lòng vòng hai vòng, nghĩ thế nào cũng không thể tin một bé gái mồ côi có được năng lực lớn như vậy, hơn nữa còn muốn vu oan, vậy nhất định phải có ai đó tương trợ, hơn phân nửa vẫn là chủ ý của Trương trắc phi. Mục đích của ả ta là gì? Thị uy? Cảnh cáo?

Bất luận thế nào, hắn và Trương trắc phi đã kết thù rồi.

Bữa tiệc mùa xuân ở phủ Lịch Vương chưa qua được vài ngày, bên phía phủ Nhiếp Chính Vương liền truyền ra một tin tức xấu. Mạnh nữ nhân lâm bồn, nhưng lại khó sinh, ba ngày sau mẹ con cùng chết. Tôn nữ nhân ở cùng biệt uyển nên bị kinh động, cũng động thai khí, tuy rằng sinh được một vị thiên kim, đáng tiếc cả người đứa nhỏ đều xanh tím, sống không quá hai ngày cũng chết. Hơn nữa, Tôn nữ nhân lúc sinh con bị phong hàn, để lại bệnh căn không dứt, phỏng chừng về sau sẽ khó có thai.

Sau khi tin tức truyền ra, Du Tiểu Văn liền cảm thấy đây hẳn là có người động tay động chân. Nàng tìm Triệu ma ma, nói: “Lẽ ra không có khả năng hai người đều khó sinh, làm sao có thể trùng hợp như vậy?”

Triệu ma ma cau mày nói, “Chuyện này đúng là không thể trùng hợp như vậy, nhưng đây là chuyện của phủ Nhiếp Chính Vương, Vương phi là người thông minh, đương nhiên sẽ có biện pháp điều tra.”

Nhưng sự thật chứng minh, người thông minh tuy rất nhiều nhưng không phải chuyện gì cũng có thể tra ra kết quả. Mất một lần hai đứa nhỏ, ngay cả Nhiếp Chính Vương đều tự thân xuất mã. Ngoại trừ có thêm vài khối thi thể chết vì chịu không nổi trượng hình, thì hoàn toàn không có manh mối gì khác. Tất cả bà đỡ đều là do Nhiếp Chính Vương phi tự mình tuyển chọn, bọn họ đều có thể chứng minh hai vị nữ nhân thật sự là khó sinh.

Vì thế sau mấy ngày điều tra, cuối cùng chỉ có thể kết luận là khó sinh.

Nhiếp Chính Vương nhìn chặt hai hàng chân mày, ngón tay cứng cáp thon dài không ngừng gõ nhẹ lên bàn gỗ đọc sách. Đã gần một canh giờ, Vương phi quỳ gối thẳng tắp trong thư phòng để thỉnh tội. Nàng quỳ không chút sút mẻ, hẳn cũng không gọi đứng dậy.

Sắc trời dần dần tối, ngoài cửa sổ vang lên tiếng mưa rơi tích tí tách. Đã tới mùa mưa xuân.

“Tạm thời nhớ kỹ, nàng hãy cẩn thận bảo vệ Ngô thứ phi. Gọi thêm ngự y đến thỉnh mạch.”

Thật lâu sau, Nhiếp Chính Vương rốt cục lên tiếng. Vương phi vội đáp lời nhận lệnh, lại tạ ân mới lấy tay chống cằm đứng lên. Quỳ lâu lắm, máu lưu thông không được, hai đầu gối nhất thời như nhũn ra, thân thể nghiêng lệch sang một bên, Vương phi vội lấy tay vịn bàn đọc sách, cắn môi, quật cường không ra tiếng.

Trong mắt Nhiếp Chính Vương dâng lên vài phần thương tiếc, hẳn tự mình đứng lên, vòng quá chiếc bàn, ôm lấy eo nhỏ của Vương phi, “Chuyện của mình thì luôn ngao khí như vậy, một chút cũng không chịu cầu xin tha thứ.”

Vương phi cắn môi dưới, “Nô tì quản lý thất trách, vốn là có tội, nào dám cầu xin tha thứ.” Nàng ngẩng đầu lên ôm lấy eo của Vương gia, ngữ khí trầm trọng: “Nô tì thật sự sai rồi, còn tưởng rằng trong biệt uyển sẽ an toàn hơn một ít, không nghĩ tới, có người có thể vu oan tai dài đến như vậy.”

Nàng và Vương gia đều nghĩ giống nhau, không tin sự tình có thể trùng hợp khéo như vậy, hai vị nữ nhân đều khó sinh một lúc. Nhưng không có chứng cứ, có thể làm được gì?

Nhiếp Chính Vương nói: “Nếu là đối thủ, một chút bản sự đó không phải là không thể có.”

Ánh mắt Vương phi tối sầm lại, cúi đầu không nhắc lại nữa. Lần đầu tiên, Vương gia và nàng không chung lòng. Nàng cảm thấy là Trương Quân Dao động tay động chân, Vương gia lại chỉ nửa tin nửa ngờ, cho rằng đối thủ cũng có khả năng làm như vậy.

Nữ nhân đó sinh đứa con trai đầu tiên cho Vương gia, địa vị rất cuộc vẫn bất đồng, Vương phi tự giễu nghĩ.

Theo tập tục của đương triều, đứa nhỏ phải đủ sáu tuổi mới được ghi tên vào gia phả và xếp thứ tự trong dòng họ. Nếu chưa đủ sáu tuổi liền chết non, đứa nhỏ đó chỉ xem như không tới thế gian này. Mà một nữ nhân không sinh ra con thì không thể vào nghĩa trang của hoàng gia, cho nên Vương gia tuy rằng đau lòng, nhưng cũng không làm lễ tang lớn cho Mạnh nữ nhân. Dù vậy, vẫn vỗ bá quan vẫn bảo phu nhân nhà mình đến vương phủ tặng lễ.

Hai vị Tào phu nhân cũng tới vương phủ, bái kiến Vương phi xong, hai người đều tự đi đến chỗ thân thích nhà mình. Trương Quân Dao lúc này thấy Trương thị đến có vẻ thập phần nhiệt tình, cứ gọi cô cô không ngừng, hết bảo người dâng trà xuân vừa được làm năm nay lên, lại mang lên hoa quả tươi do ngoại bang tiến cống đến.

Trương thị rút rè mỉm cười, thích hợp lộ ra một chút thụ sùng nhược kinh, hạ thấp người nói: “Trắc phi quá khách khí.”

Trương phu nhân vội hỏi: “Đây là chuyện phải làm, muội dù sao cũng là cô của Dao Nhi nha.” Lại mặt mờ hỏi, “Lần trước muội nói cái gì bên này bên kia, là ý gì a.”

Trương thị nhẹ nhàng cười, “Nghĩa là đều có thể thành công.”

Bởi vì Trương thị đưa đến hai loại thuốc nên Trương phu nhân mới hỏi như vậy. Nghe bà trả lời như vậy, Trương phu nhân và Trương Quân Dao nhìn nhau cười, đều an tâm

...

Ngày hai mươi lăm tháng hai là sinh nhật Du Tiểu Văn. Sở Vương phi đã biết từ sớm. Bà làm sao có thể không biết, là Sở thái phi mấy ngày trước bảo bà chọn trang sức, nói là muốn tặng quà sinh nhật cho Văn Nhi.

Tặng cái gì chứ? Hai nhà đâu có lui tới, một chút quan hệ thân thích cũng không có, tự dung lại đi tặng quà mừng sinh nhật cho một tiểu nha đầu. Chuyện này mà để cho người ngoài biết được, sẽ tưởng là Sở Thái phi muốn cưới tiểu nha đầu đó về làm cháu dâu.

Vì thế sáng sớm, Sở Vương phi liền kéo lấy Vương gia, năn nỉ, “Không thể để cho Dật Chi tiếp tục hoang đường như vậy, hoặc là đưa đến Quốc Tử Giám, hoặc là thỉnh một đạo sư đến dạy hần. Hay là Vương gia hôm nay liền dẫn hần đi tìm lão sư đi.”

Sở Vương gia khó hiểu nói: “Nàng gấp như vậy làm cái gì? Muốn tìm lão sư cũng không thể hôm nay nói tìm là có thể tìm được.”

“Vương gia!” Sở Vương phi không muốn đi vòng vèo, nhưng cũng không thể nói thật, “Tiểu tử này gần đây coi trọng một bé gái mồ côi, người ta còn đang giữ đạo hiếu, mà hần vẫn cứ quẩn quít lấy người ta. Chuyện này mà truyền ra ngoài, thanh danh của ngài có còn nữa hay không?”

Đây chính là đại sự. Sở Vương gia liền lập tức đáp ứng, lập tức cho người gọi con thứ hai của mình đến. Đầu tiên là mắng hần một trận, sau đó tuyên bố, “Hôm nay chép hiếu kinh cho ta một trăm lần, không được nhàn hạ, ta hạ triều hỏi phủ sẽ kiểm tra.”

Quân Dật Chi liếc mắt nhìn sang mẫu phi, cũng không tranh cãi, về mặt làm ra vẻ khó xử trong chốc lát, cuối cùng ủy ủy khuất khuất nhận lệnh. Vừa trở lại Mộng Hải Các của mình, hần liền thần bí hề hề hỏi Tùy Văn: “Ra bên ngoài nhìn xem thân binh của phụ vương đã rút đi chưa?”

Tùy Văn giật giật khóe miệng, “Chủ tử, ngài chẳng lẽ lại muốn chuồn ra phủ giờ này.”

Quân Dật Chi cười híp mắt, vỗ vỗ đầu Tùy Văn, “Có chủ tử ta dạy dỗ, tiểu tử nguoi rốt cục thông minh được một chút. Ngoan, mau đi ra nhìn xem, đừng kinh động ám vệ.”

Bốn gã tùy tùng của hần, Tùy Văn, Tùy An, Bình Thái, Bình An, đều là những hộ vệ thân cận được huấn luyện từ nhỏ. Tùy Văn và Tùy An là hai người có bộ dạng hàm hậu nhất, hần bình thường đều dẫn hai người này ra phủ, xem như tùy tùng.

Tuy được chủ tử khen, Tùy Văn vẫn không cảm thấy đây là chuyện tốt, bởi vì làm như thế đồng nghĩa với việc hần phải xông ra mạo hiểm, với ám vệ trong Sở Vương phủ đâu phải là ngồi không. Nếu chỉ là đi thăm dò xem có người theo dõi Mộng Hải Các hay không thì không phải vấn đề lớn. Vấn đề là, chủ tử lát nữa thế nào cũng sẽ bảo hần nghĩ cách dụ ám vệ rời đi, còn bản thân thì chuồn êm ra ngoài. Nếu Vương gia thật sự định hạ triều về sẽ lại đây kiểm tra, vậy thì hần xui xẻo rồi, nhất định là mông sẽ nở hoa.

Thờ dài thờ ngắn ra cửa, Tùy Văn ôm hộp đựng thức ăn đi ra, làm bộ đến phòng bếp lấy vài món ăn nhẹ, đi dạo một vòng lại một vòng ở ngoài sân, trong lòng ai oán, ít nhất có đến bảy, tám ám vệ, xem ra là Vương gia quyết tâm muốn nhốt chủ tử ở trong phủ.

Về lại phòng bếp lấy ra mấy đĩa đồ ăn nhẹ, Tùy Văn trở lại Mộng Hải Các, lại cửa thư phòng phía Tây đang mở ra, quả thực không thể tin vào hai mắt của mình. Hần vội kéo Tùy An lại gần, nhỏ giọng hỏi, “Chủ tử thật sự đang chép hiếu kinh?”

Tùy An khinh bỉ nhìn hần, “Cũng không ngâm lại hôm nay là ngày gì, chủ tử có thể ngồi yên được sao? Đã dẫn Bình Thái đi ra ngoài rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Đích Nữ Không Ngoan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 80: Lòng Ta Duyệt Ngươi

* Câu này tương đương với câu “trái tim ta yêu nàng”, nhưng mình thấy dễ nguyên thì hay hơn, phù hợp không khí cổ kính trong truyện.

“Mẫu thân, không phải đã nói chỉ làm một bàn tiệc giữa người trong nhà mừng sinh nhật của Văn Nhi muội muội, sẽ không đãi khách sao?”

Tào Trung Duệ thập phần khó hiểu nhìn mẫu thân Trương thị vui đầu vào mấy tráp trang sức, không khỏi cất tiếng hỏi.

Sáng sớm hôm nay, hấn và muội muội Tào Trung Nhã đến Nhã Ngũ Đường thỉnh an, Trương thị nhìn xiêm y của Tào Trung Nhã một lát liền lập tức bảo nàng trở về đổi thành bộ mùa xuân màu hồng phấn mới may, lại bảo Khúc ma ma dẫn nha hoàn đi lấy mấy tráp trang sức trong rương đựng đồ hồi môn của mình ra.

Lúc Tào Trung Duệ nói lời này, Trương thị đã từ trong tráp chọn ra một cây trâm có hoa văn vàng lẫn bạc, một cặp trâm bạc khảm mã não đỏ thẫm, năm hoa cài kết bằng trân châu, một cặp vòng tay bằng vàng khảm ngọc, và một cặp khuyên tai bạc phủ bột trân châu đỏ.

Tào Trung Nhã vừa vặn thay đồ mới đi vào vào, Trương thị lập tức bảo Khúc ma ma và Bích Nhi đem trang sức đến cho nữ nhi mang, thế này mới có rảnh giải thích nghi vấn cho con, “Con thì biết cái gì. Chiều hôm qua, lão thái phi của Sở Vương phủ đã phái người đến tặng mấy món trang sức cho Văn Nhi, nói là tặng quà sinh nhật cho nàng ta. Lão thái thái chối từ thế nào cũng không được, chỉ phải nhận thay Văn Nhi.”

Nói đến đây, Trương thị âm thầm ghen tị một chút, sắc mặt lập tức lại biến thành vui sướng, “Cho nên nương đoán, Sở thái phi hôm nay không chừng lại tự mình tiến đến.”

Tào Trung Duệ nhú mày, “Nếu hôm nay đến, hôm qua đã không tặng lễ. Sở thái phi là người có thân phận cao, sao có thể đến chúc mừng sinh nhật của một bé gái mồ côi, lại còn là một tiểu cô nương văn bổi.”

Thật sự có đến hay không, Trương thị cũng không biết chắc, hôm nay kỳ thật đúng là có một vị đại nhân vật tới, chủ yếu là để tặng cho Văn Nhi một món quà “Kính hỉ” đầu. Bà uống một ngụm trà, rồi hưng trí bừng bừng nói: “Nhưng lão thái thái đã thay Văn Nhi mời Hàn ngũ tiểu thư, Duyệt Phương công chúa và Liên Hương huyện chủ đến, Chuyện này chắc chắn có. Lão thái thái còn bảo muội muội con lát nữa phải giúp Văn Nhi tiếp khách, dù sao mấy người này đều là quyền quý trong triều.”

Tào Trung Nhã nghe vậy, ánh mắt liền tỏa sáng, “Thật vậy chăng?” Trong lòng lập tức sinh ghen ghét, “Lúc trước con không hề nghe lão thái thái nhắc tới. Thật sự là bất công, chuyện gì đều ưu tiên cho biểu tỷ.” Hôn nữa, biểu tỷ bằng cách nào đó đã kết bạn với Hàn Điềm Nhã, mà nàng thì một chút tin tức cũng không biết.

Trương thị cũng tràn đầy đồng cảm, lão thái thái thật sự rất bất công Văn Nhi. Sinh nhật của bọn tiểu bối, vì sợ tổ chức lớn sẽ làm mất phúc khí, nên bình thường đều là trường bối tặng lễ, bọn tiểu bối thì tự mình mời vài bằng hữu đến phủ chơi đùa, ăn bát nỳ trường thọ là xong việc. Mấy ngày trước, chính Văn Nhi nói sẽ không mời ai đến phủ, vậy mà lão thái thái lại mời giúp ả. Bất quá, Trương thị sâu sắc nhận ra mình không thể để mặc nữ nhi tùy ý phát tiết tính tình, vì thế trừng mắt nhìn Tào Trung Nhã một cái, miệng cảnh cáo, “Biểu tỷ con là người cơ khổ, đương nhiên phải đối xử tốt với nàng ta một chút, con cũng phải như vậy.”

Tào Trung Nhã khẽ hừ một tiếng, bất mãn cong cong cái miệng nhỏ nhắn. Trương thị đã ân cần dạy bảo mấy lần, bất kể nàng thấy Du Tiểu Văn khó ưa đến mức nào, ở ngoài mặt cũng không thể để xảy ra xung đột, vì thế nàng mới không dám cãi lại.

Khúc ma ma bận rộn trang điểm cho Tào Trung Nhã, bối cho nàng kiểu lưu phương kế rất được thiếu nữ ưa chuộng, cài lên các loại trang sức do Trương thị chọn. Khúc ma ma làm xong liền đưa Tào Trung Nhã đến trước mặt Trương thị. Trương thị nhìn kỹ vài lần, trong lòng thập phần vui sướng. Nhã Nhi chỉ cần sửa soạn tô điểm lên liền tăng thêm mười phần nhan sắc. Duyệt Phương Đại công chúa và Liên Hương huyện chủ đều không phải người có dung mạo đặc biệt xuất chúng, Du Tiểu Văn tuy xinh đẹp, nhưng không thể dung tâm trang điểm, cũng là uống công. Nhã Nhi hẳn là có thể cho người kia lưu lại một ấn tượng tốt!

Hôm nay lão thái thái cố ý dặn, tiểu thọ tinh* không cần đến thỉnh an, nhưng Du Tiểu Văn đã quen thức dậy trước giờ mọ, ngồi chờ Triệu ma ma cùng Sơ Vân Sơ Tuyết sửa soạn cho mình xong, liền tranh thủ lúc bình minh chưa lên hấn đến Duyên Niên Cư thỉnh an lão thái thái.

* ý nói là người có sinh nhật ngày hôm nay

Đến khi Trương thị dẫn con gái và con dâu vào Duyên Niên Cư, trong phòng đã đầy ắp tiếng cười đùa.

Trương thị vào phòng, thấy rõ tình hình trong phòng xong, liền cười khanh khách hỏi, “Hôm nay là ngày lành, lão thái thái ban lễ vật cho Văn Nhi, Văn Nhi hẳn phải là người vui vẻ nhất, sao ngược lại là lão thái thái cao hứng thành như vậy?”

Tào lão thái thái khó có dịp thấy Trương thị thuận mắt vài phần, liền chỉ vào bức tranh thêu trên bàn, nói: “Nha đầu Văn Nhi kia, sinh nhật của mình lại đi tặng lễ vật cho ta.”

Trương thị lập tức bước vài bước lại gần, giả vờ giả vịt tinh tế xem xét một phen, liền mở miệng khen: “Thật xinh đẹp! Bức mai hạc đồ này có ý nghĩa rất to, cảnh đẹp trong tranh lại đẹp, kỹ thuật thêu công đứng là nhất đẳng. Bức này treo ở đầu giường, chỉ cần nhìn thôi cũng có thể bình yên đi vào giấc ngủ. Lão thái thái ngủ ngon, thân thể tự nhiên sẽ tốt theo, liền có thể trường mệnh trăm tuổi. Nha đầu Văn Nhi thật đúng là ngoan hiền, thay Tước gia và con

dâu bày tỏ hiếu tâm”

Mợ thật sự là càng ngày càng khéo đưa đẩy, chỉ là cử động mồm mép mấy câu đã muốn kiếm có dính chút công lao. Du Tiểu Văn cúi mắt giấu tâm tư, mỉm cười lộ ra hai phần ngượng ngùng. “Mợ quá khen, kỳ thật này bức tranh thêu này là do con và Yến biểu tỷ cùng hoàn thành. Con vẽ mẫu, còn Yến biểu tỷ thêu.”

Thấy lão thái thái không chút che giấu ánh mắt tán thưởng, vẻ mặt từ ái nhìn Tào Trung Yến, nụ cười trên mặt Trương thị thoáng cứng đờ, lập tức lại tự nhiên như lúc ban đầu: “Yến nhi thêu thật là tốt a.....” Bằng không trước kia cũng sẽ không luôn bảo nàng thêu hà bao khăn tay, để bà đem ra khoe với mọi người là tay nghề của Tào Trung Nhã, “Nếu lão thái thái thích như vậy, về sau con sẽ bảo Yến nhi làm thêm vài món cho ngài.”

Thật biết cách lấy thành quả lao động của người khác đem tặng cho người khác.

Lão thái thái tựa hồ không có nghe ra, híp mắt cười nói: “Nếu con rảnh như vậy, không bằng trước thêu cho mình vài món hà bao, khăn tay. Quần áo của ta đã có Đỗ Quyền làm rồi.”

Hà bao và khăn tay đều là những món cần dùng khi nữ nhân sắp xuất giá. Nữ hài tử thường bắt đầu chuẩn bị gả y và đồ cưới từ rất sớm, nhưng bình thường không ai đem chuyện này ra đề nói. Lão thái thái nói lời này là có ý muốn Trương thị mau lo hôn sự cho Tào Trung Trinh và Tào Trung Yến, chỉ là hiện đang ngồi trước mặt vị tiểu thư, không tiện nói thẳng thôi. Chỉ là nữ hài tử đều trưởng thành sớm, người nào mà nghe không hiểu. Tào Trung Trinh ản hàm hưng phấn, Tào Trung Yến thì càng thêm thẹn thùng cúi thấp đầu.

Không bao lâu sau, Tào Thanh Nho dẫn hai đứa con lại đây thỉnh an. Người một nhà ngồi quanh bàn tròn dùng bữa ăn sáng, xong lại dời bước đến phòng nghỉ. Lão thái thái và Tào Thanh Nho lần lượt ngồi xuống trường kỷ khám hình các vị La Hán, Du Tiểu Văn liền tiến lên cúi người hành lễ với lão thái thái.

Lão thái thái lập tức cười đến nheo cả mắt, đỡ nàng đứng dậy, đặt phong bì đỏ đã sớm chuẩn bị tốt vào tay nàng, “Văn Nhi của ta nhất định năm nào cũng sẽ có ngày vui như hôm nay.”

Du Tiểu Văn lại cúi người hành lễ tạ ơn. Nàng quay sang đến trước mặt cậu, Tào Thanh Nho được nàng cúi đầu, nói vài câu động viên xong cũng đưa một phong bì đỏ. Du Tiểu Văn lễ phép cảm tạ cậu, rồi bắt đầu theo thứ tự hành lễ với Trương thị, Võ thị, đồng dạng đều được một phong bì đỏ. Tào Trung Mẫn, Tào Trung Duệ và các vị biểu muội cũng chuẩn bị lễ vật cho nàng. Chờ lễ vật đều thu xong rồi, các nam nhân mới lên tiếng cáo từ, người thì đi vào triều, người thì đến trường học.

Lão thái thái hỏi Trương thị bữa tiệc buổi trưa đã chuẩn bị thế nào, nghe Trương thị bẩm báo xong, lại cố ý dặn dò một tiếng, “Lần này Duy Phương Đại công chúa sẽ đến, vạn vạn không thể có sơ sót.”

Lão thái thái đã từng gặp Duy Phương Đại công chúa vài lần, cảm thấy nàng không phải là loại người không biết đạo lý như trong lời đồn, chẳng qua là được sủng ái một chút, có chút cao ngạo, lại thêm thân phận cao quý, nên nói chuyện mới không biết cố kỵ. Chẳng hạn như nếu một người làm sai chuyện gì đó hoặc là lỡ nói sai một câu gì đó, chỉ có của thân nhân hoặc bằng hữu thân cận nhất mới có thể thẳng thắn vạch trần lỗi sai của người đó, bằng hữu quen biết thông thường thì dùng những cách quanh co khác để nhắc nhở, còn những người không quen thân mấy thì hơn phân nửa đều có thái độ nhiều một chuyện không bằng thiếu một chuyện, căn bản không thêm quan tâm đến lý lẽ. Nhưng Duy Phương Đại công chúa sẽ thẳng thắn nói ra. Những nữ hài tâm tư nặng sẽ gặp cảm thấy vị công chúa này đang ý thể hiếp người.

Thân là công chúa hoàng tộc, loại tính tình này không có gì không ổn. Huống hồ Duy Phương Đại công chúa đối đãi với bằng hữu tương giao thập phần thẳng thắn thành khẩn, cũng không có cái giá, cho nên lão thái thái hy vọng Văn Nhi có thể thân thiết hơn với Duy Phương Đại công chúa, dù sau này không có nhà mẹ đẻ, cũng có một thế lực lớn bảo vệ cho mình.

Trương thị sao có thể không biết toan tính của lão thái thái, vội cười hớn hở nói: “Con dâu đã sớm chuẩn bị thỏa đáng, còn chuẩn bị thêm vài món ăn ngon. Nếu Đại công chúa còn hẹn thêm vài vị tiểu thư đến chơi, cũng sẽ không chậm trễ, lão thái thái cứ yên tâm”

Lão thái thái gật gật đầu, Du Tiểu Văn cũng lên tiếng cảm tạ Trương thị, liền nghe lão thái thái thúc giục về phòng chuẩn bị đãi khách.

Trương thị nhìn theo thân ảnh yếu điệu của nàng đến khi khuất sau tấm màn kết hạt thủy tinh, trong mắt hiện lên một tia đắc ý cùng mấy phần tàn nhẫn.

Sáng hôm qua, đại quân gia vừa ra phủ đưa thiệp mời đến hoàng cung, Trương thị liền thu được tin tức. Bà lập tức cho người đến phủ Nhiếp Chính Vương, báo cho Trương Quân Dao. Trương Quân Dao lập tức tìm cơ đến bái phỏng Sở Vương phủ một phen. Trương Quân Dao nhanh mồm nhanh miệng, chỉ vài câu liền khiến cho người vốn không thích tiếp đãi trắc phi như Sở Vương phi cũng phải lộ nụ cười thật tình. Sau đó, Trương Quân Dao lại cố ý nhắc khéo vài câu, lộ ra tin tức Văn Nhi biểu muội mời Duy Phương Đại công chúa đến tiệc sinh nhật, còn nó Tào gia có ý đồ bám vấy Duy Phương Đại công chúa, dựa thế cầu một ý chỉ tứ hôn. Cuối cùng Trương Quân Dao mỉm cười nói: “Biểu muội của ta là người có phúc khí, nếu có thể thực sự cầu Thái Hậu chỉ hôn, sau này nếu được gả vào vương công phủ đệ cũng có thể đứng vững gót chân vài phần.”

Sở Vương phi lúc ấy nghe xong, ánh mắt thiết chút nữa là tối sầm lại, lại cố mỉm môi cười, không nói gì tiếp. Đợi Trương Quân Dao đi rồi, bà lập tức cho người đến trong cung hỏi thăm, quả nhiên nghe nói Tào gia dâng thiệp đến mời Đại công chúa. Bà liền cho người gạt thiệp mời đó sang một bên, đợi đến sáng hôm nay mới đưa lên cho Đại công chúa. Còn bà thì hôm nay cố tình mặc bộ triều phục cầu kỳ đến Tào phủ làm khách.

Trong phủ bỗng có một vị khách tôn quý như vậy đến, lão thái thái có chút không hiểu, lại ản ản có chút hiểu được, cũng không dám chậm trễ, tự mình ra ngoài đón, thỉnh lên ngồi ghế trên, lại dùng loại trà ngon nhất, trái cây tươi nhất để khoản đãi. Trương thị cùng Võ thị, kê cả Hà Ngũ Phương và ba tỷ muội Tào gia đều được giữ lại trò chuyện với Sở Vương phi. Trương thị dùng hết khả năng nịnh bợ Sở Vương phi một cách kín đáo, nói chừng vài câu liền đem đề tài chuyển hướng về phía nữ nhi nhà mình. Tào Trung Nhã cũng biểu hiện thập phần xuất sắc, đem toàn bộ lễ nghi do Nghiêm ma ma dạy ra

dùng hết, làm cho Sở Vương phi chọn không ra điểm sai nào. Sở Vương phi đành khách sáo ca ngợi vài câu, chính là ý cười thường thức chưa tới đáy mắt.

Lúc này Du Tiểu Văn còn chưa biết trong nhà có một vị khách quý như vậy đến chơi. Nàng còn đứng trước gương thay y phục.

“Có mỏng quá không?” Du Tiểu Văn xoay vòng eo, nhìn nhìn trái phải.

Chiếc áo gấm nàng đang mặc thật ra cũng là màu trắng bình thường mọi ngày, chỉ là toàn bộ phần váy đều dùng chỉ bạc thêu hoa văn ẩn hình mây, chỗ mép váy và cổ tay áo thêu thêm vài đóa phù dung màu vàng nhạt, hồng phấn. Phối màu như vậy vừa phù hợp tuổi của nàng, lại không quá mức diễm lệ. Chính là bóng người trong gương có vẻ quá yếu điệu, làm cho nàng cứ cảm thấy có chỗ nào không đúng... À, là do không mặc áo lót bông! Có thể là vì vậy mới khiến vòng eo của nàng càng thêm thon nhỏ, so với người khác còn có vẻ mỏng mảnh hơn. Giờ đang là đầu xuân, thời tiết thường se lạnh, nàng vốn có chút lạnh nên thường mặc lót thêm một lớp bên trong.

Triệu ma ma cùng Sở Văn Sở Tuyết đều cảm thấy rất xinh đẹp, cười nói: “Không tệ, lát nữa có yến hội, ngài lại là chủ nhân, mặc dày quá sao có thể đãi khách? Yến hội lại tổ chức ở Chiêu Nguyệt Các, lão thái thái đã sớm cho người đốt lò sưởi, rất là ấm áp. Tiểu thư lúc đi trong vườn chỉ cần khoác thêm một tấm áo choàng lông cáo, tay có thể mặc thêm ống tay áo phủ lông*, chừng nào đến Chiêu Nguyệt Các lại cởi ra.”

* Cái “ống tay áo phủ lông” này là mình edit đại, tuy mình biết cái đó là cái trong hình dưới nhưng mình không biết tiếng Việt thì gọi là cái gì. Các nàng có biết cái đó gọi là cái gì không?

Nói xong, Triệu ma ma liền bảo tiểu nha hoàn lấy áo choàng lại đây, khoác lên cho nàng. Du Tiểu Văn cảm thấy ấm hơn một chút, nhìn lại mình một cái trong gương, rồi cứ như vậy mặc áo choàng ngồi trong phòng, mắt nhìn đồng hồ cát báo giờ, thong thả chờ khách tới cửa.

Người tới cửa trước không ngờ là Nghiêm ma ma. Du Tiểu Văn vội nghênh bà ngồi vào ghế, Sở Tuyết dâng lò sưởi ấm cảm tay lên. Nghiêm ma ma khoát tay áo, cười nói: “Trong phòng có chậu than là đủ rồi, ta không sợ lạnh như vậy.” Nói xong đưa một túi vải cho Du Tiểu Văn, ý bảo nàng mở ra. Bên trong là một cặp găng tay màu xanh da trời có có thêu chữ phúc bằng chỉ bạc ở mỗi ngón tay, và một áo tay áo phủ lông. “Găng tay là sự phụ của cô nương làm tặng cho cô nương. Tay áo là ta làm, tay nghề đương nhiên không thể so với sự phụ của cô nương, may là loại da lông này cũng tạm được, cô nương đừng ghét bỏ là tốt rồi.”

Mọi khối da lông chồn bạc trắng không một tia tạp sắc nếu chỉ nói là tạm được, thì trên đời không có mấy thứ tốt.

Du Tiểu Văn cảm động không thôi, vội đứng dậy cung kính cúi người, giọng nói đều lộ ra âm rung, “Văn Nhi thập phần thích, đa tạ Nghiêm ma ma. Thỉnh ma ma chuyển đạt lòng biết ơn của Văn Nhi đến sự phụ. Văn Nhi..... Thật sự không biết nói gì cho phải, chỉ mong ngày kia khi hai vị ma ma muốn lui về đường tuổi thọ, có thể để cho Văn Nhi được biểu đạt tâm ý.”

Nàng không phải người không biết tốt xấu. Thủ công của Kim Đại Nương có bao nhiêu quý giá, tự nhiên không cần phải nói. Làm nữ quan trong Thượng Y Cục, thời gian rảnh của Kim Đại Nương cũng không nhiều, tay áo này hẳn là phải thấp đèn thức nhiều đêm mới làm xong. Nghiêm ma ma cũng vậy, mỗi ngày đều phải dạy Tào Trung Nhã, thật vất vả mới có giờ rảnh lại phải phí mất may quà tặng nàng.

Lại nói, cho tới bây giờ, Kim Đại Nương và Nghiêm ma ma đã giúp nàng không ít, nàng còn chưa có hồi báo bao nhiêu. Cửa hàng tơ lụa của nàng phải dựa vào chiêu bài của Kim Đại Nương bán y phục mới có thể thu được lợi nhuận nhiều như vậy. Hơn nữa Kim Đại Nương còn nhiều lần đến cửa hàng của nàng, chỉ đạo tay nghề cho các tú nương. Hiện tại, y phục bán tại cửa hàng không chỉ có kiểu dáng mới mẻ độc đáo, phong cách mỹ lệ, kỹ thuật thêu cũng thập phần tinh tế, phối màu cùng hoa văn đều thập phần xuất chúng lại không giống người thường. Tất cả đều là công lao của Kim Đại Nương. Du Tiểu Văn vốn muốn chia hai phần lợi nhuận mỗi tháng cho Kim Đại Nương, nhưng Kim Đại Nương luôn kiên trì không nhận. Còn Nghiêm ma ma hiện tại tuy rằng không còn là ma ma giáo đường của nàng, nhưng vẫn thường xuyên chỉ điểm lễ nghi ứng đối cho nàng. Nếu nàng gặp phải chuyện gì khó xử, chỉ cần nàng hỏi, Nghiêm ma ma nhất định tri vô bất ngôn, ngôn vô bất tấn*, làm cho Du Tiểu Văn thường xuyên cảm thấy không biết nên báo đáp thế nào, nên lúc này mới có thể đề nghị sau này xin được đường lão cho hai vị ma ma.

* tri vô bất ngôn, ngôn vô bất tấn: không biết thì không nói, nếu biết thì nhất định sẽ nói hết

Nghiêm ma ma như biết được tâm tư của nàng, khẽ mỉm cười nói: “Ta đã hiểu được ý của cô nương, nếu thật có dịp như thế, hai tỷ muội ta liền mặt dạn mày dày đến ở nhờ cô nương. Ta xin nói một câu không đúng mực, ta và lão tỷ tỷ của ta, trong lòng là xem cô nương như văn bối nhà mình.”

Đổi thành người khác, Nghiêm ma ma đương nhiên sẽ không nói ra lời vượt qua khuôn phép này, nhưng Du Tiểu Văn sẽ không để ý, ngược lại nhu hòa cười: “Có thể được làm văn bối của hai vị ma ma là phúc khí của Văn Nhi.”

Hai người còn trò chuyện một lát, Nghiêm ma ma mới cáo từ rồi đi.

Triệu ma ma nhìn đồng hồ báo giờ, nhin không được nói thắm một câu, “Ba vị biểu tiểu thư sao giờ còn chưa đến?”

Du Tiểu Văn cũng nhíu mày, trong lòng có chút dự cảm bất hảo.

Tuy hôm nay là sinh nhật của Du Tiểu Văn, nhưng tỷ muội Tào gia vẫn là chủ nhân, hơn nữa thân phận của vị khách hôm nay đến quá mức tôn quý, lão thái thái còn phải nhắc nhở các nàng tiếp đãi cho tốt, một là đừng để người ta chê cười, hai là mở rộng xã giao.

Phàm là nữ tử quý tộc, bản sự quan trọng nhất là gì? Không phải hiền lương thực đức, không phải châm tuyền nữ hồng, mà là xã giao. Nữ tử quý tộc,

cho dù gả cho ai cũng đều là quý tộc. Phải biết xã giao thì mới quen biết nhiều người, trước khi kết hôn có thể giúp nhà mẹ đẻ, kết hôn rồi cũng có thể phụ trợ phu quân. Nếu ngay cả một người quen đều không có, theo phương diện nào đó mà nói, chính là phế vật!

Du Tiểu Văn vừa phái Sơ Tuyết đến Duyên Niên Cư hỏi thăm, Liên Hương huyện chủ lại đến trước.

Lại nói Liên Hương huyện chủ, sau khi chuyện ở Quy Hạnh Lâu bị ẩn ẩn truyền ra, đã bị tỷ tỷ Nhiếp Chính Vương phi triệu đến vương phủ, hung hăng mắng một trận. Nàng tự biết mình đuối lý, tuy tính tình xưa nay có chút kiêu ngạo, nhưng cũng không phải là loại âm hiểm như Tĩnh Thịnh quận chúa, nàng giúp Tĩnh Thịnh chẳng qua là vì nghĩa khí giữa bằng hữu, trong lòng vẫn cảm thấy xấu hổ. Do dự hồi lâu, nàng cuối cùng quyết định mang quà đến Tào phủ xin lỗi Du Tiểu Văn. Du Tiểu Văn lúc đầu cũng không thích Liên Hương huyện chủ, mặc dù ở mặt ngoài nhận lời tha thứ, kì thực là không thêm quan tâm, kiên trì không muốn nhận quà của nàng.

Liên Hương huyện chủ cũng không ngốc, tự nhiên biết người ta không tha thứ mình. Tiểu cô nương da mặt mỏng, ngượng ngùng lại đến xin lỗi, đành phải cách hai ba ngày lại phái người đưa đến vài món đồ chơi hiếm có đến. Tuy rằng khi đó Du Tiểu Văn không ở kinh thành, nhưng những thứ này đều được chừng thành đồng trong kho hàng ở Mặc Ngọc Cư. Lần trước đến phủ Nhiếp Chính Vương chúc mừng Ngô thứ phi có thai, Nhiếp Chính Vương phi còn mặt mũi hòa giải giúp cho muội muội, Du Tiểu Văn không thể không cho Vương phi mặt mũi, nên hôm qua đã gửi thiệp mời cho Liên Hương huyện chủ.

“A, thư phòng của người thật sự là sạch sẽ.” Du Tiểu Văn đưa Liên Hương huyện chủ vào phòng ngồi được một lát, Liên Hương huyện chủ nhất thời không biết phải nói cái gì, trái phải nhìn quanh, thấy trong phòng toàn là sách liên thuận miệng nói, trong lòng lại kỳ quái Du Tiểu Văn vì lại đãi khách trong thư phòng.

Du Tiểu Văn nhoen miệng cười: “Đây là phòng uống trà, lát nữa người đến đủ, ta sẽ mang mọi người vào trong vườn chơi.”

Phòng uống trà mà có nhiều sách như vậy? Liên Hương huyện chủ không khỏi lặng lẽ liếc nhìn Du Tiểu Văn một cái. Hai người nhường lẫn nhau ngồi xuống, cái đệm còn chưa kịp nóng, lão thái thái đã phái Đồ Quyên tới tìm Du Tiểu Văn, nói là Sơ Vương phi đến đây, muốn gặp nàng.

Chỉ sừng sốt một cái chớp mắt, Du Tiểu Văn liền quay sang xin lỗi Liên Hương huyện chủ. Liên Hương huyện chủ lại nói: “Ta cũng cùng đi thỉnh an Vương phi.”

Lại nói, Liên Hương huyện chủ và Sơ Vương phi miễn cưỡng cũng có thể tính là thân thích, biết rõ Sơ Vương phi đến đây, nếu không đi gặp mặt thì thật là không ổn.

Trong Duyên Niên Cư, khách đã lên tiếng, Tào lão thái thái không tiện cự tuyệt, đành phải cho người ta đi thỉnh Du Tiểu Văn, miệng lại thử tham dò: “Đứa nhỏ này không biết có quý rầy Vương phi không? Lại làm phiền Vương phi tự mình đến xem nàng.”

Sơ Vương phi chỉ nghiêm mặt không đáp lời, vẻ mặt lạnh lùng, tự nhiên mà dẫn ra khí thế hoàng gia uy nghiêm. Tào lão thái thái không khỏi khẽ nhíu mày, chẳng lẽ là vì.....

Chỉ chừng một chén trà nhỏ sau, Du Tiểu Văn liền tới Duyên Niên Cư, cung kính hành đại lễ với Sơ Vương phi. Sơ Vương phi nhướn cao đuôi lông mày, soi mói đánh giá Du Tiểu Văn. Túi da xem ra vô cùng tốt, nhìn thế nào đều giống hồ ly, mới có chừng này tuổi mà đã yêu mị như vậy!

Đội Liên Hương huyện chủ hành lễ xong, Sơ Vương phi mới thu liễm cảm giác khinh thường trong lòng, vẻ mặt chuyển thành tươi cười khách sáo, quay sang Tào lão thái thái tùy ý khen một câu, “Ngoại tôn nữ này của lão phu nhân thật sự là xinh đẹp.” Rồi lại hỏi Du Tiểu Văn vài câu linh tinh như đọc những sách gì, nữ hồng thế nào.

Du Tiểu Văn kính cẩn đáp lời, không dám nhiều lời. Nàng thật sự cũng không biết nên nói cái gì với Sơ Vương phi. Rõ ràng thời điểm này ở kiếp trước, nàng và Sơ Vương phi hoàn toàn không gặp nhau, sao kiếp này, Vương phi lại chủ động chạy tới xem nàng vào đúng ngày sinh nhật của nàng? Nàng chợt nghĩ đến Quân Dật Chi mấy lần ra tay giúp nàng, lại nhớ đến lần đưa ngựa mùa xuân năm trước, Duy Phương Đại công chúa từng kể Sơ Vương phi nói nàng còn đang giữ đạo hiếu. Trong lòng thoáng trầm xuống.

Tán gẫu xong những câu xã giao thông thường, Sơ Vương phi chuyển đề tài, mỉm cười nhìn về phía Tào lão thái thái, “Lão thái thái là người có phúc phận, ngoại tôn nữ xinh đẹp như vậy, không thể ủy khuất nàng gả cho cửa nhỏ nhà nghèo. Bộ đáng như vậy, cho dù làm Quận Vương trắc phi đều có thể. Tương lai nếu muốn mời người bảo lãnh, cứ việc đến mời ta. Có ta ra mặt, cho dù là chính thê cũng không dám coi thường người.”

Lời này bên ngoài thì có vẻ là khích lệ, kỳ thật ám chỉ Du Tiểu Văn không có gia thế, chỉ có thể dựa vào mỹ mạo để làm tiểu thiếp. Hơn nữa Sơ Vương phi còn muốn ra mặt làm người bảo lãnh, tự nhiên là đang mị mọ nói cho Du Tiểu Văn biết, nếu nàng muốn làm trắc phi thì đi tìm những Quận Vương phủ khác, chớ mơ tưởng gả đến Sơ Vương phủ.

Du Tiểu Văn không khỏi siết chặt chiếc khăn trong tay, chỉ là đang bàn chuyện hôn sự, nàng không tiện trả lời. Liên Hương huyện chủ cúi đầu, ánh mắt lại đảo nhanh như chớp.

Lão thái thái cười cười nói: “Đa tạ ý tốt của Vương phi, chẳng qua, chuyện hôn nhân, như con người ta uống nước, ấm lạnh tự biết, không phải là gả cho nhà đại phú đại quý mới là gả vào chỗ tốt. Ta không cần Văn Nhi đi cầu phú phần quý. Một đứa bé gái mồ côi cả cha lẫn mẹ như Văn Nhi, chỉ cần chọn một gia đình môn đăng hộ đối, dân cư trong nhà đơn giản, cha mẹ chồng hiền lành, chị em chồng thuận thảo, mà nam nhân a, phải trung hậu, nhất là toàn tâm toàn ý đối xử tốt với Văn Nhi là được.”

Toàn tâm toàn ý? Sơ Vương phi neoh mắt lại, không khỏi nghĩ đến chuyện mười mấy năm về trước, Tào lão phu nhân vội vội vàng vàng gả nữ nhi đi xa, thật đúng là gả cho một nam tử toàn tâm toàn ý với nương tử. Nói bà không hâm mộ, đó là không có khả năng..... Xem ra nhà này không có ý leo lên

Sở Vương phủ, bất quá là bà bà mình đầu óc lẫn thần mà thôi.

Suy nghĩ xong xuôi, ý cười trên mặt Sở Vương phi trở nên chân thành hơn vài phần, “Lão thái thái quả là thương yêu con cháu. Làm ngoại tôn nữ của ngài thật là có phúc khí.”

Bà nói xong, rút một chiếc khăn từ trong cổ tay áo ra, ấn nhẹ lên trán. Ma ma theo hầu phía sau liền quan tâm hỏi, “Vương phi có phải cảm thấy đầu choáng váng? Nô tỳ đưa ngài hồi phủ thỉnh Trương thái y đến bắt mạch đi.” Lại quay sang nói với Tào lão thái thái: “Vương phi nhà ta vốn có chút không khoẻ……”

Tào lão thái thái nghe vậy liền hiểu ý, vội cung kính đứng dậy tiễn khách. Trương thị đang ngồi bên cạnh xem náo nhiệt, chiêm chổng vừa mới gỡ mở màn đã bị lão thái thái nói mấy câu làm cho kết thúc, trong lòng tất nhiên là không muốn. Nhưng Vương phi thân thể không khoẻ, bà không thể cố giữ khách, đành đứng lên theo, bước nhanh lại gần đỡ Sở Vương phi, ân cần cười nói: “Vương phi đi bình an. Thỉnh nhờ Vương phi nói lời cảm tạ với lão thái phi. Toàn bộ Tào gia đã làm phiền lão thái phi nhớ thương, hôm qua còn cố ý tặng lễ cho Văn Nhi.” Dứt lời còn ngoắc Du Tiểu Văn lại, “Văn Nhi, mau hành lễ chào Vương phi.”

Yêu cầu này không quá phận, Du Tiểu Văn cung kính lại vén áo thi lễ, chính là đáy lòng cảm thấy Trương thị nói lời này nhất định có thâm ý. Quả nhiên, nghe xong lời Trương thị nói, ánh mắt Sở Vương phi khẽ chớp lóe, liền lại cười nói: “Không nhọc lão thái thái và Tào phu nhân, ta thấy Văn Nhi như hoa như ngọc, khiến người ta càng nhìn càng yêu, cứ để nàng tiễn ta đi ra ngoài là được.”

Tuy như vậy không đủ lễ nghi, nhưng Sở Vương phi đã tự mình đề xuất, người ngoài không tiện làm phật lòng bà. Trong mắt lão thái thái hiện lên một chút ngạc nhiên cùng cảnh giác, bà thật sâu nhìn Văn Nhi một cái, dặn dò nàng tiễn Vương phi đi cẩn thận. Đoàn người đưa đến trước cửa Duyên Niên Cư, Sở Vương phi lên kiệu nhỏ, Du Tiểu Văn đi theo kế bên, càng lúc càng xa.

Đến khi nhìn không thấy bóng người, lão thái thái mới nói: “Về thôi.” Trương thị trước lúc xoay người còn liếc nhìn con đường mòn một cái, vẻ mặt tràn đầy ý cười thản thái. Lão thái thái thấy vậy, ánh mắt trầm xuống, sau khi trở lại trong phòng, chỉ ngồi yên trên giường La Hán, trầm mặc không nói gì.

Trương thị đợi hồi lâu vẫn không thấy lão thái thái nói chuyện, liền hạ thấp người nói: “Lão thái thái, để con dâu đến phòng bếp mang thức ăn.”

Lão thái thái thật mạnh hừ một tiếng, “Trương thị!” Đây là lần đầu tiên lão thái thái gọi Trương thị như vậy, khiến trái tim Trương thị bất giác đập mạnh một cái, “Vi sao Sở Vương phi đến?”

Trương thị thầm run lên trong lòng, vội lặng lẽ liếc nhìn lão thái thái một cái, bị ánh mắt vẫn đục của bà nhìn chằm chằm, cư nhiên cảm thấy bản thân như bị nhìn thấu. Bà vội áp chế hoảng hốt, làm bộ như suy nghĩ một phen, nói: “Hắn là…… Bởi vì hôm qua lão thái phi tặng lễ, nên mới định đến gặp Văn Nhi?”

Thực tướng ai cũng là kẻ ngốc sao! Lão thái thái khinh thường liếc nhìn Trương thị một cái. Đưa con dâu này vào cửa đã hai mươi năm, bà coi như đã hiểu biết con người này. Nếu thực sự không quan hệ đến mình, thì khi vừa nghe câu hỏi có nghi ngờ này, Trương thị không hề oan trước mới là lạ. Hơn nữa vừa rồi trước khi trả lời còn dừng một chút. Mặc dù chỉ dừng lại trong chớp mắt, nhưng một cái chớp mắt này đã đủ chứng minh rất nhiều chuyện.

Tào lão thái thái cầm chén trà trong tay đập thật mạnh lên bàn, hừ nhẹ một tiếng: “Ngươi thật biết đoán. Có tâm tư này thì nên dùng nhiều ở trên người Tước gia, đừng chỉ biết nghĩ mấy trò đường ngang ngõ tắt.”

Vì rốt cuộc không có chứng cứ, lão thái thái chỉ có thể răn đe bấy nhiêu. Trương thị nhẹ nhàng thờ ra, lập tức nghĩ đến kế hoạch phía sau, trong lòng lại thả lỏng một chút, cũng không phản bác gì, chỉ cung kính đáp lời liền trở về Nhã Ngũ Đường.

Du Tiểu Văn tiễn Sở Vương phi đến cửa hông. Sở Vương phi dọc theo đường đi đều không nói chuyện, đến lúc vịn tay nàng bước xuống kiệu, bỗng nhiên nói một câu, “Lão thái phi nhà ta thập phần thích ngươi, còn thường xuyên khen ngợi trước mặt ta. Lại nói, hôm nay tuy là lần đầu tiên chính thức gặp mặt, bất quá ta cũng đã nghe nói về ngươi hồi lâu.”

Du Tiểu Văn cúi đầu nhẹ giọng nói: “Thái phi ưu ái.”

Thấy nàng không tiếp lời mình, Sở Vương phi bất mãn nheo mắt lại, “Thái phi có từng hứa hẹn với ngươi điều gì không?”

Du Tiểu Văn cúi mắt nhún mày, trong lòng hiểu rõ lời Sở Vương phi nói là chuyện gì, liền thản nhiên bày tỏ cõi lòng, ngữ khí vẫn rất là cung kính, “Hồi bẩm Vương phi, thái phi không có hứa hẹn điều gì. Được thái phi ưu ái, Văn Nhi vinh hạnh vô cùng, nhưng thái phi không phải trưởng bối ruột thịt của Văn Nhi, thật sự không cần thái phi hứa hẹn điều gì, Văn Nhi càng sẽ không mặt dày đến nhờ vả.”

Sở Vương phi đứng cạnh chiếc xe ngựa xa hoa nhà mình, mắt híp lại, đầu ngoảnh sang, cẩn thận đánh giá khuôn mặt trắng nõn láng mịn của nửa hải, thật lâu sau, mới gằn từng tiếng nói: “Con người a, có thể hưởng bao nhiêu phúc đều là do ông trời định sẵn. Ta thấy ngươi chính là có mệnh sống cô độc, khắc chết song thân, phúc khí quá mỏng. Cho nên, ngươi nhất định phải biết tự hiểu lấy mình, gả vào một gia đình bình thường, phu quân có mệnh số cứng rắn, an an ổn ổn sống cả đời, mới là lẽ phải. Nếu thái phi nhà ta sau này thật muốn hứa hẹn với ngươi điều gì, ngươi cũng phải suy nghĩ cho kỹ xem mình có cái phúc khí hưởng thụ đó hay không. Đừng tưởng rằng cảnh cao là dễ trèo lên như vậy.”

Nếu lúc ở Duyên Niên Cư, Sở Vương phi còn nói bóng nói gió, thì những lời lúc này chỉ có vũ nhục trắng trợn. Du Tiểu Văn đột nhiên ngừng đầu lên, nhìn thẳng vào mắt Sở Vương phi, khuôn mặt tươi cười khách sáo cung kính, chậm rãi đáp lại từng chữ một: “Vương phi quá lo. Văn Nhi không có ý trèo cao, cũng không mặt dày đến như vậy. Ngươi bên ngoài đồng ý cái gì, liền nhất định phải cầu xin thực hiện.”

Lời còn chưa dứt, đã bị Sở Vương phi ngắt lời nói: “Tốt lắm, ngươi lúc này hãy lập lời thề, quyết không gả vào Sở Vương phủ! Hừ! Đừng nói là ngươi không biết lão thái phi có ý gì!”

Du Tiểu Văn nháy mắt bị chọc giận. Đừng nói là từ lúc nàng quen biết Quân Dật Chi, luôn là hấn chủ động đứng ra tương trợ, cũng là hấn mấy lần kiếm có đến quán quít lấy nàng, cho dù là một nam tử hoàn toàn xa lạ, mẫu thân của hấn bỗng nhiên yêu cầu nàng lập lời thề như vậy, cứ như nói nàng quán quýt si mê gã nam tử đó, chẳng khác nào đánh một cái tát vào mặt nàng.

Có chuyện có thể nhịn, có chuyện không thể nhịn! Huống hồ giữa nàng và Quân Dật Chi còn có chút cảm giác không nói rõ. Đồi lại là nàng trước kia, thấy mẫu thân đối phương không thích mình như vậy, có lẽ nàng sẽ lùi bước, nhưng sống lại một đời, nàng chỉ muốn sống tự tại một chút, khoái hoạt chút. Cảm giác người bên ngoài thế nào, nàng có thể bận tâm được thì bận tâm, nếu đã không thể sửa đổi, nàng cũng sẽ không ủy khuất chính mình.

Du Tiểu Văn thu liễm ý cười lễ nghi trên mặt, lạnh nhạt nói: “Ta không cần phải thề.”

Sở Vương phi nghe vậy, giận dữ mắng, “Ngươi không thề? Ngươi quả nhiên là muốn trèo cao!” Nguyên lai mấy lời muốn gả cho một nam tử toàn tâm toàn ý gì đó đều là ý của Tào lão thái thái, còn cô gái này căn bản là có tâm tư xấu xa, may mà mình bỗng dưng nảy ra ý muốn gọi ả đi theo, nếu không sẽ bị Tào lão thái thái lừa bịp mất rồi!

Sở Vương phi hừ lạnh một tiếng, “Quả nhiên là thứ không biết cấp bậc lễ nghĩa, không biết xấu hổ là gì! Ta nói cho ngươi biết, ngươi tính toán thế nào cũng vô dụng. Hôn nhân đại sự là phụ mẫu chi mệnh, mỗi chúc chi ngôn*, không có chỗ cho ngươi xen vào đâu!”

* phụ mẫu chi mệnh, mỗi chúc chi ngôn: ý nói hôn nhân là do cha mẹ định đoạt và người làm mai thu xếp.

Du Tiểu Văn giương ánh mắt trong trẻo nhìn chằm chằm Sở Vương phi, khẽ cười nói: “Nguyên lai Vương phi còn biết hôn nhân đại sự là phụ mẫu chi mệnh, mỗi chúc chi ngôn. Như vậy xin hỏi Vương phi muốn ta thề không gả vào Sở Vương phủ là có ý gì? Đây là lời của một vị quý phu nhân biết cấp bậc lễ nghĩa đó sao? Nếu ta thật sự lập lời thề này, trước khi hôn sự được định ra, ta sẽ không biết đối phương là ai, nếu đối phương cố tình là người của Sở Vương phủ nhân, sau này lão thái thái muốn ta gả, ta không gả, chẳng lẽ không phải bất hiếu? Vương phi hôm nay đến Tào phủ chính là có ý đến dạy những điều bất hiếu đó sao?”

“Ngươi!” Sở Vương phi tức giận đến cả người run lên. Câu phụ mẫu chi mệnh, mỗi chúc chi ngôn là do chính bà nói, lại bị Du Tiểu Văn lấy ra để phản bác, còn có ý xuyên tạc thành bà đang dạy nàng không hiếu thuận với trưởng bối. Sở Vương phi nghiêng răng ken két, nghĩ mãi cũng không thể tìm được câu nào để phản bác, chỉ phải oán hận kết luận, “Ngươi là thứ mệnh khắc chết người khác, khắc phụ mẫu của mình vẫn chưa đủ, còn muốn khắc thêm người bên ngoài nữa sao? Ngươi gả cho ai chính là người đó gặp xui. Ngươi nếu còn một nửa thiện tâm, thì đừng đi gây tai họa cho người khác.”

Sở Vương phi liên tiếp mấy lần nói nàng khắc chết cha mẹ, đâm vào tim nàng đau nhói, Du Tiểu Văn nhún mày, lạnh lùng nói: “Ta xin xăm mấy lần đều được đại sự trong chùa khen là phúc thọ song toàn, huống hồ nhân sinh trên đời ai không chết, không thể nói là ai khắc ai. Nếu không phải đắc đạo cao tăng dốc lòng tu luyện trong chùa, ai có thể xem chuẩn? Vương phi là so dốc lòng tu luyện trong từ đường, hay là chỉ thuận miệng nói mà thôi?”

Tu luyện trong từ đường? Nếu không phạm sai lầm, có Vương phi nào sẽ vào trong từ đường để tu luyện? Nếu là thuận miệng nói, có câu quân tử giới ngôn, tiểu nhân nhiều lời, đây chẳng phải đang ám chỉ ta là tiểu nhân sao?

Sở Vương phi hít sâu một hơi, chỉ cảm thấy lồng ngực đau đớn, một lúc lâu sau mới bình ổn được, oán hận trừng mắt nhìn Du Tiểu Văn, “Ngươi..... Giỏi lắm! Đúng là nhanh mồm nhanh miệng!” Nói rồi phát tay áo, đi lên xe ngựa nhà mình, lạnh lùng nói: “Đi!”

Bức Sở Vương phi đi rồi, Du Tiểu Văn một chút vui mừng đều không có, đang định trở về Mặc Ngọc Cư, Đỗ Quyên liền chạy đến trước mặt, cúi người hành lễ nói: “Biểu tiểu thư, lão thái thái thỉnh ngài đi qua một chuyện.”

Du Tiểu Văn vội đến Duyên Niên Cư. Tào lão thái thái đang cầm một chén trà, khép hờ mắt nghiêng đầu trên gối, không biết là ngủ hay đang suy nghĩ chuyện gì. Du Tiểu Văn nhẹ nhàng bước lại gần, ngồi xuống mép giường. Lão thái thái lập tức mở mắt, thấy là nàng đến, liền phát phát tay, đuổi bọn nha hoàn ra ngoài, thế này mới nắm tay nàng, nói: “Sở Vương phi đã nói gì với con?”

Du Tiểu Văn không chút giấu giếm kể hết cho lão thái thái nghe. Lão thái thái nghe xong, trong lòng run lên, cẩn thận nhìn sắc mặt Du Tiểu Văn, trầm giọng hỏi: “Văn Nhi, con nói thật cho ta biết, con đối với Quân Nhị công tử..... có cảm giác gì?”

Không trách lão thái thái lo lắng nhiều, thật sự là vì bộ dạng của Quân Dật Chi tốt quá, quả thật rất thu hút người khác, Văn Nhi lại chưa gặp được bao nhiêu nam nhân, khó tránh khỏi tâm động.

Du Tiểu Văn không biết phải trả lời thế nào mới tốt. Nếu nói là thích, tựa hồ còn chưa tới mức đó. Nếu nói không có cảm giác, lại hoàn toàn không phải. Nàng chần chờ một lát mới nhỏ giọng nói: “Muốn hiểu được một người, cần phải có thời gian. Văn Nhi không gặp Quân Nhị công tử được bao nhiêu lần, thật sự không thể nói rõ.”

Vốn tưởng rằng lão thái thái sẽ bán tín bán nghi, tiếp tục truy vấn, nào biết lão thái thái lại thay đổi đề tài, “Trình nhi sắp mười sáu, Yến nhi cũng gần mười lăm, đều chưa đính hôn. Ta đã bảo mọi con nhanh chóng thu xếp hôn sự cho hai người. Còn hôn sự của con thì không vội, đợi con giữ đạo hiếu xong lại bàn cũng không muộn.”

Du Tiểu Văn cúi đầu, kính cẩn nghe theo, không biết vì sao lão thái thái bỗng nhiên nói điều này với mình. Kỳ thật lão thái thái nhận ra Trương thị luôn cảm thấy Văn Nhi muốn cướp Quân Nhị công tử, mới có ý nói riêng điều này với Văn Nhi và Trương thị.

Về Quân Nhị công tử, bởi vì bộ dạng người này thật sự rất đẹp mặt, làm cái gì cũng không thể khiến người ta cảm thấy chán ghét, nên lão thái thái cũng không chán ghét hấn. Nhưng nghe nói tin đồn về hấn nhiều không kể xiết, lão thái thái cảm thấy hấn không phải là lương xứng*. Lão thái thái vốn không yêu cầu quá mức cao xa rằng nhà trai nhất định phải toàn tâm toàn ý đối với ngoại tôn nữ nhà mình, dù sao thế gian này, nam nhân tam thê tứ thiếp là được

lượt pháp cho phép. Bà chỉ yêu cầu ngoại tôn nữ mà mình hết mực yêu thương phải là chính thất.

* lương xứng : mỗi nhân duyên tốt, xứng đôi với nhau.

Nếu Trương thị vì muốn trái đường làm quan cho Duệ Nhi, tìm một nhà chồng vương công thế gia cho nữ nhi, quan trọng là bản thân Nhã Nhi lại nguyện ý loại hôn sự có lợi cho Tào gia này, bà sẽ không cần. Dù sao từ xưa chính là ngẩng đầu gả con gái, cúi đầu cưới con dâu, với chức quan và tước vị hiện tại của Tào Thanh Nho, Nhã Nhi nếu muốn làm Quận Vương chính phi cũng không phải chuyện không có khả năng, thậm chí có thể nói, khả năng này còn cao so với việc Văn Nhi gả vào vương phủ. Một khi đã như vậy, trước hết cứ để cho mẹ con Trương thị chọn đi, miễn cho họ cứ nghĩ là Văn Nhi muốn cướp, thường thường lại bày trò ngáng chân. Bà đã già rồi, không biết mình còn có thể sống bao lâu, chỉ ngóng trông gia hòa vạn sự hưng*.

* gia hòa vạn sự hưng : gia đình hòa thuận, mọi việc thuận lợi

Nỗi lòng này, lão thái thái không tiện nói thẳng, chỉ nắm lấy tay Du Tiểu Văn, dặn nằng phải kết giao với Hàn Ngũ tiểu thư và Duy Phương Đại công chúa. Tình tình hai người này không tệ, sau này sẽ đem lại ưu việt cho nằng. Lão thái thái còn khuyê nằng sau này ít đi ra ngoài, cố gắng ở yên trong phủ, đợi cho qua thời gian giữ đạo hiếu, dù sao cũng chỉ còn tám tháng nữa. Du Tiểu Văn kính cẩn vâng lời, xong mới trở lại Mặc Ngọc Cư.

Hà Ngũ Phương và ba tỷ muội Tào gia đã sớm đến, đang cùng trò chuyện với Liên Hương huyện chủ. Năm người thấy Du Tiểu Văn đi vào, sắc mặt đều có chút cổ quái. Du Tiểu Văn chỉ làm như không phát hiện, cười khanh khách nói: “Nếu cảm thấy buồn thì đến Chiêu Nguyệt Các chơi đi. Chờ Đại công chúa và Hàn Ngũ tiểu thư đến, chúng ta là có thể đấu song lục, hoặc là đánh mã điếu.”

Tất cả mọi người cười nói: “Đương nhiên là nghe theo ý của tiểu thọ tinh.”

Không bao lâu sau, Đại công chúa và Hàn Điềm Nhã cũng đến đây. Tào Trung Nhã vội đi đón khách nhận lễ, lại nói với Du Tiểu Văn: “Văn Nhi biểu tỷ, tỷ mau bảo bọn nha hoàn pha nước trà, đừng để chậm trễ các vị khách quý.”

Du Tiểu Văn không để ý đến ngữ khí của nằng, nhưng Duy Phương Đại công chúa nghe không lọt tai kiểu nói chuyện vênh mặt háit hàm sai khiến như vậy, thân nhiên nói: “Ta nghĩ, hôm nay Văn Nhi là thọ tinh, mấy việc vặt vãnh này phải do Tào Tam tiểu thư làm mới đúng.

Sắc mặt Tào Trung Nhã chợt cứng đờ, nằng vốn muốn tỏ ra ân cần, không nghĩ tới lại bị người ta đâm chọc. Hàn Điềm Nhã là người dễ tính, chỉ khẽ tròn tròn cặp mắt xinh đẹp, cười nói: “Người một nhà tất nhiên là tuy hai mà một.”

Tào Trung Nhã nhẹ lòng hẳn, nghĩ thầm Hàn Điềm Nhã nhất định là thích mình, cảm thấy người này thật thuận mắt.

Sau khi mọi người đều ngồi xuống, Tào Trung Nhã bắt chuyện với Hàn Điềm Nhã: “Hàn ngũ tiểu thư làm sao quen biết với biểu tỷ của ta?

Hàn Điềm Nhã liền cười nói: “Chính là ngày đó ở Lịch Vương phủ, ta chủ động trò chuyện với Du tiểu thư. Ca ca ta thường xuyên khen cảm nghệ của Du tiểu thư rất tốt, mà ca ca ta hiếm khi khen cảm nghệ của ai, nên ta luôn rất tò mò về Du tiểu thư.” Cũng bởi vì nằng vừa gặp Du Tiểu Văn lần đầu tiên liền nói câu này, nên lập tức kéo gần khoảng cách giữa hai người.

Tào Trung Nhã không khỏi giật giật khóe miệng. Cảm nghệ của nằng có thầy giỏi do Trương thị mời về dạy, lại khổ luyện hơn một năm, rốt cuộc trình độ đã tiến rất xa. Mới vừa rồi ở Duyên Niên Cư, Trương thị mấy lần muốn nằng đánh đàn cho Sở Vương phi nghe, Sở Vương phi lại không nhận lời, hại nằng không có cơ hội biểu hiện. Lúc này nghe Hàn Điềm Nhã nói như vậy, liền cười nói: “Cảm nghệ của biểu tỷ đúng là rất tốt, bất quá tỷ ấy hôm nay là thọ tinh, thế nào cũng không thể để tỷ ấy đánh đàn, thôi thì để tiểu muội biểu diễn thay.”

Dứt lời cũng mặc kệ người khác có nguyện ý nghe hay không, liền nhắc váy sai bước đến trước cây cầm, đoan trang ngồi xuống, nâng lên cánh tay ngọc thon thả, bắt đầu đánh đàn.

Phải nói là cảm nghệ của Tào Trung Nhã quả thật đã tiến rất xa, có thể được cho là dễ nghe. Bất quá đối với người cả ngày nghe cung nhạc như Duy Phương Đại công chúa mà nói, vẫn còn thiếu chút lửa. Nhạc công trong cung phải trải qua kì thi tuyển chọn ở các nơi trong khắp cả nước, tùy tiện gọi ra một người, đều có thể chắc chắn người đó có tài nghệ cao minh hơn hẳn Tào Trung Nhã. Nằng nghiêng người về hướng Du Tiểu Văn, nhỏ giọng nói: “Ta không thích biểu muội này của ngươi, sao nằng ta lúc nào cũng cảm thấy mình là hoa, người khác đều là cỏ?”

Câu hình dung này quả thực chuẩn xác. Du Tiểu Văn che miệng, ánh mắt không tiếng động cười.

Hàn Điềm Nhã nghe chùng một lát, cảm thấy tiếng đàn không đạt tới độ cao mà mình hy vọng, liền chuyên tâm nghiên cứu bài trí trong Chiêu Nguyệt Các. Hà Ngũ Phương thấy nằng cứ nhìn chung quanh, liền dựa theo ánh mắt của nằng, nhỏ giọng giới thiệu những mẫu chuyện nhỏ về các cách bài trí ở đây.

Liên Hương huyện chủ vốn là con gái võ tướng, chỉ thích cưỡi ngựa săn thú, khó có thể ngồi yên, làm sao nguyện ý nghe đàn. Nằng thấy Duy Phương Đại công chúa và Du Tiểu Văn ghé đầu vào nhau nói chuyện, cũng vội chen bả đầu qua, nhỏ giọng nói: “Lát nữa chơi cái gì? Mã điếu đi, ta thích trò này.” Ý là nói ta không muốn nghe đàn nữa.

Tào Trung Trinh cũng muốn lung lạc các vị quý nữ thượng lưu này, thấy ba người các nằng ghé vào nói chuyện với nhau, liền cẩn thận hỏi: “Đại công chúa, huyện chủ, Hàn Ngũ tiểu thư, các vị có muốn thêm trà không?”

Vừa vận chén trà trước mặt Duy Phương Đại công chúa đã cạn, liền đưa tay ra đầy. Tào Trung Trinh được cơ hội hiển sức lực, vội vàng đứng dậy, tự mình lấy ấm trà rót. Tào Trung Yên vẫn ngồi tại chỗ, nghĩ lại cảnh sáng sớm hôm nay lão thái thái khen mình, trong lòng ngọt ngào như quét mặt.

Tào Trung Nhã bên kia còn đang ngồi đàn hết sức tập trung, nhưng người nghe đều chẳng ai để ý, dần dần chính nàng cũng phát hiện, cảm thấy xấu hổ vô cùng, vội qua loa kết thúc. Khúc «hoa mai tam điệp» vốn còn một đoạn dài nữa nhưng lại không một người phát giác, mọi người ngược lại thờ dài nhẹ nhõm một hơi, vội ra sức vỗ tay.

“Không tệ không tệ.” Tào Trung Nhã còn đang ngồi chưa kịp đứng dậy, Liên Hương huyện chủ sợ nàng còn muốn đàn tiếp, vội giành nói: “Chúng ta chơi mãi đi thôi.”

Mấy lời khiêm tốn chưa kịp ra khỏi miệng liền biến thành một hơi, đè nén trong ngực, cảm giác cực kỳ khó chịu. Tào Trung Nhã ưỡn khuỷu đồ hốc mắt, nhưng cũng biết ở đây đang có một vị Đại công chúa điều ngoa bốc đồng ngồi đây, không phải lúc để nàng làm bộ làm tịch, vội trưng ra khuôn mặt tươi cười, “Chúng ta vừa vặn có thể đánh hai bàn.”

Đánh mãi điếu, ăn xong cơm trưa, Duy Phương Đại công chúa liền nhảy mắt gọi Du Tiểu Văn ra ngoài, định hẹn nàng đến chùa miếu xin xăm, “Sinh nhật cầu ký là linh nghiệm nhất.”

Tim Du Tiểu Văn khẽ lộp bộp một tiếng, nghĩ đến quan hệ giữa Duy Phương Đại công chúa và Quân Dật Chi thập phần thân thiết, liền liên tưởng đến đây nhất định là ý của tên kia, nàng cơ hồ không chút chần chờ, liền cười nói: “Không đi được, lão thái thái gần đây thân thể không tốt, ta phải ở tiểu phạt đường sao kính cho ngài.”

Tuy rằng nàng kiên quyết không thể theo ý của Sở Vương phi, nhưng cũng không có nghĩa là trong lòng nàng không có khúc mắc. Nàng biết Sở thái phi thích mình, có lẽ Quân Dật Chi cũng có tình ý với mình, nhưng như vậy thì có tác dụng bao nhiêu. Được tổ mẫu thích mà không được bà bà thích thì sẽ có kết quả gì, chi cần nhìn Hà Ngữ Phương một cái sẽ biết. Nàng mỗi ngày phải ở Nhã Ngữ Đường nghe mắng đến tận giờ Dậu buổi chiều, còn phải nghe đủ loại lời ra tiếng vào khó nghe.....

Duy Phương Đại công chúa dùng hết biện pháp lôi kéo cũng không thuyết phục được nàng, cuối cùng đành phải đi một mình.

Vào đêm, Du Tiểu Văn tháo trâm cài, tắm rửa một phen. Sơ Tuyết lau khô tóc cho nàng xong, nàng liền ngả người lên giường đọc sách. Sơ Vân chỉnh cho ánh đèn sáng thêm một chút, lại bỏ thêm than vào chậu sưởi, đặt ngay cạnh giường, nhét thêm một cái lò sưởi nhỏ vào cạnh người nàng, một cái cạnh chân nàng.

Chờ hai người sắp xếp xong xuôi, Du Tiểu Văn liền cười nói: “Ta xem sách một lát sẽ ngủ, các người đi xuống nghỉ ngơi đi, hôm nay cũng mệt mỏi rồi.”

Sơ Vân Sơ Tuyết biết nàng không thích bị quấy rầy lúc xem sách, liền khom người lui ra ngoài. Du Tiểu Văn thế này mới lấy sách thuốc lót dưới gối ra, cẩn thận lật xem, trong lòng cân nhắc làm thế nào để đề cao y thuật của mình. Xưa nay mỗi khi đi mua các loại dược liệu bổ dưỡng, nàng đều tự mình đến hiệu thuốc, có ý mượn cơ hội mua dược liệu để tiếp xúc với các lão dược sư có kinh nghiệm phong phú, học hỏi kinh nghiệm. Lâu dần, nàng cũng có vài kiến thức liên quan đến dược lý. Loại phương pháp này xác thực hữu dụng, có thể bù lại thiếu hụt kinh nghiệm thực tiễn, nhưng vẫn còn thiếu rất nhiều.

Đang suy nghĩ, Du Tiểu Văn cảm thấy ánh sáng rọi trên sách tối sầm lại, một mùi hương trầm thơm ngát xông vào mũi. Nàng không khỏi giật mình, mùi hương này, nàng đã ngửi qua vài lần, có thể khẳng định là mùi trên người Quân Dật Chi.

Nàng chậm rãi ngẩng đầu lên, nhìn vị thiếu niên tuyệt sắc mơ hồ mang theo mấy phần tức giận trước mặt. Khuôn mặt tinh xảo tới cực điểm của hắn đang nhũn nhũn hàng mày rậm, mắt phượng cao quý từ trên cao nhìn xuống nàng, cặp môi cong xuống, rõ ràng có ý không vui.

Du Tiểu Văn cắn cắn môi, “Đã trễ thế này, người tới làm gì?”

Trùng trùng nhìn nàng một cái, Quân Dật Chi mới lạnh giọng hỏi: “Chiều hôm nay sao không ra phủ?” Hắn không tin Du Tiểu Văn không biết Duy Phương là thay mặt hắn hẹn nàng ra ngoài.

Du Tiểu Văn rũ mắt xuống, thản nhiên nói: “Chi là không muốn đi ra ngoài.”

“Người!” Nhận được câu trả lời trực tiếp như vậy, Quân Dật Chi lại không biết đáp lại thế nào, nghĩ tới nghĩ lui một phen, bỗng nhiên nói: “Xin lỗi.”

Du Tiểu Văn ngẩn ra, “Vì sao xin lỗi?”

“Không biết!” Quân Dật Chi có chút dỗi đáp, lập tức lại dịu đi ngữ khí: “Vài ngày trước ở Lịch Vương phủ, hai chúng ta còn tốt lắm, hôm nay người làm sao vậy? Chẳng lẽ là ta làm sai cái gì? Dù sao nói xin lỗi trước tóm lại không sai. Nếu ta thật sự đã làm gì đó chọc giận người, người cũng phải nói cho ta biết, ta mới biết bù lại thế nào, phải sửa lại thế nào.”

Du Tiểu Văn nao nao, trong lòng có nơi nào đó dường như bị sụp xuống, hỗn loạn rồi tỉnh rồi mù, không biết phải nói gì: “Chúng ta.....” Nàng trực giác muốn phản bác, rằng nàng và hắn chẳng có quan hệ gì với nhau, nhưng thấy ánh mắt hắn nhìn hắn quá mức trong trẻo, quá mức thành khẩn, lời đã đến bên miệng nhất thời không tài nào thốt ra được, biến thành một tiếng cười khổ, “Chi là không muốn đi đâu hết, chờ giữ đạo hiếu xong lại ra phủ.”

Quân Dật Chi cái hiểu cái không gật gật đầu, thấy nàng không bài xích mình, tâm tình trở nên tốt hơn một chút, từ trong áo lấy ra một gói giấy, đặt vào tay nàng, cố gắng làm ra vẻ tùy ý: “Quà sinh nhật.”

Dứt lời đưa tay cầm lấy chén trà, tự mình rót một chén, uống một hơi cạn sạch, che giấu bất an trong lòng.

Du Tiểu Văn mở gói giấy ra, rất hạnh phúc thời tròn tròn, “Bách chế phương?” Đây là một quyển sách hiếm giới thiệu các cách pha chế dược liệu, thế

gian khó tìm. Lần trước đến hiệu thuốc mua được liệu, Du Tiểu Văn từng nghe vị đại sư phụ kia nhắc tới, “Ngươi. Ngươi làm thế nào mua được?”

Thấy nàng thật sự thích, Quân Dật Chi đắc ý nhưn mảy, “Son nhân tự hữu diệu kế*.”

* Son nhân tự hữu diệu kế : kẻ ẩn sĩ ắt có mưu hay

Du Tiểu Văn khó nén được kích động, liền lật sách ra xem. Quân Dật Chi cũng không quấy rầy nàng, chỉ lẳng lặng ngồi bên cạnh, si ngốc ngắm nhìn một bên mặt của nàng, mặc cho ánh trăng bên cửa sổ chậm rãi rơi xuống.

Thẳng đến tiếng gõ mõ canh ba trong viện vang lên, Quân Dật Chi mới không thể không cáo từ, “Ta phải đi rồi.” Ngừ khí vạn phần lưu luyến, nhưng canh giờ quả thực không còn sớm, “Ngươi cũng sớm đi ngủ đi.”

Du Tiểu Văn thế này mới ngẩng đầu lên khỏi quyển sách, nhìn kỹ tuấn nhan của hắn, trong lòng đột nhiên buồn bã, nhẹ nhàng nói: “Mẫu phi ngươi đã tới.”

Quân Dật Chi sững sốt, hẳn cả ngày không ở nhà đương nhiên không biết, nhưng vừa nghe lời này, biết ngay mẫu phi nhất định đã nói gì đó, hắn đột nhiên cúi người xuống, mặt đối mặt với Du Tiểu Văn, từng chữ một nói: “Ta không biết mẫu phi đã nói với nàng cái gì, ta chỉ biết, lòng ta duyệt nàng, bất luận kẻ nào cũng không thể ngăn cản.”

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Dịch Nữ Không Ngoan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 81: Thoáng Hiện Nghi Ngờ (1)

Buổi trưa canh ba, trong ngõ nhỏ ở phố Tây mới có vài tiếng bước chân vang lên. Những hoa lâu từ quán ở đây chuyên mở cửa kinh doanh về đêm, chưa đến buổi trưa là tuyệt đối không có người rời giường. Bất quá, trong phòng của hoa khôi đại mỹ nhân Như Yên là một cảnh tượng khác hẳn. Trên chiếc bàn dài cạnh cửa sổ, không có khay trà, không có khay trái cây, cũng không có bình rượu, chỉ có một nồi cháo cạn đang tỏa ra hơi nóng nhẹ nhẹ, hiển nhiên là có người vừa dùng cơm trưa xong.

Một luồng khí ẩm áp mang theo mùi hương có chút ngọt lợn lơ bay ra từ chiếc đỉnh lư hương* bằng đồng xanh khảm thú. Như Yên mặc bộ áo váy dài màu hồng phấn, thắt lưng thắt nơ, bên ngoài khoác một tấm lụa trắng mỏng như lụa đỏ, ngồi ngay ngắn trước cây dao cạo, mắt nhìn về phía vị thiếu niên tuyệt sắc đang thần thờ tựa lưng cạnh cửa sổ, tinh thần sớm không biết bay đến phương nào. Như Yên cong cong cái miệng nhỏ nhắn, tràn đầy ủy khuất nói, “Ngài rốt cuộc có muốn nghe Như Yên đánh đàn hay không a? Như Yên đã vì ngài chuẩn bị thật lâu.”

* Cái « đỉnh lư hương » là cái đèn xông hương thời bấy giờ, công dụng cũng y như vậy thôi.

Giọng nói của Như Yên rất kiều mỹ, bẩm sinh mang theo chút âm rung, cặp môi đỏ mọng như hoa đào thắm ba nở rộ, lại thêm đôi mắt long lanh đa tình, không hề là hoa khôi của cả hoa phố này. Đại mỹ nhân Như Yên quả thật có tư chất khiến nam nhân mê mẩn đến mất hồn mất vía. Bộ dáng ủy khuất lại mang theo chút đáng yêu lấy lòng này, nếu đổi thành nam nhân khác nhìn thấy, không biết sẽ đau lòng bao nhiêu, đáng tiếc vị thiếu niên kia lại hoàn toàn không nhìn tới “Mị nhân” và “Hồn đồ” của Như Yên, thậm chí còn nhủu cặp mày xinh đẹp, không kiên nhẫn nói, “Thích đàn thì đàn, không thì thôi!”

Đại mỹ nhân Như Yên tuy rằng bị từ chối hết sức phũ phàng, lại không chút buồn bực, trong mắt ngược lại còn dâng lên nồng đậm hứng thú, giao hoát hỏi: “Quân Nhị thiếu gia rốt cuộc là làm sao vậy? Ngài ngồi trong phòng ta đã mấy ngày rồi, lại không chịu nhìn ta gì hết, ngài có tâm sự gì sao? Không bằng nói cho ta nghe một chút, có lẽ ta có thể giúp ngài gì đó.”

Lời như vậy, bốn ngày nay, đã nói không biết bao nhiêu lần. Quân Dật Chi chưa bao giờ để ý đến nàng, bất quá hôm nay không thẳng thừng gạt đi như mấy ngày trước, mà là cúi đầu, gõ cây quạt nhẹ nhẹ vào lòng bàn tay mình, tựa hồ đang suy tư gì đó, rồi hàm hồ lại chần chờ hỏi, “Ừm. Ngươi. Ngươi làm sao biết, nữ tử. Có. Có. Thích. Thích.”

“Thích cái gì? Muốn hỏi cái gì thì lớn tiếng hỏi ra đi.” Đợi một hồi cũng không nghe được phần sau, chỉ có mỗi chữ “thích”, Như Yên bắt đầu sốt ruột, có chút hưng phấn hỏi.

Quân Dật Chi không được tự nhiên, quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, không cho Như Yên nhìn thấy khuôn mặt tuấn tú ửng đỏ của mình, “Có nam tử thích nàng, nàng có thể thích lại hay không?”

Như Yên vốn có cặp mắt rất lớn, lúc này liền tròn to như chuông đồng, hưng phấn đến độ mồm miệng không rõ, “Thích, thích. Ngươi thích ai? Ngươi có phải thổ lộ với nàng rồi không?”

Quân Dật Chi buồn bực, người này sao có thể không biết xấu hổ nói thẳng ra như vậy! Đêm đó, hắn đúng là đã thổ lộ với Du Tiểu Văn. Hắn vốn không phải người ăn nói tùy tiện, nhưng lúc đó vì sợ mẫu phi nói gì đó khiến nàng xa lánh hắn, nên hắn mới nhất thời sốt ruột mở miệng. Vừa nói xong, chính hắn đều thấy hết hồn, lại nhìn lên thấy Du Tiểu Văn cũng đang ngây người, khuôn mặt nhỏ nhắn còn nhũu mảy, hắn lập tức liền làm đảo bình, vội vàng trốn đi,

rất sợ nghe được từ miệng Du Tiểu Văn lời mà mình không muốn nghe.

Bất quá, hẳn trước khi đi, vẫn bỏ lại một câu, “Ngô thứ phi có chút buồn, nàng nhớ đến thăm.”

Đây có thể nói là lời mời hẹn hò. Kinh công của hắn tốt lắm, ra vào Tào phủ không sợ có người phát giác, nhưng rốt cuộc sẽ gây tổn hại cho khuê danh của nữ tử. Nếu có thể đổi thành một nơi khác, hẳn có thể quang minh chính đại gặp nàng, lại không sợ bị người bên ngoài phát giác. Quan hệ giữa hắn cùng với Nhiếp Chính Vương và Vương phi đều thập phần thân cận, có thể ra vào hậu hoa viên của phủ Nhiếp Chính Vương một cách tự do. Tuy nói Vương phi mới là hoàng thất thật sự của hắn, còn những người như Trương trắc phi, Ngô thứ phi đều không là gì cả, bất quá, nếu hắn muốn nhận làm người nhà, người ngoài cũng không thể nói cái gì.

Cho nên sau ngày sinh nhật của Du Tiểu Văn, hắn chỉ thiếu sai người ngày đêm canh giữ cửa hông của Tào phủ, chỉ chờ Du Tiểu Văn ra phủ, hắn liền tìm có đến phủ Nhiếp Chính Vương, lại nhân cơ hội ngắm hoa, thuận đường ngang qua chỗ của Ngô thứ phi, “tình cờ” gặp Văn Nhi.

Đáng tiếc, đợi suốt bốn ngày, Du Tiểu Văn đều trốn trong Tào phủ. Hắn không tin nàng không nghe hiểu ý của hắn, đã biết rõ ràng như vậy lại còn tránh mặt hắn, chẳng lẽ là..... Một ý tưởng nảy sinh trong đầu làm cho tâm tình Quân Dật Chi rất không tốt, càng không muốn tiếp tục nghĩ theo chiều hướng này, nhưng lại không cần được bản thân suy nghĩ miễn man, cứ nghĩ theo hướng đó mãi. Lại thêm mấy ngày nay, hắn cẩn thận nhớ lại mấy lần ít ỏi hai người gặp nhau, tìm mãi cũng không thấy nàng đối đãi với hắn có chỗ đặc biệt nào. Điều này càng khiến hắn cảm thấy bất an, cho nên hắn mới muốn hỏi Như Yên một câu, nữ nhân có thích nam nhân thổ lộ với mình hay không.

Bất quá, hắn lập tức hối hận. Nhớ tới bản chất con người Như Yên ác liệt đến cỡ nào, lại có quan hệ vô cùng thân mật với tên Hàn Thế Chiêu đó, hắn không dám tiếp tục nói, bằng không, về sau khẳng định lại có thêm nhược điểm bị tên tiểu tử Hàn Thế Chiêu kia nắm trong tay.

Như Yên đã bị hắn gọi lên hứng thú, vòng eo uốn éo, đặt mông ngồi xuống cạnh Quân Dật Chi, hắc hắc cười, nhìn hắn chằm chằm, bắt đầu truy vấn: “Rốt cuộc thích ai vậy? Có phải là vị tiểu cô nương lần trước Thế Chiêu nói không? Nghe nói là rất đẹp, còn đàn rất hay nữa. Kể cho người ta nghe một chút đi, không chừng ta có thể giúp người nghĩ ra biện pháp dỗ dành giai nhân đó nha.”

“Cút đi!” Quân Dật Chi lười vô nghĩa với Như Yên, vung tay đẩy người này ra xa mình một chút, “Thực thôi!”

“Thôi? Đây chính là Nam Đàn Hương, một hộp một trăm lượng bạc! Ta phải xông hương tận bốn, năm ngày mới làm cho mùi hương này bám lên trên áo.” Như Yên tức giận đứng phắt dậy, liên tục dậm chân, rầm một tiếng mở cửa đi ra..... Đương nhiên, Như Yên cũng không phải thật sự tức giận, mà là đi tìm Hàn Thế Chiêu, cùng hắn thương lượng làm thế nào để bắt Quân Dật Chi khai ra.

Quân Dật Chi rung mình một cái, bị bộ dáng hờn dỗi của Như Yên làm cho ghê tởm, vội quay đầu nhìn ra cảnh sắc ngoài cửa sổ, khoe mắt lại luôn lưu ý đầu ngõ, hy vọng có thể nhìn thấy người hầu của Sở Vương phủ đến báo tin. Tâm tư hắn không ngừng chuyển động, hay là mình..... Không nên ngồi chờ như vậy?

Bên trong Tào phủ, Mặc Ngọc Cư, Du Tiểu Văn đang cầm một quyển sách trong tay, ngồi thần thờ hồi lâu, rốt cuộc tỉnh lại, thấy chén trà trên bàn đã cạn, liền vươn ngón trỏ nhẹ nhàng gõ hai tiếng. Vốn nên có người lập tức lại đây thêm trà, nhưng đến lúc nàng đã xem hết một trang sách, chén trà vẫn cạn. Nàng ngẩng đầu nhìn lên, thờ dài một tiếng, nơi này có người còn thất thần hơn cả nàng.

Tiếng thờ dài lại lớn hơn một chút, rốt cuộc kéo được linh hồn bé nhỏ của Thục Dược trở lại. Thục Dược lắp bắp hỏi: “Tiểu thư làm sao vậy?” Khóe mắt liếc thấy chén trà trên bàn trống không, vội bụng ầm trà lên, sờ tay lên thành bình thử nhiệt độ, cảm thấy lạnh, liền ngưng ngưng cười nói: “Nô tỳ đi đổi bình mới.”

Đội Thục Dược đổi bình trà mới đến, Du Tiểu Văn cầm chén trà khẽ hớp mấy ngụm. Nàng suy nghĩ một hồi, mới cất tiếng hỏi: “Thục Dược tỷ tỷ mấy ngày nay luôn mất hồn mất vía, có phải là có chuyện gì phiền lòng? Nếu có thì hãy nói cho ta biết, nếu là chuyện mà ta có thể giúp, ta đương nhiên sẽ giúp.”

Thục Dược chần chờ hồi lâu, nghĩ đến mình liên tiếp mấy lần vấp phải trắc trở, không bằng cầu biểu tiểu thư..... Nàng bùm một tiếng quỳ xuống, dập đầu quỳ lại ba cái, mới đỏ mặt nói: “Nô tỳ..... Nô tỳ có việc, cầu tiểu thư thành toàn.”

“Cứ nói.” Du Tiểu Văn cúi đầu uống trà, xuyên thấu qua làn hơi nước bốc lên quan sát biểu tình của Thục Dược.

Thục Dược quanh co một lúc lâu, mới nói vào chuyện chính, “Nô tỳ muốn đến..... Muốn đến Thuận Ngũ Đường* hầu hạ, cầu biểu tiểu thư thành toàn.”

* Thuận Ngũ Đường là chỗ ở của Võ thị và Tào Trung Mẫn

Du Tiểu Văn cười nhạo nói: “Chuyện an bày người làm việc trong phủ tựa hồ không tới phiên biểu tiểu thư ta xen vào, đừng nói chi là ngơai.”

Mặt Thục Dược thoát một cái trắng bạch, nàng sao có thể không biết việc mình muốn đến hầu hạ ở đâu là không thể tự quyết định. Rồi nàng nghĩ đến, biểu tiểu thư rất được lão thái thái yêu thích, nếu biểu tiểu thư nguyện ý giúp đỡ nàng một phen, hẳn là sẽ không có vấn đề. Nhưng giờ nghe biểu tiểu thư nói lời này, xem ra sẽ không nguyện ý. Nàng vội biểu lộ trung tâm, “Biểu tiểu thư nếu có thể giúp Thục Dược hoàn thành tâm nguyện, Thục Dược nhất định sẽ không quên ân đức của biểu tiểu thư, ngày sau nhất định sẽ báo đáp.”

Du Tiểu Văn thân nhiên nhìn Thục Dược, “Tâm nguyện? Đến hầu hạ ở Thuận Ngũ Đường chính là tâm nguyện của ngơai? Ngơai ngay cả nói thẳng cũng không muốn, ta sao có thể giúp ngơai?”

Thược Dược lần này là thật kinh hoàng, hai mắt nhìn lên sắc mặt của biểu tiểu thư, lại liếc nhìn trái phải, thấy trong phòng chỉ có mình và biểu tiểu thư, mới cắn chặt răng, nhắm mắt nói thẳng: “Thược Dược..... Đúng là có tâm tư không nên có, nhưng, Thược Dược là thật lòng, cầu biểu tiểu thư thành toàn.”

Du Tiểu Văn nhìn chăm chăm về mặt hoảng hốt cơ hồ muốn khóc đi ra của Thược Dược, nhìn không được nhẹ nhàng thở dài một tiếng, “Ngươi có biết vì sao trong khoảng thời gian này, chuyện gì cần đến Thuận Ngũ Đường, ta đều cho ngươi đi?”

Thược Dược cả kinh, tim đập tức đập nhanh hơn, trong lòng dâng lên một cỗ mong đợi khôn kể, im lặng nghe Du Tiểu Văn nói tiếp, “Kỳ thật ta biết trong lòng ngươi muốn cái gì. Ngươi muốn đến Thuận Ngũ Đường là để hầu hạ Võ phu nhân, nếu Võ phu nhân hài lòng, có lẽ ngày nào đó sẽ ban ngươi cho nam tử mà ngươi muốn phụng dưỡng, đúng không?”

Tuy rằng không nói thẳng tên Tào Trung Mẫn ra, nhưng như vậy cũng không khác mấy. Khuôn mặt Thược Dược tái mét, nguyên lai tâm tư của mình đã sớm bị người khác phát giác. Trong phủ này, nhà hoàn muốn phụng dưỡng hai vị thiếu gia, thậm chí là Tước gia, không biết có bao nhiêu người, nhưng không ai dám nói chuyện này ra ngoài. Chủ tử nhìn trúng ngươi là phúc khí, nhưng nếu ngươi muốn phụng dưỡng chủ tử thì chính là vọng tưởng.

Du Tiểu Văn lắc lắc đầu, “Ngươi yên tâm, ta sẽ không nói cho người khác biết. Ta vốn cũng có ý muốn thành toàn cho ngươi, nên mới thường bảo ngươi đến Thuận Ngũ Đường. Ta thấy ngươi mỗi lần đến đều dùng đủ biện pháp để có thể ở lâu thêm một lát. Ngươi hôm nay lại cầu đến ta, vậy hẳn là, đại biểu ca đã cự tuyệt ngươi, đúng không?”

Nàng dùng không phải ngữ khí nghi vấn, mà là khẳng định.

Sắc mặt Thược Dược càng thêm trắng, nàng dùng sức cắn môi, nâng lên khuôn mặt xinh đẹp cầu xin: “Nô tỳ chỉ muốn được ở bên cạnh chăm sóc Mẫn thiếu gia, không có tâm tư gì khác. Mẫn thiếu gia không thích nô tỳ cũng sao, chỉ cần nô tỳ có thể ngày ngày nhìn thấy Mẫn thiếu gia là được.”

“Vậy nếu huynh ấy không muốn nhìn thấy ngươi thì sao?” Du Tiểu Văn nhún mày, hỏi ra một câu nhẩn tâm khiến khuôn mặt Thược Dược lập tức trắng đến độ không còn chút máu. Thấy vẻ mặt nàng không tin, Du Tiểu Văn lại thần nhiên nói: “Cuối tháng này, Mẫn biểu ca sau khi kết thúc công việc sẽ tới chỗ ta, bàn giao sổ sách. Ta sẽ giúp ngươi hỏi một câu. Ngươi nên làm gì thì mau làm đi, nếu lại mất hồn mất vía như vậy nữa, ta cũng chỉ có thể trả ngươi lại cho lão thái thái.”

Thược Dược kinh hi không thôi, liên tục tạ ơn một hồi mới lui xuống.

Vừa qua khỏi buổi trưa, Tào Trung Mẫn liền mang theo sổ sách tháng này đến bàn giao cho Du Tiểu Văn, ý cười thập phần rạng rỡ, “Tháng này lại tăng gấp đôi so với tháng trước, lợi nhuận của bảy cửa hàng thu được lên đến hai vạn bảy ngàn lượng.”

Nói xong, Tào Trung Mẫn mở mấy cuốn sổ thu chi ra, lật đến trang kết toán, chỉ từng mục cho Du Tiểu Văn xem. Phòng thu chi là do Văn bá chủ quản, Du Tiểu Văn không có gì lo lắng, chỉ nhìn sơ qua con số này, liền cười khanh khách nói: “Đa tạ biểu ca. Muội thấy, về sau không cần hàng năm mới chia hoa hồng một lần, có thể sửa thành mỗi quý một lần.”

Tào Trung Mẫn đầu năm nay vừa thăng thêm một cấp, được phép vào triều dự thính vào ngày mùng một và mười lăm hàng tháng. Nếu muốn lại thăng cấp, phải qua một kỳ kiểm tra, mà kỳ kiểm tra thăng cấp từ cấp thấp đến cấp trung lại đặc biệt khó. Kỳ thi này không chỉ đòi hỏi bản thân có năng lực và sự cố gắng, còn cần phải có quen biết rộng. Võ thị tuy rằng xuất thân từ thương hộ, nhưng huynh đệ trong nhà rất đông, của hồi môn mặc dù không ít, nhưng đều là vàng bạc, không có cửa hàng có thể sinh lợi. Ở nơi kinh thành tắc tắc vàng này, một chút bạc đó là không đủ dùng, cho nên Du Tiểu Văn mới đề nghị mỗi quý chia hoa hồng một lần, miễn cho Tào Trung Mẫn phải mở miệng nhờ vả.

Ánh mắt Tào Trung Mẫn chớp chớp, hẳn hiểu ý mỉm cười trêu ghẹo: “Cửa hàng là của muội, tất nhiên là do muội quyết định. Ta chỉ cần tận tâm hết sức giúp muội làm việc là được.” Nói vậy là tạ ơn Du Tiểu Văn giúp đỡ.

Nói chuyện với người thông minh không cần phải quá trực tiếp. Du Tiểu Văn trầm ngâm một chút, mỉm cười hỏi: “Nghe nói Xảo Như ở chỗ Võ phu nhân sắp xuất giá, Thuận Ngũ Đường có còn đủ người không? Bên chỗ muội dù sao cũng đang dư một người, Thược Dược tỷ tỷ ban đầu là hầu hạ cho lão thái thái, Võ phu nhân nếu thích, muội sẽ để Thược Dược tỷ tỷ đến hầu hạ Võ phu nhân.”

Ý cười trên mặt Tào Trung Mẫn không thay đổi, hẳn nâng chén trà lên uống lên mấy ngụm, mới chậm rãi nói: “Trong phòng ta còn có hai đại nha hoàn, có thể phái một người đến hầu hạ mẫu thân, nên cũng không đến nỗi thiếu người. Thược Dược là do lão thái thái đưa cho muội, mẫu thân sao dám giành? Huống hồ, nàng ấy năm nay tựa hồ cũng sắp hai mươi, hẳn là không phù hợp.”

Du Tiểu Văn nao nao, “Tính ra biểu ca cũng sắp thành thân, trong phòng không cần người hầu hạ sao?”

Nam nhi dòng dõi quý tộc thông thường trước khi thành thân đều đã thu vài nha hoàn ám giương, miễn cho đêm tân hôn luống cuống tay chân làm trò cười. Bất quá, vận mệnh về sau của những nha hoàn thông phòng này đều bị nắm trong tay của chính thế.

Tào Trung Mẫn năm nay đã hơn hai mươi tuổi, chỉ chớp mắt sẽ tròn hai mươi một, nhưng hôn sự lại không có tin tức gì. Trương thị ban đầu là không quan tâm, sau lại vì sợ hấn cướp tước vị của Tào Trung Duệ nên bà đã vắt hết óc chọn cho hấn một nữ hài tử của nhà nghèo, tuổi cũng không lớn, phải chờ tới khi cập kê mới có thể thành hôn. Đáng tiếc, nữ hài tử đã chết hồi năm ngoái sau một trận dịch bệnh ở kinh thành, hôn sự của Tào Trung Mẫn liền bị bỏ lửng từ đó. Lại thêm hiện tại Tào Trung Mẫn đã có thân phận con trai trưởng, thế nên Trương thị càng thêm “quan tâm” hôn sự của hấn. Bà không phải không chọn người nào, nhưng những người được chọn đều không được lão thái thái và Tước gia hài lòng, mọi chuyện cứ như vậy bị tiếp tục trì hoãn.

Tào Trung Mẫn trầm ngâm một chút, nói: “Không giấu biểu muội, nếu không phải vì nha hoàn làm việc thận trọng hơn gia đình một chút, mà gia đình lại

không tiện vào trong nội viện hầu hạ, ta thật sự không muốn có bất kì nha hoàn nào vào trong phòng.” Hân dừng một chút, sợ mình nói không đủ rõ ràng, lại nhấn mạnh: “Người về sau hầu hạ trong phòng ta sẽ chỉ là thê tử của ta. Ta không muốn bên cạnh mình có những kẻ mờ ám.”

Du Tiểu Văn lộ ra nụ cười sáng rỡ, “Đại biểu tâu là người có phúc khí.”

Tào Trung Mẫn mỉm cười, lắc lắc đầu: “Đại biểu tâu của muội còn không biết ở phương nào đâu! Nhưng mà muội đó, cuối năm sẽ hết thời hạn giữ hiếu, nghe mẫu thân nói, lão thái thái đã bắt đầu. Ha ha.”

Hai người còn đang trêu ghẹo lẫn nhau, sau bình phong đột nhiên vang lên tiếng động, Du Tiểu Văn nhũn mày, nhỏ giọng trách mắng: “Ai ở đó, thật không có quy củ!”

Bị nàng mắng một câu, phía sau bình phong truyền ra tiếng phì cười, chỉ lát sau liền có một bóng người mặc áo đỏ toàn thân rực rỡ như lửa bước ra. Duy Phương Đại công chúa cười hi hi nói: “Nguyên lai Văn Nhi muốn chọn hôn phu sao?”

Duy Phương Đại công chúa vừa dứt lời, Hàn Điềm Nhã cũng xấu hổ đi ra theo.

Tào Trung Mẫn cả kinh, vội đứng dậy định vén áo quỳ xuống vái chào, “Bái kiến Đại công chúa.”

“Được rồi, nam nhi tất hạ hữu hoàng kim*, người không biết sao?” Duy Phương bắt mắt nhìn gã nam nhân lúc nào cũng giữ quy củ này một cái, ngăn trở hân quý xuống.

* Câu này đầy đủ là “Nam nhi tất hạ hữu hoàng kim, chích quý thương thiên hòa nương thân”, tạm dịch là nam nhi dưới gối có vàng ròng, chi quý trước trời cao và mẹ ruột; ý nói nam nhi không thể tùy tiện gặp chuyện gì cũng quý, phải biết giữ giá trị con người mình.

Du Tiểu Văn bước lên phía trước cúi người thi lễ, “Bái kiến Đại công chúa.” Rồi quay sang mỉm cười hành lễ chào hỏi Hàn Điềm Nhã, “Chào Hàn muội muội.”

Có nữ tử đến đây, Tào Trung Mẫn không tiện ở lại lâu. Hành lễ chào hỏi với Hàn Điềm Nhã, Tào Trung Nhã gạt đầu ra dấu với Du Tiểu Văn xong liền cầm sổ sách rời đi.

Du Tiểu Văn dẫn hai người ngồi xuống trường kỷ. Duy Phương Đại công chúa sờ thấy giường rất ấm, không khỏi kinh ngạc nói: “Hôm nay mà người còn đốt lò sưởi?”

Du Tiểu Văn có chút ngượng ngùng, “Thân thể ta không tốt, thể hàn, sợ lạnh.” Lại nhìn về phía Hàn Điềm Nhã, thấy nàng như đang suy nghĩ gì đó, cứ đứng ở cạnh bình phong, khuôn mặt tuyệt sắc nhỏ nhắn có chút đỏ ửng. Du Tiểu Văn hô: “Điềm Nhã, mau ngồi a.”

Hàn Điềm Nhã vội ngồi xuống, cười nói: “Kỳ thật trong phòng muội cũng đốt chậu than, may mà bây giờ còn chưa đến tháng ba, chứ đến tháng tư vẫn rất lạnh.”

Duy Phương Đại công chúa ha ha cười vỗ vỗ Hàn Điềm Nhã, “Không cần muội nói giúp đâu, giao tình của ta và Văn Nhi vốn tốt lắm.”

Mặt Hàn Điềm Nhã thoáng ửng hồng một chút, che miệng cười khẽ: “Là muội đa tâm.”

Hàn Điềm Nhã tuy rằng tính tình yên lặng ít nói, nhưng cũng rất sang sảng, cô sai liền nhận sai. Tuy chỉ gặp nhau hai lần, tán gẫu cũng không nhiều, nhưng Du Tiểu Văn lại rất thích nàng. Hàn Điềm Nhã lại ngượng ngùng hỏi, “Đại biểu ca của tỷ gặp tỷ hân là có việc, chúng ta bỗng nhiên đến thăm, có quý rầy hai người bàn bạc công việc không?”

Du Tiểu Văn cười nói: “Không có việc gì, vừa lúc đã bàn xong rồi.”

Hàn Điềm Nhã đỏ mặt chỉ vào Duy Phương Đại công chúa, nói: “Kỳ thật, chúng ta đã sớm đến, là Đại công chúa nàng. là nàng ấy nhất quyết không cho thông truyền. Thật có lỗi.”

Duy Phương Đại công chúa khanh khách cười, nói: “Chúng ta cũng đâu có nghe được chuyện gì quan trọng, cũng chỉ là biểu ca của người không muốn thu nha hoàn thông phòng thôi, có gì to tát đâu. Bất quá, hân như vậy thật ra khiến ta thuận mắt hơn một chút.”

Hàn Điềm Nhã lại nghiêm túc nói: “Dù không phải chuyện quan trọng, nghe lén cũng không tốt. Huống hồ, Tào công tử chính nhân quân tử như vậy, vì sao Đại công chúa lại thấy không vừa mắt?”

Duy Phương Đại công chúa không có hứng thú nói: “Tên kia quá quy củ, cứ như khúc gỗ vậy, rất không thú vị.”

Hàn Điềm Nhã biện hộ: “Muội lại cảm thấy Tào công tử tri thư thức lễ*, lúc này khi hành lễ, ánh mắt cũng không nhìn loạn, có thể thấy được là con người ngay thẳng, đường hoàng thật sự, không phải là chỉ có quy củ.”

* tri thư thức lễ : người có đọc sách, hiểu lễ nghĩa, nói nôm na là có văn hóa.

Duy Phương Đại công chúa lười tranh cãi với nàng, “Muội cảm thấy hân như vậy là hiểu lễ nghĩa thì cứ tiếp tục nghĩ vậy đi. Muội có ấn tượng tốt về hân, ta thì không.” Màu đỏ trên mặt Hàn Điềm Nhã càng lúc càng đậm, rất có xu thế sắp bốc cháy lên.

Du Tiểu Văn tò mò liếc nhìn Hàn Điềm Nhã một cái, trong lòng thoáng hiểu ra, chẳng lẽ vì nghe được đại biểu ca tỏ lộ không muốn thu nha hoàn thông phòng, nên trái tim của tiểu cô nương đã bị đá động? Nàng lại cẩn thận quan sát sắc mặt Hàn Điềm Nhã, bị Hàn Điềm Nhã phát hiện, tiểu cô nương vội cuống quýt nâng chén trà lên, gục đầu cẩn thận đánh giá, nghiền cứu hoa văn trên chén trà. Du Tiểu Văn càng thêm khẳng định, cho dù không phải yêu thích thì cũng là có ấn tượng cực kỳ tốt! Nàng sợ Hàn Điềm Nhã cảm thấy không được tự nhiên, vội chuyển đề tài, hỏi hai vị khách quý: “Sao hôm nay lại đến đây chơi?”

Duy Phương Đại công chúa ném cho nàng một ánh nhìn xem thường, “Gửi thiệp đến mời người đi chơi, người lại nghĩ ra đủ mọi cớ để từ chối, hai chúng ta đành phải tới cửa bắt người. Người mau đổi quần áo đi, đi theo ta và Điềm Nhã đến phủ Nhiếp Chính Vương ngắm hoa.”

Khuôn mặt Du Tiểu Văn không biết sao thoáng chốc liền đỏ, nàng cố gắng trấn định tim có: “Ta hôm nay.....”

Duy Phương Đại công chúa cắn bản không cho nàng cơ hội cự tuyệt, “Đừng tim có nữa, ta đã sớm hỏi nha hoàn của người, biết chắc là người mấy ngày nay rất là rảnh rỗi.”

Chần chờ một lát, Du Tiểu Văn đành thỏa hiệp, “Được rồi, vừa vặn ta cũng muốn đến thăm Ngô tỷ tỷ.” Không biết người kia có đến đó hay không.....

Đội Du Tiểu Văn thay quần áo xong, ba người liền lên xe ngựa trực tiếp đến phủ Nhiếp Chính Vương. Vương phi không ở trong phủ, ba người liền đi thẳng đến của Thủy Phong Cảnh Ngô Thứ phi. Duy Phương Đại công chúa là người không thích ngồi yên, lại thêm thân phận của Ngô thứ phi không thể so sánh với nàng, nên càng không hứng thú ở lại lâu, mấy lần nháy mắt ra dấu với Du Tiểu Văn, muốn nàng đi theo mình đến hoa viên.

Trong hoa viên chỉ sợ có người đang chờ đợi? Du Tiểu Văn lúc này liền cự tuyệt: “Ta ở lại trò chuyện với Ngô tỷ tỷ mấy câu, hai người đi chơi trước đi.”

Nàng không biết trong lòng mình rốt cuộc nghĩ như thế nào, đêm đó thuận miệng nói ra một câu, nhưng lại khiến Quân Dật Chi tỏ lộ. Mới đầu, nàng thực khiếp sợ, khiếp sợ đến độ trong đầu trống rỗng, còn chưa kịp hoàn hồn, hần đã nhanh như chớp chạy mất, làm cho nàng đến hôm nay vẫn còn mơ hồ, rốt cuộc đêm đó Quân Dật Chi có đến bên cạnh giường của nàng không, có nói ra cái câu chấn động tim nàng không..... May mà có bản «Bách chế phương» ở lại, nếu không, Du Tiểu Văn thực sự nghĩ đến mình đang nằm mơ.

Nhưng biết mình không phải đang nằm mơ, cũng không có nghĩ nàng có thể thân nhiên đối mặt Quân Dật Chi. Nếu không, Duy Phương Đại công chúa mấy ngày liền đưa bá thiếp đến hẹn nàng đi chơi, nàng đã sớm nhận lời, không cần đợi đến hôm nay. Kỳ thật, đến bây giờ nàng vẫn không biết nên cư xử thế nào mới tốt, nếu..... Nếu lát nữa gặp Quân Dật Chi, hần hỏi suy nghĩ của nàng, nàng nên trả lời thế nào?

Hần nói “Lòng ta duyệt nàng, bất luận kẻ nào cũng không thể ngăn cản”, nàng không phải không cảm động, nhưng..... Nghĩ đến thái độ của Sở Vương phi, nàng ít nhiều có chút lùi bước. Nếu nói nàng hoàn toàn không thêm đề ý, đó là chuyện không có khả năng. Mẹ chồng làm khó dễ, sẽ khiến con dâu mới lực bất tòng tâm, toàn thân mỏi mệt. Nếu hần đứng ở cạnh nàng, nhất định sẽ càng khiến Sở Vương phi phản cảm hơn nữa. Nếu nàng bị ủy khuất, nàng có thể kể hết cho hần biết, hần sẽ hết sức trấn an nàng, nhưng đó là mẫu thân của hần, hần ngoại trừ trấn an nàng thì còn thể làm gì khác? Nếu quanh năm suốt tháng cứ tiếp tục như vậy, lòng kiên nhẫn của hần rồi cũng dần dần khô kiệt, đúng không?

“Văn Nhi, Văn Nhi, nghĩ cái gì vậy?” Ngô Lệ Quyên gọi vài tiếng, cuối cùng được đáp lại, không khỏi cười nói: “Lần đầu tiên thấy muội có vẻ thần thờ không yên như vậy, tiểu cô nương rốt cuộc đã trưởng thành.”

Ngô Lệ Quyên tinh mắt nhìn thấy hai gò má của Du Tiểu Văn thoáng ửng hồng, càng thêm xác định phỏng đoán trong lòng, biết tiểu cô nương da mặt mỏng, liền không tiếp tục hỏi nàng, mà chuyển sang nhắc đến tiệc mùa xuân vào cuối tháng ba ở phủ Nhiếp Chính Vương, “Đến lúc đó trăm hoa đua nở, cảnh sắc trong hoa viên sẽ rất đẹp, không hề thua kém phủ Lịch Vương, muội nhất định phải tới, cho dù là đến giúp ta giải buồn cũng được.”

Du Tiểu Văn hàm hồ ừ một tiếng. Lúc này một vị cung nữ nâng một chiếc khay đi vào, nhẹ nhàng quỳ gối trước mặt Ngô Lệ Quyên, “Thỉnh Thứ phi dùng.”

Du Tiểu Văn thấp phần linh mẫn ngửi được mùi dược liệu, không khỏi quan tâm hỏi: “Ngô tỷ tỷ không được khỏe sao?”

Ngư ma ma đứng bên cạnh trả lời thay, “Là thai có chút yếu, lúc trước khi thái thái phu nhân* mang thai thứ phi cũng như vậy, cho nên Vương phi có ý thỉnh Thái y đến chẩn mạch, ghi một phương thuốc an thai, mỗi ngày đều dùng.”

* Đây là xưng hô chỉ Tiểu Võ thị, mẹ của Ngô Lệ Quyên, em gái của Võ thị, di ruột của Tào Trung Mẫn.

Du Tiểu Văn vội nói: “Đưa cho ta ngửi thử vừa chút..... Ta coi như là lâu bệnh thành y, ít nhiều cũng biết được một ít dược lý.”

Cung nữ dâng thuốc hình như có chút bất mãn, nhẹ nhàng nhắc nhở một câu, “Thái y nói qua, thuốc này phải uống lúc còn nóng.”

Ngô Lệ Quyên khẽ cười nói: “Chỉ xem một chút thôi, không sao.” Phát tay bảo Ngư ma ma cầm chén thuốc đưa cho Du Tiểu Văn, cười nói: “Phương thuốc lấy từ trong cung, các phi tử mấy đời đều dùng thứ này, dược liệu cũng là do Vương phi đặc biệt phái người đi lấy. Từ khâu nghiệm được đến hàm dược đều là do vị Mặc Quyết cô nương này tự tay làm, cũng là tự tay nàng đưa tới. Mặc Quyết cô nương là nha hoàn hồi môn của Vương phi, không ai đáng tin hơn nàng ấy.”

Lời này làm cho sắc mặt của Mặc Quyết tốt hơn một chút, nhưng thấy Du Tiểu Văn vẫn bung chén thuốc cẩn thận ngửi, còn dùng móng tay ngón út lấy thử một ít thuốc cho vào miệng nếm thử, sắc mặt lại trầm xuống, “Vương phi một lòng ngóng trông thứ phi có thể giúp Vương gia có thêm một vị công tử, quan tâm thứ phi còn nhiều hơn bản thân mình.”

Thuốc này không thành vấn đề.

Du Tiểu Văn ngược mặt lên cười, đặt chén thuốc trở lại khay, “Vương phi khiêm tốn khoan dung, thể nhân đều hiểu.”

Ngô Lệ Quyên an tâm uống thuốc, Mặc Quyết cúi người hành lễ cáo lui. Đợi trong phòng chỉ còn người một nhà, Ngô Lệ Quyên mới quay sang mỉm cười nhìn Du Tiểu Văn, nhỏ giọng nói: “Muội yên tâm, ta rất cẩn thận. Hơn nữa Vương phi cũng thật sự hy vọng ta sinh được con trai.” Nàng nhẹ nhàng vuốt phần bụng đã hơi gồ lên, thanh âm mềm nhẹ như lông ngỗng rơi xuống đất, “Nàng ấy nói, muốn ôm con ta.”

Du Tiểu Văn không khỏi giật mình, Vương phi muốn ôm con của Ngô thứ phi, điều này đồng nghĩa với việc Ngô thứ phi không thể sống cạnh con của mình, bất quá..... Cũng rất có ích, thậm chí đối với Ngô Lệ Quyên mà nói, ích lợi vượt trội hơn hẳn. Ngô Lệ Quyên không đợi nàng thờ dài, liền cười nói: “Đây là phúc khí của đứa nhỏ này, tương lai vào gia phả hoàng gia, sẽ đường hoàng làm con trai trưởng.”

Ngô Lệ Quyên cố ý nói thiếu đi vài, kỳ thật phải là con trai trưởng dòng chính thất mới đúng.

Du Tiểu Văn thấy nàng nghĩ thoáng như vậy, liền cười nói: “Đúng vậy, hoàng hồ Thứ phi sẽ luôn là mẹ ruột của đứa nhỏ này, Vương phi rộng lượng, nhất định sẽ không làm khó Thứ phi.” Nói xong vẫn có chút lo lắng, liền cười nói: “Thứ phi dễ ta bắt mạch một chút có được không?”

Ngô thứ phi vừa cười vừa vươn tay ra, lộ ra cổ tay trắng nõn, “Muội còn có thể bắt mạch được nữa sao?”

Du Tiểu Văn đặt đầu ngón tay giữa lên cổ tay Ngô Lệ Quyên, vừa nghe mạch vừa đáp: “Biết một chút.” Lắng nghe một hồi, nàng nhú mày nói, “Thai tượng không được ổn lắm.”

Ngư ma ma vội nói: “Đại khái là giống thái thái phu nhân.”

Tiểu vô thị cũng là do thai tượng không ổn, lúc mang thai rất vất vả, cho nên chỉ sinh được một nữ nhi duy nhất là Ngô Lệ Quyên. Người ngoài đều cảm thấy nữ nhi giống mẫu thân là chuyện thực bình thường, nhưng Du Tiểu Văn lại nhú mày nói: “Không phải là thân thể của Ngô tiên sinh vốn không tốt sao?”

Nàng cho rằng hơn phân nửa là do sức khỏe Ngô phụ không tốt, nên rốt cuộc chỉ mỗi một nữ nhi. Du Tiểu Văn liền nói: “Để ta trở về cẩn thận ngắm lại, có phương thuốc nào tốt hay không.”

Kỳ thật Thái y đã đại phu xuất sắc nhất, Ngô Lệ Quyên cũng không muốn từ chối ý tốt của Du Tiểu Văn, liền cười nói: “VẬY ĐA TẠ..... A, đúng rồi, mấy ngày trước, ngoại bang đưa tới rất nhiều công quả, cực kì hiếm lạ, muội mang về một chút để ăn thử đi.”

Du Tiểu Văn không chối từ, Ngư ma ma liền mang một chiếc hộp đến, mở ra cho Du Tiểu Văn xem. Du Tiểu Văn liền lập tức nhú mày, “Thứ phi có ăn qua loại trái cây này không?”

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Dịch Nữ Không Ngoan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 82: Thoáng Hiện Nghi Ngờ (2)

Thấy vẻ mặt Du Tiểu Văn vạn phần nghiêm túc, Ngô Lệ Quyên không khỏi phì cười một tiếng, trong lòng rất cảm động, vội đáp: “Không có ăn. Hồng Đan Quả tính khô nóng, có tác dụng lưu thông máu. Vương phi đã dặn ta, ngay cả chạm vào đều vạn không thể. Chỉ là Hồng Đan Quả thập phần hiếm lạ, nên cố ý đem đến cho ta một ít dùng để đãi khách, cũng có thể tặng cho tỷ muội nhà mình ăn thử.” Nàng lại nhìn sang Ngư ma ma và Sư ma ma, “Bình thường lúc không cần đến, chúng được khóa kín trong tủ, chìa khóa chỉ có hai vị ma ma mới có.”

Ngư ma ma là người rất khôn khéo, Sư ma ma xuất thân từ trong cung, nhất định có thể nhìn thấy những trò lừa gạt. Du Tiểu Văn thế này mới thờ dài nhẹ nhõm một hơi, ôn nhu nói: “VẬY VĂN NHI nếu từ chối thì chính là bất kính.” Suy nghĩ một chút, nàng vẫn có chút lo lắng, ám chỉ nói: “Mang thai mười tháng không dễ dàng, Ngô tỷ tỷ vạn phần cẩn thận mới tốt.”

Sư ma ma vội thay chủ từ đáp: “Mọi việc đều rất cẩn thận. Thứ phi ngày thường hiếm khi đi ra khỏi viện, nếu muốn đến hoa viên giải sầu, cũng sẽ sớm phái người đến bố trí thỏa đáng. Vương phi mỗi ngày còn đích thân tới thăm hỏi.” Còn kể thêm vài ví dụ về cuộc sống hằng ngày của Ngô Lệ Quyên, nhờ Du Tiểu Văn chuyển tin bình an về cho Tiểu Vô thị.

Du Tiểu Văn mỉm cười tán gẫu vài câu, trong lòng vẫn cứ thấy bất an. Hai tháng trước, khi Thái y đến chẩn mạch, rõ ràng đã nói thai nhi rất ổn, thân thể Ngô Lệ Quyên cũng thực khỏe mạnh, lúc ấy Tiểu Vô thị còn cao hứng vô cùng. Lẽ ra sau thời kì mang thai ba tháng đầu, thai nhi phải càng ổn định hơn mới đúng, sao lại mạch tượng lại bất ổn như vậy?

Hai năm nay, nàng dốc lòng nghiên cứu y thuật, tuy rằng tự học, nhưng thường xuyên đến hiệu thuốc, thỉnh giáo những lão sư phụ giàu kinh nghiệm khám bệnh. Nàng còn nhờ Du Văn Biều sưu tầm nhiều bản sách y chép tay thập phần trân quý, bên trong đều là tâm huyết kết tinh của các vị danh y. Bản thân nàng lại thông minh hơn người, nên về mặt y thuật, nàng tuyệt không phải hạng gà mờ. Nhưng lúc này khi chẩn mạch cho Ngô Lệ Quyên, mạch tượng

quả thật chứng tỏ thai nhi bất ổn, lại không có dấu hiệu trứng độc.....

Trong lúc nói chuyện, sớm có cung nữ đến xếp Hồng Đan Quả vào một chiếc hộp đựng thức ăn có đục lỗ thông khí, giao cho Sơ Vân ở gian ngoài.

Ngô Lệ Quyên thấy nàng cứ ngồi im lặng, liền hỏi: “Đại công chúa không phải đang ở trong vườn chờ muội sao? Sao không đi chơi với nàng ấy đi? Khó có hôm nào đẹp trời như hôm nay, hoa cỏ trong vườn đều nở rộ vô cùng tốt.”

Du Tiểu Văn đang rối rắm không biết có nên đi hoa viên không, bị Ngô Lệ Quyên nói như vậy, cũng không tiện lưu lại. Phụ nữ có thai dễ mệt mỏi, không thể để nàng ngồi với mình quá lâu. Du Tiểu Văn đang định cúi người hành lễ xin phép ra ngoài, chợt nghe bên ngoài truyền đến một giọng nam êm tai, “Hoàng chất đến thỉnh an tiểu thím đây.”

Là Quân Dật Chi!

Du Tiểu Văn nhất thời cảm giác cả người không được tự nhiên, vội vàng đứng phắt dậy, động tĩnh thật sự có chút lớn, cũng may cử chỉ coi như đoan trang. Ngô Lệ Quyên còn đang giật mình, liền nghe Du Tiểu Văn nói: “Ngô tỷ tỷ, muội tránh mặt một chút.”

Không đợi Ngô Lệ Quyên lên tiếng, nàng liền nhắc váy chuẩn bị đi ra phía sau bình phong. Nhưng nàng hành động nhanh đến thế nào, cũng không bằng cái người không bao giờ xem cấp bậc lễ nghĩa ra gì kia. Nha hoàn còn chưa kịp thông bẩm, Quân Dật Chi đã tự vén rèm đi vào.

Du Tiểu Văn cả kinh, theo bản năng ngoái đầu nhìn lại. Bức rèm kết bằng ngọc lưu ly bị người đó vén cao lên, tiếng đình chuông vang lên rộn rã. Những viên ngọc dưới ánh nắng mùa xuân lóe ra đủ mọi màu sắc sáng rực, đan vào nhau thành một quang cảnh hoa mỹ rực rỡ. Ánh sáng ngọc rơi lên trên mặt hân, bị hàng lông mi dày che bớt mấy phần, mà cặp mắt phượng cực kỳ cao quý và quyền rũ kia đang không ngừng tỏa ra từng luồng tình cảm nồng nhiệt khiến người khác không thể không đỏ mặt.....

Du Tiểu Văn hoảng hốt vội cúi đầu tránh đi tầm mắt đang khiến nàng muốn bốc cháy này, nhưng cổ cứ như bị cứng lại, không sao cử động được.

Quân Dật Chi đảo mắt trên khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng một vòng, thong thả đến trước mặt Ngô Lệ Quyên, phô trương nụ cười phong lưu phóng khoáng, ra vẻ đứng đắn thi lễ, “Bái kiến tiểu thím.”

Hắn xưng hô vô cùng thân thiết như vậy khiến Du Tiểu Văn thầm lắp bắp kinh hãi, nhìn sang Ngô Lệ Quyên, thấy thần sắc nàng không có gì ngoài ý muốn, hẳn là đã bị kêu đến quen tai.

Thứ phi vốn dĩ cũng đã được ghi vào gia phả của hoàng gia, chỉ cần Ngô Lệ Quyên còn được Nhiếp Chính Vương sủng ái, người ngoài đương nhiên sẽ nịnh hót nàng ít nhiều, muốn một hoàng chất gọi nàng một tiếng tiểu thím thật ra không là cái gì. Khó là khó ở chỗ, Quân nhị thiếu gia xưa nay đều bị đồn là phá lệ kiệt ngạo bất tuân, ấy vậy mà lại chịu gọi nàng một tiếng tiểu thím. Ngô Lệ Quyên mới đầu là thụ sủng nhược kinh, nhưng hôm nay..... Nàng nhìn nhìn Quân Dật Chi, lại liếc mắt nhìn khuôn mặt cứng đờ không có cảm xúc của Du Tiểu Văn, trong lòng có vài phần hiểu rõ. Vì thế nàng cười nói: “Mau ngồi đi, đều là thân thích, không cần khách khí như vậy.”

Du Tiểu Văn đành khẽ thở dài một hơi, cúi người hành lễ với Quân Dật Chi, “Quân Nhị công tử vạn an.”

Quân Dật Chi cũng khách sáo chấp tay chào nàng, “Du tiểu thư vạn an.”

Hai người một trái một phải ngồi xuống ghế. Ba người ôm tâm tư khác nhau, bắt đầu tán gẫu đủ chuyện trên đời.

Ánh mắt Quân Dật Chi luôn như có như không lướt qua mặt Du Tiểu Văn, hại nàng ngồi trên ghế như ngồi trên bàn đĩnh, bứt rứt không yên. Ba người kỳ thật cũng không tán gẫu bao lâu, Duy Phương Đại công chúa chờ ở hoa viên một lát, rốt cuộc không kiên nhẫn kéo Hàn Điềm Nhã chạy vào, “Ai... mọi người đều ngồi ở chỗ này làm gì nha, hoa trong hoa viên đẹp lắm, đến hoa viên chơi đi. Dật Chi, người cũng đi chơi với chúng ta đi.”

Quân Dật Chi lại cười nói: “Được.”

Hai cô cháu đều là người tùy tiện, hại Du Tiểu Văn và Hàn Điềm Nhã quần bách đến không nâng nổi đầu lên, nữ tử chưa gả sao có thể chơi đùa với ngoại nam chứ? Ngô Lệ Quyên cũng không biết nói gì cho phải, đây là đề nghị của Đại công chúa, chẳng lẽ nàng có thể chỉ trích người ta không hiểu cấp bậc lễ nghĩa?

Hàn Điềm Nhã đỏ mặt hành lễ chào hỏi Quân Dật Chi. Quân Dật Chi tùy ý cười cười, đuôi lông mày nhướn lên, mang theo ba phần phong lưu bảy phần ngả ngớn, “Ta tựa hồ chưa gặp qua Hàn Ngũ tiểu thư.”

Nếu có Nhiếp Chính Vương phi ở đây, hẳn thế nào cũng sẽ bị mắng là không quy củ, nhưng Ngô Lệ Quyên không dám, đành phải giảng hòa: “Hàn Ngũ tiểu thư rất hiếm khi đến vương phủ.....”

Lời còn chưa dứt, liền nghe tiếng nói trong trẻo của Hàn Điềm Nhã cất lên: “Gia mẫu dặn tiểu nữ không nên ra phủ quá lâu, tiểu nữ xin cáo lui trước.”

Ngô Lệ Quyên là người có cáo mệnh*, Hàn Điềm Nhã không tiện dùng “Ta” để tự xưng, bắt quạ, nàng là con gái trưởng dòng chính thất của Thừa tướng, không cần tự xưng tiểu nữ trước mặt Ngô Lệ Quyên, nhưng lúc này có ngoại nam ở, không thể lấy khuê danh ra để xưng hô, bắt đắc dĩ phải khiêm tốn một chút, tiện thể âm thầm mắng Quân Dật Chi quá mức thất lễ.

* cáo mệnh : là phẩm hàm được vua ban cho các vị phu nhân của các vị quan lớn hoặc vương tôn quý tộc.

Quân Dật Chi lại giống như hoàn toàn nghe không hiểu, cười hi hi nháy mắt ra dấu với Duy Phương Đại công chúa. Duy Phương lập tức hiểu ý, vội qua loa thi lễ với Ngô Lệ Quyên rồi dùng sức mạnh kéo Du Tiểu Văn ra Thủy Phong Cảnh, không cho nàng có cơ hội cáo từ đi theo Hàn Diễm Nhã.

Hoa viên trong phủ Nhiếp Chính Vương tất nhiên xinh đẹp hơn hẳn hoa viên bình thường. Mùa xuân, trăm hoa đua nở, hoa đào hồng phấn, hoa lê trắng ngần, hoa lan tím ngắt, còn có hoa son trà đủ loại quý hiếm kết thành từng phiến lửa đỏ rực rỡ, hồng thắm yêu kiều hoặc vàng nhạt tao nhã. Du Tiểu Văn bị Duy Phương kéo đi ở phía trước, Quân Dật Chi không nhanh không chậm đi theo sau hai người, tầm mắt không dứt ra khỏi bóng dáng yếu điệu tú lệ nọ, mấy ngày buồn bực liền trở thành hư không, trong lòng càng thêm ân ân mong đợi tương lai.

Ba người tìm một lương đình nhỏ ngồi nghỉ, các bà tử trong vương phủ đi theo hầu vội treo màn hương đông lên. Hôm nay có gió đông, tuy rằng có đốt hương sưởi ấm, bất quá hiện đang là tháng ba đầu xuân, gió vẫn có chút rét lạnh. Màn vừa được treo lên, lập tức có nha hoàn bưng bốn chậu than đặt ở bốn góc lương đình.

Quân Dật Chi lấy quạt chỉ chỉ xuống dưới bàn, “Đặt một chậu than ở chỗ này.”

Nha hoàn không dám chậm trễ, vội vàng đặt một chậu dưới bàn, tựa vào cạnh chân hán. Đợi đám nha hoàn bà tử rời khỏi lương đình, Quân Dật Chi lặng lẽ dùng chân đẩy chậu than sang chỗ Du Tiểu Văn. Không lâu sau, Du Tiểu Văn cảm thấy trên người có chút ấm, bàn tay vốn giấu trong ống tay áo cũng vươn ra. Bàn tay nàng ónh nhuận trắng nõn, gần như cùng màu với chiếc áo trắng trên người. Nếu không phải trên cửa tay áo có thêu hoa văn bằng chỉ bạc, Quân Dật Chi thật sự phân không rõ phần nào là bàn tay của nàng. Bất quá nhìn kỹ lại vẫn có thể phân biệt được, nước da nữ tử mang theo độ sáng bóng tuổi trẻ, mềm nhẵn non mịn hơn hẳn loại tơ lụa tốt nhất. Nếu có thể chấp từ chi thủ, chắc chắn từ từ giai lão*

* Nguyên văn trích từ 2 câu cuối của bài « Kịch cổ » thứ tư của Không Từ :

Từ sinh khiết thoát,

Dừ từ thành thuyết.

Chấp từ chi thủ,

Dừ từ giai lão.

Đây là lời của người đi quân dịch nhớ về gia đình, kể lại lúc mới lập gia đình, đã hẹn ước với vợ, dù chết sống hay xa cách cũng sẽ không bỏ nhau, lại nắm tay vợ mà hẹn nhau cùng sống đến già.

Quân Dật Chi bên này còn đang miên man suy nghĩ, Duy Phương đã sớm nhìn thấu vẻ mặt của hán, nhin không được cười trộm: “Dật Chi, ngươi cứ nhìn chăm chăm dưới bàn làm gì vậy? Trò chuyện với chúng ta đi chứ!”

Quân Dật Chi ngần năm khó được một hồi bị trêu chọc đến đỏ cả hai tai, vội khụ hai tiếng che giấu xấu hổ, lập tức lại khôi phục bộ dáng phong lưu phóng khoáng, cười hi hi hỏi, “Nếu muốn ta nói chuyện, thì phải chọn đề tài tán gẫu nào mà ta thích, mấy chuyện xiêm y trang sức gì đó thì ta không biết đâu.”

Duy Phương trừng mắt nhìn hán một cái, “Ngươi có khi nào thấy ta nói chuyện xiêm y trang sức với người chưa?”

Duy Phương vừa dứt lời, chợt nghe ngoài đình truyền đến một giọng nam trầm thấp, “Đệ ấy thích nói chuyện về các cô nương và các kỹ nữ thanh lâu, tiểu cô cô cũng chịu ngồi tán gẫu với đệ ấy sao?”

Ba người ngẩn ra, đều quay đầu nhìn, thấy Quân Chi Miễn chấp hai tay sau lưng, chậm rãi đi đến. Cặp mi vừa dày vừa dài khẽ chớp, khóe môi nhếch lên, biểu tình rõ ràng đầy giễu cợt. Những khi không hóa trang không hát hí khúc, khuôn mặt tuấn tú của hán bình thường đều là lạnh như băng, ánh nhìn cũng thấp phẫn đáng sợ, khó có dịp lộ ra dáng vẻ trêu chọc thế này. Duy Phương cũng rất ngạc nhiên, hắc hắc cười cười, nàng vốn cũng tưởng trêu ghẹo Dật Chi như vậy, nhưng nàng đã biết tâm tư của Dật Chi, vạn vạn không dám làm xấu hán trước mặt Du Tiểu Văn. Lúc này có người đứng ra nói hộ lòng nàng, nàng chỉ cần ngồi yên xem kịch vui là được. Ai bảo cuộc sống trong cung nhàm chán như vậy đâu!

Quân Dật Chi vừa nhìn thấy Quân Chi Miễn liền không nén được tức giận, huống chi tên này còn dám vạch trần điểm yếu của hán ngay trước mặt người trong lòng, càng khiến hán thêm bất mãn. Bất quá, hán không phải là người thích chịu thiệt, lập tức nhướn mày cười, “Ai da, là Chi Huy Sứ thành Nam đại nhân nha, canh giờ này là đã làm việc xong? Hay là đã hát hí khúc xong?”

Chi Huy Sứ của năm khu vực trong kinh thành đều có binh mã riêng, chủ quản trị an của từng vùng, phẩm chất không cao, chỉ là quan lục phẩm, nhưng những người đảm nhận chức vụ này không hẳn chỉ là hậu duệ dòng dõi quyền quý, mà nhất định phải là tâm phúc của hoàng đế. Quân Chi Miễn là có quan hệ huyết thống với hoàng thất, hai năm trước đậu thám hoa trong kỳ thi võ, nên mới có thể đảm nhiệm chức Chi Huy Sứ thành Nam. Nhưng người này trước giờ đều là ba ngày đánh cá, hai ngày phơi văng, chạy đến Lê Viên còn siêng năng hơn chạy đến nha môn. Tính ra, người này cũng là một kẻ không làm việc đáng hoàng, nếu phải so sánh, hai người bất quá là năm mươi bước cười một trăm bước thôi.

Quân Chi Miễn giật giật khóe miệng, nhếch miệng cười không cho là đúng, rồi không đợi ai mời, liền nhấc vạt áo lên ngồi xuống chiếc ghế trống cuối cùng.

Quân Chi Miễn không câu nệ lễ tiết, nhưng Du Tiểu Văn không thể không câu nệ, vội vàng đứng dậy định hành lễ. Quân Chi Miễn nói: “Không cần đâu, hôm nay là tới ngắm hoa, không cần lễ ý nghi thức xã giao. Ta và hoàng thúc là người một nhà, Du tiểu thư là khách từ xa tới, ta xin lấy trà thay rượu, kính tiểu thư một ly.”

Lời này, Quân Dật Chi không thích nghe. Không đợi Du Tiểu Văn kịp có phản ứng gì, hắn liền khẽ cười một tiếng: “Ta thật không biết đường huynh cũng thích lẫn lộn chốn giang hồ, rõ ràng thấy có khách ở, lại còn mặt dày ngồi xuống. Lại nói, nếu bản về thân thích ai gần ai xa, đường huynh sao có thể thân thiết với hoàng thúc hơn cả tiểu cô cô được? Đường huynh là tính giọng khách át giọng chủ sao?”

Quân Chi Miễn liếc xéo nhìn Quân Dật Chi một cái, không biết phải ứng đối làm sao. Hẳn so với Quân Dật Chi, nếu phải nói là kém ở điểm nào, chính là kém ở da mặt dày. Chẳng hạn như, Quân Dật Chi có thể thoải mái thừa nhận bản thân thích lẫn lộn chốn giang hồ, Quân Chi Miễn lại ngại mất thanh danh, không thể nào mở miệng thừa nhận.

Duy Phương Đại công chúa nhìn bên này, lại nhìn bên kia, dần dần nhìn không khí có chút không ổn, nhưng vị hoàng chất Chi Miễn này của nàng từ đầu đến chân đều lạnh như băng, tựa hồ cũng chưa gặp Văn Nhi được mấy lần a. Bất quá, lại nói, bộ dáng của Văn Nhi thật là đáng yêu nha, đại khái khiến người nào đó vừa gặp liền không thể quên được.....

Quân Chi Miễn không nói chuyện, Quân Dật Chi cũng không lại thừa thắng xông lên, ba người quay sang tiếp tục nói chuyện phiếm. Du Tiểu Văn chỉ để ý nhìn chén trà trong tay, vài lần tỏ vẻ muốn ly khai, nhưng Duy Phương thế nào cũng không chịu, nàng chỉ có thể làm kẻ điếc, tận lực ít nói.

Hôm nay khó có dịp được hạ triều sớm, Nhiếp Chính Vương xử lý các tấu chương khẩn cấp trong hoàng cung xong, liền ngồi kiệu trở về vương phủ. Bình thường mỗi ngày trở về, vào trong hậu viện, Nhiếp Chính Vương đều đến chỗ Vương phi trước. Uống chừng mấy ngụm trà, nếu Vương phi nói với hắn rằng không có chuyện gì đặc biệt, hắn sẽ đến Thu Hải Đường chơi với con trai, sau đó lại ghé Thủy Phong Cảnh thăm thai phụ sáu tháng Ngô Lệ Quyên, cuối ngày hắn mới bắt đầu tính sẽ nghỉ đêm ở đâu, ăn cơm ở chỗ nào. Ngày ngày đều như thế.

Hôm nay Vương phi trở về thăm nhà, không ở trong phủ, Nhiếp Chính Vương ngồi ở Thu Hải Đường chừng một khắc, liền đi đến Thủy Phong Cảnh. Ngô Lệ Quyên sau khi tiễn đoàn người Du Tiểu Văn đi rồi, cảm thấy có hơi mệt nề nằm ngủ một lát, vừa mới thức dậy trang điểm xong, chợt nghe ngoài cửa có tiếng xướng “Vương gia giá lâm”, liền vội đứng dậy ra nghênh đón.

Nhiếp Chính Vương mỉm cười giữ chặt tay Ngô Lệ Quyên, không cho nàng cúi người hành lễ, “Không cần nghi thức xã giao. Hôm nay cảm thấy thế nào?”

Câu đầu tiên chính là quan tâm hỏi han, Ngô Lệ Quyên cảm thấy như mật ngọt trong lòng, khẽ mỉm cười đáp: “Tốt lắm. Vương phi mỗi ngày đều đưa thuốc dưỡng thai đến, đã uống liên tục hơn mười ngày.”

Nhiếp Chính Vương gật gật đầu, “Phương thuốc là ta xin từ chỗ Thái Hậu, đây là bí phương trong cung, hiệu quả tốt lắm.”

Tuy rằng sớm từ miệng Vương phi biết được phương thuốc là do Vương gia cố ý tìm đến cho nàng, nhưng chính tai nghe được Vương gia thừa nhận, cảm giác vẫn rất bất đồng, càng thêm ngọt ngào càng thêm cảm động. Ngô Lệ Quyên ửng hồng hai gò má, nhẹ giọng nói: “Thiếp thân tạ ơn Vương gia.”

Nhiếp Chính Vương mỉm cười, âm áp như gió xuân, nắm lấy Ngô Lệ Quyên ngồi xuống cạnh mình, ôn nhu nói: “Quyên Nhi mang thai vất vả, phải là bốn vương đa tạ Quyên Nhi mới đúng.”

Nhiếp Chính Vương cố ý hạ thấp mình, Ngô Lệ Quyên lại cố ý lấy lòng, hai người thân thiết nói chuyện với nhau một hồi, Nhiếp Chính Vương chợt nói: “Nói với phòng bếp đem thức ăn đến Thủy Phong Cảnh đi.” Nghĩa là có ý muốn ngủ lại ở Thủy Phong Cảnh.

Ngô Lệ Quyên đương nhiên vui vẻ, đồng thời cũng lo lắng không kém. Nàng nay đã mang thai sáu tháng, làm sao có thể hầu hạ Vương gia, nhưng nếu muốn nàng đẩy cơ hội tốt như vậy ra bên ngoài, nàng chắc chắn không nguyện ý. Nàng chần chờ một lát, ngược mắt lên nhìn ánh mắt ám chỉ của Sư ma ma, liền hạ quyết tâm, ôn nhu nói: “Vương gia hôm nay ở lại là phúc khí của thiếp thân, chính là thiếp thân bây giờ không tiện, không thể hầu hạ Vương gia, không bằng đêm nay để nha hoàn hồi môn Hi Nhi của thiếp thân hầu hạ Vương gia có được không?”

Hi Nhi nghe vậy, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch, cội gục đầu xuống nhìn mũi chân.

Nhiếp Chính Vương nao nao, lập tức bật cười nói: “Nàng lo quá xa rồi. Bốn vương chỉ là muốn ăn bữa tối với nàng, lát nữa còn phải đến thư phòng.”

Ngô Lệ Quyên và Hi Nhi đều thăm thò dài nhẹ nhõm một hơi. Ngô Lệ Quyên chợt nhớ đến nhóm người Duy Phương Đại công chúa, vội vàng báo với Vương gia có khách đến thăm. Nghe nói là mấy người này, Nhiếp Chính Vương liền cười nói: “Vậy để cho các nàng đến dùng bữa chung đi.”

Vì thế ở hoa viên, thấy sắc trời không còn sớm, Du Tiểu Văn đang thăm vui sướng vì có thể cáo từ, lại bị mời đến Thủy Phong Cảnh. Mà trong sảnh của Thủy Phong Cảnh lúc này đã dọn sẵn một cái bàn tròn lớn, nàng bây giờ chẳng những phải ngồi cùng bàn với Quân Dật Chi và Quân Chi Miễn, còn phải ngồi cùng với vị Nhiếp Chính Vương tuần lăng xuất trần. Quả thật rất lúng túng, rất mất tự nhiên!

Phòng bếp vừa đưa thức ăn tới, Trương trắc phi đã dẫn con trai tới, cong miệng nhỏ nhắn hờn dỗi nói: “Có khách đến phủ, Vương gia cũng không báo cho thiếp thân biết một chút, Văn Nhi cũng là biểu muội của thiếp thân a.”

Nhiếp Chính Vương cười nói: “Đang định phái người đi gọi nàng.”

Trương Quân Dao lập tức cười tươi hẳn lên, hành lễ với Đại công chúa và nhị vị Quân công tử xong, liền ngồi vào bàn tròn theo thứ tự của mình. Nhiếp Chính Vương ngồi ở chủ vị, phía tay trái là Duy Phương Đại công chúa, Quân Chi Miễn, Quân Dật Chi, phía tay phải là Trương Quân Dao, Ngô Lệ Quyên, Du Tiểu Văn, tuy rằng ở giữa còn cách một chỗ ngồi, nhưng cũng có thể nói là Quân Dật Chi ngồi cạnh Du Tiểu Văn.

Quân Dật Chi vô cùng hài lòng với thứ tự chỗ ngồi này, nói chuyện cũng biến thành như lau mặt, đợi Nhiếp Chính Vương cho người mang rượu lên, liền nâng chén chúc Vương gia và Ngô thứ phi: “Hoàng thúc, tiểu chất chúc thúc và tiểu thím sớm có thêm đứa nhỏ.”

Nhiếp Chính Vương nghe vậy, rất cao hứng, bung chén rượu lên uống cạn một hơi. Ngô Lệ Quyên không thể uống rượu, liền dùng trà đáp lễ.

Trương Quân Dao nghe mà khóe mắt giật giật, hờn dỗi trừng mắt nhìn Quân Dật Chi một cái, “Quân Nhị công tử thật không có đạo lý, công tử nếu gọi Ngô muội muội là tiểu thím, vì sao chưa bao giờ nghe công tử gọi ta một tiếng tiểu thím?”

Loại xưng hô “tiểu thím” như thế này không phải là kiểu xưng hô chính thức, chỉ là Quân Dật Chi thích gọi thì gọi, không thích gọi thì cũng không ai có thể ép được hắn. Nếu là người khác, đúng là không dám nặng bên này nhẹ bên kia, đã gọi Ngô thứ phi rồi thì sẽ gọi Trương trắc phi giống như vậy. Đáng tiếc Quân Dật Chi không phải người khác, hắn cũng sẽ không để ý người ngoài nghĩ như thế nào, chính là cười hắc hắc nói: “Trương trắc phi đừng nhìn ta như vậy, ta sợ hoàng thúc ghen lắm a.”

Trương Quân Dao lập tức cả kinh, hốt hoảng đến trắng bệch mặt, vội nhìn sang Vương gia: “Vương gia, thiếp thân.”

Nhiếp Chính Vương phát phát tay, ý bảo nàng không cần giải thích, cười mắng Quân Dật Chi một câu, “Không đứng đắn gì hết, cũng dám trêu chọc nội quyền của bản quyền, mau ăn của phần mình đi.”

Quân Dật Chi cọt nhà cầm đũa lên gấp đồ ăn, đặt vào bát của Duy Phương Đại công chúa, cười nói: “Nghe nói món sườn xào chua ngọt này thập phần ngon miệng, tiểu cô cô nếm thử.”

Duy Phương Đại công chúa mỉm cười nhắm nháp, gật đầu khen ngon. Trương Quân Dao ở bên cạnh nhìn, thầm siết chặt ống tay áo. Quân Dật Chi, người giỏi lắm, cư nhiên dám không đem ta để vào mắt!

Quân Dật Chi lại lần lượt gấp đồ ăn cho từng vị khách nữ, món gì từ miệng hắn đều có thể trở nên có hương có vị. Cuối cùng đến phiên hắn gấp cho Du Tiểu Vân. Du Tiểu Vân cả kinh, làm vậy trước mặt công chúng thì không được a! Nàng vội cúi đầu trốn mắt nhìn hắn một cái, người dám gấp cho ta thử xem

Quân Dật Chi thu được cảnh cáo, cũng không để ý, cười hi hi nói: “Ta vốn không phải thân thích của Du tiểu thư, gấp thức ăn cho người đứng là không ổn, bất quá nếu bỏ qua người thì hoàng thúc sẽ trách ta tiếp đãi khách không chu toàn.” Vừa nói vừa gấp một miếng huyết nai trộn hạt dẻ, có chút lầy lòng nói: “Huyết nai rất bổ cho khí huyết, ăn vào tay chân sẽ không bị lạnh.”

Du Tiểu Vân đành phải cúi đầu nhỏ giọng cảm tạ. Vừa ăn xong mấy miếng hạt dẻ, trong chén lại có thêm một vịt nấu khoai sọ, chợt nghe Quân Chi Miễn nói: “Thịt vịt bổ âm, tốt cho nữ tử.”

Quân Dật Chi không thể quản chuyện của Quân Chi Miễn, Du Tiểu Vân còn chưa phải là vị hôn thê của mình, hắn ngay cả lập trường đứng ra nói cự tuyệt thay cũng không có, chỉ có thể nhàn nhạt liếc mắt một cái. Ánh mắt kia lạnh vu vu, khiến Du Tiểu Vân cơ hồ gần như dúi đầu vào trong bát, mở miệng cảm ơn nhỏ như tiếng muỗi kêu, hoà tốc giải quyết miếng thịt vịt.

Duy Phương Đại công chúa hắc hắc cười, “Nhìn không ra Chi Miễn cũng biết gấp thức ăn cho người khác a.”

Quân Chi Miễn cũng không chịu thua kém, bắt chước Quân Dật Chi gấp thức ăn cho mỗi vị nữ quyền ngồi đây, rồi thản nhiên nói: “Một cảnh hoa xinh đẹp không làm nên mùa xuân, không thể cứ để Dật Chi đoạt hết ánh mắt của mọi người.”

Nhiếp Chính Vương chỉ thản nhiên liếc nhìn hai vị Quân công tử một cái, lại dời ánh mắt sang chỗ Ngô thứ phi, mặc dù không tự gấp thức ăn, nhưng cũng thường xuyên chỉ điểm cung nữ gấp món này gấp món kia cho Ngô Lệ Quyên. Trương Quân Dao liền làm nũng cũng muốn như vậy, Nhiếp Chính Vương sùng nịch cười cười, quay sang bảo cung nữ gấp thức ăn cho nàng.

Bữa tối kết thúc trong hoà hợp êm thấm, mọi người cùng vào phòng nghỉ dùng trà.

Trương Quân Dao ghi hận Quân Dật Chi không gọi mình là tiểu thím, đợi mọi người ngồi xuống rồi, liền bảo cung nữ đưa hai cái khay đến trước mặt Quân Dật Chi và Quân Chi Miễn. Trong khay có vẻ hai tấm mặt dây thắt lưng bằng vàng ròng khảm phi thúy thượng phẩm, kiểu dáng bất đồng, bất quá kích thước khối phi thúy cũng tương đương nhau.

“Không biết hai hoàng chất thích cái gì, đành phải đưa vài món có chút tục khí, hai hoàng chất giữ cho vui.” Trương Quân Dao nói nhẹ nhàng băng quơ, khẽ quay đầu nhìn Nhiếp Chính Vương, “Vương gia, ngài lần trước ban cho thiếp mặt dây thắt lưng, giờ thiếp thân chuyển giao ra ngoài, ngài sẽ không trách thiếp thân đúng không?”

Hai mặt dây thắt lưng vốn là định thưởng cho hai huynh đệ ruột của Trương Quân Dao.

Nhiếp Chính Vương cười nhẹ, “Tùy ý nàng.”

Hắn chỉ nói như vậy, không vạch trần việc Trương Quân Dao gọi hai vị Quân công tử là hoàng chất có gì không ổn. Hai vị Quân công tử không tiện chối từ, đều phải thu vào trong người, chấp tay về hướng Trương Quân Dao tỏ lòng biết ơn. Trương Quân Dao tràn đầy đắc ý, quay sang khẽ hất cằm lên nhìn Ngô Lệ Quyên, làm ra vẻ rụt rè mỉm cười. Ngô Lệ Quyên chỉ làm như không phát hiện, tự tay rót trà cho Vương gia. Trương Quân Dao cũng không dây dưa nhiều, bảo nhũ mẫu ôm Kỳ Nhi đến cho Vương gia, cố ý muốn làm Vương gia phân tâm.

Nữ nhân so chiêu với nhau thường bắt đầu lúc không ai ngờ, rồi lại kết thúc trong nháy mắt.

Du Tiểu Vân không muốn ở lại thêm nữa, ngồi ở một vị trí thật xa ngắm đũa nhỏ một lát, liền thừa dịp tâm tình Vương gia tốt, cáo lỗi hồi phủ.

Nhiếp Chính Vương cũng không ở lâu, có chút đăm chiêu nhìn Du Tiểu Văn một cái, băng quơ nói: “Quyên nhi thường xuyên cảm thấy buồn, người có rảnh thì đến thăm nàng nhiều một chút.”

Du Tiểu Văn vội vàng đáp ứng, Quân Dật Chi cũng thừa cơ cáo từ: “Tiểu chất và tiểu cô cô cũng định cáo từ, thuận đường tiễn Du tiểu thư hồi phủ.”

Nhiếp Chính Vương gật gật đầu, ba người liền cùng nhau rời khỏi. Quân Chi Miễn cũng đứng dậy muốn cáo từ, Nhiếp Chính Vương lại giữ hất lại, “Lát nữa, ta muốn hỏi vài chuyện về Thành Nam, người hãy lưu lại.”

Quân Chi Miễn đành phải ngồi trở lại, Quân Dật Chi đắc ý trong lòng, quay đầu khiêu khích nhìn Quân Chi Miễn một cái. Hắn đang đi đến chỗ bình phong, người sắp phải quẹo vòng qua, nhưng bởi vì ngoái đầu lại, ánh mắt nhìn không thấy phía trước. Mà ngay trước tầm bình phong là một cặp bình sứ lớn, cao đến ngang ngực hắn, bên trong còn cắm mấy cành hoa đào mới, nếu không chú ý, rất dễ đụng ngã bình.

Du Tiểu Văn đi ở bên kia, tuy rằng thấy được tình hình nguy hiểm của hắn, lại không kịp ngăn cản. Duy Phuong Đại công chúa nhanh tay kịp kéo hắn một chút, Quân Dật Chi chỉ thấy trước mắt hiện lên một vật, theo bản năng xoay người tránh đi, ngược lại còn đụng phải bình sứ. Bình sứ bị đụng quá mạnh, may mà Quân Dật Chi và Duy Phuong Đại công chúa đều tay mắt lanh lẹ, hai người cùng vron tay ra vịn, bằng không với loại bình sứ nặng thế này, một người rất khó giữ.

Du Tiểu Văn cũng khê kêu lên một tiếng, vội bước qua hỗ trợ. Đến lúc bình sứ được đặt lại ngay ngắn, nàng thỉnh tai nghe bên trong có tiếng vật gì đó lăn qua lăn lại, liền tò mò hỏi vị cung nữ tiến lên thỉnh tội: “Trong bình này đựng cái gì vậy?”

Cung nữ lắc đầu, “Chi cắm hoa mà thôi, nếu không đến mùa hoa, thì sẽ để bình không.”

Loại bình sứ cao lớn dùng làm đồ trang trí nội thất như thế này thường có màu sắc rực rỡ, hoa văn tinh mỹ, đúng là không cần cắm thêm hoa, bên trong lại càng không cần chứa cái gì. Du Tiểu Văn rõ ràng nghe được âm thanh, lại thêm từ này giờ luôn cảm thấy thai tượng Ngô Lệ Quyên có vấn đề, tất nhiên là sẽ không để yên. Ngay dưới ánh nhìn khó hiểu của Duy Phuong Đại công chúa và Quân Dật Chi, nàng nhón chân ló đầu nhìn vào trong bình.

Vóc người của nàng không cao lắm, Quân Dật Chi thấy nàng nhìn có vẻ gian nan, liền để bình sứ nằm ngang xuống, “Như vậy có nhìn thấy không?”

Du Tiểu Văn nương theo ánh đèn, nhìn xuống đáy bình, thấy bên trong có hai, ba viên gì đó màu đen. Ánh mắt nàng thoáng trở nên sắc bén, “Bên trong có cái gì đó.”

Quân Dật Chi nhìn theo hướng ngón tay nàng chỉ, cũng thấy lạ, liền vron tay lấy một viên ra.

Thứ này chỉ cỡ hạt đậu xanh, cũng cứng như hạt đậu xanh, khi lăn tới lăn lui trong bình mới có thể phát ra thanh âm, nhưng thanh âm vẫn rất nhỏ, nếu không phải đứng gần, thật đúng là khó nghe thấy.

Du Tiểu Văn để thứ này dưới mũi ngửi ngửi, ánh mắt khê biến, lại dùng móng tay cào ra một chút, đặt lên đầu lưỡi, liếm nhẹ một cái. Sắc mặt nàng nhất thời thay đổi, lập tức nhấc váy quay trở lại phòng nghỉ, cúi người nói với Nhiếp Chính Vương: “Vương gia, trong bình hoa cạnh bình phong có chứa viên thuốc trợ sản*.” Nói xong hai tay trình lên viên thuốc nhỏ.

* Thuốc trợ sản là thuốc dùng để giúp phụ nữ sinh con trong trường hợp đứa trẻ đã đến thời điểm rồi mà không chịu ra. Nếu chưa đến lúc sinh mà dùng thuốc này sẽ dẫn đến sinh non, cả mẹ và đứa trẻ đều khó sống.

Khó trách, không phát giác Ngô Lệ Quyên trúng độc, thai tượng không được tốt, nguyên lai là bị trợ sản.

Người bên trong đã sớm nghe được động tĩnh ở chỗ bình phong. Ánh mắt Nhiếp Chính Vương lóe lên mấy cái, bóc viên thuốc từ tay Du Tiểu Văn lên xem, trầm giọng nói: “Truyền thị vệ, tạm giam toàn bộ hạ nhân của Thủy Phong Cảnh, truyền Thái y đến nghiệm dược.”

Với mệnh lệnh như vậy, nhóm người Du Tiểu Văn liền không dễ đi, đều thối lui sang một bên. Nàng vụng trộm liếc nhìn Trương Quân Dao một cái, vẻ mặt Trương Quân Dao có chút căng ra, không lộ ra bao nhiêu ý sợ hãi, chỉ quay đầu nói với Lan ma ma: “Ma ma và nhũ mẫu mang công tử về phòng trước đi.”

Lan ma ma vội cúi người nói: “Thỉnh trác phi không cần lo lắng, nô tỳ nhất định sẽ chăm sóc tốt cho công tử.”

Lan ma ma bỗng nhiên nói một câu “không cần lo lắng” khiến Du Tiểu Văn trực giác cảm thấy hai người này đang thương lượng gì đó, liền uyển chuyển nói: “Thỉnh ma ma dừng bước, cũng thỉnh trác phi yên tâm, đợi thăm vấn xong rồi hẵng đưa tiểu công tử về phòng.”

Trương Quân Dao lãnh nghiêm mặt nói: “Văn Nhi, ta không biết là muội cũng có thể lăm miệng trong phủ Nhiếp Chính Vương.”

Quân Dật Chi lười biếng cười nói, “Trương trác phi đừng tức giận, ta nghĩ Du tiểu thư chỉ là có ý tốt mà thôi. Viên thuốc này là do Du tiểu thư phát giác, nàng đương nhiên muốn giúp hoàng thúc điều tra ra là trên người ai còn có thứ này. Người vội vã phái người đi như vậy, ngày sau nếu để lại hiềm nghi, chẳng phải rất không tốt?”

Trương Quân Dao cứng đờ mặt, lại tìm không thấy câu gì để phản bác. Nàng lên nhìn sắc mặt Nhiếp Chính Vương, chỉ thấy hắn cúi mắt nhìn viên thuốc trong tay, không nói không cười, khiến nàng càng không dám mở miệng.

Chương 83: Là Kẻ Bên Ngoài Gây Ra

Mang theo bài lệnh của Vương gia, chưa đến nửa chén trà nhỏ* sau, tổng quản vương phủ Hứa Nhượng Lâm đã mang theo sáu hộ vệ nhất đẳng, một đội thân binh đi thẳng vào viện, chờ lệnh Vương gia.

* « chén trà nhỏ » ở đây là đơn vị ước lượng thời gian. Một chén trà nhỏ khoảng chừng 10 phút.

Sau khi Nhiếp Chính Vương tóm lược sự tình, hộ vệ liền dẫn theo đoàn thân binh lục soát khắp Thủy Phong Cảnh, đồng thời phái một nhóm thân binh đến canh gác tất cả các viện trong vương phủ. Không có khẩu lệnh của Vương gia, bất luận kẻ nào đều không thể ra vào.

Toàn bộ người trong Thủy Phong Cảnh đều bị tập trung lại. Nha hoàn, bà tử đứng ở trong viện, do thân binh canh giữ. Nhiếp Chính Vương cùng Ngô Lệ Quyên và Trương Quân Dao ngồi ở trên trường kỷ, còn Lan ma ma và nhũ mẫu thì ôm tiểu công tử đứng phía sau Trương Quân Dao. Duy Phương Đại công chúa, hai vị Quân công tử và Du Tiểu Văn lúc này không cần lại tuân thủ nam nữ đại phòng, đều ngồi cùng một chỗ, chờ thân binh điều tra kết quả.

Quân Dật Chi rốt cục tìm được cơ hội nói chuyện với Du Tiểu Văn, lén lút nghiêng đầu, nhỏ giọng nói: “Chớ sợ, chỉ cần nói những gì nàng biết là được.”

Du Tiểu Văn gật đầu, lại không ra tiếng.

Quân Chi Miến cũng nghiêng đầu, liếc mắt quan sát Du Tiểu Văn từ trên xuống dưới, có chút ngoài ý muốn nói: “Không ngờ Du tiểu thư lại hiểu được liệu.”

Du Tiểu Văn nhẹ giọng đáp lời, “Mới trước đây thân thể không tốt, gần như phải uống thuốc thay cơm, lâu bệnh thành y, dần dần cũng hiểu.”

Quân Chi Miến nhưn mày, “Ngay cả thuốc trợ sản cũng uống qua rồi sao?”

Du Tiểu Văn cực lực trấn định, đáp, “Ngài hãy coi như là ta vì Ngô tỷ tỷ nên cố ý tìm hiểu.”

Đụng phải một con thỏ nhìn như ngoan hiền, thỉnh thoảng lại xù lông nhím, ánh mắt Quân Chi Miến càng dâng lên hứng thú. Hắn lại hỏi: “Vậy thuốc này rốt cuộc có hại gì?”

Du Tiểu Văn không chút nghĩ ngợi, nhẹ nhàng lắc đầu, “Không rõ lắm.”

Quân Chi Miến lại chằm chằm không tha, “Không rõ có tai hại hay không, ngươi còn dám báo với Vương gia?”

“Có gì không dám?”

Quân Dật Chi vốn đang buồn bực vì Du Tiểu Văn không nói chuyện với mình mà lại nói chuyện với Quân Chi Miến, chợt phát giác Du Tiểu Văn liên tục làm nheo họng tên kia, tâm tình trở nên cực kỳ sáng sủa, cười hi hi chen vào một câu, “Đúng vậy a, có gì không dám? Vô hại thì thôi, có sao đâu!”

Quân Chi Miến nhàn nhạt liếc nhìn Quân Dật Chi một cái, “Chen ngang lúc người khác nói chuyện là cử chỉ vô lễ.”

Quân Dật Chi chẳng hề để ý nói: “Ta cho tới bây giờ đều không nói mình là người thủ lễ a. Huống chi, người ta có muốn nói chuyện với ngươi hay không, mắt ngươi nhìn không hiểu sao?”

Du Tiểu Văn nhịn không được che miệng cười khẽ một chút, nàng ngay từ đầu đã phát giác Quân Chi Miến tựa hồ có ý dò hỏi mình, nên trong lòng có chút không vui, hiện tại đã hoàn toàn không thêm để ý.

Trong khi ba người ngồi đây đầu vô mồm, các thân binh nhanh chóng tìm ra trong một bình hoa nhỏ bằng sứ màu xanh lam trong phòng nghỉ có ba viên thuốc nữa, ngoài ra không còn tìm thấy viên thuốc ở nơi nào nữa.

“Du tiểu thư, ngươi thấy thế nào?”

Nhiếp Chính Vương mặt không chút thay đổi, lén tới lén lui sáu viên thuốc nhỏ trong lòng bàn tay, quay sang hỏi Du Tiểu Văn.

Du Tiểu Văn bị điểm danh, không chút sợ hãi chậm rãi đứng lên, hạ thấp người hành lễ, thế này mới trả lời: “Y theo ý tiểu nữ, đầu tiên phải tìm hiểu xem được hiệu của viên thuốc này là gì, có chỗ gì không ổn đối với phụ nữ có thai. Tiểu nữ chỉ biết đây là thuốc trợ sản, còn được hiệu cụ thể thế nào thì không biết.”

Trương Quân Dao cười nhạo một tiếng, trầm giọng nói: “Văn Nhi a Văn Nhi, tỷ phải nói muội như thế là tốt hay không tốt đây? Muội cái gì cũng không biết, lại dám lấy viên thuốc này đưa cho Vương gia, nếu vạn nhất nghĩ sai rồi, lại làm hại Vương gia điều động tổng quân và hộ vệ đi vào, muội sẽ giải quyết chuyện này thế nào đây? Muội có dám đương nổi tội quá nhiều hay không?”

Du Tiểu Văn thần sắc không thay đổi, vén áo thi lễ, đang định đáp lời, Ngô Lệ Quyên lại giành lên tiếng trước, “Trương tỷ tỷ hù dọa Văn Nhi làm gì vậy a. Văn Nhi nói muội ấy nhận ra vị dược này, chỉ là không biết dược hiệu thế nào thôi. Muội ấy không phải là người luyện y thuật, không biết cũng là chuyện thường. Huống hồ Văn Nhi sốt ruột như vậy cũng là vì muội muội đã và thai nhi trong bụng muội, cũng là vì huyết mạch của Vương gia. Cho dù có chút khinh suất, cũng không thể coi là tội quá nhiều. Hơn nữa, cho dù nếu bàn về tội, cũng phải là do Vương gia định đoạt. Tỷ tỷ không phải thường xuyên nói tỷ và các biểu tỷ muội ở chung thập phần hòa thuận sao? Sao hôm nay Văn Nhi một lòng muốn tốt cho Vương gia, tỷ tỷ lại dùng khí thế ép người đến thế?”

Trương Quân Dao ngày thường vì để tỏ ra bản thân dịu dàng hiền lành, hề có cơ hội sẽ nhắc tới mình hiếu thuận cha mẹ cỡ nào, tôn kính huynh trưởng, yêu thương thứ muội ra sao, lại còn vô cùng thân thiết với các biểu tỷ biểu muội. Chuyện này giờ bị Ngô Lệ Quyên cầm đầu ngược trở lại, khiến Trương Quân Dao nhất thời nghẹn lời, không dám lại chăm chăm truy vấn Du Tiểu Văn, vội chuyển sang giải thích: “Ngô muội muội hiểu lầm, tỷ là ái chi thâm, trách chi thiết*, e sợ muội ấy lưu lại ấn tượng không tốt đối với Vương gia.”

* ái chi thâm, trách chi thiết = yêu càng đậm, trách càng đau; ý nói vì yêu thương một người nào đó nên khi người đó phạm lỗi, mình càng phải nghiêm khắc.

Cũng may da mặt nàng dày, mới có thể bước lờ đến nửa đường rồi vẫn có thể cường ngạnh xoay lại.

Nhiếp Chính Vương tựa hồ không có hứng thú với cuộc chiến nước miếng của hai vị phi tử, chỉ hết nhìn viên thuốc trong bàn tay lại nhìn bộ dáng cúi đầu đứng thẳng của Du Tiểu Văn. Sau một lúc lâu, hần thân nhiên nói: “Nếu muốn biết dược hiệu, ngươi hãy ngồi xuống trước đi, đợi Thái y đến rồi bàn tiếp.”

Du Tiểu Văn cúi đầu cảm tạ, nhẹ giọng nói: “Vương gia, vị dược này có tác dụng là dựa vào phát ra mùi hương, tốt nhất đừng để quá gần thứ phi.”

Hàng chân mây trắng như kiếm của Nhiếp Chính Vương nhú lại, bàn tay buộc chặt. Tổng quân thái giám Thân công công thập phần tinh mắt, lập tức phái người đi lấy một cái tráp nhỏ, dâng lên cho Nhiếp Chính Vương bỏ viên thuốc vào trong. Thân công công cẩn thận đặt kín nắp, đặt cái tráp lên một chiếc kệ cách khá xa nhưng vẫn nằm trong tầm mắt của Vương gia.

Trong phòng, tất cả mọi người đều không nói chuyện. Các hộ vệ nhất đẳng bắt đầu thăm vấn hạ nhân của Thủy Phong Cảnh. Thanh âm loáng thoáng truyền vào, làm cho những nha hoàn ở lại hầu hạ trong phòng ần ần có chút run run.

Không bao lâu sau, Y Trưởng của Thái y viện, Mạnh Đạt Hải, dẫn theo ba vị Thái y dồi dào kinh nghiệm chạy tới phủ Nhiếp Chính Vương. Nghe xong Vương gia thuật lại ngọn nguồn, Mạnh Đạt Hải lập tức dẫn người nghiệm dược. Bốn người trao đổi ý kiến một lát, sắc mặt Mạnh Y Chính trầm xuống như biên lúc nửa đêm. Ông hành lễ với Nhiếp Chính Vương, cung kính bẩm báo: “Khởi bẩm Vương gia, đây đúng là thuốc trợ sản, hơn nữa là loại thuốc rất bá đạo, khiến lưu từ đi mất*.”

* lưu từ đi mất = giữ lấy đứa bé, nhưng người mẹ sẽ chết

Mạnh Y Trưởng tiếp tục cẩn thận giảng giải cách dùng loại thuốc này, “Thuốc này dựa vào mùi hương tỏa ra để tác động đến thai phụ, khiến tử cung kịch liệt co rút, dẫn đến thai nhi sinh non hoặc sinh sớm. Tuy nhiên, sau khi sinh, thai phụ nhất định sẽ xuất huyết rất nhiều, khó có thể sống sót.”

Nhiếp Chính Vương hít sâu một hơi, chậm rãi hỏi: “Nếu chưa đến kỳ sinh nở đã sử dụng thì sẽ thế nào?”

Mạnh Y Trưởng chần chờ một chút mới đáp: “Chưa đến sản kì, đứa nhỏ sinh ra đương nhiên không có khả năng sống sót.”

Nhiếp Chính Vương không nhanh không chậm lại hỏi, “Nếu thuốc này đặt ở bên trong đồ vật, chưa vào trong cơ thể, thì sẽ thế nào?”

Tựa hồ không ai dùng như vậy! Tính tình Mạnh Y Trưởng vốn cẩn thận, ông quay sang thương nghị với ba vị Thái y một chút, mới đáp: “Dược tính của loại thuốc này rất bá đạo, nên dù vậy vẫn có thể gây ra một vài ảnh hưởng trợ sản, ví dụ như thai nhi di động, mạch tượng bất ổn. Nếu người phải loại thuốc này lâu dài, thai phụ nhất định sinh non, về phần sau khi sinh có xuất huyết nhiều hay không, thì tùy vào trình độ tích lũy dược hiệu. Nếu tích lũy quá nhiều, rất có khả năng xuất huyết nhiều mà chết, nếu ít thì còn có thể cứu kịp.”

Nhiếp Chính Vương nheo mắt lại, cuối cùng hỏi: “Bao lâu thì sẽ có tác dụng?”

Mạnh Y Trưởng trầm ngâm một chút, nói: “Y theo vi thần phỏng đoán, nếu thường xuyên đặt dưới mũi người, trong vòng bảy ngày sẽ có tác dụng. Nếu là để xa, khả năng hơn một tháng mới có thể có tác dụng.”

Thuốc trợ sản thật ra là loại thuốc được thường xuyên dùng đến, ví dụ như thai phụ đã qua sản kì mà vẫn chưa vỡ nước ối, hoặc là thai phụ mới có thai lần đầu, cung khẩu mở chậm. Trong những trường hợp này, nếu không dùng thuốc, e là sẽ khiến đứa nhỏ bị nghẹn hồng. Nhưng loại thuốc này tuy có thể cứu đứa nhỏ lại giết mất người mẹ, nên cũng là thứ không thể để lên mặt bàn, chỉ có những thầy thuốc tư chất kém và những bà đỡ bị người khác dùng tiền mua chuộc mới sử dụng chúng. Thông thường, chỉ có những vị chính thể không thể sinh con trai trưởng, phải mượn phúc người khác để sinh con giúp mình, lại không muốn lưu lại vị thiếp thất kia, sợ ngày sau phải chia tài sản, con trai không hiếu thuận mình, mới có thể lên sử dụng. Hành vi này kỳ thật tương đương mưu sát, nhưng nữ nhân sinh con vốn đã đi quanh ba vòng quanh quỹ môn quan, việc xuất huyết sau khi sinh mà chết cũng không phải là chuyện không có khả năng, nên không ai điều tra ra được gì.

Đội Nhiếp Chính Vương vừa hỏi xong, Mạnh Đạt Hải liền nhấc vạt áo, bùm một tiếng quỳ xuống, giọng nói tràn đầy đau đớn, “Vi thần thỉnh cầu Vương gia, lục soát biệt uyển một lần nữa, cần phải..... Cần phải.....” Nói đến đây, âm thanh đã là nghẹn ngào khóc không thành tiếng.

Du Tiểu Văn há hốc nhìn tình cảnh này, Quân Dật Chi lập tức xích người lại gần, giải đáp nghi hoặc, “Mạnh Y Trường chính là phụ thân của Mạnh nhũ nhân quá cố.”

Du Tiểu Văn bừng tỉnh đại ngộ, xem ra mấy viên thuốc này đã nhắc Mạnh Y Trường nhớ đến việc nữ nhi của mình đã khó sinh mà chết, cũng cho rằng nữ nhi bị chết oan khuất. Nàng lặng yên quay đầu nhìn về phía Trương Quân Dao, thấy người này vẫn rất trấn định tự nhiên, không khỏi thâm thò dài trong lòng. Sự việc đã trôi qua một tháng, loại thuốc này một khi bắt đầu phát tác được hiệu, sẽ càng ngày càng nhỏ lại, thẳng đến khi biến mất tích. Hơn nữa vừa rồi, những viên thuốc đều được tìm thấy trong bình hoa, mà bình hoa thường có cắm hoa, bên trong ít nhiều sẽ có chút nước, như vậy được hiệu sẽ phát ra nhanh hơn, viên thuốc cũng càng biến mất nhanh hơn. Theo nàng phỏng đoán, những viên thuốc này nếu không bị phát hiện, lâu nhất là bảy ngày sẽ biến mất tích. Khó trách Trương Quân Dao trấn định như vậy. Huống hồ, tuy nàng cho rằng Trương Quân Dao có hiểm nghị rất lớn, nhưng cũng không thể thể bài trừ những người khác có khả năng, dù sao còn có một vị nữ nhân xuất thân cao quý, đến nay có thể mang thai.

Đối mặt Mạnh Y Trường thỉnh cầu, Nhiếp Chính Vương trầm ngâm không nói chuyện, hai vị phi tử đương nhiên cũng không dám nói thêm cái gì. Không khí trong phòng trở nên trầm mặc, có chút áp lực.

Đúng lúc này, ngoài cửa truyền đến tiếng xướng, “Vương phi giá lâm.”

Không bao lâu sau, Nhiếp Chính Vương phi vịn tay Hứa ma ma chậm rãi đi vào, hành lễ vạn phúc với Nhiếp Chính Vương, “Bái kiến Vương gia.” Hai vị phi tử cũng vội hành lễ với Vương phi. Vương phi phát nhẹ tay, “Miễn.”

Ngô Lệ Quyên đứng dậy, nhường vị trí của mình, Nhiếp Chính Vương phi lại cười nói: “Muội muội ngồi đi, muội giờ có thai, ngồi trên nệm êm mới tốt.”

Nghe nói như vậy, Trương Quân Dao không thể không đứng dậy, ngồi sang ghế bát tiên bên cạnh, nhường vị trí bên trái Vương gia cho Vương phi.

“Hôm nay thăm viếng về đã muộn, thỉnh Vương gia thứ tội.” Vương phi nói xin lỗi xong, nhìn lướt qua mọi người trong phòng, quan tâm hỏi, “Xảy ra chuyện gì vậy?”

Nhiếp Chính Vương kể lại tình một lần nữa, không hỏi ý kiến của nàng, mà là nhìn về phía Du Tiểu Văn, nói: “Du tiểu thư, hiện tại đã biết được hiệu của viên thuốc, ngươi hãy nói xem, ngươi sẽ xử lý việc này thế nào?”

Đối với việc Vương gia lại hỏi tới ý kiến của Du Tiểu Văn, tựa hồ ngay cả Quân Dật Chi cũng lấp bắp kinh hãi. Chuyện hôm nay, nếu nói lớn thì chính là phá hư huyết mạch hoàng gia, nếu nói nhỏ thì là việc xấu trong nhà. Có câu, việc xấu trong nhà không thể tuyên dương ra ngoài. Ngay cả trong cung tra ra có chuyện phi tử hãm hại lẫn nhau cũng đều che giấu, rồi tìm có khách để xử trí, nào có ai tìm người bên ngoài để hỏi ý kiến. Loại sự tình này, dính vào không phải là chuyện gì tốt.

Quân Dật Chi lập tức khẽ cười nói: “Hoàng thúc thật là thú vị, Du tiểu thư lại không phải là sư gia trong nha môn, hoàng thúc hỏi nàng, không phải là làm khó nàng sao?”

Mắt Vương phi thoáng hiện một chút kinh ngạc, liếc sang nhìn Vương gia một cái, lại liếc sang nhìn bộ dạng thoải mái kèm chút khảnh trương của Quân Dật Chi, lập tức mỉm cười nhìn khuôn mặt nhũ mảy suy tư của Du Tiểu Văn, “Du tiểu thư chớ sợ, nghĩ cái gì thì cứ nói cái đó, Vương gia và ta sẽ lắng nghe, tuyệt đối sẽ không để chuyện gì liên lụy đến ngươi.”

Ngữ khí thập phần nhẹ nhàng, có chút ý vui đùa, nhưng cũng là đang ngầm cam đoan với Du Tiểu Văn, nếu có chuyện gì, sẽ không gây cho nàng phiền toái.

Du Tiểu Văn thả lỏng trong lòng, cúi người nói: “Thần nữ cẩn thận suy tư một phen, cảm thấy việc này hẳn là do người bên ngoài Thủy Phong Cảnh gây ra.”

Nhiếp Chính Vương khẽ nhún mày: “Ồ? Vì sao nói như vậy?”

Du Tiểu Văn cẩn thận phân tích, “Mạch tượng của Ngô thứ phi vài tháng đầu còn thập phần vững vàng, chỉ mới hai tháng gần đây mới có dấu hiện thai nhi không ổn. Xin hỏi chư vị Thái y, có phải thế không?”

Được đến Mạnh Y Trường trả lời khẳng định là có, Du Tiểu Văn tiếp tục nói: “Mới vừa rồi Mạnh Y Trường cũng nói, được hiệu của viên thuốc này thập phần bá đạo, nếu đề gần, chỉ cần bảy ngày là có thể gây sinh non, nhưng thai nhi của Ngô thứ phi chỉ bất ổn, còn chưa đến mức sinh non. Từ đây, có thể thấy được là vì hai nguyên nhân. Một là viên thuốc kia xuất hiện không lâu, hai là để ở nơi xa, không gần người. Nhưng thai tượng của Ngô thứ phi bất ổn đã được hai tháng, nên không thể vì thời gian không lâu, mà là do đặt ở nơi xa. Nếu người giấu viên thuốc này là hạ nhân của Thủy Phong Cảnh, người đó hoàn toàn có thể giấu dưới gối nằm hoặc dưới nệm, vừa cách gần lại không dễ bị phát giác. Cho nên thần nữ mới phỏng đoán chuyện này là do người bên ngoài Thủy Phong Cảnh làm. Ngoài ra, trong hai nơi tìm thấy viên thuốc, một là trong bình hoa lớn bên ngoài bình phong, hai là trong bình hoa nhỏ trên kệ sách, cả hai nơi này đều là nơi mà khách có thể tiếp xúc đến.”

Nhiếp Chính Vương yên lặng giương cặp mắt sáng như sao nhìn Du Tiểu Văn, thật lâu không nói. Vương phi mỉm cười đánh vỡ trầm mặc, “Lời Du tiểu thư nói thập phần có lý.” Dứt lời liền ra lệnh phân phó, “Truyền lệnh đến cho thị vệ bên ngoài, hỏi một câu trong vòng hai tháng trở lại đây, những người nào từng ra vào Thủy Phong Cảnh, đã đi chỗ nào. Ai cung khai nhiều nhất, có thưởng.”

Lệnh được ban ra, Nhiếp Chính Vương cũng không có gì dị nghị, hiển nhiên là tán thành phương pháp của Vương phi. Chỉ là từ sau khi tin Ngô thứ phi

có thai được truyền ra ngoài, số lượng quý phu nhân tới cửa lấy lòng phải nói là đếm không xuể. Trong sổ của tổng quản có ghi lại không dưới trăm người, đó là chưa kể những vị khách quý như Duy Phương Đại công chúa ra vào đều không cần thông truyền, hơn nữa lại dẫn theo không ít khách đi cùng.

Vương phi cười khanh khách nói: “Bình phong là nơi chỉ cần là khách sẽ đi ngang qua, tùy tay bỏ vào vài viên thuốc nhỏ, sẽ không có ai phát giác được. Còn chỗ kê sách này... Chỉ có vị khách nào được mời vào phòng trong, lúc đến còn muốn đi vệ sinh mới có thể đi ngang qua. Sư ma ma, Ngu ma ma, hai người các ngươi phải suy nghĩ cho thật kỹ, là ai đến đây từng muốn đi tịnh phòng*.”

* tịnh phòng = toilet

Được Vương phi chỉ ra như vậy, phạm vi tìm kiếm liền rút nhỏ rất nhiều. Các vị khách thường được tiếp đãi ở phòng giữa. Phòng trong đa phần là để gặp mặt thân thích hoặc bạn cũ. Cho dù có chút quá mốt, vị khách nào cũng sẽ cố ý đi ra gian ngoài, tìm nha hoàn hỏi nhà xí ở nơi nào, không ai lại không có ánh mắt như vậy, nhất định phải dùng cái bô của Ngô thứ phi cho bằng được.

Sư ma ma và Ngu ma ma so đo một phen, trong lòng đã có chút sáng tỏ, liền hướng Vương phi bẩm báo: “Hồi bẩm Vương phi, đúng là có khách từng dùng tịnh phòng ở phòng trong. Một người là Lại bộ hữu Thị Lang Tào phu nhân Võ thị. Người thứ hai là mẫu thân của Ngô thứ phi, Võ thị. Người thứ ba là Tần Vương phi. Người thứ tư là.....” Sau khi liệt kê vài người, Sư ma ma nhìn về phía Trương Quân Dao, ánh mắt lại chỉ dám nhìn làn váy của Trương Quân Dao, nhẹ giọng nói: “Còn có tiểu công tử. Trương trác phi vài lần dẫn tiểu công tử lại đây chơi, tiểu công tử lần nào cũng tiểu trong quần, nên Lan ma ma và nhũ mẫu đã đưa tiểu công tử vào tịnh phòng để thay quần áo.”

Trương Quân Dao lập tức đứng phắt dậy, chỉ ngón tay vào Sư ma ma, cá giận nói: “Nô tài chết bầm, ngươi lời này là có ý gì. Chẳng lẽ là ta hại Ngô muội muội sao? Đừng nói là ta đã sinh một vị công tử, cho dù ta không có con trai, ta cũng sẽ không làm ra hành vi âm độc xấu xa này.” Nói xong lại nhìn về phía Nhiếp Chính Vương, run giọng làm nũng, “Vương gia, ngài hãy làm chủ cho thiếp thân a.”

Vương phi không thêm đề ý nâng chung trà lên đến uống, ánh mắt đảo một vòng trên mặt Ngô Lệ Quyên. Ngô Lệ Quyên lập tức hiểu ý, một tay ôm bụng đứng lên, cúi người trước mặt Nhiếp Chính Vương, ôn nhu nói: “Vương gia, thiếp thân cảm thấy Trương tỷ tỷ không giống loại người âm độc như vậy. Người làm mẹ nào cũng nghĩ cho con cái, cho dù Trương tỷ tỷ không nghĩ cho bản thân mình, cũng phải tích đức cho tiểu công tử a.”

Sắc mặt Trương Quân Dao không chút thay đổi, trong lòng lại lộp bộp một chút. Con người sống trên đời vẫn đều thực tin tưởng quý thần, lúc mình làm chuyện xấu thì không thấy gì, nhưng vừa nghe người ta nói đến con của mình, khó tránh khỏi chột dạ trong lòng.

Ngô thứ phi nói tiếp với Vương gia: “Chính là thiếp thân bị hãm hại, cầu Vương gia làm chủ cho thiếp thân, tìm ra kẻ hãm hại, nghiêm trị không tha.”

Khuôn mặt nghiêm túc của Nhiếp Chính Vương lúc này mới nhu hòa một chút, mỉm cười kéo Ngô Lệ Quyên lại gần, tự mình đỡ nàng ngồi xuống, an ủi nói: “Ái phi yên tâm, bốn vương nhất định sẽ tìm ra kẻ bụng dạ khó lường này, trả lại công đạo cho nàng.” Nói xong lại nhìn về phía Trương Quân Dao, hòa nhã nói: “Ngồi xuống đi, lại không có ai nói là nàng làm.”

Trương Quân Dao vui vẻ, nhanh chóng lộ ra nụ cười đoan trang, “Tạ Vương gia tin nhiệm thiếp thân.”

Vương phi lại cười nói: “Vương gia là tin tưởng chứng cứ. Trương muội muội yên tâm, không có bằng chứng vững chắc như núi, Vương gia sẽ không oan uổng bắt kì ai, đương nhiên, cũng sẽ không buông tha bất kì kẻ nào có dụng tâm kín đáo.”

Nói xong cũng không thêm nhìn tới sắc mặt cứng ngắc của Trương Quân Dao, Vương phi trực tiếp ra lệnh Tổng quản Hứa Như Lâm, “Hiện tại dẫn người đi lục soát ở các viện khác. Hứa ma ma, ngươi gọi bốn vị Hà, Lí, Vương, Hạ ma ma lại đây, mặt khác thông tri Đông Phương Hạo, mang vài vị thái giám đến.” Nói xong nhìn về phía nhóm người Duy Phương công chúa, cười nói: “Các vị là khách quý, ta chỉ có thể nói một tiếng có lỗi, không thể không điều tra một chút, chỉ là để chứng minh các vị là trong sạch. Cả Trương muội muội cũng phải soát người.”

Câu nói cuối cùng làm cho sắc mặt Trương Quân Dao đại biến, nếu soát người, nhất định bị coi trọng tron, vậy sẽ khiến mặt mũi nàng bị quét rác. Nàng đang định nói chuyện, chợt nghe Duy Phương Đại công chúa sáng khoái nói: “Hoàng tẩu không cần khách sáo như thế, cho dù hoàng tẩu không nói, chính ta cũng đang muốn thỉnh cầu hoàng tẩu cho người đến kiểm tra một lần, rửa sạch hiềm nghi.”

Đến Đại công chúa kim chi ngọc diệp, lại là một cô nương chưa lấy chồng, còn nguyên ý, Trương Quân Dao không nói nên lời phản kháng, ừ ừ khuất khuất nhìn về phía Nhiếp Chính Vương. Nhưng Vương gia chỉ vươn tay cầm chén trà, ngón tay chậm rãi vỗ về hoa văn sứ nổi trên chén, nhắm mắt trầm mặc, trong lòng không biết suy nghĩ cái gì. Nàng cong môi mếu máo, liếc mắt nhìn Lan ma ma một cái, thấy vẻ mặt Lan ma ma trấn định, trong lòng cũng kiên định.

Đoàn người được dẫn vào một phòng trống, lục soát quần áo, không có gì khả nghi. Vốn dĩ lúc này có thể nói cáo từ, nhưng Duy Phương Đại công chúa nhận được ám chỉ từ chỗ Quân Dật Chi, liền quay sang nói với Vương phi: “Như vậy đi, việc này cũng không thể điều tra nhất thời bán hội là có kết quả, chúng ta sẽ quấy rầy một đêm, chờ ngày mai hoàn toàn điều tra rõ, chúng ta hăng đi.”

Như vậy vừa hợp ý Vương phi, tuy rằng mọi người đều là khách, nhưng vẫn là người ngoài, không thể không phòng. Tỷ như Quân Chi Miển, hẳn là cháu của Tần Vương phi, mà Tần Vương phi lại là tỷ tỷ ruột của Thái Hậu. Nếu Vương gia không có con trai, sức uy hiếp đối với Hoàng Thượng sẽ bị giảm đến mức thấp nhất. Cho nên, việc hôm nay, có thể là nữ nhân trong phủ làm, cũng có thể là kẻ đối nghịch làm, nàng không thể buông tha bất kỳ loại khả năng nào. Đương nhiên, nàng tất nhiên là tin tưởng Du Tiểu Văn, nhưng nếu giữ đám người Duy Phương công chúa lại, chỉ để Du Tiểu Văn hỏi phủ, thì thật không thể nào nói nổi.

Nhưng nếu đề nghị này do nàng nói ra, cho dù nói uyển chuyển cũng sẽ gây thương tổn cảm tình. Chỉ có do Duy Phương chủ động nhắc tới, mới là không gì tốt hơn. Vì thế Vương phi cũng không khách sáo đưa đẩy, liền cười nói: “Vậy đành phải ủy khuất các vị khách quý.” Nói xong quay sang ra

lệnh cho tổng quản nội vụ, bảo hấn đến hoàng cung, Tán Vương phủ, Sở Vương phủ cùng Tào phủ báo tin, lại bảo các ma ma và thái giám thu dọn bốn phòng nghỉ trong hậu viện và ngoại viện, an bài cho khách ở lại.

Không người nào cự tuyệt, Du Tiểu Văn cũng khó mà nói cái gì, chỉ có Ngô thứ phi lên tiếng đề nghị: “Văn Nhi muội muội khó có dịp ở lại vương phủ, không bằng nghỉ một đêm ở Thủy Phong Cảnh của thiếp thân, không cần phiền toái Vương phi an trí.”

Vương phi cười nói: “Được, ta giao Du tiểu thư giao cho người, người phải chiều đãi cho tốt, đừng để chậm trễ, làm cho khách cảm thấy vương phủ chúng ta đãi khách không chu toàn.”

Ngô Lệ Quyên vội vàng đáp vâng, Du Tiểu Văn cũng nhẹ nhàng thở ra, nàng thật sự không muốn ngủ ở chỗ người lạ. Hơn nữa nàng chú ý tới, từ sau khi Vương phi hồi phủ, Vương gia không hề ra lệnh nửa câu nào, toàn quyền giao cho Vương phi xử trí, hoàn toàn là nam chủ ngoại nữ chủ nội, cực kỳ tín nhiệm. Du Tiểu Văn lặng lẽ liếc nhìn bộ dạng nhìn Vương gia như hòn vọng phu của Trương Quân Dao, thầm nghĩ trong lòng: Chỉ sợ là Trương Quân Dao căn bản không phát giác, nàng ta cho tới bây giờ chỉ nhìn thấy sở trường của mình, cảm thấy bản thân sinh được con trai chính là đại công thần, không chịu ngắm lại, con trai thì còn nhiều người nguyện ý sinh cho Nhiếp Chính Vương, nhưng vị trí chính phi thì phải do Nhiếp Chính Vương nguyện ý ban cho mới được.

Những kẻ nhìn không tới sở trường của người khác, thật sự là đáng thương!

Quân Dật Chi thật ra rất cao hứng, hấn đã quyết định, sáng sớm ngày mai sẽ đến Thủy Phong Cảnh ăn ké điểm tâm, tranh thủ ở chung với Văn Nhi, còn nữa, phải hỏi xem nàng... nàng có... đối với hấn..... Rốt cuộc là có ý gì.

Quân Chi Miễn lại giống như không sao cả, chỉ dặn vị thái giám hầu hạ mình rằng mình thích loại thảo dược đánh răng gì, súc miệng bằng loại muối gì, xông loại hương gì, còn soi mói hơn ba vị cô nương ở đây.

Thị vệ điều tra suốt đêm, chủ tử không cho ngừng, bọn họ vẫn phải tiếp tục lục soát. Sau khi chỗ ngủ đã thu xếp xong, mọi người vẫn chưa rời đi, đều ở lại chờ trong phòng khách của Thủy Phong Cảnh. Mãi đến gần nửa đêm, Vương phi mới nhẹ giọng bẩm: “Vương gia, ngài ngày mai còn phải làm triều, Ngô muội muội cũng không thể ngủ trễ, tiểu công tử thì đã ngủ rồi, không bằng chúng ta tạm thời đi nghỉ, khi nào Hứa tổng quản có tin thì sẽ bẩm báo cho nô tì.”

Nhiếp Chính Vương thế này mới mở ra hai mắt, nhẹ nhàng gật đầu: “Có việc tùy thời bẩm báo.” Dứt lời liền chấp hai tay sau lưng bước nhanh rời đi.

Trương Quân Dao vội vàng đuổi kịp, nhỏ giọng nói: “Thiếp thân đỡ Vương gia đi.” Nhiếp Chính Vương dừng một chút, không quay đầu nhìn lại, chỉ tiếp tục đi về phía trước. Trương Quân Dao biết như vậy nghĩ là cho phép, vội cười khanh khách cúi chào Vương phi, rồi đuổi theo Vương gia.

Vừa ra khỏi cổng Thủy Phong Cảnh, Trương Quân Dao liền đuổi kịp Vương gia, vịn cánh tay hấn, nói: “Vương gia ngài chậm một chút, thiếp thân đi không được nhanh như vậy.”

Nhiếp Chính Vương tuy rằng không nói chuyện, nhưng bước chân rõ ràng chậm lại. Trương Quân Dao thầm vui vẻ trong lòng, Vương gia tuy rằng ngày thường có chút đạ m mặc, nhưng chỉ cần nàng đưa ra yêu cầu, tất cả đều được thỏa mãn. Nàng ngầm tính toán trong đầu, cần thận nịnh hót hấn vài câu, dỗ Vương gia nở nụ cười, lập tức thuận theo chuyện đề tài, “Vương phi tỷ tỷ mấy ngày nay thường không ít Hồng Đan Quả cho thiếp thân, nước nhiều thịt ngọt, thiếp thân thật phần yêu thích.”

Nhiếp Chính Vương cười nhẹ, “Nàng thích thì để ta bảo nàng ấy cho nàng nhiều một chút.”

“Tạ Vương gia ban thưởng.” Trương Quân Dao vừa đi vừa khẽ khụy gối tạ ơn, cái miệng nhỏ nhắn tiếp tục nói: “Chính là vừa rồi ở chỗ Ngô muội muội, tựa hồ có một cái đĩa đựng hạt Hồng Đan Quả đầy hết phân nửa, hay là tỷ tỷ cũng tặng cho Ngô muội muội? Mà loại quả này, nghe nói không tốt cho thai nhi đâu. Tỷ tỷ là không biết hay là.....”

Nhiếp Chính Vương dừng chân lại, đôi mắt lạnh như băng nhìn thẳng vào mặt nàng, một hồi lâu không nói lời nào, khiến nổi bất an trong lòng Trương Quân Dao càng lúc càng lớn, chậm rãi tràn ngập như bóng tối trong đêm, bao quanh lấy nàng. Lúc này, Nhiếp Chính Vương mới chậm rãi trầm giọng nói: “Vi sao vừa rồi ở Thủy Phong Cảnh, không nghe người nói? Người là hy vọng Vương phi mắc lỗi, hay là hy vọng Quyên Nhi sảy thai?”

Trương Quân Dao chỉ cảm thấy không khí trong lồng ngực đều bị nổi kinh hãi rút sạch, lồng ngực trống rỗng, một lát sau mới tìm lại được giọng nói của mình, “Vương, Vương gia thứ tội..... Thiếp thân..... nhìn thấy..... chỉ còn là..... hạt, sợ..... sợ tỷ tỷ..... tự trách, mới..... mới chưa nói.....”

“Ồ?” Nhiếp Chính Vương thần nhiên thu hồi ánh mắt, nhìn về phía ánh đèn nhấp nháy trong hành lang, “Kia vì sao không đợi ngày mai nói với Vương phi, lại muốn tới nói cho bốn vương nghe?”

Nàng có phải đã biến khéo thành vụng rồi không? Trương Quân Dao cảm thấy như sét đánh ngang tai, thật không nghĩ tới Vương gia chẳng những không nghĩ ngờ Vương phi, ngược lại hoài nghi nàng. Nàng vội khụy gối cúi người, âm thanh run rẩy, đáng thương hề hề nói: “Vương gia minh giám, Vương gia là bầu trời của thiếp thân, thiếp thân có chuyện gì, trước hết là muốn nói cho Vương gia, không phải là cố ý muốn kể tội tỷ tỷ. Thiếp thân về sau nhớ rõ, có việc sẽ báo cáo với tỷ tỷ.....”

“Người nhớ rõ là tốt nhất!” Nhiếp Chính Vương từ trên cao nhìn xuống nàng, “Nàng là Vương phi, là chính thê của bốn vương, là người cảm quyền của hậu viện vương phủ. Chuyện xảy ra trong hậu viện, cho dù là bốn vương, cũng sẽ không tùy ý nhúng tay. Người sau này có việc gì, cứ đến bẩm báo với nàng là được. Còn nữa, về phần thai nhi trong bụng Quyên Nhi, bốn vương và Vương phi đều ký thác kỳ vọng cao, ngóng trông là một đứa bé trai, để cho Vương phi dưỡng dưới gối*.”

* đường dưới gối: ý nói là đem về nuôi, ghi trên gia phả là con ruột của mình

Nếu những lời tuyên bố chính thê phía trước là đã kích, thì câu cuối cùng này đã trực tiếp diệt giấc mộng tấn chức của Trương Quân Dao. Vương phi nếu có con trai trưởng, nàng làm sao còn có cơ hội?

Nhiếp Chính Vương nói xong, liền đi thẳng không quay đầu lại. Trương Quân Dao vẫn khụy gối cúi người, không dám đứng dậy, cũng không muốn đứng dậy.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Địch Nữ Không Ngoan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.